İMÂM NEVEVÎ

Riyâzü's Sâlihîn

PEYGAMBERİMİZDEN HAYAT ÖLÇÜLERİ

رياض الصالحين

Prof. Dr. M. Yaşar KANDEMİR
Prof. Dr. İsmail Lütfi ÇAKAN
Prof. Dr. Raşit KÜÇÜK

5

1

ERKAM YAYINLARI

162- باب الصدقة عن الميت والدعاء له

ÖLÜ ADINA SADAKA VERMEK VE ONA DUA ETMEK

Âyet

وَالَّذِينَ جَاؤُوا مِن بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِّلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ [10]

“Onların arkasından gelenler şöyle dua ederler: Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş mü’min kardeşlerimizi bağışla.”

Haşr sûresi (59), 10

İslâm uğrunda büyük fedakârlıklara katlanmış olan muhâcirler ile, onları barındırmak için bütün imkânlarını seferber eden Medineli müslümanların yani ensâr-ı kirâmın üstün vasıflarını anlatan âyetlerden sonra gelen bu âyet, müslümanların daha önce yaşamış kardeşlerine yönelik duygu ve düşüncelerini ortaya koyuyor. Sadece duygularını değil, aynı zamanda onların yaptığı duayı da bize öğretiyor. Böylece ümmet-i Muhammed’in her neslinin, önce ashâb–ı kirâm için sonra da kendisinden önce gelmiş geçmiş diğerleri için yapması gereken iş ortaya çıkmış oluyor. Âyetin tam meâli şöyledir: **“Onların arkasından gelenler şöyle dua ederler: Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş mü’min kardeşlerimizi bağışla**; **kalblerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma! Rabbimiz! Şüphesiz ki sen çok şefkatli, çok merhametlisin.**”

Geçmiş nesilleri hayırla anmak ve özellikle ashâb-ı kirâma dil uzatmamak, onlara dua etmek müslümanların en belirgin vasıflarındandır. Bunun dışında yapılacak bir hareket, ümmet yapısının bozulduğunun işaretidir.

Bizden önce âhirete intikal eden herkes için yapılacak şey; dua edip onların bağışlanmasını dilemek, onlara karşı kin ve nefret duymamaktır.

Bu âyet-i kerîme, konu başlığının ikinci yarısına yani “*ölüye dua etmek*” kısmına delildir.

Hadisler

950- وعَنْ عائِشَةَ رَضيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ رَجُلاً قال للنَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إنَّ أُمِّي افتُلتَتْ نَفْسُهَا وَأُرَاهَا لو تَكَلَّمَتْ ، تَصَدَّقَتْ ، فَهَل لهَا من أَجْرٌ إن تصَدَّقْتُ عَنْهَا ؟ قال : « نَعَمْ ». متفقٌ عليه .

950. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e bir adam:

- Annem ansızın öldü. Öyle sanıyorum ki, şayet konuşabilseydi, sadaka verilmesini vasiyet ederdi. Şimdi ben onun adına sadaka versem, sevabı ona ulaşır mı? diye sordu. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* de:

- "**Evet**" buyurdu.

Buhârî, Cenâiz 95, Vasâyâ 19; Müslim, Zekât 51. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vasâyâ 15; Nesâî, Vasâyâ 7; İbni Mâce, Vasâyâ 8

Açıklamalar

Hz. Peygamber'e bu soruyu soran sahâbînin Sa'd İbni Ubâde olduğu kaydedilmektedir. Bu sözlerde, vasiyet etmeden ansızın ölmenin sakıncalı olduğu kuşkusu sezilmektedir. Hz. Peygamber'e bu soruyu yönelten sahâbî, annesinin vasiyette bulunmamasına ansızın ölmesini sebep göstermekte, konuşmaya fırsat bulsaydı hayır hasenât yapılması için vasiyet edeceğinden büyük ölçüde emin olduğunu bildirmektedir. Hz.Peygamber, vasiyet yapmadan ansızın ölmenin iyi olmadığını söylememiş ölü adına yapılacak iyiliğin sevabından ölen kimsenin istifade edeceğini bildirmiştir. Binaenaleyh vasiyetsiz bir ölümün garipsenecek, ayıplanacak ve hayıflanacak bir yönünün bulunmadığını da göstermiştir.

Şu bir gerçektir ki ansızın ölüm, tövbe, istiğfar ve vasiyyet gibi iyi işler yapmaya engel olduğu için pek arzu edilmez. Hayra engel olma yönüyle hoş karşılanmaz. Yoksa hayır hesenât yaparak yaşayan bir mü'min için bunun esef edilecek hiçbir yanı yoktur. Hatta ansızın ölüm, "Mü'min için bir rahatlamadır."

Ölmüşler adına yapılacak her türlü iyiliğin ve ibadetin sevabının onlara ulaştığı kabul edilmiştir. Hatta Hz. Peygamber'in, "*Sizin hediyeye sevindiğiniz gibi ona sevinirler*" buyurduğu nakledilmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ölüler için dua etmek, onlar adına hayır hasenât yapmak sadaka vermek câizdir.

2. Adlarına yapılan iyiliklerin sevabı ölülere ulaşır.

3. Geçmişlerimizi hayırla anmak görevlerimizden biridir.

951- وعن أبِي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللّه عَنْهُ أنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا مَاتَ الإنسَانُ انقطَعَ عمَلُهُ إلاَّ مِنْ ثَلاثٍ : صَدقَةٍ جاريَةٍ ، أوْ عِلم يُنْتَفَعُ بِهِ ، أوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدعُو له » رواه مسلم .

951. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsan ölünce, üç ameli dışında bütün amellerinin sevabı kesilir: Sadaka-i câriye, kendisinden istifade edilen ilim, arkasından dua eden hayırlı evlât."

Müslim, Vasiyyet 14. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vasâyâ 14; Tirmizî, Ahkâm 36; Nesâî, Vasâyâ 8

Açıklamalar

Ölüm, sadece hayatın ve sorumlulukların değil, aynı zamanda bütün amellerin de sonudur. Ölümle birlikte insanın amel defteri kapanır ve artık oraya sevap yazılamaz. Hadisimizde bu genel hükmün üç istisnası olduğu bildirilmektedir:

Sadaka-i câriye (devam eden iyilik).

Faydalanılan bir ilim veya ilmî bir eser.

Dua eden hayırlı bir evlât.

Bu üç amelden herhangi birini veya hepsini gerçekleştirmiş olan kimsenin amel defterine onlardan yararlanıldığı sürece sevap yazılır. Bu demektir ki, bir çok şeyin sonu gibi gözüken ölüm, bu üç noktada son değildir. O halde öldükten sonra da yaşamak isteyenler, bu üç yoldan birini elde etmeye çalışmalıdır.

Bilindiği gibi **sadaka-i câriye,** herkesin faydalanacağı süreklilik arzeden hayırlar için kullanılan genel bir tâbirdir. Buna "kurumlaşmış hayırlar" da demek mümkündür. Mâbedler, mektepler, çeşmeler, köprüler, hanlar ve vakıflar gibi hizmet kurumları, kendileri devam ettiği sürece "sürekli hayır" anlamında birer "sadaka-i câriye"dir. Dolayısıyla bunları yapanların, yapımına vesile olanların, yardım edenlerin amel defterine devamlı sevap yazılır.

Faydalanılan ilim, insanın sağlığında öğrenip neşrettiği ilimdir. Bu, kitap yazıp yayımlama veya modern imkânlarla filme çekip veya disketlere alıp istifadeye sunma, ilmî araştırma merkezleri kurma şeklinde olabileceği gibi, ilmi başkalarına öğretmek suretiyle insan yetiştirme tarzında da gerçekleştirilebilir.

Dua eden sâlih evlât ifadesi **mü'min** evlât olarak değerlendirilmiştir. Kendisini dünyaya getirip yetiştiren anne ve babasına dua eden, onları hayırla anan ve anılmalarına vesile olan, olumlu işler yapan çocuğun yaptıklarından onu yetiştirenler istifade ederler. Aslında ölen kimselerin arkasından dua eden her müslümanın duası ölüye ulaşmaktadır. Burada özellikle **dua eden evlât**tan söz edilmesi, bir yandan çocukları anne ve babaları için dua etmeye teşvik ederken diğer yandan anne ve babaları da mü'min çocuklar yetiştirmeye ve böylece ölümden sonra da sevap kazanmaya özendirmektedir.

Zaten hadisimiz "dua eden evlât" ifadesi dolayısıyla bu başlık altında zikredilmiştir.

Şu hususa da işaret edelim ki, hadisimiz, sürekli sevap kazanma yollarından üçünü "bir" saymamış, onları ayrı ayrı değerlendirmiştir. Bu üç hayır ve sevap vesilesine birden sahip olmak elbette çok daha büyük bir mazhariyet ve mutluluktur.

Hadis 1386 numara ile de gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hayatı âhirete taşımanın yolu, hadisimizde belirtilen üç hayırdan (sadaka-i câriye, faydalanılan ilim ve dua eden evlât) en azından birine sahip olmaktır.

2. Hayrı ve sevabı sürekli olan davranışlara mü'minleri teşvik etmek gerekir.

3. Sadece ilme sahip olmak değil, onu başkalarına öğretmek ve yaymak, kalıcı kılmak daha faziletlidir.

163- باب ثناء الناس على الميت

ÖLÜYÜ HAYIRLA ANMAK

Hadisler

952- عن أَنسٍ رضي اللَّه عنه قال : مرُّوا بجَنَازَةٍ ، فَأَثنَوا عَلَيْهَا خَيراً فقَالَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « وَجَبَتْ » ، ثم مرُّوا بِأُخْرَى ، فَأَثنَوْا عليها شَرّاً ، فَقَال النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « وَجبَتْ » فَقَال عُمرُ ابنُ الخَطَّاب رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : ما وجبَتْ ؟ قَالَ : « هذا أَثنَيتُمْ علَيْهِ خَيراً ، فَوَجبتْ لَهُ الجنَّةُ، وهذا أَثنَيتُم عليه شرّاً، فَوَجبتْ لَهُ النَّارُ، أنتُم شُهَداءُ اللَّهِ في الأَرضِ». متفقٌ عليه.

952. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Peygamber *aleyhisselâm* ile bazı sahâbîler birlikte bulunurlarken onların yanından bir cenaze geçti. Ashâptan bazıları o cenazeyi hayırla andı. Bunun üzerine Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Kesinleşti**" buyurdu.

Sonra bir cenaze daha geçti. Orada bulunanlar onu da kötülükle andılar. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* yine:

- "**Kesinleşti**" buyurdu.

Bunun üzerine Ömer İbnu'l-Hattâb:

- Ne kesinleşti Ya Resûlallah? diye sordu. Peygamber *aleyhisselâm* da şöyle buyurdu:

- **"Şu önce geçen cenazeyi hayırla andınız; bu sebeple onun cennete girmesi kesinleşti. Bu berikini kötülükle andınız; onun da cehenneme girmesi kesinleşti. Çünkü siz (mü'minler), yeryüzünde Allah'ın şahitlerisiniz."**

Buhârî, Cenâiz 86, Şehâdât 6; Müslim, Cenâiz 60. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 76; Tirmizî, Cenâiz 63; Nesâî, Cenâiz 50; İbni Mâce, Cenâiz 20, Zühd 25

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

953- وعن أبي الأسود قال : قَدِمْتُ المدِينَةَ ، فَجَلَسْتُ إلى عُمْرَ بن الخَطَّابِ رضي اللَّه عنْهُ فَمرَّتْ بِهِمْ جنَازةٌ ، فأُثنىَ على صَاحِبها خَيْراً فقال عُمَرُ : وجبت ، ثم مُرَّ بأُخْرى ، فَأُثنِىَ على صَاحِبِها خَيراً ، فَقَالَ عُمرُ : وجبَت ، ثم مُرَّ بِالثَّالِثَةِ ، فَأُثنِيَ على صاحبها شَرًّا، فَقَال عُمرُ : وجبتْ : قَالَ أَبُو الأَسْودِ : فَقُلْتُ : وما وجبَت يا أميرَ المؤمنين ؟ قال : قُلتُ كما قال النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَيُّمَا مُسلِم شَهِدَ لهُ أربعةٌ بِخَير ، أَدخَلَهُ اللَّه الجنَّةَ » فَقُلنَا : وثَلاثَةٌ ؟ قال : « وثَلاثَةٌ » فقلنا : واثنانِ ؟ قال : « واثنانِ » ثُمَّ لم نَسأَلْهُ عَن الواحِدِ . رواه البخاري .

953. Ebü'l-Esved'den rivayet edildiğine göre şöyle dedi: Medine'ye gelmiş Hz. Ömer'in yanında oturuyordum.Yanımızdan bir tabut geçti. İçindeki hayırla anıldı. Bunun üzerine Ömer; "kesinleşti" dedi. Sonra bir başka tabut daha geçti, onun içindeki de hayırla anıldı. Ömer yine "kesinleşti" dedi. Daha sonra üçüncü bir tabut geçti, onun içindeki kötülükle anıldı. Ömer yine; "kesinleşti" dedi.

Bu defa ben kendisine:

- Ne kesinleşti, ey mü'minlerin emiri? dedim. Ömer şöyle cevap verdi:

- Ben, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in buyurduğu gibi söyledim. O:

- "**Herhangi bir müslüman hakkında dört kimse hayırla şahitlik ederse, Allah onu cennetine kor**" buyurmuştu. Biz kendisine:

- Peki üç kişi şehâdet ederse? dedik.

- "**Üç kişi şehâdet ederse de aynıdır**" buyurdu. Biz;

- Ya iki kişi şâhitlik ederse? dedik.

- "**İki kişi de şahitlik etse yine aynıdır**" buyurdu.

Artık bir kişinin şahitliğini de sormadık.

Buhârî, Cenâiz 86; Şehâdât 6. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 50

Ebü'l-Esved

ed-Düelî nisbesiyle meşhur olan Ebü'l-Esved, tâbiîlerin ileri gelenlerindendir. İsminin Zalim İbni Amr İbni Süfyân olduğu kaydedilmektedir. Basra'da kadılık yapmıştır. Nahiv ilminin Hz. Ali'den sonra ikinci kurucusu kabul edilir. Sika bir râvi olup Hz. Ömer, Übey İbni Kâ'b ve Hz. Ali'den rivayetleri vardır. Meğâzî yazarı Vâkıdî, onu muhadramûndan sayar.

Hicri 69 yılında carif denilen tâun salgınında vefat etmiştir.

Allah ona rahmet eylesin.

Açıklamalar

Güzel vasıflarla ve hayırla anmaya **senâ** denmekle birlikte, yukarıdaki iki hadiste olduğu gibi bir kimseyi kötü vasıflarla anmaya da **senâ** denildiği görülmektedir. Bu Arap dilinin bir anlatım özelliğidir.

İnsanların birbirini övmesi, dirilerin dirileri ve dirilerin ölüleri övmesi şeklinde iki kısma ayrılır. Yaşayanların birbirlerini övmeleri, aşırıya kaçtığı takdirde yasaklanmıştır. Zira bu tür bir övme, hem övülenin hem de övenin ahlâkı üzerinde kötü tesir yapar. Övüleni kibir ve gurura, öveni de gösteriş ve riyakârlığa sevkeder.

Her iki hadiste *“kesinleşti”* diye tercüme ettiğimiz **vecebet** kelimesi *“vâcip oldu”* anlamına gelmekle beraber, burada “*sâbit oldu, gerçekleşti”* mânasındadır. Çünkü Allah Teâlâ’ya hiçbir şey vâcip olmaz. Sevap, Allah’ın lutfu; azâb, O’nun adaleti gereğidir. Dirilerin ölü hakkındaki övgüleri, o ölünün dünyada iken iyi bir kişi olduğunu gösterir. İyilere de cennet vaadolunmuştur. Böylece iyi olduğuna dair şehâdet edilen kimse de cennete girer. Kötüler hakkındaki şahitlik de aynı mânada olup onların dünyada iken kötülük yaptıklarını tesbit eder. Kötüler de ilâhî adalet gereği cehenneme girerler. Ölen kimseler hakkındaki şehâdetler, bu mânada birer gösterge ve işaret olmaktadır.

Bu göstergelerin doğruluğu, **birinci hadis**in bazı rivayetlerinde *“kesinleşti”* ifadesinin üç kez tekrar edilmiş olduğundan da anlaşılmaktadır. Çünkü tekrar, sözü güçlendirir ve verilen haberin gerçekliğini gösterir. Bazı gerçekleri üç defa tekrar etmek, Hz. Peygamber’in eğitim öğretim ve tebliğ usullerindendir.

Ölüler hakkında yapılan şehâdetin, onların âhiretteki durumunun göstergesi sayılabilmesi için, o şehâdeti yapanların kimlik ve kişilikleri önem arzeder. Bu hadislerde söz konusu olan şehâdet, fazilet ehli, doğruluk ve ihlâs sahibi kişilerin şehâdetidir. Fâsık ve günahkârların şehâdeti değildir. Çünkü günahkârlar veya dinin doğru bulmadığı fikirlere kapılmış kimseler kendileri gibi olanları *“iyidir”* diye övebilirler. Bunun İslâmî mânada bir şehâdet değeri yoktur.

Öte yandan bir kimseyi kötülükle ananla anılanlar arasında düşmanlık olmamalıdır. Herhangi bir sebeple aralarında düşmanlık olanların yekdiğeri hakkında *“kötüydü”* demesi de makbul bir şehâdet değildir. Hatta dinine bağlı kimseler için, dine karşı olan çevrelerin ya da dinsizlerin “*iyi insandı”* diye şehâdet etmeleri beklenemez. Onların *“kötü”* demeleriyle de iyi insanlar kötü sayılmazlar. Nitekim her iki hadiste de geçen “*Siz yeryüzünde Allah’ın şahitlerisiniz”* ifadesi, öncelikle “sahâbe-i kirâm”a yönelik bir belirlemedir. Her iki hadisin başka bir rivayetinde (Buhârî Şehâdât 6) *“siz”* yerine, “*mü’minle*r” ifadesinin bulunması sahâbîler gibi diğer mü’minlerin de yeryüzünde Allah’ın şahitleri olduğu anlamına gelir. O halde insanlar hakkında iyi-kötü diye şehâdet edecek kimselerin, İslâm esasları çerçevesinde iyiyi kötüyü bilen kimseler olması gerekir.

Salâh ve takvâ sahibi kimselerin, hayattayken iyi vasıflarıyla tanıdıkları kimseyi öldüğü zamanda bu vasıflarıyla anmaları o kişinin cennetlik olduğunun alâmeti sayılır. Bunun aksi de geçerlidir. Yani bir kimsenin yaşarken yaptığı kötülükleri, vefatından sonra salâh ve takvâ sahibi insanların hatırlayıp anmaları, o kimsenin cehennemlik olduğuna işaret sayılır.

İkinci hadis, şehâdetleri ölülerin âhiretteki durumlarına işaret sayılan kimselerin sayısını belirtmektedir. Dört kişinin, üç kişinin ve hatta iki kişinin şehâdeti bu iş için yetmektedir. Yani bir mânada 2-4 kişilik bir mü'min grubunun herhangi bir ölü hakkında "iyi" veya "kötü" demeleri, o ölünün cennetlik ya da cehennemlik olduğu konusunda yeterli işaret sayılmaktadır.

Ölüyü tanımayan insanların *"iyi biliriz"* diye bağırmalarının yalan şahitlik anlamına gelmekten öte hiçbir anlamı yoktur. Bu sebeple, cenazenin baş ucunda cemaati böyle tehlikeli bir şahitliğe sevkedici sorular sormanın da bir anlamı yoktur. Mutlaka bir tezkiye almak isteniyorsa, en azından, *"Merhumu tanıyanlara soruyorum, onu nasıl bilirsiniz?"* diyerek, onu hiç tanımayanların ya da yeterince tanımayanların rastgele şahitlik yapmalarının önüne geçilebilir. Bu konuya din görevlilerinin dikkat etmeleri, gerekiyorsa, "ölü hakkında şehâdette bulunmanın ne demek olduğunu kısaca anlattıktan sonra" tezkiye talebinde bulunmaları uygun olur. Nitekim Ebû Ya'lâ'nın *Müsned*'inde Enes İbni Mâlik'in şu rivayeti yer almaktadır:

Enes *radıyallahu anh,* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu söylemiştir: **"Bir müslüman öldüğünde yakın komşularından dört hâne halkı kendisi için, "Bu adam hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyoruz" diye şehâdet ettiklerinde, Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Ey mü'minler! Sizin bilginizi, bu ölü hakkındaki şehâdetinizi kabul ettim, Sizin bilmediğiniz kusurlarını da ben affettim**".

Bu hadiste de görüldüğü gibi, ölüyü tanıyanların bildikleri ve gördükleri ile yaptıkları tanıklığa şehâdet denilmektedir. Böyle olmasına rağmen, yine de gerçek durum ortaya konulamamış olabilir. Ölü, tanıyanlarının hüsn-i şehâdetlerinden - gerçekte kendisi öyle olmasa bile - yararlanır. Bu husus

hadisteki *“Sizin bilmediğiniz kusurlarını da ben affettim”* beyânından anlaşılmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Fazilet sahibi her mü’minin övgü ve şehâdeti, ölü için cennete girme sebebidir.

2. Şehâdet görgüye ve duyguya dayanmalıdır. Geçerli şehâdet, ölüyü tanıyanların şehâdetidir.

3. Bizi tanıyanların, öldüğümüzde güzel şehâdette bulunacakları şekilde bir hayat yaşamaya çalışmalıyız. Çünkü böyle bir şehâdet, bizim için kurtuluş işareti, geride bıraktıklarımız için de teselli vesilesi olur.

4. Ashâb–ı kirâm, Hz. Peygamber’den öğrenmiş oldukları bilgileri ve gördükleri hareketleri yeri gelince aynen tekrar etmek suretiyle sünnetin yaşamasına ve sonrakilere aynen intikal etmesine dikkat gösterirlerdi. Hz. Ömer’in “kesinleşti” demesi bunun en güzel göstergesidir.

164- باب فضل من مات وله أولاد صغار

KÜÇÜK ÇOCUKLARI ÖLEN ANNELERİN KAZANACAĞI SEVAP

Hadisler

954- عن أنس رضي اللَّه عَنْه قال : قَال رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : « مَا مِنْ مُسلِمٍ يَمُوتُ له ثلاثَةٌ لم يَبلُغُوا الحِنْثَ إلا أدخلَهُ اللَّه الجنَّةَ بِفَضْلِ رحْمَتِهِ إيَّاهُمْ » . متفقٌ عليه .

954. Enes *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Henüz ergenlik çağına ulaşmamış üç çocuğu ölen her müslümanı Allah, çocuklara olan rahmet ve şefkati sebebiyle cennete koyar.**”

Buhârî, Cenâiz 6, 91; Müslim, Birr 153. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 64; Nesâî, Cenâiz 25; İbni Mâce, Cenâiz 57

956 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

955- وعن أبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللّهُ عنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَمُوتُ لِأَحَدٍ مِنَ المُسْلِمِينَ ثَلاثةٌ مِنَ الوَلَدِ لا تمَسُّهُ النَّارُ إلاَّ تَحِلَّةَ القَسَم » متفقٌ عليه .

« وَتَحِلَّةُ القَسَم » قولُ اللَّهِ تعالى : { وَإِنْ مِنْكُمْ إلاَّ وَارِدُهَا } والوُرُودُ : هُوَ العُبُورُ عَلى الصِّراطِ ، وَهُوَ جسْرٌ مَنْصُوبٌ عَلَى ظهْرِ جَهَنَّمَ . عَافَانَا اللَّهُ مِنْهَا .

955. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Herhangi bir müslümanın** (ergenlik çağına ermemiş) **üç çocuğu ölürse, o kimseye cehennem ateşi ancak Allah'ın yemini yerine gelecek kadar** kısa bir süre **dokunur**."

Buharî, Cenâiz 6, Eymân 9; Müslim, Birr 150. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 64; Nesâî, Cenâiz 25; İbni Mâce, Cenâiz 57

Sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

956- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : جَاءَتِ امرأَةٌ إلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَتْ : يا رَسُولَ اللَّهِ ذَهَبَ الرِّجالُ بحَدِيثِكَ ، فاجْعَلْ لَنَا مِنْ نَفْسِكَ يَوْماً نَأْتيكَ فيهِ تُعَلِّمُنَا مِمَّا عَلَّمَكَ اللَّه ، قَالَ : « اجْتَمِعْنَ يَوْمَ كَذَا وَكَذَا » فَاجْتَمَعْنَ ، فَأَتَاهُنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَعَلَّمَهنَّ مِمَّا علَّمهُ اللَّه ، ثُمَّ قَالَ : « ما مِنْكُنَّ مِن امْرَأَةٍ تُقَدِّمُ ثَلاثةً من الوَلَدِ إلاَّ كانُوا لهَا حِجَاباً منَ النَّار » فَقالتِ امْرَأَةٌ : وَاثنينِ ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « وَاثْنَيْن » متفقٌ عليه .

956. Ebû Sâid el-Hudrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir kadın Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

- Ey Allah’ın Resûlü! Senin sözlerinden hep erkekler yararlanıyor. Biz kadınlara da bir gün ayır, o gün toplanalım, Allah’ın sana öğrettiklerinden bize de öğret!” dedi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- “**Peki şu gün şurada toplanınız!**” buyurdu.

Kadınlar toplandılar. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* de gidip Allah’ın kendisine öğrettiklerinden onlara öğretti. Sonra onlara:

- “**Sizden** (henüz ergenlik çağına gelmemiş) **üç çocuğunu âhirete gönderen her kadın için bu çocuklar cehenneme karşı mutlaka siper olur**” buyurdu.

İçlerinden bir kadın:

- “Bu durum iki çocuk gönderenler için de geçerli midir?” dedi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* :

- “**Evet, iki çocuk gönderen için de durum aynıdır**” cevabını verdi.

Buhârî, İlim 36, Cenâiz 6, 91; İ’tisam 9; Müslim, Birr 152. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 13

Açıklamalar

Ölüm insanlar içindir. Her ölüm olayı insanı üzer. Ancak evlât acısı, bütün belâ ve sıkıntılardan daha fazla üzüntü verir. Zira çocuk sevgisi, her türlü sevginin üstündedir. Bu sebeple de insanlar, belki kendi can ve mal güvenliklerinden önce, çocuklarının güvenliğini düşünür ve onları korumak için her türlü tehlikeyi göze alırlar. Üstelik anne ve babanın çocuklarına karşı duydukları sevgi, çocukların yaşlarıyla ters orantılıdır. Yani çocuk ne kadar küçükse, o kadar fazla sevilir. Ya da çocukların sevgisi, yaşlarının küçüklüğü oranında anne ve babalarının gönüllerinde büyür. Böyle olunca çocuğunu kaybetmiş anne ve babaların üzüntüleri de hiç kuşkusuz pek derin olur. İşte böylesi bir imtihanla bir veya birkaç defa karşılaşmış müslüman anne ve babaları teselli etmek, gerçekleri onlara duyurmakla olur. Çocukları ölmüş anne ve babaları teselli eden bu üç hadiste evlât acısına dayanmasını bilenlerin mükâfatı haber verilmiş, bu acıya dayanamadığı için, intiharı düşünebilecek anne babalar uyarılmış, böylece onlar sabra ve dolayısıyla cennete çağırılmışlardır.

Görüldüğü gibi bu üç hadisin üçü de, henüz ergenlik çağına gelmemiş üç çocuğu ölen anne ve babanın bu çocuklar sebebiyle cennete girecekleri konusunda -farklı ifadelerle de olsa- büyük bir müjde vermektedir. Bu husus, **birinci hadis**te açıkça *"Allah cennete kor"* diye açıklanırken, **ikinci hadis**te *"O kimseye cehennem ateşi ancak yemin yerini bulacak kadar dokunur"* cümlesiyle, **üçüncü hadis**te ise, *"Bu çocuklar cehenneme karşı mutlaka siper olur"* ifadesiyle ortaya konulmaktadır. Hz. Peygamber'den nakledilen bu teselli dolu müjdeli beyanları sondan başa doğru düşünecek ve sıralayacak olursak, karşımıza şöyle bir kurtuluş çizgisi çıkar: Henüz buluğ çağına ermeden üç çocuğu ölmüş olan anne ve babalar için *o çocuklar cehenneme karşı siper olurlar***.** Bu durumdaki anne ve babalara *cehennem ateşi, olsa olsa, yemin yerine gelecek kadar dokunur.* Onları *Allah Teâlâ çocuklara olan rahmet ve şefkati sebebiyle cennete koyar.*

Burada cennet müjdesi veren birinci hadisin, kırk kadar sahâbî tarafından rivayet edildiğine de işaret edelim.

Ölen çocukların *"bulûğ çağına ermemiş"* olmaları açıkça vurgulanırken, kız - erkek ayırımının yapılmadığı, mutlak olarak çocuk (veled) denildiği görülmektedir. Dolayısıyla, kız olsun erkek olsun, bulûğ çağına ermemiş üç çocuğu ölen anne ve babalar sabredip ecrini Allah'tan beklemek şartıyla cennetle müjdelenmişlerdir. Yavrusunun ölümüne sabretme ve Allah'ın hükmüne isyan etmeyip rızâ gösterme şartı, bu hadislerin ifadelerinden değilse bile delâletlerinden anlaşılmaktadır. Buhârî, *Sahih*'indeki bu konuyla ilgili başlıkta ölüme rızâ gösterme şartını açıkça belirtmiştir (bk. Cenâiz 6). Nitekim Allah Teâlâ da, "**Sabredenlere mükâfatları hesapsız ödenecektir**" [Zümer sûresi (39), 10] buyurmuştur.

İkinci hadiste yer alan ve *yemin yerini bulacak kadar* diye tercüme ettiğimiz "**tehılletü'l-kasem**" ifadesi, yeminin bozulmamış olması yahut yerine gelmiş sayılması için yeterli olan en kısa süre anlamındadır. Yemini helâl kılmak mânasına gelen bu ifade, çok kısa süreden kinâye olarak kullanılır. Burada söz konusu olan yeminin, **"İçinizden** (cehenneme) **oraya uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Bu, Rabbin için kesinleşmiş bir hükümdür"** [Meryem sûresi (19), 71] âyetindeki ilâhî yemin olduğuna, bu ilâhî hükmün yerine getirilmesinin de cennetlikler için sadece sırattan

geçmek anlamına geldiğine işaret edilmiştir. Nitekim Meryem sûresinin 72. âyeti sonucu çok açık biçimde ortaya koymaktadır: “**Sonra biz, Allah’tan sakınanları kurtarırız; zâlimleri de diz üstü çökmüş olarak orada bırakırız.”**

Üçüncü hadiste ölen çocukların sayısı bakımından önemli bir müjdeyi daha bulmaktayız. Sözü edilen ilâhî rahmetin, iki çocuğu ölen ebeveyni de kapsadığı beyanı... Hatta bir başka rivayette, *“Bir çocuğunu defneden kimse sabreder ve Cenâb-ı Hak’tan ecrini dilerse, o kimseye cennet nasip olur”* buyurulmaktadır (bk. *Tecrid Tercemesi*, IV, 313). Buhârî, bu rivayeti de dikkate almış olmalıdır ki “*Bir çocuğu vefat eden, sabredip ecrini Allah’tan bekleyen müslümanın fazileti*”ni başlık yapmıştır (bk. Cenâiz 6). Yine Nesâî’deki rivayette, Hz. Peygamber ile konuşan bir kadının *“Keşke, bir çocuğu öleni de sorsaydım”* sözlerine yer verilmektedir. Bu da o konudaki ümidi ifade etmektedir.

Böylesine büyük müjde veren bu teselli cümlelerinin, çocukların ihmal edilerek çocuk ölümlerinin artmasına vesile olabileceği akla gelebilir. Ancak bu, aslâ isabetli bir düşünce olamaz. Çocukların bakım ve terbiyesine ait tavsiyeler ve hatta Hz. Peygamber’in müslüman hanımlardan çocuklarını öldürmeyeceklerine dair aldığı söz, çocuk düşürmeyi nehyeden, nüfus artışını öğütleyen hadisler hatırlanınca, konumuza dair hadislerin, herhangi bir sebeple çocukları ölmüş olan anne ve babaları teselli etmekten başka bir amacı olmadığı anlaşılacaktır. “Âhirette şefatçım olsun” diye kimse çocuğunu göz göre göre ölüme terketmez. Aksine, ölmüş olan çocuğunun acısına, ancak âhirette kendisine siper ve cennete girmeye vesile olacağı düşüncesiyle dayanma gücü bulur. Bu hadisler, müslümanlara, çocuklara kayıtsız kalmayı değil, musîbet günlerinde ayakta kalabilmek için gerekli olan sabrı ve dayanma gücünü telkin etmektedir.

Üçüncü hadiste, konu ile ilgisi olmayan çok önemli bir husus yer almaktadır. Ona işaret etmeden geçemeyeceğiz. O da Hz. Peygamber’e gelip gün tahsisi isteyen kadının “*Allah’ın sana öğrettiklerinden bize öğretmen için*” diye koyduğu kayıttır. Hz. Peygamber, bu isteği kabul etmiş ve hadiste açıkça belirtildiği gibi, *“Allah’ın kendisine öğrettiklerini onlara öğretmiş*” ve peşinden de *“sizden (henüz ergenlik çağına gelmemiş) üç çocuğunu âhirete gönderen her kadın için bu çocuklar cehenneme karşı*

mutlaka siper olur” buyurmuştur. Ancak bu konu, Kur’ân-ı Kerîm’de yer almamaktadır. Demek oluyor ki, Kur’ân-ı Kerîm’de yer almayan konularda da Allah Teâlâ, Peygamber’ini bilgilendirmektedir. Üstelik orada sorulan soruya hemen cevap vererek *“İki çocuğu ölen de aynı hükümdedir”* buyurması bunu göstermektedir. Zira verdiği cevap âhiret hayatıyla ilgili olduğu için, Hz. Peygamber’in o konuda ictihad etmesi mümkün değildir. Bu da gösteriyor ki, âyet olmaksızın Allah Teâlâ Hz. Peygamber’e bazı konuları herhangi bir şekilde bildirmiştir. Şu halde Hz. Peygamber’e verilen bilginin Kur’an âyetlerinden ibaret olduğu yolundaki iddialar, kesinlikle doğru olmayan ve itibar edilmemesi gereken, tamamen cehâlet veya düşmanlıktan kaynaklanan kuru birer laftan ibarettir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bulûğ çağına gelmeden ölen müslüman çocukları cennetliktir. Müşriklerin çocukları hakkında İslâm bilginleri arasında görüş ayrılığı vardır. Kitabımızın müellifi Nevevî’ye göre, bulûğa ermemiş müşrik çocukları da cennetliktir.

2. Kadınlar, erkeklerle konuşarak dînî meseleleri ve diğer ihtiyaç hissettikleri konuları öğrenebilirler.

3. Ölen çocuklarının acısına sabredip ecrini Allah’tan dileyen anne ve babalar cennetle mükâfatlandırılırlar.

4. Kadınların dînî eğitim ve öğretimlerine özen göstermek gerekir.

5. Hz. Peygamber, vahiyden başka yollarla da bilgilendirilmiştir. Onun ümmetini eğitmek için söyledikleri “Allah’ın kendisine öğrettikleri” cümlesindendir.

165- باب البكاء والخوف عندا لمرور بقبور الظالمين
ومصارعهم وإظهار الافتقار إلى اللّٰه تعالى والتحذير من الغفلة عن ذلك

ZÂLİMLERİN KABİRLERİ

ZÂLİMLERİN MEZARLARI YANINDAN VE HELÂK EDİLDİKLERİ YERLERDEN GEÇERKEN KORKUP AĞLAMAK, İHTİYACINI ALLAH'A ARZETMEK VE BU GİBİ HALLERDE GÂFİL DAVRANMAKTAN SAKINDIRMAK

Hadisler

957- عَن ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ لأَصْحَابِهِ يَعْني لمَّا وَصلُوا الحِجْرَ : دِيَارَ ثمُودَ : « لا تَدْخُلُوا عَلَى هَؤُلاءِ المُعَذَّبِينَ إِلاَّ أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ ، فَإِنْ لمْ تَكُونُوا باكِين ، فَلا تَدْخُلُوا عَلَيْهِمْ ، لا يُصِيبُكُمْ مَا أَصَابَهُمْ » متفقٌ عليه .

وفي رواية قال : لمَّا مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالحِجْرِ قال : « لا تَدْخُلُوا مَسَاكِنَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ أَنْ يُصِيبكُمْ مَا أَصَابَهُمْ إِلاَّ أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ » ثُمَّ قَنَّع رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، رَأْسَهُ وَأَسْرَعَ السَّيْرَ حَتى أَجَازَ الوَادي .

957. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem,* Semûd kavminin ülkesi Hicr denilen yere varınca ashâbına şöyle hitâp etti:

- "**Azâba uğratılmış olan şu milletin yurduna ancak ağlayarak girin. Ağlayamıyorsanız girmeyin ki, onların başına gelen sizin de başınıza gelmesin.**"

Buhârî, Salât 53, Enbiya 17, Tefsîru sûre (15), 2, Meğâzî 80; Müslim, Zühd 38-39

Başka bir rivayette Hicr'e vardığı zaman Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğu bildirilmektedir:

- "**Kendilerine zulmedenlerin yurduna ağlayarak girin. Yoksa onların başına gelenler sizin de başınıza gelebilir.**"

Sonra Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* başını örttü; o vadiyi geçinceye kadar süratle yürüdü.

Buhârî, Enbiyâ 17, Tefsîru sûre (15), 2; Müslim, Zühd 39

Açıklamalar

Hicr vadisi, Sâlih *aleyhisselâm*'ın milleti olan Semûd'un oturduğu yerdir. Hz. Peygamber hicrî 9. yılın sonlarında Tebük Gazvesi'ne giderken bu vadiden geçmek zorunda kalmıştı. Hz. Peygamber'in hadisimizdeki ikazına ilâve olarak müslüman askerlere bu yöre hakkında verdiği daha başka bilgi ve tâlimatlar da bulunmaktadır. Meselâ, oradaki kuyunun suyundan içilmemesi, abdest alınmaması, onunla hamur yoğurulmaması, yoğurulmuşsa o hamurların develere yedirilmesi bu tâlimatlar arasında yer almaktadır (bk. Buhârî, Enbiya 17). Hatta yine o civarda bulundukları bir gece Resûl-i Ekrem Efendimiz, "*Bu gece pek şiddetli bir fırtına çıkacak. Herkes devesini sıkı bağlasın ve bulunduğu yerde otursun, ayağa kalkmasın*" buyurmuştur (bk. Buhârî, Zekât 54; Müslim, Fedâil 11). Gerçekten o gece çok şiddetli bir kasırga çıkmış; abdest almak için ayağa kalkan birini kasırga yere çarpmış, devesini aramaya giden bir başkasını da Tay dağına fırlatıp atmıştır.

Tebük Seferine ve özellikle Hicr bölgesine ait olaylar hakkında bilgiler veren hadisimiz, geçmişten ibret almak için o geçmişe ait olayların hatırlanması ve belli bazı noktalara dikkat edilmesi hatta özel bazı tavırların sergilenmesi gerektiğine işaret etmektedir. Yaptıkları haksızlık ve itaatsizlik sebebiyle Allah'ın azabına uğramış milletlerin yurtları ve izleri "*sabıkalı*" yerler ve izler olarak, sonrakiler tarafından ibret alınacak hâtıralardır. İbret almayı gerektirecek bir davranış olarak, hadisimizde ağlamanın tavsiye edildiğini görüyoruz. Ağlamak, daha önce felâkete uğramış olanların kalıntılarını izlerken duygulu, kaygılı, kuşkulu olmayı ve böylece onların halini daha iyi düşünüp daha derinden etkilenmeyi sağlar. Böyle bir halet-i ruhiye içinde olmamak, oralardan sadece gelip geçmek, tarihten ders almamak gibi ağır sonuçları olan bir hatanın işlenmesi anlamına gelir. Yoksa oradan geçen herkesin hemen oracıkta aynen öncekiler gibi helâk edileceği anlamına gelmez. Efendimiz'in, "*Oralara ağlayarak girin ki, onların başına gelenler sizin de başınıza*

gelmesin” buyurması, buralarda cereyan eden olayları sonuçlarıyla birlikte iyi düşünün, anlayın ve onların hallerinden ibret alıp yaşayışınızı düzeltiniz ki, böylesi felâketler sizin başınıza da gelmesin, demektir. Hadisimizdeki *“azaba uğramışlar”* (**muazzebîn**) ifadesi, ikinci rivayette *“kendilerine zulmetmiş olanlar”* (**zalemû enfüsehüm**) şeklinde açıklanmıştır. Bu, aynı zamanda azaba uğratılma sebebinin *“zulüm”* olduğunu ortaya koyan bir açıklamadır. Geçmiş olaylardan ibret almamak gaflettir yani bir çeşit zulümdür.

Ayrıca acı olaylara sahne olmuş yer ve çevreler, ister istemez insan psikolojisine etki eder. Bu etki belki de radyasyon kirlenmesi gibi, uzun süre devam eder. Hz. Peygamber’in, başını örterek o yöreyi süratle geçmesi, işin ciddiyetini çevresindekilere ve daha sonrakilere fiilen göstermek, böylece onları unutamayacakları şekilde eğitmek içindir. Efendimiz’in bu hareketi, Allah’a ve Peygamber’ine itaatsizlik edenlerden kaçmak, uzak durmak anlamında yorumlanabilir. Çünkü Sâlih *aleyhisselâm’*ın milleti itaatsizlik etmiş, mûcize deveyi kesmiş ve pek çok maddî imkânlarına ve güçlerine rağmen helâk olmuşlardı.

Günümüzde de zâlimlerin kabir veya kabristanlarından geçmek zorunda kalınırsa, hadisimizde emredildiği şekilde davranmak, oralarda fazla eğlenmemek, kendi doğrularımız istikametinde yaşamaya devam etmek gerekir.

Nevevî merhumun, hasta ziyareti bölümünü, ölümlerinden sonra bile zalimlerin yaşayanlara etki edebileceklerini gösteren bu hadîs-i şerîf ile bitirmesi, kötü bir ölüm ile karşılaşmamak için dikkatli yaşamak gerektiğine işaret etmek istemesinin bir sonucu olsa gerektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bilinçli ve uyanık bir hayat yaşamak gerekir.

2. Geçmişten ibret almasını bilmeyenler, kendi hayatlarını tehlikeye atarlar.

3. Ölüm ve kabir insanın ibret alması ve hayatına çeki düzen vermesi için dikkate alınacak iki gerçektir.

4. Zalimler hayatlarında olduğu gibi, ölümlerinden sonra da kendilerinden sakınılacak kimselerdir.

5. Zalimlerin hâtıra ve kalıntılarında felâket izleri ve tehlikeleri bulunur.

كتاب آداب السفر

166- باب استحباب الخروج يوم الخميس أول النهار

PERŞEMBE GÜNÜ ERKENDEN YOLCULUĞA ÇIKMAK

Hadisler

958- عن كعبِ بن مالِك ، رَضيَ اللَّهُ عنه ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَرَجَ في غَزْوَةِ تَبُوكَ يَوْمَ الخَمِيسِ ، وَكَانَ يُحِبُّ أَنْ يَخْرُجَ يَوْمَ الخَمِيس . متفقٌ عليه .

وفي رواية في الصحيحين : « لقلَّما كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَخْرُجُ إِلاَّ في يَوم الخَمِيسِ » .

958. Kâ'b İbni Mâlik *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* Tebük Gazvesi'ne perşembe günü çıktı. Zaten Hz. Peygamber genellikle perşembe günü yolculuğa çıkmayı severdi.

Buhârî, Cihâd 103

Sahîhayn'daki bir rivayet şöyledir:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, perşembe günü dışında yolculuğa çıktığı pek nâdirdir.

Buhârî, Cihâd 103, Ebû Dâvûd, Cihâd 77

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz en son hicrî 9. yılda Tebük Gazvesi'ne çıkmıştır. Tebük, Şam yöresinde ve Medine'ye bir aylık mesafede olan bir yerdir.

Hadisimiz, bu zorlu gazveye katılmayan bir kaç sahâbîden biri olan Kâ'b İbni Mâlik'in, olayla ilgili uzun rivayetinden alınmış bir cümledir. Her

ne kadar Nevevî merhum, bu hadisin Buhârî ve Müslim'in *Sahîh*'lerinde yer aldığını söylemekteyse de, bu kısım Müslim'deki rivayette (Tevbe 49: Bâbü tevbeti Ka'b İbni Mâlik ve sâhibeyhi) bulunmamaktadır. Muhtemelen Nevevî, olayın aslına yönelik rivayeti dikkate almış olmalıdır. Biz, buradaki şekliyle hadisimizin bulunduğu kaynakları göstermekle yetindik.

Her iki rivayeti birleştirerek düşündüğümüz zaman Peygamber Efendimiz'in genellikle perşembe günü sefere çıktığı, perşembe dışında nâdiren yolculuk yaptığı anlaşılmaktadır. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yolculuğa çıkış için perşembe gününü tercih etmesi, elbette sebepsiz değildir. Ancak onun bu konuda herhangi bir açıklamasına rastlayabilmiş değiliz. Bildiğimiz tek husus, kulların amellerinin pazartesi ve perşembe günleri Allah'a arzedildiği (Tirmizî, Savm 43; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, II, 268, 329, 484, V, 209) ve cennet kapılarının yine pazartesi ve perşembe günleri açıldığıdır (Müslim, Birr 35; Tirmizî, Birr 76; *Muvatta*, Hüsnü'l-huluk 17-18; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned,* II, 389, 400, 465).

Hz. Peygamber'in cihad için sefere çıkarken perşembe gününü tercih etmesinde bu iki özelliğin etkisi olduğu söylenebilir. Perşembe anlamına gelen *yevmü'l-hamîs*, aynı zamanda ordu (ceyş) demektir. Genelde ordular öncü, artçı, merkez, sağ ve sol kanatlar olmak üzere beş kısma ayrılır. Muhtemelen Hz. Peygamber, böylesi beşli bir oluşumu hayra yorarak haftanın beşinci günü olan perşembeyi yolculuk için tercih etmiş olabilir. Daha başka bazı izahlar da yapılmış olmakla beraber, nihayet bunların birer yorum olduğu dikkatten uzak tutulmamalıdır. Önemli olan Hz. Peygamber'in davranışı ve tercihidir. Gerekçesinin tam olarak bilinmemesi müslümanlar için hiç de önemli değildir. Çünkü Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir şey yapıyorsa, onun mutlaka mâkul ve makbul bir sebebi vardır. Onu izlemek, bu mâkul ve makbul sebebi yakalamak demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, perşembe günü sefere çıkmayı tercih ederdi.

2. Müslümanlar için Hz. Peygamber'in emir ve yasaklarına olduğu gibi tercihlerine de güçleri ölçüsünde uymak, onun yolunda olmak, sünnetini

yaşamak ve yaşatmak büyük önem arzeder.

3. Tebük Gazvesi Hz. Peygamber'in son gazvesidir.

959- وعن صخْرِ بنِ وَدَاعَةَ الغامِدِيِّ الصَّحابيِّ رضي اللَّه عنْهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « اللَّهُمَّ بَارِكْ لأُمَّتي في بُكُورِها » وكَان إِذا بعثَ سَرِيَّةً أَوْ جيشاً بعَثَهُم مِنْ أَوَّلِ النَّهَارِ وَكان صخْرٌ تَاجِراً ، وَكَانَ يَبْعثُ تِجارتهُ أَوَّلَ النَّهار ، فَأَثْرى وكَثُرَ مالُهُ . رواه أبو داود والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسن .

959. Sahâbî Sahr İbni Vedâa el-Gâmidî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"**Allahım! Ümmetimin erkenciliğini bereketli kıl**" diye dua etmiştir.

Râvi (Sahr) diyor ki; Peygamber *aleyhisselâm*, seriyye veya ordu gönderdiği zaman, sabahleyin erkenden gönderirdi.

Tüccardan olan Sahr da, ticaret mal ve kervanlarını sabah erkenden yola çıkarırdı. Bu sebeple malı çoğaldı, zengin oldu.

Ebû Dâvûd, Cihâd 78; Tirmizî, Büyû' 6. Ayrıca bk. İbni Mâce, Ticârât 41

Sahr İbni Vedâa

Bir tek bu hadisi rivayet etmesi sebebiyle sahâbî olduğu anlaşılan Sahr, Tâif'te yaşadı. Hicazlılardan sayılmaktadır. Hakkında kaynaklarda yeterli bilgi bulunmamaktadır.

Bu hadisi kendisinden, sadece, mechul bir râvi olan Ümâre rivayet etmiştir.

Sahr'ın rivayeti Ebû Dâvûd, Tirmizî, Nesâî ve İbni Mâce'nin sünenlerinde yer almıştır. Vefat yeri ve tarihi bilinmemektedir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Sabahleyin erkenden işe başlamak bizim geleneğimizde vardır. Çiftçi tarlasına, esnaf dükkanına, işçi iş yerine, yolcu yoluna ve öğrenci de hocasına günün ilk saatlerinde gider.

Fecir ile sabah namazının kılınması arasında geçen vakit olarak da anlaşılan **bükûr**, aslında günün ilk saatlerini ifade eder. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, biz ümmeti için erken saatlerde yapacağımız işlerimizin bereketli olması için dua buyurması, o saatlerin gafletle geçirilmeyip değerlendirilmesini teşvik etmesi anlamına gelir.

Öte yandan, hadîs-i şerîfte verilen bilgiye göre Efendimiz'in, bunu teşvik etmekle kalmadığı, herhangi bir yere askerî birlik veya ordu sevkedeceği zaman onları erkenden yola çıkardığı anlaşılmaktadır. Yani erkencilik aynı zamanda fiilî sünnettir.

Erken davranmanın övülmesi sadece sefere çıkmakla ilgili olmayıp aynı zamanda ilim öğrenmek, ticaret ve yolculuk gibi her türlü faaliyet için de geçerlidir ve berekete vesiledir. Nitekim hadisin sahâbî râvisi Sahr'ın tüccar olduğu, Hz. Peygamber'in bu duasının bereketine kavuşmak maksadıyla ticaret mal ve kervanlarını erken saatlerde yola çıkardığı, bu sebeple de servetinin çoğaldığı belirtilmektedir. Sahr'ın bu tutumu, aslında kendi şahsına ait bir tavır değildir. Hemen bütün sahâbîler, Hz. Peygamber'den öğrendikleri veya gördükleri hususlara uymakta çok titiz ve dikkatli davranıyorlardı. Onların sünneti yaşamakta çok üstün bir dikkat ve gayretleri vardı.

Burada Sahr'ın yaptığı, yolculukla ilgili bir duanın, bütün yolculuklar için geçerli olacağı düşüncesiyle ticarî yolculukları da erken başlatmasıdır. O, bu hareketiyle ve ulaştığı sonuçla **sünnete uymanın bereket ve zenginlik vesilesi** olduğunu isbat etmiştir.

Bereketsizlikten yakınanların günlük mesailerine ne zaman başladıklarına dikkat etmeleri gerekir. Nitekim atalarımız "**Erken kalkan yol, erken evlenen döl alır**" demek suretiyle, kazanmanın ve kalkınmanın en temel gereklerinden birinin erkencilik olduğuna işaret etmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Günün ilk saatlerinde yapılan işler bereketli olur.

2. Peygamber Efendimiz, asker sevki gibi önemli işleri sabahın erken saatlerinde yapardı.

3. Efendimiz'in bereket duası bugün için de geçerlidir.

4. Sünnet'e uymak başlı başına bir bereket vesilesi ve zenginliktir.

167- باب استحباب طلب الرفقة وتأميرهم على أنفسهم واحداً يطيعونه

YALNIZ YOLCULUK YAPMAMAK

YOLCULUĞA ÇIKACAK OLANIN ARKADAŞ ARAMASI VE ARALARINDAN BİRİNİ İTAAT ETMEK ÜZERE BAŞKAN SEÇMELERİ

Hadisler

960- عَنِ ابْنِ عُمَرَ رضِيَ اللَّه عَنْهُما قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ أَنَّ النَّاسَ يَعْلَمُونَ مِنَ الوحْدةِ ما أَعَلمُ ما سَارَ رَاكِبٌ بِلَيْلٍ وحْدَهُ » رواه البخاري .

960. İbni Ömer *radıyallahu anhumâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Eğer insanlar, yalnız başına yolculuk yapmakta ne sakıncalar olduğunu benim kadar bilselerdi, hiç bir binek sahibi (yolcu) **gece yolculuğuna yalnız çıkmazdı."**

Buhârî, Cihâd 135. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 4; İbni Mâce, Edeb 45

Açıklamalar

Tek başına yolculuğa çıkmak özellikle gece yolculuğu yapmak dün olduğu kadar bugün de dinî-dünyevî, sosyal ve psikolojik birtakım sakıncalar taşımaktadır. Bu sakıncalardan insanların bildikleri, tecrübe ettikleri vardır, bilmedikleri de vardır. Nitekim Resûl-i Ekrem Efendimiz, "*Benim bildiğim sakıncaları insanlar bilmiş*

olsalardı” buyurmak suretiyle kendisinin bildiği ve fakat insanların idrak edemedikleri birtakım mahzurların bulunduğuna işaret etmiştir.

Sözün gelişinden hadîs-i şerîfteki *“binekli kimse* (râkib-süvârî)” yerine, belki ***“hiç kimse”*** denilmesi daha uygun olurdu. Nitekim *Müsned’*deki bir rivayette öyle denilmiştir. Ancak burada *“binekli kimse ve gece”* kayıtları anlamsız değildir. Bahis konusu sakıncalar gece daha da artar ve bineği olanın bile yalnız başına yola çıkmasını tehlikeli hale getirir. Böyle olunca, bineği olmayan kimsenin geceleyin yalnız başına yola çıkması öncelikle yasaklanmış olur. Bu açıdan bakılınca hadisimizin ifadesi bu haliyle daha sakındırıcıdır.

“**Râkib**” kelimesini ***“bineği olan”*** diye tercüme ettik. Çünkü aslında ve geçmişte bu kelime, binek hayvanı olan kimseleri ifade ediyordu. Ama artık günümüzde değişik tip ve kabiliyette binek aracı olan kimseleri içine almaktadır. Bir atlı için tek başına gece yolculuğu ne gibi sakıncalar taşıyorsa, aslında ve kaideten otomobili ile yalnız başına yolculuk yapanlar için de aynı sakıncalar belki de daha fazlası ile geçerlidir.

Peygamber Efendimiz’in bu ikazı ve yolculukta bir yol arkadaşına sahip olma tavsiyesinin tek istisnası, özel görevli olan kimselerdir. Bilhassa harp zamanında istihbarat ve keşif görevi verilen kimsenin yalnız başına o göreve gitmesinde bir sakınca yoktur. Çünkü görevin zaten kendisi tehlikeli ve yalnız başına yapılabilecek bir iştir. Bunun dışında, normal yolculuklarda bir yol arkadaşı bulmak Hz. Peygamber’in öngördüğü bir uygulamadır. Peygamber Efendimiz muhtelif kabile veya devletlere gönderdiği elçilere de kendilerine yol arkadaşı bulmalarını tavsiye ederdi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Tek başına ve özellikle geceleyin yolculuğa çıkmak doğru değildir.
2. Tek başına yolculuğun dinî-dünyevî açıdan birçok sakıncası vardır.
3. Resûl-i Ekrem Efendimiz, ümmetini her konuda uyarmış ve onlara en uygun olan tavır ve davranışları göstermiştir.

961- وعن عمرو بن شُعَيْبٍ، عن أبيه ، عن جَدِّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قال رَسُولُ اَللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «

الرَّاكِبُ شَيطَانٌ ، والرَّاكِبان شَيطَانانِ ، والثّلاثَةُ رَكبٌ » .

رواه أبو داود ، والترمذي ، والنسائي بأَسانيد صحيحة ، وقال الترمذي : حديثٌ حسن.

961. Amr İbni Şuayb'ın babası yoluyla dedesinden rivayet ettiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir yolcu bir şeytan, iki yolcu iki şeytan sayılır. Üç yolcu ise, kâfiledir."

Ebû Dâvûd, Cihâd 79; Tirmizî, Cihâd 4

Açıklamalar

Aslında hadisimizin, *"Bir binekli bir şeytandır; iki binekli iki şeytandır. Üç kişi oldular mı o artık yolcu kafilesidir"* şeklinde de tercüme edilmesi mümkündür. Ancak "süvari" veya "binekli" anlamına gelen **er-râkib** kelimesi burada özel anlamında değil, "yolcu" mânasında kullanılmıştır. Yaya da, kadın yolcu da aynı şekilde değerlendirilir.

Tek başına yolculuk edenin bir şeytan, iki yolcunun iki şeytan sayılması, şeytana itaat edenin, şeytanlaşmış olacağı gerçeğinden hareketle yapılmış bir benzetmedir. Ayrıca şeytanın yalnız başına dolaştığına da işaret edilmektedir. Şeytan insana kötü işleri güzel gösterdiği için yalnız başına veya iki kişi olarak yolculuk yapanlar birtakım tehlikelerden ve kötülüklerden emin olamazlar. Şeytan onları çeşitli şekil ve yollarla etkisi altına alır. Ama üç kişi olunca, cemaat teşekkül etmiş demektir. İbadetlerini cemaatle yapmakta, birbirlerine destek ve yardımcı olmakta, tehlikelere göğüs germekte, tam anlamıyla güç birliği ederler. Şeytanın yanlış yönlendirmelerinden de uzak kalırlar. Bu aslında bir anlamda cemaat şuurunun, toplum denetiminin ve savunma gücünün meydana gelmesi demektir. Yolculukta böyle bir sosyolojik ve psikolojik güce gerçekten büyük ihtiyaç vardır.

Günümüzde özel arabalarıyla tek başına ya da iki kişi olarak seyahat eden bazı kimselerin birtakım kural dışı işler yaptıkları, bunun yanında, en modern yollarda bile bazı baskın ve soygunlara mâruz kaldıkları bilinmektedir. Bu sebeple yolculuklarda şeytana, şeytanca işler yapma

imkânı bırakmamak için en az üç kişilik cemaatler, kafileler oluşturmak her zaman isabetli bir tavır olacaktır. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu tesbit ve tavsiyesi bütün zamanlar ve mekânlar için geçerlidir. Zira o, bir başka hadisinde *"Allah'ın yardımı cemaat ile beraberdir"* (Tirmizî, Fiten 7; Nesâî, Tahrîm 6) buyurmuştur.

Hadisimizi şöyle anlamak da mümkündür. Şeytan bir iki kişiyi kolaylıkla yanıltma ve onlara kötülük yapma yoluna gider. Üç kişi olunca böyle bir düşünceden vazgeçer.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber en az üç kişilik gruplar halinde yolculuk yapmayı tavsiye etmiştir.

2. Tek başına veya iki kişi olarak yolculuk yapanlar, şeytanın tuzağına daha kolay düşerler.

3. Hayatın her cephesinde cemaat olmaya bakmak gerekir.

962- وعن أَبي سعيدٍ وأَبي هُريرةَ رضيَ اللَّهُ تعالى عَنْهُمَا قَالا : قَال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إِذا خَرَجَ ثَلاثَةٌ في سفَرٍ فليُؤَمِّرُوا أَحدهم » حديث حسن ، رواه أبو داود بإسنادٍ حسن .

962. Ebû Saîd ve Ebû Hüreyre *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Üç kişi yolculuğa çıkarlarsa, aralarından birini başkan seçsinler!**"

Ebû Dâvûd, Cihâd 80

Açıklamalar

Güzel dinimiz gönül yurdunda şirki, küfrü ve nifakı istemediği gibi toplum hayatında da başıbozukluğu, disiplinsizliği, kargaşayı, fitne ve anarşiyi asla arzu etmez. Dinimize göre düzen ve intizam, en küçük toplum birimine kadar her yerde önemlidir. Bu sebeple Sevgili Peygamberimiz, yolculuk yapmakta olan üç kişilik, küçük ve geçici bir toplulukta bile, mutlaka sorumlu birinin, bir yöneticinin belirlenmesini tavsiye etmiştir.

Kendisi de mübarek hayatlarında bu hususa büyük bir itina göstermiştir. Bir hadîs-i şerîflerinde de şöyle buyurmuştur:

"Dünyanın ücra bir köşesinde de olsa, üç kişinin, içlerinden birini kendilerine emir tayin etmeden yaşamaları doğru olmaz" (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, II, 177).

Cemaatın en az üç kişiden meydana gelmesi sebebiyle, hadiste *"üç kişi yolculuğa çıkarlarsa..."* buyurulmuştur. İki kişi de olsa, yapılacak iş birinin emir-komuta sorumluluğunu üstlenmesinden ibarettir. Büyük-küçük bütün toplum ve toplulukların ihtilâftan, çekişmekten, zaman ve güç kaybından kurtulup birlikte ve süratle hareket edebilmesi sorumlu bir yöneticiye sahip olmaya bağlıdır.

Kimin başkan ve reis olması gerektiği konusunda hadisimizde herhangi bir işaret bulunmamaktadır. Üç kişi, kendi aralarından birini başkan yapmakla görevlendirilmiştir.

Ancak başka rivayetlerde (bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, III,24; V,53; Müslim, Mesâcid 289) bu konuda yol gösterici tavsiyeler bulunmaktadır: *"Üç kişi oldular mı, içlerinden biri onlara imam olsun. İmamlığa en lâyık olanları Kur'an'ı en iyi okuyandır." "Yolculuğa çıktığınızda, yaşça en küçüğünüz de olsa en iyi okuyan (en bilgili olan) ınız size imam olsun. İmamınız emirinizdir"* (bk. Ali el-Kârî, *Mirkât*, VII, 456].

Bu hadîs-i şerîflerde, namaz imamlığına lâyık olan kimsenin, yöneticiliğe de lâyık olduğu belirtilmektedir. Bu, başkan seçiminde bir yol göstermedir. Yöneticiliğin başka bazı özellikler gerektirdiği de bir gerçektir. Bunlar dikkate alınarak, namaz imamlığına en lâyık olan kimsenin bu özelliklere sahip olmaması halinde *"her işi ehline vermek"* genel kuralı uyarınca davranmakta hiçbir sakınca yoktur. Önemli olan başsız ve başkansız kalmamaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Üç kişi yolculuğa çıktıklarında aralarından birini yol emiri seçmelidirler.

2. İslâm, daima nizam ve intizamdan yanadır. Başı bozukluğu asla tasvip etmez.

3. İki kişinin seçtiği hakemin verdiği hüküm geçerlidir.

4. Namaz imamlığı ile toplum yöneticiliği arasında ehliyetli ve bilgili olmak açısından sıkı bir bağ vardır.

963- وعن ابْنِ عبَّاسٍ رضِي اللَّهُ عَنْهُما عن النبيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ: « خَيرُ الصَّحَابةِ أَرْبَعَةٌ ، وَخَيْرُ السَّرايا أَرْبَعُمِائَةٍ ، وخَيرُ الجُيُوش أَرْبعةُ آلافٍ ، ولَن يُغْلَبَ اثْنَا عشر أَلْفاً منْ قِلَّة » رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

963. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"(Yolculukta) **arkadaşların en iyisi dört kişiden oluşandır. Askerî birliklerin en iyisi dört yüz kişilik olandır. Orduların en iyisi ise dört bin kişiden meydana gelendir. Mevcudu on iki bine ulaşan ordunun mağlûp olması sayı azlığından değil başka sebeplerdendir**."

Ebû Dâvûd, Cihâd 83; Tirmizî, Siyer 7. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 25

Açıklamalar

Yalnız başına yolculuğa çıkmayı hoş karşılamayan Sevgili Peygamberimiz, yolculukta arkadaş grubunun dört kişi olmasını yeterli görmektedir. Neden dört kişi gereklidir? Bu konuda değişik açıklamalar yapılmıştır. İmam Gazzâlî'nin izahı özetle şöyledir: Yolculuğa çıkan kimse yanından ayrılmayacak bir arkadaşa kesinlikle muhtaçtır. Grubun ihtiyaçlarını görecek ikinci bir kişiye daha ihtiyaç vardır. Bu ikinci kişinin de çalışmalarını sürdürürken bir arkadaşa ihtiyacı olacaktır. Yolculuğun hiçbir sahasında tek kişi kalmamak için en az dört kişi olmak gerekir.

Hadisimizde tavsiye edilen rakamların tamamı 4 rakamının katlarıdır. Dört yüz, dört bin, on iki bin. Bunlar, bir yapının dört direk üzerinde yükselmesi gibi, askerî birliklerde de böylesine dörtlü ve dört başı mâmur bir oluşumun gereğini ortaya koymaktadır.

Mevcudu on iki bin kişiyi bulan bir ordunun yenilgisi sayı azlığı sebebiyle değil, belki aksine sayı çokluğuyla övünme ve düşmanı küçük görme gibi birtakım psikolojik ve taktik hatalar sebebiyle olabilir. Bu beyanda, tecrübeye dayalı bir yön de bulunmaktadır. Nitekim bilindiği gibi Huneyn Gazvesi'nde müslümanların ordu mevcudu on iki bin kişi idi. Bu sebeple de müslümanlar çokluklarına güvenmişlerdi. Yüce Rabbimiz bu gerçeği bir âyette [Tevbe sûresi (9), 25] şöyle açıklamıştır: "**Gerçekten Allah size birçok yerde, Huneyn Gazvesi'nde de yardım etmişti, Hani o gün çokluğunuz sizi böbürlendirmişti. Fakat size hiçbir fayda da sağlamamıştı**."

Bazı İslâm bilginleri bu hadisi delil getirerek, müslüman ordusunun mevcudu on iki bin kişi olduğu zaman, kuvvet azlığı sebebiyle - düşmanın mevcudu ne kadar olursa olsun cepheden çekilmemesi gerektiği görüşünü ileri sürmüşlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dört kişilik bir grup halinde seyahat etmek en iyisidir.

2. Mevcudu on iki bin kişiyi bulan bir ordu şayet mağlûp olmuşsa, bunun sebebini sayı azlığında değil başka bazı hatalarda aramalıdır.

3. Yolculuğun herhangi bir safhasında tek kalmamaya, en azından iki kişi olarak seyahat etmeye çalışmalıdır.

168- باب آداب السير والنزول والمبيت في السفر والنوم في السفر واستحباب السُّرَى والرفق بالدواب ومراعاة مصلحتها وأمر من قصر في حقها بالقيام بحقها وجواز الإرداف على الدابة إذا كانت تطيق ذلك

YÜRÜYEREK YOLCULUK YAPMAK, KONAKLAMAK

YOLCULUKTA YÜRÜME, KONAKLAMA, GECE YATIP UYUMA KURALLARI... GECE YÜRÜMENİN, HAYVANLARA YUMUŞAK DAVRANMANIN, HAKLARINI GÖZETMENİN VE BU KONUDA KUSURLU DAVRANANLARI UYARMANIN GÜZELLİĞİ, EĞER HAYVAN

TAŞIYABİLECEKSE, TERKİSİNE ADAM ALMANIN CÂİZ OLDUĞU

Hadisler

- عن أَبي هُرَيْرَة رضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قال : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا سافَرْتُم في الخِصْبِ فَأَعْطُوا الإِبلَ حظَّهَا مِنَ الأَرْضِ ، وإذا سافَرْتُمْ في الجَدْبِ ، فَأَسْرِعُوا عَلَيْهَا السَّيْرَ وَبادروا بِهَا نِقْيَهَا ، وَإِذا عرَّسْتُم ، فَاجتَنِبُوا الطَّريقَ ، فَإِنَّهَا طرُقُ الدَّوابِّ ، وَمأْوى الهَوامِّ باللَّيْلِ » رواه مسلم .

معنى « اعطُوا الإِبلَ حَظها مِنَ الأرْضِ » أَيْ : ارْفقُوا بِهَا في السَّيرِ لترْعَى في حالِ سيرِهَا ، وقوله : « نِقْيَها » هو بكسر النونِ ، وإسكان القاف ، وبالياءِ المثناة مِن تحت وهو: المُخُّ ، معناه : أَسْرِعُوا بِهَا حتى تَصِلُوا المَقصد قَبلَ أَنْ يَذهَبَ مُخُّها مِن ضَنكِ السَّيْرِ. وَ«التَّعْرِيسُ » : النزُولُ في الليْل .

964. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Otu bol yerlerde yolculuk yaptığınız zaman, otlardan istifade etmeleri için develere imkân verin. Çorak ve otsuz yerlerde yolculuk ederseniz, takattan düşmeden gidilecek yere varmaları için develeri sür'atlice sürün. Gece mola verip yatacağınız zaman yoldan ayrılıp bir kenara çekilin. Zira yol hayvanların geçeceği ve böceklerin geceleyeceği yerdir."

Müslim, İmâre 178. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 57; Tirmizî, Edeb 75

Açıklamalar

Hadisimiz yolculukta dikkate alınacak önemli bazı noktaları hatırlatmaktadır. Üzerinde seyahat edilen yerler ya otlu sulu topraklar veya

çorak ve kurak yerlerdir. Buralardan hayvanlarla geçerken, onların haklarını gözetmek gerekmektedir. Bu sebeple otlak yerlerde hayvanları zaman zaman otlardan yemeleri için ya serbest bırakmak veya onları yavaş yürütmek; kurak ve çorak yerlerden geçerken de fazla eğlenmeden ve vakit kaybetmeden bir an önce gidilecek yere varabilmek için hayvanları süratlendirmek tavsiye edilmektedir. Bu davranış, hayvanların haklarına riayetin bir gereği olduğu gibi yolculuğun selâmeti bakımından da önemlidir.

Sulak ve otlak yerlerden süratlice geçmek, hayvanların huysuzlanmasına, kurak ve çorak yerlerde ağır ağır ilerlemek de onların yorulup güçsüz kalmasına sebep olur. Her iki halde de yolculuk gereklerine uyulursa, hem hayvanların hakları gözetilmiş hem de yolculuğun sıkıntıları azaltılmış olur.

Geceleri mola verilip bir yerde konaklanacağı zaman yol üstünde değil, yoldan uzakça bir yerde konaklamak uygun olacaktır. Zira hadîs-i şerîfte Efendimiz, yolların hayvanların geçeceği ve haşeratın geceleyeceği yer olduğunu bildirmektedir. Yırtıcı hayvanlar ve birtakım haşerat geceleyin yol boyu yürürler, geçen kafilelerden düşen yiyecek kırıntılarını toplayıp karınlarını doyururlar. Hem onlara mani olmamak ve hem de onlardan bir zarar görmemek bakımından böylesi daha münasip görülmüştür.

Aslında günümüz trafiğinde de aynı kurallar geçerlidir. Gölgelik, yeşillik yerlerde zaman zaman dinlenerek yol almak, açık ve kırlık yerlerde mümkün olduğunca süratli gitmek ve yol kenarlarındaki özel park yerlerinde mola vermek herhalde hadisimizdeki tavsiyeleri yerine getirmek anlamına gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculukta hayvanların haklarını dikkate almak, duruma göre onları yormadan yedirip içirerek yürütmek lâzımdır.

2. Yol üzerinde durmayıp bir kenarda konaklamak, özellikle geceleri buna riayet etmek hem can ve mal güvenliği hem de yolları kullanacak diğer canlıların haklarına saygı göstermek bakımından gereklidir.

3. Müslüman hazarda da seferde de kendisinden beklenen şefkat dolu davranışı esirgemeyen kimsedir.

4. Müslüman her işi usulünce yapmaya dikkat göstermelidir.

965- وعن أَبي قَتَادةَ رضيَ اللَّهُ عنهُ قَالَ : كانَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا كانَ في سفَرٍ ، فَعَرَّسَ بلَيْلٍ اضْطَجَعَ عَلى يَمينِهِ، وَإِذا عَرَّس قُبيْلَ الصُّبْحِ نَصَبَ ذِرَاعَهُ وَوَضَعَ رَأْسَهُ عَلى كَفِّه . رواه مسلم .

قال العلماءُ : إِنَّما نَصَبَ ذِرَاعهُ لِئلاَّ يسْتَغْرِقَ في النَّوْمِ فَتَفُوتَ صلاةُ الصُّبْحِ عنْ وقْتِهَا أَوْ عَنْ أَوَّلِ وَقْتِهَا .

965. Ebû Katâde *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yolculuğa çıkar da geceleyin konaklayacak olursa, sağ yanının üzerine yatardı. Sabaha karşı mola verirse, sağ dirseğini diker, (bileğini büküp) başını avucunun içine alırdı.

Müslim, Mesâcid 313

Açıklamalar

Sevgili Peygamberimiz, ashâb-ı kirâm tarafından hazarda, seferde, her zaman ve her yerde dikkatle izlenirdi. Her konuda örneğimiz ve önderimiz olan o mükemmel insanın davranışlarını öğrenmenin bundan başka yolu da yoktu. Peygamber Efendimiz'in yolculukta nasıl istirahat buyurduğunu da Ebû Katâde *radıyallahu anh*'ın dikkatli tesbitleri sayesinde öğrenmiş olmaktayız.

Gece vakitlice mola verildiğinde, her zaman yaptığı gibi sağ yanı üzerine yatıp istirahat buyuran Efendimiz, sabaha yakın bir zamanda mola verildiğinde, sağ dirseği üzerinde, mübarek başını avucunun içine alarak yatmadan dinlenmeyi tercih ederdi. Nevevî'nin de belirttiği gibi, Efendimiz'in bu hareketi uykuya dalıp da sabah namazını geçirmemek veya sabah namazının ilk vaktini kaçırmamak içindi. Zira yolculuğun verdiği yorgunluk ve seher vaktinin tatlı ve ılık havası uyuya kalmak için yeterli ortamı oluşturur.

Önceki hadiste hayvanların haklarına nasıl riayet edileceğini sözlü olarak öğreten Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, bu

hadiste de yolculukta insanların nasıl dinlenmesi gerektiğini fiilen göstermiştir. Mesele onun önderliğine râzı olup onu izleyebilmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber hazarda ve seferde sağ yanına yatarak istirahat ederdi.

2. Sabaha karşı konaklarsa, başını sağ avucunun içine alarak yatmadan dinlenmeyi tercih ederdi.

966- وعنْ أَنسٍ رضي اللَّه عنهُ قَال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عَلَيْكُمْ بِالْدُّلْجَةِ ، فَإِنَّ الأَرْضَ تُطْوَى بِاللَّيلِ » رواه أبو داود بإسناد حسن . « الدُّلجَة » السَّيْرُ في اللَّيْلِ .

966. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Gece yolculuğunu tercih ediniz. Zira geceleyin yeryüzü dürülür** (rahat yolculuk yapılır)."

Ebû Dâvûd, Cihâd 57

Açıklamalar

"Size gece yolculuğunu tavsiye ederim" diye de tercüme edebileceğimiz hadîs-i şerîf, özellikle sıcak iklim bölgelerinde ve yaz mevsiminde yapılacak yolculuklarda dikkate alınması gerekli bir tavsiyedir.

Hadiste yer alan **dülce** kelimesi, gecenin ilk saatlerinden itibaren bütün gece yolculuk yapılmasını ifade etmektedir. Nitekim *"Gece yeryüzü dürülür"* beyânı da bu hususu kuvvetlendirmektedir.

Hadisimizdeki *"Gece yeryüzü dürülür"* ifadesi, mecâzî bir anlatım olup *"Gece serinliğinde rahat yol alınır"* demektir. Tecrübe ile sabittir ki, gece yolculuğu hem gizlenme hem de gece serinliğinden istifade ile rahat yürüme imkânı tanımaktadır. Gündüz yolculuğuna nisbetle gece daha az yorgunlukla daha uzun yol almak mümkün olmaktadır. Yürüme ve yol alma rahatlığı dolayısıyla yeryüzü âdeta dürülmüş, mesafeler kısalmış olur.

Yolculuk başlı başına bir yorgunluk ve sıkıntıdır. Bir de ona hava sıcaklığı gibi ilave unsurlar eklenirse, elbette iş daha da zorlaşır. Günümüzde de şehirlerarası kara yolculuğu genellikle gece yapılmaktadır. Şehirlerarası yollarda gündüzleri trafiğin yoğunluğu da dikkate alınınca gece yolculuğunu tercih etmenin isabeti kendiliğinden ortaya çıkar. Sevgili Peygamberimiz, her çağda geçerli olacak bu tavsiyesiyle, biz ümmetlerine olan şefkatini ve yol göstericiliğini bir kez daha ispatlamış bulunmaktadır.

Kur'ân-ı Kerîm'de de gece yolculuğu ile ilgili işaretler bulmaktayız. Meselâ, mirac olayı **"bir gece**" cereyan etmiştir [bk. İsrâ sûresi(17),1]. Lut *aleyhisselâm* ile hanımı dışındaki ailesi "**gecenin bir saatinde**" yola çıkmışlardır [bk. Hûd sûresi (11), 81].

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Özellikle yaz mevsiminde gece yolculuğu tercih edilmelidir.

2. Ümmetine karşı çok şefkatli ve merhametli olan Peygamber Efendimiz, onların yararına olan her şeyi bildirmiştir.

967- وعنْ أَبي ثَعْلَبةَ الخُشَنِي رَضي اللَّه عنهُ قال : كانَ النَّاسُ إذا نَزَلُوا مَنْزلاً تَفَرَّقُوا في الشِّعابِ والأَوْدِيةِ . فقالَ رسول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن تَفَرُّقَكُمْ في هَذِهِ الشِّعابِ وَالأوْدِية إِنَّما ذلكُمْ منَ الشَّيْطَان »، فَلَمْ ينْزلُوا بعْدَ ذلك منْزلاً إلاَّ انْضَمَّ بَعضُهُمْ إلى بعْضٍ. رواه أبو داود بإسناد حسن .

967. Ebû Sa'lebe el-Huşenî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

"Sahâbîler bir yerde konakladılar mı, dere boylarına ve dağ yollarına dağılırlardı. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*;

- "**Sizin bu şekilde dağ yollarına ve dere boylarına dağılmanız şeytandandır!**" buyurdu.

O günden sonra sahâbîler, konakladıkları yerlerde birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

Ebû Dâvûd, Cihâd 88

Ebû Sa’lebe el-Huşenî

Adı Cürsüm İbni Nâşir olup Ebû Sa’lebe, künyesiyle meşhur olmuştur. Bey’atü’r-rıdvân’a katılan bahtiyâr sahâbîlerdendir. Şam’a yerleşmekle beraber Sıffîn Savaşına karışmamıştır. Muâviye döneminde vefat eden Ebû Sa’lebe, Hz. Peygamber’den kırk hadis rivâyet etmiştir. Rivayetleri Kütüb-i Sitte’de yer almıştır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Yolculukta veya cihad maksadıyla çıkılan seferde insanların konaklama yerlerinde birbirinden ayrılmaları ve gelişigüzel bir halde öteye beriye dağılmaları emniyet ve irtibat açısından doğru değildir. Böyle bir durum düşmanların işine gelir. Peygamber Efendimiz’in bu hali *“şeytandandır”* diye nitelemesi, herhalde böylesi bir durumun, düşmanlara cesaret vereceği, müslümanları da yalnızlık duygusuna iteceği için olmalıdır. Ayrıca fizikî ayrılığın zamanla gönüllere sirayet etmesi, duygularda ayrılıklara ve kopukluklara sebebiyet vermesi de muhtemeldir. Halbuki müşterek bir amaç için yola çıkmış insanlardan beklenen birbirlerinden ayrılıp uzaklaşmaları değil, sürekli cemaat ve birlik olmalarıdır.

Askerin ya da yolcu kafilesinin merkezî denetim ve yönetimi zorlaştıracak şekilde dağılması, disiplinsiz ve başı bozuk bir topluluk ortaya çıkarır. Bu da, şeytanın istediği bir durumdur. Peygamber Efendimiz bu sebeple ashâb-ı kirâmı uyarmış, birbirlerine yakın olmalarını tavsiye etmiştir. Onun her tavsiyesini yerine getirmeyi görev ve şeref bilen sahâbîler, bu uyarıdan sonra birbirlerine çok yakın bulunmuşlar, dağılmamışlardır. Hadisin devamında yer alan bir ifadeye göre, *“Şöyle genişçe bir örtü açılsa, neredeyse hepsini içine alacak”* şekilde birbirlerine yakın olmuşlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber her zaman müslümanları kollar, onlara herhangi bir zarar gelmemesi için gerekli uyarıları yapardı.

2. Yolculukta kafileden ayrılmamak gerekir. Nitekim atalarımız “Sürüden ayrılan koyunu kurt kapar” demişlerdir.

3. Ayrılık ve dağınıklık şeytanın arzu ettiği bir durumdur.

968- وعَنْ سَهْلِ بنِ عمرو وَقيلَ سَهْلِ بن الرَّبيعِ بنِ عَمرو الأنْصَاريِّ المَعروفِ بابنِ الحنْظَلِيَّةِ ، وهُو منْ أهْلِ بَيْعةِ الرِّضَوان ، رضيَ اللَّه عنه قالَ : مرَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ببعِيرٍ قَدْ لَحِقَ ظَهْرُهُ ببطْنِهِ فقال : « اتَّقُوا اللَّه في هذه البهَائِمِ المُعْجمةِ فَارْكبُوها صَالِحَةً ، وكُلُوها صالحَة » رواه أبو داود بإسناد صحيح .

968. Rıdvân Bey’atinde bulunanlardan olup İbnü’l-Hanzaliyye diye bilinen Sehl İbni Amr - veya Sehl İbni Rebî’ İbni Amr el-Ensârî- *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* karnı sırtına yapışmış (böğürleri göçmüş) bir devenin yanından geçti ve:

- “**Konuşamayan bu hayvanlar hakkında Allah’tan korkun! Besili olarak binin, besili olarak kesip yiyin**!” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Cihâd 44

Sehl İbni Amr

Bedir Gazvesi dışında bütün gazvelere katılmış ve Bey’at’ür-rıdvân’da bulunmuş olan Sehl, ibadet ve zikre düşkün ve yalnızlığı seven bir sahâbî idi. İbnü’l-Hanzaliyye künyesiyle meşhurdur. Hz. Peygamber’den beş hadis rivayet etmiştir. Dımaşk’a yerleşmiş ve Muâviye döneminin ilk yıllarında vefat etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

969- وعَن أبي جعفرٍ عبدِ اللَّهِ بنِ جعفرٍ ، رضيَ اللَّه عنهما قال : أَرْدفني رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ذات يَوْم خَلْفَه ، وَأَسَرَّ إِليَّ حدِيثاً لا أُحَدِّث بِهِ أَحَداً مِنَ

النَّاسِ ، وكانَ أحبَّ مَا اسْتَتَر بِهِ رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِحاجَتِهِ هَدَفٌ أَوْ حَائِشُ نَخل . يَعْني : حَائِطَ نَخْل : رواه مسلم هكذا مختصراً .

وزاد فِيهِ البَرْقانيُّ بِإِسناد مسلم : هذا بعد قوله : حائشُ نَخْلٍ : فَدَخَلَ حَائطاً لِرَجُلٍ مِنَ الأَنْصارِ ، فإذا فِيهِ جَمَلٌ ، فَلَمَّا رَأى رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جرْجرَ وذَرفَتْ عَيْنَاه ، فأَتَاهُ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَمَسَحَ سَرَاتَهُ أَي : سنامَهُ وَذِفْرَاهُ فَسكَنَ ، فقال : «مَنْ رَبُّ هذا الجَمَلِ ، لِمَنْ هَذا الجَمَلُ ؟ » فَجاءَ فَتى مِنَ الأنصَارِ فقالَ : هذا لي يا رسولَ اللَّه . فقالَ : « أَفَلا تَتَّقِي اللَّه فِي هذِهِ البَهيمَةِ التي مَلَّكَكَ اللَّهُ إياهَا ؟ فإنَّهُ يَشْكُو إِليَّ أَنَّكَ تُجِيعُهُ وَتُدْئِبُهُ » .

ورواه أبو داود كروايةِ البَرْقاني .

قوله : « ذِفْرَاه » هو بكسر الذال المعجمة وإسكان الفاءِ ، وهو لفظٌ مفردٌ مؤنثٌ .قال أهْلُ اللُّغَة : الذِّفْرَى : المَوْضِعُ الذي يَعْرَقُ مِنَ البَعِيرِ خلْف الأذنِ ، وقوله : « تُدْئِبُهُ » أَيْ: تُتْعِبُهُ .

969. Ebû Ca’fer Abdullah İbni Ca’fer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün beni terkisine bindirdi ve hiçbir kimseye söylemeyeceğim bir sır verdi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in abdest bozacağı zaman gizlenmek için en beğendiği yer kum tepesi veya hurma bahçesi idi.

Müslim, Hayz 79, Fezâilü’s-sahâbe 68

Müslim’in bu şekilde kısaca rivayet ettiği hadisi Berkânî, yine Müslim’in senediyle “hurma bahçesi” sözünden sonra şu ilâveyle nakletti:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ihtiyacını gidermek için ensardan birinin bahçesine girdi, baktı ki orada bir deve var. Deve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'i görünce inledi ve gözleri yaşardı. Peygamber *aleyhisselam* devenin yanına gitti, hörgücünü ve kulaklarının arkasını şefkatle okşadı. Deve inlemesini kesti. Bunun üzerine Hz. Peygamber:

- **"Bu devenin sahibi kimdir? Bu deve kimindir?"** diye devenin sahibini aradı. Medinelilerden bir delikanlı çıkageldi ve:

- Bu deve benimdir, Ey Allah'ın Resûlü! dedi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de:

- "**Allah'ın seni sahip kıldığı şu hayvan hakkında Allah'tan korkmuyor musun? O senin kendisini aç bıraktığını ve çok yorduğunu bana şikâyet ediyor**" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Cihâd 44

Ebû Ca'fer Abdullah İbni Ca'fer

Ca'fer İbni Ebû Tâlib'in oğlu olan Abdullah, Resûlullah'ın vefatında on yaşında genç bir sahâbî idi. Cömertliği ile meşhurdu. Cemel ve Sıffın olaylarına katıldı. Hz. Ali'yi şehid eden İbni Mülcem hakkındaki kısas hükmünü bizzat infaz etti.

Abdullah İbni Ca'fer, Peygamber Efendimiz'den yirmi beş hadis rivayet etti. Kendisinden de iki oğlu İsmâil ve İshak ile ileri gelen tâbiîlerden Kâsım İbni Muhammed ve Urve İbni Zübeyr gibi âlimler hadis rivayet etti. Efendimiz'in terkisine binme şerefine erişen bu bahtiyar sahâbî, seksen yaşlarında iken hicrî 80 yılında Medine'de vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Özellikle yolculukta binmek ve yük taşımak için kullanılan develerin ve diğer hayvanların haklarını gözetmek, onlara lâzım gelen ihtimamı ve bakımı göstermek sahiplerine düşen bir görevdir. Her iki hadîs-i şerîfte de,

bu konuda ihmali bulunan deve sahiplerine Hz. Peygamber'in ciddî ikazına şahit olmaktayız. "**Âlemlere rahmet olarak gönderilmiş**" olan Sevgili Peygamberimiz'in o engin şefkatinden bütün yaratıklar gibi hayvanlar da nasibini almıştır.

O şefkat ve rahmet kaynağı Efendimiz'i görünce inleyen ve gözleri yaşaran deve, onu tanıdı ve lisan-ı hal ile sahibinden şikâyetçi oldu. Efendimiz mübarek elleriyle kendisini okşayınca sakinleşti; âdeta açlığını ve ıstırabını unuttu. 968. hadisteki "konuşamayan, ağzı dili olmayan (**mu'ceme**)" nitelemesi, hayvanların merhamete ve şefkate ne kadar muhtaç olduklarını çok etkili bir biçimde ifade etmektedir.

Hz. Peygamber'in her iki hadiste de etrafındakilere ve deve sahibine hemen hemen aynı şekilde ikazda bulunduğunu görüyoruz. Hayvanları daima besili ve semiz bulundurmalarını ve o halde çalıştırmalarını emrediyor. *"Allah'ın sizi sahip kıldığı bu ağızsız - dilsiz hayvanlar hakkında Allah'tan korkmuyor musunuz?"* diye uyarıyor.

Hayvanlara gösterilecek şefkat konusunda Efendimiz'in başka uyarı ve tavsiyeleri de vardır. Susuzluktan toprağı yalayan köpeğe, ayakkabısı ile kuyudan su çekip veren kimsenin (fahişe bir kadının) bağışlandığı; evde kedisini aç bırakarak ölümüne sebep olan bir başka kadının da sırf bu yüzden cehennemi boyladığı, Efendimiz'in bize haber verdiği çarpıcı örneklerdir.

Tekrar edelim ki, işgücünden, etinden ve sütünden istifade edilen hayvanların bakımlarını gereği gibi yerine getirmek, onları sağlıklı ve semiz bir şekilde bulundurmak sahiplerinin sorumluluğudur. Bu sorumluluğu yerine getirmeyenleri ikaz etmek de öteki müslümanların hakkı ve görevidir. Herkes bu görevle yükümlüyken müslüman bir toplumda ayrıca hayvan sevenler dernekleri kurmaya gerek yoktur. Çünkü **İslâm toplumu**, gerçekten **rahmet toplumudur**.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz çevreye karşı duyarlı, şefkatli ve merhametli idi. Her yaratığın hakkına riayet edilmesini isterdi.

2. Evlerde beslenen hayvanlara iyi bakmak, besili ve semiz olmalarına özen göstermek gerekir.

3. Binmeye ya da kesilip yenmeye elverişli hale gelmeden hayvanlardan yararlanmaya kalkmamalıdır.

4. Hayvanları güçlerinin yetmediği işlerde kullanarak onları bitkin bir hale getirmek, aç susuz bırakmak Allah'ın gazabını, Resûlullah'ın azarını gerektirir.

970- وعن أَنسٍ رَضيَ اللَّهُ عنْهُ ، قال : كُنَّا إِذا نَزَلْنَا مَنْزِلاً ، لا نسَبِّحُ حَتَّى نَحُلَّ الرِّحَالَ . رواه أبو داود بإِسناد على شرط مسلم .

وقوله : « لا نُسَبِّحُ » أَيْ لا نُصلِّي النَّافلَةَ، ومعناه : أَنَّا مَعَ حِرْصِنا على الصَّلاةِ لا نُقَدِّمُها عَلى حطِّ الرِّحال وإرَاحةِ الدَّوابِّ .

970. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Biz bir yerde konakladığımız zaman develerin yüklerini çözüp onları rahatlatmadan namaza durmazdık.

Ebû Dâvûd, Cihâd 44

Açıklamalar

Hayvanlara gösterilecek ihtimamın bir başka örneğini bu hadîs-i şerîfte görüyoruz. Hz. Peygamber'in terbiyesinde büyümüş olan Enes İbni Mâlik hazretleri, yolculuk sırasında bir yerde konakladıkları zaman, namaz gibi çok önemli bir ibadete başlamadan önce develerin yüklerini çözdüklerini, kendi istirahatlerinden önce hayvanların istirahatini temin ettiklerini söylüyor.

Burada söz konusu olan namaz, nâfile namazdır. Nâfile namazlara son derece önem veren sahâbîlerin, yolculuk sırasında, hayvanları rahatlatmaya ondan daha fazla dikkat ettiklerini görüyoruz. Ashâb-ı kirâmın ibadetle ilgili bu tür davranışları kendiliklerinden yapamayacakları, bunu Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den öğrendikleri muhakkaktır. Bu

da *hayvanlara acımanın ve şefkat göstermenin nâfile namaz kılmaktan önde geldiğini gösterir*. Ayrıca hayvanların istirahatini sağlamak, namazda zihnin rahatlığını da temin eder. Bu bakımdan da insanlar için faydalıdır.

Bineklere gösterilecek bu ihtimamın günümüzde seyrü sefer araçlarına da gösterilmesi, onlardan daha uzun süre faydalanmayı sağlar. Bakımlı ve temiz bir araba, müslümana daha çok yakışır. Başkalarına örnek olmak bakımından da bu durum son derece önemlidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ashâb-ı kirâm, ibadete düşkün oldukları kadar, konakladıkları yerlerde hayvanları rahatlatmaya da önem verirlerdi.

2. Hayvanlara acıyıp merhamet etmek, nâfile namaz kılmaktan önde gelir.

169- بابُ إعانةِ الرفيقِ
في الباب أحاديث كثيرة تقدمت كحديث:
(والله في عون العبد ما كان العبد في عون أخيه) (انظر الحديث رقم 245) .
وحديث: (كل معروف صدقة) (انظر الحديث رقم 134) وأشباههما

YOL ARKADAŞINA YARDIM ETMEK

Bu konuda birçok hadis vardır: *"Bir kimse din kardeşine yardım ettiği sürece Allah da ona yardım eder"*, *"Her iyilik sadakadır"* gibi hadisler önceki bahislerde geçti.

Hadisler

971- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رَضيَ اللَّه عنه قال : بينما نَحْنُ في سَفَرٍ إِذ جَاءَ رَجُلٌ على رَاحِلةٍ لهُ ، فَجعَلَ يَصْرِفُ بَصَرهُ يَمِيناً وَشِمَالاً ، فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ

عَلَيْهِ وسَلّم : «مَنْ كَانَ مَعَهُ فَضْلُ ظَهرٍ ، فَلْيعُدْ بِهِ على مِنْ لا ظَهر له ، ومَنْ كانَ له فَضلُ زَادٍ ، فَلْيَعُدْ بِهِ عَلى مَنْ لا زَادَ له » فَذَكَرَ مِنْ أَصْنافِ المال ما ذَكَرَهُ ، حَتى رَأَينَا أَنَّهُ لا حقَّ لأحَدٍ منا في فضْلٍ . رواه مسلم .

971. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Hz. Peygamber ile bir yolculukta bulunuyorken devesi üzerinde bir adam çıkageldi. Sağına soluna bakınmaya başladı. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* :

- "**Yanında fazla binek hayvanı olan, hayvanı olmayana versin. Fazla azığı olan da azığı olmayana versin!**" diyerek hemen hemen her çeşit malı saydı. Öyle ki biz, hiçbir malın fazlasında, bizden hiçbirimizin hakkı olmadığı düşüncesine kapıldık.

Müslim, Lukata 18. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Zekât 32

Açıklamalar

Hadisin Ebû Dâvûd'daki rivayetinde adamın devesini sağa sola çevirdiği belirtilmektedir. Burada ise sağa sola bakındığı yani gözleriyle etrafı yokladığı kaydedilmektedir. Bu iki kayıt dikkate alınınca şöyle bir sonuca varmak mümkündür: Binitli olarak gelen bu insan, ya aç idi ya da hayvanı yola devam edemeyecek kadar arık idi. Durumunu başta Hz. Peygamber olmak üzere oradakilere anlatmak için böyle yaptı.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, durumu hemen kavramış ve *"Yanında fazla binek hayvanı olan, hayvanı olmayana versin. Fazla azığı olan da azığı olmayana versin!"* buyurarak o adama yardım elini uzatmıştır.

Bilinen bir gerçektir ki, yardım başlı başına bir iyiliktir. Ancak bu yardım, yardıma ihtiyaç duyulduğu zaman yapılırsa o da ayrıca bir iyiliktir. Özellikle yolculuk gibi son derece zor şartları olan bir durumda arkadaşına yardımcı olmak, çok daha büyük bir iyilik olur. Diğer bir söyleyişle **iyilikte zamanlama, bir başka iyiliktir.** Hz. Peygamber'in, bu olayda her çeşit malı sayarak, o mallardan fazlasını, ihtiyacı olan yol arkadaşına vermesini

ısrarla tavsiye etmesi, iyiliğin ne zaman daha makbul olacağı konusunda ümmetini aydınlatması demektir.

Kendisine yardım edilecek yolcunun zengin veya fakir olması, yaya veya binitli olması önemli değildir. Onun yolcu olması, ihtiyaç duyduğu binit veya azığın kendisine verilmesi için yeter sebeptir.

Öte yandan yolculuk, binit ve azık konusunda insanın belki de en çok cimri davranma ihtiyacı duyduğu bir ortamdır. Çünkü insan, yolculukta kendisinin de aç veya binitsiz kalacağı endişesi içindedir. O sebeple de elindekileri kimseye vermek istemez. Hz. Peygamber de işte bu ve benzeri ortamlarda iyilik ve fedakârlık yapmak gerektiğine ısrarla işaret etmiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber, ashâbının ihtiyaçlarını karşılamaya son derece dikkat ederdi.

2. Fazla binit ve azığını arkadaşına vermek suretiyle yol arkadaşına yardımcı olmak gerekir.

3. Önderlerin, çevresindekileri iyiliğe ve yardıma teşvik etmesi böylece onları fiilen eğitmesi uygun olur.

972- وعنْ جابرٍ رضِيَ اللَّه عنهُ ، عَنْ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّه أَرادَ أَنْ يَغْزُوَ فقال: يا معْشَرَ المُهَاجِرِينَ والأنصارِ، إِنَّ مِنْ إخوَنِكُم قَوْماً ، ليْس لهمْ مَالٌ ، وَلا عشِيرَةٌ ، فَلْيَضُمَّ أَحَدكم إِليْهِ الرَجُلَيْنِ أَوِ الثَّلاثَةَ ، فما لأحدِنَا منْ ظهرٍ يحْمِلُهُ إلاَّ عُقبَةٌ يعْني كَعُقْبَةِ أَحَدهمْ، قال : فَضَمَمْتُ إليَّ اثْنَيْنِ أَو ثَلاثَةً ما لي إلاَّ عُقبةٌ كعقبَةِ أَحَدِهمْ مِنْ جَملي . رواه أبو داود.

972. Câbir *radıyallahu anh*'den rivâyet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gazveye çıkacağı zaman:

- "**Ey muhacirler ve ensar topluluğu! Malı ve akrabası olmayan kardeşleriniz vardır. Her biriniz onlardan iki veya üç kişiyi yanına alsın**" buyurdu.

Aslında bizlerin de ancak bir kişi ile nöbetleşecek devemiz vardı. (Câbir) dedi ki, “Ben nöbetleşe binmek üzere iki (veya üç) kişi aldım. Benim de ancak onlardan biri gibi deveme nöbetleşe binme hakkım vardı.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 34

Açıklamalar

Hadisimiz, yol arkadaşına yardım konusunda Resûl-i Ekrem Efendimiz’in aldığı fiilî tedbiri gözlerimiz önüne sermektedir. Yani *yolculukta, eldeki imkânları paylaşmak*, yol arkadaşına yardımda bulunmanın gereği olmaktadır.

Bir önceki hadiste her çeşit malın fazlasını, olmayanlara vermek tavsiye edilirken, burada mevcut binitten nöbetleşe yararlanmak tavsiye buyurulmaktadır. Bu da, işin bir adım daha ilerisi demektir. Hatta bu nöbetleşmenin bir kişi ile değil, duruma göre iki veya üç kişi ile yapılması istenmektedir.

Birlikte cihada gidenlerin, birbirlerine tahammül etmeleri ve yardımcı olmaları bundan daha açık olarak nasıl ifade edilebilir? Hiç kimse, “Binek benim değil mi? İstediğim gibi kullanırım. Başkası beni ilgilendirmez” diyemez. Sahip olduğu imkândan, ona sahip olmayanları faydalandırmak, yol arkadaşına yardım etmek gerekir. “Bineği olmayan yola çıkmasın, harbe gitmesin” denilemez. Çünkü harp esnasında kimin ne yapacağı, ne kadar işe yarayacağı belli olmaz. Fakirdir, bineği yoktur ama cengâverdir, cihad eridir. Harp meydanında çok işe yarayabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber ashâbını ve ümmetini üstün ahlâkî değer ve davranışlara sahip kılmak için gerekli her türlü önderliği yapmıştır.
2. Devlet büyüklerinin, maiyetlerindeki fakir ve kimsesizleri görüp gözetmeleri gerekir.
3. Elindeki imkânları yol arkadaşıyla paylaşmak ona yardım etmek demektir.

973- وعنه قال : كانَ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَخلَّف في المسِيرِ فَيُزْجِي الضَّعيف ويُرْدفُ ويدْعُو له ..

رواه أبو داود بإِسناد حسن .

973. Yine Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yolculuk esnasında arkadan yürür, yürümekte güçlük çeken, kimseleri terkisine bindirir ve onlara dua ederdi. Ebû Dâvûd, Cihâd 94

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde Hz. Peygamber'in, yolculukta yol arkadaşına yardımcı olmayı tavsiye ettiğini ve hatta nasıl yardımcı olunabileceğine dair açıklamalarda bulunduğunu görmüştük. Bu hadîs-i şerîfte ise, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bizzat kendisinin yol arkadaşlarına nasıl yardımcı olduğunu öğreniyoruz.

Zaten Sevgili Peygamberimiz, ashâb ve ümmetine neyi tavsiye etmişse, onu önce kendisi uygulamıştır. Kendisinin yapmadığı şeyleri hiçbir zaman tavsiye etmemiştir. Çünkü o, tam anlamıyla yaşanan bir hayatın örneği ve önderi idi.

Hz. Peygamber'in bu uygulaması, askerî harekâtta daima bir artçı bulundurulmasının gereğini ortaya koymuştur. Bu işi bizzat Hz. Peygamber'in yapması, işin önemini gösterdiği kadar, onun yol arkadaşlarına olan şefkat ve merhametinin de delilidir. Peygamber Efendimizin zayıfların yolda kalmışların halini gözetmesi, insanları terkisine bindirmesi hele onlara dua etmesi, böyle bir ikrama mazhar olan o günün müslümanları için şüphesiz çok büyük bir bahtiyarlıktır. Burada, Efendimiz'in dua etmesi ayrıca önem arzetmektedir. Herhalde bunun anlamı şudur: Yol arkadaşına fiilen yardım etmek maddî bir iyiliktir. Ona bir de dua etmek, işin mânevî ve psikolojik destek ve yardım yönünü oluşturmaktadır.

Bu demektir ki, yol arkadaşına hem fiilen hem de mânen destek olmak lâzımdır. Hele bir de fiilen yardım imkânı bulunmadığı zamanlarda dua etmek suretiyle yol arkadaşının mâneviyatını yükseltmek ayrıca ve başlı başına bir büyük yardım ve iyiliktir. Ordu komutanının ya da kafile başkanının bu tür uygulamalarla bizzat örnek olması ve böylece

çevresindekileri eğitip yönlendirmesi güzel bir davranıştır. Resûlullah'ın sünneti budur.

Hadisteki zayıflara binek hayvanlarının da dahil olduğu kabul edilecek olursa, Resûlullah'ın şefkat ve duasının insanlarla sınırlı kalmadığı, hayvanlara da şâmil olduğu ortaya çıkar. Bu da yolculukta kendisinden istifade edilen hayvanlara yardımcı olmanın ayrıca bir fazilet olduğu anlamına gelir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kendine has sıkıntıları olan yolculuk gibi bir ortamda yol arkadaşlarına karşı duyarlı davranmak gerekir.

2. İnsan olsun hayvan olsun zayıfları, âcizleri görüp gözetmek özellikle yolculukta daha büyük bir önem kazanır.

3. Her konuda örnek ve önderimiz olan Sevgili Peygamberimiz, bu hususta da tavsiyeleri ve uygulamaları ile müslümanlara yol göstermiştir.

170- باب ما يقوله إذا ركب الدابة للسفرِ

YOLA ÇIKARKEN YAPILACAK DUA

YOLA ÇIKMAK ÜZERE BİNEĞİNE BİNERKEN OKUNACAK DUA

Âyet

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ [12]

لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ [13]

"Ve (Allah) size bineceğiniz gemiler ve hayvanlar vâr etmiştir ki, siz onların sırtına binip üzerine yerleşince Rabbinizin nimetini anarak şöyle diyesiniz: *Bunu bizim hizmetimize vereni tesbih ve takdis ederiz; yoksa biz buna güç yetiremezdik. Biz şüphesiz Rabbimize döneceğiz.*"

Zuhruf sûresi (43), 12-13

Allah Teâlâ, kullarına verdiği nimetlerden bir kısmını hatırlatmış, özellikle yolculukta kendilerinden istifade edilen kara ve deniz vasıtalarını saymış ve bu vasıtalara binince, bu nimetlere teşekkür olmak üzere yapılması gereken duayı da öğretmiştir: **"Bunu bizim hizmetimize vereni tesbih ve takdis ederiz; yoksa biz buna güç yetiremezdik. Biz şüphesiz Rabbimize döneceğiz."**

Dikkat edilirse bu sözler, tam bir kulluk konumunun ve bilincinin ifadesidir. Bilhassa son cümle çıkılan yolculuk ile, dönüşü olmayan büyük yolculuk arasında bir ilgi kurmakta, asıl yolculuğun **"kulluk yolculuğu"** olduğunu, her zaman ve her yerde kulluk görevinin sürdürülmesi lâzım geldiğini telkin etmektedir. Bu, daha ötede dünya hayatının başlı başına bir misafirlik ve yolculuk demek olduğunu anlatmaktadır.

"Tesbih, takdis, acz itirafı ve dönüşün Allah'a olduğu gerçeği" yolcu için güven ve iman tazelemek demek olup her türlü yalnızlık duygu ve korkularından kurtulmak anlamına gelir. Şimdi yolcumuz, yolculuk stresine kapılmadan hele hele trafik canavarı olma eğilimi göstermeden rahat bir yolculuğa hazır demektir.

Hadisler

974- وعن ابنِ عمرٍ رَضِيَ اللَّه عنهما ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا اسْتَوَى عَلَى بعِيرهِ خَارجاً إِلي سفَرٍ ، كَبَّرَ ثلاثاً ، ثُمَّ قالَ : «سبْحانَ الذي سخَّرَ لَنَا هذا وما كُنَّا له مُقرنينَ، وَإِنَّا إِلى ربِّنَا لمُنقَلِبُونَ . اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ في سَفَرِنَا هذا البرَّ والتَّقوى ، ومِنَ العَمَلِ ما تَرْضى . اللَّهُمَّ هَوِّنْ علَيْنا سفَرَنَا هذا وَاطْوِ عنَّا بُعْدَهُ ، اللَّهُمَّ أَنتَ الصَّاحِبُ في السَّفَرِ ، وَالخَلِيفَةُ في الأَهْلِ. اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وعْثَاءِ السَّفَرِ ، وكآبةِ المنظَرِ ، وَسُوءِ المنْقلَبِ في المالِ والأهلِ وَالوَلدِ » وإِذا رجَعَ

قَالهُنَّ وزاد فيِهنَّ : « آيِبونَ تَائِبونَ عَابِدُون لِرَبِّنَا حَامِدُونَ » رواه مسلم .

معنى « مُقرِنِينَ » : مُطِيقِينَ .« والوَعْثاءُ » بفتحِ الواوِ وإسكان العين المهملة وبالثاءِ المثلثة وبالمد ، وَهي : الشِّدَّة . و « الكآبة » بِالمدِّ ، وهي : تَغَيُّرُ النَّفس مِنْ حُزنٍ ونحوه. « وَالمنقَلَبُ » : المرْجِعُ .

974. İbni Ömer *radıyallahu anhumâ’*dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yolculuğa çıkarken hayvanı üzerine binip iyice yerleşince üç kere tekbir getirir sonra da şöyle dua ederdi:

“Bunu bizim hizmetimize vereni tesbih ve takdis ederiz; yoksa biz buna güç yetiremezdik. Biz şüphesiz Rabbimize döneceğiz.”

Ey Allahım! Biz, bu yolculuğumuzda senden iyilik ve takvâ, bir de hoşnut olacağın ameller işlemeyi nasip etmeni dileriz.

Ey Allahım! Bu yolculuğumuzu kolay kıl ve uzağını yakın et!

Ey Allahım! Seferde yardımcı, geride çoluk çoçuğu koruyucu sensin.

Ey Allahım! Yolculuğun zorluklarından, üzücü şeylerle karşılaşmaktan ve dönüşte malımızda, çoluk çocuğumuzda kötü haller görmekten sana sığınırım.”

Râvi diyor ki, Hz. Peygamber yolculuktan döndüğünde de aynı sözleri söyler ve onlara şu cümleleri de eklerdi:

“Biz yolculuktan dönen, tövbe eden, kulluk yapan ve Rabbimiz’e hamd eden kişileriz.”

Müslim, Hac 425. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihad 72; Tirmizî, Daavât 45-46

Açıklamalar

Yolculuğa çıkarken Hz. Peygamber’in nasıl davrandığını Abdullah İbni Ömer’in bu rivayetinden öğrenmekteyiz. Her konuda örnek ve önderimiz olan Sevgili Peygamberimiz, bineğine bindikten sonra üç kere tekbir getirir

sonra da yukarıda metin ve meâlini verdiğimiz Zuhruf sûresi (43), 12-13. âyetlerini okurdu. Peşinden de yola çıkmak üzere olan kimsenin iç dünyasında meydana gelen duygulara tercüman olarak yol boyu, dönüşte ve geride kalanlar konusunda isteklerini sıralardı.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in burada dile getirdiği konular üzerinde biraz düşünecek olursak, onların yolculuğa çıkan herkesin paylaştığı ortak düşünceler, kaygılar olduğunu görürüz. İşte bu kaygı ve düşüncelerle nasıl dua edilmesi ve Allah Teâlâ’dan neler istenmesi gerektiğini bu hadisten öğrenmekteyiz. Her makamda söylenecek söz ayrıdır. Yere ve duruma uygun söz söylemek, dilek ve temennilerde bulunmak bilgi ve irfan gereğidir. Efendimiz’in bu duaları, bir kul olarak yolculuğa çıkışta ve dönüşte söylenmesi gerekli en uygun sözlerden oluşmaktadır. Bu sebeple de bizim için vazgeçilmez örnektir.

Hadisteki duaların yorumu için aşağıdaki hadisin açıklamasına bakınız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber her hal ve zamanda Allah’a iltica ederdi.

2. Müslüman her çıktığı yolculuğun, son yolculuğu hatırlatıcı bir yanı olduğunu unutmamalı ve Allah’a sığınmakta kusur etmemelidir.

3. Dua, kulun hem gücü hem görevi ve hem de ibadetidir.

975- وعن عبد اللّٰه بن سرْجِس رضي اللّٰه عنه قال : كان رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا سافر يَتَعوَّذ مِن وعْثاءِ السفـَرِ ، وكآبةِ المُنْقَلَبِ ، والحوْرِ بعْد الكَوْنِ ، ودعْوةِ المظْلُومِ . وسوءِ المنْظَر في الأَهْلِ والمَال . رواه مسلم .

هكذا هو في صحيح مسلم : الحوْرِ بعْدَ الكوْنِ ، بالنون ، وكذا رواه الترمذي ، والنسائي ، قال الترمذي : ويروي « الكوْرُ » بِالراءِ ، وكِلاهُما لهُ وجْهٌ . قال العلماءُ : ومعناه بالنونِ والراءِ جميعاً : الرُّجُوعُ مِن الاسْتقامَةِ أَوِ الزِّيادة إِلى النَّقْصِ . قالوا : وروايةُ الرَّاءِ مأْخُوذَةٌ مِنْ

تكْوِير العِمامةِ ، وهُوَ لَفُّهَا وجمْعُها ، ورِوايةُ النون مِنَ الكَوْن ، مصْدَرُ «كانَ يكُونُ كَوناً » إذا وُجد واسْتَقرَّ .

975. Abdullah İbni Sercis *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yolculuğa çıkarken, "**Yolculuğun güçlüklerinden, üzücü manzaralarla karşılaşmaktan, iyiyken kötü olmaktan, mazlumun bedduasından ve dönüşte mal ve çoluk çoçuğu kötü hallerde bulmaktan Allah'a sığınır**"dı.

Müslim, Hac 426. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 41; Nesâî, İsti'âze 41-42; İbni Mâce, Dua 30

Abdullah İbni Sercis

Genç sahâbîlerden olan Abdullah İbni Sercis'in on yedi hadis rivayet ettiği bilinmektedir. Bunlardan ikisi Müslim ve sünen sahiplerince nakledilmiştir. Basra'da yerleştiği bilinen İbni Sercis'in vefat tarihi belli değildir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Yolculuk, bir taraftan ayrılık, öte yandan nelerle karşılaşılacağı baştan belli olmayan bir maceradır. Bu sebeple yolcu, hem nelerle karşılaşacağı kuşkusundan hem de geride bıraktıklarına yönelik endişe duymaktan kendisini alamaz. Hatta yolculuğun sonunda dönmemek de vardır. Bu durum yola çıkacak herkes için söz konusudur. Bundan dolayıdır ki, her halinde Allah'a iltica eden Hz. Peygamber, yolculuğa çıkacağı zaman da aynı tavrını sürdürerek bizlere örnek olmaktadır.

Sevgili Peygamberimiz öncelikle kendisini zikir, fikir ve Allah ile birlikte olmaktan alıkoyacak meşakkat ve zorluklardan Allah'a sığınmıştır. Dinî yükümlülüklerin bile yarıya indirildiği, mest süresinin üç güne çıkarılması gibi kolaylıkların getirildiği yolculuk, bir başka hadiste ifade buyurulduğu üzere ***"bir çeşit azap"***tır. Böyle bir ortamın güçlüklerinden Allah'a sığınmak ise, sünnettir.

Gittiği yerde veya dönüşte üzücü manzaralarla karşılaşmamak şüphesiz her yolcunun dileğidir. Efendimiz bu konuda da Allah'a sığınmaktadır.

İyiyken kötü olmak, birlikteyken ayrı düşmek, toplu iken dağılmak, neşeliyken üzülmek, sıhhatli iken hastalanmak, ilerlemişken geri kalmak, tövbe edip temizlenmişken günaha tekrar dönmek anlamlarına gelen **el-havr ba'de'l-kevn (**veya **kevn),** hiç kuşkusuz en çok yolculuğa çıkılacağı zaman hatırlanıp Allah'a sığınalacak bir haldir. Peygamber Efendimiz, bu çok önemli ve özlü duasıyla işte bu hali gözler önüne sermektedir.

Mazlumun bedduası, kendisinden her zaman Allah'a sığınılması gerekli bir konu olmakla beraber, buna yolculuk esnasında daha çok dikkat edilmesi gerekir. Zira yolculuk, kendine has güçlükleri sebebiyle bazı hususlara yeterince dikkat edilmesini önleyebilir. Bu da bazı kimselere haksızlık yapma sonucunu doğurabilir. Hele ortada yiyecek içecek ve binit sıkıntısı varsa, bu hallerde herkesin hakkına riayet etmek oldukca güçleşir.

Öte yandan hem misafirin hem de mazlumun duasının kabul edileceğine dair birçok hadis bulunmaktadır. Kişi hem misafir hem de mazlum olursa, bedduasından daha fazla kaçınmak gerekir. Hz. Peygamber'in yolculuğa çıkarken mazlumun bedduasından Allah'a sığınması, hiç şüphesiz bu noktaya dikkat çekmek için olsa gerektir.

Dönüşte mal ve çoluk çocuğunu kötü bir durumda bulma endişesi, her yolcunun sürekli yaşadığı bir kuşkudur. Böyle bir hal ile karşılaşmaktan Allah'a sığınmak, işi baştan sağlama almak ve rahatlamak demektir.

Hadisimiz, dün olduğu gibi bugün de ve hatta yarın da yolculuğa çıkacak kimselerin tabii olarak paylaşacakları psikolojik ortamı ve yolculuğun insan zihnine yükleyeceği kuşkuları gerçekçi bir şekilde dile getirmekte ve Allah'a sığınarak rahatlamanın yolunu göstermektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber her konuda nasıl davranılması gerektiğini öğretmiştir.
2. Her zaman olduğu gibi yolculukta da kulun en büyük güvencesi Allah Teâlâ'dır. Yapılacak iş, O'na sığınmaktır.
3. Kul, Rabbi ile irtibatını sürdürdüğü sürece güçlü ve güvencede olur.
4. Dua mü'minin gerçek gücü ve silâhıdır.

976- وعن عليِّ بن ربيعة قال : شَهدْتُ عليَّ بن أبي طالب رَضي اللَّه عنهُ أُتِيَ بِدابَّةٍ لِيَرْكَبَهَا ، فَلما وضَع رِجْلَهُ في الرِّكابِ قال : بِسْمِ اللَّهِ ، فلَمَّا اسْتَوَى على ظَهْرِها قال : الحْمدُ للَّهِ الذي سَخَّرَ لَنَا هذا ، وما كُنَّا لَهُ مُقْرنينَ ، وإنَّا إلى ربِّنَا لمُنْقلِبُونَ ، ثُمَّ قال : الحمْدُ للَّهِ ثَلاثَ مرَّاتٍ ، ثُمَّ قال : اللَّه أكْبرُ ثَلاثَ مرَّاتٍ ، ثُمَّ قال : سُبْحانَكَ إنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لي إنَّه لا يغْفِرُ الذُّنُوب إلاَّ أنْتَ ، ثُمَّ ضحِك ، فَقِيل : يا أمِيرَ المُؤْمِنينَ ، مِنْ أَيِّ شَيءٍ ضَحِكْتَ ؟ قال : رأيتُ النبيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَعل كَما فعلْتُ ، ثُمَّ ضَحِكَ فقلتُ : يا رسول اللَّهِ مِنْ أَيِّ شَيء ضحكْتَ ؟ قال : « إنَّ رَبَّك سُبْحانَهُ يَعْجب مِنْ عَبْده إذا قال : اغْفِرِ لي ذنُوبي، يَعْلَمُ أنَّهُ لا يغْفِرُ الذُّنُوبَ غَيْرِي » . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ، وفي بعض النسخ : حسنٌ صحيحٌ . وهذا لفظ أبي داود .

976. Ali İbni Rebîa şöyle dedi:

Ali İbni Ebû Tâlib'i gördüm, binsin diye hayvanını getirdikleri zaman ayağını üzengiye koyunca '*Bismillah*' dedi. Hayvanın üzerine yerleşip doğrulunca; '*Bunu bizim hizmetimize vereni tesbih ve takdis ederiz, yoksa biz buna güç yetiremezdik. Biz şüphesiz Rabbimize döneceğiz'* dedi. Üç defa 'el-Hamdülillah', üç defa 'Allahu ekber' dedi. Sonra da *'Ey Rabbim, seni tesbih ederim. Ben kendime zulmettim, beni bağışla. Çünkü senden başka günahı bağışlayacak kimse yoktur'* âyetini okudu ve güldü.

Bunun üzerine,

- Ey mü'minlerin emiri! Niçin güldün? dediler. O da şu cevabı verdi:

- Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, benim yaptığım gibi yaptığını ve benim güldüğüm gibi güldüğünü görmüş ve 'Niçin güldün ey Allah'ın Resülü?' diye sormuştum.

- “**Yüce Rabbin, benden başka günahları bağışlayacak bir kimsenin olmadığını bilerek, günahlarımı bağışla! diye dua eden kulundan hoşnut olur,”** buyurmuştu.

Ebû Dâvûd, Cihâd 74; Tirmizî, Daavât 46

Ali İbni Rebîa

Tâbiîler neslinin büyüklerinden olan Ali İbni Rebîa, Ebü’l-Muğîre künyesiyle meşhurdur. Güvenilir bir hadis râvisi olarak bilinmektedir. Rivayetleri Kütüb-i Sitte’de yer almıştır.

Allah ona rahmet etsin.

Açıklamalar

Yolculuğa çıkarken yapılacak dua konusunda biraz daha geniş bilgi veren bu hadîs-i şerîf, Hz. Ali’nin şahsında sahâbîlerin, Hz. Peygamber’den gördükleri dua ve uygulamaları aynen yerine getirme gayreti içinde olduklarının güzel bir örneğini vermektedir. Hz. Peygamber’in terbiyesi altında yetişen sahâbîlerin, hiçbir ayırım yapmadan sünnete bağlandıklarını göstermektedir. Adım adım, safha safha Hz.Peygamber’i nasıl izlediklerini belgelemektedir.

Bu olayda hem yolculuk, hem binit ile ilgili yönlerin bulunması ve daha işin başında açığa vurulan bağışlanma dileği dikkat çekmektedir. Her zaman ve zeminde dua etmek müslümandaki kulluk bilincinin güzel bir yansımasıdır. Bunu da bize Sevgili Peygamberimiz öğretmiş ve örneklendirmiştir. Yolculuk telâşına kapılıp da kulluk görevini unutmamak, temkinli ve dikkatli olmak gerektiği anlaşılmaktadır.

Hz. Ali’nin, bu olayda Hz. Peygamber’i tam olarak izlemesi ve hatta sırf o güldü diye gülmesi ne güzel bir bağlılık örneğidir.

Hz. Peygamber’in gülmüş olması, Allah Teâlâ’nın, kendisinden bağışlanma dileyen kulundan hoşnut olduğunu anlatmak içindir. Her ne zaman olursa olsun, Allah’tan başka hataları bağışlayacak birinin bulunmadığını bilerek, bağışlanma dileyen kulundan Allah Teâlâ hoşnut olur. Böylesi bir bağışlanma dilemek için ise, her yeni iş ve durum bir vesiledir. Yolculuğa çıkarken hayvanına veya bineğine binince yapılacak

dua da böyledir. Bu demektir ki Müslümanlık'ta her şey kulluk için bir vesiledir. Sürekli kulluk şuuru içinde olmak gerekmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ, kullarının bağışlanma dilemesinden hoşnut olur.

2. Hz. Peygamber daima Allah'a sığınırdı.

3. Sahâbîler, Hz. Peygamber'den gördüklerini aynen yapmaya çalışırlardı.

4. Yola çıkarken hem yolculuğun kolay geçmesi hem de hataların affı için dua edilmesi sünnettir.

171- باب تكبير المسافر إذا صعد الثنايا وشبهها وتسبيحه إذا هبط الأودية ونحوها والنهي عن المبالغة برفع الصوت بالتكبير ونحوه

YOLCULUKTA TEKBİR VE TESBİH

YOLCUNUN TEPELERE VE BENZERİ YÜKSEK YERLERE ÇIKTIKCA **ALLAHÜEKBER**, VADİLERE VE BENZERİ DÜZ YERLERE İNDİKCE **SÜBHÂNELLAH** DEMESİ, TEKBİR VE TESBİH GETİRİRKEN YÜKSEK SESLE BAĞIRMAKTAN KAÇINMASI

Hadisler

977- عن جابرٍ رضي اللَّه عنهُ قال : كُنَّا إِذا صعِدْنَا كَبَّرْنَا ، وإِذا نَزَلْنَا سبَّحْنا . رواه البخاري .

977. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Biz (sahâbîler yolculukta) yokuş çıktığımızda **Allahüekber;** iniş indiğimizde de **sübhânellah** derdik.

Buhârî, Cihâd 132,133. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 72

981 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

978- وعن ابنِ عُمرَ رضي اللّه عنهما قال: كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وجيُوشُهُ إِذا علَوُا الثَّنَايَا كَبَّرُوا ، وَإِذا هَبطُوا سَبَّحوا . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

978. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* ile askerleri tepelere çıktıklarında **Allahüekber** derler, düzlüklere indiklerinde de **sübhânellah** diye tesbih ederlerdi.

Ebû Dâvûd, Cihâd 72

981 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

979- وعنهُ قال : كانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا قَفَل مِنَ الحجِّ أَو العُمْرَةِ كُلَّما أَوْفى عَلى ثَنِيَّةٍ أَوْ فَدْفَد كَبَّر ثَلاثاً ، ثُمَّ قال : « لا إله إلاَّ اللَّه وَحْدَهُ لا شَرِيكَ لَهُ ، لَهُ المُلْك ولَهُ الحمْدُ ، وَهُو على كلِّ شَيءٍ قَدِيرٌ . آيِبُونَ تَائِبُونَ عابِدُونَ ساجِدُونَ لِرَبِّنَا حَامِدُونَ . صدقَ اللَّه وَعْدَهُ، وَنَصر عبْده ، وَهَزَمَ الأَحزَابَ وحْدَه » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلم : إِذا قَفَل مِنَ الجيُوشِ أو السَّرَايا أَو الحجِّ أَو العُمْرةِ .

قوْلهُ : « أَوْفَى » أَي : ارْتَفَعَ ، وقولهُ : « فَدْفَد » هو بفتح الفاءَين بينهما دالٌ مهملةٌ ساكِنَةٌ ، وآخِرُهُ دال أخرى وهو : « الغَليظُ المُرْتَفِع مِنَ الأرْض » .

979. Yine İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

“Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* hac veya umreden dönerken her yokuş veya yüksek yere çıktığında üç kere “**Allahüekber**” der sonra:

- **‘Allah’tan başka ilâh yoktur, O’nun ortağı yoktur. Mülk O’nundur, hamd O’na hastır. O, her şeye gücü yetendir.**

Biz yolculuktan dönen, tövbe eden, kulluk yapan ve Rabbimiz‘e hamd eden kişileriz. Allah verdiği sözü yerine getirdi, kuluna yardım etti ve o toplulukları hezimete uğratıp perişan etti’ buyururdu.”

Buhârî, Cihâd 158; Müslim, Hac 428.

Müslim’in bir rivayetinde (Hac 428) “büyük, küçük harplerden ve çatışmalardan, hac ve umreden döndüğünde” kaydı yer almaktadır.

981 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

980- وعن أَبي هُريرةَ رضي اللَّهُ عنهُ أَنَّ رجلاً قال : يا رسول اللَّه ، إِني أُرِيدُ أَن أُسافِر فَأَوْصِنِي ، قال : « عَلَيْكَ بِتقوى اللَّهِ ، وَالتَّكبير عَلى كلِّ شَرفٍ فَلَمَّا ولَّي الرجُلُ قال: «اللَّهمَّ اطْوِ لهُ البُعْدَ ، وَهَوِّنْ عَليهِ السَّفر » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

980. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, bir adam Hz. Peygamber’e:

- Ey Allah’ın elçisi! Sefere çıkmak istiyorum, bana öğüt ver, dedi. Hz. Peygamber ona:

- “**Allah’a karşı saygılı ol ve her tepeye çıktığında Allahü ekber de!** buyurdu.

Adam gittikten sonra arkasından:

- “**Allahım, ona uzakları yakın et ve bu seferi ona kolay kıl**” diye dua etti.

Tirmizî, Daavât 45; İbni Mâce, Cihâd 8

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

981- وعن أَبي موسى الأَشعَريِّ رضي اللَّه عنه قال : كنَّا مَع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سَفَرٍ ، فكنَّا إِذا أَشرَفْنَا على وادٍ هَلَّلنَا وكَبَّرْنَا وَارْتَفَعتْ أَصوَاتنا فقالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا أَيُّهَا الناس ارْبَعُوا عَلى

أنْفُسِكم فَإنَّكم لا تَدعونَ أصَمَّ وَلا غَائِباَ . إنَّهُ مَعكَمْ ، إنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ » متفقٌ عليه .

« ارْبعُوا » بفتحِ الباءِ الموحدةِ أَيْ : ارْفقوا بأَنْفُسِكم .

981. Ebû Musâ el-Eş'arî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Biz bir yolculukta Hz. Peygamber ile birlikte idik. Tepelere çıktıkça **Allahüekber, lâ ilâhe illallah** diye yüksek sesle tekbir ve tehlil getirdik. Bunun üzerine Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Ey müslümanlar! Kendinizi zorlamayınız. Zira siz sağıra veya burada olmayan birine seslenmiyorsunuz. Allah daima sizinle beraberdir, işitir ve size sizden daha yakındır**" buyurdu.

Buhârî, Cihâd 131, Meğazî 38, Daavât 51, Tevhîd 9; Müslim, Zikr 44. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 26.

Açıklamalar

Yolculuk sırasında yükseklere çıkıldıkca Allahü ekber, düzlüklere inildikce sübhânellah demek ve bu sırada sesi çok fazla yükseltmemekle ilgili olarak beş hadis okuduk.

Birinci hadiste Câbir *radıyallahu anh*, sahâbîlerin konuya ait genel tavırlarını ve uygulamalarını haber vermektedir.

İkinci hadiste İbn Ömer, Câbir *radıyallahu anh*'ın verdiği habere bizzat Hz. Peygamber'in de dahil olduğunu, onun da yükseklere çıktıkça tekbir getirdiğini, düzlüklere indikçe *sübhânellah* dediğini ilâve etmekte, sahâbîlerin bunları Hz. Peygamber'den öğrendiklerini göstermektedir.

Üçüncü hadiste yine İbn Ömer *radıyallahu anhümâ*, Hz. Peygamber'in hac ve umre gibi ibadet yolculuğu ve gazve gibi cihad yolculuğu dönüşlerinde de aynı şeyleri yaptığını, ilâve olarak **'***Allah'tan başka ilâh yoktur, O'nun ortağı yoktur. Mülk O'nundur, hamd O'na hastır. O, herşeye gücü yetendir. Dönüyoruz, günahlarımızdan tevbe ediyoruz, kulluk ediyoruz, secde ediyoruz ve Rabbimize hamd ediyoruz. Allah verdiği sözü*

yerine getirdi, kuluna yardım etti ve o toplulukları hezimete uğratıp perişan etti' dediğini haber vermekte, konuyu biraz daha açmaktadır.

Dördüncü hadiste, Hz. Ebû Hüreyre, yolculuğa çıkmak isteyen bir müslümanın Hz. Peygamber'e gelerek kendisine tavsiyede bulunmasını istemesi üzerine, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ona Allah'a karşı saygılı olmasını ve yükseklere çıktıkça tekbir getirmesini tavsiye ettiğini bildirmektedir. Yani Hz. Peygamber'in bizzat yaptığı ile tavsiyesi arasındaki uyumu ortaya koymaktadır. Hz. Peygamber, kendisine gelip dua isteyen kişinin bu tavrından memnun olmuş, yolculuğunun kolay geçmesi için ona arkasından dua etmiştir.

Beşinci hadiste de konuyla ilgili bir tecrübesini nakleden Ebû Musâ el-Eş'arî *radıyallahu anh,* heyecana kapılıp tekbir ve tesbihleri yüksek sesle söylediklerini, bunun üzerine Hz. Peygamber'in kendilerini sükûnete davet ettiğini ve Allah'ın, daima yanlarında, kendilerine öz canlarından daha yakın olduğunu, bu sebeple vakar ve sekînet içinde bulunmaları gerektiğini, gırtlaklarını zorlamaya gerek olmadığını hatırlattığını anlatmaktadır.

Böylece bu beş hadiste yolculukta getirilecek tekbir ve tesbihlerle ilgili bilinmesi gerekli hususlar ortaya konulmaktadır. Böyle bir uygulamaya neden ihtiyaç duyulduğu sorulabilir. Akla takılması çok normal olan bu sorunun cevabı da şöyle verilebilir:

Her tepe veya yüksek bir yere çıkınca tekbir getirmek, fizikî ve maddî yükseklikten, mânevî ve ulvî yüksekliğe intikal etmek ve **Allahü ekber** demek, hisler ve duygulardaki yüksekliğin ifadesi olmaktadır. Böylece maddî konum ile mânevî duygu arasında uyum sağlanmış olmaktadır. Düzlüklere inilince **sübhânellah** diyerek Allah Tealâ'yı, zâtına yakışmayan birtakım noksanlıklardan tenzih etmek de aynı şekilde fizikî alçaklığın duygularda bir düşüşe sebep olmadığını bildirmek demektir. Her hal ü kârda Allah'ı ululamak ve noksanlıklardan uzak olarak anmak, müslümanı belli bir irtifâ ve belli bir kulluk seviyesinde tutacak yegâne haldir. Daima Allah'a tevekkül edip dayanmış olan müslümanın, yeryüzündeki engebeler vesilesi ile o güvenini ve inancını açığa vurması, her şeyden önce kendisini güçlü hissetmesine vesile olur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yolculukta tekbir ve tesbih hoş görülmüştür.

2. Hz. Peygamber ashâbının daima Allah'ı anmasını isterdi.

3. Dua, tekbir ve tesbihte sesi aşırı derecede yükseltmek doğru değildir. Çünkü Allah, bize şah damarımızdan daha yakındır.

172- باب استحباب الدعاء في السفر

YOLCULUKTA DUA ETMEK

Hadisler

982- عن أَبي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللهُ عنهُ قالَ : قالَ : رسولُ الله صلى الله عليه وسلم : ((ثَلاثُ دَعَوَاتٍ مُسْتجَابَاتٌ لا شَكَّ فِيهنَّ : دَعْوَةُ المَظلومِ ، وَدَعْوَةُ المسَافِرِ ، وَدَعْوَةُ الوَالِدِ عَلى وَلَدِهِ)) رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن . وليس في رواية أبي داود : ((على ولِدِه)).

982. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Makbul olduğunda şüphe bulunmayan üç dua vardır:

Mazlumun duası; misafirin duası; babanın çocuğuna duası."

Ebû Dâvûd, Vitr 29; Tirmizî, Birr 7, Daavât 47. Ayrıca bk. İbni Mâce, Dua 11

Ebû Dâvûd'un rivayetinde "*çocuğuna*" kaydı yoktur.

Açıklamalar

Allah katında makbul dualardan üç tanesine işaret eden hadisimizin burada zikredilmesi, *misafirin duası* ile ilgili kısmından dolayıdır. Aslında makbul dualar bu üç duadan ibaret değildir. Daha başka hadîs-i şerîflerde adaletli devlet başkanının duası ile oruçlunun iftar vakti yaptığı duanın da makbul olduğu bildirilmektedir (Tirmizî, Cennet 2; Daavât 130).

Dua sözü, hem lehte hem de aleyhte olan duayı yani bedduayı da içine aldığı için bu üç kişinin olumlu olumsuz bütün duaları kesinlikle makbuldür. Diğer taraftan mazlumun müslüman olması da şart değildir. Nitekim bazı rivayetlerde *"günahkar bile olsa"*, hatta *"kâfir bile olsa"* kayıtları yer almaktadır.

Hadiste sadece babanın zikredilmiş olması, annenin duasının daha önde gelmesi sebebiyledir. Anneler duygu ve şefkat bakımından daha yoğun durumda oldukları için yavruları hakkında daima iyilik isterler. Beddualarında samimi değildirler. Böyle bir şey içlerinden gelmez. Hadisimizde anne bu sebeple zikredilmemiş olabilir.

Bu önemli üç hususu belirttikten sonra mazlum, misafir ve baba arasındaki ortak noktayı açıklayalım. Bunların her üç kişi de ince ve samimi duygular içindedirler. Zira haksızlığa uğrayanın gönlü kırıktır. Misafir yurdundan yuvasından uzakta garip bir haldedir. Baba ise çocuklarına karşı merhamet duygularıyla dopdoludur. Bu sebeple duaları makbuldür.

"**Alma mazlumun âhını çıkar âheste âheste**" denildiği gibi, 210 numaralı hadîs-i şerîfte geçtiği üzere *"Mazlumun bedduasından sakın. Çünkü onunla Allah arasında perde yoktur"* buyurulmuştur. Tabiatıyla bu, öncelikle kimseye haksızlık etme, sonra da haksızlığa uğramış olanlara karşı duyarlı ol demektir.

Misafir gördüğü anlayış ve ikram sebebiyle dua veya beklemediği ilgisizlik karşısında beddua ederse, garip bir halde bulunması dolayısıyla mazluma eş bir durumdadır. Duası da mazlumun duası yerindedir.

O halde misafirin gönlünü almak ona izzet ve ikramda bulunmak gerekir. Aynı şekilde misafirlikte yapılacak dualara da dikkat edilmelidir. Misafir iyilik ve ikram gördüğü kişiler hakkında güzel dualar yapmakta cimri davranmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mazlumun, misafirin ve babanın duası makbuldür.
2. Bu üç kişinin ahını almamaya bakmak gerekir.

173- باب ما يدعو به إذا خاف ناساً أو غيرهم

KORKU ANINDA YAPILACAK DUA

BİR KİMSENİN YOLCULUKTA İNSANLARDAN YA DA BAŞKALARINDAN KORKTUĞU ZAMAN YAPACAĞI DUA

Hadisler

983- عن أَبي موسى الأشعرِيِّ رَضي اللَّه عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا خَافَ قَوماً قال : « اللَّهُمَّ إِنَّا نجعلُكَ في نحورِهِمْ ، ونعُوذُ بِك مِنْ شرُورِهمْ » رواه أبو داود ، والنسائي بإسناد صحيح .

983. Ebû Musâ el-Eş'arî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir topluluktan kuşkulandığı zaman şöyle dua ederdi:

- "**Allahım! Senden, onların önünü kesmeni istiyoruz. Onların verecekleri zarardan sana sığınıyoruz**".

Ebû Dâvûd, Vitr 30

Açıklamalar

Allah Teâlâ'nın koruması altında olan Hz. Peygamber'in herhangi bir topluluktan korkması, kuşkulanması tamamen onun beşerî tarafıyla ilgilidir. Bu korku kendisinden çok, yanındakiler açısından duyduğu bir endişe olabilir. Kaldı ki bir insan olarak zaman zaman korku duyması da pek tabiidir. Ayrıca ümmetini eğitmek ve onlara bu duayı öğretmek için korkudan söz etmiş de olabilir.

"Senden onların önünü kesmeni istiyoruz" beyanı, *"Seni onlara karşı siper ve sığınak ediniyoruz"* şeklinde de ifade edilebilir. Düşman cepheden gelerek hücum edeceği için, *"Onların göğüsleri önüne siper olmanı diliyoruz"* denilmiştir. Aslında bu dilek, *"Düşman hangi yönden gelecekse oradan önlerini kesmeni istiyoruz"* anlamındadır.

Bu dua müslümanların ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, düşmanın kendilerine verebileceği zarara karşı Allah'ın eşsiz kudretine ve himayesine sığınmaları gerektiğini bildirmektedir. Allah'ın karşılarına çıktığı herhangi

bir gücün muzaffer olması düşünülemez. Bu sebeple Peygamber Efendimiz, biz ümmetine en büyük güvencenin Allah Teâlâ'nın himaye ve yardımı olduğunu hatırlatmaktadır. Eğer O, müsaade etmezse, ne gücün ne kuvvetin ve ne de teknolojinin herhangi bir yararı olur.

Öte yandan düşman karşısında Kureyş sûresini (*li îlâfi Kureyşin...*) okumanın uygun olacağını söyleyen âlimlerde bulunmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Herhangi bir topluluktan korkan ve kendisine zarar vermelerinden kuşkulanan kimsenin dua edip Allah'a sığınması sünnettir.

2. Peygamberler de birer insan olarak korku ve kuşku duyarlar.

174- باب ما يقول إذا نزل منزلاً

KONAKLAMA DUASI

YOLCUNUN BİR YERDE KONAKLADIĞI ZAMAN YAPACAĞI DUA

Hadisler

984- عن خَولَة بنتِ حكيم رَضي اللَّهُ عنها قالتْ : سمعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «مَنْ نَزلَ مَنزِلاً ثُمَّ قال : أَعُوذُ بِكَلِمات اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ، لَمْ يضرَّه شَيْءٌ حتَّى يرْتَحِل مِنْ منزِلِهِ ذلكَ » رواه مسلم .

984. Havle Binti Hakîm *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre, "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim" dedi:

"**Kim bir yerde konaklar da sonra "Yarattıklarının şerrinden Allah'ın mükemmel kelimelerine** (âyet, sıfat ve isimleri) **sığınırım derse, konakladığı o yerden ayrılıncaya kadar hiçbir şey ona zarar vermez**."

Müslim, Zikir 54, 55. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 40.

Havle Binti Hakîm

Ümmü Şerîk künyesiyle anılan Havle Binti Hakîm es-Sülemiyye, İslâmiyet'i ilk kabul edenlerden biri ve Osman İbni Maz'ûn radıyallahu anh'ın eşidir. Eşinin vefatından sonra, Resûlullah'a evlenme teklif eden hanımlardandır. Peygamber Efendimiz'den on beş hadis rivayet etmiştir. Müslim, onun sadece bu hadisini rivayet etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hz. Peygamber, yolculukta dikkate alınması gerekli her konuyla ilgilenmiş ve gerekli uyarılarda bulunmuştur. Bu, yol ve can güvenliği bakımından önemlidir.

Bazı yaratıkların insanlara çeşitli zararlar verebilecekleri muhtemel ve tabiidir. Özellikle yolculuklarda kırsal kesimlerde, konaklanan yerlerde bu gibi olaylarla karşılaşma ihtimali büyüktür. Bu konuda da alınacak maddî tedbirlerin yanında, kulun teslimiyeti ve tevhid inancının bir çeşit ikrarı anlamında olmak üzere, Allah'a sığınmak, zarar görme ve zarara uğrama endişesiyle kıvranmaktan müslümanı kurtarır. Yolculuğun yorgunluğuna bir de zarar görme endişesini ekleyerek huzursuz olmak yerine, Allah'a teslimiyetini ortaya koyarak rahat etmeli ve böylece kendisini güvenceye almalıdır. Sevgili Peygamberimiz bu hadiste, böyle bir güvencenin yolunu göstermektedir.

Öte yandan bu hadisle, İslâm öncesi Câhiliye toplumunda görülen bir yanlış anlayış ve uygulama da düzeltilmektedir. Zira nakledildiğine göre Câhiliye döneminde insanlar, bir yerde konakladıkları zaman cinlerin büyüklerini kastederek, "*Bu vadinin efendisine sığınırız*" derlermiş. Bu tür bir uygulamaya şu âyette de işaret edilmektedir: "**Şu bir gerçek ki, insanlardan bazı kimseler, cinlerden bazı kimselere sığınırlardı da onların taşkınlıklarını arttırırlardı**" [Cin sûresi (72), 6]. Oysa Allah'tan başka hiçbir varlık, kendiliğinden fayda ve zarar veremez. Bu sebeple, O'nun asla eksilip noksanlaşmayacak olan güzel isim ve sıfatlarına, (mükemmel kelimelerine) sığınmak gerekir.

Aslında çeşitli yaratıkların vereceği zararlardan Allah'a sığınma tavsiyesi sadece yolculuklarda geçerli değildir. Diğer zamanlarda da aynı

durum söz konusudur. Nitekim geceyi bir akreple uğraşarak geçirdiğinden şikâyet eden müslümana Hz. Peygamber; *“Akşamleyin, ‘yarattıklarının şerrinden Allah’ın mükemmel kelimelerine sığınırım’ deseydin seni rahatsız etmezdi”* (Müslim, Zikir 55) hatırlatmasında bulunmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber her zaman Allah’a iltica eder, sığınırdı.

2. Yolculukta bir yerde konaklandığı zaman hadiste geçtiği şekilde dua etmek, güvenlik bakımından önemlidir.

3. Her vesile ile Allah’a sığınmalı, O’nun yardımını istemelidir.

985- وعن ابن عمرو رَضي اللَّه عنهمَا قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا سَافَرَ فَأقبَلَ اللَّيْلُ قال : يَا أَرْضُ ربِّي وَربُّكِ اللَّه ، أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شرِّكِ وشَرِّ ما فِيكِ ،وشر ماخُلقَ فِيكِ ، وشَرِّ ما يدِبُّ عليكِ ، وأَعوذ باللَّهِ مِنْ شَرِّ أَسدٍ وَأَسْودٍ ، ومِنَ الحيَّةِ والعقربِ ، وَمِنْ سَاكِنِ البلَدِ، ومِنْ والِدٍ وما وَلَد » رواه أبو داود .

« والأَسودُ » الشَّخص ، قال الخَطَّابي : « وسَاكِن البلدِ » : هُمُ الجنُّ الَّذِينَ همْ سُكَّان الأرْضِ . قال : والبلد مِنَ الأَرْضِ مَا كان مأْوى الحَيوَانِ وإنْ لَمْ يَكنْ فِيهِ بِنَاء وَمَنازلُ قال : ويحتَمِلُ أنَّ المراد « بِالوالِدِ » : إِبلِيسُ « وما ولد » : الشَّيَاطِينُ .

985. İbni Ömer r*adıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yolculukta iken gece olunca şöyle derdi:

- “**Ey yeryüzü! Benim Rabbim de senin Rabbin de Allah’tır. Senin ve sendekilerin şerrinden, sende yaratılanların ve üzerinde dolaşıp duranların şerrinden Allah’a sığınırım. Arslanın, büyük yılanın, (öteki) yılan ve akreplerin şerrinden, burada yaşayanların, doğuran ve doğanların şerrinden Allah’a sığınırım**.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 75

Açıklamalar

Hz. Peygamber yer yüzüne canlı bir varlıkmış gibi hitap etmektedir. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'de, Nûh tûfanı olayında "**Ey yeryüzü suyunu yut, ey gökyüzü sen de suyunu tut**" [Hûd sûresi(11),44] buyurulduğu açıklanmaktadır.

Özellikle bu duanın akşam olup ortalık kararınca yapılması, yolu şaşırma, zorluklarla karşılaşma, iniş çıkışlarda düşüp kalkma, orada bulunan haşerat ve böceklerin saldırısına uğrama gibi olayların daha çok geceleyin vuku bulması sebebiyledir. Arslanların, yılanların ve akreplerin, o civarda yerleşmiş olan kurt, kuş ve cinlerin verebilecekleri zarar ihtimali hiç şüphesiz geceleri artmaktadır. Tedbir zamanında alınırsa güzeldir. Dua da korunma tedbirlerindendir. Onun da zamanlamasına dikkat etmek gerekir. Bu hadiste, Hz. Peygamber'in hale uygun bir şekilde ve tam zamanında yani akşam olunca yaptığı bir duayı görmekteyiz.

Her ne kadar bab başlığı *"bir yerde konakladığı zaman"* kaydını taşıyorsa da, hadîs-i şerîf'in ifadesinden, konaklasın konaklamasın Hz. Peygamber'in akşam olunca bu duayı yaptığı anlaşılmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculuk sırasında akşam olunca hadiste geçtiği şekilde dua etmek Hz. Peygamber'in sünnetidir. Bu sünnete uymak yolcular için güven vesilesidir.
2. Hz. Peygamber her zaman ve zemine uygun dua ederdi.
3. Müslümanlar, bulundukları duruma göre Hz. Peygamber'in yapmış olduğu dualarla veya onlara benzer dualarla Allah'a yönelmeye dikkat etmelidirler.

175- باب استحباب تعجيل المسافر الرجوع إلى أهله إذا قضى حاجته

ÇABUK DÖNMEK

YOLCUNUN, İŞİNİ BİTİRDİKTEN SONRA AİLESİNİN YANINA DÖNMEKTE ACELE ETMESİ

Hadisler

986- عن أَبي هُرَيْرَةَ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « السَّفَرُ قِطْعةٌ مِن العذَابِ ، يمْنَعُ أَحدَكم طَعامَهُ ، وشَرَابَهُ وَنَوْمَهُ ، فإذا قَضَى أَحَدُكُمْ نَهْمَتَهُ مِنْ سَفَرِهِ ، فَلْيُعَجِّل إلى أَهْلِهِ » متفقٌ عليه . « نَهْمَتهُ » : مَقْصُودهُ .

986. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Yolculuk bir çeşit azâbtır. Doğru dürüst yiyip içmekten ve uyumaktan sizi alıkor. Herhangi biriniz işini bitirince, evine dönmekte acele etsin!.

Buhârî, Umre 19, Cihâd 136, Et'ime 30; Müslim, İmâre 179. Ayrıca bk. İbni Mâce, Menâsik 1.

Açıklamalar

Her ne maksatla ve sebeple olursa olsun, evinden, ocağından, yurdundan ayrılıp yolculuğa çıkmak, alışılmışın dışında birtakım sıkıntı ve güçlükleri beraberinde getirir. İnsanı sıkıntıya sokan her şey bir çeşit azâbtır. Yolculuk da böyledir. Nitekim hadisin devamında, yolculuğun bir çeşit azap oluşu, yeme içme ve uyuma düzeninin bozulması olarak açıklanmaktadır. Vaktinde ve yeterince yeme içme ve istirahat etme imkânı bulunmadığı, soğuk sıcak, yorgunluk, eşden dosttan ayrılık gibi insana gerçekten maddî mânevî sıkıntı ve üzüntü veren durumların yolculukta bir araya geldiği düşünülürse, seferin ne tür bir azap olduğu anlaşılır.

O halde gereksiz yere sıkıntı çekmektense, yolculuğa çıkma maksadını gerçekleştiren kimsenin bir an önce evine, ocağına dönmesi, boş yere yolda belde eğlenmemesi uygun olur.

“*Yolculuk yapın sıhhat bulursunuz*” (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, II, 380) hadisi ile bu hadis arasında bir çelişki söz konusu değildir. Zira Yolculukla elde edilecek sıhhat, yolculuğun sebep olduğu mahrumiyetler yüzünden çekilecek sıkıntı ve duyulacak elem ve üzüntüye mâni değildir. Bu tür üzüntü ve sıkıntılar da neticede elde edilecek sağlığa engel değildir. İlâç da acıdır amma hastalığı giderir.

Önemli bir ihtiyaç sebebiyle de olsa yolculuk, bir çeşit azâbtır. Nitekim Hz. Ali “Eğer Resûlullah’ın **es-Sefer kıt’atün mine’l-azab** (*yolculuk bir çeşit azâbtır*) beyânı olmasaydı, ben **es-Sekar kıt’atün mine’s-sefer** (*Cehennem azabı yolculuktan bir parçadır*) derdim” sözüyle, seferdeki sıkıntının büyüklüğünü anlatmak istemiştir. Böyle olunca önemli bir işi olmayanın yolculuk yapması, gurbete çıkması doğru değildir. Hac, umre ve cihad gibi dini görevleri yerine getirmek için bilgi ve görgü artırmak, ithalat-ihracât, yatırım ve ticaret yapmak, tedavi olmak gibi ciddi maksat ve maslahatlar için yolculuk yapılmalıdır. Ama insan işini bitirince en kısa zamanda evine ocağına dönmeye çalışmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculuk, yeme içme ve uyuma düzenini bozan bir sıkıntı ve azap ortamıdır.
2. Yolcunun işini bitirir bitirmez evine, ocağına dönmesi gerekir.
3. Hiçbir sebep yokken yolculuğa çıkmak uygun görülmemiştir.

176- باب استحباب القدوم على أهله نهاراً وكراهته في الليل لغير حاجة

EVE GÜNDÜZ DÖNMEK

YOLCUNUN, EVİNE GÜNDÜZ DÖNMESİ,
BİR ZORUNLULUK OLMADIKÇA GECE GELMEMESİ

Hadisler

987- عن جابرٍ رضي اللَّهِ عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا أَطالَ أحدُكمْ الغَيْبةَ فَلا يطْرُقنَّ

أَهْلَهُ لَيْلاً » .

وفي روايةٍ أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهى أَنْ يطْرُقَ الرَّجُلُ أَهْلَهُ لَيْلاً . متفقٌ عليه .

987. Câbir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Uzun bir süre ailesinden ayrı kalan kimse, evine gece vakti ansızın gelmesin!**"

Bir başka rivayette (Müslim, İmâre 184), Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, yolculuktan dönen kimsenin evine geceleyin dönmesini yasakladı denilmektedir.

Buhârî, Nikâh 130, Umre 16; Müslim, İmâre 183. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 19.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

988- وعن أنسٍ رضي اللَّهِ عنهُ قال : كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وسلَّمَ لا يطرُقُ أَهْلَهُ لَيْلاً ، وكان يَأْتِيهمْ غُدْوةً أَوْ عشِيَّةً . متفقٌ عليه . « الطُّرُوقُ » : المَجِيءُ في اللَّيْلِ .

988. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yolculuktan döndüğü zaman evine gece girmezdi. Kuşluk vakti veya akşam üstü gelirdi.

Buhârî, Umre 15; Müslim, İmâre 180

Açıklamalar

Yolculukla ilgili ahlâkî kuralların anlatımına ayrılmış olan bu bölümde, yolculuk sonrasında eve dönüşte göz önünde bulundurulması gerekli davranış biçimleri ortaya konulmaktadır.

Birinci hadiste Peygamber Efendimiz, uzun süre evinden ocağından ayrı kalmış bir kimsenin, haber vermeksizin birden bire gecenin bir vaktinde evine dönmesini doğru bulmamakta, böyle yapılmaması gerektiğini açıkça belirtmektedir. Özellikle haber verme imkânı olmayan

yöre ve zamanlarda bu hususa dikkat edilmelidir. Günümüz şartlarında haberleşme vasıtaları aracılığı ile ne zaman döneceğini bildirmek mümkündür. Ama buna rağmen herhangi bir sebeple haber verememiş olan kişi, bu edebe uyarak, gündüz vakti evine dönecek şekilde yolculuğunu ayarlamalıdır. En doğrusu ne zaman döneceğini önceden haber vermektir. Bu davranış hem evdekilerin kendilerini şeklen ve rûhen hazırlamaları hem de eve çeki düzen vermeleri için son derece önemlidir. Günümüzdeki ifadesiyle sürpriz yapmaya kalkışmak doğru değildir. Sürpriz yapayım derken sürprizle karşılaşmak gibi istenmeyen sonuçlar da doğabilir.

Hac veya harpten dönerken ayrıca haber verilmese ve geceleyin gelinse bile bunun sakıncası yoktur. Çünkü böyle bir gelişten herkesin haberi olur.

Konuyla ilgili bazı rivayetlerden anlaşıldığına göre böyle davranılmasının gerekçesi, evin hanımının eşi için hazırlık yapmasına imkân vermektir. Bu, küçük görülebilecek bir gerekçe değildir. Uzun süren ayrılık sonucu, kendisini işe kaptırmış belki de duygusal olarak kırılmış ve soğumuş durumdaki bir hanımın, yeniden sıcak aile ortamını hazırlayabilmesi önceden bilgilendirilmesine veya normal olarak herkesin derlenip toparlanma zamanı olan gündüz saatlerinde eve gelinmesine bağlıdır.

Hadisin ikinci rivayetinde, Hz. Peygamber'in konuya ait yasağı haber üslûbuyla aktarılmaktadır.

İkinci hadiste Peygamber Efendimiz'in, bizzat kendisinin de yolculuk dönüşlerinde bu kurala riayet ettiği, evine, eşlerinin yanına kuşluk vakti ya da akşam üstü gittiği bildirilmektedir. Aslında Arabistan gibi sıcak iklim bölgelerinde kuşluk vakti ile ikindi sonrası, havanın serin olduğu ve dolayısıyla herkesin ayakta olduğu günün en hareketli zamanlarıdır. Bu da iklim ve çevre şartlarına göre insanların ayakta olduğu, ihtiyaçlarını karşılama alışkanlığını sürdürdüğü saatlerde eve dönmenin en uygun olduğunu göstermektedir.

Pek tabiî olarak bu kuralın konulması, bazı şüpheci tiplerin geceleyin rastgele bir zamanda ailesine baskın yapıp onların kendilerine ihanet edip etmediklerini teftiş etmek gibi bir kuşkucu davranışa girmelerini de önlemiştir. Böyle bir şüphelenme ve teftiş tavrının farkına varılması halinde

o aile fertleri arasında güven sarsılır. Böylesi bir güvensizlik içinde de mutlu ve sıcak bir aile hayatından söz edilemez.

Buhârî'nin naklettiği bir rivayette Hz. Peygamber'in şâiri Abdullah İbni Revâha hazretlerinin uzunca bir yolculuktan sonra geceleyin evine geldiği, o esnada bir kadının, hanımının saçlarını taramakta olduğu, Abdullah'ın gece karanlığında kadını erkek sanarak kılıcını çekip üzerine yürüdüğü, son anda durumun farkedilmesiyle bir cinayetin önüne geçildiği anlatılmaktadır. Unutulmamalıdır ki, Allah ve Resulü tarafından konan her kısıtlamanın mutlaka bir veya bir çok faydası vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculuğa çıkmanın ve yolculuğu sürdürmenin kuralları olduğu gibi yolculuktan dönüşün de uyulması gerekli kuralları vardır.

2. Hz. Peygamber bütün görüş ve davranışlarında tam bir uyum sergilediği gibi müslümanlar için en güzel tavırları yaşayışıyla yani sünnetiyle ortaya koymuştur.

3. Hz. Peygamber'in uygulamaları insanların saadetini hedef alır.

177- باب ما يقوله إذا رجع وإذا رأى بلدته

YOLCUNUN DÖNÜŞTE SÖYLEYECEĞİ SÖZ

YOLCUNUN YOLCULUKTAN DÖNÜP
MEMLEKETİNİ GÖRDÜĞÜ ZAMAN SÖYLEYECEĞİ SÖZ

Hadis

989- وعن أَنسٍ رَضِي اللَّهُ عنهُ قال : أَقْبَلْنَا مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حَتَّى إذا كُنَّا بِظَهْرِ المَدِينَةِ قَالَ : « آيِبُونَ ، تَائِبُونَ ، عَابِدونَ ، لِرَبِّنَا حَامِدُونَ » فلمْ يزلْ يقولُ ذلك حتَّى قَدِمْنَا المدينةَ» رواه مسلم .

989. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem*'in maiyyetinde (bir seferden) dönüyorduk. Medine'yi görebilecek bir yere gelince Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şunları söyledi:

“Yolculuktan dönüyor, tövbe ediyor, kulluk yapıyor ve Rabbimiz’e hamdediyoruz.”

Hz. Peygamber bu sözleri Medine’ye gelinceye kadar söylemeye devam etti.

Müslim, Hac 429. Ayrıca bk. Buhârî, Umre 12, Cihâd 133,197, Meğâzî 29, Daavât 53; Ebû Dâvûd, Cihâd 72, 158; Tirmizî, Hac 102, Daavât 42, 46.

Açıklamalar

974 ve 979. hadislerdeki İbni Ömer rivayetlerinde de geçtiği gibi Hz. Peygamber, her yolculuktan dönüşünde, Medine’yi görünce, “*Yolculuktan sağ sâlim dönüyor, işlediğimiz hatalardan tövbe ediyor, Rabbimize kulluk yapıyor ve sadece O’na hamdediyoruz*” diyerek şükrünü, sevincini ve Allah Teâlâ’ya olan güven ve bağlılığını dile getiriyordu. Bu onun sünnetiydi.

Gerek yolculuğa çıkarken gerekse dönerken daima Allah’a sığınmak, yolculuk süresince de aynı duygu ve şuur içinde olmak Sevgili Peygamberimiz’in son derece özen gösterdiği bir konu idi. Yaptığı dualarla da bu durumu ashâb ve ümmetine yansıtmıştır. Bu, yola çıkış ve dönüş duaları kulluğun sürekliliği fikrini pekiştirmektedir. En telâşlı ve heyecanlı zamanlarda bile bir mü’min sorumluluğu ve vekarı ile hareket etmek, ancak derin bir kulluk ve sorumluluk şuurundan kaynaklanır.

Gidip dönmeyen nice yolcular, gidişi olup dönüşü olmayan nice yolculuklar vardır. Bu sebeple ibadet, ticaret ya da cihad maksadıyla çıkılmış olan yolculuklardan sâlimen dönüldüğü zaman, elbette bu dönüşün de bir şükrü gerekir. İşte hadisimiz böylesi bir durumda söylenecek teşekkür sözlerini bize öğretmektedir: “*Yolculuktan dönüyor, tövbe ediyor, kulluk yapıyor ve Rabbimize hamdediyoruz*”.

Hadisimizin öteki rivayetlerinde, bu sözlere başka bazı cümleciklerin ilâve edildiği de görülmektedir. Zaten Nevevî merhum, bab başlığının altına koyduğu notta, bu konuda zikredilebilecek hadislerden birinin 979 nolu İbni Ömer hadisi olduğuna işaret etmektedir. Hadisin Arapça metni şiirimsi bir ifadeye sahiptir. Oysa Hz. Peygamber’in secili konuşmayı yasakladığı bilinmektedir. Bu bir çelişki değil midir? şeklinde bir sorunun akla takılması muhtemeldir. Yasaklanan seci, boş ve bâtıl mânalar ihtiva eden zorlama şiirimsiliktir. Zorlanmaksızın, tabii olarak dile geliveren seciler

menedilmemiştir. Burada görüldüğü gibi böylesi seciler bizzat Hz. Peygamber tarafından da kullanılmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber her halü kârda Allah'a iltica ederdi.

2. Yolculuğa çıkışta olduğu gibi dönüşte de müslümanın yapacağı dualar, söyleyeceği güzel sözler vardır.

3. Yolculuktan dönen kimselerin hadisimizdeki sözleri söylemesi, Allah'a hamdü senâda bulunarak tövbe etmesi uygun olur.

178- باب استحباب ابتداء القادم بالمسجد الذي في جواره وصلاته فيه ركعتين

YOLDAN DÖNÜŞTE MESCİDE UĞRAMAK

YOLCULUKTAN DÖNEN KİŞİNİN DOĞRUCA EN YAKIN MESCİDE GİDİP ORADA İKİ REK'AT NAMAZ KILMASI

Hadis

990- عن كعبِ بنِ مالكٍ رضي اللَّه عنهُ أَن رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمّ كانَ إذا قَدِمَ مِنْ سَفرٍ بَدأَ بالمَسْجِدِ فَركع فِيهِ رَكْعتَيْنِ . متفقٌ عليه .

990. Kab İbni Mâlik *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, bir yolculuktan döndüğü zaman ilk iş olarak mescide uğrar ve iki rek'at namaz kılardı.

Buhârî, Meğâzî 79; Müslim, Tevbe 53. Ayrıca bk. Ebû Davûd, Cihâd 166

Açıklamalar

Hz. Peygamber, ne maksatla ve hangi sebeple olursa olsun çıkmış olduğu bir yolculuktan döndüğü zaman, doğruca mescide gider, orada iki rek'at *tahiyyetü'l-mescid* namazı kılar ve bir süre oturmak suretiyle müslümanların "hoş geldiniz" demelerine imkân verirdi. Bu arada görülecek bir iş ya da bakılacak bir dava varsa onu da hallederdi. Resûl-i Ekrem Efendimiz bunu alışkanlık haline getirmişti.

Hadisimiz, Tebük Gazvesi dönüşünde Medine’de harbe iştirak etmemiş olanlar ile Hz. Peygamber arasında geçen olayları anlatan uzun bir hadis içinde yer almaktadır. Râvi Kâ’b İbni Mâlik de Tebük Gazvesi’ne mazeretsiz katılmayanlardandı. O kendi mâcerasını anlatırken, Hz. Peygamber’in yolculuk dönüşü mescide uğrama alışkanlığını bize haber vermekte, biz de dolaylı bir yoldan da olsa Hz. Peygamber’in bir uygulamasını öğrenmekteyiz..

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculuktan dönüşte eve gitmeden önce en yakın mescide uğrayıp iki rek’at namaz kılmak uygun görülmüştür.

2. Hz. Peygamber’in alışkanlık haline getirdiği uygulamalara daha fazla titizlik göstermek gerekir.

179- باب تحريم سفر المرأة وحدها

KADININ YOLCULUK YAPMASI

KADIN İÇİN TEK BAŞINA YOLCULUK YAPMA YASAĞI

Hadisler

991- عن أَبي هُرَيرَةَ رضي اللَّه عنهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَحِلُّ لامْرَأَة تُؤْمِنُ باللَّهِ وَاليَومِ الآخِرِ تُسَافِرُ مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ إلاَّ مَعَ ذِي محْرمٍ عليْهَا » متفقٌ عليه .

991. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah'a ve âhiret gününe inanmış bir kadının, yanında, kendisiyle evlenmesi haram olan bir yakını bulunmadan bir gün-bir gecelik yolculuğa çıkması helâl değildir."

Buhârî,Taksîr 4, Mescidu Mekke 6, Sayd 26, Savm 67; Müslim, Hac 423; Ebû Dâvûd, Menâsik 2; Tirmizî, Rada' 10; İbni Mâce, Menâsik 7

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

992- وعن ابنِ عباسٍ رضي اللَّه عنهما أنه سمع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ :« لا يخلُونَّ رَجُلٌ بامْرأةٍ إلا ومَعَهَا ذُو محْرمٍ ، ولا تُسَافِرُ المرْأةُ إلاَّ معَ ذِي محْرمٍ » فقال لَهُ رَجُلٌ : يا رسولَ اللَّهِ إنَّ امْرأتي خَرجتْ حاجَّةً ، وإنِّي اكْتُتِبْتُ في غَزْوةِ كَذَا وكَذَا ؟ قال : «انْطلِـقْ فَحُجَّ مع امْرأَتِكَ » متفقٌ عليه .

992. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Bir erkek, yanında mahremi olmayan kadınla yalnız kalmasın; hiçbir kadın da yanında mahremi bulunmaksızın (tek başına)**

yolculuğa çıkmasın” buyurdu. Bunun üzerine bir sahâbî:

- Ey Allah’ın Resulü! Karım hac için yola çıkmak üzere, ben de falanca savaşa katılmak için yazıldım” dedi.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- “**Git, karınla birlikte haccet!**” buyurdu.

Buhârî, Nikâh 111, Cihâd 140; Müslim, Hac 424

Açıklamalar

Buraya kadar kadın erkek ayırımı yapmadan yolculuk konusundaki kuralları belirleyen hadisleri okuduk. Bu son başlık altında, konunun kadınlarla alakalı yönüne ışık tutan iki hadis görmekteyiz.. Birincisinde, kadının mahremi olmaksızın tek başına 24 saatlik bir yolculuğa çıkmasının helâl olmadığı belirtilmekte; ikincisinde ise mahremi bulunmayan bir kadınla yalnız kalınmayacağı ve kadının ancak mahremi eşliğinde yolculuk yapabileceği gibi iki meseleye temas edilmektedir. Kısaca “**halvet**” de denilen, “birbirleriyle evlenmeleri mümkün olan bir erkekle bir kadının başbaşa kalmaları” meselesini 1632. hadisin izahına bırakıp burada yolculukla alâkalı meseleyi açıklamaya çalışacağız.

Yolculuğa ayrılan bu bölümün başından sonuna kadar gördüğümüz hadislerden anlaşılmaktadır ki yolculuk, son derece ağır şartları olan, önemli kurallara sahip bulunan bir konudur. İnsan hayatının **hazar** ve **sefer** (ikâmet ve yolculuk) hali gibi iki ana bölümünden birini teşkil eden seferîliğin birtakım özel kuralları olması pek tabiidir. Zira müslümanın sorumluluğu normal şartlarla sınırlı değildir. Müslüman hayatın her safhasında sorumlu ve İslâm’ın kurallarına uymakla yükümlüdür.

Öte yandan nasıl ikamet hali erkek-kadın her cins için aynen geçerli ise, sefer hali de aynı şekilde her cins için gerekli ve geçerli bir durumdur. Buraya kadar tetkik ettiğimiz hadislerde, erkek-kadın ayırımı yapılmadan hükümler ortaya konulmuştu. Burada ise özellikle hanımların seyahat esnasında erkeklerden farklı olarak dikkate almaları lâzım gelen bir hususa işaret edilmektedir. O da yola çıkacak olan kadının yanında kocası yoksa, kendisiyle evlenmesi mümkün olmayan bir erkeğin bulunmasıdır.

992. hadiste mesele, *“Hiçbir kadın yanında mahremi bulunmaksızın (tek başına) yolculuğa çıkmasın”* ifadesiyle genel bir kural olarak ortaya konulmuştur. Bu genelliğe bakılınca yolculuğun hac, umre ve cihad gibi farz nitelikli olmasıyla, nâfile olması arasında hiçbir fark yoktur. Bütün yolculuklarda hanımların yanında bir mahremleri olması gerektiği anlaşılmaktadır. Hanefîler bu görüştedir. Gerekçeleri de bu hadistir. Özellikle hadisin son kısmında, hanımı hacca gitmekte olan ve fakat kendisi cihad için orduya yazılmış bulunan bir sahâbîye, Hz. Peygamber’in, hanımına refâkat etmesini tavsiye buyurması, hac yolculuğunun da mahremsiz yola çıkmama yasağına dahil olduğuna delil kabul edilmiştir.

Şâfiî ve Mâlikîler’e göre ise, konu ile ilgili hadislerde hac zikredilmemiştir. Söz konusu yasak vâcip olmayan yolculuklar için geçerlidir. Hac ise, farzdır. Kendisine hac farz olan bir kadın, yanında mahremi olsun olmasın, bulunduğu yer ile Mekke arasında kaç günlük mesafe bulunursa bulunsun yalnız başına hacca gidebilir.

Ayrıca 992. hadiste yolculuğun süresi için de herhangi bir kayıt bulunmamaktadır. Ancak 991. hadiste *“Yanında mahremi olmayan kadının, bir gün bir gecelik yolculuğa çıkmaması”* gereği üzerinde durulmaktadır. Konuyla ilgili diğer rivayetlerde bu süre, bir gün, bir gece, iki gün, üç gün, üç gece veya üç gün-üç geceden daha fazla (bk. Müslim, Hac 413-423) olmak üzere farklı şekilde ifade edilmektedir.

Temelde kadını koruma, herhangi bir tehlikeye mâruz kalmaması için önceden tedbir alma niteliğindeki bu kural, tarih boyu değişen şartlara rağmen gerekliliğinden, tabiiliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Büyük mahrumiyet ve sıkıntıların, alışılmışın dışında şartların söz konusu olduğu yolculuklarda, kadın ihtiyaçlarını karşılayabilmek için kendisine serbestçe yardım edebilecek bir akrabasını bulursa son derece rahat edecektir. Yolculuğun sıkıntıları onun için büyük ölçüde hafifleyecektir. Bu, dün böyle olduğu gibi bugün de böyledir yarın da aynı şekilde olacaktır. İmkânlar ve şartlar değişebilir ama insanın yaratılıştan getirdiği duyguları ve ruh hali asla değişmez. Bu sebeple, kadınlar için hadislerin belirlediği bu şartı, kadının seyahat hakkına getirilmiş bir kısıtlama olarak değerlendirmek mümkün değildir. Aksine bu şart kadının huzurlu bir şekilde seyahat etmesinin gereğidir.

Bazı ilim adamları, günümüz şartlarının değiştiği seyahat imkân ve vasıtalarının emniyet içinde yolculuğa müsait hale geldiği gerekçesiyle, artık kadının yalnız başına otobüsle şehirlerarası yolculuk yapabileceğini ileri sürmekte iseler de (meselâ bk. Yûsuf Kardâvî, *Sünneti Anlamada Yöntem*,(trc. B. Erul) s. 143-144, 1. baskı) fıtrî ve tabiî olanın tercih edilmesi daima en doğru hareket tarzıdır. İhtiyat bunu gerektirir.

Din, genel, tabii ve fıtrî olanı dikkate alır. Tehlike ihtimalinin azalması, memnuniyet vesilesi olmakla birlikte, mezkûr tedbirlerin lüzumsuz olduğunu göstermediği gibi onların kaldırılmasını da gerektirmez. Kaldı ki yolculuk, özellikle hanımlar açısından hâlâ ciddî hassasiyetleri olan bir konudur. *"Bir kadının yalnız başına Hîre'den kalkıp Ka'be'ye kadar geleceği günlerin yakın olduğunu"* bildiren hadis (bk. Buhâri, Menâkıb 25), İslâm'ın sağlayacağı güven ortamının boyutlarını bildirmektedir; yolculukla ilgili bir hüküm getirmek amacına yönelik değildir. Bu sebeple de bu iki hadis arasında herhangi bir çelişki yoktur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir kadının, yanında kocası yoksa kendisiyle evlenmesi haram olan bir yakını bulunmadan yolculuğa çıkması yasaklanmıştır.

2. "**Mahrem**" sözü evlenmesi haram olan herkesi içine alır. (Sadece İmam Mâlik, kadının üvey oğluyla -"mahrem" olmasına rağmen- yolculuğa çıkamayacağı görüşündedir.)

3. Mahremsiz yola çıkmamak hükmüne bütün kadınlar dahildir. Çok yaşlı hanımların tek başlarına yolculuk yapmalarında sakınca görmeyenler varsa da "*Her düşeni bir kapanın bulunacağı*" dikkatten uzak tutulmamalıdır.

4. Kişinin haccetmek isteyen karısını hacca götürmesi, farz-ı kifâye cinsinden olan cihada iştirak etmesinden önceliklidir.

5. Hanımları yalnız başlarına yolculuğa bırakmamak için baştan fedakârlık göstermek, sonradan pişmanlık duymaktan çok iyidir.

6. İslâm getirdiği esaslarla hayatın her alanını güvence altına almıştır.

كتاب الفضائل

180- باب فضل قراءة القرآن
KUR'ÂN-I KERÎM OKUMANIN FAZİLETİ

Hadisler

993- عن أَبي أُمامَةَ رضي اللَّه عنهُ قال : سمِعتُ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « اقْرَؤُا القُرْآنَ فإِنَّهُ يَأْتي يَوْم القيامةِ شَفِيعاً لأصْحابِهِ » رواه مسلم .

993. Ebû Ümâme *radıyallahu anh*, ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Kur'an okuyunuz. Çünkü Kur'an, kıyamet gününde kendisini okuyanlara şefaatçi olarak gelecektir" buyururken işittim, demiştir.

Müslim, Müsâfirîn 252. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned,V, 249, 251

Açıklamalar

Hadis kitaplarımızın birçoğunda Kitâbü'l-fezâil bölümleri yer alır. Kur'an'ın faziletlerine ya bu kitapların içinde veya başlı başına müstakil bir bölüm halinde yer verilir. Buralarda genel olarak Kur'an'ın faziletleri, özel olarak da Kur'an'ın bazı sûre ve âyetlerinin faziletleriyle ilgili hadis ve haberler ele alınır. Daha sonraki dönemlerde Kur'ân-ı Kerîm'in faziletlerini konu alan birçok eser meydana getirilmiştir. Bu eserler, tasnif dönemi eserleri gibi sadece konuyla ilgili hadisleri ihtiva eden kitaplar değil, Kur'an ve Sünnet'ten hareketle bu yöndeki görüş ve düşünce farklılıklarını, bu görüş ve düşüncelerin dayandığı esasları, işin itikadî, ilmî ve fikrî boyutunu etraflıca ele alan kitaplardır.

Fazîlet, bir şeyin taşıdığı seçkin ve kıymetli özellikler sebebiyle başka bir şeye üstün olmasıdır. Fazîlet, hayır olan ve övülen bir özelliktir; noksanlığın karşıtı olup kemâli ifade eder. Fazîlet Arap dilinde ilimlerle, yani bilgi alanlarıyla, ibadetler, ameller yani davranışlarla veya ahlâkî niteliklerle ilgili olarak kullanılır. Bir ilim diğerinden veya bir âlim başkasından daha fazîletli olabilir. Bir amel, bir ibadet, bir davranışın da aynı şekilde benzerlerinden daha üstün, daha faziletli kabul edildiği vâkidir.

Ahlâkî hasletler de kendi aralarında bir derecelendirmeye tâbi tutulabilirler. Bunların her birinin Kur'an ve Sünnet'te örneklerini görmek mümkündür.

Kur'an'daki bir sûre veya âyetin yine Kur'an'daki başka bir sûre ve âyetten daha faziletli olup olmayacağı, ulemâ arasında görüş ayrılıklarına sebep olmuştur. İmam Ebü'l-Hasen el-Eş'arî, Kâdî Ebû Bekir el-Bâkıllânî ve İbni Hibbân gibi kelâm âlimleri böyle bir şeyin olamayacağı kanaatindedir. Çünkü bilindiği gibi Kur'an'ın tamamı Allah kelâmıdır. Bir sûre veya âyet diğerinden daha fazîletlidir denilirse, mukâbilinin noksan olması gibi bir sonuç ortaya çıkar ki, bu doğru bir düşünce olarak kabul edilemez. Fakat İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğu, bir sûrenin başka bir sûreden, bir âyetin de diğer bir âyetten üstün olmasının câiz olduğu görüşünü benimserler. Çünkü bu konuda yoruma ihtiyaç hissettirmeyecek kadar açık naslar bulunduğunu ileri sürerler. Bu kadar çok sahih rivâyet ortada dururken, konu hakkında ihtilaf etmenin bile doğru olmadığını ifade ederler. İmam Kurtubî, doğru düşüncenin bu sonuncu görüş olduğunu söyler.

İmam Gazzâlî de, Kur'an kendisine inmiş olan Resûl-i Ekrem'in bunu ifade ettiğini belirterek, bazı sûrelerin başka sûrelerden, bazı âyetlerin de başka âyetlerden daha üstün sayılması konusunda ihtilâf edecek bir durum olmadığını açıklar. Bunun bir de misâlini verir ve benzer hadislerin pek çok olduğunu söyler. Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "*Yâsin sûresi Kur'an'ın kalbidir, Fâtiha sûresi Kur'an sûrelerinin en faziletlisidir, Âyetü'l-kürsî Kur'an âyetlerinin efendisidir, Kul hüvellahü ahad sûresi Kur'an'ın üçte birine denktir*" (Ahmed İbni Hanbel, M üsned,V, 26). Fazîlet, bir şeyin mükâfatının büyüklüğü, nefsi etkilemesi itibariyle sevabının kat kat çok olması, insanda Allah korkusu, saygısı ve tefekkürü uyandırmasıyla ölçülür. Daha anlaşılır tarzda ifade edecek olursak, meselâ Âyetü'l-kürsî, Haşr sûresinin son tarafı ve İhlâs sûresinde bulunan Allah'ın varlığına, birliğine, vahdâniyet esaslarına ve Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarına delâlet eden özellikler, Tebbet sûresinde yoktur. Şu halde Kur'an'dan bir sûre veya âyetin yine Kur'an'dan bir başka sûre ve âyete üstünlüğü, ifâde ettikleri derinlikli mânalar ve muhtevâları ile alâkalıdır.

Fazilet kavramıyla ilgili bu açıklamalardan sonra Ebû Ümâme'nin rivayet ettiği hadisimize geçebiliriz. İmam Nevevî'nin buraya aldığı kısım, hadisin sadece ilk cümlesi olup, devamında Bakara ve Âl-i İmrân sûrelerini okumanın fazilet ve mükafatı anlatılır. Kur'an'ı okuma emri, orada hazır bulunan bütün ashâba, dolayısıyla bütün ümmete bir tâlimat niteliği taşır. Kur'an'ı okumakta aslolan onu anlamak, ilmine, bilgisine ve mantığına sahip olmaksa da, sadece metnini okumak dahi bir ibâdet olup, pek çok sevabının olduğu Resûl-i Ekrem'in hadislerinde beyan buyurulur. Çünkü Kur'an Allah kelâmıdır; onu okuyan Allah'la konuşuyor hükmündedir ki, bunu önemsememek söz konusu olamaz. Ayrıca her insanın onu gerektiği şekilde anlaması, ilim ve bilgisine vâkıf olması, ondan birtakım istinbat ve istihraclarda bulunabilmesi mümkün olamaz. O halde böyle olanlar Kur'an okumasınlar demek ilâhî hakîkate aykırı bir davranış olur. Zira herkesi âlim yapmamız, herkese dilin inceliklerini kavrayacak derecede Arapça öğretmemiz söz konusu olamaz. O halde insanlardan pek çoğu sadece Kur'an'ı okuyarak sevaba nâil olurken, tarih boyunca sayıları insanoğlunun nüfusuna kıyasla çok fazla olmayan alimler sınıfı da onun ilmini yapar ve bu sayede insanların büyük çoğunluğu hayatta nasıl bir yol izleyeceklerini onlardan öğrenmiş olurlar.

Kur'an'ın kıyamet gününde şefaatçi olarak gelmesi, onun emirlerini ve nehiylerini yerine getiren kimselere Allah'ın rahmeti ve merhametiyle muamelede bulunmasıdır. Kur'an'ı ibadet kastıyla, hayrını ve bereketini umarak okumak da sevabı ve mükâfatı olan güzel amellerden biridir. Kur'an, kendisini okuyana ve hükmüyle amel edene lehte şahitlik edecek ve o kişinin günahlarının affı için Allah'la o kul arasında aracılık yapacaktır. İşte bu aracılık şefaattir. Bazı âlimler, Kur'an'ın kıyamet gününde bir şekle bürünmüş olarak geleceğini ve Allah'ın kulların amellerini de hayrı ve şerriyle bir şekle ve ölçüye büründüreceğini ve bunun mîzan denilen amellerin ölçüleceği teraziye konulacağını, insanların da bunu göreceğini söylemişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'an tilâveti faziletli amellerden biridir.

2. Kur’an okumaktan maksat, öncelikle onun emir ve nehiylerine uymaktır. Fakat sadece okumanın da sevabı ve mükâfatı vardır.

3. Kur’an kendisiyle amel edenlere ve inanarak ibadet kastıyla okuyanlara kıyamet gününde şefaatçi olacaktır.

994- وعَن النَّوَّاسِ بن سَمعانَ رضيَ اللَّه عنهُ قال : سمِعتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «يُؤْتى يوْمَ القِيامةِ بالْقُرْآنِ وَأَهْلِهِ الذِين كانُوا يعْمَلُونَ بِهِ في الدُّنيَا تَقدُمهُ سورة البقَرَةِ وَآل عِمرَانَ ، تحَاجَّانِ عَنْ صاحِبِهِمَا » رواه مسلم .

994. Nevvâs İbni Sem’ân *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i:

“Kıyamet gününde Kur’an ve dünyadaki hayatlarını ona göre tanzim eden Kur’an ehli kimseler mahşer yerine getirilirler. Bu sırada Kur’an’ın önünde Bakara ve Âl-i İmrân sûreleri vardır. Her ikisi de kendilerini okuyanları müdafaa için birbiriyle yarışırlar” buyururken işittim.

Müslim, Müsâfirîn 253. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü’l-Kur’ân 5

Açıklamalar

Kıyamet gününde Kur’an’ın getirilmesini onun sevap ve mükâfatının getirilmesi şeklinde anlamak mümkün olduğu gibi, yukarıda bazı âlimlerin görüşü diye ifade ettiğimiz bir sûrete, bir şekle bürünmüş olarak getirilmesi tarzında da anlaşılabilir. Çünkü bu mümkündür ve Cenâb-ı Hakk’ın gücü her mümkünü icada muktedirdir. Mü’minler buna böylece inanırlar. Kur’an’la amel etmek, kişinin dünyadaki hayatını onun emir ve yasakları doğrultusunda nizâma koyması anlamına gelir. Bu sebeple hadisi böyle tercüme etmeyi uygun gördük.

Ayrıca “**Kur’an ehli”** denilen kimselerin, sadece Kur’an hâfızları, onu güzel sesle tilâvet edenler veya yüzünden okuyanlar demek olmadığını, esas Kur’an ehlinin onu ezberleyip okumanın yanında Kur’an’ın muhtevasıyla amel edenler, hayatlarının her safhasını onun emir ve yasakları

doğrultusunda tanzim edenler olduğunu bu hadisin açık ifadeleriyle bir kere daha anlamış oluyoruz. Ali el-Kârî, böyle olmayanlara Kur'an'ın şefaatçi olmayacağını, hatta aleyhlerinde şahitlik yapacağını söyler. Çünkü Kur'an sadece okunmak için değil, kişilerin ve toplumların hayatında uygulanmak için gönderilmiştir.

Allah'ın sadece okunması için bir kitap göndermeyeceğini her aklıselim kabul eder. Şayet öyle olsaydı, Kur'an birtakım itikadî, amelî ve ahlâkî hükümler vazedip aynı zamanda bunlara eksiksiz uyulmasını istemez, Hz.Peygamber de bunları sadece insanlara tebliğ etmekle yetinir, uygulanması ve hayat tarzı haline getirilmesi için ömrü boyunca her türlü eziyete katlanmaz, hicret etmez, cihad yapmaz, zahmetsiz ve külfetsiz bir hayatı tercih ederdi. Ondan sonra gelen râşid halifeler ve daha sonraki dönemlerde İslâm toplumlarını yönetenler de böyle hareket ederlerdi. Oysa, İslâm'ın her safhası ve bilinen uzun tarihi bu söylenilenlerin tam zıddı bir hayat gerçeğini yansıtıcı sahneler ve tablolarla doludur. O halde müslümanlar için aslolan, Kur'an'ı hayata hâkim kılma niyeti, düşüncesi ve gayreti içinde olmaktır.

Bakara ve Âl-i İmrân sûreleri, Kur'ân-ı Kerîm'in en uzun ve en çok ahkâm ihtiva eden sûreleridir. Bu iki sûre, kendilerini okuyup ahkâmını uygulayan, gereğiyle amel edenlere mahşerde şahitlik yapacak ve bu hususta birbirleriyle âdeta yarışacaklar. *"Kur'an'ın önünde Bakara ve Âl-i İmrân sûreleri vardır"* diye terceme ettiğimiz ifadeyi, *"kendilerini okuyanların önünde Bakara ve Âl-i İmrân sûreleri vardır"* şeklinde terceme etmek de mümkündür. Her iki halde mâna ve mahiyet aynıdır**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'an tilâveti faziletli amellerden biridir. Bakara ve Âl-i İmrân sûrelerini okumanın büyük bir fazileti vardır.

2. Bakara ve Âl-i İmrân sûreleri Kur'ân-ı Kerîm'in metin olarak en uzun sûreleri olmanın yanında, içinde ahkâmın en yoğun bulunduğu sûreleridir.

3. Bakara ve Âl-i İmrân sûreleri bu özellikleri sebebiyle kendilerini okuyup gereğiyle amel edenlere mahşerde lehte şahitlik yapacak ve bu hususta âdeta birbirleriyle yarışacaklardır.

995- وعن عثمانَ بن عفانَ رضيَ اللّه عنهُ قال : قالَ رسولُ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : « خَيركُم مَنْ تَعَلَّمَ القُرْآنَ وَعلَّمهُ رواه البخاري .

995. Osmân İbni Affân *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem şöyle* buyurdu:

"Sizin en hayırlılarınız, Kur'an'ı öğrenen ve öğretenlerinizdir."

Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân 21. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Salât 349; Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 15; İbni Mâce, Mukaddime 16

Açıklamalar

Burada muhatap alınan öncelikle âlimler, daha genel anlamda Muhammed ümmetinin tamamıdır. İlim öğrenmeden âlim olunamayacağı herkesin bildiği açık gerçeklerden biridir. Bir müslümanın öğreneceği ilk şeyin Kur'an olması gerekir. İlmini hangi alanda yaparsa yapsın, hangi sahanın mütehassısı olursa olsun müslümanlar için bu gerçek değişmez. Günümüzde bazı ülkeler ve bazı müslümanlar için durumun böyle olmadığı gerçeği de bu asıl gerçeği değiştirmez. İslâm'ın ilme ve öğrenmeye verdiği değer, dinin iki temel kaynağı olan Kur'an ve Sünnet'in naslarında yeterince temellendirilmiş bulunmaktadır. Kur'an'ı öğrenmek, her şeyden önce onu kurallarına göre okumayı öğrenmek demektir. Fakat onu okumayı öğrenmenin, bilgisine ve ilmine sahip olmak anlamına gelmediğini kabul etmemiz gerekir. Ancak bu durum, Kur'an'ı okumayı öğrenmenin bir fazilet ve hayır oluşuna engel teşkil etmez. Çünkü Kur'an'ı sadece okumanın da sevap ve mükâfatı olduğunu yukarıda açıklamıştık; sevap ve mükâfatın sadece bir ibadetin, bir tâatin ve hayır olan bir davranışın karşılığı olduğunu biliyoruz. Kur'an'ı öğrenen kişinin gayesi Allah'ın rızâsına ulaşmak, Kur'an'ın ahkâmı, âdâbı ve ahlâkı ile amel etmek olunca, bu faziletlerin ve hayırların en büyüğü sayılır.

Dinimizin bize öğrettiğine göre, bir müslümanın hak ve vazifesi sadece kendisinin bilip öğrenmesi değil, aynı zamanda bilip öğrendiklerini başkalarına da öğretmektir. Bir kimsenin öğrendiği ilim onun yaşayışına yansımaz, hayatını etkilemezse, o din nazarında ilim sayılmaz. Bir kimse ne

kadar bilgi sahibi olursa olsun, şayet Allah'a isyan içindeyse o cahil sayılır. İlmini ve bilgisini yaşayışına uygulayan kimse, kendi şahsı açısından kâmil, yani olgun, kendinden başkaları için de mükemmil, yâni onları olgunluğa ulaştırıcı nitelikte bir kimsedir. Böyle bir insan mü'minlerin en üstünü olma şerefine ulaşır. Sahih bir hadiste bildirildiğine göre, Kur'an'ı okuyup onun ilmine sahip olan ve gereğiyle amel eden kimse, yakınları arasında âdeta nübüvvet mertebesine ulaşır. Şu kadar var ki ona vahiy gelmemektedir (Zebîdî, İthâfü's-sâde, IV, 466; Müttekî el-Hindî, *Kenzü'l-ummâl*, 2347).

Sözlerin en hayırlısı Allah'ın sözü olduğuna göre, peygamberlerden sonra insanların en hayırlısının Kur'an'ı öğrenen ve öğretenler olması tabiîdir. Ancak hem öğrenmenin hem öğretmenin sadece Allah rızasına yönelik olması gerekir. Çünkü insanların bir şeyi öğrenmek ve öğretmekten maksatları çok çeşitli olabilir. Kimileri bunu sadece araştırma incelemeye yönelik kuru bir bilgi gayesiyle, kimileri maddî çıkar sağlama veya insanlar nazarında bir mevki ve makam elde etme amacıyla ve benzer sebeplerle yapabilirler. Bunların hiçbirinde hadiste kastedilen fazilet ve hayır söz konusu edilemez.

Kur'an'ı tecvidle ve tilâvetin gerektirdiği kurallar içinde güzelce okumakla onun ilmine ve fıkhına vâkıf olmayı birbiriyle mukayese etmemek gerekir. Bunlar biri diğerinden farklı şeylerdir. Şu kadar var ki, Kur'an'ın ihtiva ettiği mânaların bilgisine sahip olmak, lafzının bilgisine sahip olmaktan elbette daha üstün ve daha faziletlidir. Fakat bunların her birini ayrı ayrı hayırlar olarak düşünmek daha doğru olur. Çünkü her insanın ihtiyacı farklı şeylere yöneliktir. Kur'an'ın tilâvetini bilmeyen bir kimsenin namaz kılması, yani Allah'a ibadet etmesi mümkün olmaz. O halde tilâveti küçük görmek söz konusu olamayacağı gibi, ilk öğrenilmesi gerekenin tilâvet olduğunda da ihtilâf yoktur. Kur'an'ın ilmine vâkıf olmak ayrıca üzerinde durulması gereken önemli bir konudur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanlar, yaptıkları hayırlara göre derecelere ayrılırlar.

2. Kur'an'ı öğrenen ve öğreten kimse ümmetin en hayırlıları arasında yer alır.

3. Kur’an’ı öğrenmek ve öğretmekle ilk kastedilen, onun tilâvetini öğrenip öğretmektir.

4. Kur’an ilmine sahip olmak kişinin faziletini artırır.

5. Hayat tarzı haline getirilen ilim ve bilgi, dinde övülen en üstün bilgidir.

6. Her müslüman Kur’an öğretim ve eğitimine gereken değeri vermelidir.

996- وعن عائشة رضيَ اللَّه عنها قالتْ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الَّذِي يَقرَأُ القُرْآنَ وَهُو ماهِرٌ بِهِ معَ السَّفَرةِ الكرَامِ البررَةِ ، والذي يقرَأُ القُرْآنَ ويتَتَعْتَعُ فِيهِ وَهُو عليهِ شَاقٌّ له أجْران » متفقٌ عليه .

996. Âişe *radıyallahu anhâ*’dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Kur’an’ı gereği gibi güzel okuyan kimse, vahiy getiren şerefli ve itaatkâr meleklerle beraberdir. Kur’an’ı kekeleyerek zorlukla okuyan kimseye de iki kat sevap vardır.**”

Buhârî, Tevhîd 52; Müslim, Müsâfirîn 243. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Salât 349; Tirmizî, Fezâilu’l-Kur’ân 13; İbni Mâce, Edeb 52

Açıklamalar

Kur’an’ı gereği gibi güzel okumak, bu konuda maharetli olmak öncelikle iyi ve mükemmel hâfız olmakla mümkündür. Çünkü hâfız olanlar, Kur’an okurken hiçbir güçlük çekmezler. Bir diğer önemli husus, Kur’an’ı ezbere veya yüzünden okurken tilâveti iyi yapmak ve tecvid hükümlerini eksiksiz yerine getirmektir. Kur’an’da mâhir olmayı daha kapsamlı yorumlayanlar da olmuştur.

Bu yorumlar gerçekten dikkat çekicidir. Onlara göre Kur’an’da mâhir olanların vasıflarını şöylece sıralamak mümkündür: Kur’an’ı iyi hıfzeden, onun öğretimini yerine getiren, lafızlarının ve harflerinin tecvidini hakkıyla yapan, nerede başlanıp nerede durulacağını bilen, kıraatinin rivayetini iyi zapteden, i’râbının ve lügatlarının vecihlerini anlayan, Kur’an’ın nâsih ve mensûhunu derinlemesine bilen, tefsir ve te’vilinden nasibini yeterince alıp, onun naklini birtakım re’y ve görüşlerden koruyan, Peygamber

Efendimiz'in Kur'an'la ilgili tavsiyelerini iyi bilen, son derece vakarlı, haya duygusuna sahip, âdil, dikkatli, Allah'tan korkan, dünyaya değer vermeyen, Allah'a yakın olan, kendisine müracaat edilen, güvenilen, sözlerine uyulan ve davranışlarına uymakla hidayete ulaşılan kimselerdir.

Kur'an'da yukarıda sayılan niteliklerle mâhir olanlar, kıyamet gününde **"sefere"** denilen meleklerle birlikte olacaklardır. Sefere meleklerinin, Allah'ın elçisi olan peygamberlere O'nun haberlerini ulaştıran melekler olduğu söylenir. **Ketebe** melekleri denilen, Allah'la onun yaratıkları arasındaki haberleşmeyi temin eden melekler olduğu da söylenmiştir. Bazı âlimler sefereden maksadın peygamberler olduğunu, çünkü peygamberlerin Allah'ın haberlerini insanlara ulaştırdığını, ayrıca Allah'ın emirlerini tebliğ göreviyle yolculuk yaptıklarını ifade etmişlerdir. Bu melekler, Allah'a son derece itaatkâr ve her çeşit günah kirinden arınmış varlıklardır. Peygamberler de aynı şekilde itaat ehli ve günahlardan korunmuş kimselerdir.

Kur'an'ı kekeleyerek zorlukla okuyanların iki sevap almalarının sebebi, biri Kur'an'ı okumalarının ecri, diğeri de çektikleri meşakkatin ecridir. Burada Kur'an kıraatine bir teşvik vardır. Kur'an'ı mükemmel okuyanların sevabı ise hadsiz hesapsızdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'ân-ı Kerîm hâfızı olmak en büyük nimetlerden ve faziletlerdendir.

2. Kur'an'ı okumak ve anlamakda ehil olanlar en faziletli kimselerdir.

3. Kur'an ehli olanlar, kıyamet gününde elçi meleklerle veya peygamberlerle beraber olacaklardır.

4. Kekeleyerek de olsa, meşakkat de çekilse Kur'an okuma gayreti içinde olmak gerekir.

5. Kur'an'ı kekeleyerek okuyan ve zorluklara katlananlara iki ecir vardır. Bu ecirlerden biri Kur'an okuma ecri, diğeri de çektiği meşakkatin ecridir.

6. Kur'an okumakta ehil olanların ecri hadsiz hesapsızdır. Meleklerle veya peygamberlerle beraber olmak ise en yüksek mertebede bulunmak anlamına gelir.

997- وعن أبي موسى الأشْعريِّ رضي اللّه عنهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مثَلُ المؤمنِ الَّذِي يقْرَأُ القرآنَ مثلُ الأُتْرُجَّةِ : ريحهَا طَيِّبٌ وطَعمُهَا حلْوٌ ، ومثَلُ المؤمنِ الَّذي لا يَقْرَأُ القُرْآنَ كَمثَلِ التَّمرةِ : لا ريح لهَا وطعْمُهَا حلْوٌ ، ومثَلُ المُنَافِق الذي يَقْرَأُ القرْآنَ كَمثَلِ الرِّيحانَةِ : رِيحها طَيّبٌ وطَعْمُهَا مرٌّ ، ومَثَلُ المُنَافِقِ الذي لا يَقْرَأُ القرآنَ كَمَثلِ الحَنْظَلَةِ : لَيْسَ لَها رِيحٌ وَطعمُهَا مُرٌّ » متفقٌ عليه .

997. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kur'an okuyan mü'min portakal gibidir: Kokusu hoş, tadı güzeldir. Kur'an okumayan mü'min hurma gibidir: Kokusu yoktur, tadı ise güzeldir. Kur'an okuyan münâfık fesleğen gibidir: Kokusu hoş fakat tadı acıdır. Kur'an okumayan münâfık Ebû Cehil karpuzu gibidir: Kokusu yoktur ve tadı da acıdır.”

Buhârî, Et'ime 30 Fezâilü'l-Kur'ân 17, Tevhîd 36; Müslim, Müsâfirîn 243. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Edeb 16; Tirmizî, Edeb 79; İbni Mâce, Mukaddime 16

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in hadislerinde benzetmeler yoluyla anlatıma sıkça yer verildiğinin pek çok örneğini görmüştük. Bu hadis de teşbih yoluyla anlatımın canlı, unutulmaz örneklerinden birini teşkil eder. Çünkü bu anlatım tarzı insanların kolayca belleyip kavramalarını sağlar. Allah'ın kelâmı olan Kur'an'ın insanların hem iç dünyalarına ve gönüllerine hem dış âlemlerine tesiri vardır. Fakat insanların bu hususta birbirlerinden farklılığı, herkesin nasibi ölçüsünde derecesinin olduğu, hiç nasibi olmayanların da bulunduğu bir hakikattir. Bu tesiri, farklılığı ve dereceleri, görülen ve hissedilen bir şeyle tasvir etmek, gerçeği en güzel tarzda anlamamıza yardımcı olur.

Bu hadîs-i şerife göre, Kur'an'dan bol nasip alan kimseler mü'minler, nasibi olmayanlar ise münâfıklardır. Bazılarının sadece dış görünümlerine bakarak Kur'an'ın tesiri altında kalmış olabileceklerine hükmedilir; oysa iç dünyalarına Kur'an'ın hiçbir tesiri yoktur. Kur'an okudukları görülür, fakat okudukları Kur'an'a yaşadıkları hayatta hiç yer vermezler. Bu sınıfı teşkil edenler riyâ ve gösteriş ehli olan, kendilerinde nifak belirtisi bulunan kimselerdir. Bir kısım insanlar da bunun aksinedir: Kur'an okuduklarını görmeyiz, gerçekten de okumayı bilmezler, fakat iç dünyalarında ve yaşayışlarında Kur'an'ın etkisi hemen göze çarpar. Kur'an'a ve emirlerine karşı son derece saygılı ve hassastırlar. Bunlar da Kur'an okumayan, okuyamayan fakat öğretildikleri ve eğitildikleri nisbette İslâm'ı kendilerine hayat tarzı edinmiş mü'minlerdir. Onlara düşen en önemli görev, hangi yaşta olurlarsa olsunlar, önlerine çıkan ilk fırsatta Kur'an okumayı öğrenmek olmalıdır.

Peygamberimiz'in buradaki benzetmelerinde iki özellik öne çıkarılmıştır: Bunlardan biri koku diğeri tattır. Misâl verdiği şeyler ise ya ağaçta veya yerde biten şeylerdir. Bunlarla insanların ibadet ve davranışları arasında benzerlik vardır. Çünkü ibadetler ve davranışlar nefislerin meyveleridir. Resûl-i Ekrem ağaçta biten portakalla hurmayı mü'minlere tahsis ederken, yerde biten fesleğen ile Ebû Cehil karpuzunu da münâfıklara ayırmıştır. Böylece mü'minin şanının yüceliğini, ilminin üstünlüğünü ve devamlılığını, münâfığın ise alçaklığını, amelinin kıymetsizliğini ve hiçliğini, üstelik sürekli olmayışını anlatmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir konuyu daha iyi anlatmak için teşbih, benzetme yoluna başvurmak müstehaptır.

2. Kur'an'ı sürekli okuyup onunla amel eden mü'min en üstün dereceye sahiptir. O, Allah katında da insanlar nazarında da kıymetlidir.

3. Kur'an'ı sürekli okumayan mü'minin de Allah ve insanlar katında bir değeri vardır.

4. Kur'an okuyan münâfığın dış görünüşü güzeldir ama iç âlemi kirli ve pistir.

5. Kur'an okumayan münâfığın dışı da içi de kirli ve pistir.

998- وعن عمرَ بن الخطابِ رضي اللّه عنهُ أنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ اللَّه يرفَعُ بِهذَا الكتاب أَقواماً ويضَعُ بِهِ آخَرين » رواه مسلم .

998. Ömer İbni Hattâb *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah şu Kur'an'la bazı kavimleri yükseltir; bazılarını da alçaltır."
Müslim, Müsâfirîn 269. Ayrıca bk. İbni Mâce, Mukaddime 16

Açıklamalar

Nevevî'nin İmam Müslim'den seçip aldığı bu hadisin baş tarafında şu bilgi verilir: Hz.Ömer'in Mekke'ye vali tayin ettiği Nâfi' İbni Abdülhâris, Mekke taraflarındaki Usfân'da Halîfe Ömer'e rastlar. Halife kendisine:

– Bu vadi halkına kimi memur tayin ettin, diye sorar? O da:

– İbni Ebzâ'yı tayin ettim, der. Ömer:

– İbni Ebzâ kimdir? diye sorunca, vali:

– Bizim âzatlı kölelerimizden biridir, cevabını verir. Hz.Ömer:

– Sen onların üzerine bir âzatlı köleyi mi tayin ettin? deyince, Nâfi':

– Fakat o, Allah'ın kitabını iyi okuyan ve bütün farzları da bilen biridir, der. Bunun üzerine Ömer:

– Dikkat edin, Peygamberiniz *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu, diyerek yukarıdaki hadisi nakleder.

Kur'an'la yükselenler, ona inanan, şânını yücelten, onunla amel eden, hayatlarını Kur'an'ın emir ve yasaklarına göre tanzim edenlerdir. Allah Teâlâ onlara bu sayede dünyada mutlu bir hayat nasip eder, âhirette de onları kendilerine nimetler ihsan ettiği kullarından kılar. Bunun aksine hareket edenleri ise alçaltır, kemâl mertebesinden alaşağı eder. **"Allah onunla birçoğunu saptırır ve yine onunla birçoğunu yola getirir"** [Bakara sûresi(2), 26]. Kur'an'ın her çeşit insana nasıl tesir ettiğinin misallerini bir çok âyette bulmamız mümkündür. Burada

ayrıntılara girmemiz söz konusu olamaz. Meselâ bir âyet–i kerîmede şöyle buyurulur: “**Biz Kur’an’dan, mü’minlere şifa ve rahmet olan şeyler indiriyoruz. Ama Kur’an, zalimlere ziyan artırmaktan başka bir katkıda bulunmaz”** [İsrâ sûresi(17), 82]. Netice olarak, kim Kur’an’ı okur ve onunla ihlâsla amel ederse, Allah o kimseyi yükseltir ve yüceltir. Kur’an’ı sadece gösteriş için okuyan, keyfî yorumlarla halka sunan ve onunla amel etmeyenleri de alçaltır. Hz.Ömer’in bu hadisi böyle bir hadisenin sonunda zikretmesi ayrı bir güzellik ifade eder. Muhtemelen adalet timsali halife bununla, âzad edilmiş köle bile olsa, bir kimsenin Kur’an’a sarılmak ve onunla amel etmek suretiyle yükselip, bir toplumu yönetmek gibi üstün bir mevki ve makama gelmeyi hak edebileceğini bütün mü’minlere hatta insanlığa hatırlatmak istemiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur’an’ı hıfzetmek okuma anlama ve ilmine sahip olma yönünde gösterilen her gayret fazilettir.

2. Kur’an’ı okuyan ve onunla amel edenleri, hayatlarını Kur’an’la nizama sokanları Allah yükseltip yüceltir.

3. Kur’an’ı okumayan, okusa da onunla amel etmeyenleri Allah alçaltır.

999- وعنِ ابنِ عمر رضي اللَّه عنهما عن النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا حَسَدَ إلاَّ في اثنَتَيْن : رجُلٌ آتَاهُ اللَّه القُرآنَ ، فهوَ يقومُ بِهِ آناءَ اللَّيلِ وآنَاءَ النَّهَارِ ، وَرجُلٌ آتَاهُ اللَّه مالا ، فهُو يُنْفِقهُ آنَاءَ اللَّيْلِ وَآنَاءَ النهارِ » متفقٌ عليه . « والآناءُ » : السَّاعاتُ .

999. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sadece şu iki kimseye gıpta edilir: Biri Allah’ın kendisine Kur’an verdiği ve gece gündüz onunla meşgul olan kimse, diğeri Allah’ın kendisine mal verdiği ve bu malı gece gündüz O’nun yolunda harcayan kimse.”

Buhârî, İlm 15, Zekât 5, Ahkâm 3, Temennî 5, İ’tisâm 13, Tevhîd 45; Müslim, Müsâfirîn 266-268. Ayrıca bk.Tirmizî, Birr 24; İbni Mâce, Zühd 22

Açıklamalar

Hadisin metninde geçen “hased” kelimesini gıpta olarak tercüme ettik. Aslında hasedin kelime olarak anlamı çekememezlik, kıskançlık demektir. İslâm âlimleri ise hasedin iki anlamı olduğunu söylemişlerdir. Bunlardan biri gerçek anlamı, bir diğeri mecâzî anlamıdır. Gerçek anlamı: Bir kimsenin sahip olduğu nimetin, o kişinin elinden çıkıp yok olmasını temenni etmektir. Bu davranışın haram olduğunda, gayet açık ve sahih nasların ışığında, bütün müslümanların icmâı vardır. Bu sebeple de dinimizde yasaklanmış olup, büyük günahlardan ve kötü huylardan sayılır. Hasedin mecâzî anlamı ise; gıpta etmek, imrenmektir. Bu da, başkasının sahip olduğu bir nimetin, onun elinden çıkıp yok olmasını istemeksizin, aynı nimetin bir benzerenin kendisinde de olmasını temennî etmektir. Şayet bu gıpta ve temennî, meşrû olan işlerle alâkalı ise mubah, Allah’a itaat kabilinden şeylerle alâkalı ise müstehaptır. Dolayısıyla ilk mânasındaki gibi kınanan, dinimizce yasaklanmış ve haram kılınmış olan bir davranış değildir. Bu hadisimizde kastedilen haset, gıpta, imrenme anlamında olan ve dinimizce meşrû görülendir.

Allah’ın kendisine Kur’an hıfzını, güzel okumayı, anlamayı, onun ilmini ve gereğiyle hareket edip hayatını ona göre tanzim etmeyi nasip ettiği bir kimseye gıpta edilebilir. Çünkü o bu temennisiyle Allah katında makbul, kıymetli, şerefli ve üstün sayılan bir hayrı istemiş olmaktadır.

Bir kimsenin gece gündüz Kur’an’la meşgul olması demek, bazılarının sığ bir tarzda anladıkları biçimde sürekli onu okuması demek değildir. Fakat günün belli zamanlarında okuması, hıfzetmeye çalışması, bunun yanında ve daha da önemli olarak Kur’an’ın hükümlerini ve anlamlarını düşünmesi, emirleri ve nehiyleri çerçevesinde bir hayat geçirmesi, onunla namaz kılması, dua etmesi, ahlâkıyla ahlâklanıp, edebiyle edeplenmesi gibi bütün alanları kapsayan, ama her halde Kur’an doğrultusunda bir ömür sürmesi demektir.

Dinimizin çok önem verdiği hususlardan biri de infak, yani Allah’ın verdiği maldan, ihsan ettiği nimetlerden yine O’nun rızasına uygun olarak Allah yolunda sarfetmektir. Bu, kendisinin dışındakileri düşünmenin ve Allah’ın nimetlerine karşı nankörlük etmemenin temel unsurudur. Cemiyette müslümanlar hatta müslüman olmayanlar arasında içtimaî

dengeyi sağlamanın, birliği, beraberliği, dostluk ve kardeşliği teşekkül ettirmenin, aynı zamanda insanî duyguları yaşatmanın ve insanca paylaşmanın en geniş anlamdaki adı infaktır. Onun için bunu hakkıyla yerine getirenler de gıpta edilmeye, imrenilmeye değer kimselerdir.

Hadisimiz daha önce biri Abdullah İbni Mes'ûd tarîkiyle olmak üzere 572 ve 573 numaralı hadisler olarak da geçmişti; orada daha yeterli açıklamalar bulmak mümkündür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâmda nimetin zevalini temennî etmek anlamında haset yasaklanmış olup haramdır.

2. İyilikler ve güzelliklere sahip kişilere imrenip gıpta etmek ve onlar gibi olabilmeyi temennî etmek câizdir.

3. Kur'an hâfızı olmayı, onu güzel okumayı, anlamayı, ilmine sahip olmayı ve gereğiyle amel etmeyi temennî etmek müstehaptır.

4. Zengin olan ve zenginliğinin hakkını yerine getirerek, Allah yolunda malını sarfeden kimseler faziletli kişiler olup, onlara imrenilip gıpta edilebilir.

1000- وعن البُراء بنِ عَازِبٍ رضيَ اللَّه عَنهما قال : كَانَ رَجلٌ يَقْرَأُ سورةَ الكَهْفِ ، وَعِنْدَه فَرسٌ مَربوطٌ بِشَطَنَيْنِ فَتَغَشَّتهِ سَحَابَةٌ فَجَعَلَت تَدنو ، وجعلَ فَرسُه يَنْفِرِ مِنها . فَلَمَّا أَصبح أَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فَذَكَرَ له ذلكَ فقال : « تِلكَ السَّكِينَةُ تَنَزَّلتْ للقُرآنِ » متفقٌ عليه .

« الشَّطَنُ » بفتحِ الشينِ المعجمةِ والطاء المهملة : الْحَبْلُ .

1000. Berâ İbni Âzib *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Bir adam Kehf sûresini okuyordu.Yanında iki uzun iple bağlanmış bir at vardı. O adamın üzerini bir bulut kapladı ve yaklaşmaya başladı. Atı da o

buluttan ürkmeye başlamıştı. Sabah olunca, adam Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi ve bu durumu anlattı. Bunun üzerine Peygamberimiz:

"O sekînedir; okuduğun için inmiştir" buyurdu.

Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân 11; Müslim, Müsâfirîn 240

Açıklamalar

Bir başka rivayette açıkça belirtildiği gibi, Kehf suresini okuyan kişi **Üseyd İbni Hudayr**'dır. Atını iki uzun ve sağlam iple bağlamasının sebebi, atın çok kuvvetli ve hırçın olmasındandır.

Berâ İbni Âzib'in ifadesinden bu olayın gece meydana geldiği anlaşılmaktadır. Nitekim hadisin Ebû Saîd rivayetinde, Üseyd bir gece hurma harmanında Kur'an okurken bu olayın cereyan ettiği belirtilir. Çünkü Üseyd İbni Hudayr, Resûl-i Ekrem'e sabah olunca gelerek olup bitenleri anlatmıştır. Peygamber Efendimiz, Kehf sûresini okuduğu sırada Üseyd'e yaklaşan, onu gölgeleyen ve atının ürkmesine sebep olan bulutun "sekîne" olduğunu söylemiştir.

Sekînenin çeşitli anlamları vardır: O, kalbe huzur ve rahatlık veren şeydir; rahmettir; vakardır; rahmet melekleridir; Allah'ın yaratıklarından biri olup kendisinde sükûnet ve rahmet vardır. Daha başka tevcihlerde bulunanlar da olmuştur. Bu anlamların her biri bu makamda doğru ise de, itibar edilen görüş, inenin melekler olduğudur. Nitekim, aynı hadiseyi etraflıca anlatan Ebû Saîd el-Hudrî rivayetinin sonunda Resûl-i Ekrem: "*Bunlar meleklerdir. Seni dinliyorlarmış. Eğer okumaya devam etseydin, sabaha kadar seni dinlerler, halk da onları görür, halktan gizlenmezlerdi"* buyurmuştur (Müslim, Müsâfirîn 243).

Sahâbîlerden bazısının bildirdiklerine göre, Üseyd İbni Hudayr'ın sesi son derece güzel ve yanıkmış. Bu sebeple Efendimiz kendisine: "Oku ey Üseyd! Sana Dâvud *aleyhisselâm*'ın mezâmirinden hisse verilmiş" buyurmuşlar. Bu ve benzer rivâyetler, iyi bir tilâvetle okunan Kur'an'ı meleklerin de dinlediklerine delil olarak getirilmiştir. Ayrıca, mü'minlerin bir suret ve şekle bürünmüş vaziyetteki melekleri görebileceğinin de delillerinden biri kabul edilmiştir. Fakat her Kur'an okuyan melekleri görme imkânına sahip değildir.

Hadisimizde, Kehf sûresi'nin önemine de işaret edilmiş olmaktadır. Bu sûrede birçok olağanüstü olay ve insanları hayrete düşüren şeyler vardır. Müfessirler burada geçen olayları ve garip hadiseleri, önce konuyla ilgili sahih rivayetler, sonra da kendi yaşadıkları zamanın ilimleri, bilgi seviyesi ve ayrıca her birinin sahip olduğu anlayış ve kavrayışı nisbetinde açıklamaya gayret etmişlerdir. Kur'an'ın anlaşılması, ilim ve bilgi düzeyinin gelişimiyle daha ileri seviyelere ulaşmıştır. Onun için, her asırda Kur'an'ın yeniden tefsirine ihtiyaç hissedilmiştir. Özellikle mevzûî tefsir denilen, aynı konudaki âyetlerin bir araya getirilip açıklandığı tefsirlere daha çok ihtiyaç hissedilmiştir. Bu kadar önemli özellikleri içinde bulunduran sûreyi okumanın fazileti de böylece anlaşılmış olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Geceleyin okunması faziletli olan sûrelerden biri Kehf suresidir.

2. İhlaslı, salâh ve takvâ sahibi olan ve güzel sesle Kur'an okuyanları melekler de dinler.

3. İnsanların melekleri görmesi mümkün ve câizdir.

4. Sâlih ve takvâ sahibi insanlarda olağanüstü hallerin görünmesi mümkün olup, bu kendileri için bir keramettir.

5. Kur'an'ı okumak da dinlemek de faziletlidir.

1001- وعن ابن مسعودٍ رضيَ اللّٰه عنهُ قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : منْ قرأَ حرْفاً مِنْ كتاب اللَّهِ فلَهُ حسنَةٌ ، والحسنَةُ بِعشرِ أَمثَالِهَا لا أَقول : الم حَرفٌ ، وَلكِن : أَلِفٌ حرْفٌ، ولاَمٌ حرْفٌ ، ومِيَمٌ حرْفٌ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

1001. İbni Mes'ûd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim Kur'ân-ı Kerîm'den bir harf okursa, onun için bir iyilik sevabı vardır. Her bir iyiliğin karşılığı da on sevaptır. Ben, elif lâm mîm bir harftir demiyorum; bilâkis elif bir harftir, lâm bir harftir, mîm de bir harftir."

Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 16

Açıklamalar

Kur'an okumanın ne kadar faziletli bir amel, bir hayır, bir ibadet olduğunu biliyoruz. Bu hadis, bizi bu yönde daha da teşvik edici bir özellik taşımaktadır. Çünkü burada şunu öğrenmiş oluyoruz: Kur'an okuyan kişi bir hayır, bir hasene işlemektedir. Fakat okunan sûre veya âyet değil, her harf başlı başına bir hasenedir, bir iyiliktir. Efendimiz bunu özellikle belirtmişlerdir. Allah Teâlâ, her iyiliğe en az on misli ile karşılık vereceğini vadetmiştir: **"Kim bir iyilik getirirse, ona o getirdiğinin on katı vardır"** [En'âm sûresi (6), 160]. İşte bu âyetin hükmü gereği Kur'an'dan okunan her harf bir iyilik, bir hasenedir ve her haseneye on katı sevap vardır. Bir mü'min, ecrini sadece Allah'tan bekleyerek ne kadar çok Kur'an okursa o kadar çok sevap kazanacak demektir. Bir harfin sevabı bu kadar olunca, okunan kelimeler, âyetler ve sûrelerin, özellikle yapılan hatimlerin ne kadar büyük bir sevap kazandıracağını hesap etmek zor değildir. Dolayısıyla bu hadisler, mü'minleri sürekli ve disiplinli bir şekilde Kur'an okumaya teşvik etmekte, her birimizin hergün Kur'an'dan mutlaka bir miktar okumamızın lüzûmunu bir kere daha teyid etmiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'an okumak en faziletli amellerden biridir.

2. Kur'an okuyan bir mü'mine her bir harf karşılığında bir hasene, her haseneye de en az on misli sevap vardır.

3. Mü'minler, Kur'an okumayı sistemli bir ibadet haline getirmeye özen göstermelidir**.**

1002- وعنِ ابنِ عباسٍ رضيَ اللَّه عنهما قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إنَّ الَّذي لَيس في جَوْفِهِ شَيْءٌ مِنَ القُرآنِ كالبيتِ الخَرِبِ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

1002. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kalbinde Kur’an’dan bir miktar bulunmayan kimse harap ev gibidir.”

Tirmizî, Fazâilü’l-Kur’ân 18. Ayrıca bk. Dârimî, Fezâilü’l-Kur’ân 1; Ahmed İbni Hanbel, Müsned, I, 223

Açıklamalar

Süsü, ziyneti, eşyası ve bakımı olmayan, imar edilmeyen ev harap bir evdir. Harap bir evin ise ona bakan insanlar için cazibesi, oturmak isteyen için de bir değeri yoktur. Kalbinde, yani ezberinde Kur’ân-ı Kerîm’in tamamı olmasa da, birkaç cüzü veya birkaç sûresi, bu da mümkün değilse ibadet ve tâatini yerine getirmeye yetecek kadar bir miktar bulunmayan kimse, o terkedilmiş, işe yaramayan ve değer verilmeyen harap eve benzer. Çünkü kalbin imarı imanla ve imanın temeli olan Kur’an’la mümkündür. Kalbin ve gönlün süsü, ziyneti doğru inançlar, güzel düşüncelerdir. Bunları sağlayan ise Kur’an’dır. Kur’an’dan az da olsa bir miktar ezberlenmesi, insanı bir harabeye dönmekten kurtarır. Kur’an’ın hıfzına, anlayışına, ilmine ve ahlâkına sahip olan mü’min, fazîlet ehlinden sayılır. Çünkü sahih itikad, kâmil iman, doğru düşünce, üstün ahlâk ve güzel edep sadece Kur’an’la elde edilir. Bunların her biri faziletin, iyi insan olmanın ve Allah katında makbul kul sayılmanın temelini teşkil eden hasletlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her mü’minin Kur’an hâfızı olması mümkün değilse de, ondan imkânı nisbetinde bir miktarı ezberlemesi gerekir.

2. Kur’an kalbin süsü, ziyneti, sahih itikadın ve doğru düşüncenin temelidir.

3. Kalbinde Kur’an’dan hiçbir şey bulunmayan kimse, süsten, ziynetten, bakım ve onarımdan mahrum harap bir eve benzer ki, değeri ve kıymeti yoktur.

1003- وعن عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرِو بن العاصِ رضي اللَّه عَنهما عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يُقَالُ لِصاحبِ الْقُرَآنِ : اقْرأْ وَارْتَقِ وَرَتِّلْ كَما كُنْتَ تُرَتِّلُ في

الدُّنْيَا ، فَإِنَّ منْزِلَتَكَ عِنْدَ آخِرِ آيةٍ تَقْرَؤُهَا » رواه أبو داود ، والترْمذي وقال : حديث حسن صحيح .

1003. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Her zaman Kur'an okuyan kimseye şöyle denecektir: Oku ve yüksel, dünyada tertîl ile okuduğun gibi burada da tertîl ile oku. Şüphesiz senin merteben, okuduğun âyetin son noktasındadır."

Ebû Dâvûd, Vitr 20; Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 18

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Kur'an dostlarını müjdelediği bu sahnenin cennet hayatıyla ilgili olduğu açıktır. İnsanın dünyada işlediği hayırlı işler ve güzel davranışlar onun hem cennete girmesine, hem cennette elde edeceği mevki ve makamına vesile teşkil eder. Bilindiği gibi, cennet ve cehennem bu geçici dünyadaki hayatımızın ebedî âlemdeki karşılığıdır. Herkes cenneti ya da cehennemi kendisi bu dünyada iken kazanır veya kaybeder.

Kur'an dostları, Kur'an'ı hâfız olarak veya olmayarak okumaya devam eden, işlerini onunla düzene koyan, davranışlarını ona uygun yapan, onun ahlâkıyla ahlâklanıp, edebiyle edeplenen kimselerdir. Onlar okudukları ve hayat kitabı haline getirdikleri bu Kur'an sayesinde cennette üstün derecelere ulaşacaklar ve Allah'a yakın kullar arasına gireceklerdir. Sadece üstün mânevî hazların ve zevklerin mekânı olan cennette herhangi bir iş söz konusu değildir. Fakat Kur'an cennetin nimetlerinden biri olup, dünyada bu yüce kitabı okuyanlara orada da arkadaş olacak, bu dünyada onu tertîl ile, yani kurallarına tam uyarak, diğer bir söyleyişle aynen Resûl-i Ekrem'den nakledilen şekliyle okuyanlar, cennette de öylece okuyacak, cennet ehli de kendilerini dinleyecektir. Tabiî ki bu, bir insan için ulaşılabilecek en büyük saadettir. Bir hadiste, cennetteki derecelerin adedinin Kur'an'ın âyetleri sayısınca olduğu ve Kur'an ehli olup da cennete girenlerin derecesinin, bütün cennetliklerin derecelerinin üstünde olacağı haber verilmiştir (Müttekî el-Hindî, Kenzü'l-ummâl, 2273).

İbni Hacer el-Askalânî'ye göre bu büyük sevaba nâil olacak kimseler, Kur'an hâfızı olup, onun edasını ve kıraatini gerektiği şekilde yapanlardır. Çünkü mutlak anlamıyla sâhibu'l-Kur'ân tabiri hâfız olanlar için kullanılır. Alî el-Kârî bu tevcihin doğru olmadığını ve hadislerin zâhir anlamlarına da uygun düşmediğini söyler. Ona göre bu olay cennette cereyan etmekte olup, dünyadaki durumla doğrudan bağlantılıdır. Dolayısıyla bunu Kur'an'ın ahkâmıyla bağlantılı kılan hadisler dikkatten uzak tutulamaz. Resûl-i Ekrem'in bu konuda pek çok hadisi olup bunlardan birinin anlamı şöyledir:

"Kim Kur'an'ı okur ve onu güzelce ezberler, helâlini helâl, haramını haram kabul ederse, Allah bu sayede o kimseyi cennetine sokar. O kişi de kendi ailesinden hepsi cehennemi hak etmiş on kişiye şefaat eder" (Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 13; Ahmed İbni Hanbel, Müsned, I, 148).

Kur'an'ın ve Sünnet'in genel prensiplerinden hareket ederek konuya yaklaşmak gerekirse, hadiste anılan mertebe, bir kimsenin Kur'an'ı sadece hıfz ve tilâvet etmesiyle değil, bilgisi ve ilmî mertebesi, emir ve yasaklarına uymasıyla orantılı olarak kavuşacağı en üstün makamdır. Sahâbe arasında Hz. Ebû Bekir'den daha hâfız olan, Kur'an'ı ondan daha çok okuyan kimseler vardı. Fakat Ebû Bekir, Allah'ı ve O'nun kitabını bilmede, onu düşünüp tefekkür etmede ve Kur'an'a göre hareket etmede onların hepsinden önde olduğu için, kesinlikle sahâbenin en faziletlisi idi. Bu sebeple, bir insanın okuduğu Kur'an'ın kalbine ve gönlüne hiçbir tesiri olmaz, onun davranışlarına Allah'ın kitabının hükümlerinden bir şey yansımaz, ahlâk ve edebini etkilemezse, böyle bir kimsenin âhirette kazanacağı üstün bir mertebe yoktur. Cennette herkesin ameli miktarınca Kur'an okuma imkânı olacağına göre, böyle bir kimseye orada da bir imkân tanınmayacağı açıktır. İşte kişinin mertebesinin okuduğu âyetin son noktasında olmasının anlamı, dünyada Kur'an'la alâkası ne kadarsa, âhirette o kadar âyet okuyacağının ve ona göre bir mertebe kazanacağının bildirilmesinden ibarettir. Davranışlarını Kur'an'a uygun işleyen kimse, okumasa bile, sürekli Kur'an okuyor gibi bir muameleye tâbi tutulur. Hareket ve davranışları Kur'an'a uymayanlar ise, sürekli Kur'an okusalar bile, sanki hiç okumuyormuş gibi muamele görürler. Nitekim Cenâb-ı Hak: **"Bu Kur'an çok mübârek bir kitapdır. Onu sana indirdik ki âyetlerini düşünsünler ve aklı selim sahipleri öğüt alsınlar"** buyurmuştur [Sâd sûresi (38), 29]. Kur'an'ı düşünmeden onunla

hiçbir şekilde amel etmeden ve hayatını ona uydurmadan, sadece tilâvetin ve hâfızlığın fazla bir değeri olmadığı gibi, Kur’an’ı baş tacı edinmeyen böyle bir kimse cennette üstün mertebelere de kavuşamaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur’an hâfızı olmak ve onu güzel tilâvet etmek bir fazilettir. Ancak bunun Kur’an’ın ahkâmını uygulamakla teyit edilmesi gerekir.

2. Kur’an hâfızı olan, onu güzel tilâvet eden, ahkâmıyla amel eden, ahlâkıyla ahlâklanıp edebiyle edeplenenlere sâhibü’l-Kur’ân denilir.

3. Dünyada Kur’an okuyanlar, cennete girince orada da Kur’an okuyacaklardır.

4. Kur’an dostlarının cennetteki mertebesi okudukları Kur’an miktarınca olacaktır. Herkes ameli miktarınca Kur’an okuma imkânına sahip kılınacaktır.

181- باب الأمر بتعهد القرآن والتحذير من تعريضه للنسيان

KUR’AN’I SIK SIK TEKRARLAMAK VE UNUTULMAYA TERKETMEKTEN SAKINMAK

Hadisler

1004 - عَنْ أَبي مُوسَى رضِيَ اللَّه عنهُ عنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « تَعاهَدُوا هذا الْقُرآنَ فَوَالَّذي نَفْسُ مُحمَّدٍ بِيدِهِ لَهُو أَشَدُّ تَفَلُّتاً مِنَ الإِبِلِ في عُقُلِها ». متفق عليه

1004. Ebû Mûsa *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Şu Kur’an’ı hâfızanızda korumaya özen gösteriniz. Muhammed’in canını kudretiyle elinde tutan Allah’a yemin ederim ki, Kur’an’ın

hâfızadan çıkıp kaçması, bağlı devenin ipinden boşanıp kaçmasından daha hızlıdır.”

Buhârî, Fazâilü’l-Kur’ân 23; Müslim, Müsâfirîn 231

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1005- وعنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِي اللَّه عنهما أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّمَا مَثَلُ صاحِبِ الْقُرْآنِ كَمَثَلِ الإِبِلِ المُعقَّلَةِ ، إِنْ عَاهَد عَليْها أَمْسَكَهَا ، وإِنْ أَطْلَقَهَا ، ذَهَبَتْ » متفقٌ عليه.

1005. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kur’an hâfızı, bağlı devenin sâhibine benzer. Deve sahibi devesini sürekli gözetirse elinde tutar. Eğer onunla ilgilenmezse kaçıp gider.”

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 23; Müslim, Müsâfirîn 226. Ayrıca bk. Nesâî, İftitâh 37

Açıklamalar

Ezberlenen Kur’an’ı hâfızada korumanın ve unutmamanın çaresi onu sık sık tekrarlamaktır. Peygamber Efendimiz ashâb-ı kirâma ezberledikleri Kur’an’ı sık sık tekrarlamalarını, onu sürekli tilâvet etmelerini tavsiye ederlerdi. Çünkü ezberlenen Kur’an’ı unutmak, elde edilen hâfızlık nimetini yitirmek, en büyük kayıplardan sayılır. Bu sebeple Efendimiz: *“Filân ve filân sûreyi unuttum; ya da filân ve filân âyetleri unuttum demek bir adam için ne kadar çirkin bir şeydir. Belki kendisine bunlar unutturulmuştur”* buyurmak suretiyle, bilerek, kasten ve ihmalkâr davranıp önemsemeyerek Kur’an’ı unutmanın çok çirkin bir davranış olduğunu hatırlatmışlardır (Müslim, Müsâfirîn 230). Hatta hâfızasındaki Kur’an’ı kaybeden kimsenin “unuttum” demek yerine “bana unutturuldu” demesinin uygun olacağı ifade edilmiştir. Çünkü unutmakta bir nevi terketmek ve ona gereken önemi vermemek vardır.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in, unutturulan Kur’an’ın hâfızadan gidişini ayaklarından sıkıca bağlanıp kösteklenmiş devenin kaçışına benzetmesi çok

anlamlıdır. Ehlî hayvanlar içinde kaçmaya en çok teşebbüs eden devedir. Kaçan deveyi tutmak ve tekrar elde etmek ise son derece zordur. Peygamberimiz, unutturulan Kur’an’ı tekrar elde etmenin bundan da zor bir iş olduğunu belirterek, unutkanlığa sebep olacak davranışlardan ve ilgisizlikten şiddetle sakınılması gerektiğini öğütlemişlerdir. Bunun için yapılacak en güzel iş, Kur’an okumayı ihmal etmemek ve ezberlediği yerleri tekrar etmektir. Buhârî’nin önde gelen hocalarından biri olan meşhur muhaddis İshâk İbni Râhûye: *“Kur’an okumaksızın bir kimsenin üzerinden kırk gün geçmesi mekruhtur”* demiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ezberlenen Kur’an’ı muhafaza etmeye elden geldiğince özen göstermek gerekir. Bu da onu sıkça tekrar etmekle mümkün olur.

2. Kur’an’dan ezberlenileni unutmak, irâdî bir hal olduğu için, “unuttum” denilmesi çirkin bir davranış olup, bunun yerine irâdî bir kusurun olmayışını ifade eden “Bana unutturuldu” denilmesi daha uygundur.

3. Ezberlenilen Kur’an’ın ilgisizlik sebebiyle kaybedilişi, ayaklarından bağlanmış bir devenin ipinin çözülüp kaçışından daha hızlıdır. Onu tekrar elde etmek ise, kaçan bir deveyi yakalamaktan daha zordur.

182- باب استحباب تحسين الصَّوت بالقرآن وطلب القراءة من حَسَن الصوت والاستماع لها

SESİ KUR’AN’LA SÜSLEMEK

SESİ KUR’AN’LA SÜSLEMENİN, SESİ GÜZEL OLANDAN KUR’AN OKUMASINI İSTEMENİN VE ONU DİNLEMENİN MÜSTAHAPLIĞI

Hadisler

1006- عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قال: سمِعتُ رسولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : «مَا أَذِنَ اللهُ

لِشَيْءٍ مَا أَذِنَ لِنَبِيٍّ حَسَنِ الصَّوْتِ يَتَغَنَّى بِالْقُرْآنِ يَجْهَرُ بِهِ » . متفقٌ عليه

معنى « أَذِنَ اللهُ » أي اسْتَمَعَ ، وَهُوَ إشَارَةٌ إلى الرِّضَى وَالقُبُولِ ".

1006. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Allah, güzel sesli bir peygamberin, Kur'an'ı tegannî ile yüksek sesle okumasından hoşnut olduğu kadar hiçbir şeyden hoşnut olmamıştır" buyururken işittim, demiştir.

Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân 19; Tevhîd 32; Müslim, Müsâfirîn 232-234. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Vitr 20; Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 17; Nesâî, İftitâh 83

Açıklamalar

Öncelikle bu hadiste geçen bazı kelimelerin anlamları üzerinde durmak gerektiği kanaatindeyiz. "Ezine" kelimesinin lugat anlamı, dinlemek, kulak vermek demektir. Bu anlamıyla kelimenin Allah Teâlâ için kullanılması söz konusu olamaz. Onun için burada mecâzî mânada kullanılmış olup, okuyandan hoşnut olmak, mânen kendine yaklaştırmak, ona bol bol sevap vermek gibi anlamlara geldiği kabul edilir. İslâm âlimleri böyle sözlerin te'vilinin vâcip olduğunu söylerler.

Hadisimizde geçen **"tegannî"**nin de birden çok anlama gelen kelimelerden olduğu görülmektedir. Teğannî, sesi Kur'an'la güzelleştirip süslemek, okurken seste sevinç ve hüznü belli etmek demektir. İmam Şâfiî ve onunla birlikte pek çok âlim bu anlamı benimserler. Tegannînin bir başka anlamı, yetinmek, başka şeye ihtiyacı kalmamak demektir. Ahmed İbni Hanbel bu anlamı benimser. Bir başka anlamıyla tegannî, Kur'an okuyan kişinin bununla geçmiş milletlerin haberlerinden ve eski kitaplardan müstağnî kalması, onlara ihtiyaç duymamasıdır. Teğannî, meşgul olmak, fakirliğin zıddı olmak üzere zenginlik anlamına da gelmektedir. Açıktan ve yüksek sesle okumak anlamına geldiğini söyleyenler de olmuştur. Bu anlamlardan her biri, kelimenin kullanıldığı yere ve duruma göre doğru olabilir ve kabul edilebilir.

Teganniyi bu anlamlardan herhangi biriyle te'vil edenler, Kur'an'ı **lahn** ve **tercî** denilen yollarla okumayı mekruh sayarlar. Lahn ve tercî ile kastedilen, sesi boğazda oynatarak nağme ile okumak, bir başka deyişle Kur'an'ı mûsikî kurallarına uygun tarzda okumaktır. Enes İbni Mâlik, İbni Müseyyeb, Hasan el-Basrî, İbni Sîrîn ve İmam Mâlik'in de aralarında bulunduğu birçok âlim Kur'an'ı bu tarz üzere okumanın mekruh olduğu inancındadırlar. Çünkü lahn ile Kur'an okumak, onun esas gayesi olan huşû duyma ve mânasını anlamak için özen göstermeye engel teşkil eder. Buna karşılık Hz.Ömer, İbni Abbas, Ebû Mûsâ el-Eş'arî ve Ukbe İbni Âmir gibi meşhur sahâbe ve âlimlerin de içinde yer aldığı bir grup bunu câiz görür, hatta bir kısmı teşvik ederlermiş. Ebû Mûsa el-Eş'arî'nin lahn ve tegannî ile Kur'an okuduğunu, hatta bazı kere Hz.Ömer'in: *"Bize Rabbimizi hatırlat!"* diyerek onun bu tarz okumasını arzu ve teşvik ettiğini görüyoruz. İmam Ebû Hanîfe ve arkadaşları ile İmam Şâfiî gibi mezhep imamları da lahn ve tegannî ile okunan Kur'an'ı dinlerlermiş. Fakat burada riâyet edilecek ölçü son derece önemlidir. O konuda da âlimler arasında bir ittifak vardır. Şöyle ki: Haddi aşarak Kur'an'ı kıraat olmaktan çıkarmamak, ifrata ve tefrite kaçarak bir harf ziyade etmemek veya noksanlaştırmamak şarttır. Bunlar yerine getirildiği takdirde bu tarz okumak müstehap görülmüştür. Harf ilâvesi veya çıkarılması ise haram kabul edilmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Güzel ses Allah'ın nimetlerinden biri olup, Kur'an'ı güzel sesle okumak müstehaptır.

2. Allah güzel sesle Kur'an okunmasından, okuyandan ve sesini Kur'an'la süsleyenden hoşnut olur.

3. Harf ziyadesi ve noksanlaştırması yapılmadıkça lahn ve tegannî ile Kur'an okumak câizdir.

1007- وعن أبي موسى الأشْعَرِيِّ رضيَ اللهُ عنهُ أنَّ رسولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم قالَ لهُ : « لَقَدْ أُوتِيتُ مِزْمَاراً مِنْ مَزَامِيرِ آلِ دَاوُد » . متفقٌ عليه

وفي روايةٍ لمسلمٍ : أنَّ رسولَ اللَهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لهُ : « لَوْ رَأَيْتَنِي وَأَنَا أَسْتَمِعُ لِقِرَاءَتِكَ

البارِحَةَ ».

1007. Ebû Mûsa el-Eş’arî *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona şöyle buyurdu:

“Şüphesiz Dâvûd’a verilen güzel seslerden bir nağme de sana verilmiştir.”

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 31; Müslim, Müsâfirîn 235-236. Ayrıca bk. Tirmizî, Menâkıb 55; Nesâî, İftitâh 83; İbni Mâce, İkâme 176

Müslim’in bir rivayeti şöyledir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Ebû Mûsâ’ya şöyle dedi:

“Dün gece senin okuyuşunu dinlerken beni bir görmeliydin!”

Açıklamalar

Hadiste geçen **mizmâr**, esasen kaval cinsinden bir alettir. Fakat burada kastedilen mâna güzel sestir. Dâvud *aleyhisselâm*’ın sesinin güzelliği dillere destandır. Fakat onun herhangi bir mûsikî aleti kullanması söz konusu değildir. Hadiste geçen “âl” kelimesi zürriyet, çoluk çocuk ve bir kimsenin tâbileri anlamına gelir. Fakat hadis şârihlerine göre kelime burada fazladır; çünkü Dâvud *aleyhisselâm*’ın zürriyeti arasında sesi onun gibi güzel olan bir başka kimsenin yetiştiği bilinmemektedir. Bu sebeple âl kelimesi tercümede dikkate alınmamıştır. Ancak güzel sesle Kur’an okuyan her mü’min, Dâvud *aleyhisselâm*’ın âli yani tâbileri sayılır denilebilir.

Ebû Mûsa sesi güzel olan sahâbe-i kirâmın başında gelir. Onun güzel sesinin çok dokunaklı olduğu söylenir. Peygamber Efendimiz’in ondan Kur’an dinlemeyi çok sevmesinin sebebi de budur. Bu hadisi ve benzerlerini delil alan ulemâ, insanı aşk ve şevke getirecek şekilde güzel sesle Kur’an okumayı mübah görmüşlerdir. Çünkü böyle okumak rikkati, Allah korkusunu ve nefisleri Kur’an dinlemeye teşviki beraberinde getirir. Günümüzde, bunun ne kadar önemli olduğunu hepimiz görmekteyiz. Özellikle radyo ve televizyon gibi bütün toplum kesimlerine, hatta gayri müslim dünyaya hitap eden yayın organlarında güzel sesin ve güzel okuyuşun gerekliliği herkesin kabullendiği bir gerçektir. İslâm’ın tebliğ ve telkininde güzel Kur’an okumanın daima öncelikli ve etkili bir yeri vardır.

Bu târihî gerçeği, günün gerçeği haline getirmek müslümanlara, özellikle din hizmeti verenlere düşmektedir. Ancak bunun hiçbir kaide ve kural tanımamak, Kur’an’ı bir şarkı türkü gibi algılayıp takdim etmek anlamına gelmediğini aklı başında her müslüman bilir. Sesi Kur’an tilâveti ile süslemenin müstehap olduğunda bütün âlimler görüş birliği içindedir. Tegannî ve lahn ile Kur’an okumanın hükmüne bir önceki hadisin açıklamasında işaret edilmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Güzel sesle, tecvid kurallarına riâyet ederek Kur’an okumak müstehaptır.

2. Peygamber Efendimiz güzel sesle Kur’an okuyan sahâbîleri hem dinlemiş hem de tasvip ve takdirlerini beyan etmiştir.

3. Güzel sesle Kur’an okuyanı dinlemek kalplerin yumuşamasına ve nefislerin Kur’an’a yönelmesine vesile olur.

1008- وعَنِ الْبَرَاءِ بن عَازِبٍ رَضِيَ اللهُ عنهمَا قالَ : سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمِ قَرَأَ في العِشَاءِ بِالتِينِ والزَّيْتُونِ ، فَمَا سَمِعْتُ أَحَدَاً أَحْسَنَ صَوْتَاً مِنْهُ . متفقٌ عليه .

1008. Berâ İbni Âzib *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’i yatsı namazında **“Ve’t-tîni ve’z-zeytûni”** sûresini okurken dinledim. Ondan daha güzel sesli bir kimse işitmedim.

Buhârî, Ezân 102; Müslim, Salât 177. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 10

Açıklamalar

Hadisin bazı rivayetlerinde, Berâ İbni Âzib’in bu namazı Resûl-i Ekrem Efendimiz ile bir sefer esnasında kıldığı belirtilmekte ve bu sebeple kısa sûre okuduğu anlaşılmaktadır. Çünkü Peygamberimiz’in seferde olmadığı zaman yatsı namazlarında orta uzunluktaki Şemş, İnşikâk ve Leyl gibi sûreleri okuduğu rivayet edilmiştir. Hatta bu örneklerden hareketle, zaruri

bir sebep olmadıkça yatsı namazında orta uzunluktaki sûreleri okumanın sünnet olduğu kabul edilir. Çünkü yatsı, istirahat ve uyku zamanına rastlayan bir namazdır. Özellikle yaz gecelerinde uzun sûreler okunmasına cemaatin, bilhassa iş güç sahiplerinin tahammülleri yoktur.

Kur'an kendisine indirilen Hz.Peygamber hiç şüphesiz onu en güzel okuyan idi. Kur'an'ın bugün bilinen okunuş şekillerini sahâbîler Efendimiz'den öğrendiler. Bugün bilinen kıraatlerin her biri, sahâbîlerden işitilip öğrenildi. Sonraki müslüman nesiller, Kur'an'ın günümüzde de bilinen kıraatlerini kendilerinden önceki kutlu nesiller gibi aynı hassasiyetle korudular ve bunu Kur'an ilimlerinden biri haline getirdiler.

Peygamberimiz'in sesinin son derece güzel olduğu sahâbîlerden gelen pek çok rivayetten anlaşılmaktadır. Enes İbni Mâlik'in rivayet ettiği şu hadis çok dikkat çekicidir: "*Allah her peygamberi güzel sesli ve güzel yüzlü olarak göndermiştir. Fakat sizin peygamberiniz onların yüzü en güzel ve sesi en güzel olanıdır*" (Zebîdî, İthâfü's-sâde, VI, 470).

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Hz.Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sesi çok güzeldi. Bu, Cenâb-ı Hakk'ın onu her yönüyle mükemmel yarattığını göstermektedir.
2. Peygamberimiz, kıldırdığı farz namazlarda, hâle ve şarta uygun uzunlukta Kur'an okurdu.

1009- وَعَنْ أَبِي لُبَابَة بَشِيرِ بنِ عَبْدِ المُنْذِرِ رضيَ اللهُ
مَنْ لَمْ «عنهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ :
رواهُ أبو داود بإسنادٍ جيد . بِالْقُرْآنِ فَلَيْسَ مِنَّا » يَتَغَنَّ
يُحْسِنُ صَوْتَهُ بِالْقُرْآنِ .« يَتَغَنَّى »وَمَعْنَى :

1009. Ebû Lübâbe Beşîr İbni Abdülmünzir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kur'an'ı tegannî ile okumayan kimse bizden değildir."

Ebû Dâvûd, Vitr 20. Ayrıca bk. Buhârî, Tevhîd 44; İbni Mâce, İkâmet 176

Ebû Lübâbe

Adı hakkında çeşitli rivayetler bulunan bu sahâbî, Ebû Lübâbe künyesiyle meşhurdur. Adının Beşîr olduğu görüşü daha yaygındır. Resûl-i Ekrem Efendimiz Bedir Gazvesi'ne çıktığında Ebû Lübâbe'yi Medine'de emir olarak bırakmış, bu gazvede bulunmuş gibi sevap kazandığını belirtmişlerdir. Sahâbîler hakkında ilk kitap yazanlardan olan Mûsâ İbni Ukbe (ö.141/758) bu sebeple onu Bedir ehli arasında saymıştır. Akabe gecesinde Benî Amr İbni Avf kabilesinin liderliğini yapan Ebû Lübâbe, Mekke fethi gününde bu kabilenin sancaktarı idi. Peygamber Efendimiz'den 15 hadis rivayet etmiştir. Kendisinden hadis rivayet edenler arasında iki oğlu Sâib ve Abdurrahman'ın yanında Abdullah İbni Ömer, onun oğlu Sâlim İbni Abdullah, âzatlısı Nâfi', Abdullah İbni Kâ'b İbni Mâlik gibi ünlü isimler vardır.

Ebû Lübâbe'nin Hz.Ali'nin hilâfet yıllarında öldüğü söylenir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

1006 nolu hadisin açıklamalarında tegğannînin anlamları hakkında bilgi vermiştik. Burada tegannîden maksadın Kur'an'ı güzel sesle okumak olduğuna bir kere daha işaret etmeliyiz. Nitekim Ebû Dâvud rivayetinin sonunda, hadisin râvilerinden biri olan İbni Ebî Müleyke'ye:

– "Okuyanın sesi güzel değilse ne dersin?" diye sorulunca:

– "Güç yetirebildiği kadar güzelleştirmeye çalışır" demiştir. Buradan öğreniyoruz ki, onların da tegannîden anladıkları ses güzelliğidir. Fakat herkesin sesinin beğenilecek kadar güzel olmadığı da bir gerçektir. Kur'an'ı güzel sesle süslemek yerine, sesi Kur'an'la süslemek gerektiğini söyleyenler de aynı şeyi kastetmektedir. Bu durumda yapılacak iş, elden geldiği kadar sesi güzelleştirmeye çalışmak, Kur'an'ı en güzel şekilde okumaya gayret etmektir. Çünkü Peygamberimiz, Kur'an'ın seslerimizle süslenmesini, güzelleştirilmesini istemiştir (İbni Mâce, İkâmet 176). *"Kur'an'ı seslerinizle güzelleştiriniz, çünkü güzel ses Kur'an'ın güzelliğini daha da arttırır"* hadisi de bu gerçeği ifade eder (Dârimî, Fezâilü'l-Kur'ân 34). Bir başka hadiste de: *"Her şeyin bir süsü vardır. Kur'an'ın süsü de güzel sestir"* buyurulur (İbni Hacer el-Heysemî, Mecmaü'z-zevâid, VII, 171). Bu hadisler, ses güzelliğinin arzu edilen bir

nimet olduğunu ortaya koyar. Güzel sesi, güzel olan işlerde ve yerlerde kullanmak, hayır ve fazilet sayılmayan işlerde kullanmamak, her müslümanın dikkat etmesi gereken hususlardan biridir.

Peygamberimizin, *“Tegannî ile okumayan bizden değildir”* buyurması, “O kimse bizim ahlâkımız, sîretimiz, yolumuz ve usûlümüz üzere değildir”, anlamındadır. Çünkü Resûl-i Ekrem’in herhangi bir konuda takip ettiği ve takip edilmesini istediği yol onun sünnetidir. Sünnet ise her mü’min için yolların en güzeli, en hayırlısı ve en faziletlisidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Tegannî, Kur’an’ı güzel sesle, kaide ve kurallarına, tecvidine uygun olarak okumaktır.

2. Kur’an’ı bu mânada tegannî ile okumak, Peygamber Efendimiz’in yolu ve sünnetine uymak demektir.

3. Kur’an’ı tegannî ile okumak, onun güzelliğini, kalplere nüfuzunu ve nefislere tesirini artırır.

1010- وَعَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رضيَ اللهُ عنهُ قالَ : قَالَ لي النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اقْرَأْ عَلَيَّ الْقُرْآنَ »، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللهِ ، أَقْرَأُ عَلَيْكَ وَعَلَْكَ أُنْزِلَ ؟! قَالَ: « إنِّي أُحِبُّ أَنْ أَسْمَعَهُ مِنْ غَيْرِي » فَقَرَأْتُ عَلَيْهِ " سُورَةَ النِّسَاءِ حَتَّى جِئْتُ إلى هذهِ الآيَة : ﴿ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هؤُلاءِ شَهِيدَاً ﴾: قال « حَسْبُكَ الآنَ » فالْتَفَتُّ إِلَيْهِ ، فَإِذَا عَيْنَاهُ تَذْرِفَان . متفقٌ عليه .

1010. Abdullah İbni Mes’ûd *radıyallahu anh* der ki: Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem:*

– ”Bana Kur’an oku” buyurdu.

–Yâ Resûlallah! Kur’an sana indirilmişken ben sana nasıl Kur’an okurum? dedim.

– ”Ben Kur’an’ı başkasından dinlemeyi gerçekten çok severim” buyurdular. Bunun üzerine ben kendilerine Nisâ sûresini okudum. **“Her ümmetten gerçek bir şahit, seni de bunlara hakkıyla şahit getirdiğimiz zaman halleri nice olur”** [âyet 41] anlamındaki âyete gelince:

– ”Şimdilik yeter” buyurdular. Kendisine dönüp baktım, iki gözünden yaşlar boşanıyordu.

Buhârî, Tefsîru sûre(4), 9; Fezâilü’l-Kur’ân 33, 35; Müslim, Müsâfirîn 247. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, İlm 13; Tirmizî, Tefsîr 5

Açıklamalar

Abdullah İbni Mes’ûd, ashâb arasında sesi çok güzel olanlardan ve Kur’an’ı en iyi okuyanlardan biri olarak şöhret bulmuştur. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in zaman zaman ona Kur’an okutup dinlediği bilinmektedir. Nitekim bir hadiste şöyle buyurulmuştur: *“Kim Kur’an’ı nâzil olduğu gibi taze okumak isterse*, *İbni Ümmü Abd’in kıraati üzere okusun”* (İbni Mâce, Mukaddime 11; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, I, 7,26). İbni Ümmi Abd, Abdullah İbni Mes’ûd’dur. Bu ve benzeri hadisler, sesi güzel olandan Kur’an okumasını istemenin ve dinlemenin müstehap olduğuna delildir. Sahâbîler başta olmak üzere selef-i sâlihîn bu usûlü kendilerine rehber edinmiş, en güzel okuyanlar Kur’an’ı tilâvet etmiş, talebeler onları dinleyerek fem-i muhsin adı verilen düzgün ağızlardan, ehil hocalardan alıp öğrenmiş, onlar da kendi talebelerine öğretmişler ve Kur’an öğretimi günümüze kadar bütün İslâm coğrafyasında bu şekilde devam edegelmiştir. Hatta bu usul sadece Kur’an’la sınırlı kalmamış, dindeki önemine binâen Peygamber Efendimiz’in sünnetini ve hadislerini de, kitaplarda yazılı bile olsa, üstâd seviyesinde bir hocanın okuyup talebelerin dinlemesi suretiyle, adına **“semâ tariki”** denilen yolla almışlar ve bu yolu da ilim alma usullerinin en üstünü kabul etmişlerdir.

Peygamberimiz’in İbni Mes’ûd’a Kur’an okutup kendisinin dinlemesinin bir başka yönü de, ona kırâat ve tilâveti en mükemmel şekilde öğretmeyi hedeflemiş olmasıdır. Bu sebeple ulemâmız Kur’an ve hadisleri talebelerinden dinlemişler, bunu Kur’an ve sünneti güzelce zabtetme yönünden daha faydalı bir yol olarak görmüşlerdir. Kur’an ve Sünnet’in bu şekilde öğrenilmesine de **“kıraat veya arz tariki”** denilmiştir. Çünkü üstâd

mevkiinde bulunanlar, daha üstün mertebededirler. Onlar, talebelerini dinlemekle Kur'an'ın sevabından bol pay ve üstün nasip almış olurlar. Ayrıca bir sözü ehli olandan dinlemenin insanda uyandırdığı saygı, aşk ve iştiyak, huşû ve huzû, düşünme gücü, kendi kendine okuması anındakinden daha fazla ve daha etkilidir.

Bu hadisin bazı rivâyetlerinde, Peygamberimiz'in İbni Mes'ûd'dan Nisâ sûresini okumasını istediği belirtilir. Bunun da sebebi, anılan sûrenin Allah'a saygı ve hürmetin en üst mertebesi olan takvâyı, Efendimiz'e övgüyü ve çok çeşitli ahkâmı kapsayıcı nitelikte olmasıdır. Buhârî'nin bir rivayetinde belirtildiğine göre, Peygamberimiz'in İbni Mes'ûd'a "yeter" demesi, bu âyetteki ibret ve nasihatlere dikkat çekmek gayesine yöneliktir. Efendimiz'in ağlaması da bu sebepledir. Bir taraftan ümmetine karşı olan merhameti, öte yandan Allah'ın mahşer gününde azamet ve celâliyle tecellisi, kıyametin şiddet ve dehşeti, kendisinin ise bu vaziyette ümmetine şahitlik yaparak onlara şefaat edecek olması, bugünün dehşetinden onları kurtarmaya çalışması, tabiî ki insana kanlı göz yaşları döktürür. Peygamberimiz sadece ümmetine değil, diğer ümmet ve peygamberlere de şahit tutulacaktır. Çünkü Cenâb-ı Hak, son ilâhî kitabın ve son dinin peygamberine bu yöndeki bilgileri ve yetkiyi lutfetmiştir.

Hadisimiz daha önce **"Allah'a Duyulan Saygı ve Arzudan Dolayı Ağlamak"** bahsinde 447'nci hadis olarak geçmişti**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, sesi güzel olan sahâbîlerden Kur'an okumalarını istemiş ve onları dinlemiştir.

2. Sesi güzel olanlardan Kur'an okumalarını istemek ve onları dinlemek müstehaptır.

3. Sesi güzel olan kimse, bunun kendisine Allah'ın bir nimeti olduğunu bilmeli ve Kur'an okumaya ayrı bir özen göstermelidir.

4. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ümmetine bu dünyada rahmeti, merhameti ve şefkati, âhirette de şefaatinin varlığı hak ve gerçektir.

5. Peygamberimiz mahşerde hem kendi ümmetine hem de diğer ümmetlerin peygamberlerine şahitlik yapacaktır.

6. Kur'an okunurken, can kulağıyla dinlemek ve âyetlerin mânalarını düşünmek gerekir. Kur'an dinlerken Allah'ın âyetlerini ve bu âyetlerin mânalarını düşünerek ağlamak müstehaptır.

7. İlim ve fazilet ehli olanlar, kendi arkadaşlarına ve talebelerine karşı mütevazî davranmalıdır.

183- باب في الحثِّ على سور آيات مخصوصة

BELİRLİ BAZI SÛRE VE ÂYETLERİ OKUMAYA TEŞVİK

Hadisler

1011- عن أَبي سعيدٍ رافِعِ بنِ المُعلَّى رَضيَ اللَّه عَنْهُ قال : قالَ لي رسولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَلا أُعَلِّمُكَ أَعْظَمَ سُورةٍ في الْقُرْآنِ قَبْلَ أَنْ تخْرُج مِنَ المَسْجِدَ ؟ فأَخَذَ بِيدِي ، فَلَمَّا أَردْنَا أَنْ نَخْرُج قُلْتُ : يا رسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ قُلْتَ لأُعَلِّمنَّكَ أَعْظَمَ سُورَةٍ في الْقُرْآنِ ؟ قال : «الحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ العَالمِينَ هِي السَّبْعُ المَثَاني ، وَالْقُرْآنُ الْعَظِيمُ الَّذي أُوتِيتُهُ » رواه البخاري.

1011. Ebû Saîd Râfi' İbni Muallâ *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

– "Mescidden çıkmazdan önce sana Kur'an'daki en büyük sûreyi öğreteyim mi?" buyurdu ve elimi tuttu. Çıkmak istediğimizde ben:

–Yâ Resûlallah! Bana Kur'an'daki en büyük sûreyi sana öğreteyim mi demiştiniz? dedim. Bunun üzerine:

– "Elhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn'dir. O seb'ul-mesânîdir; bana verilen Kur'ân-ı Azîmdir" buyurdular.

Buhârî, Tefsîr 1; Fezâilü'l-Kur'ân 9. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 15; Nesâî, İftitâh 26; İbni Mâce, Edeb 52

Ebû Saîd Râfi' İbni Muallâ

Adının Hâris olduğu da söylenen Râfi‘ İbni Muallâ sahâbe-i kirâmdandır. Çünkü onun Bedir Gazvesi’nde şehid olduğundan bahsedilir. İbni Hacer, bu söylenilenlerin doğru olmadığını kabul eder. Ebû Saîd, ensara mensup bir sahâbîdir. Ebû Saîd’in Resûl-i Ekrem’le olan ve yukarıdaki hadiste zikri geçen hikâyesi ondan rivayet edilen iki hadisten birini teşkil eder. Onun başka rivayetine rastlanmamaktadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hadisin, Sahîh-i Buhârî’deki nakline göre, Ebû Saîd mescidde namaz kılarken Resûl-i Ekrem Efendimiz kendisini çağırmıştı. O, namazda olduğu için bu çağrıya anında icâbet edemedi. Namazını bitirdikten sonra gelip “Namaz kılıyordum” diye mazeret beyan etti. Bunun üzerine Peygamberimiz:

“Allah Teâlâ, ‘Allah ve Resulü sizi çağırdıkları zaman hemen icâbet edin’ [Enfâl sûresi(8), 24] *buyurmuyor mu?”* diyerek onun bu hareketinin doğru olmadığına dikkat çekti ve sonra da aralarında hadiste geçen konuşma cereyan etti.

İslâm âlimleri, Hz.Peygamber’in emrine uymanın farziyeti hususunda görüş birliği içindedirler. Çünkü bu konudaki âyetleri başka türlü yorumlama imkânı olmadığı gibi, aksine delâlet eden herhangi bir nas da yoktur. Bu sebeple, namaz kılmakta olan bir kimsenin peygamberin emrine uyarak ona anında icâbet etmesi gerekir. Bu icâbetin namazı bozmayacağı kanaatinde olan pek çok âlim vardır; onlara göre kılınan sünnet namaz da emre icâbetten ibarettir. Namazı bozacağı kanaatinde olanlara göre ise, öncelikle peygamberin emrine icâbet etmek, sonra da o namazı tekrar aynı şekilde kılmak gerekir.

Elhamdülillâh’dan maksat, herkesin bildiği gibi Fâtiha sûresidir. Bu sûre, Kur’an’ın en faziletli, okunması karşılığında sevabı en çok, itibarı en yüksek olan ve muhteva itibariyle de bütün Kur’an’ı kapsayıcı bir niteliği bulunan yegâne sûredir. Bu sebeple de **“Ümmü’l-Kur’ân”** veya **“Ümmü’l-Kitâb”** diye adlandırılır. Fakat Kur’an’a onunla başlanıldığı için, Kitab’ın başı anlamında **Fâtihatü’l-Kitâb** adıyla da anılır. Sûrenin bilinen

isimlerinden biri de **el-Hamd’**dir ki, **Sûretü’l-hamd**’in kısaltılmışıdır. Bunlar dışında bu sûreye **es-Sebu’l-mesânî, el-Vâfiyye, el-Kâfiyye** ve daha başka isimler verildiğini görürüz. Fâtiha sûresinin büyüklüğü ve fazîletiyle ilgili birçok sahih hadis vardır. Bakara sûresinin sûrelerin en büyüğü olduğunu ifade eden hadis, bu rivayetlerle bir çelişki teşkil etmez. Çünkü orada kastedilen, Bakara sûresinin içindeki hükümler, misâller, ibretler ve delillerdir. Bu anlamda Bakara sûresinin içine aldığı hükümleri şâmil bir başka sûre yoktur. Bundan dolayı da Bakara sûresi **“Füstâtü’l-Kur’ân:** Kur’an’ın çadırı” diye adlandırılır. Hatta içindeki fıkhî ahkâmın çokluğu ve kıymeti sebebiyle, Hz.Ömer’in sekiz sene onu öğrenmekle meşgul olduğu nakledilir. Oğlu Abdullah için de böyle bir rivayet vardır.

“es-Seb‘u’l-mesânî” Fâtiha sûresine verilen adlardan bir diğeridir demiştik. Böyle adlandırılışının sebebi, namazın her rekatında tekrar edildiği ve yedi âyetten müteşekkil olduğu içindir. Ayrıca hem Mekke hem Medine’de olmak üzere iki defa nâzil olması, hem Allah’a övgüyü hem duayı ihtiva etmesi, hem fesahat hem belâgatı içinde toplaması, bu ümmetten önce başka ümmetlere nâzil olmaması ve bunlar dışında sayılan bazı sebeplerle bu ismi aldığı da söylenir. Hadis kitaplarımızın tefsir ve Kur’an’ın fazîletleriyle iligili bölümlerinde, özellikle rivâyet tefsiri vasfı taşıyan eserlerde sûrenin faziletleriyle ilgili hadislere yer verildiğini görürüz. Fâtiha sûresinin **Kur’ân-ı Azîm** diye adlandırılmasının sebebi de yukarıda ifade ettiğimiz gibi, Kur’an’ın özü ve ruhu mahiyetinde olduğu içindir. Hasan-ı Basrî, Allah Teâlâ’nın daha önceki ilâhî kitapların bilgisini Kur’an’a tevdi ettiğini, Kur’an’ın bilgisinin özünü ve ruhunu da Fâtiha sûresinin teşkil ettiğini söyler. Bu yüzden Fâtiha sûresinin tefsirini tam olarak bilip kavramanın, Kur’an’ın tefsirini bilip kavramak anlamına geleceğini ifade eder. Belki bu sebepten dolayı, bütün müfessirler, özellikle rivayet ve dirayeti bir arada bulunduran tefsir sahipleri, Fâtiha sûresinin tefsiri üzerinde etraflıca dururlar. Müstakil Fâtiha sûresi tefsirleri de yazılagelmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah’ın kitabı Kur’an’ın içindeki en büyük sûre, Fâtiha sûresidir.
2. Fâtiha sûresi, Kur’an’ın itikadî, amelî ve ahlâkî ahkâmının özüdür.

3. Fâtiha sûresinde tevhid inancı, sadece Allah’a ibadet, Allah’ın va’di ve vaîdi, geçmiş ümmetlerden gazaba uğrayanlar ve sapıklığa düşenlerin kıssalarının özü yer alır.

4. Fâtiha sûresi, Peygamberimiz tarafından es-Seb‘u’l-mesânî ve el-Kur’ânü’l-Azîm diye de adlandırılmıştır.

5. Fâtiha sûresini okumanın ecri ve sevabı çok büyüktür**.**

6. Kur’an’ın bazı sûreleri, diğer bazılarından daha faziletli olabilir.

1012- وعن أبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ في : قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ : « والَّذِي نَفْسي بِيدِهِ ، إِنَّهَا لَتَعْدِلُ ثُلُثَ القُرْآنِ » .

وفي روايةٍ : أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لأَصْحابِهِ : « أَيَعْجِزُ أَحَدُكُم أَنْ يقْرَأَ بِثُلُثِ الْقُرْآنِ في لَيْلَةٍ » فَشَقَّ ذلكَ علَيْهِمْ ، وقالُوا : أَيُّنَا يُطِيقُ ذلكَ يا رسولَ اللَّه ؟ فقال : «قُلْ هُو اللَّه أَحَدٌ ، اللَّهُ الصَّمَدُ : ثُلُثُ الْقُرْآنِ » رواه البخاري.

1012. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* **“Kul hüvallahü ahad”** sûresi hakkında şöyle buyurdu:

“Canımı gücü ve kuvvetiyle elinde tutan Allah’a yemin ederim ki, bu sûre Kur’an’ın üçte birine denktir.”

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 13. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 18; Tirmizî, Fezâilü’l-Kur’ân 11

Bir başka rivayete göre: Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabına şöyle buyurdu:

“Sizden biriniz bir gecede Kur’an’ın üçte birini okumaktan âciz mi kalıyor?” Bu onlara gerçekten zor geldi ve:

–Buna hangimizin gücü yeter ki, yâ Resûlallah! dediler. Bunun üzerine Efendimiz:

“Kul hüvellahü ahad Allahü’s-samed, Kur’an’ın üçte biridir” buyurdular.

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 13. Ayrıca bk. Müslim, Müsâfirîn 259; Tirmizî, Fezâilü’l-Kur’ân 11

1015 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1013- وعنْهُ أَنَّ رَجُلاً سمِع رَجُلاً يَقْرَأُ : « قَلُ هُوَ اللَّه أَحدٌ » يُرِدِّدُها فَلَمَّا أَصْبَحَ جاءَ إِلى رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَذَكَرَ ذلكَ لَهُ وكَانَ الرَّجُلُ يتَقَالُّهَا فَقَال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « والَّذي نَفْسِي بِيَدِهِ ، إِنَّها لَتَعْدِلُ ثُلُثَ الْقُرْآنِ » رواه البخاري .

1013. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh’*den rivayet edildiğine göre, bir adam başka bir adamın **“Kul hüvellahü ahad”**’ı tekrar tekrar okuduğunu duydu. Sabah olunca Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’e gelip bu durumu anlattı. Adamın kendisi bunu azımsıyordu. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

“Canımı gücü ve kudretiyle elinde bulunduran Allah’a yemin ederim ki, o sûre Kur’an’ın üçte birine denktir” buyurdu.

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 13

1015 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1014- وعن أَبي هريرة رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال في : قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ: « إِنَّهَا تَعْدِلُ ثُلُثَ القُرْآنِ » رواه مسلم .

1014. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* ‘den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* **“Kul hüvellahü ahad”** sûresi hakkında:

“Şüphesiz ki o sûre Kur’an’ın üçte birine denktir” buyurdu.

Müslim, Müsâfirîn 261

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1015- وعنْ أنسٍ رضي اللّهُ عنهُ أنَّ رجُلا قال : يا رسول اللَّهِ إِني أُحِبُّ هَذِهِ السُّورَةَ: قُلْ هُوَ اللَّه أَحدٌ ، قال : « إِنَّ حُبَّها أَدْخَلَكَ الجنَّةَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسن . رواه البخاري في صحيحه تعليقًا .

1015. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, bir adam:

–Ben şu **"kul hüvellahü ahad"** sûresini seviyorum, dedi. Peygamberimiz:

"Şüphesiz ki onun sevgisi seni cennete sokar" buyurdular.

Buhârî, Ezân 106. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilu'l-Kur'ân 11

Açıklamalar

Görüldüğü gibi, İhlâs sûresiyle ilgili bu rivayetlerin her biri muhteva itibariyle aynıdır. Sadece muhteva değil, hadisler arasındaki lafızlar bile müştereklik arzetmektedir. Bu sebeple hepsini birlikte ele almamızın daha isabetli olacağını düşündük.

İhlâs sûresinin de Fâtiha gibi birden çok adı bulunmaktadır. İhlâs'dan sonra en yaygın olan adı **"Kul hüvellahü ahad"**'dır. Fakat bu sûreye **"Tevhîd sûresi"**, **"Ma'rifet sûresi"**, **"Tefrîd sûresi"**, **"Tecrîd sûresi"**, **"Necât sûresi"** adları başta olmak üzere, Kur'an tefsirlerinde sayılan daha başka birçok isim verildiğini görürüz. Bu sûre, müşriklerin Peygamber Efendimiz'e: **"Bize Rabbinin nesebini söyle!"** demeleri üzerine nâzil olmuştu (Tirmizî, Tefsîru sûre (112), 1). Bu sebeple **"Nisbe sûresi"** de denilmiştir. Allah Teâlâ'nın nesep, soy sop gibi şeylerden münezzeh olduğu, sûrede açıkça belirtilmiştir. Fakat bu kadar değil, İhlâs sûresi dinin temeli olan tevhid inancını en mükemmel şekilde ve en kısa tarzda dile getirmiştir. Bu sebeple "Esâs sûresi" diye de anılır. Bu sûrenin muhtevâsı tam kavranılırsa, Allah Taâlâ hakkıyla tanınmış olur. Çünkü ahad, samed, lem yelid, ve lem yûled, ve lem yekün lehu küfüven ahad nitelemelerinin her biri Cenâb-ı Hakk'ın yüce cemâlinin eşsiz vasıflarıdır. Bu sebeple de sûreye "Cemâl sûresi" denilmiştir. Bu sûre ile Allah'a sığınılacağı (teavvüz), kabir sıkıntılarına bu sûrenin mani olacağı, sürekli okuyup mâna ve mahiyetine gönülden inanmak ve tefekkür etmek suretiyle

insanı şirkten uzak kılacağı, daima tevhidi hatırlattığı için gerçek bir zikir olduğu gibi diğer özellikleri bu metni kısa sûreyi çok önemli kılmaktadır. Onun bu önemini Peygamberimiz'den sûre ile ilgili olarak rivayet edilen pek çok sahih hadis de ortaya koymaktadır.

İhlâs sûresini okumanın Kur'an'ın üçte birine denk olduğuna dair hadisler, bir çok sahâbîden rivayet edilmiştir. Onlar arasında Übey İbni Kâ'b, Ömer İbni Hattâb, Ebû Eyyûb el-Ensârî ve Ebû Mes'ûd el-Ensârî gibi meşhur isimlerin bulunduğunu görmekteyiz. Hadis şârihleri ve müfessirler bu hadisleri yorumlarken çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Bir kısım âlimlere göre, burada kastedilen denklik sevabı itibariyle değil, anlamı itibariyle üçte birine denk olmasıdır. Çünkü Kur'an'ın anlamları genel olarak üç ilme temel teşkil eder: Bunlardan birincisi tevhid ilmidir. Diğer ikisi ise şeriat ilmi ile ahlâk ilmidir. Bu sûre şeriat ve ahlâk ilminin de temeli olan tevhid ilmini en veciz ve en güzel şekilde ifade etmektedir. İmam Gazzâlî'ye göre Kur'an'daki bilgilerin temeli üç çeşit ilmi kapsar:

1. Mebde, yani varlığın başlangıcıyla ilgili ilimler;
2. Meâd, yani varlığın sonu hakkındaki ilimler;
3. Sırât-ı müstakîm, yani dosdoğru olan yolun ilmidir.

Bu sûre mebde ilminin temelini teşkil ettiği için Kur'an'ın üçte birine denk olur.

Bir kısım âlimlere göre ise İhlâs sûresi sevap bakımından da Kur'an'ın üçte birine eşittir. Çünkü hadislerin zâhirinden anlaşılan mâna budur. Fakat Peygamber Efendimiz'in Kur'an'ın her harfine on sevap verileceğine dair bu konunun başında açıkladığımız hadislerine bakarak bu görüşe itiraz edenler olmuştur. Bu itirazlara birtakım aklî ve naklî yorumlarla cevaplar verilmişse de bizim bu tafsilâtı tefsirlere bırakmamız daha doğru olur. Bu konuda İbni Abdülber şöyle der: *"Biz, Hz. Peygamber'den sahih olarak nakledildiği sabit olan rivayetlerle amel eder, ona asla muhalefet etmeyiz. Peygamberimiz'in söylediği sözlerden mânasını kavrayamadıklarımıza da öylece inanır ve Resûlullah'ın söylediği sözlerin bilgisine sahip olduğunu kabul ederiz. İhlâs sûresinin neden Kur'an'ın üçte birine denk olduğu konusunu da bilmiyor, fakat Resûl-i Ekrem'in bu konudaki sözlerine inanıyoruz"*. Buhârî'nin hocası meşhur muhaddis İshak İbni Râhûye: *"Bu hadisin anlamı, üç İhlâs okuyan kimse bütün Kur'an'ı okuyan kadar sevap*

kazanır demek değildir. Hatta iki yüz defadan fazla okusa bile bunu demeyiz" demektedir. Şunu kabul etmek gerekir ki, **"Kim bir iyilik yaparsa ona on katıyla sevap vardır"** [En'âm sûresi (6), 160] vaadiyle bir harfe on sevap veren Allah, dilerse İhlas sûresine diğerlerinin tamamına veya üçte birine denk bir sevap verebilir. Buna mânî bir durum ve aksini ispata yarayacak şer'î bir delil yoktur. Tam aksine **"Allah dilediğini yapar"** [İbrahim sûresi (14), 27] ve **"Dilediği gibi hüküm verir"** [Mâide sûresi (5),1] gibi Kur'an âyetlerinden başka sebep aramak da doğru olmaz.

İmam Nevevî'nin Buhârî'den tahric ettiği ve Tirmizî'nin de aynısını rivayet ettiği, Peygamberimiz'in İhlâs sûresini seven kişiye, bu sevginin kendisini cennete götüreceğini haber verdiği hadis, uzun bir metnin en son cümlesidir. Buhârî bu hadisi muallak olarak, yani senedini zikretmeksizin nakletmiştir. Buna göre, Kubâ Mescidi'nde cemaate namaz kıldıran ensara mensup bir sahâbî, kıldırdığı her namazın her rek'atında **"Kul hüvellâhü ahad"** sûresini okuyor, sonra bir başka sûreyi ona ekliyordu. Cemaat kendisine itiraz ettiyse de buna devam etti ve dilerlerse bir başkasını kendilerine imam edinmelerini söyledi. Fakat onlar cemaatin en faziletlisi olarak o sahâbîyi gördükleri için bir başkasının namaz kıldırmasını da istemiyorlardı. Peygamber Efendimiz bir gün onların yanına gelmişti. Bu durumu kendilerine haber verdiler. Resûl-i Ekrem o sahâbîye:

– "*Arkadaşlarının arzu ettiği şeyden seni alıkoyan ve her rek'atta bu sûreyi okumaya sevkeden sebep nedir?"* diye sordu. O sahâbî:

–Yâ Resûlallah! Ben İhlâs sûresini çok seviyorum, dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz:

– "*Şüphesiz ki onun sevgisi seni cennete sokar"* buyurdular.

Böylece Efendimiz onu takdir etti ve bu davranışından vazgeçmesini de söylemedi. Hadisin başka kaynaklardaki rivayetlerinde bu kişinin Külsûm İbni Hidm adındaki sahâbî olduğu tasrih edilmiştir. Fakat bu, herkesin yapması gereken veya her zaman yapılması gereken bir sünnet olmadığı gibi, hangi sûre olursa olsun, sürekli onu okumak, sanki başka şey okunmazmış gibi bir kanaate sahip olmak veya bu kanaate sahip olunmasına vesile teşkil etmek hoş karşılanmamıştır. Ne var ki, namaz dışında ve kişinin kendine ait bir vird olmak üzere dilediği sûre ve âyetleri

ezberlemesi, okuması ve bunu sıkça tekrar etmesinde hiçbir sakınca yoktur. Bizim toplumumuzda özellikle Fâtiha ve İhlâs sûrelerinin birçok vesileyle namaz dışında yaygın olarak okunması bu teşvik unsuru hadislere bağlanabilir. Böyle davranmakta da hiçbir sakınca söz konusu değildir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İhlâs sûresi, metni kısa fakat muhtevası yoğun sûrelerdendir.

2. İhlâs sûresinin birçok ismi olup **"Kul hüvellahü ahad"** bu isimlerden biridir.

3. İhlâs sûresi Kur'an'ın üçte birine denktir. Bu denklik, ihtivâ ettiği ilim ve mâna derinliği ile ilgili olabileceği gibi, sevabıyla da ilgili olabilir.

4. Kur'an'ın ihtiva ettiği bilgiler temelde üç kısma ayrılır: Tevhid, teşrî' ve ahlâk. İhlâs sûresi tevhidin temelini teşkil eder. Fakat teşrî' ve ahlâk da tevhide bağlıdır.

5. Peygamber Efendimiz, İhlâs sûresinin faziletleriyle ilgili pek çok sahih hadis irad buyurmuşlardır. Bunlar bize onun kıymeti hakkında yol gösterir.

6. İhlâs sûresini sevmek, onun muhtevasını sevip ona uymak anlamına geldiği için, böyle olanlar cennete girmeyi hak ederler.

1016- وعن عُقْبَةَ بنِ عامِرٍ رَضِيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ قال : «أَلَمْ تَر آيَاتٍ أُنْزِلَتْ هَذِهِ اللَّيْلَةَ لَمْ يُرَ مِثلُهُن قَطُّ ؟ قُلْ أَعُوذُ برَبِّ الفَلَقِ ، وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ » رواه مسلم .

1016. Ukbe İbni Âmir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bu gece indirilen âyetleri görmedin mi? Onların benzerleri asla görülmemiştir: Kul eûzü birabbi'l-felak ve kul eûzü birabbi'n-nâs."

Müslim, Müsâfirîn 264. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 12

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

Ukbe İbni Âmir

Ukbe, meşhur ve büyük sahâbîlerden biridir. Kendisi Medine'li olup Cüheyne kabilesine mensuptur. Sahâbe hayatından bahseden eserler onun pek çok künyesi olduğunu belirtirler. Ebû Hammâd, Ebû Amr, Ebû Lebîd onlardan sadece bir kaçıdır. Resûl-i Ekrem Efendimiz Medine'ye geldiğinde Ukbe koyunlarını gütmekteymiş; koyunları bırakıp Efendimiz'e gelmiş ve kendisine bîat ederek müslüman olmuş. Ukbe, sesi çok güzel olup iyi Kur'an okuyan, ferâiz ilmini ve fıkhı bilen, çok güzel konuşan, şair ve kâtip bir sahâbî idi. Kur'an'ı toplayanlardan biri de odur. Onun kendi eliyle yazıp topladığı Kur'an nüshası uzun yıllar Mısır'da muhafaza edilmiş ve ilk dönem İslâm âlimlerinden birçoğu o nüshayı görmüştür.

Ukbe pek çok fetihte bulundu. Dımaşk'ın fethini Hz.Ömer'e müjdeleyen o oldu. Dımaşk'tan Medine'ye yedi günde gelmiş, Medine'de Resûl-i Ekrem'in kabrinin başında dua ettikten sonra o duanın bereketiyle ikibuçuk günde geri dönmüştü. Sıffîn Savaşı'nda Muâviye'nin yanında yer almış, bu savaştan sonra Muâviye kendisini en geniş yetkilerle Mısır valiliğine tayin etmişti. Ukbe Mısır'a yerleşti ve bir rivayete göre 58 (678) senesinde orada vefat etti.

Ukbe, Peygamber Efendimiz'den 55 hadis rivayet etti. Ukbe'den hadis nakledenler arasında İbni Abbas, Ebû Ümâme, Cübeyr İbni Nüfeyr, Ebû İdrîs el-Havlânî ile sahâbe ve tâbiînden birçok kişi vardır.

Allah ondan razı olsun.

1017- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رَضي اللَّه عنهُ قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَعَوَّذُ مِنَ الجانِّ ، وَعَيْنِ الإِنْسَانِ ، حتَّى نَزَلَتِ المُعَوذَتان ، فَلَمَّا نَزَلَتَا ، أَخَذَ بِهِما وتَركَ ما سِواهُما . رواه الترمذي وقال حديث حسن .

1017. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* cinlerden ve göz değmesinden Allah'a sığınırdı. Nihayet Muavvizeteyn (Kul eûzü birabbi'l-felak ve kul eûzü birabbi'n-nâs) nâzil oldu. Ondan sonra Muavvizeteyn ile Allah'a sığınmaya başladı ve diğer duaları bıraktı.

Tirmizî, Tıb 16. Ayrıca bk. İbni Mâce, Tıb 33

Açıklamalar

Felak ve Nâs sûreleri "sığınırım de" emriyle başladıkları için, ikisine birden iki sığındırıcı anlamında **"Muavvizeteyn"** adı verilir. Bu ikisine İhlâs sûresi de dahil edilerek üçüne birden **"Muavvizât"** denilmektedir. Hz.Âişe'den rivayet edildiğine göre, Resûl-i Ekrem bir rahatsızlık hissettiği zaman ve her gece yatağına yatarken bu üç sûreyi okuyup avuçlarına üfleyerek, başına ve yüzünden başlamak üzere bütün vücuduna mesheder ve bunu üç defa tekrar ederlerdi (Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân 14; Müslim, Selâm 51; Ebû Dâvûd, Tıb 19).

Felak ve Nâs sûreleri, meşhur olan görüşe göre Medine'de nâzil oldu. Nâzil oluş sebebi, yahudi Lebîd İbni A'sam'ın sihir kıssasıyla ilgilidir. Rivayete göre bu yahudi Hz. Peygamber'e sihir yapmış, Resûl-i Ekrem o yüzden birkaç gün rahatsız olmuştu. Cebrâil *aleyhisselâm* Peygamberimiz'e gelerek, kendisine yahudilerden bir adamın sihir yaptığını, sihrin yerini, yapanı ve ne ile yaptığını haber vermiş ve bu vesileyle de bu iki sûreyi getirmişti. Resûl-i Ekrem bu iki sûreden her bir âyeti okudukça sihir yapılan ipin bir düğümü çözülmüş, sûreler bitince son düğüm de çözülmek suretiyle hem rahatsızlığından kurtulmuş, hem de ayağa kalkmıştı. Nakledilen bu nüzûl sebebini kabul etmeyen müfessirler de vardır. Tefsir kitaplarında bu konunun enine boyuna münakaşası yapılmıştır. Biz onlar üzerinde duracak değiliz. Şu kadarını ifade edelim ki, bu rivayetler Hz.Peygamber'in sihire mağlup olduğu gibi bir anlama gelmez. Tam aksine mûcize ile ona üstün geldiğini gösterir. Peygamber Efendimiz'in bu iki sûrenin inmesinden önce de, cinlerin ve kötü gözlü insanların şerlerinden Allah'a sığındığı, belki bunun için bazı âyetleri ve duaları okuduğu bilinmektedir. Fakat bu sûrelerin nüzûlünden sonra artık başka şeyler okumadığı anlaşılmaktadır. İşte Ukbe'ye veya bütün sahâbeye şimdiye kadar benzeri olmayan âyetler indiğini söylemesinin sebebi bu hadise olabilir. Peygamber Efendimiz'den ümmete intikal eden bir fiilî sünnet olarak, kötü gözlerden, birtakım şerli insanların şerrinden ve cinlerin tasallutundan korunmak için bu sûrelerin okunması bütün müslümanlar arasında yaygınlık kazanmıştır. Müslümanların bu uygulamaları Kur'an'ın: "**Biz Kur'an'dan, mü'minlere**

şifa ve rahmet olan şeyler indiriyoruz [İsrâ sûresi (17), 82] âyetine uygun bir davranıştır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Felak ve Nâs sûreleri Kur'an'ın faziletli sûrelerinden ikisidir.

2. Bu iki sûre, insanların ve cinlerin şerrinden Allah'a sığınmayı konu edindiği için iki sığındırıcı anlamında Muavvizeteyn diye adlandırılmıştır.

3. Göz değmesi hak olup, Resûl-i Ekrem Efendimiz bundan Allah'a sığınmıştır.

4. Cinlerin eziyetinden, kindar ve hasetçi kimselerin çok zararlı olan gözlerinin şerrinden kurtulmak için duaya sımsıkı sarılmak gerekir; Muavvizeteyn sûreleri bunun bir vesilesidir.

1018- وعن أَبي هريرةَ رضيَ اللَّهُ عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مِنَ القُرْآنِ سُورَةٌ ثَلاثُونَ آيَةً شَفعتْ لِرَجُلٍ حَتَّى غُفِرَ لَهُ ، وهِيَ : تبارَكَ الذِي بِيَدِهِ المُلْكُ » .

رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .
وفي رواية أبي داود : « تَشْفَعُ » .

1018. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kur'an'da otuz ayetten ibaret bir sûre bir adama şefaat etti; neticede o kişi bağışlandı. O sûre: Tebârekellezî biyedihi'l-mülk'dür."

Ebû Dâvud, Salât 327; Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 9. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 52

Açıklamalar

Tebâreke sûresi, Kur'an'ın 67'nci sûresi olup 30 âyetten ibarettir. Bu sûre **Mülk** sûresi diye anılır ve Kur'an'daki adı böyledir. Ancak ona **Mânia, Münciye, Vâkiye** gibi isimler de verilmiştir. Bu sûre Mekke'de nâzil olmuştur. Mülk sûresinin fazileti hakkında çeşitli hadisler vardır.

Onlardan birinde bildirildiğine göre, Peygamber Efendimiz, Secde ve Mülk sûrelerini her gece yatmadan önce okurlardı (Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 9). Bunu mukîm iken de, yolculukta olduğu sıralarda da bırakmadıkları nakledilir. Resûlullah'ın bu sünnetinden hareketle müslümanlar da hem bu sûrenin hem de sünnete uymanın bereketini umarak her gece Mülk sûresini okumayı güzel bir âdet edinmişlerdir. Bunun mendup sayılan davranışlardan biri olduğu kabul edilir.

Bu sûrenin bir adama şefaat etmesi ve bu vesileyle onun mağfirete nâil olup bağışlanması, onu sürekli okuması ve kadrini kıymetini bilmesi sebebiyledir. Bu şekilde davrananları Cenâb-ı Hak kabir azâbından koruyacak veya kıyamet gününde kendilerini bağışlayıp affedecektir. Hattâ sûreye **"Mânia"** ve **"Münciye**" adlarının verilmesinin sebebi, onun mâna ve mâhiyetini kavrayarak ve inanarak okuyanın kabir azâbı görmesine engel olacağı ve kurtuluşuna da vesile teşkil edeceği içindir. Sûreye bu iki ismi bizzat Efendimiz vermişlerdir (Bk. Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 9). Peygamberimiz'in bu hadisleri Tebâreke sûresinin sürekli okunmasına teşvik mahiyetinde kabul edilmelidir.

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Tebâreke sûresi, Kur'an'ın özellikli ve faziletli sûrelerindendir.

2. Tebâreke sûresinin ezberlenmesi ve her gece yatmadan önce sürekli okunması Peygamberimiz'in sünnetlerindendir.

3. Tebâreke sûresini sürekli okumak, onun şefaatine nâil olmanın ve bağışlanmanın vesilesidir.

4. Bu şefaat, kabir azâbından korunmak olabileceği gibi, kıyamet gününde bağışlanmak da olabilir.

1019- وعن أَبي مسعودٍ البدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنهُ عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «منْ قَرَأَ بالآيتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورةِ البقَرةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَتَاهُ » متفقٌ عليه .

قيل : كَفَتَاهُ المَكْرُوهَ تِلْكَ اللَّيْلَةَ ، وَقِيلَ : كَفَتَاهُ مِنْ قِيَامِ اللَّيْلِ .

1019. Ebû Mes’ûd el-Bedrî *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bakara sûresinin sonundan iki âyeti geceleyin okuyan kimseye bunlar yeter.”

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 10, 27, 34; Müslim, Müsâfirîn 255. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Ramazan 9; Tirmizî, Fezâilü’l-Kur’ân 4; İbni Mâce, İkâmet 183

Açıklamalar

Bakara sûresinin sonundaki iki âyet, her müslümanın ezberleyip her gece okumaya özen gösterdiği **“Âmenerrasûlü”**dür. Bu âyetler nâzil olduktan sonra Peygamber Efendimiz’in onları ilk olarak okuduğu esnada, her dua kelimesinden sonra Cenâb-ı Hakk’ın “duânı kabul ettim” buyurduğu nakledilir (Müslim, Îmân 199-200). Ebû Zer’den nakledilen bir hadise göre de Peygamberimiz: *“Allah Teâlâ Bakara sûresini iki âyetle sona erdirmiştir ki, bunları bana arşın altındaki bir hazineden vermiştir. Bunları öğreniniz, kadınlarınıza, çocuklarınıza belletiniz, öğretiniz. Çünkü bunlar hem salâttır, hem duadır, hem Kur’an’dır”* buyurmuşlardır (Dârimî, Fezâilü’l-Kur’an 14; Ahmed İbni Hanbel, Müsned, IV, 147, 151; V, 180). Özellikle ülkemizde cemaatle kılınan yatsı namazlarından sonra bütün camilerde Âmenerrasûlü okunması, neredeyse vazgeçilmez bir âdet olmuştur. Ferdî olarak da hemen her müslüman bu iki âyeti her gece okur. Bu iki âyetten birincisi imanın temel esaslarını, ikincisi ise yedi ayrı dua cümlesini ihtivâ eder. Hz.Ömer ve Hz.Ali’nin: *“Akıllı bir adam görmedik ki, Bakara sûresinin sonundaki iki âyeti okumadan uyusun”* (Dârimî, Fezâilü’l-Kur’ân 14) dedikleri nakledilir.

Âmenerrasûlü’nün o gece okuyana yetmesi ifadesini, gece namazının yerini tutar veya Kur’an okumanın yerini tutar tarzında anlayanlar olmuştur. Bir kısım âlimler de, bu iki âyet, okuyanı şeytanın ve diğer şerlilerin kötülüklerinden korur şeklinde anlamışlardır. Müfessirler özellikle Âmenerrasûlü’nün mâna ve mahiyeti üzerinde etraflıca bilgiler vermişler, önemini açıklamaya özen göstermişlerdir. Çünkü bu âyetler dünya ve âhiret hayırlarını, en güzel ve en kapsamlı duaları ihtiva etmektedir. Hayrı ve şerri bilip tanımak bir müslümanın en önemli görevidir. Duanın hayatımızda ne

kadar büyük önemi olduğu, Cenâb-ı Hakk'ın Kur'an'da bize öğrettiği dua âyetlerinin çokluğundan ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sürekli yaptığı, ümmetine de tavsiye ettiği me'sûr dualardan anlaşılır. Dua ve niyazı olmayan bir müslüman düşünülemez. Bakara sûresinin bu son iki âyetini daha bir şuurla okumak, onlardan daha çok istifade etmek için bu âyetler hakkında Kur'an tefsirlerinden bilgi edinmek gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bakara sûresinin son iki âyeti olan Âmenerrasûlü'yü her gece okumak, Efendimiz'in sünneti olup, bizim de bu sünnete uymamız en büyük fazilet sayılır.

2. Bakara sûresinin son iki âyetini okuyan kimse bu sayede dünya ve âhiret saadetine nâil olur, bu iki âyet o kimseyi kötülüklerin her çeşidinden korur.

3. Bu âyetler imanın tecdidine ve dolayısıyla her gece yeniden manevî bir güç kazanmaya vesile olur.

4. Âmenerrasûlü, dua olarak kişinin dünya ve âhiret hayırlarının hepsini her gün Allah Taâlâ'dan bir kere daha temennî etmesi anlamına gelir.

1020- وعن أَبي هريرةَ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِر ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِن الْبيْتِ الَّذي تُقْرأُ فِيهِ سُورةُ الْبقَرةِ » رواه مسلم.

1020. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Evlerinizi kabirlere çevirmeyiniz. Şüphesiz şeytan, içinde Bakara sûresi okunan evden kaçar."

Müslim, Müsâfirîn 212. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'ân 2

Açıklamalar

Kabirler, içinde insan olduğu halde, dıştan bakanlar için hiçbir hayat eseri görülmeyen mekânlardır. Çünkü oradaki insanlar ölüdürler.

Peygamberimiz, içinde Kur'an okunmayan, namaz kılınmayan, Allah'ın adı anılmayan evleri, içinde canlılık eseri görülmeyen kabirlere benzetmiştir. Müslümanları, evlerini bu hale çevirmemeleri konusunda uyarmıştır. Şayet bir ev bu halde ise, o ev kabir, onun içinde yaşayanlar da diri değil ölü hükmünde olurlar. Resûl-i Ekrem Efendimiz, sahâbeye evlerinde Kur'an okumalarını ve farzlar dışındaki sünnet namazları, nâfileleri evlerinde kılmayı tavsiye etmiştir. "F*arz namazlar dışında, kişinin kıldığı namazların en faziletlisi, evinde kıldığı namazdır"* (Müslim, Müsâfirîn 213) hadisi, evlerimizi ibadetten mahrum etmemek gerektiğini gösterir. Nitekim Peygamberimiz, evi mescide bitişik olduğu halde nâfile namazları evinde kılmışlardır. Ancak bu sözlerden cami ve mescidlerde sünnet ve nâfile namaz kılmanın caiz olmadığı veya hoş karşılanmadığı gibi bir kanaate ulaşmak doğru olmaz. Çünkü Peygamberimiz'in zamanında da mescidde bazı nâfile namazların kılındığını görmekteyiz. Hatta Kâdî İyâz, selef âlimlerinden bir kısmının bütün nâfile namazların mescidde kılınmasının daha faziletli sayıldığı kanaatinde olduklarını söyler. İmam Mâlik ve Süfyân es-Sevrî'nin de aralarında bulunduğu bir kısım âlimin ise gündüz nâfilelerinin mescidde kılınmasına taraftar olduklarını belirtir. Bu konuda ilgili bahislerde bilgi verilmiştir; burada o münakaşaya girmeyeceğiz.

Bakara sûresi, Kur'ân-ı Kerîm'in metin ve âyet sayısı bakımından en uzun sûresidir. Bunun yanında içinde bulunan ahkâmın, darbı mesellerin, hüccetlerin, Allah'ın varlığıyla ilgili kesin delillerin, dinin uyulması gereken temel esaslarının, kıssa ve mevızaların, garip olayların ve akıllara durgunluk veren mûcizelerin çokluğu, içinde Allah'ın isimlerinin en fazla geçtiği sûre olması açısından da özellikli bir yere sahiptir. Bütün bunların bulunduğu bir sûreyi okuyan ve mahiyetini kavrayıp hayatına uygulayan bir kimseyi şeytanın aldatması, saptırması mümkün olmaz. Bu sebeple bu sûreyi okuyan kimseden ve okunduğu mahalden şeytanın kaçıp uzaklaşması tabiidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanlar, içinde Kur'an okumak, namaz kılmak, dua etmek ve Allah'ı zikretmek suretiyle evlerini canlı kılmalı, ölüler yurdu olan kabre çevirmekten sakınmalıdırlar.

2. Nâfile ibadetleri evde yapmak daha faziletlidir.

3. Bakara sûresini okumak, mahiyetini kavrayıp üzerinde düşünmek, ahkâmını uygulamak faziletli amellerden biridir.

4. Bakara sûresini yukarıda sayılan özelliklere dikkat ederek okuyan kimsenin yanından şeytan uzaklaşır**.**

1021- وعن أُبَيِّ بن كَعْبٍ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «يا أَبا المُنذِرِ أَتَدْرِي أَيُّ آيةٍ مِن كتاب اللَّهِ معكَ أَعْظَمُ ؟ قُلْتُ : اللَّه لاَ إِلهَ إِلاَّ هُو الحَيُّ الْقَيُّومُ ، فَضَربَ في صَدْري وَقَال : « لِيهْنكَ الْعِلْمُ أَبَا المُنذِرِ » رواه مسلم .

1021. Übey İbni Kâ'b *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

"Ey Ebü'l-Münzir! Allah'ın kitabından ezberinde bulunan âyetlerden hangisinin daha büyük olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Ben:

–Allâhü lâ ilâhe illâ hüve'l-hayyu'l-kayyûm, dedim. Bu cevabım üzerine elini göğsüme vurdu ve:

– **"İlim sana mübarek olsun, ey Ebü'l-Münzir"** buyurdu.

Müslim, Müsâfirîn 258

Açıklamalar

Übey İbni Kâ'b, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in zaman-ı saâdetlerinde Kur'ân-ı Kerîm'i baştan sona kadar ezberleyen sahâbîlerden biridir. Ebü'l-Münzir onun künyesidir. Hayat hikâyesini anlatırken bunlardan bahsetmiştik. Burada dikkatimizi çekmesi gereken husus, Peygamberimiz'in, Übey İbni Kâ'b'ın tamamını ezberlediği Kur'an'ın bilgisine de sahip olmasını takdir buyurmalarıdır. Çünkü Übeyy'in cevabını bu bilgiye sahip olduğunu anlatmaya yeterli bulmuş ve *"İlim sana mübârek olsun"* buyurmuşlardır. Bu bizim için örnek alınacak bir noktadır. Nice Kur'an okuyan kimse vardır ki, onun bilgisinden ve ilminden mahrumdur. Kur'an'ı inanarak ve ecrini Allah'tan umarak sadece ezberleyip okumak da asla küçümsenemeyecek bir fazilettir. Ancak onun ilmine vâkıf olmanın,

bununla birlikte gereğini yapıp yaşamanın daha büyük bir fazilet olduğu da açıktır.

Burada büyüklüğünden söz edilen âyet, Bakara sûresindeki **"Âyetü'l-kürsî"** diye anılan 255'nci âyettir. Bu âyetin büyüklüğü sebebiyle Bakara sûresine, "Sûretü'l-kürsî" de denilir. Bu âyet, ilâhî saltanatın ve hükümdarlığın gayet açık ve özet bir anlatımıdır. Allah Teâlâ'nın zâtını ve sıfatını eksiksiz tarif etmektedir. Göklerin, yerlerin ve çevrelerinin yaratılması, ayakta durması, düzeni, miktar ve genişliğinin korunması, hayat sırrı, ilim sırrı, hâkimiyet sırrı gibi maddî ve mânevî kuvvetlerini bu âyet son derece açık bir şekilde ispat etmektedir. Bütün bunlar ilâhiyat meselelerinin ana unsurunu teşkil ettiği gibi, Allah'ın kürsüsü kavramıyla da kapsayıcılığının genişliğini ortaya koymaktadır. Bu açıdan, konusu ve kapsamı ile uygunluk açısından, Âyetü'l-kürsî'nin Kur'an âyetleri arasında büyük bir kıymeti ve üstün bir fazileti vardır. Bu sebeple Peygamber Efendimiz: *"Kur'an'da en büyük âyet, Âyetü'l-kürsî'dir. Bu âyeti kim okursa, Allah o kimseye ânında bir melek gönderir, o melek o kişinin ertesi güne kadar iyiliklerini yazar, günahlarını siler. Bu âyet bir evde okunduğunda, şeytanlar o evi otuz gün bırakıp terkeder. Kırk gün müddetle o eve ne bir sihirbaz kadın, ne de bir sihirbaz erkek girer. Ey Ali! Bu âyeti çocuklarına, ailene ve komşularına öğret. Çünkü bundan büyük bir âyet nâzil olmadı"* buyurmuştur (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, V, 142, 178) .

Âyetü'l-kürsî'nin faziletleriyle ilgili pek çok sahih rivayet vardır. Bunları Efendimiz'den kendilerine bir emir ve tâlimat kabul eden müslümanlar, her vesileyle gereğini yerine getirmeye büyük bir özen gösterirler. Günde beş vakit kılınan namazların ardından, tesbihattan önce muhakkak Âyetü'l-kürsî'yi okurlar. Çünkü Resûl-i Ekrem şöyle buyurmuştur: *"Kim farz namazların peşinden Âyetü'l-kürsî'yi okursa, ölümden başka hiçbir şey onu cennete girmekten engelleyemez. Ölünce de doğru cennete gider"* (Müttekî el-Hindî, Kenzü'l-ummâl, 2534, 2569-70-71). Bir başka hadiste: *"Farz namazların peşinden Âyetü'l-kürsî'yi okuyan kimse, diğer namaz vaktine kadar Allah'ın koruması altındadır"* buyurulur (İbni Hacer el-Heysemî, *Mecmaü'z-zevâid*, II, 148). Sadece namazların arkasından değil yatağa yatıp uyumadan önce de bu âyetin okunması tavsiye buyurulmuştur. Bir müslüman, gücü ve imkânı nisbetinde bu tavsiyelere uyarsa, bu dünyada düzenli bir hayat sürer, âhirette de büyük

sevaba ve mânevî derecelere kavuşur. Çünkü bunlar bizim hayatımızı disiplin altına alan ve Allah rızâsına uygun davranışlar ortaya koymamızı sağlayan önemli teşviklerdir. Tabii ki, her zaman ifade etmeye çalıştığımız gibi Kur'an'ın bir ibadet aşkı ile okunmasının yanında, okunan sûre ve âyetlerin mânalarını kavramaya çalışmak, gerekleriyle amel etmek işin temelini teşkil eder.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'an'ın bazı âyetleri diğerlerinden faziletlidir. Bu ayırım, bazı âyetlerin eksik ve noksan olduğu anlamına gelmez.

2. Âyetü'l-kürsî'nin büyüklüğü, muhtevâsının büyüklüğü ve kapsayıcılığıyla alâkalıdır. Çünkü bu âyet, Allah Teâlâ'nın bütün isim ve sıfatlarının esasını teşkil eder.

3. Übey İbni Kâ'b, sahâbenin önde gelen ilim ehlinden biridir. Onun bu vasıfla anılmasının sebebi Kur'an hâfızı olması ve onun bilgisine sahip bulunmasındandır.

4. Kendini beğenme ve kibir hissine kapılmamasından emin olunan kimseyi yüzüne karşı methetmek câizdir.

5. Kur'an'ın faziletli olarak nitelendirilen sûre ve âyetlerini okumak, okuyana büyük sevap kazandırır.

1022- وعن أَبي هريرة رضي اللَّه عنه قال : وكَّلَني رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بحِفْظِ زَكَاةِ رمضانَ ، فَأَتَاني آتٍ ، فَجعل يحْثُو مِنَ الطَّعام ، فَأَخَذْتُهُ فقُلتُ : لأرَفَعَنَّك إِلى رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : إِنِّي مُحتَاجٌ ، وعليَّ عَيالٌ ، وبي حاجةٌ شديدَةٌ . ، فَخَلَّيْتُ عَنْهُ ، فَأَصْبحْتُ ، فَقَال رسُولُ اللَّهِ صلَّى اللَّهُ علَيْهِ وآلهِ وسَلَّمَ : « يا أَبا هُريرة ، ما فَعلَ أَسِيرُكَ الْبارِحةَ ؟ » قُلْتُ : يا رسُول اللَّهِ شَكَا حَاجَةً وعِيَالاً ، فَرحِمْتُهُ ، فَخَلَّيْتُ سبِيلَهُ. فقال : « أَما إِنَّهُ قَدْ كَذَبك وسيعُودُ » فَعرفْتُ أَنَّهُ سيعُودُ لِقَوْلِ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَرصدْتُهُ

. فَجَاءَ يحثُو مِنَ الطّعامِ، فَقُلْتُ : لأرْفَعنَّكَ إلى رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ: دعْني فَإِنِّي مُحْتاجٌ ، وعلَيَّ عِيالٌ لا أَعُودُ، فرحِمْتُهُ وَخَلَّيتُ سبِيلَهُ ، فَأَصبحتُ فَقَال لي رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا أَبا هُرِيْرةَ ، ما فَعل أَسِيرُكَ الْبارِحةَ ؟ » قُلْتُ : يا رسُول اللَّهِ شَكَا حاجةً وَعِيالاً فَرحِمْتُهُ ، وَخَلَّيتُ سبِيلَهُ ، فَقَال : « إِنَّهُ قَدْ كَذَبكَ وسيَعُودُ » . فرصدْتُهُ الثَّالِثَةَ . فَجاءَ يحْثُو مِنَ الطَّعام ، فَأَخَذْتهُ ، فقلتُ : لأَرْفَعنَّك إلى رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهذا آخِرُ ثَلاثٍ مراتٍ أَنَّكَ لا تَزْعُمُ أَنَّكَ تَعُودُ، ثُمَّ تَعُودُ، فقال : دعْني فَإِنِّي أُعلِّمُكَ كَلِماتٍ ينْفَعُكَ اللَّه بهَا ، قلتُ : ما هُنَّ ؟ قَال : إِذا أَويْتَ إِلى فِراشِكَ فَاقْرأْ آيةَ الْكُرسِيِّ ، فَإِنَّهُ لَن يزَالَ عليْكَ مِنَ اللَّهِ حافِظٌ ، ولا يقْربُكَ شيْطَانٌ حتَّى تُصْبِح ، فَخَلَّيْتُ سبِيلَهُ فَأَصْبحْتُ ، فقَالَ لي رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما فَعلَ أَسِيرُكَ الْبارِحةَ ؟ » فقُلتُ : يا رَسُول اللَّهِ زَعم أَنَّهُ يُعلِّمُني كَلِماتٍ ينْفَعُني اللَّه بهَا ، فَخَلَّيْتُ سبِيلَه. قال : « مَا هِيَ ؟ » قلت : قال لي : إِذا أَويْتَ إِلى فِراشِكَ فَاقرَأْ اية الْكُرْسيِّ مِنْ أَوَّلها حَتَّى تَخْتِمَ الآيةَ : { اللَّه لا إِلهَ إلاَّ هُو الحيُّ الْقَيُّومُ } وقال لي : لا يَزَال علَيْكَ مِنَ اللَّهِ حَافِظٌ ، وَلَنْ يقْربَكَ شَيْطَانٌ حَتَّى تُصْبِحَ . فقال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَمَا إِنَّه قَدْ صَدقكَ وَهُو كَذوبٌ ، تَعْلَم مَنْ تُخَاطِبُ مُنْذ ثَلاثٍ يا أَبا هُريْرَة ؟ » قلت : لا ، قال : «ذَاكَ شَيْطَانٌ » رواه البخاري .

1022. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* beni ramazan zekâtı olan sadaka-i fıtrı korumakla görevlendirmişti. Bir adam gelip yiyecek şeylerden

avuçlamaya başladı. Adamı tuttum ve:

– Vallahi seni Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in huzuruna götüreceğim, dedim. Adam:

– Şüphesiz ben muhtacım, çoluğum çocuğum ve pek çok ihtiyacım var, dedi. Bunun üzerine ben adamı salıverdim. Sabaha çıkınca, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

– **“Yâ Ebâ Hüreyre! Dün gece tutsağını ne yaptı?”** buyurdu. Ben de:

– Yâ Resûlallah! İhtiyaç içinde bulunduğunu ve çoluk çocuğu olduğunu söyledi, ben de acıdım ve salıverdim, dedim. Resûl-i Ekrem:

– “O sana yalan söyledi, tekrar gelecek” buyurdu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem’*in bu sözü üzerine tekrar geleceğini anladım ve onu gözetlemeye koyuldum. Adam geldi ve yine yiyecek şeylerden avuçlamaya başladı. Bunun üzerine:

– Seni Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in huzuruna çıkaracağım, dedim. Adam:

– Beni bırak, çünkü ben gerçekten muhtacım. Çoluk çocuğum da var. Bir daha gelmem, dedi. Ben de acıdım ve salıverdim. Sabah olunca yine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

– **“Yâ Ebâ Hüreyre! Dün gece tutsağın ne yaptı?”** diye sordu. Ben de:

– Yâ Resûlallah! Bana yine ihtiyaç içinde bulunduğunu ve çoluk çocuğu olduğunu söyledi, ben de acıdım ve salıverdim, dedim. Peygamberimiz:

– “O kesinlikle sana yalan söyledi, ama tekrar gelecek” buyurdu. Ben de üçüncü defa gelmesini bekledim. Gerçekten geldi ve yine yiyecek şeylerden avuçlamaya başladı. Onu tekrar yakaladım ve:

– Seni mutlaka Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in huzuruna çıkaracağım; artık bu üçüncü ve son gelişindir. Bir daha gelmeyeceğine söz veriyorsun sonra tekrar geliyorsun, dedim. Bu defa bana:

– Beni bırak! Allah’ın seni faydalandıracağı bazı kelimeleri ben sana öğreteyim, dedi. Ben:

– O kelimeler nelerdir? dedim. O:

– Yatağına girdiğinde Âyetü'l-kürsî'yi oku. O takdirde, senin yanında Allah tarafından sürekli bir koruyucu bulunur ve sabaha kadar şeytan sana yaklaşamaz, dedi. Bunun üzerine ben onu salıverdim. Sabah olunca Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

– "Tutsağın dün gece ne yaptı?" diye sordu. Ben de:

–Yâ Resûlallah! Allah'ın beni faydalandıracağı birtakım kelimeleri bana öğreteceğini söyledi, ben de onu salıverdim, dedim. Peygamber Efendimiz:

– **"O kelimeler neler?"** diye sordu, ben de o kimsenin bana:

–Yatağına girdiğin zaman Âyetü'l-kürsî'yi, "Allahü lâ ilâhe illâ hüve'l-hayyü'l-kayyûm" âyetini başından sonuna kadar oku; senin yanında Allah tarafından sürekli bir koruyucu bulunur ve sabaha kadar şeytan sana asla yaklaşamaz, dediğini söyledim. Bunun üzerine Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem:*

– **"Bak hele! Kendisi yalancı olduğu halde bu sefer sana doğruyu söylemiş. Üç gecedir kiminle konuştuğunu biliyor musun, ey Ebû Hüreyre?"** dedi. Ben:

– Hayır, bilmiyorum, dedim. Resûl-i Ekrem:

– **"O şeytandır"** buyurdular.

Buhârî, Vekâlet 10, Fezâilü'l-Kur'ân 10, Bed'ü'l-halk 11

Açıklamalar

Buhârî bu hadisi Sahîh'inin üç ayrı yerinde zikretmiştir. Ancak, buradaki şekliyle sadece Kitâbü'l-Vekâle'de zikretmiş, diğer yerlerde ihtisâr etmiştir. Biz, hadiste dikkat çekilen bazı noktalara işaret etmekle yetineceğiz. Bu hadisten Peygamberimiz zamanında sadaka-i fıtrın bir mekânda toplandığını, sonra ihtiyaç sahiplerine dağıtıldığını anlıyoruz. Hz. Peygamber'in gaybın bilgisine sahip kılındığının hadislerde pek çok misali varsa da, Ebû Hüreyre olup biteni anlatmadığı, Efendimiz de bu olaya bizzat şahit olmadığı halde gelen adamın yaptıklarını ve daha sonra yapacaklarını haber vermesi bunun bir örneğini teşkil eder. Ebû

Hüreyre’nin onu görmesi ve yakalaması, şeytanın değişik şekillere girdiğinin bir delilidir. Ayrıca, Resûl-i Ekrem’e hakkıyla tâbi olmanın bereketi ve kerâmetinin Ebû Hüreyre’de tezâhürünün de açık bir göstergesidir. Sadaka-i fıtır fakir ve muhtaçların hakkı olduğu için, sadaka malından alan kişi kendisini böyle tanıtmıştır.

Beyhakî’nin naklettiğine göre, gece yatağına girdiğinde Âyetü’l-kürsî’yi okuyan kimsenin Allah Taâlâ kendi evini, komşusunun evini ve mahallesini güvenli kılar (Ali el-Kârî, el-Mirkât, IV, 632).

Ebû Hüreyre, Peygamberimiz’in uyarısı ile gelen kişinin yalan söyleyen biri olduğunu biliyordu. Bu sebeple üçüncü gelişinde mutlaka onu yakalayıp Resûl-i Ekrem’in huzuruna çıkarmak istemişti. Fakat bu defa onun Allah katında makbul ve insan için faydalı sözlerden bahsetmesi Ebû Hüreyre’yi bu kararından vazgeçirdi. Belki de o bu kişinin yaptığına pişman olup tövbe ettiği kanaatine sahip oldu. Bu sebeple de onu salıverdi. Zaten bunun artık bir başka gece gelmesi de mümkün değildi. Çünkü Resûl-i Ekrem’in *“Gelen kişi doğru söylemiş”* demesi üzerine Ebû Hüreyre bundan böyle her gece yatağına girdiğinde Âyetü’l-kürsî’yi okuyacak, sabaha kadar kendisine şeytan yaklaşamayacaktı. Esasen şeytanın verdiği haberler yalan haberlerdir. Çünkü Efendimiz’in açıkça buyurduğu üzere, şeytanın vasfı yalancılıktır. Fakat yalancı olanın bazı kere doğru söylediği de olur. İşte Peygamberimiz bu hususa dikkat çekmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Âyetü’l-kürsî, birçok açıdan faziletlere sahiptir.

2. İhlâs ve samimi bir inançla geceleyin Âyetü’l-kürsî okunan bir evi, Cenâb-ı Hak o gece şeytanın şerlerinden korur.

3. Geceleyin uyumadan önce Âyetü’l-kürsî okumak sünnete uygun bir davranıştır.

4. Peygamber Efendimiz, Allah’ın izniyle gayb bilgilerine sahipti.

5. Şeytanın ve cinlerin vasfı yalancılık olup, onların söylediğine inanılmaz. Ancak bazı kere doğru söyledikleri de olur.

1023- وعن أَبي الدَّرْدِاءِ رَضِي اللّٰه عنْه أَنَّ رسُول اللّٰهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «منْ حفِظَ عشْر آيَاتٍ مِنْ

أَوَّلِ سُورةِ الْكَهْفِ ، عُصمَ منَ الدَّجَّالِ » . وفي رواية : « مِنْ آخِرِ سُورةِ الكهْف» رواه مسلم .

1023. Ebü'd-Derdâ *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kehf sûresi'nin başından on âyet ezberleyen kimse deccâlden korunmuş olur."

Bir rivayette: **"Kehf sûresi'nin sonundan"** buyurulmuştur.

Müslim, Müsâfirîn, 257. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Melâhim 14; Tirmizî, Fezâilu'l-Kur'ân 6

Açıklamalar

Kehf sûresi Kur'an'ın 18'nci sûresi olup, 110 âyettir. Bu sûrenin mahiyet ve muhtevasıyla ilgili bazı özet bilgileri 1000 nolu hadisin açıklamasında belirtmeye çalışmıştık. Bu sûrede bir çok garip olay ve her asırda gelişen ilmî seviyeye göre yeniden yorumlanmaya ihtiyaç duyulan mucizevî özellikler olduğunu bir kere daha hatırlamalıyız. Sûredeki gerçekleri düşünenler, deccâlin fitnesine kapılmaktan kendilerini koruyabilirler. Deccâlden maksat, kıyametin büyük alâmetlerinden olmak üzere, kıyamete yakın ortaya çıkacağı mütevâtir derecesinde haberlerle sâbit olan deccâldir. O, ulûhiyet iddiasında bulunacak ve birtakım harikalar gösterecektir. Yeryüzündeki en büyük fitne, deccâl fitnesidir. Bu konuda Riyâzü's-sâlihîn'in son bölümlerinde bilgi verilmiştir (1812'nci hadis ile ondan sonraki rivâyetlere bakılabilir). Bazı hadis şârihleri ile kelâm âlimleri buradaki deccâlin hak ile bâtılı birbirine karıştıranlar olduğunu söylemişlerdir. Sûrenin hem ilk âyetleri hem son âyetleri ibret alınacak nitelikte hakikatleri ihtiva eder. Bundan anlıyoruz ki, Kur'an'daki bu nevi âyetleri ezberlemek ve onların mahiyetleri üzerinde sürekli düşünmek gerekir. İlk âyetlerinin tavsiye edilmesi, anılan garip olayların daha çok o âyetlerde yer almasından, son âyetlerinin tavsiye edilmesi de ibret alınacak özelliklerin daha çok onlarda bulunmasından kaynaklanmış olabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kehf sûresi’nin tamamını her gün okumak, faziletli amellerdendir.

2. Kehf sûresi’nin ilk on âyetini ezberleyip sabah akşam okumak, insanı deccâlin fitnesinden koruduğu gibi birtakım şerlerden de muhafaza eder.

3. Kehf sûresi’nin son tarafını ezberleyip okumak da faziletlidir.

1024- وعَنِ ابْنِ عبَّاسٍ رضِي اللَّه عنْهُما قَالَ : بيْنَما جِبْرِيلُ عليهِ السَّلام قاعِدٌ عِندَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سَمِعَ نَقِيضًا مِنْ فَوْقِهِ ، فَرَفَعَ رَأْسَه فَقَالَ : هذا باب مِنَ السَّمَاءِ فُتِحَ اليَوْمَ ولَمْ يُفْتَح قَطُّ إِلاَّ اليَوْمَ ، فَنَزَلَ مِنه مَلكٌ فقالَ : هذا مَلَكٌ نَزَلَ إِلى الأَرْض لم يَنْزِلْ قَطُّ إِلاَّ اليَوْمَ فَسَلَّمَ وقال : أَبشِرْ بِنورَين أُوتِيتَهُمَا ، لَمْ يُؤْتَهُمَا نَبِيٌّ قَبلَكَ : فَاتحةِ الكتاب ، وخَواتِيم سُورَةِ البَقَرةِ ، لَن تَقرأَ بحرْفٍ منها إِلاَّ أُعْطِيتَه » رواه مسلم .

« النَّقِيض » الصَّوت .

1024. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ’*dan rivayet edildiğine göre, bir keresinde Cebrâil *aleyhisselâm* Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem’*in yanında oturmakta iken, Resûl-i Ekrem yukarı taraftan kapı gıcırtısına benzer bir ses işitti ve başını kaldırdı. Cebrâil:

– Bu, şimdiye kadar hiçbir şekilde açılmayıp sadece bugün açılan bir gök kapısıdır, dedi. Peşinden o kapıdan bir melek indi. Bunun üzerine Cebrâil:

– Bu, yeryüzüne inen bir melektir. Bugüne kadar hiç inmemişti, dedi. Melek selâm verdi ve Peygamberimiz’e şöyle dedi:

– Müjde! Sana, senden önce hiçbir peygambere verilmeyen iki nur verildi. Biri Fâtiha sûresi, diğeri Bakara sûresi’nin son âyetleri. Bunlardan okuyacağın her harfe karşılık sana sevap ve ecir verilir.

Müslim, Müsâfirîn 254**.** Ayrıca bk. Nesâî, İftitâh 25

Açıklamalar

İbni Abbas'ın bu rivayeti, Peygamber Efendimiz'in ona anlattığı bir gerçeğin bize aktarılması olmalıdır. Her ne kadar kendisinin böyle bir olaya şahit olması ve anlatması imkân dışı değilse de, daha doğru olan tevcih böyledir. Vahiy meleği olan Cebrâil *aleyhisselâm*'ın bazı kere Peygamber Efendimiz'in yanına gelip onunla oturmasına bir çok sahih rivayette rastlarız. Bu durum, onun sadece Allah'tan aldığı Kur'an vahyini getirmekle yükümlü olduğu yönündeki anlayışın doğru olmadığının bir delili kabul edilir. Çünkü Peygamberimiz'e Kur'an dışında da vahiyler geldiği hem Kur'an hem mütevâtir sünnetle sabittir. İşte bu hadisten Cebrâil dışındaki meleklerin de kendisine haber getirdiğini öğrenmekteyiz.

Daha önce Fâtiha sûresi'nin ve Bakara sûresi'nin son âyetleri olan "Âmenerrasûlü"'nün faziletleri üzerinde yeterince durmuştuk (Özellikle bkz. 1019 ve 1020 numaralı hadisler). Bu ikisinin nur olarak nitelendirilmesinin sebebi, muhtevâları ile alâkalıdır. Bunların bilgisine sahip olup mahiyetlerini düşünen ve gereklerini yerine getirenler dosdoğru yolu bulmuş, gönüllerini ve kalplerini nurlandırmış olurlar. Açılan gök kapısından Cebrâil'in de yanında bulunduğu sırada Resûl-i Ekrem'in huzuruna bir meleğin inip Fâtiha ile Âmenerrasûlü'nün daha önce hiçbir peygambere verilmeyen iki nur olduğunu bildirmesi bunların önemini, kıymetini ve üstün faziletini ortaya koyar. Üstelik o gök kapısı ilk defa açılmış, oradan inen melek de ilk defa yeryüzüne inmiştir. Bunların bizzat Cebrâil tarafından bilgi olarak Efendimiz'e sunulmuş olması, işin önemini ve büyüklüğünü daha da pekiştirmektedir. Bütün bunlardan sonra aklı başında her müslümana düşen görev, bunları okumak, mâna ve muhtevalarını anlamak, hikmetlerini düşünmek suretiyle gerektiği şekilde değerlendirmektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cebrâil *aleyhisselâm* Peygamber Efendimiz'e Kur'an âyetlerini getirme görevi dışında da gelmiş ve bazı kere birlikte oturmuşlardır.

2. Allah Teâlâ, Peygamberimiz'e Cebrâil dışındaki meleklerle de birtakım haberler ve bilgiler ulaştırmıştır ki, bunlar da vahyin bir çeşididir.

3. Fâtiha sûresi ve Bakara sûresi'nin sonundaki iki âyet çok faziletlidir. Bunları ezberleyip okuyan, mahiyetini ve muhtevasını düşünen, gereğini

yerine getirenler doğru yolu bulur, dünya ve âhiret saadetine erişirler.

184- باب استحباب الاجتماع على القراءة

KUR’AN OKUMAK ÜZERE TOPLANMAK

Hadis

1025- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُول اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ومَا اجْتَمَعَ قَوْمٌ في بَيْتٍ من بُيوتِ اللَّهِ يَتْلُونَ كتاب اللَّهِ ، ويتَدَارسُونَه بيْنَهُم ، إلاَّ نَزَلتْ علَيهم السَّكِينَة ، وغَشِيَتْهُمْ الرَّحْمَة ، وَحَفَّتْهُم الملائِكَةُ ، وذَكَرهُمْ اللَّه فيِمنْ عِنده » رواه مسلم .

1025. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir cemaat Allah’ın evlerinden bir evde toplanır, Allah’ın kitabını okur ve aralarında müzakere ederlerse, üzerlerine sekînet iner, onları rahmet kaplar ve melekler etraflarını kuşatır. Allah Teâlâ da o kimseleri kendi nezdinde bulunanların arasında anar.”

Müslim, Zikr 38. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 14; Tirmizî, Kırâat 12; İbni Mâce, Mukaddime 17

Açıklamalar

Gösterilen kaynakların bir kısmında bu hadisin daha uzun ve değişik muhtevalı rivayetlerini bulabiliriz. Ancak hepsinde bu kısmın müşterek olduğunu görürüz. Hadisin buradaki metne nisbetle daha uzun ve farklı sayılabilecek bir rivayeti 247’nci hadis olarak geçmişti.

Allah’ın evlerinden bir ev olarak anılan yer, öncelikle camiler ve mescitlerdir. Fakat mektebi, medreseyi, tekke ve dergâhı, hatta bu maksatla bir araya gelinen bir evi bile buna dahil etmekte herhangi bir sakınca yoktur. Çünkü Kur’an’ın öğretimi ve eğitimi bunların her birinde yapılabilir. Burada önemli olan, müslümanların bir araya gelerek ilim ve bilgilerini artırmaları, Kur’an’ı her şeyin önüne geçirmeleridir. Biz bu hadisten şunu da öğreniyoruz: Kur’an’ın sadece metnini okumayı

öğrenmek ve onun tamamını veya bir kısmını ezberlemek yeterli değildir. Bunlarla birlikte onun tedrîsâtını yapmak, aklımızı ve idrakimizi onun üzerinde yoğunlaştırmak gerekir. Âyetlerini ve sûrelerini tek tek ele alarak derinlemesine incelemek, bunların ihtiva ettiği ilmi, bilgiyi, inanç esaslarını, hükümleri, ahlâkî prensipleri karşılıklı müzakere ederek, bir fikir, anlayış ve davranış birliğinde karar kılmak icap eder.
Bu temennîler, herkesin aynı şeyleri düşünmesi, söylemesi, aralarında hiç görüş ve düşünce ayrılığı olmaması anlamına gelmez. Çünkü böyle bir ideal çok arzu edilse bile, gerçekleşme şansı olmayan ve şimdiye kadar da tarihte görülmeyen hem acı bir gerçek hem de tatlı bir hayaldir.
Bizim burada anlatmak istediğimiz, Kur'an ve Sünnet'in genel hatları içinde kalmak, bu iki temel kaynağın hudutlarını nefsî arzular ve günübirlik heveslerle zorlamamak ve aşmamaktır. Akıl ve idrakin
alanına bırakılan konularda değişik düşüncelerin, farklı hükümlerin, çeşitli anlayış ve uygulamaların olması gayet tabiîdir. Kaynağını Kur'an ve Sünnet esasına dayandıran mezheplerin, ictihadların hak kabul edilişinin temelinde İslâm'ın bu engin düşünce hürriyetinin olduğu gerçeğini kimse inkâr edemez. Bugün itibariyle önce içinde yaşadığımız toplumda, sonra İslâm coğrafyasında, neticede bütün insanlık âleminde İslâm'ın bu çok önemli yönlerini yeniden, dinin esasından herhangi bir taviz vermeden ortaya koyarak, yeni bir üslûpla ve zamanımızın geçerli metodlarıyla gün ışığına çıkarmamız gerekmektedir. Bizim bütün mekânlarımız bunların öğretiminin, eğitiminin ve müzakeresinin yapıldığı yerler olabilir. Bu ise, Allah'ın rızasına son derece uygun ve sorumluluk hissi taşıyan her müslümanın en başta gelen vazifesidir.

Hadiste **tilâvet** ile **tedârüs** ayrı ayrı zikredilmiştir. Biz tedârüsü müzakere diye tercüme ettik. Müzakere diye anladığımız tedârüsün neleri kapsadığına işaret etmiş bulunuyoruz. Cebrâil *aleyhisselâm*'ın Peygamber Efendimiz'le Kur'an'ı karşılıklı müzakere ettikleri sahih hadislerde açıkça belirtilir (Meselâ bk. Buhârî, Bed'ü'l-vahy 5, Bed'ü'l-halk 6, Menâkıb 23). **Tilâvet** ise, mücerret bir okuma değildir. Kur'an'ı okuyanın sanki Allah'ın huzurunda duruyormuşçasına ve Allah Teâlâ kendisine bakıyormuş gibi bir edep içinde bulunarak okumasıdır. Böyle bir kimse kalbiyle âdeta Allah'ı müşahede eder, O'nun kelâmının mânalarını düşünür, nebîlerin ve

Allah’ın sevdiklerinin hallerini gözünün önüne getirir, okuduğu Kur’an’ın ahkâmını hayata geçirmeyi hedefler.

İşte böyle bir tilâvet ve müzakerenin yapıldığı meclislere sekînet iner. Daha önceleri de işaret edildiği gibi sekînetin çeşitli anlamları vardır. Bunlar arasında vakar, Allah’tan hakkıyla korkmak, kalbin itmi’nânı yani manevî doyuma kavuşması, Kur’an’ın nuruyla kalbin temizlenmesi, nefsânîlikten kaynaklanan karaltıların kalpten gitmesi, gönlün zevk ve şevk içinde olması gibi anlamlar vardır. Sekînet meleklerin inmesi anlamına geldiği gibi inen melek anlamına da gelmektedir. Ayrıca böyle bir meclisi Allah’ın rahmeti kaplar. O meclistekilerin kul hakkına taalluk etmeyen günahları ve kusurları bağışlanır. Rahmet melekleri böyle bir topluluğun etrafını kuşatır ve onları her türlü şerden, kötülükten ve tehlikeden muhafaza eder. Bazı hadislerde açıkça ifade edildiği gibi, onların etrafında dönüp dolaşır, yerden göğe kadar onları bir koruma halkası içine alırlar. Okudukları Kur’an’ı dinler, müzakerelerine iştirak eder, zihinlerine ve gönüllerine açıklık ve ferahlık verir, onları âdeta ziyaret eder ve kendileriyle musâfaha ederler. Bu meclisler en büyük zikir meclisleridir. Çünkü zikrin en büyüğü Kur’an’dır.

Ayrıca Cenâb-ı Hak bu meclislerde bulunanları kendi nezdindeki meleklerin arasında anar: Bakınız benim falan kullarım beni zikrediyor, kitabımı okuyor ve onu müzakere ediyorlar diyerek onların da dua etmelerini ve onları sevmelerini ister. Bundan daha üstün bir mertebe olamaz. Bu sebeple dinimiz ilimle zikri birbirinin tamamlayıcısı görmüş ve Allah’tan hakkıyla korkanların âlimler olduğunu bildirmiştir. Hadis kitaplarımızın zikir bahislerinde bu nevi hadislerin yer aldığını görürüz. Kitabımızda da bu bahislere yeterince yer verilmiştir. Her müslüman bu bahisleri kemâl-i hürmetle okuyup istifade etmeye çalışmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cami, mescid, tekke, medrese ve evlerde bir araya gelerek Kur’an okumak ve müzakere etmek en büyük faziletlerdendir.

2. Kur’an’ın ilmine, akâidine, fıkhî ahkâmına, âdâb ve ahlâkına dair bilgiler edinmek, hangi alanda yetişirse yetişsin bir müslümanın ilminin temeli olmalıdır.

3. Kur’an’ın okunduğu ve ilminin öğrenildiği yerlere sekînet iner, orayı rahmet kaplar ve melekler kuşatır.

4. Allah Teâlâ kitabını okuyup ona değer veren ve müzakere eden kullarını semada melekler arasında anar ve mertebelerini yüceltir.

185- باب فضل الوضوء

ABDESTİN FAZİLETİ

Âyet

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلاةِ فاغْسِلُواْ وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُواْ بِرُؤُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَينِ وَإِن كُنتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُواْ وَإِن كُنتُم مَّرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاء أَحَدٌ مَّنكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لاَمَسْتُمُ النِّسَاء فَلَمْ تَجِدُواْ مَاء فَتَيَمَّمُواْ صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُواْ بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُم مِّنْهُ مَا يُرِيدُ اللّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُم مِّنْ حَرَجٍ وَلَـكِن يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ [6]

“Ey İman edenler! Namaz kılmak istediğinizde yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayınız. Başlarınızı meshederek, topuklara kadar da ayaklarınızı yıkayınız. Eğer cünüp olursanız gusül abdesti alınız. Eğer hasta olur veya yolculukta bulunur veya helâdan gelir veya kadınlara dokunur (cinsî münasebette bulunur) da su bulamazsanız, temiz toprağa teyemmüm edin, yüzlerinize ve ellerinize ondan sürün. Allah size zorluk çıkarmak istemiyor, fakat sizi temizlemek ve size olan nimetini tamamlamak istiyor. Umulur ki şükredersiniz.”

Mâide sûresi(5), 6

Bu âyet, teyemmüm âyeti olarak adlandırılır. Fakat âyette abdestin farzları tesbit edilmektedir. Dolayısıyla bir abdest âyeti olduğu şüphesizdir. Şu kadar var ki, abdest bu âyet ile farz kılınmış değildir. Çünkü abdest Mekke’de namazla beraber farz kılınmış ve İslâm’da hiçbir zaman abdestsiz namaz kılınmamıştır. Oysa bu âyet-i kerîme Medîne’de, hicretin 6. yılında, Benî Mustalik Gazvesi’nde cereyan eden meşhur **“İfk hâdisesi”** üzerine gece susuz bir yerde kalınıp abdest almak mümkün olmadığından dolayı nâzil olmuştur. Hz.Âişe vâlidemize münafıklar tarafından çirkin bir iftira yapıldığı için bu olaya ifk (iftira) olayı denilmiştir. Bu konunun detayları tefsirlerde, hadis kitaplarında ve siyerle ilgili eserlerde yer alır.

Âyetin kıraatiyle ilgili ihtilâftan dolayı, Sünnî mezheplerle Şîa arasında ayakların yıkanması konusunda farklı anlayışlar vardır. Sünnî mezheplerin hemen hepsi, Hz. Peygamber'in ve ashâbın uygulamalarını da dikkate alarak, çıplak ayakların yıkanması, abdestle giyilmiş mest üzerine de meshedilmesi gerektiğini söyler ve böyle yaparlar. Buna karşılık Şîa mezheplerinden İmâmiyye, ayakların meshedilmesi gerektiği görüşündedir ve böyle hareket eder. Bu münakaşanın burada delilleriyle ele alınması konunun sınırlarını aşmak olur. Şu kadar var ki, ayaklar hakkında yıkamak emri muhkem bir emir olup, mesh emri mücmeldir. Peygamberimiz ayaklarını güzelce yıkamayıp ökçelerinde biraz kuruluk kalmış olanlara: *"Vay ateşte yanacak ökçelerin haline"* tehdidinde bulunmuştur (Buhârî, Vudû' 27, 29; Müslim, Tahâret 25-28; Ebû Dâvûd, Tahâret 46). Bu hadis bütün meşhur hadis kitaplarında yer alır. Ayrıca, abdestten maksat temizlenmek olduğuna göre, insanın yeryüzüyle en çok temas eden uzvu olan ayakların meshiyle yetinmek, gayeye uygun düşmez denilmiştir.

Resûl-i Ekrem, Allah'ın tahâretsiz hiçbir namazı kabul etmeyeceğini beyan buyurmuşlardır (Buhârî, Vudû' 2; Müslim, Tahâret 1). Namaz için olan bu temizliğe, tuhûr=temizlik ve vüdû'=abdest adı verilir. Bunlar âyette sayılan abdestin farzları olup, yüzü yıkamak, dirseklere kadar elleri yıkamak, topuklara kadar ayakları yıkamak ve başı meshetmekten ibarettir. Bu, Hanefîlerin görüşüdür. Şâfiî mezhebine göre, abdestte tertibe riayet etmek ve niyet de farzdır. Böylece onlar farzı altı olarak kabul ederler. Ahmed İbni Hanbel'e göre ise, ağız ve burun da vücudun dışından sayıldığı için mazmaza (ağıza su vermek) ve istinşak da (buruna su vermek) farzdır. Hanefîlere göre ise niyet, organları belli sıraya göre yıkamak olan tertip, ağıza ve buruna su vermek sünnettir. Abdestin bunlar dışında da birtakım sünnetleri ve edepleri vardır ki, onlar fıkıh kitaplarımızda ve ilmihallerde sayılır.

Abdest, hadesten tahârettir. Yani itibarî ve görülmeyen bir kirlilikten temizlenmektir. Bu sebeple yıkanılan uzuvların oğulmasının farziyeti söz konusu değildir. Sadece yıkanan uzuvdan su damlayacak kadar bir yıkamaya ihtiyaç vardır. Necâsetten temizlenmekle hadesten temizlenmeyi birbirine karıştırmamak gerekir. Çünkü necâset, maddî olan ve varlığı

görülen bir pisliktir. O pislik iyice kayboluncaya kadar yıkamak, gerekiyorsa oğmak veya silmek icap eder. Abdestte uzuvları bir defa yıkamak farz, bunu üç defa tekrar etmek ise sünnettir.

Cünüplük halinden temizlenmek için alınan abdestin adı gusül veya boy abdestidir. Boy abdesti, tepeden tırnağa kadar bütün vücudu en küçük bir kuru yer bırakmamak üzere ve gücü yettiği nisbette bedeni oğarak alınan abdesttir. Gusül abdestinde ağzı ve burnu yıkamak da farzdır.

İşte gerek namaz için alınan abdest, gerek cünüplükten temizlenmek için alınan boy abdesti mazeret bulunmadığı takdirdedir. Eğer bir insan hasta iken veya yolculuk yaparken küçük veya büyük abdestini bozar, yahut cinsî ilişkide bulunur da, bütün araştırmalarına rağmen su bulamazsa veya hastalık ve yolculuk hali suyu aramasına veya kullanmasına imkân vermezse, o zaman hem abdest, hem de gusül yerine geçmek üzere temiz bir toprakla teyemmüm yapar.

Âyet-i kerîmede geçen “hastalık ve yolculuk” ifadeleri, suyu bulmaya veya kullanmaya mâni olan özürleri, “helâdan gelmek veya cinsî ilişkide bulunmak” da abdesti veya guslü gerektiren sebepleri, “suyu bulamamak” ise bunların yerine temiz bir toprakla teyemmümün câiz oluş şartını göstermektedir. Bu konulardaki bilgiler, bir İslâm cemiyetinde yaşayan her müslümanın öğrenmesi gereken, bilinmemesi ise Allah katında mazeret sayılmayan hususlardır. Çünkü bunlar her fert için farz-ı ayın olan, yani mutlaka bilinmesi gereken farzlar cinsindendir. İşte Allah Teâlâ âyetin sonunda bunları bir külfet, bir zahmet olsun diye farz kılmadığını, fakat inananları temizlemek, maddî ve mânevî, görünen ve görünmeyen pisliklerden ve günahlardan arındırmak için farz kıldığını beyân buyurur.

Hadisler

1026- وعَنْ أَبي هُرِيْرَةَ رضيَ اللَّه عَنْه قال : سمِعْت رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُول : « إِنَّ أُمَّتي يُدْعَوْنَ يَوْمَ القِيامَةِ غُرّاً محَجَّلِينَ مِنْ آثَارِ الوضوءِ فَمنِ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يُطِيل غُرَّتَه ، فَليفعلْ » متفقٌ عليه .

1026. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Şüphesiz ki benim ümmetim, kıyamet gününde, abdest izlerinden dolayı yüzleri nurlu, elleri ve ayakları parlak olarak çağırılacaktır. Yüzünün nûrunu artırmaya gücü yeten kimse bunu yapsın" buyururken işittim.

Buhârî, Vudû' 3; Müslim, Tahâret 35

Açıklamalar

Hadisin metninde geçen **"gurr"** kelimesinin dilimizdeki karşılığı, atın alnındaki sakar yani beyazlıktır. İnsan için kullanıldığında nurlu yüz anlamına gelir. "**Muhaccel"** de atın ayaklarındaki seki yani beyazlıktır. Bu da insan için kullanıldığında el ve ayak gibi uzuvların parlaklığı anlamındadır. Hadisimiz, abdestten dolayı yüzde oluşan nurluluğu ve ellerle ayaklardaki parlaklığı beliğ bir teşbihle attaki bu hârikulâde güzelliklere benzetmiştir. Çünkü bu özelliklere sahip bir at, diğer hemcinsleri arasında hemen göze çarpar ve bakana sürûr verir.

Ebû Hüreyre'nin Müslim'deki rivayetinde, belirtildiğine göre hadisi ondan nakleden Nuaym İbni Abdullah, Ebû Hüreyre'yi abdest alırken görmüş ve imrenmişti. Bunun üzerine Ebû Hüreyre: *"Ben Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in böyle abdest aldığını gördüm"* diyerek yukarıdaki hadisi nakletti.

Peygamberimiz'in burada ümmetim diye nitelendirdikleri, özellikle abdest alıp namaz kılan ve ibadet ehli olup, örnek bir hayat süren müslümanlardır. İşte böyle olanlar kıyamet gününde ve mahşer yerinde:

– **Ey yüzleri nurlu, elleri ve ayakları parlayanlar! Haydi cennete geliniz!** diye çağırılacaklardır. Yüzün nurunu ve ellerle ayakların beyazlığını artırmanın yolu, onları farz olan yerlerin ötesine geçerek güzelce yıkamaktır. Bunun ölçüsü ellerde dirseklerin, ayaklarda da topukların yukarısına kadar yıkamaktır. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in de böyle yaptığı birçok sahih rivayette zikredilmiştir. Şârihlerden birçoğu, hadisteki "**Yüzünün nurunu artırmaya gücü yeten kimse bunu yapsın"** tavsiyesinin Ebû Hüreyre'nin sözü olduğu kanaatindedirler. İbni Hacer, bu hadisin Ebû Hüreyre ile birlikte on ayrı sahâbîden rivayet edildiğini ve **"Yüzünün nurunu artırmaya gücü yeten kimse bunu**

yapsın” kısmını, Ebû Hüreyre’nin râvilerinden biri olan Nuaym’dan başka nakleden bulunmadığını, diğer sahâbîlerden gelen rivayetlerde bu cümlenin olmadığını söyler. Alî el-Kârî ise, kesin bir delil olmaksızın böyle bir iddiada bulunmanın doğru olmadığı kanaatindedir. Ona göre konuyla ilgili hadislerin ve bunlardaki teşvik unsurlarının çokluğu, bunun merfû yani Peygamber Efendimiz’e ait bir söz olduğunu gösterir. Hadis, âdâb ve erkânına özen gösterek abdest alana Cenâb-ı Hakk’ın kıyamet gününde özel bir muamele yapacağını müjdelemektedir. Bu hadisi, abdestte ayakları yıkamanın farziyetinin delillerinden biri olarak kabul edenler de olmuştur. Çünkü yıkanmayan ayağın parlaması, istenildiği gibi temiz olması mümkün olmaz. Nitekim birçok sahâbî belki de abdesti öğretmek maksadıyla başkalarının yanında abdest almış ve Peygamber Efendimiz’den öyle gördüklerini ifade etmişlerdir. Bunların hepsi de ayaklarını yıkamayı ihmal etmemişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Abdesti farzlarına, sünnetlerine, müstehaplarına ve edeplerine riayet ederek almak gerekir. Böyle yapmak müstehaptır.

2. Abdest, insanın yüzünü nurlandırır, el ve ayaklarını ağartır. Bu hem maddî hem manevî anlamda böyledir.

3. Allah Teâlâ, kıyamet gününde ve mahşer yerinde yüzü nurlu, el ve ayakları parlak olanlara özel muamelede bulunur. Çünkü bunlar sâlihler ve ibadet ehli mü’minlerdir.

4. Abdestte ayakları yıkamak asla terkedilmemelidir.

5. Muhammed ümmeti, diğer ümmetler arasında seçkin bir yere sahiptir.

1027- وعنه قَالَ : سَمِعْت خَلِيلي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُول : « تَبْلُغُ الحِلية مِنَ المؤمِن حَيْث يبْلُغُ الوضوءُ » رواه مسلم.

1027. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Ben dostum *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken işittim:

“Mü’minin nuru ve beyazlığı, abdest suyunun ulaştığı yere kadar varır.”

Müslim, Tahâret 40. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 109

Açıklamalar

Bir önceki hadisi açıklarken, abdestte yıkanan uzuvların kıyamet gününde ve mahşerde nurlu ve parlak olacağının ve ibadet ehli sâlih mü'minlerin diğer ümmetler ve insanlar arasında böylece kolaylıkla tanınacağının müjdelendiğini söylemiştik. Abdest uzuvlarının nurunu ve parlaklığını artırmak için, yıkanılması farz kılınan uzuvlarda belirlenen hudutları birazcık aşarak yıkamanın faziletine de işaret etmiştik. Bu rivayet de aynı mahiyette olup, hadisin Müslim'de geçen metninden öğrendiğimize göre, Ebû Hüreyre'nin tâbiînden olan ravisi Ebû Hâzim, onu namaz için abdest alırken görmüş, kollarını koltuğunun altına kadar yıkıyormuş. Bunun üzerine:

– Ey Ebû Hüreyre bu abdest ne? diye sormuş. Ebû Hüreyre de:

– Yâ Benî Ferrûh! Siz burada mıydınız? Sizin burada olduğunuzu bilsem böyle abdest almazdım, dedikten sonra Efendimiz'in bu sözünü nakletmiştir.

Ebû Hüreyre'nin abdesti mübalağalı şekilde aldığını, yani abdestte yıkanan uzuvları belirlenen farz hudutların daha yukarısından itibaren yıkadığını birçok rivayetten öğrenmekteyiz. Fakat onun bunu farz veya sünnet saymadığını biliyoruz. Buradaki açıklaması da bu anlayışını ortaya koymaktadır. Onun böyle hareket etmesi şahsî bir davranış olup bundan fayda ve bereket ummaktadır. "Sizin burada olduğunuzu bilseydim böyle abdest almazdım" demesi, görenlerin bunu sünnet zannetmelerinden endişe etmesi sebebiyledir. Oysa insanlar bir zaruretten ve mazeretten dolayı ruhsatla hareket etmek isterler. Onun abdest aldığını gören bilgisiz insanlar farz olan abdestin böyle olması gerektiği kanaatine sahip olabilirler. Ebû Hüreyre böyle bir şeye vesile olmaktan çekinmiştir. Onun muhatabı olan Ebû Hâzim, Arap asıllı olmayan bir kişiydi. Kendisine **Benî Ferrûh** diye hitap etmesinin sebebi de budur. Rivayete göre, İbrahim *aleyhisselâm*'ın İsmâil ve İshak dışındaki üçüncü oğlunun adı **Ferrûh** imiş. Arap olmayan milletler onun soyundan türemişler. Bu sebeple Araplar, kendileri dışındaki milletlere mensup olanlara **Benî Ferrûh** derlermiş.

Hadiste bizim nur ve beyazlık diye terceme ettiğimiz “hılye” kelimesini, mü’minin cennetteki ziyneti ve süsü anlamına alanlar da olmuş, bu takdirde mâna “onların ziynet ve süsleri, abdest uzuvlarının nurlu olan ve parıldayan yerine kadar ulaşacaktır” şeklinde olacaktır. Buna: **“Cennet ehlinin ziyneti mü’minin abdest suyunun ulaştığı yere kadar varır”** anlamındaki hadisi delil olarak getirirler (Müttekî el-Hindî, Kenzü’l-ummâl, 39379).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Abdesti bütün edeplerine riayet ederek almak, mü’minin kıyamet gününde nurunun artmasına vesile olur.

2. Abdest uzuvlarının nuru ve parlaklığı, cennette, mü’minin ziynet ve süs mahalli olacaktır. Bu, Muhammed ümmetine has bir özelliktir.

1028- وعن عثمانَ بن عفانَ رضي اللّه عنه قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الوضوءَ ، خَرَجَت خَطَايَاهُ مِنْ جسَدِهِ حتَّى تَخْرُجَ مِنْ تحتِ أظفارِهِ » رواه مسلم.

1028. Osman İbni Affân *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim güzelce abdest alırsa, o kimsenin günahları tırnaklarının altına varıncaya kadar bütün vücudundan çıkar.”

Müslim, Tahâret 33. Ayrıca benzer rivayetler için bk. Nesâî, Tahâret 84; İbni Mâce, Tahâret 6

Açıklamalar

Bir müslüman, yaptığı her işi en iyi şekilde yapmalıdır. Bu iş, Allah’a ibadet veya kulluğun ve insanlığın gereği olan herhangi bir şey olabilir. Abdest alan kimse bunu da en güzel şekilde yapmalıdır. Güzelce abdest almak, onun farzları dışındaki sünnetlerine ve edeplerine de riayet etmektir. O halde öncelikle bunların neler olduğunu bilip öğrenmek gerekir. Abdest uzuvlarını güzelce yıkamak, bunları üç defa tekrarlamak, abdest alırken mümkünse kıbleye doğru yönelmek, her uzvunu yıkarken selefin okuduğu makbul duaları okumak, besmele ile başlamak, niyet etmek, mazmaza ve

istinşak dediğimiz ağzını ve burnunu güzelce temizlemek, suyu israf etmemek bunların en belli başlılarıdır.

Abdesti güzelce almak veya abdestini güzelleştirmek, mevcut zaman, mekân ve imkânlara göre “en mükemmel sayılacak şekilde almak” demektir. Bu ise, duruma göre esnek ve titiz davranmayı gerektirir. Teyemmüm kolaylığının getirilmiş olması, boşuna değildir. Durumu alışkanlıklarımızla değil, dînî nasların getirdiği çerçevede değerlendirmenin “asıl güzellik” olduğu unutulmamalıdır.

Bu şekilde abdest alan bir kimsenin Allah hakkına taalluk eden küçük günahları ve bilmeden işlediği hataları affolunur. Günahların tırnakların altına varıncaya kadar bütün vücuttan çıkması, mecâzî anlamda olup af ve bağışlanmayı ifade eder. Ulemâdan bazıları, bu konudaki diğer bazı hadisleri dikkate alarak, abdestle birlikte affedilen hata ve günahların abdest uzuvlarıyla işlenilenler olduğunu ifade etmişlerdir. Büyük günahların affının, şartları yerine getirilmiş tövbe olduğunu biliyoruz. Özellikle kul hakkına tecavüz etmek yönünden kazanılan günahların o kimselerin haklarını ödemeden ve rızalarını almadan bağışlanmayacağı her müslümanın bilmesi gereken hususlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Abdestin farzlarını, sünnetlerini ve edeplerini güzelce öğrenip ona göre abdest almak faziletli amellerden biridir.

2. Bütün edeplerine riayet edilerek alınan abdest, Allah hakkına taalluk eden küçük günahların ve hataların bağışlanmasına vesile olur.

3. Bir müslüman ibadetler başta olmak üzere, yaptığı işi en güzel şekilde yapmalıdır.

1029- وعنهُ قال : رَأَيْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَوَضَّأُ مثلَ وُضوئي هذا ثُمَّ قال : « مَنْ تَوَضَّأَ هكذا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنبِهِ، وَكَانَتْ صَلاتُهُ وَمَشْيُهُ إِلى المَسْجِدِ نَافِلَةً» رواه مسلم.

1029. Osman İbni Affân *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i benim şu abdestime benzer şekilde abdest alırken gördüm. Sonra da şöyle buyurdu:

"Bir kimse bu şekilde abdest alırsa geçmiş günahları bağışlanır. Onun namazı ve mescide kadar yürümesi de fazladan kazanç sayılır."

Müslim, Tahâret 8. Benzerleri içi bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 50; Nesâî, Tahâret 84; İbni Mâce, Tahâret 6

Açıklamalar

Hz. Osman'ın nasıl abdest aldığı hadis kitaplarımızın hemen her birinin tahâret bölümlerinde değişik rivayetlerle ve fakat aynı muhtevada olmak üzere nakledilmiştir. Kölesi Humrân'ın rivayetine göre Hz.Osman, abdest suyu getirterek önce ellerini üç defa yıkamış, sonra ağzına ve burnuna su alıp temizlemiş, yüzünü üç defa yıkamış, sonra sağ kolunu dirsekleriyle beraber üç defa, sonra sol kolunu aynı şekilde üç defa yıkayıp sonra da başını meshetmiştir. Daha sonra topuklarıyla beraber sağ ayağını üç defa, sol ayağını da aynı şekilde üç defa yıkayarak abdestini bitirmiş ve Resûl-i Ekrem'in böyle abdest aldığını söylemiştir (Müslim, Tahâret 3). Hadisin râvilerinden biri olan meşhur hadis imamı İbni Şihâb ez-Zührî: "Ulemâmız, böyle bir abdestin bir kimsenin namaz için aldığı en güzel abdest olduğunu söylerlerdi" demiştir. Bu nevi rivayetler, sahâbe-i kirâmın, Efendimiz'den fiilen gördükleri sünnetleri bizzat göstererek başkalarına öğrettiğinin delilini teşkil eder. Bu sebeple olmalıdır ki, fiilî sünnetler, kavlî ve takrîrî olan sünnetlere göre daha çok şüyû bulmuş ve uygulanagelmiştir.

Abdestten dolayı affolunacak günahlar, bir önceki hadis vesilesiyle de ifade edildiği gibi, tövbeyi gerektiren büyük günahlar ile kul hakkıyla ilgili olmayan küçük günahlar ve hatalardır. Abdestten dolayı küçük günahlar affolunca, mü'minin kılacağı namazdan ve mescide kadar ibadet maksadıyla yürümesinden elde edeceği sevap, nâfile ibadet yani fazladan bir kazanç olur. Nâfile ibadetler kulu Allah'a daha çok yaklaştırır ve cennetteki mertebesini de yükseltir. Bütün bunlardan sonra, abdesti güzel bir biçimde almanın önemi daha iyi kavranılmış olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe-i kirâm, Resûl-i Ekrem’i nasıl abdest alırken görmüşlerse öylece abdest almışlar ve bunu başkalarına da hem fiilen gösterek öğretmişler, hem de Peygamberimiz’in bu husustaki sözlerini de nakletmişlerdir.

2. Abdesti bütün âdâb ve erkânına riayet ederek almak, küçük günahların affına vesile teşkil eder.

3. Namaz için cami ve mescidlere gitmenin büyük ecri ve sevabı vardır.

1030- وعن أبي هريرةَ رضي اللَّه عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا تَوَضَّأَ العبدُ المُسلِمِ أَوِ المؤْمِنُ فَغَسل وجهَهُ خَرجَ مِنْ وَجهِهِ كلُّ خطِيئَة نَظَرَ إِلَيْهَا بِعيْنيْهِ مع الماءِ أَوْ مِعَ آخرِ قَطْرِ الماءِ ، فَإِذا غَسل يديهِ ، خَرج مِنْ يديهِ كُلُّ خَطيئَةٍ كانَ بطَشَتْهَا يداهُ مَعَ المَاءِ أَوْ مع آخِرِ قَطرِ الماءِ ، فَإِذا غَسلَ رِجَليْهِ ، خَرَجَتْ كُلُّ خَطِيئَةٍ مَشَتها رِجلاه مع الماءِ أَوْ مَع آخرِ قَطرِ الماءِ ، حتى يخرُجَ نَقِيًّا مِن الذُّنُوبِ »رواه مسلم .

1030. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Müslüman –veya mü’min– bir kul abdest alır ve yüzünü yıkarsa, gözleri ile bakarak işlediği her günah abdest suyu –veya suyun son damlası– ile yüzünden çıkar. İki elini yıkadığında, elleriyle tutarak işlediği her günah abdest suyu –veya suyun son damlası– ile ellerinden çıkar. Ayaklarını yıkadığı zaman, ayaklarıyla yürüyerek işlediği her günah abdest suyu –veya suyun son damlası– ile ayaklarından çıkar. Neticede o mü’min kul günahlardan temizlenmiş olur.”

Müslim, Tahâret 32. Ayrıca bk. Tirmizî, Tahâret 2

Açıklamalar

Bu hadisi daha önce 131 numarada görmüştük. Orada da ifade edildiği gibi, “müslim” veya “mü’min”, “su” veya “suyun son damlası” gibi ihtimalli ifadeler, hadisi nakleden ravinin, hangisini duyduğu konusundaki

tereddüdünden ileri gelmektedir. Daha sonraki raviler de bunu aynen tereddütlü şekilde naklederler. Bu durum, râvilerin hadis rivayetinde ne derece hassas ve güvenilir kişiler olduklarını göstermesi açısından önemlidir.

Öncekilerde olduğu gibi bu hadiste de affedileceği belirtilen günahların küçük günahlar olduğunu bir kere daha hatırlamalıyız. Esasen **"hatîe"** veya çoğul şekliyle **"hatâyâ"** sözü, genel olarak küçük günahları ifade eder. Böyle olmasa bile, bu ve benzer hadislerde affedileceği beyan olunan günahlar hep küçük günahlar olarak anlaşılmış, aksinin Kur'an ve Sünnet'in büyük günahlarla ilgili naslarıyla çelişeceği kabul edilmiştir. Günahlar bir cisim olmadıkları için vücuttan çıkmaları söz konusu olmaz. Bu ifade mecâzî bir anlatım olup, onunla kastedilen günahların affıdır.

İnsan herhangi bir günah işlediği zaman, o bir veya birden çok uzuvla ilgili olabilir. Her uzvun işlediği günahlar söz konusudur. Meselâ bakılması haram olan bir şeye bakmak gözün günahı, dinlenilmesi câiz olmayan haram ve yasak sözleri dinlemek kulağın günahı, küfür ve kötü söz söylemek dilin günahı, dokunulması haram olana dokunmak veya alınması haram olanı almak elin günahı, haram bir mahalle yürümek ayağın günahı olmaktadır. Bizim inancımıza göre bütün uzuvlar insana verilmiş bir emanettir. Onları en güzel şekilde kullanmak ve emanete ihanet etmemek gerekir. Kişi hangi uzvuyla bir günah işlemişse, o uzuv, hesap gününde kişinin aleyhinde şahitlik yapacak ve ondan şikâyetçi olacaktır. Hadisimizde gözün, elin ve ayakların zikredilmiş olması, bunlar dışındaki uzuvlarla işlenen günahların abdestle affolunmayacağı anlamına gelmez. İnsanın en çok kullandığı ve günahların en çok işlenildiği uzuvlar bunlar olduğu için özellikle zikredilmişlerdir. Nitekim bundan önceki hadislerde bütün vücudundan, hatta tırnak altlarından günahların çıkacağı ifade buyurulmuştu. Netice itibariyle abdestle küçük günahlardan temizlenen mü'min, en büyük ve en önemli ibadetlerin başında gelen namaza, Allah'ın huzuruna çıkmaya hazır hale gelir. Eğer büyük günahlardan uzak durmuşsa tertemiz olur. Çünkü namaz ibadeti iki namaz arasında işlenen birtakım küçük günahlara keffârettir. Günahlardan korunmuş olan kişi kazandığı sevaplarla cennetteki makamını yükseltir. Fakat bundan daha öncelikli olarak, dünyada örnek bir mü'min olmanın haklı gururunu taşır. İşte bütün

ibadetlerimizin hedefi iyi insan, iyi mü’min ve kullukta örnek müslüman olabilmektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Abdest, insanı maddî kirlerden temizlemesi yanında, mânevî kirlenme olan günahlardan da arındırır.

2. İnsan, her uzvunu Allah’ın rızasına uygun işlerde ve yollarda kullanıp, bilerek ve kasıtlı olarak günah işlemekten sakınırsa, yaptığı ibadetler, bilmeyerek yaptığı hatalarına ve küçük günahlarına keffâret olur.

3. Abdestte, şayet ayağında mest yoksa, ayakları da mutlaka yıkamak gerekir.

4. İbadetlerimizin görülen ve bilinen faydaları yanında, bir çok manevî hikmetleri olduğu unutulmamalıdır.

1031- وعنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَتَى المقبرةَ فَقَال : « السَّلامُ عَلَيْكُمْ دَار قَومٍ مُؤْمِنين وإِنَّا إِنْ شَاءَ اللَّه بِكُمْ لاحِقُونَ ، ودِدْتُ أَنَّا قَدْ رأَيْنَا إِخْوانَنَا » : قَالُوا : أَولَسْنَا إِخْوانَكَ يا رسُول اللَّهِ ؟ قال : « أَنْتُمْ أَصْحَابي ، وَإِخْوَانُنَا الّذينَ لَم يَأْتُوا بعد » قالوا : كيف تَعْرِفُ مَنْ لَمْ يَأْتُوا بَعْدُ من أُمَّتِكَ يا رسول الله ؟ فقال : « أَرَأَيْتَ لَوْ أَنَّ رَجُلا لهُ خَيْلٌ غُرٌّ مُحجَّلَةٌ بيْنَ ظهْريْ خَيْلٍ دُهْمٍ بِهْمٍ ، أَلا يعْرِفُ خَيْلَهُ ؟ » قَالُوا : بلَى يا رسولُ اللَّهِ ، قَالَ : «فَإِنَّهُمْ يأْتُونَ غُرًّا مَحجَّلِينَ مِنَ الوُضُوءِ ، وأَنَا فرَطُهُمْ على الحوْضِ »رواه مسلم .

1031. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kabristana geldi ve:

“Selâm size ey mü’minler diyarı! İnşâallah biz de size katılacağız. Kardeşlerimizi görmemizi çok isterdim” dedi. Ashâb-ı kirâm:

– Biz senin kardeşlerin değil miyiz, yâ Resûlallah? dediler. Resûl-i Ekrem:

– **“Sizler benim ashâbımsınız, kardeşlerimiz henüz gelmemiş olanlardır”** buyurdular. Bunun üzerine ashâb:

– Ümmetinden henüz gelmemiş olanları nasıl tanıyacaksın, ey Allah’ın Resûlü? dediler. Peygamber Efendimiz:

– **“Ne dersiniz? Bir adamın alnı ak ve ayakları sekili bir atı olsa, yağız ve doru at sürüsü içinde kendi atını tanımaz mı?”** diye sordu. Sahâbe:

– Evet, tanır, ey Allah’ın Resûlü, dediler. Resûl-i Kibriyâ:

“İşte onlar da abdestten dolayı yüzleri nurlu, el ve ayakları parlak olarak gelecekler. Ben havzın başına onlardan önce varacağım” buyurdular.

Müslim, Tahâret 39. Ayrıca bk. İbni Mâce, Zühd 36

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in uğradığı ifade edilen kabristan, Medine’deki meşhur Bakî Mezarlığı’dır. O, kabristana veya herhangi bir kabre uğradığında selâm verirdi. Oradaki ölülerin ziyaretçileri tanıdıklarını, konuştukları sözü ve verdikleri selâmı da idrak ettiklerini yine Efendimiz haber vermişlerdir: *“Bir mü’min, dünyada iken tanıdığı bir mü’min kardeşinin kabrine uğrar ve selâm verirse, o kabirde bulunan kişi onu tanır ve selâmını alır”* (Zebîdî, *İthâfü’s-sâde*, X, 365). Bu sebeple aynen dirilere verildiği gibi, ölülere de selâm verilmesi, müslümanlar arasında sünnet temeline dayanan bir kuraldır. Nitekim Hz. Ömer bir kabristana gelip selâm vermiş ve Resûl-i Ekrem de böyle selâm verirdi demiştir. Bir şehre bir diyara selâm verilmesi, o şehir ve o diyarda olanlara selâm verilmesi anlamına gelir. Her canlı ölümü tadacağına göre, onlara er geç kavuşulacaktır. Kabirleri ziyaret insana bu gerçeği hatırlattığı için kabir ziyareti meşrû kılınmıştır.

Hz.Peygamber’in **“Kardeşlerimizi görmemizi çok isterdim”** buyurması, ümmetinden kendisinden sonra gelecek olanları kendisiyle beraber ashabın görüp tanıma arzusunu ifade eder. Sahâbenin **“Biz kardeşlerin değil miyiz?”** sorusuna **“Siz benim ashabım,**

dostlarımsınız” cevabını vermesi onların kıymetini ortaya koyar. **İbni Abdülber**, bu ve benzeri hadislerden hareketle, ümmetin gelecek nesilleri içinde bazı müslümanların Allah katında üstün mertebelerde olacağını, hatta onların bir kısmının bazı sahâbîlerden bile daha üstün olabileceğini söylemiş, kelâm ve akaid âlimlerinden bir kısmı da aynı görüşü benimsemişlerdir. **Kâdî İyâz**, sahâbîliğin Allah'ın o asırda yaşayıp müslüman olanlara bir lutfu olduğunu belirterek, onların her devirde gelen ve gelecek olan insanlardan daha faziletli olduklarını söyler ve âlimlerin çoğunun bu kanaatte olduğunu vurgular. Sahâbe-i kirâm, Hz.Peygamber'in “kardeşlerimiz” diye andığı mü'minleri nasıl tanıyacağını merak etmeleri üzerine Efendimiz: “onları yüzlerindeki nur, el ve ayaklarındaki parıltıdan” tanıyacağını belirterek, abdestin mahşerde mü'minlere sağlayacağı imkânı ortaya koymuştur. Bunu anlatırken de beliğ bir teşbihte bulunarak, doru atlar arasında alnı ak ve ayakları sekili atın tanınmasını örnek gösterir ki, bunu düşünen insan işin ne kadar kolay olduğunu anlar. Resûl-i Ekrem'in ümmetini Kevser havuzu başında karşılayacağını, bu hadisten bir kere daha anlamış olmaktayız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kabristana gidildiğinde orada medfun bulunanlara selâm verilir.

2. Her canlı ölecek ve böylece sonrakiler öncekilere ölümden sonra kavuşacaktır.

3. Sahâbeden sonraki mü'minler de Peygamberimizin kardeşleridir. Kur'an'ın bildirdiği üzere ümmetin her ferdi diğerinin din kardeşidir.

4. Kıyamete kadar geçecek zaman içinde, ümmetin arasında çok faziletli ve üstün nitelikli insanlar bulunacaktır.

5. Abdest, insanın yüzünün nurlu, el ve ayaklarının parlak olmasını sağlar. Bu nitelikte olanlar, mahşer gününde kolayca tanınırlar.

6. Peygamberimiz'e cennette Kevser havuzu verilmiş olup, onun başına ilk önce kendileri gelecek ve ümmetini onun başında karşılayacaktır.

1032- وعنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَلا أَدُلُّكُمْ على ما يَمْحُو اللَّه بِهِ الخَطَايا ، ويرْفَعُ بِهِ الدَّرجاتِ ؟ قَالُوا : بلى يا رَسُولَ اللَّهِ ، قَالَ : إِسْباغُ

الوُضُوءِ على المكَارِهِ وكَثْرَةُ الخُطَا إلى المساجِدِ ، وانْتِظَارُ الصَّلاةِ بعْد الصَّلاةِ ، فَذلِكُمُ الرِّبَاطُ ، فذلِكُمُ الرِّباطُ » رواه مسلم .

1032. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* ‘den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

“Size, Allah’ın kendisiyle günahları yok edip, dereceleri yükselteceği hayırları haber vereyim mi?” buyurdular. Ashâb:

– Evet, yâ Resûlallah! dediler. Resûl-i Ekrem:

– “Güçlükler de olsa abdesti güzelce almak, mescidlere doğru çok adım atmak, bir namazı kıldıktan sonra öteki namazı beklemek. İşte ribâtınız, işte bağlanmanız gereken budur” buyurdular.

Müslim, Tahâret 41. Ayrıca bk. Tirmizî, Tahâret 39; Nesâî, Tahâret 180; İbni Mâce, Tahâret 49, Cihâd 41

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, birtakım küçük günahları ve hataları Allah’ın hangi hayırlar ve güzel davranışlar vesilesiyle affedeceğini ashâba, dolayısıyla ümmete bir müjde olarak bildirirlerdi. Bunu yaparken bazı kere onlara bir soru yöneltmek suretiyle önce dikkatlerini çekerdi. Bu davranış, Hz.Peygamber’in öğretim ve eğitim metotlarından biridir. Daha önce benzerlerinde de ifade edildiği gibi, burada affedileceği bildirilen günahlar, büyük günah cinsinden olmayan ve kul hakkıyla ilgisi bulunmayan küçük günahlardır.

Abdest alırken karşılaşılan güçlük, şiddetli soğuk, suyun bir bedel karşılığında alınması gibi fizikî zorluklar veya sağlık ve sıhhatin yerinde olmayışı gibi bedenî zorluklar olabilir. Bu şartlar da bile sünnete uygun tarzda güzelce abdest almak, dinde samimi olmanın, ibadeti benimsemenin ve Allah’ın emrine sarılmanın göstergesidir. Bunun ecri ve sevabı olacağı şüphesizdir.

Bir mü’min evi camiye uzak da olsa, cemaatle namaz kılmak için camiye giderse, onun attığı her adımına sevap yazılır. Çünkü böyle bir kimse Allah’ın çağırısına uymuş, ecrini sadece Allah’tan bekleyerek ve

karşılığını Allah’ın vereceğini umarak müslümanlarla birlikte namaz kılmak, birlik ve beraberliği göstermek, din kardeşlerinin sevincine ve kederine ortak olmak üzere gayret sarfetmiştir. Ayrıca uzak bir yerden gelerek güçlüğe göğüs germiştir. Yakın yerlerden gelenler de adımlarının sayısını artırmak suretiyle bu sevaba nâil olurlar. Yoksa, evin camiye uzaklığı bir fazilet sayılmaz. Fakat evi camiye uzak olan ve cemaate tam vaktinde yetişemeyen sahâbîler, camiye yakın bir yere gelmek istediklerinde Peygamberimiz yerlerinde kalmalarını tavsiye etmiş ve her adımlarının sevap olduğunu kendilerine bildirmiştir. Bu şehir yerleşimi ve çevre düzeni açısından da önemli bir tavsiyedir. Bir namazın peşinden gelecek namazı beklemek, kişinin dindarlığının, ibadet ve tâate düşkünlüğünün, kalbinin sürekli Allah’ın emir ve yasaklarıyla meşgul olduğunun delilidir. Böyle bir kimsenin haramlardan, birtakım kötülüklerden uzak durmaya gayret edeceği umulur. Namaz vaktini camide beklemek şart değildir. Evinde, işinde, bulunduğu her yerde insan namaz vakti şuuru içinde olmalıdır. Bu davranış da en büyük sevaplardandır. İşte bunlar müslümanın ribâtı, ibadet nöbeti tutması sayılır. Çünkü ribât, nöbet yeri anlamındadır. Düşmana karşı nöbet tutulan yere bu ad verilir. Nefisle cihad da bir nevi düşmana karşı nöbet tutmaya benzer. Bu hadiste sayılan hususlar nefisle cihadın önemli unsurlarıdır.

Hadisi daha önce 133 numara ile görmüştük, 1061 numaralı hadis olarak da göreceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Güçlüklere rağmen abdesti güzelce almak, büyük bir fazilet olup, küçük günahların ve hataların affına vesile teşkil eder.

2. Camiye gitmek için atılan her adımın ecir ve sevabı vardır. Cemaatle namaza devam etmek ibadetin faziletini artırır. Bunların her biri mü’minin günah ve hatalarının affedilmesini temin eder.

3. Camide, evde veya işte de olsa, bir namazdan sonra gelecek namaz vaktini bekleyen ve kalbi ibadette olan kimse, cephede düşman karşısında nöbet bekliyormuşçasına sevap kazanır.

- وعَنْ أَبي مَالكٍ الأَشْعرِيِّ رضَي اللَّه عنْهُ قَال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الطُّهُورُ شَطْرُ

الإِيمانِ » رواه مسلم . وقد سبقَ بِطولِهِ في باب الصبرِ .

وفي الباب حديثُ عمرو بْنِ عَبْسةَ رضِيَ اللَّه عنْهُ السَّابِقُ في آخِرِ باب الرَّجاءِ ، وَهُو حدِيثٌ عظيمٌ ، مُشْتَمِلٌ على جُملٍ من الخيرات .

1033. Ebû Mâlik el-Eş'arî *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Temizlik imanın yarısıdır."

Müslim, Tahâret 1. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 86

Açıklamalar

Bu hadisi daha önce 26 numarada tam metin halinde görmüştük. 1416'ncı hadis olarak bir kere daha okuyacağız. İmâm Nevevî hadisi buraya konuyla alâkası nisbetinde ihtisar ederek almıştır. Bilindiği gibi, dinin temeli ve bütün ibadet ve tâatlerin aslı imana dayanır. İman kalbî bir amel olup, diğer ibadet ve ameller imanın bir parçası değildir. O halde temizlik nasıl imanın yarısı olarak kabul edilebilir? Çünkü temizlik insanın cismiyle ilgili bir ameldir. Ulemâ bunu çeşitli şekillerde açıklamaya çalışmıştır.

Bazılarına göre, temizliğin ecri ve sevabı katlanarak devam eder ve sonunda imanın yarısı kadar sevap kazandırır. Bazı âlimlere göre, iman nasıl önceki günahları yok ederse, abdest de öylece yok eder; çünkü imansız abdest sahih olmaz. Dolayısıyla inanan insan bir de ibadet edip iyi işler yaparsa dinini eksiksiz uygulamış olur. Böylece hem imanı hem ameli tam bir insan olur. Temizlik, ameli yani inanmanın gereği olan eylemi ifade eder. Bazıları da buradaki imandan maksadın namaz olduğunu söyleyerek, namazın sahih olması için de temizliğin şart olduğunu, binaenaleyh bu hadisin temizliğin önemini vurguladığını söylemişlerdir. Bu durumda abdestin mutlaka namazın yarısı olması da şart değildir. Bir başka yorum tarzı da şöyledir: İmanın iki şartı vardır; biri şirk başta olmak üzere nefsi her türlü küfürden ve kötülükten arındırmak, diğeri de vücudun uzuvlarını maddî ve manevî kirlerden temizlemek. Şirkten ve küfrün her çeşidinden kalbi arındırıp iman ettikten sonra, Allah'a ibadet için vücudu temizlemek

şart olduğundan dolayı böyle denilmiştir. Çünkü temizlik, bütün ibadet ve tâatlerin yapılabilmesinin ve Allah katında makbul olmasının temel şartı olup, diğer şartların hiçbiri ona denk değildir. Netice itibariyle bu hadis, bazılarının iddia ettiği gibi amelin imanın bir cüz'ü olduğunu veya abdestin sevabının imanın sevabının yarısı olduğunu göstermez.

Konumuzla ilgili olarak daha önce 337 ve 439 numara ile geçmiş olan Amr İbni Abse hadislerinin bir kere daha okunması isabetli olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Temizlikle iman arasında yakın bir bağ vardır. Çünkü iman etmeyenin abdestinin veya guslünün hiçbir kıymeti yoktur.

2. İman kalp ve gönül temizliğinin, hadesten ve necâsetten temizlenmek de cisim ve vücut temizliğinin temelidir.

3. Temizlik, başta namaz olmak üzere abdestli bulunmayı gerektiren ibadetlerimizin sıhhatinin şartıdır.

1034- وعنْ عُمَر بْنِ الخَطَّابِ رضي اللَّه عَنْهُ عنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمْ قَالَ : « ما مِنْكُمْ مِنْ أَحدٍ يتوضَّأُ فَيُبْلِغُ أو فَيُسْبِغُ الوُضُوءَ ثُمَّ قَالَ : أَشْهدُ أَنْ لا إِله إلاَّ اللَّه وحْدَه لا شَرِيكَ لهُ، وأَشْهدُ أَنَّ مُحمَّدًا عبْدُهُ وَرسُولُه ، إلاَّ فُتِحَت لَهُ أَبْوابُ الجنَّةِ الثَّمَانِيَةُ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّها شاءَ » رواه مسلم .

وزاد الترمذي : « اللَّهُمَّ اجْعلْني من التَّوَّابِينَ واجْعلْني مِنَ المُتَطَهِّرِينَ » .

1034. Ömer İbni Hattâb *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz güzelce abdest alır –onu tastamam yapar– sonra da: Eşhedü en lâ ilâhe illallâhü vahdehû lâ şerîke leh. Ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlüh, derse, o kimseye cennetin sekiz kapısı açılır. O da dilediği kapıdan girer."

Müslim, Tahâret 17. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Tahâret 65; Tirmizî, Tahâret 55; İbni Mâce, Tahâret 60

Tirmizî'nin rivayetinde şu ziyade vardır: **"Allahümme'c'alnî mine't-tevvâbîn ve'c-alnî mine'l-mütetahhirîn"** duasını da okur.

Açıklamalar

Dinimizin bize öğrettiği en önemli prensiplerden biri, yapılan işi tastamam yapmak, baştan savma bir tavır içinde olmamaktır. Bu prensip, ibadetlerimizde daha da bir önem ifade eder. Çünkü ibadet, Allah'a O'nun istediği gibi kulluk etmek, böylece mânevî olarak kendisine yaklaşmaktır. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'in konumuzla ilgili hadislerinde sıkça tekrarladığı noktaya bir kere daha dikkat etmemiz gerekiyor. Onun, abdest alan kimseden bahsederken, "abdestini güzelce alan", "abdestini yerli yerince alan", "dört başı mamur abdest alan, abdestini tastamam alan" gibi nitelemelerde bulunduğunu görürüz. Bu sadece abdestle ilgili olarak değil, diğer ibadetlerde de sıkça rastladığımız bir hatırlatmadır. Şu halde ibadetler başta olmak üzere, bütün davranışlarımızda dört başı mamur hareket etmeyi öğrenip, bunu hayat tarzı haline getirmemiz gerekmektedir. Çünkü ibadetlerini tam ve kâmil olarak yapmayan, baştan savma kabilinden geçiştiren bir kimsenin, hayatın diğer alanlarında ciddî davranması ve düzenli olması beklenemez. Allah ile muamelesi düzgün olmayanın, insanlarla münasebeti de düzenli olmaz.

Bütün şartlarına ve edeplerine riayet ederek abdest aldıktan sonra kelime-i şehâdet getirilmesi, üzerinde görüş birliği olan sünnete uygun bir davranıştır; bunun müstehaplığında bütün âlimler müttefiktirler. Tirmizî'nin rivayetinde: *"Allahümme'c'alnî mine't-tevvâbîn ve'c'alnî mine'l-mütetahhirîn: Allahım! Beni tövbe edenlerden ve temizlenenlerden kıl"* duasının yapılması da yer almaktadır ki, bu da yerine getirilmesi ve uyulması istenilen uygulamalardan biridir. Abdestin sonunda kelime-i şehâdet getirilmesi, işlenilen işin ihlasla ve sırf Allah için yapılan bir davranış olduğuna, görünen ve görünmeyen pisliklerden uzuvları temizledikten sonra, kalbin de şirkten ve riyadan temizlenmesine işaret sayılır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Başta ibadetler olmak üzere, yapılan bütün işleri en mükemmel şekilde yapmaya özen göstermek iyi müslüman olmanın esasıdır.

2. Abdesti, farzlarına, vâciplerine, sünnetlerine ve edeplerine riayet ederek almak gerekir.

3. Abdest alan kimsenin, abdestini bitirince kelime-i şehâdet getirmesi ve sünnette tavsiye edilen duaları yapması müstehaptır.

186- باب فضل الأذان

EZANIN FAZİLETİ

Hadisler

1035- عَنْ أَبِي هُريْرةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لَوْ يعْلمُ النَّاسُ ما في النِّداءِ والصَّفِّ الأَولِ. ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلاَّ أَنْ يسْتَهِموا علَيهِ لاسْتهموا علَيْهِ، ولوْ يعْلَمُونَ ما في التَّهْجِيرِ لاسْتبَقوا إَلَيْهِ ، ولَوْ يعْلَمُون ما في العَتَمَةِ والصُّبْحِ لأَتوهمُا ولَوْ حبواً » متفقٌ عليه.

« الاسْتهامُ » : الاقْتراعُ ، « والتَّهْجِيرُ » : التَّبْكيرُ إِلى الصَّلاةِ .

1035. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivâyet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsanlar ezan okumanın ve namazda birinci safta bulunmanın ne kadar faziletli olduğunu bilselerdi, sonra bunları yapabilmek için kur'a çekmek zorunda kalsalardı kur'a çekerlerdi. Şayet camide cemaate erken yetişmenin ne kadar faziletli olduğunu bilselerdi, birbirleriyle yarışa girerlerdi. Eğer yatsı namazı ile sabah namazındaki fazileti bilselerdi, emekleyerek ve sürünerek de olsa bu iki namaza gelirlerdi."

Buhârî, Ezân 9, 32, Şehâdât 30; Müslim, Salât 129. Ayrıca bk. Tirmizî, Mevâkît 52; Nesâî, Mevâkît 22, Ezân 31

Açıklamalar

Ezanın sözlük anlamı bildirmek demektir. Din örfündeki anlamı ise, belirlenmiş vakitlerde, belirlenmiş sözlerle belirlenmiş bildirimdir. Vakitler

namaz vakitleri, sözler şeriat koyucunun tayin ettiği ve her vakitte tekrarlanan kelimelerdir. Hepimizin bildiği gibi ezan şu kelimelerden meydana gelir:

Allahü ekber (4 defa)

Eşhedü en lâ ilâhe illallah (2 defa)

Eşhedü enne Muhammeden resûlullah (2 defa)

Hayye ‘ale’s-salâh (2 defa)

Hayye ‘ale’l-felâh (2 defa)

Allahü ekber (2 defa)

Lâ ilâhe illallah (1 defa)

İslâm âlimleri, ezanın bu kadar az sözle itikadî ve amelî hükümlerin tamamını ihtiva ettiğini söylerler. “Allahü ekber” , Cenâb-ı Hakk’ı tasdike delâlet ettiği gibi, O’nun bütün kemal sıfatlarını da ispat eder. “Eşhedü en lâ ilâhe illallah”, tevhid akîdesini tasdiki ve şirkin her çeşidini reddi içine alır. “Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah”, Hz.Peygamber’in risâletini ve bunun yanında bütün resûl ve nebîlerin peygamberliklerini tasdîke delâlet eder. “Hayye ‘ale’s-salâh”, Resûl-i Ekrem Efendimiz sayesinde bilinen Allah’a itaat ve tâate emir sigasiyle davettir. “Hayye ‘ale’l-felâh” ise, dünya ve âhirette ebedî kurtuluş demek olan felâha, yegâne hak yola çağırmaktır ki, bu kıyameti, âhireti ve mahşeri tasdik demektir. Bu lafızların tekrarlanmasının sebebi, ihtiva ettikleri bu engin anlamları tekit içindir.

Ezanın pek çok faydaları vardır. Bunların en başta geleni, ezan okunan yerde müslümanların varlığının ispat edilmiş olmasıdır. Bu yer İslâm toprağıdır veya böyle olmaya adaydır. Çünkü müslümanların hedefi ve gayesi, yeryüzünü islâmlaştırmak veya Müslümanlığı kabul etmeyen insanların yaşadığı yerleri sürekli Allah’ın dinini tebliğe müsait bir hale getirmek, bu yöndeki engelleri ortadan kaldırmaktır. Ayrıca ibadet vaktinin girdiği müslümanlara ezanla haber verilir. Ezan, müslümanları cemaat olmaya ve bir araya getirmeye davettir. İslâm’ın temel esasları bütün insanlara günde beş defa ezan sayesinde açıkça duyurulmuş olur. İslâm âlimleri ezanda dört hikmet bulunduğunu söylerler. Bunlar: Şiâr-ı İslâm oluşu, yani İslâmın bir parolası, bir sembolü olması, kelime-i tevhîdi ve kelime-i şehâdeti herkese açıkça ilân etmesi, namaz vaktinin ve kılınacağı

yerin duyurulması ve müslümanları cemaate davettir. Kur'an'da ezana şu âyet-i kerîmelerle işaret edilir: **"Namaza çağırdığınız zaman onu alay ve eğlence konusu yaparlar. Bu davranış, onların düşünmeyen bir topluluk olmalarındandır"** [Mâide sûresi (5), 58]. **"Ey iman edenler! Cuma günü namaz için çağırıldığınız zaman Allah'ı anmaya koşun"** [Cum'a sûresi (62), 9].

Ezan okumanın önemi ve fazileti böylelikle iyice anlaşılmış olmaktadır. İşte bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu fazileti kavrayanların ezan okumakta âdeta birbirleriyle yarışacaklarını, hatta kur'a atmak zorunda kalabileceklerini ifade buyurmuşlardır. Nitekim İslâm tarihinde bu gerçekleşmiş, meselâ Kâdisiye Harbi'nde bir grup müslüman ezan okuma hususunda aralarında münakaşa etmişler, kimin ezan okuyacağı hakkında Sa'd İbni Ebî Vakkâs kur'a çektirmek zorunda kalmıştır.

Namazda ilk safta bulunmak da aynı şekilde büyük faziletlerden biridir. İlk saf imamın hemen arkasında bulunan saftır. Bir arkada bulunana göre onun önündekinin ilk saf olduğunu söyleyenler, bundan da öte vakit namazını ilk cemaatle kılanlar demek olduğunu iddia edenler de olmuştur. Fakat doğru olan ilk görüş olsa gerektir. İlk safta bulunmanın neden faziletli olduğu üzerinde durulmuş, buna karşılık imam cehren okuduğunda Kur'an dinlemek, Fâtiha sûresi'nin okunmasından sonra "âmin" diyebilmek, imamın tekbirlerinden hemen sonra tekbir almak, imam birini yerine geçirecek olursa kendisi geçmek gibi büyük ecir ve sevabı olan işler sayılmıştır. Bir başka yönü teşvik unsuru oluşudur. Cemaatin ön saflarında boş yer varken, arkada olanlar daima oraları doldurmakla mükelleftirler. Nitekim bir hadiste: *"İlk saffı, sonra onun arkasındakini, sonra sırayla diğerlerini tamamlayınız, eksik kalırsa son safta kalsın"* buyurulmuştur (Ebû Dâvûd, Salât 94). Erkeklerin ilk saflarının, kadınların da son saflarının daha hayırlı olduğunu Peygamberimiz haber vermiştir: "*Erkeklerin saflarının en hayırlısı ilkleridir, sevabı en az olanları geridekilerdir. Kadınların saflarının en hayırlısı da geridekileridir. Sevabı en az olanları ise öndekilerdir"* (İbni Mâce, İkâme 52). Bunlar dışında konuyla ilgili pek çok hadis vardır. Burada onları sıralamak konunun hudutlarını aşmak olur. Ancak kitabımızın 1084-1098 numaralı hadisleri arasında konuyla ilgili yeterli ve doyurucu açıklamalar yer almaktadır.

Hadisimizde anılan faziletlerden biri de, camiye erken gitmektir. Bundan maksat cemaate yetişmek ve ön saflarda yer almaktır. Ayrıca camiye gitmek üzere vaktinde hareket eden kimse hem yolda rahat yürüme imkânına sahip olur, hem de camide bir süre dinlenmek, tefekkür etmek, tahiyyetü'l-mescid veya nâfile namaz kılmak ya da Allah'ın zikriyle meşgul olmak suretiyle kendini farz namaza hazırlar. Bu ise nefes nefese camiye gitmek ve arka saflarda yer almaktan çok faziletlidir.

Allah'ın üzerimize farz kıldığı her namazın faziletli olduğu şüphesizdir. Ancak bunlar arasında derece farkı vardır. Sabah ve yatsı namazı gecenin iki ucundaki namazlardır. Biri gecenin bitip yeni bir günün başladığı zamanda, diğeri de gündüzün bitip karanlığın tamamen bastırdığı vakitte kılınır. İnsanlar içinde münafıklara en ağır gelen namaz bu ikisidir. İnsanın bu iki namazın vaktinde uyanık olması, bir de camiye cemaate gitmesi, sağlam bir imanın, ibadet ve tâate düşkünlüğün, Allah'ın rızasını kazanmak için ciddî bir azim ve gayretin eseridir. Bu açılardan da son derece faziletlidir. İşte bunun faziletine işaret için Efendimiz, *"Emekleyerek veya oturakları üzerinde sürtünerek de olsa bu namazlara giderlerdi"* buyurmuşlardır.

Biz bu hadisin ilgili kısımlarını namazların fazileti bahsinde 1074 ve 1085 numaralarda tekrar ele alacağız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ezan okumak İslâm'ın vazgeçilmez esaslarından ve sünnetlerinden biridir.

2. Ezanın pek çok faydası, fazileti ve hikmeti vardır. İslâm'ın itikad ve amel esaslarını bünyesinde barındıran ezan, inanmayanları dine, inananları ibadete davetdir.

3. Müezzinlik, Allah katında ecri ve sevabı büyük hayırlardan biri olup, Efendimiz tarafından teşvik edilmiştir.

4. Namazda ilk safta bulunmanın sevabı ve fazileti diğer saflardan daha çoktur.

5. Camiye ve cemaate erken gelmek ve ilk saflarda yer almak sünnette teşvik edilmiştir.

6. Cemaatle kılınan namazın fazileti, tek kılınan namazdan kat kat fazladır.

7. Sabah ve yatsı namazlarında camiye gitmek ve cemaatle namaz kılmak, diğer vakitlerde cemaatle kılınan namazlardan daha faziletlidir. Çünkü bu ikisi münafıklara en ağır gelen namazlardır.

8. Münakaşalı işlerde kur'a çekmek câizdir.

1036- وعنْ مُعاوِيةَ رضيِ اللَّه عنْهُ قَال : سمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « المُؤذِّنُونَ أَطْولُ النَّاسِ أعْنَاقاً يوْمَ القِيامةِ » رواه مسلم .

1036. Muâviye *radıyallahu anh,* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Kıyamet günü boyunları en uzun olanlar müezzinlerdir" buyururken işittim, demiştir.

Müslim, Salât 14. Ayrıca bk. İbni Mâce, Ezân 5

Açıklamalar

Kıyamet gününde müezzinlerin boyunlarının uzun olmasının ne anlama geldiği konusunda âlimler çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Boynun uzunluğu, bir kimsenin iyi ve hayır işlerinin çokluğuna delâlet eder. Müezzinler insanları Allah'a davet çağırısı yapan kimseler oldukları için hayırlarının çokluğu sebebiyle böyle nitelendirilmiştir. Bazı âlimlere göre, onlar ilâhî rahmeti görmeye en çok özenen kimselerdir. Bir şeyi görmeye

özenen boynunu ona doğru uzatır. İlâhî rahmeti görmek, çok ecir ve sevap kazanmak demektir. Bu sebeple boyunları uzun diye nitelenirler. Araplar, kendi büyüklerini ve reislerini uzun boyunlulukla vasıflandırırlar. Bu anlama göre müezzinler kıyamet gününde reis mevkiinde olacak ve arkalarında bir cemaat bulunacak demektir. Bir başka yoruma göre kıyamet gününde müezzinler topluluğu sayıca çok olacak, dünyada onların davetlerine icabet edip ibadete koşanlar da kendileriyle bir arada bulunacaklardır. Faziletleri, hayırlı işleri ve güzel davranışları çok anlamında kendilerine uzun boyunlu denilmiştir. Çünkü boynun uzunluğu, hayırdan, iyi davranıştan, sevinçli ve üstün mertebede olmaktan kinayedir. Bazı hadis şârihlerine göre, boynun uzunluğu onların istikamet üzere, yani Allah'ın gösterdiği dosdoğru yol üzere olmalarını, kalplerinin mânevî tatmine ve doyuma ulaştığını, kıymetlerinin kıyamet gününde açıkça ortaya çıkacağını ifade eder. Görüldüğü gibi, bu hadise pek çok ve değişik anlamlar verilmiştir. Fakat bu anlamların her birinde iyilik, hayır, fazilet, sahih itikad, sâlih amel ön plana çıkarılmıştır. Bütün bunlardan sonra söylenecek söz, müezzinliğin faziletli bir vazife ve büyük bir hayır olduğudur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müezzinlik hayırlı ve faziletli işlerdendir.
2. Müezzinlerin kıyamet günündeki mertebeleri de üstün olacaktır.
3. Dünyada hayırlı ve faziletli işler yapanlar, kıyamette de hayra ve fazilete nâil olurlar.

1037- وعنْ عَبْدِ اللَّه بْنِ عبدِ الرَّحْمنِ بنِ أَبي صَعْصعَةَ أَن أَبَا سعِيدٍ الخُدْرِيِّ رضِيَ اللَّه عنْهُ قَالَ لَهُ : إِني أراكَ تُحِبُّ الْغَنَم والْبادِيةَ فإِذا كُنْتَ في غَنَمِكَ أَوْ بادِيَتِكَ فَأَذَّنْتَ للصلاةِ ، فَارْفَعْ صَوْتَكَ بالنِّدَاءِ ، فَإِنَّهُ لا يْسمعُ مَدَى صوْتِ المُؤذِّن جِنٌّ ، ولا إِنْسٌ ، وَلا شَيْءٌ ، إِلاَّ شَهِد لَهُ يوْمَ الْقِيامَةِ » قال أبو سعيدٍ : سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه البخاري .

1037. Abdullah İbni Abdurrahman İbni Ebû Sa‘saa’dan rivayet edildiğine göre, Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh* ona şöyle dedi:

“Ben senin koyunu ve kır hayatını sevdiğini görüyorum. Koyunlar arasında veya kırda iken, namaz için ezan okuduğunda sesini iyice yükselt. Çünkü müezzinin sesinin ulaştığı yere kadarki alanda olup da onu işiten cin, insan ve her varlık, kıyamet gününde ezan okuyanın lehine şahitlik yaparlar.” Ebû Saîd:

Ben bunu Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’den işittim, dedi.

Buhârî, Ezân 5, Tevhîd 52, Bed’ü’l-halk 12. Ayrıca bk. Nesâî, Ezân 14

Açıklamalar

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, ezan İslâm’ın şiarı, parolasıdır. Onu mümkün olduğu kadar en yüksek ve gür sesle duyurmak gerekir. Bu sebeple müezzinin gür, güzel ve yanık sesli olması müstehap kabul edilmiştir. Hatta İmâm Nevevî’nin bildirdiğine göre, biri güzel sesli olup ezan okumak için ücret isteyen, diğeri çirkin sesli fakat ücret istemeyen iki kişiden müezzinlik için hangisinin seçileceği hususunda iki görüş vardır. Ama bu görüşlerin tercih edileni ve esas görüş diye nitelendirileni, güzel sesli olana ücret verilmek suretiyle tercih edilmesidir. Bu konu her dönemde üzerinde durulan ve durulması gereken ciddî işlerden biridir. Her camiye, her mescide, her köye istenilen evsafta müezzin bulma imkânı olmayacağını herkes kabul eder. Fakat özellikle büyük şehirlerimizin selâtin camileri başta olmak üzere, sırayla diğer camilerimize güzel ve gür sesli, duyanları etkileyici müezzinler yetiştirmeyi, öncelikle ilgili teşkilâtlar, dînî nitelikli vakıflar, İmam-Hatip liseleri, Kur’an kursları ve hatta İlahiyât fakülteleri kendilerine bir görev kabul etmelidir. Günümüzde bunun ne kadar büyük bir gereklilik olduğunu hepimiz yakînen müşâhede etmekteyiz. İyi bir müezzinin cemaatsiz camiyi cemaatle doldurduğu, çirkin sesli birinin de cemaati dağıttığı bilinen ve görülen gerçeklerdir. İslâm’dan tamamen habersiz olduğu halde, anlamını da bilmeden çok güzel okuyan birinden Kur’an dinleyerek veya nitelikli bir müezzinden ezan dinleyerek İslâm’ı seçen ve ebedî cehennemden kurtulan insanlar görüyoruz. Bundan daha büyük bir hayır olabilir mi? Anadolumuzun pek çok köyünde, o köyün en

güzel sesli insanlarına ezan okuttuklarını bilmeyenimiz yoktur. Bu çok önemli ve isabetli bir tercihtir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in, bir insanın sesini ulaştırabildiği yere kadar ezanı duyurması yönündeki tavsiyesi son derece önemlidir. Ezan sesini duyacak olanları sayarken cinlerden başlaması, en aşağı tabakadan en üstün olana doğru bir sıralamadır. Çünkü insandan sonra anılan diğer varlıkların içinde melekler ilk sırayı alır. Fakat onlarla sınırlı olmayıp, diğer canlılar, bitkiler ve dağlar taşlar da buna dahildir. Çünkü bunların her birinin kendine göre bir idraki ve tesbihâtı vardır. Nitekim şu âyet-i kerîme çok dikkat çekicidir: **“Sonra bunun ardından yine kalpleriniz katılaştı. Şimdi onlar taş gibi, hatta daha da katıdır. Çünkü öyle taş var ki, içinden ırmaklar fışkırır, öylesi var ki, çatlar da bağrından su kaynar, öylesi de vardır ki, Allah korkusundan yukarıdan yere düşer”** [Bakara sûresi (2), 74]. Şu âyet de önemle üzerinde durulması gereken muhtevadadır: **“Yedi gök, yeryüzü ve bunların içinde bulunanlar, Allah’ı tesbih ederler. O’nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ama siz onların tesbihlerini anlamazsınız”** [İsrâ sûresi (17), 44]. İşte bütün cinler, insanlar, melekler, hayvanlar, bitkiler ve cansız varlıklar ezan okuyan kimseye kıyamet gününde şahitlik yaparlar. Bu ise o kimsenin derecesinin ne kadar yüce olacağının bir isbatıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ezanı yüksek ve gür sesle okumak müstehaptır.
2. Müezzinler güzel, gür ve etkileyici seslilerden seçilmelidir.
3. Kırda, bayırda ve çölde de olsa namaz için ezan okumak gerekir.
4. Ezan sesini sadece insanlar değil, cinler, melekler, diğer canlı varlıklar, bitkiler ve dağlar taşlar da duyar.
5. Ezanı duyanlar, kıyamet gününde ezan okuyan kişinin lehinde Allah huzurunda şahitlik yaparlar.
6. Ezan okuyan müezzinlerin mahşerdeki mevkii yüksek olacaktır.

1038- وعَنْ أَبي هُرِيْرَةَ رضي اللّٰه عنْهُ قَال : قَالَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِذا نُودِيَ بالصَّلاةِ ، أَدْبرَ الشيْطَانُ و لهُ ضُرَاطٌ حتَّى لا يسْمع التَّأْذِينَ ، فَإِذا قُضِيَ

النِّدَاءُ أقْبَلَ ، حتَّى إذا ثُوِّبَ للصَّلاةِ أدْبَر ، حَتَّى إِذا قُضِيَ التَّثْوِيبُ أقْبلَ ، حَتَّى يخْطِرِ بَيْنَ المرْءِ ونَفْسِهِ يقُولُ : اذْكُرْ كَذا ، واذكُرِ كذا لِمَا لَمْ يذْكُرْ منْ قَبْلُ حَتَّى يظَلَّ الرَّجُلُ مَا يدرَي كَمْ صلَّى » متفقٌ عليه . « التَّثْوِيبُ » : الإِقَامةُ .

1038. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Namaz için ezan okunduğu zaman, şeytan ezanı duymamak için arkasını dönüp yellenerek kaçar. Ezan bitince tekrar geri gelir. Namaz için kamet edilince yine arkasını dönüp kaçar. Kamet bittiğinde yine gelir ve kişi ile nefsi arasına sokulur ve ona: Filân şeyi hatırla, filân şeyi hatırla diyerek, namazdan önce aklında olmayan şeyleri hatırlatır da, neticede insan kaç rek'at namaz kıldığını bilemez olur."

Buhârî, Ezân 4, Amel fis'-salât 18, Sehv 6, Bed'ü'l-halk 11; Müslim, Salât 19, Mesâcid 83. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 31; Nesâî, Ezân 20, 30

Açıklamalar

Efendimiz'in bu hadisleri, ezandan kaçan şeytanın halini güzel bir benzetme ile ortaya koymaktadır. Onun ezandan kaçtığı sıradaki hali, ansızın büyük bir korku ve dehşete düşen insanın haline benzetilmiştir. Böyle bir kimsenin dizlerinin bağı çözülür, mafsalları gevşer ve sinir sistemi alt üst olur. Neticede büyük ve küçük abdestini tutamaz hale gelir. Ezanı işiten şeytan da böyle bir korkuya kapıldığı için ne yapacağını şaşırır; onun bu hali, bir felâkete uğradığında ne yapacağını şaşıran insanın haline benzer. Şeytana yellenme isnad edilmiş olması, bu korku halinin şiddetini anlatmak içindir. Yoksa onun gerçekte yellenmesi söz konusu değildir. Fakat Kâdî İyâz gibi bazı âlimlere göre bunun gerçek anlamda olması da mümkündür; çünkü şeytan da bir cisimdir. Meşhur hadis âlimi Tîbî, şeytanın ezanı işitmemek için kendi sesiyle kendisini meşgul ettiğini, onun bu tavrının çirkinliği sebebiyle, çıkardığı sesin çirkinliğinin yellenmeye benzetildiğini söyler.

Şeytanın ezandan kaçmasının çeşitli sebepleri vardır:

Birincisi, daha önce açıkladığımız hadiste geçtiği gibi, ezan sesini işiten her şey müezzine kıyamet gününde şahitlik edecektir. Kendisinin hiç hoşlanmadığı böyle zor bir durumda kalmaktan çekindiği içindir.

İkincisi, ezanın büyüklüğünden korktuğu içindir. Çünkü ezan, dinin bütün kaidelerini içine alan bir bildirimdir. Şeytan, tabiatı gereği bunlardan nefret eder; çünkü o tepeden tırnağa şer ve günahtan ibarettir.

Üçüncüsü, ezan namaza ve cemaate davettir. Namaz insanı Cenâb-ı Hakk'a en çok yaklaştıran ibadet olup, en önemli rüknü secde halidir. Şeytan ise Allah'ın emriyle Âdem *aleyhi's-selâm*'a secde etmekten yüz çevirdiği için O'nun rahmetinden kovulmuştur. Müslümanlar büyük bir cemaat haline gelip Allah'a ibadete ve secdeye yöneldikleri için, şeytan onları kandırmaktan ümidini kesip ye'se düştüğünden dolayı ezan ve kametten kaçar. Fakat vazifesi onları saptırmak ve yoldan çıkarmak olduğu için, tekrar tekrar geri döner. Neticede namaz kılanın kalbine birtakım dünyevî düşünceler getirerek onun gönlünü namazdan uzaklaştırır ve kaç rek'at namaz kıldığını unutturup yanıltır.

Burada açıkça görüldüğü gibi namaz kılan mü'minlere şeytan musallat olur. Birçok müslümanın en olmayacak şeylerin namazda hatırına geldiğini söylemesinin sebebi bu olsa gerektir. Bundan kurtulmanın çaresi, hatıra gelen şeyi düşünmemeye çalışmak ve namazda Allah'ın huzurunda bulunduğunu hatırlamaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Şeytanın ezanı işitince deliye dönmesi, ezanın faziletini ve büyüklüğünü gösterir.

2. Ezanı gür ve yüksek sesle okuyan müezzinin Allah katındaki ecri ve mükâfatı çok büyüktür.

3. Şeytanın ezandan süratle kaçmasının sebebi, onun namaza ve cemaate davet, İslâm'ın parolası, dinin itikadî ve amelî bütün ahkâmını kapsayıcı oluşundandır. Çünkü şeytan bunlardan nefret eder.

4. Şeytan, namaz da dahil her zaman mü'minlere musallat olur. Onun şerrinden ve zararlarından korunmanın tedbirlerini almak gerekir.

5. Şeytanın tasallutundan kurtulmanın çaresi namazı huşû ve huzû içinde kılmaktır.

1039- وَعَنْ عبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمرو بْنِ العاصِ رضِيَ اللَّه عنْهُما أَنه سَمِع رسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إِذا سمِعْتُمُ النِّداءَ فَقُولُوا مِثْلَ ما يَقُولُ ، ثُمَّ صَلُّوا علَيَّ ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى علَيَّ صَلاةً صَلَّى اللَّه عَلَيْهِ بِهَا عشْراً ، ثُمَّ سلُوا اللَّه لي الْوسِيلَةَ ، فَإِنَّهَا مَنزِلَةٌ في الجنَّةِ لا تَنْبَغِي إِلاَّ لعَبْدٍ منْ عِباد اللَّه وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُو ، فَمنْ سَأَلَ ليَ الْوسِيلَة حَلَّتْ لَهُ الشَّفاعَةُ » رواه مسلم .

1039. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ'*dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ezanı işittiğiniz zaman, müezzinin söylediklerinin aynısını siz de söyleyin. Sonra bana salâvat getirin. Çünkü bir kimse bana bir defa salâvat getirirse, Allah buna karşılık ona on defa salât eder. Daha sonra benim için Allah'tan vesîleyi isteyin. Çünkü vesîle, cennette Allah'ın kullarından bir tek kuluna lâyık olan bir makamdır. O kulun ben olacağımı umuyorum. Benim için vesîleyi isteyen kimseye şefatim vâcip olur."

Müslim, Salât 11. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Salât 36; Tirmizî, Menâkıb 1; Nesâî, Ezân 37

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1040- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا سمِعْتُمُ النِّداءَ ، فَقُولُوا كَما يقُولُ المُؤذِّنُ » . متفق عليه .

1040. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ezanı işittiğiniz zaman siz de müezzinin söylediklerini söyleyiniz."

Buhârî, Ezân 7; Müslim, Salât 10-11. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 40; Menâkıb 1; Nesâî, Ezân 33, 35, 37; İbni Mâce, Ezân 4

Açıklamalar

Müezzinin ezanını duyan her müslümanın onun söylediklerini tekrar etmesi gerektiğinde bütün İslâm âlimleri görüş birliği içindedirler. Ancak bunun dînî hükmünün ne olduğu konusunda farklı görüşleri vardır. **Hanefîlere** göre, ezanı duyanların müezzine icâbet edip onun sözünü tekrarlamaları vâciptir. Çünkü bu konuya dair hadislerdeki emirler vücûb ifade eder. Nitekim ezanın okunduğunu işitenlerin Kur'an okumayı, konuşmayı, selâm alıp vermeyi terketmeleri vâciptir. Bunlar hakkındaki hüküm vâcip olunca, ezanı tekrarlamak da vâcip olur.

İmâm Mâlik, Şâfiî, Ahmed İbni Hanbel ve fukahânın büyük çoğunluğuna göre ise, bu hadislerdeki emir vâciplik değil, müstehaplık ifade eder; dolayısıyla müezzinin söylediklerini tekrarlamak müstehaptır. **Hanefî fakihlerden Tahâvî** de aynı kanaattedir. **İmam Nevevî**, abdestli, abdestsiz, cünüp, hayızlı herkesin ezanı tekrarlamasının müstehap olduğunu söyler. Tekrarlamaya engel olan sebepler ise, helâda olmak, eşiyle ilişki halinde bulunmak veya namaz kılmak gibi hallerdir. Bu hallerde ezan tekrarlanmaz. Ancak namaz kılan kimse, namazını bitirince ezanı tekrarlar denilmiştir. Kur'an okuyan veya tesbih çeken kimse ezanı duyunca bunları bırakır ve müezzinin söylediklerini tekrar eder. Kametin hükmü de aynen ezan gibidir. Hanefî fakih Kemal İbni Hümâm kameti tekrar etmenin müstehap olduğunu söyler.

Müezzinin sözlerinden "hayye 'ale's-salâh" ve "hayye 'ale'l-felâh" ile sabah ezanındaki "es-salâtü hayrun mine'n-nevm" tekrarlanmaz. Kamette de "kad kameti's-salâh" tekrar edilmez. Bunların yerine, müezzin "hayye 'ale's-salâh" dediğinde, "lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm" ; "hayye 'ale'l-felâh" dediğinde, "mâ şâallâhu kâne ve mâ lem yeşe' lem yekün"; "es-salâtü hayrun mine'n-nevm" dediğinde de, "sadakte ve bererte"; kamette "kad kameti's-salâh" dediğinde ise, "ekamehallâhu ve edâmehâ" denilir. Bunların her biri müezzin aralarda durduğunda söylenir.

Ezan okunurken ve kamet getirilirken konuşmamak, Kur'an okumamak, selâm verip almamak, kısacası müezzinin sözlerini tekrardan başka bir

şeyle meşgul olmamak gerekir. Birkaç camide ezan okununca her müezzine icâbet gerekir mi konusu üzerinde durulmuş, bir camide veya mescidde bulunan kimsenin sadece o cami veya mescidin müezzinine icâbet etmesi yeterli görülmüştür. Evinde, işinde veya mescidlerden dışarıda bulunan kimsenin de sadece kendi mahalle mescidinin müezzinine icâbeti kâfidir denilmiştir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz ezan bittikten sonra kendisine salavat getirilmesini ve onun için vesîleyi istememizi tavsiye buyurmuştur. Peygamber’e salavat getirene Allah’ın on defa salât etmesinden maksat, kuluna rahmet ve mağfiret etmesi, günah ve kusurlarını bağışlamasıdır. Vesîleyi nasıl isteyeceğimiz, her namazdan sonra okunması müstehap olan ve Buhârî’nin rivayet ettiği hadisten anlaşılmaktadır. Bundan sonra gelen hadis, her ezandan sonra okumamız tavsiye edilen bu duayı bize öğretecektir.

Vesîlenin sözlük anlamı, başkasına yaklaşmaya vasıta olan şey demektir. Sultanların yanında mevki sahibi olmaya da bu ad verilir. Burada onunla kastedilen ise, hadisten anlaşıldığı gibi cennette çok üstün bir makamın adıdır. Müslümanlar, her ezandan sonra okudukları duada bu makama ulaşması için Allah Resûlüne dua ederler. Aslında bu dua kendileri içindir; çünkü bu duayı yapanlara Efendimiz kıyamet gününde şefaat edecektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müezzin ezan okurken onun söylediklerini tekrar etmek gerekir.

2. Ezandaki “hayye ‘ale’s-salâh”, “hayye ‘ale’l-felâh” ve sabah ezanındaki “es-salâtü hayru’n mine’n-nevm” tekrar edilmez, bunlar söylenince biraz önce açıkladığımız dualar okunur.

3. Ezan gibi kamet de tekrar edilir. Kamette ezandakilere ilâveten “kad kameti’s-salâh” da tekrar edilmez.

4. Ezanın okunduğu vakitler, duaların en makbul olduğu zamanlardır.

5. Ezandan sonra Peygamberimize salâtü selâm getirmek ve kendisi için cennette üstün bir makam olan vesîleyi istemek müstehaptır. Bunun için ezan duasını öğrenmek gerekir.

6. Ümmetin günahkârlarına da günahsızlarına da şefaat edilecektir. Bu, günahkârların azâbını azaltmak, günahsızların sevaplarını artırmak içindir.

1041- وَعنْ جابرٍ رضَي اللَّه عنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « من قَال حِين يسْمعُ النِّداءَ : اللَّهُمَّ رَبَّ هذِهِ الدَّعوةِ التَّامَّةِ ، والصَّلاةِ الْقَائِمةِ، آت مُحَمَّداً الْوسِيلَةَ ، والْفَضِيلَة، وابْعثْهُ مقَامًا محْمُوداً الَّذي وعَدْتَه ، حلَّتْ لَهُ شَفَاعتي يوْم الْقِيامِةِ » رواه البخاري .

1041. Câbir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim ezanı işittiği zaman: Ey şu eksiksiz davetin ve kılınacak namazın rabbi Allahım! Muhammed'e vesîleyi ve fazîleti ver. Onu, kendisine vaadettiğin makâm-ı mahmûda ulaştır, diye dua ederse, kıyamet gününde o kimseye şefâatim vâcip olur."

Buhârî, Ezân 8, Tefsîru sûre(17), 11. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 37; Tirmizî, Mevâkît 43; Nesâî, Ezân 38; İbni Mâce, Ezân 4

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1042- وعنْ سَعْدِ بْنِ أَبي وقَّاصٍ رضِيَ اللَّه عنْهُ عَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّهُ قَالَ: مَنْ قَال حِينَ يسْمعُ الْمُؤذِّنَ : أَشْهَد أَنْ لا إِله إِلاَّ اللَّه وحْدهُ لا شَرِيك لهُ ، وَأَنَّ مُحمَّداً عبْدُهُ وَرسُولُهُ ، رضِيتُ بِاللَّهِ ربًّا ، وبمُحَمَّدٍ رَسُولاً ، وبالإِسْلامِ دِينًا ، غُفِر لَهُ ذَنْبُهُ » رواه مسلم .

1042. Sa'd İbni Ebî Vakkas *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim müezzini işittiği zaman: Tek olan ve ortağı bulunmayan Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in O'nun kulu ve resûlü olduğuna şahitlik ederim. Rab olarak Allah'tan, resûl olarak Muhammed'den, din olarak İslâm'dan razı oldum, derse, o kimsenin günahları bağışlanır."

Müslim, Salât 13. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 42; Nesâî, Ezân 38; İbni Mâce, Ezân 4

Açıklamalar

Her iki hadiste geçen “ezanı işittiği zaman” sözüyle anlatılmak istenen, ezanın tamamını işittikten sonra demektir. Çünkü ezanı işiten kimsenin müezzinin söylediklerini aynen tekrar etmesi gerektiğini ve bunun Resûl-i Ekrem tarafından emredildiğini önceki hadiste açıklamıştık. Ezan bittikten sonra ise, Peygamber Efendimiz’e salâtü selâm getirilir; sonra da ezan duası okunur. Yaygın olarak bilinen ve okunan ilk hadiste geçen dua ise de, bundan başkasının da okunabileceğine bu ikinci hadis delil teşkil eder. Hatta bunlar dışında me’sûr olan yani Peygamber Efendimiz’den rivayet edilen ve hadis kitaplarında yer alan dualardan herhangi biri de yapılabilir.

Beyhakî’nin rivayetinde ilk duanın sonunda bir de: *“İnneke lâ tühlifü’l-mîâd = Şüphesiz ki sen vaadinden caymazsın”* ilâvesi vardır ki, biz de dualarımıza bunu ilâve ederiz. Yaygın olan bu duanın çok kısa tahlilini yapacak olursak: Buradaki “davet” ezanın lâfızlarıdır. Daha önce izah edildiği gibi, bu tevhîde davettir. “Tam” olmasının anlamı ezanda kelime-i tevhîd ve kelime-i şehâdetin bulunmasıdır. Tam ve kâmil olmanın bir yönü de değişikliğe ve bozulmaya uğramadan kıyamete kadar hem lâfzının hem muhtevasının korunacak olması ve itikad esaslarının hiçbir zaman değişmeyeceğidir. “Vesîle”nin buradaki anlamı önceki hadiste de işaret edildiği gibi cennetteki çok yüce bir makamdır. “Fazilet” de üstün bir makamın adı olup, diğer mahlûkattan yüce bir mertebedir. **“Makâm-ı mahmûd”**, her lisanın övgü ve yüceltmesine lâyık makam demektir. O makamda olanı ilk yaratılan insandan son yaratılacak olana kadar herkes över ve yüceltir. Makâm-ı mahmûd, şefaat makamıdır ki, Resûlullah Efendimiz’e ihsân olunmuştur. Kur’an’ın: **“Rabbin seni makâm-ı mahmûda ulaştırır”** dediği makamdır [İsrâ sûresi (17), 79]. İbni Abbâs’ın açıklamasına göre: *“Öyle bir makam ki, orada öncekiler ve sonrakiler sana hamd ve senâ eder ve mertebece bütün yaratılmışların önünde olursun. Şefaat edersin de şefaatin makbul olur. Senin sancağın altında olmadık kimse bulunmayacaktır”* diye tarif edilir (Alî el-Kârî, *el-Mirkât*, II, 353). Peygamberimiz çeşitli hadislerinde bu makamdan bahsetmiş ve onun vasıflarını anlatmıştır.

Önce de ifade ettiğimiz gibi, ezan İslâm'ın temel prensiplerini kendinde toplayan bir dînî tebliğ, bir davettir. Bunu duyup dinleyen ve kalben inanarak tekrar eden bir mü'min, istikamet üzere olduğu, sahih bir iman ve sâlih bir amele sahip bulunduğu için Allah'a her ezandan sonra dua eder. Bu duanın mahiyet ve muhtevasını da böylece özet olarak bile olsa görüp anlayan bir müslüman artık bu fazileti işlemekten kendini müstağni göremez. Bütün bunları pekiştirmek üzere, ezandan ayrı olarak her farz namazdan önce bir de kamet getirilir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ezanı, müezzinin söylediklerini tekrar ederek sonuna kadar dinlemek, bitince de dua etmek faziletli sünnetlerdendir.

2. Ezan vakitleri duaların reddedilmediği vakitler olup, her ezandan sonra dua etmek bu sebeple faziletli kabul edilmiştir.

3. Ezandan sonra duaya devam etmek hayırlara ulaşmanın sebebi olduğu gibi, kıyamet gününde Peygamberimizin şefaatine nâil olabilmenin de vesilesidir.

4. Ezan bittikten sonra Peygamber Efendimiz'in öğrettiği dualardan biri ezan duası olarak okunmalıdır.

5. Vesîle, fazîlet ve makâm-ı mahmûd kıyamet gününde sadece Peygamber Efendimiz'e has üstün mertebe ve makamlardır.

1043- وعنْ أَنَسٍ رضِيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الدُّعَاءُ لا يُردُّ بين الأَذانِ والإِقامةِ » رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

1043. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ezan ile kamet arasında yapılan dua reddedilmez."

Ebû Dâvûd, Salât 35; Tirmizî, Salât 158

Açıklamalar

Bu hadis, önceki hadislerde söylenilenlerin bir neticesi mahiyetindedir. Ezandan sonra yapılacak duaların vakti böylece daha da belirlenmiş olmaktadır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, ümmetine olan şefkat ve merhametinden dolayı Allah'ın duaları en çok kabul edeceği vakitleri de haber vermiştir. İşte o vakitlerden birinin günde beş vakit ezanla farz namaz için getirilen kamet arasındaki zaman olduğunu bu hadislerinde bildirmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duanın daha makbul olduğu belirli vakitler vardır. Bunların bazısını Peygamber Efendimiz ümmetine haber vermiştir.

2. Ezanla kamet arasındaki zaman dilimi, duaların makbul olduğu zamanlardan biridir.

187- باب فضل الصلوات

NAMAZLARIN FAZİLETİ

Âyet

اتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ [45]

"Şüphesiz ki namaz hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar."

Ankebût sûresi (29), 45

Âyet-i kerîmenin tamamının anlamı şöyledir: **"Sana vahyedilen kitabı oku ve namazı kıl. Şüphesiz ki namaz hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allah'ı anmak elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı bilir."**

Âyette hayasızlık ve kötülük diye tercüme edilen "fahşâ" ve "münker" kelimelerinin anlamı daha kapsamlıdır. Fuhşiyat, açıktan ve alenî işlenilen bütün çirkinlikleri, edepsizlikleri ve ahlâk dışı davranışları ifade eden bir kelimedir. Münker de, aklın ve şerîatın beğenmediği bütün uygunsuz davranışları ve günahları ifade için kullanılır. Öncelikle namaz içinde böyle şeyler yapılmaz, onun gerektirdiği bütün edeplere uyularak namaz kılınır. Gerçekten şuurla ve hakikatına erilerek, farkında olunarak, ne olduğu

bilinerek kılınan bir namaz, namaz dışında da insanı her türlü çirkinlikten, uygunsuz davranıştan, edep dışı hareketlerden alıkoyar. Onun için Resûl-i Ekrem Efendimiz: *“Kim namaz kılar da o namaz kendisini hayasızlıktan ve kötülükten alıkoymazsa, o namaz olsa olsa onun Allah’tan daha fazla uzaklaşmasını sağlar”* buyurmuştur (Münâvî, Feyzü’l-kadîr, VI, 221). Kur’an’ın namazla ilgili birçok âyeti vardır. Nevevî’nin konuyla ilgili olarak sadece bu âyetle yetinmesinin sebebi, onun kapsayıcılığından olsa gerektir.

Hadisler

1044- وَعنْ أَبِي هُرَيْرةٍ رضي اللَّه عنْهُ قَال : سمِعْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « أرأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهْراً بِباب أَحَدِكم يغْتَسِلُ مِنْه كُلَّ يَوْمٍ خَمْسَ مرَّاتٍ ، هلْ يبْقى مِنْ دَرَنِهِ شَيءٌ؟» قالُوا : لاَ يبْقَى مِنْ درنِهِ شَيْء ، قَال : « فذلكَ مَثَلُ الصَّلَواتِ الخَمْسِ ، يمْحُو اللَّه بِهِنَّ الخطَايا » متفقٌ عليه .

1044. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken işittiğini söyledi:

– **“Ne dersiniz? Birinizin kapısının önünde bir nehir olsa da, o kimse her gün bu nehirde beş defa yıkansa, kirinden bir şey kalır mı?”** Sahâbîler:

– O kimsenin kirinden hiçbir şey kalmaz, dediler. Resûl-i Ekrem:

– **“Beş vakit namaz işte bunun gibidir. Allah beş vakit namazla günahları silip yok eder”** buyurdular.

Buhârî, Mevâkît 6; Müslim, Mesâcid 283. Ayrıca bk. Tirmizî, Emsâl 5; Nesâî, Salât 7; İbni Mâce, İkâmet 193

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1045- وعنْ جَابِرٍ رَضيَ اللَّه عنهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مِثَلُ الصَّلواتِ الخَمْسِ كمثَلِ

نهْرٍ غمْرٍ جارٍ عَلى باب أحَدِكُم يغْتَسِلُ مِنْهُ كُلّ يَوْمٍ خمْسَ مرَّاتٍ» رواه مسلم.

« الغَمْرُ » بفتحِ الغين المعجمةِ : الكثِيرُ .

1045. Câbir *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Beş vakit namazın benzeri, sizden birinizin kapısı önünden akıp giden ve her gün içinde beş defa yıkandığı bol sulu bir ırmak gibidir.”

Müslim, Mesâcid 284

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, her iki hadisinde namazı temsîlî yolla, günümüz öğretim ve eğitim sistemindeki adıyla “örnekleme metodu” ile anlatmıştır. Çünkü bu, insanların bir konuyu öğrenip anlamalarında en kolay ve en etkili bir yoldur. Nitekim buradaki benzetmeyi düşünen kimse, günde beş defa bir nehirde yıkanan insanın üzerinde kirden pastan hiçbir eser kalmayacağını anlamakta güçlük çekmez. Çünkü insan görülen ve hissedilen pisliklerle bedeni ve elbisesi kirlendiğinde, onları bol su ile yıkamak suretiyle temizler. Peygamber Efendimiz herkesin bildiği ve kabul ettiği bu gerçekten hareketle namazın da insanı manevî kirlenme demek olan günahlardan ve hatalardan öylece temizleyeceğini haber vermektedir. Sadece namaz kılmak değil, abdest almak suretiyle aynı zamanda maddî temizlenme de sağlanır. Daha önce abdestin faziletlerinden bahsederken onun birtakım küçük günahlara ve hatalara keffaret olduğunu görmüştük. Böylece hem abdest hem de namaz insanı maddî manevî yönlerden temizlemiş olmaktadır. Buradaki ifadeler mutlak olduğu için, küçük büyük bütün günahları kapsayıcı nitelikte görünmektedir. Hadis şârihlerinin önde gelenlerinden biri olan İbni Battâl, Resûl-i Ekrem’in ifadelerinden küçük günahların anlaşıldığını söyler. Çünkü o, kir tabirini kullanmıştır. Oysa insanın vücudundaki yara berelere göre kir küçük bir şeydir. Büyük günahlar ise yara bereler gibidir. Fakat burada şu hususu gözden ırak tutmamak gerekir: Büyük günahlardan korunmak öncelikle beş vakit namazı kılmakla mümkün olur. Nitekim konunun başındaki âyet, gerçek

namazın insanı her türlü hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyacağını ifade etmektedir. Âyette geçen fahşâ ve münker tabirleri genelde büyük günahları ifade eder. Beş vakit namazı kılmayan büyük günahlardan korunmuş olmaz; çünkü namazı terketmenin bizzat kendisi büyük günahlardan biridir. Netice olarak namaz bilinciyle günde beş vakit Allah'ın huzuruna çıkan bir insanın, kendisini namaz hali dışında da her an Allah'ın huzurunda hissederek hareket etme şuuruna ulaşması umulur. Böyle bir kimse bilerek günah işlemez. Bilmeyerek işlediklerine ise abdesti ve namazı keffaret olur.

1045 nolu hadis 430 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Beş vakit namaz, her akıl bâliğ müslümanın üzerine farz olan en önemli ve en faziletli günlük ibadettir.

2. Namazı Allah'ın huzurunda olduğumuzun farkında ve şuurunda olarak kılmak gerekir.

3. Beş vakit namaza bilinçli olarak devam etmek insanı büyük günahlardan korur.

4. Kıldığımız namazlar, bilmeyerek ve farkında olmayarak işlediğimiz küçük günahların Allah tarafından affedilmesine vesile olur.

5. İnsanları hayra davet ederken ve onlara İslâm'ı tebliğ ederken güzel öğütler ve hikmetli sözlerle, misâllerle konuşmak Peygamber Efendimiz'in üslûbudur. Bizler de aynı şekilde davranmalıyız.

1046- وعَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رضي اللَّهِ عنْهُ أَنَّ رجُلاً أَصابَ مِنِ امْرأَةٍ قُبْلَةً، فأَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَخبرهُ فأَنزَلَ اللَّه تعالى : { وأَقِمِ الصَّلاةَ طَرفي النَّهَار وَزُلَفا مِنَ اللَّيْلِ ، إِنَّ الْحَسنَاتِ يُذهِبْنَ السَّيِّئَاتِ } فقال الرَّجُلُ : أَلِي هذا ؟ قال : « لجمِيعِ أُمَّتي كُلِّهِمْ» متفقٌ عليه .

1046. İbni Mes'ûd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, bir adam bir kadını öptü. Sonra Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelip durumu haber verdi. Bunun üzerine: **"Gündüzün iki yanında ve gecenin gündüze**

yakın saatlerinde namaz kıl. Şüphesiz iyilikler kötülükleri giderir” [Hûd sûresi (11), 114] anlamındaki âyet nâzil oldu. Adam:

– Bu sadece bana mı mahsus yâ Resûlallah, dedi? Resûl-i Ekrem:

– **“Ümmetimin tamamı içindir”** buyurdular.

Buhârî, Mevâkît 4, Tefsîru sûre (11) 6; Müslim, Tevbe 39. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsîru sûre (11)

Açıklamalar

İbni Mes’ûd’un bahsettiği bu kişinin kimliği hakkında şârihler çeşitli isimler verir. Büyük bir ihtimalle o, Akabe biatlarında ve Bedir Gazvesi’nde bulunmuş olan Ebü’l-Yeser Kâ’b İbni Amr’dır. Nitekim Tirmizî’nin rivâyetinde olay bizzat Ebü’l-Yeser’den nakledilmiş, kendisine hurma almak üzere gelen bir kadını içeride daha iyisi var diyerek kandırıp evine götürdükten sonra üzerine saldırıp öpmüştür. Bu zatın isminin Tirmizî’de Ebü’l-Yüsr diye kaydedilmesi, bir okuma hatasından kaynaklanmış olmalıdır. Kadının kimliği hakkında ise bir bilgiye sahip değiliz. Sahâbîler, işledikleri bir suçu, günah veya hatayı, daha sonra pişman olarak cezası ne ise çekmek üzere Resûl-i Ekrem’e gelip haber verirlerdi. Bu onların Allah korkusuna ve âhiret inancına ne kadar gönülden bağlı olduklarının bir göstergesi kabul edilmelidir. Çünkü bu dünyada çekecekleri cezanın âhiretteki cezayı affettireceği veya hafifleteceği inancına sahiptiler. Suçunu gizlemiş ve üzerinde kul hakkı kalmış olarak Allah’ın huzuruna çıkmak istemezlerdi. Bu olay, bilinen örneklerden sadece biridir.

Peygamberimiz, kendisine sorulan sorulara şayet o konuda daha önce bir vahiy gelmişse veya bildiği bir işse cevap verir, böyle olmadığı takdirde Cenâb-ı Hak’tan konuyla ilgili bir bilginin, bir hükmün gelmesini beklerdi. Bu olay üzerine de vahyin gelmesini beklediğini hadisin bazı rivayet tariklerinden açıkça anlamaktayız. Gelen âyet, öpmenin had yani cezayı gerektiren büyük bir günah veya büyük bir suç olmadığını, kılınan beş vakit namazın veya yapılan birtakım hayır ve iyiliklerin böyle küçük günahlara ve hatalara keffâret olacağını bildirmiştir. Büyük günahlar ve kul hakkına taalluk edenler bunun dışındadır. Çünkü onların cezaları ve hangi esaslar dahilinde tövbe edilirse affedileceği açıkça belirtilmiştir. Âyette geçen **“iyilikler kötülükleri giderir”** hükmü bunları kapsamaz. Bir sonra gelecek olan hadisten de açıkça anlaşıldığı gibi, Peygamberimiz de büyük

günahlardan uzak durmak şartıyla, beş vakit namazın bu vakitler arasında işlenen küçük günahlara keffaret olacağını belirtmiştir.

Kendisi hakkında hüküm indirilen sahâbînin bu hükmün kendisine has olup olmadığını sorması üzerine, Efendimiz'in bütün ümmeti kapsadığını bildirmesi, bir soru veya bir olay üzerine indirilen bir hükmün, aksi sabit olmadıkça bütün ümmeti bağladığı da böylece anlaşılmaktadır.

Ayrıca bu âyetin, Kur'an'da beş vakit namaza delâlet eden ayetlerden biri olduğu kabul edilir. Çünkü sabah, öğle ve ikindi namazları gündüzün iki ucunda, akşam ve yatsı namazları da gecenin gündüze yakın olan kısmındaki namazlardır.

Hadisimizi 435 numara ile daha önce geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cinsel ilişki olmadığı sürece öpmek, sıkmak, tutmak ve sarılmak gibi suçlara terettüp eden şer'î bir had yoktur. Bunlara ta'zir cezası verilir.

2. Kendisinin helali olmayan bir kadını öpmek bir günah, bir suç ise de küçük günahlardan sayılır.

3. Şer'î bir cezayı gerektirmeyen küçük günah ve hatalara beş vakit namaz, diğer ibadet ve tâatler, yapılan hayırlar ve iyilikler keffâret olur.

4. Herhangi bir soru veya olay üzerine inmiş olan hüküm, bütün ümmeti kapsamına alır. Prensipleştirilmiş fıkhî ifadeyle, sebebin husûsîliği hükmün umûmîliğine mâni değildir.

1047- وعن أَبي هُريرة رضي اللَّه عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الصَّلواتُ الخَمْسُ، والجُمُعةُ إِلى الجُمُعَةِ ، كفَّارةٌ لما بَيْنهُنَّ ، ما لم تُغش الكبَائِرُ » رواه مسلم .

1047. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Büyük günahlardan kaçınıldığı müddetçe, beş vakit namaz ile iki cuma, aralarında işlenen küçük günahlara keffâret olur."

Müslim, Tahâret 14. Ayrıca bk. Tirmizî, Mevâkît 46; İbni Mâce, İkâmet 79

Açıklamalar

Faziletler kitabının başından beri açıklamaya çalıştığımız hadislerin bir kısmında abdestin, bir kısmında müezzinin okuduğu ezanın tekrarlanmasının ve ezan duasının, bir kısmında da beş vakit namazın ve cumanın küçük günahlara keffâret olacağı haber verilmektedir. Bu durumda akla şöyle bir soru gelebilir: Madem ki abdest küçük günahlara keffâret oluyor, öyleyse ezan neye keffâret olacaktır? Ezan ve duası keffâret oluyorsa , o halde namaz neye keffâret olacaktır? Namaz keffâret oluyorsa cuma neye keffâret olacaktır? Bu listeyi uzatmak mümkündür, çünkü diğer bir kısım hadislerde, başka birtakım ibadetler ve iyiliklerin günahlara keffâret olacağından da bahsedilmektedir. Bu şunu göstermektedir: Anılan ibadet ve tâatlerin her biri keffâret olmaya elverişlidir. Eğer günah varsa keffâret olur; yoksa bunlar kulun iyilik hanesine yazılır, Allah katında mertebelerinin yükselmesine vesile olur. Fakat bu tavsiye ve teşvikler, mü'minlerin anılan bütün hayır ve iyiliklere, güzel davranışlara ara vermeden devam etmesi halinde arınacaklarını, tertemiz olacaklarını müjdelemektedir. Çünkü büyük günahları işlememek kaydıyla, bu ibadet ve tâatleri, hayır ve iyilikleri yapan mü'minler daima bir ümit ve güven içinde yaşama hazzını tadarlar. Bu ise onları düzenli bir hayata sevkeder.

Hadis daha önce 132 numara ile geçmişti, 1151 numara ile de gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Büyük günahlardan ve haramlardan mutlaka uzak durmak gerekir.

2. İbadetlerin her biri, özellikle de namazlar küçük günahlara keffârettir.

3. İbadet hayatı düzenli olan mü'minler, hayatlarının başka alanlarında da huzurlu olurlar.

1048- وعن عثمانَ بن عفان رضي اللَّه عنهُ قال : سمِعْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «ما مِن امْرِيءٍ مُسْلِمٍ تحضُرُهُ صلاةٌ مَكتُوبةٌ فَيُحْسِنُ

وُضُوءَهَا ، وَخُشوعَهَا ، وَرُكَوعَها ، إلاّ كانت كَفَّارةً لما قَبْلَهَا مِنْ الذنُوبِ ما لم تُؤْتَ كَبِيرةٌ ، وَذلكَ الدَّهْرَ كلَّهُ » رواه مسلم .

1048. Osman İbni Affân *radıyallahu anh,* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittiğini söyledi:

"Bir müslüman, farz namazın vakti geldiğinde güzelce abdest alır, huşû içinde ve rükûunu da tam yaparak namazını kılarsa, büyük günah işlemedikçe, bu namaz önceki günahlarına keffâret olur. Bu her zaman böyledir."

Müslim, Tahâret 7

Açıklamalar

Dinimizde ibadetlerin makbul olması birtakım esaslara bağlandığı gibi, büyük ve küçük günahların affı da bazı şartların yerine getirilmesine bağlıdır. Namaz için abdestin farz olduğu, abdestsiz namaz olmayacağı her müslümanın bildiği bir gerçektir. Fakat farz olan bu abdesti alırken onun farzlarının yanında, sünnetleri, müstehapları ve birtakım edeplerine de riayet etmek gerektiğini düşünmeyen veya bunları önemsemeyenler olabilir. Şayet bunlar yerine getirilmezse, o abdest güzel bir abdest sayılmaz. Resûl-i Ekrem Efendimiz, abdesti güzel almaktan maksadının bu olduğunu hem bizzat ashabına göstererek hem bu yönde tavsiyelerde bulunarak açıklamışlardır. Daha önce 1031 numara ile geçen ve yine Hz.Osman'dan rivayet edilen hadiste bunu açıklamıştık. Şüphesiz güzel bir abdest, güzel bir namazın ilk şartıdır.

Huşû, namazın gerçek namaz olmasını sağlayan şartlardan biridir. Huşûdan maksat, kişinin namaz esnasında bütün varlığı ve kalbiyle Allah'a yönelmesidir. Fakat bunun görünürdeki esası, namazın bütün rükünlerini hakkıyla yerine getirmektir. Nitekim, Hz.Peygamber'in namazda sakalı ve elbisesiyle meşgul olan birini gördüğünde: *"Kalbi huşû duysaydı âzaları da huşû içinde olurdu"* buyurmaları bu gerçeği ortaya koyar (Ali el-Müttekî, Kenzü'l-ummâl, 5891). Resûl-i Ekrem Efendimiz'in huşûdan sonra rükûdan bahsetmeleri de, namazın zâhirî ahkâmına riâyet edilmesi gereğinin

delilidir. Rükû ve secde biri ötekinden ayrı düşünülemeyen iki ibadet esasıdır. Rükûu tam yapmak gerekiyorsa, secdeyi de tam yapmak gerektiği anlaşılır. Rükû ve secde, huşûun gözle görülebilen tezahürleri sayılır. Peygamberimiz bütün bunlarla **“Gerçekten mü’minler kurtuluşa ermiştir. Onlar, namazlarında huşû içindedirler”** [Mü’minûn sûresi (23), 1-2] âyetine işaret etmişlerdir.

Bir insan bütün bunlara dikkat ettiği ve büyük günahlardan uzak durduğu takdirde, namaz küçük günahlara keffâret olmaya devam eder. Büyük günahların ise bundan müstesna olduğunu, onların şartları yerine getirilen tövbe veya Allah’ın lutfu ve merhametiyle bağışlanacağını bir kere daha hatırlamalıyız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Beş vakit namazı devamlı kılmak ve asla aksatmamak gerekir.
2. Abdesti farzlarına, sünnet ve müstehaplarına, edeplerine riayet ederek almak icap eder.
3. Namazda huşûa riayet etmek rükû ve secde ile diğer gerekli rükünlere tam uymak gerekir.
4. Şartları yerine getirilerek kılınan beş vakit namaz, günün diğer saatlerinde işlenen küçük günahlara keffârettir.

188- باب فضل صلاة الصبح والعصر

SABAH VE İKİNDİ NAMAZLARININ FAZİLETİ

Hadisler

1049- عن أَبِي موسى رضي اللَّه عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ صلَّى البرْديْن دَخَلَ الجنَّة » متفقٌ عليه . « البرْدانِ » : الصُّبْحُ والعَصرُ .

1049. Ebû Mûsâ *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İki serinlik namazını, sabah ve ikindiyi kılan kimse cennete girer.”

Buhârî, Mevâkît 26; Müslim, Mesâcid 215

Açıklamalar

İki serinlik namazının sabah ve ikindi namazları olduğunda âlimlerin pek çoğu ittifak içindedirler. Bunlara böyle ad verilmesinin sebebi de, günün serin zamanlarında kılındıkları içindir. Gündüzün en sıcak vaktinin gün ortası olduğu dikkate alındığında bu tevcih doğrudur. Ancak bazıları bunlardan birinin akşam veya yatsı namazı olabileceğini söylemişlerse de, bu görüş taraftar bulamamıştır. Cennete girmenin bu iki namaza bağlanması, onların son derece kıymetli ve kılındıkları vaktin de faziletli olmasındandır. Burada kişinin fedakârlığı ve feragatı da çok önemlidir. Çünkü sabah namazı vakti uykunun en çok sevildiği zamandır, bundan vaz geçip ibadet edebilmek bir fazilettir. İkindi namazı da, gündüzün sonuna yakın bir zamanın namazı olup, bir insanın bu vakitte işini gücünü, alış verişini ve ticaretini bırakıp namaz kılması yine bir fazilettir. Bu vakitlerin önemini ve üstünlük sebebini gelecek hadislerde göreceğiz.

Bu hadisi daha önce 134 numara ile de okumuştuk.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sabah ve ikindi namazlarını kılanlar Allah katında büyük bir mükâfatı hak ederler.
2. Sabah ve ikindi namazı vakitleri fedakârlık gerektiren vakitlerdir. Birincisi uykudan fedakârlığı, diğeri işten ve kazançtan fedakârlığı gerektirir.

1050- وعن زهيْرٍ بن عِمارَةً بن رُويْبةَ رضيَ اللّه عنْهُ قالَ : سمِعْتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لَنْ يلجَ النَّار أَحدٌ صلَّى قبْلَ طُلوعِ الشَّمْس وَقَبْل غُرُوبَها » يعْني الفجْرَ ، والعصْرَ . رواه مسلم .

1050. Ebû Züheyr Umâre İbni Ruveybe *radıyallahu anh* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittiğini söyledi:

“Güneş doğmadan ve batmadan önce namaz kılan bir kimse cehenneme girmeyecektir.” Resûl-i Ekrem bu sözüyle sabah ve ikindi namazlarını kastetmişti.

Müslim, Mesâcid 213-214. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 9

Riyâzü’s-sâlihîn’in bir çok matbu nüshasında bu hadisin sahâbî râvisi Züheyr İbni Umâre tarzında yazılmışsa da, doğrusu bizim kaydettiğimiz gibi Ebû Züheyr Umâre İbni Ruveybe’dir.

Ebû Züheyr Umâre İbni Ruveybe

Umâre, Kûfe’ye yerleşen sahâbîlerdendir. Babasının adının Ruveybe yerine Rüeybe tarzında da kaydedildiğini görmekteyiz. Onu Ebû Ruveybe künyesiyle tanıtanlar da vardır. Bazı kaynaklar künyesinin Ebû Zühre olduğunu söyler. Haysem İbni Sakîf oğullarına mensuptur. Resûl-i Ekrem’den dokuz hadis rivayet etmiştir. Müslim’de iki, Buhârî’de bir hadisi vardır. Ondan hadis nakledenler arasında iki oğlu Ebû Bekir ve Ebû İshâk bulunmaktadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Güneş doğmadan önce kılınan namaz, sabah namazıdır. Güneş batmadan önce kılınan ise ikindi namazıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, biri uykunun en derin saatinde diğeri günün yorgunluğunun ve çarşı pazarın en yoğun vaktinde kalkıp camiye gitmek, diğer namaz vakitlerine göre daha zordur. Zor olanı başarmanın daha faziletli olacağında şüphe yoktur. Bu durum Kur’an’ın şu âyetleriyle daha iyi anlaşılır: “**Geceleri pek az uyurlar, seherlerde istiğfar ederlerdi”** [Zâriyât sûresi (51), 17-18]. **“Kendilerini Allah’ı anmaktan, namaz kılmaktan, zekât vermekten ticaretin ve alışverişin alıkoymadığı insanlar”** [Nûr sûresi (24), 37]. Görüldüğü gibi Peygamber Efendimiz’in her sözü ya doğrudan veya dolaylı olarak Kur’an’ın bir âyetine dayanmaktadır. Biz bunları bazı kere tam olarak keşfetme imkânı bulamayabiliriz. Fakat sahih olan bir rivayeti tereddütsüz kabul ederiz. Bu çeşit rivâyetlerin diğer namazları o kadar önemli saymadığı zannedilmemelidir. Bunlar, her namazın önemini

ayrı ayrı anlatıp mü'minleri her birine teşvik edici rivayetler olarak kabul edilmelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sabah ve ikindi namazlarına özellikle hassasiyet gösterilmelidir. Çünkü biri uykudan uyanma zorluğuna katlanmayı, diğeri gündüzün yoğun meşgalesini ibadet için terketmeyi gerektirir.

2. İbadetler kişiyi cehennemden korumaya vesile teşkil eder.

3. Namazların bazısı diğerlerinden daha faziletli olabilir**.**

4. Rızık temini için çalışmak kulluğa mani olmamalıdır.

1051- وعن جُندَبِ بن سُفْيانَ رضي اللَّه عنهُ قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ صَلَّى الصُّبْحَ فهُوَ في ذِمَّةِ اللَّهِ فَانْظُرْ يَا ابنَ آدم لاَ يَطْلُبنَّك اللَّه مِنْ ذِمَّتِهِ بِشيءٍ » رواه مسلم.

1051. Cündüb İbni Süfyân *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sabah namazını kılan kimse Allah'ın himayesindedir. Dikkat et, ey Ademoğlu! Allah, bizzat himayesinde olan bir konuda seni sorguya çekmesin."

Müslim, Mesâcid 261-262. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 51, Fiten 6; İbni Mâce, Fiten 6

Açıklamalar

Hadisimizi daha önce biraz farklı metinlerle 234 ve 390 nolu hadisler olarak da görmüştük. Burada tekrar edilişinin sebebi, sabah namazıyla ilgili oluşundandır. Hadisin râvisi Cündüb İbni Abdullah, burada dedesine nisbetle Cündüb İbni Süfyan diye zikredilmiştir. Bir başka rivayetten sabah namazını cemaatle kılan kimsenin kastedildiğini anlıyoruz. Şu kadar var ki, insan her zaman cami veya mescid olan bir yerde bulunamayabilir. Veya bir mekânda tek başına olabilir. Bu sebeple hadis şârihlerinden bazıları "ihlasla kılan" diye açıklamışlardır. Sabah namazı vaktinde kalkmak müslümanlar

için çok büyük önemi haizdir. Çünkü günün en bereketli saati ve rızıkların taksim olunduğu zaman dilimi olarak adlandırılan seher vakti, duanın, ibadet ve tâatin en makbul olduğu, rızık talebi için bütün canlıların yeryüzüne yayıldığı bir an olmanın yanında, insan sağlığı için de büyük önem taşımaktadır. Ayrıca kâfirlerin ve münafıkların uyku vakti olarak bilindiğinden dolayı onlara muhalefet etmek için de uyanıklık tavsiye olunmuştur. İslâm ordularının hareketi, düşman üzerine yürümeleri ve zafere ulaşmalarının çok kere sabahın erken saatlerinde oluşu tesadüfî değil, iradeli bir davranışın sonucudur.

Daha önceleri de açıklandığı gibi, Allah'ın zimmetinde olmak, dünyada ve ahirette O'nun koruması, himayesi, kefalet ve teminatı altında olmak anlamlarına gelir. Bir insan Allah'a verdiği sözü yerine getirmez, yapmaya güç yetirebileceği işleri yapmaz, iyi ve güzel davranışlarda bulunmazsa bundan dolayı hesaba çekilir. Allah'ın kişiyi huzuruna istemesi, onu hesaba çekmesi anlamına gelir. Kulluk şuuru dediğimiz şey, hesaba hazır olmamızı gerektirir. İşte Resûl-i Ekrem'in bize hatırlattığı bunlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sabah namazı vaktinde uyanmalı ve namazı cemaatle kılmaya özen göstermeliyiz.

2. Allah ve Resûlü'nün emir ve tavsiyelerine uymak, bizi hem bu dünyada hem âhiret hayatında huzura kavuşturur; Allah'ın koruması ve emniyeti altında olmamızı sağlar.

3. Allah'ın huzurunda hesaba çekilmezden önce, hesabımızı iyi yapmamız gerekir.

1052- وعن أَبي هُرِيرةَ رضِي اللَّه عنهُ قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «يَتَعَاقَبُونَ فِيكم مَلائِكَةٌ بِاللَّيْلِ ، وملائِكَةٌ بِالنَّهَارِ ، وَيجْتَمِعُونَ في صَلاةِ الصُّبْحِ وصلاةِ العصْرِ ، ثُمَّ يعْرُجُ الَّذِينَ باتُوا فِيكم ، فيسْأَلُهُمُ اللَّه وهُو أَعْلَمُ بهِمْ : كيفَ تَرَكتمْ عِبادِي ؟ فَيقُولُونَ :

تَركنَاهُمْ وهُمْ يُصَلّونَ ، وأتيناهُمْ وهُمْ يُصلّون » . متفقٌ عليه .

1052. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Birtakım melekler geceleyin, diğer birtakımı da gündüz vakti birbiri ardınca gelip sizin aranızda bulunurlar. Onlar sabah namazı ile ikindi namazında bir araya gelirler. Geceleyin aranızda kalmış olanlar Allah'ın huzuruna çıkarlar. Allah Teâlâ, kullarının halini çok iyi bildiği halde, meleklere:

–Kullarımı ne halde bıraktınız? diye sorar. Melekler:

–Onları namaz kılarken bıraktık; yanlarına da namaz kılarken varmıştık, derler."

Buhârî, Mevâkît 16, Tevhîd 23,33; Müslim, Mesâcid 210. Ayrıca bk. Nesâî, Salât 21

Açıklamalar

Sabah ve ikindi vakitlerini ve bu vakitlerin namazını daha faziletli kılan sebeplerden biri, belki en önemlisi, bu namazlarda meleklerin de hazır bulunmaları ve Allah'ın mü'minlere bir lutfu olmak üzere, onların güzel hallerine meleklerin Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda şahitlik etmeleridir. Mü'minlerin birbiri hakkında şahitlik etmeleri, lehinde şahitlik edilen kimse için Allah katında rahmet vesilesi olduğuna göre, meleklerin şahitliği öncelikle ve daha çok rahmete nâil olmanın vesilesidir. Âlimlerimizden bir kısmı bu meleklerin hafaza melekleri olduğunu, bir kısmı da kâtip melekler olduğunu söylemişlerdir. Bu gibi mahiyeti tamamen açıklanmayan konularda kesin söz söylemek mümkün olmadığına göre, bu anılanlardan herhangi biri veya daha başka melekler olabilir.

Meleklerin inmeleri, ilgili hadislerden anladığımız kadarıyla şöyle olmaktadır: Bir grup melek ikindi namazında iner ve mü'minlerin arasında kalırlar. İkinci grup sabah namazında iner ve bir araya gelirler. Sonra geceyi mü'minlerin arasında geçiren melekler gökyüzüne ve Allah'ın huzuruna çıkarlar, diğerleri ise ikindiye kadar yeryüzünde kalırlar. İkindi olunca

başka melekler iner, onlar da yeryüzündekilerle birlikte ertesi günün sabahına kadar birlikte kalır, sonra sırası gelenler Allah’ın huzuruna çıkarlar. Böylece meleklerin inişi ikindi vaktinde, çıkışı ise sabah vaktinde olmuş olur. Hadisin birçok tarikinde meleklerin sadece sabah namazında toplandıklarının zikredilmesi, bu rivayete aykırı düşmez. Çünkü bir hadiste sabah namazında toplanmalarının zikredilmiş olması, ikindide toplanmamalarını gerektirmez.

Allah Teâlâ’nın ilmi her şeyi kuşattığı ve hiçbir şey O’nun bilgisi dışında olmadığı halde, yeryüzünden huzuruna çıkan meleklere *“Kullarımı ne halde bıraktınız?”* diye sormasının bazı hikmetleri üzerinde durulmuştur. Bunlardan biri, kendisine ibadet eden, saygı gösteren, emir ve yasaklarını dinleyen kullarının kıymetini, merhamet ve mağfirete lâyık olduklarını kullarına göstermesidir. Bir başka hikmeti ise, şu âyetteki gerçeği meleklere göstermesidir. Cenâb-ı Hak, Âdem *aleyhisselâm*’ı yarattığında melekler kendisine: **“Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tesbih ediyor ve seni takdis ediyoruz” demişler, Allah Teâlâ da: “Şüphesiz ben sizin bilmediklerinizi bilirim”** buyurmuştu [Bakara sûresi (2), 30]. İşte Allah Teâlâ, yeryüzündeki mü’min kullarının da tıpkı gökyüzündeki melekler gibi kendisinin emir ve yasaklarına itaat ve O’nu zikir ve tesbih etmelerine melekleri şahit kılarak, daha önceki zanlarında yanıldıklarını onlara göstermiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanların bütün hal ve hareketlerini takip edip, Cenâb-ı Hakk’a onlar hakkında rapor vermekle görevli melekler vardır.

2. Sabah ve ikindi namazı vakitleri, yeryüzünde kulların davranışlarını takip edip Allah’a bildirmekle görevli meleklerin buluştuğu ve mü’minlerle birlikte namaz kıldıkları faziletli zamanlardır.

3. Melekler, sabah namazı vaktinde gökyüzüne çıkar, ikindi namazı vaktinde de yeryüzüne inerler.

4. Namaz ibadetlerin en büyüğüdür.

5. İnsan her an Allah’ın gözetimi altındadır.

1053- وعن جَريرِ بنِ عبدِ اللّهِ البجليِّ رضيَ اللّه عنهُ قال : كنا عِندَ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَنَظَرَ إِلى القَمرِ لَيْلَةَ البَدْرِ ، فقال : « إنكم سَتَرَوْنَ ربكمْ كما تَروْنَ هذا القَمر ، لا تُضَامُّونَ في رُؤْيَتِهِ، فَإِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لا تُغْلبُوا عَلى صلاةٍ قَبْل طُلُوعِ الشَّمْسِ ، وَقَبْل غُرُوبها فافْعلُوا» متفق عليه .

وفي روايةٍ : « فَنَظَرَ إِلى القَمر لَيْلَةَ أَرْبَعَ عَشرَةَ » .

1053. Cerîr İbni Abdullah el-Becelî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanında idik. Dolunay halindeki aya bakarak şöyle buyurdu:

"Siz şu ayı güçlük çekmeden gördüğünüz gibi, Rabbinizi de açıkça göreceksiniz. Güneş doğmadan ve batmadan önceki namazları kaçırmamak elinizden geliyorsa, kesinlikle kaçırmayıp kılınız."

Buhârî'nin bir rivayetinde: "Resûl-i Ekrem, ayın on dördüncü gecesi aya bakmıştı" denilmektedir.

Buhârî, Mevâkît 16, Tefsîru sûre (50) 2, Tevhîd 24; Müslim, Mesâcid 211. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 19; Tirmizî, Cennet 16; İbni Mâce, Mukaddime 13

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf, rü'yet hadislerindendir. Mü'minlerin kıyamet gününde, arada herhangi bir engel ve perde bulunmaksızın Cenâb-ı Hakk'ın cemâlini görmesiyle ilgili hadislere rü'yet hadisleri denilir. Mu'tezile ile Hâricîler dışındaki bütün mezhepler, rü'yetin gerçekleşeceğine inanırlar. Çünkü bu yöndeki hadisler mütevâtir derecesine ulaşmıştır. Mütevâtir haberler ise kesin bilgi ifade eder ve inkârı söz konusu olamaz. Sahâbe-i kirâmın önde gelenlerinden en az yirmi kişi bu yönde rivayette bulunmuştur. Ayrıca, **"Yüzler var ki o gün ışıl ışıl parlar. Rablerine bakarlar"** [Kıyâmet sûresi (75), 22-23]. **"Güzel davrananlara daha güzel karşılık, bir de fazlası vardır"** [Yûnus sûresi (10), 26]. "**Hayır, doğrusu o**

gün onlar Rablerini (görmekten) mahrum kalmışlardır” [Mutaffifîn sûresi (83), 15] gibi âyetler de bu hususa delil getirilmiştir.

Güneşin doğmasından ve batmasından önceki namazlar, sabah namazı ile ikindi namazıdır. Bu iki namazdan insanı alıkoyacak olan da sabah uykusu ile alışveriş ve işle meşgul olma gibi engellerdir. İnsanın samimi niyeti ve gayreti ile bunlar aşılabilir. Esasen daha önce de ifade ettiğimiz gibi beş vakit namazın hepsi fazilet yönünden eşittir. Ancak herbirinin kendine has bir özellik sebebiyle diğerlerinden ayrı mütalaa edilmesinde bir sakınca yoktur. Nitekim bundan önceki hadisi açıklarken sabah ve ikindi namazlarının mümeyyiz vasıflarından sadece biri olan gece melekleri ile gündüz meleklerinin bu vakitlerde bir araya gelmelerine ve mü’minlerle birlikte namaz kılmalarına işaret etmiştik.

Hadisi 1899 numara ile bir kere daha okuyacağız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mü’minler, kıyamet gününde Allah Teâlâ’yı göreceklerdir. Kâfirler ise bundan mahrum kalacaktır.

2. Sabah ve ikindi namazları faziletli namazlar olup, bunlara devam etmek gerekir. Bu iki namaza devam edenlerin, diğerlerine de devamı umulur.

3. Namaza engel teşkil eden uykuyu yenmek, alışverişi, iş ve güç gibi meşgaleleri terketmek bizim elimizdedir. Buna gayret etmek gerekir.

1054- وعن بُرِيْدَةَ رضيَ اللَّه عنهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَرَكَ صَلاةَ العصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَملُهُ » رواه البخاري .

1054. Büreyde *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İkindi namazını terkeden kimsenin işlediği amelleri boşa gider.”

Buhârî, Mevâkît 15. Ayrıca bk. Nesâî, Salât 15; İbni Mâce, Salât 9

Açıklamalar

İkindi namazının önemini ve faziletini, alışveriş, iş güç ve ticaret gibi birtakım meşguliyetler sebep gösterilerek terkedilmemesi gerektiğini buraya kadarki rivayetlerden öğrendik. İkindi namazını terkeden kimsenin, işlediği amellerinin boşa gitmesi demek, bu namazı terkedenin işlediği işlerin sevabının heder olması veya azalması ya da önceki hadislerde geçen, meleklerin Allah'ın huzurunda o kişi lehine olan şahitliğinden mahrum kalması demektir. Bunu, ikindi namazını terkettiği gün işlediği amellerin sevabı azalır tarzında anlayanlar da olmuştur. İbni Melek, bununla kastedilen anlamın ikindi namazını kılmayan kimsenin geçmişteki bütün amellerinin boşa gitmesi demek olmadığını özellikle belirtmiş ve buna delil olarak da "**Sizden kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, işte onların bütün yaptıkları dünyada da ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar ateş halkıdır, orada ebedî kalacaklardır"** [Bakara sûresi (2) 217] âyetini zikretmiş, bütün amelleri boşa gideren şeyin sadece dinden dönmek ve kâfir olarak ölmek olduğunu ifade etmiştir. Yoksa Hâricîler'in iddia ettiği gibi, böyle hadisler, büyük günah işleyenin kâfir sayılmasının veya Mu'tezile'nin iddia ettiği gibi büyük günahların sâlih amelleri boşa çıkaracağının veya ibtal edeceğinin delili değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namazları terketmek, haram olan büyük günahlardandır. Özellikle ikindi namazını terketmenin daha büyük bir haram olduğu sahih rivayetlerle sabittir.

2. Namazı inkâr ederek terkeden kâfir olur; inkâr etmediği halde ihmal ederek kılmayan büyük günah işlemiş olur.

3. Ehl-i sünnet mezheplerinin itikadına göre, büyük günah işlemek insanı dinden çıkarıp kâfir kılmadığı gibi, büyük günahlar bütün sâlih amellerin sevabını da ortadan kaldırmaz.

4. Bir günün ikindi namazını terkeden kimsenin o günkü ameli noksan olduğu için, günlük sevabı da noksan olur**.**

189- باب فضل المشي إلى المساجد

CAMİLERE GİTMENİN FAZİLETİ

Hadisler

1055- عن أبي هريرةَ رضيَ اللّه عنهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ غَدا إلى المسْجِدِ أَوْ رَاحَ ، أَعَدَّ اللَّه لهُ في الجَنَّةِ نُزُلاً كُلَّمَا غَدَاَ أَوْ رَاحَ » متفق عليه .

1055. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kim sabah akşam camiye gider gelirse, her gidip gelişinde Allah Taâlâ o kimseye cennetteki ikramını hazırlar.**"

Buhârî, Ezân 37; Müslim, Mesâcid 285

Açıklamalar

Cami ve mescidlerin İslâm toplumlarında pek önemli birçok işlevi varsa da, bunlardan en başta geleni cemaatle namaz kılınan mekânlar olmasıdır. Namaz, mü'minleri günde beş defa bir araya getiren toplayıcı bir ibadettir. Bu sebeple namaz kılınan özel mekâna toplayıcı anlamına cami veya Allah'a secde edilen, ibadet edilen yer anlamına mescid denilir. Fakat biz Türkçemizde, çoğunlukla büyük olanlarına cami, daha küçük olanlarına da mescid deriz.

Sabah akşam camiye gidip gelmekten maksat, sadece sabah ve akşam namazına gidip gelmek değil, beş vakit namazda camiye gidip gelmektir. Çünkü hadiste geçen "gudüv" kelimesi sabahtan güneşin zevâline kadar geçen zamandaki gidiş gelişi, "ravâh" da zevâl vaktinden gecenin evveline kadar olan zamandaki gidip gelişleri ifade eder. Böylece bu iki kelime, bir gün boyunca yapılan yürümeleri kapsamına alır. Nitekim dilimizde de bir insan için "sabah akşam yürür" denilince aynı mâna anlaşılır. Cami ve mescidlere gidip gelmekten maksat namazları cemaatle kılmaktır. Gidip gelmeler bu sevaba ulaşmanın vesilesidir. Harekette bereket vardır. Samimi niyet ve ihlâsla yapılan her iş ve davranış karşılığında Cenâb-ı Hakk'ın ecir ve mükâfat vereceği inancı, dinimizin bize öğrettiği temel prensiplerden biridir. Allah Teâlâ, mü'minlerin yapacağı hayırlı işler ve güzel davranışlar karşılığında onlara cennette pek çok ikram hazırlatır. İşte beş vakit namaz için cami ve mescidlere giden mü'minlerin de bu ikramlardan büyük hissesi olduğunu bu hadisten açıkça öğrenmiş olmaktayız.

Hadisi daha önce 125 numara ile de görmüştük.

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Beş vakit namazı cami veya mescidlerde cemaatle kılmak büyük fazilettir.

2. Namaz için cami ve mescidlere gidenlere, her gidiş gelişleri, her adım atışları karşılığında Allah Teâlâ cennette ikramlar hazırlatır.

3. İslâm cemaat dinidir. Cemaate devam etmek ve müslümanların cemaatinden ayrılmamak gerekir.

1056- وعنهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ تَطَهَّرَ في بَيْتِهِ ، ثُمَّ مَضى إِلى بيْتٍ مِنْ بُيُوتِ اللَّهِ ، لِيَقْضِيَ فَرِيضَةً مِنْ فَرائِضِ اللَّهِ كانَتْ خُطُواتُهُ إِحْدَاها تَحُطُّ خَطِيئَةً ، والأُخْرى تَرْفَعُ دَرَجَةً » رواه مسلم .

1056. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse evinde güzelce temizlenir, sonra Allah'ın farzlarından bir farzı yerine getirmek için Allah'ın evlerinden birine giderse, attığı adımlardan her biri bir günahı silip yok eder; diğer adımı da onu bir derece yükseltir."

Müslim, Mesâcid 282

Açıklamalar

Hadiste geçen temizlik, herhangi bir meşrû sebeple suyu kullanamayan kimsenin yapmak zorunda olduğu teyemmüme varıncaya kadar bütün temizlenme çeşitlerini kapsar. Dinimizin maddî ve manevî temizliğe ne kadar önem verdiğini ilgili bahislerde gördük. İbadetlerimizin hepsinin temelinde bu iki temizlik vardır. Bu temizlikten biri vücudumuzdaki görünen kirleri veya hades dediğimiz abdestsizlik gibi görünmeyen kirleri giderir; diğeri ise kalpteki manevî kirlerden bizi arındırır. Bir insan evinden camiye gitmek üzere çıkarken, her iki temizliğe de riayet ederek çıkar. Riyâ ve gösterişten uzak, samimiyet ve ihlâsla, ecrini ve sevabını sadece

Allah'tan umarak camiye ve cemaate gelen kimse manevî temizliğe de riayet etmiş demektir.

Allah'ın evinden maksat, cemaatle namazın ve Allah'a ibadetin mekânı olan cami ve mescidlerdir. Camiler, farz namazların cemaatle kılındığı yerlerdir. Nâfile namazları evde kılmanın daha faziletli olduğuna daha önce işaret etmiştik. Ancak bu tavsiyenin cami ve mescidlerde sünnet namaz kılınmayacağı gibi bir anlama gelmediğine de dikkat çekmiştik. Çünkü hem Peygamber Efendimiz'in hem sahâbîlerin mescidde farzlar dışındaki namazları kıldıklarını, ayrıca itikâf yaptıklarını, Allah'ın zikriyle meşgul olduklarını biliyoruz. Şu kadar var ki, nâfile namazlar farz namazlar gibi cemaat halinde kılınmamıştır.

Camiye cemaate giderken atılan her adımın ayrı bir ecri ve sevabı olduğunu biliyoruz. Burada, bu sevabın ve mükâfatın daha müşahhas şekilde ifade edildiğini görmekteyiz. Atılan her adımdan biri bir küçük günahı imha etmekte, diğer adım ise mü'minin derecesinin yükselmesine vesile olmaktadır. Bu müjde, camiye ve cemaate devam etmenin ne kadar önemsenmesi gereken bir davranış olduğunu da ortaya koyucu niteliktedir. Özellikle büyük şehirler başta olmak üzere, ülkemizin birçok yerleşim biriminde müslümanların cemaate devam hassasiyetini gün geçtikçe kaybettiklerini görmekteyiz. Kanaatimizce bu önemli sünneti yeniden ihya için gayret etmek her müslümanın görevleri arasındadır. Toplu ibadet ve toplu dua dinimizin en önemli belirleyici niteliklerinden biridir. Caminin dışında hiçbir mekân bunu sağlayamaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Temizlik, bütün ibadetlerin temel şartıdır.
2. Cami ve mescidler Allah'ın evi olup, en emin mekânlardır.
3. Farz namazları camide ve cemaatle kılmak daha faziletlidir.
4. Camiye giderken atılan iki adımdan biri bir küçük günahı imha ederken, ikinci adım mü'minin Allah katındaki derecesini yükseltir.

1057- وعن أُبَيِّ بن كَعْبٍ رضيَ اللّٰه عنه قال : كانَ رجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ لا أَعْلم أَحدًا أَبْعدَ مِنَ المسْجِد مِنْهُ ، وَكَانَتْ

لا تُخْطِئُهُ صَلاةٌ ، فَقيلَ له : لو اشتَرَيْتَ حِمَارًا لِتَرْكَبَهُ في الظَّلْمَاءِ وفي الرَّمْضَاءِ قالَ : ما يَسُرُّني أَنَّ مَنْزلي إِلى جنْبِ المَسْجدِ ، إِنِّي أُريدُ أَنْ يُكتَبِ لي مَمْشاي إِلى المسْجِدِ ، وَرجُوعِي إِذا رَجَعْتُ إِلى أَهْلي. فقالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قَدْ جَمَع اللَّه لكَ ذَلكَ كُلَّه » رواه مسلم .

1057. Übey İbni Kâ'b *radıyallahu anh* şöyle dedi:

– Ensardan bir adam vardı. Evi mescide ondan daha uzak olan bir kimse bilmiyorum. Buna rağmen hiçbir namazı kaçırmıyordu. Kendisine:

– Keşke bir merkep satın alsan! Karanlık ve sıcak günlerde ona binerdin? denildi. Adam:

– Evimin mescide yakın olması beni sevindirmez. Ben mescide gelip giderken attığım her adıma sevap yazılmasını istiyorum, dedi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

– **"Allah Teâlâ bunların hepsinin sevabını senin için bir araya topladı"** buyurdu.

Müslim, Mesâcid 278. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 48

Açıklamalar

Evinin Mescid-i Nebevî'ye uzaklığına rağmen, bütün vakit namazlarını Resûl-i Ekrem'le birlikte kılan Medineli bu sahâbînin kim olduğunu bilmiyoruz. Fakat onun diğer sahâbîlerin dikkatini çektiğini ve kendisine gıpta edildiğini görüyoruz. Medine'nin yakıcı sıcağında ve gece karanlığında mescide gelmenin hiç de kolay bir iş olmadığını bilenler ona hiç olmazsa bir merkep almayı tavsiye etmişler, fakat o bu teklifi sırf daha çok sevap kazanma arzusuyla kabul etmemiştir. Bu sahâbînin, mescide yürüyerek gidip gelmenin daha faziletli olduğunu bildiği anlaşılmaktadır. Bir merkep alma teklifi yapan sahâbînin, hadisin râvisi Übey İbni Kâ'b'ın kendisi olduğu Ebû Dâvûd'un rivayetinden açıkça anlaşılmaktadır. Bu teklif, uzaktan gelenlerin mescide binitli olarak gelmelerinin câiz olduğunu da göstermekte, nitekim sahâbîler arasında böyle gelenler olduğu da

bilinmektedir. Bu sebeple fıkıh kitaplarımızda konuya özellikle yer verildiğini görürüz.

Böyle hadisler, kişinin evinin cami ve mescidlere uzak olmasını istemesine veya Peygamber Efendimiz’in böyle tavsiye ettiğine delil gösterilemez. Çünkü Efendimiz’in kendi evlerinin kapısı mescide açılmaktaydı. Fakat evler mescide ne kadar uzak olursa olsun, farz namazları kılmak için mescide gelmenin faziletine ve böyle davranmanın övüldüğüne delil teşkil eder. Daha sonraki dönemlerde şehirler büyüyüp gelişince, her mahallede hatta her sokakta bir mescid inşa edilmiş, insanların üşenmeden ve zorluk çekmeden cemaate devam edebilmelerine imkân sağlanmıştır.

Bu sebeple, İslâm âlimleri arasında yakında olan bir camiye gitmenin mi yoksa uzak camiyi tercih etmenin mi daha faziletli olduğu münakaşa edilmiştir. Bazı mezheplerde bu husus kişinin tercihine bırakılırken, Mâlikî mezhebi ulemâsı mahalle mescidini bırakıp uzağa gitmenin doğru olmadığı kanaatindedirler.

Bu hadisi daha önce 139 numara ile de okumuştuk.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Evler mescide uzak da olsa, farz namazların edası için cemaate gelmek büyük faziletlerdendir.

2. Binitli olarak da namaza gidilebilir.

3. Kişi meşrû bir işi daha çok ecir ve sevap kazanmak niyetiyle yaparsa, Allah ona bunun karşılığını verir.

4. Camiye ve cemaate sadece giderken değil, dönerken de adım başına sevap yazılır.

5. Sahâbe-i kirâm yaptıkları işlerde Allah’ın rızasını ve sevap kazanmayı her şeyden üstün tutarlardı.

1058- وعن جابرٍ رضيَ اللّٰه عنهُ قال : خَلَتِ البِقَاعُ حَوْلَ المسْجِد ، فَأَرادَ بَنُو سَلِمَةً أَنْ يْنتقلُوا قُرْبَ المَسْجِدِ ، فَبَلَغَ ذلِكَ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم فقالَ لهم : « بَلَغَني أَنَّكُمْ تُريدُونَ أن تَنْتَقِلُوا قُرْبَ المَسْجِدِ ؟ قالوا :

نعم يَا رَسولَ اللّهِ قَدْ أرَدنَا ذَلكَ ، فقالَ : « بَنِي سَلمَةَ دِيارَكُمْ تُكْتَبْ آثارُكُمْ ، دِيارَكُمْ تُكْتَبْ آثارُكُمْ » فقالوا : ما يَسُرُّنَا أَنَّا كُنَّا تَحَولْنَا : رواه مسلم ، وروى البخاري معناه من رواية أنَس .

1058. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

– Mescidin etrafındaki arsalar boş kalmıştı. Benî Selime, mescidin yakınına taşınıp yerleşmek istediler. Bu arzu Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e ulaşınca, onlara:

– **"Bana gelen bilgiye göre, mescidin yakınına taşınıp yerleşmek istiyormuşsunuz, öyle mi?"** buyurdu. Onlar:

–Evet, ey Allah'ın Resulü! Böyle arzu etmiştik, dediler. Resûl-i Ekrem iki defa:

– **"Ey Selime oğulları! Yurtlarınızdan ayrılmayınız ki, adımlarınıza sevap yazılsın"** buyurdu. Onlar da:

– Şu halde yerlerimizden göçmek bizi sevindirmeyecek, dediler.

Müslim, Mesâcid 280. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsîru sûre(36) 1

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Medine'ye hicretinden sonra yaptığı ilk iş, bir mescid inşâ etmek olmuştu. Hadiste adı geçen mescid budur. Mescidin etrafı boş bırakılmış, yerleşime izin verilmemişti. Benî Selime, Ensâr kabilelerinden biri olup, yerleşim alanları mescide uzaktı. Onlar, beş vakit namazı daha kolay yoldan cemaatle kılabilmek gayesiyle, mescidin etrafındaki boş arsalara gelip ev yapmak ve oraya yerleşmek istiyorlardı. Çünkü gece karanlığında ve yağmur yaş olduğu günlerde camiye gidip gelmekte güçlük çekiyorlardı. Peygamber Efendimiz ise bu isteği hoş karşılamadı ve Benî Selime mensuplarını çağırarak bu yöndeki düşüncesini kendilerine açıkladı, yerlerinde kalmalarını istedi. Namaz kılmak için mescide gelip gitmekle kazanacakları sevabı da onlara haber verip müjdeledi. Onlar da buna razı olup yurtlarında kaldılar.

Çünkü Benî Selime yaşadıkları semtin âdeta bekçisi durumunda idiler. Orayı boşalttıkları takdirde o semtin güvenliği tehlikeye düşecekti. Efendimiz buna rıza göstermedi.

Peygamber Efendimiz, Medine'deki yerleşimin düzenli ve dengeli olmasına özen gösteriyordu. Belirli alanlarda nüfusun yoğunlaşıp bazı yerlerin ise tamamen boş kalmasını istemiyordu. Boş kalması gereken yerlerin iskâna açılmasını da hoş karşılamıyordu. Bu tutum, İslâm şehirciliğinin ve günümüzde her geçen gün önemi daha da artan çevreciliğin ilk ciddî örneğini teşkil eder. Peygamber Efendimiz'in Medine ile ilgili düzenlemeleri bunlardan ibaret değildi. O, su kaynaklarının korunmasından, ziraat alanlarının zayi olmamasına, bazı bölgelerin ağaçlandırılmasından, evlerin yerleşim planı ve mimari görünümüne kadar birçok alandaki düzenlemelere müdahalede bulunmuştur.

Hadis kitaplarımızın yanında, siyer ve tarih alanındaki eserlerde de bu örneklere sıkça rastlarız. Daha sonraki dönemlerde sırf Medine'yi konu alan müstakil eserler yazılmış ve bu kitaplarda Peygamber Efendimiz ve ondan sonraki dönemlerde Medine ile ilgili konulara daha çok yer verilmiştir.

Hadis daha önce 138 numara ile geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir şehir veya ülkedeki insanların yerleşim yerinin planlamasına yönetici müdahale edebilir.

2. Mescide yakın olmak arzusuyla, bir şehrin veya beldenin kenar semtlerini boşaltmak güvenliğe zarar verecekse, uzakta kalmak tercih edilir.

3. Ev camiye uzak da olsa, cemaate devama özen göstermek gerekir.

4. Uzak mahallerden camiye gelmenin sevabı daha çok ve daha büyüktür.

5. Evlerin camiye yakın olması müstehaptır.

1059- وعنْ أَبي موسى رضيَ اللَّه عنه قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنَّ أَعْظَمَ الناس أَجرًا في الصَّلاةِ أَبْعَدُهُمْ إِليْها ممْشًى فَأَبْعَدُهُمْ . والَّذي

يَنْتَظِرُ الصَّلاةَ حتَّى يُصلِّيها مَعَ الإمامِ أعْظَمُ أجراً مِنَ الذي يُصلِّيها ثُمَّ يَنَامُ » متفقٌ عليه .

1059. Ebû Mûsa *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şüphesiz namazdan en çok sevap kazanacak insanlar, uzak mesafelerden camiye yürüyerek gelenlerdir. Namazı imamla birlikte kılmak için bekleyen kimsenin sevabı, namazı tek başına kılıp sonra uyuyan kimseden daha büyüktür."

Buhârî, Ezân 31; Müslim, Mesâcid 277. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 48; İbni Mâce, Mesâcid 15

Açıklamalar

Camiye ve cemaate gelmenin faziletini ve sevabını şimdiye kadar geçen pek çok hadisten öğrenmiş bulunmaktayız. Öğrendiğimiz bir başka gerçek, camiye daha uzaktan gelenlerin ecir ve sevabının yakından gelenlere göre daha çok olduğudur. Çünkü bir işte ne kadar çok meşakkat ve güçlük varsa, o işi başarana verilecek ecir ve sevap da o kadar çok olur. Bu, dünyalık işlerimizde böyle olduğu gibi uhrevî yönü ağır basan işlerimizde de böyledir. Hakkaniyet ve adâlete uygun olan da budur. Peygamber Efendimiz'in, zor, sıkıntılı, meşakkatli işleri başarmanın mükâfatını sahâbîlere sıkça hatırlattığı, onların bu yönde görüp duyduklarını nakletmelerinden anlaşılmaktadır. Namazı imamla birlikte, cemaatle kılan kimsenin ecri ve sevabı da evinde tek başına kılan kimseden daha çoktur. Çünkü böyle bir insan hem güçlüklere katlanarak mescide gelmenin, hem de namaz vaktini ve imamı beklemenin sevabını, ecir ve mükâfatını elde etmiş olur. Oysa namazı evinde kılan kimse, güçlüğe katlanmayarak ecrini noksanlaştırmanın yanında cemaat sevabından da mahrum kalır. Ayrıca uyanık olanın, uyuyandan daha çok ecir ve sevap kazanacağı her akıl sahibinin kolaylıkla kabul edeceği bir gerçektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Uzak mesafeden mescide gitmek kişinin ecir ve sevabını artırır.

2. İbadetlerimizde ve diğer işlerimizde çektiğimiz güçlük ne kadar çoksa, alacağımız ecir ve sevap da o nisbette çok olacaktır.

3. İmamı bekleyerek namazı cemaatle kılmak, tek başına kılmaktan kat kat faziletlidir.

1060- وعن بُرَيدَةَ رضي اللَّه عنه عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « بشِّروا المَشَائِينَ في الظُّلَمِ إِلى المسَاجِدِ بِالنور التَّامِّ يَوْمَ القِيامَةِ » رواه أبو داود والترمذي .

1060. Büreyde *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Karanlık gecelerde mescidlere yürüyerek giden kimselere, kıyamet gününde tam bir nura kavuşacaklarını müjdeleyiniz."

Ebû Dâvûd, Salât 50; Tirmizî, Salât 166. Ayrıca bk. İbni Mâce, Mesâcid 15

Açıklamalar

Bu hadiste dikkatimizi çeken husus, uzaklık ve yakınlık farkı gözetmeden karanlık gecelerde mescidlere yürüyerek gidenlerin büyük ecir ve sevaba nâil olacaklarının müjdelenmesidir. Kıyamet gününde nura kavuşmak, mü'minlerin yüzlerinin aydınlık olması, dolayısıyla cenneti hak etmeleri anlamına gelir. Çünkü nur ve aydınlık cennetin, zulmet ve karanlık cehennemin simgesidir. Peygamberimizin sözleri şu âyetlerin bir özetidir: "**O gün onların nuru, önlerinden ve yanlarından koşar. Derler ki: Rabbimiz nurumuzu tamamla, bizi bağışla, çünkü sen her şeye kadirsin"** [Tahrim sûresi (66), 8]. **"O gün münâfık erkekler ve münâfık kadınlar sür'atle cennete gitmekte olan mü'minlere derler ki: Ne olur bize bakın da sizin nurunuzdan bir parça alalım"** [Hadîd sûresi (57), 13].

Karanlıkta kılınan namazlar, sabah ile yatsı namazlarıdır. Onların her birinin faziletine daha önceki bölümde yeterince temas etmiştik. Çünkü bu namazlar için camiye gitmek, diğer namazlardan daha zordur. Zira her iki namaz uyku vaktine rastlamaktadır. Münâfıklara en zor gelen namazlar bunlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bütün namazlarda camiye gitmek faziletli ise de, sabah ve yatsı namazlarında cemaate devam etmek daha faziletlidir.

2. Sabah ve yatsı namazlarında cemaate devam edenlerin, Allah Teâlâ kıyamet gününde yollarını aydınlatır ve onları cennete koyar.

1061- وعن أبي هريرةَ رضيَ اللَّهُ عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « أَلا أَدُلُّكُمْ عَلى مَا يمْحُو اللَّهُ بِهِ الخَطَايَا ، وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ ؟ قَالُوا : بَلى يا رسولَ اللَّهِ . قَالَ: « إِسْباغُ الْوُضُوءِ عَلى المَكَارِهِ ، وَكَثْرَةُ الخُطَا إِلى المَسَاجِدِ ، وَانْتِظَارُ الصَّلاةِ بعْد الصَّلاةِ ، فَذلِكُمُ الرِّباطُ ، فَذلكُمُ الرِّباطُ » رواه مسلم .

1061. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

– ”Size, Allah'ın kendisiyle günahları yok edip, dereceleri yükselteceği hayırları haber vereyim mi?” buyurdular. Ashâb:

– Evet, yâ Resûlallah! dediler. Resûl-i Ekrem:

– ”Güçlükler de olsa abdesti güzelce almak, mescidlere doğru çok adım atmak, bir namazı kıldıktan sonra öteki namazı beklemek. İşte ribâtınız, işte bağlanmanız gereken budur” buyurdular.

Müslim, Tahâret 41. Ayrıca bk. Tirmizî, Tahâret 39; Nesâî, Tahâret 180; İbni Mâce, Tahâret 49, Cihâd 41

Açıklamalar

Hadisi daha önce 133 ve 1032 numaralarla da okumuştuk. Mescide gidişle ilgisi sebebiyle burada bir kere daha zikredilmiştir. Bu durum, bir hadisin birçok konuyla ilgili olabileceğinin ve birden çok hükme kaynaklık edebileceğinin delilini teşkil eder. Mescidlere doğru çok adım atmak, evin mescide uzak olmasıyla mümkündür.

Bu sebeple evi mescide uzak olan yakın olandan daha fazla sevap kazanır. Daha önce geçen hadisler de bunu ispat eder. Resûl-i Ekrem

Efendimiz’in evin mescide uzak olmasını hoş karşılamadığı yönündeki rivayetlerle bunlar bir çelişki teşkil etmez. Evi uzak olan kimsenin cemaate gitmeye üşenmesi durumunda bu hoş karşılanmaz; ancak evi uzak olduğu halde mescide gidenin bu davranışı da övgüye lâyık ve faziletli bir iştir. Dolayısıyla bu rivayetler arasında bir zıtlık söz konusu değildir. Üstelik böyle davranan kimseye bir ribât, yani cephede nöbet tutan gibi bir cihad sevabı vardır.

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Evin mescide uzak olması, orada namaza devam edildiği takdirde daha büyük sevap kazanılmasına vesile olur.

2. Nefsin hoşuna gitmeyen ve insana zor gelen amelleri işlemek daha faziletlidir.

1062- وعن أَبِي سعيدٍ الخدْرِيِّ رضيَ اللَّهُ عنهُ عنِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «إِذا رَأَيْتُمُ الرَّجُلَ يَعْتَادُ المَسَاجِد فاشْهدُوا لَهُ بِالإِيمَانِ » قال اللَّه عزَّ وجلَّ : { إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَن بِاللَّهِ والْيومِ الآخِرِ } الآية . رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

1062. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Mescidlere devam etmeyi alışkanlık haline getiren bir adamı gördüğünüz zaman, onun gerçek mü’min olduğuna şahitlik ediniz”. Allah Taâlâ şöyle buyurur: “Allah’ın mescidlerini, ancak Allah’a ve âhiret gününe inanan, namazı kılan, zekâtı veren ve Allah’tan başka kimseden korkmayanlar onarırlar. İşte onlar, doğru yolu bulanlardan olabilirler” [Tevbe sûresi (9), 18].

Tirmizî, Îman 8, Tefsîru sûre(9). Ayrıca bk. İbni Mâce, Mesâcid 19

Açıklamalar

Mescidlere devam etmek, beş vakit namazı orada kılmayı âdet edinmek, bir mü’min için hiç de küçümsenmeyecek önemli bir niteliktir. Bu özellik bir insanın ibadete düşkünlüğünü, Allah’ın evi olan mescidleri sevdiğini,

kalbinin ve gönlünün sürekli ibadetle meşguliyetini ve cemaat şuuruna sahip olduğunu gösterir. Hadisin bir başka rivayetinden açıkça anladığımız gibi, bu durum cami ve mescidleri onarmayı, yenilerini yapmayı, onları korumayı, cami hizmetlerini yerine getirmeyi de kapsar. Nitekim hadiste geçen âyet-i kerîme de buna delil teşkil eder. Çünkü dikkat edilirse mescidleri onaranlar, Allah'a ve âhiret gününe inananlardır. İnanmayanlar mescidleri ya yıkar veya kullanılmaz hale getirirler. Fakat inanmak kâfi değil, aynı zamanda namaz kılmak da şarttır. Zira mescidlerin esas yapılış gayesi içinde namaz kılınması, Allah'a kulluk edilmesidir. İnancı olmayanlar nasıl mescidleri yıkarlar veya tahrip ederlerse, inananlar açısından içinde namaz kılınmayan mescidler de mânen harap olmuş sayılır. İşin zekâtla da bir bağlantısı olduğu için ayette namaz kılanlardan sonra zekât verenler de zikredilmiştir. Farz olan zekât borcunu yerine getirmeyenler, fakirleri koruyup gözetmeyenler mescid bina etmeyecekleri gibi, onu onarmayı da düşünmezler. Bu da yeterli değil, bunlarla birlikte Allah'tan başkasından korkmayan kimseler olmak gerekir. Esas olan da budur. Çünkü Allah'tan başkasından korkanlar bir kâfirin, bir zalimin, bir münafığın arzusuna uyarak mescidleri kendi elleriyle yıkabilirler. Gerçek anlamda iman ehlinden mahrum kalan mescidlerin ne servetle, ne sayı çokluğuyla ne de başka yollarla korunması mümkün olur. Görüldüğü gibi mescidlerin imarı sadece şekil planında düşünülmemeli, hem maddî hem mânevî anlamda mescidlere sahip çıkılmalıdır.

Mescidlere devam etmeyi alışkanlık haline getirenlerin, yukarıda sayılan niteliklere de sahip oldukları var sayılır veya böyle olmaları temenni edilir. İşte bu sebeple onların mü'min olduklarına şahitlik edilir. İman esasen kalbî bir amel de olsa, onun tezahürleri dışta görüldüğü için, bizler gördüklerimize göre hükmetmekle mükellef kılınmışızdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mescidlere devamı alışkanlık haline getirmek gerekir.

2. Bir kimsenin dış görünüşüne göre mü'minliğine hükmetmek ve bu yönde şahitlik yapmak câizdir.

3. Mescidleri maddî ve mânevî anlamda imar etmek, bakımlarını yapmak, hizmetlerini yerine getirmek ve gerektiği gibi korumak

müslümanların görevidir.

190- باب فضل انتظار الصلاة

NAMAZI BEKLEMENİN FAZİLETİ

Hadisler

1063- عنْ أَبِي هريرةَ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لا يَزَالُ أَحَدُكُمْ في صَلاةٍ مَا دَامتِ الصَّلاَةُ تَحْبِسُهُ ، لا يَمْنَعُهُ أَنْ يَنْقَلِبَ إِلى أَهْلِهِ إِلاَّ الصَّلاةُ » متفقٌ عليه .

1063. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kılacağı namaz sizden birini yerinde tuttuğu, ailesine dönmesine engel olduğu sürece, o kişi namazda sayılır."

Buhârî, Ezân 36; Müslim, Mesâcid 275. Ayrıca bk.Ebû Dâvûd, Salât 20

Açıklamalar

Buhârî rivayetinde, bundan sonra gelecek olan hadisle bu hadis aynı metnin içinde yer alır. Müslim ise ikisini ayrı hadisler olarak nakletmiştir. Bir insanı namazın camide alıkoyması ve evine, ailesine gitmesine engel olması, o kişinin cami veya mescidde ibadet ve tâatle, Allah'ın zikriyle ve tesbihatla meşgul olması demektir. Böylece bir namazdan sonra diğer namazın mescidde beklenilmesinin câiz ve sevap olduğu da anlaşılmış olmaktadır. Bu durumda olan kimse, sürekli namazda imiş gibi sevap ve fazilet kazanır. Ancak böyle birinin abdestli olmasının şart olduğunu bir sonraki hadiste öğreneceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dünyevî bir maksatla olmaksızın, namaz vakitleri dışında da mescidde oturup bir sonraki namaz vaktini beklemek faziletli ve sevap olan bir davranıştır.

2. Mescitdde abdestli olarak oturup ibadet ve tâatle meşgul olmak, namazda imiş gibi sevap kazanmaya vesiledir.

1064- وعنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « المَلائِكَةُ تُصَلِّي عَلَى أَحَدِكُمْ مَا دَامَ في مُصَلاَّهُ الَّذي صَلَّى فِيهِ مَا لمْ يُحْدِثْ ، تَقُولُ : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ ، اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ » رواه البخاري .

1064. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz, abdestini bozmadan namaz kıldığı yerde oturduğu müddetçe, melekler kendisine:

– **Allahım! Bunu bağışla, buna rahmetinle muamele et, diye dua ederler."**

Buhârî, Ezân 36. Ayrıca bk. Müslim, Mesâcid 276; Ebû Dâvûd, Salât 20; Tirmizî, Salât 245; Nesâî, Salât 40; İbni Mâce, Mesâcid 19

Açıklamalar

Hadiste geçen musallâ (namaz kılınan yer) ile mutlaka cami veya mescidin kastedilmediğinde alimlerimiz görüş birliği içindedir. Namaz kılınan yer cami, mescid, ev, iş yeri veya herhangi bir mekân olabilir. Namazdan sonra abdestli olarak Kur'an okumak, dua etmek, Allah'ı zikir veya tefekkür maksadıyla oturmak da bir nevi ibadettir. Böyle hareket edenlerin günahlarının bağışlanması ve Allah'ın rahmetine nâil olmaları için melekler dua ederler. "Abdesti bozan şey" anlamına gelen hades, fıkhî açıdan yeniden abdest alınmasını gerektiren şeylerden birini yapmak anlamında kullanıldığı gibi, zühd ve takvâ hayatı açısından, yasaklanmış bir dünya kelâmı, gıybet ve dedikodu, insanları çekiştirme gibi haram kılınmış bir davranış da hades tabiri içinde mütalaa edilmiştir. Bu haram davranışlar abdesti bozmaz ve yeniden alınmasını gerektirmezse de büyük günah oldukları için insanın iyilikleri karşılığında kazandığı sevaplarını yitirmesine yol açar. Namaz kılarak Allah'a yaklaşmayı hedefleyen bir insanın böyle kötü karşılanan davranışlardan uzak durması gerekir. Bu vasıfları üzerlerinde taşıyan kimselere ise, melekler istiğfar etmez ve

rahmet dilemez. Böyle hadislerin hikmet ve gayesi, mü'minlerin ibadet ve hayırlarını boşa giderecek iş ve davranışlardan uzak durmalarını temin etmek ve onları uyarmaktır.

Bu hadisin daha mufassal bir rivayetini biraz sonra 1067 numara ile ele alacağız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namazdan sonra, namaz kılınan yerde bir süre oturarak dua, tesbih, Allah'ın zikri ve tefekkürle meşgul olmak müstehaptır.

2. Cami ve mescidlerde otururken abdestli olmak gerekir. Mescidde abdest bozmak günahlardan sayılır.

3. Dua, tesbih, zikir ve tefekkürle meşgul olanlara melekler de dua ederler.

1065- وعن أَنسٍ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَخَّرَ لَيْلَةً صلاةَ الْعِشَاءِ إِلى شَطْرِ اللَّيْلِ ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْنَا بوَجْهِهِ بَعْدَ ما صَلَّى فقال : « صَلىَّ النَّاسُ وَرَقَدُوا ولَمْ تَزَالُوا في صَلاةٍ مُنْذُ انْتَظَرْتُموها » رواه البخاري .

1065. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gece yatsı namazını gece yarısına kadar geciktirmişti. Namazı kıldıktan sonra yüzünü bize döndü ve:

"Halk namaz kıldı ve uyudular. Sizler ise, namazı beklediğinizden bu yana hep namazda gibi olmaya devam ettiniz" buyurdular.

Buhârî, Mevâkît 25

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bazı kere yatsı namazını gecenin ilerleyen saatlerine kadar geciktirdiğini çeşitli rivayetlerden öğrenmekteyiz. Çoğu zaman cemaatin durumuna bakıp mescide erken gelmişlerse vaktin başlangıcında, geç geldiklerinde ise gecenin ilerleyen saatlerinde

kıldırırlardı. Ümmete zor gelmesinden korkmasa, geç vakitte kıldırmak istediklerini ifade buyururdu. Cemaatin daha çok olmasını ve cemaatle namaz kılmanın sevabına kavuşmalarını istediği için çoğu zaman belli bir süre beklerdi. Ancak bu davranışları mevsimlere ve hava şartlarına göre değişiklik arzederdi. Camiye gelen kimse farz namazı cemaatle kılmak için beklerse, bu hareketi sanki namazda imiş gibi sevap kazanmasına vesile olur. Çünkü onun ibadet etmek ve cemaat sevabına nail olmaktan başka bir arzusu ve hedefi yoktur. İnsanlar, bir iş hususundaki samimi niyetlerinden dolayı da ecir ve mükâfat alırlar. Özellikle cami ve mescidlerde namazı bekleyenler, cami âdâbına riayet ederek oturup, dua, zikir ve tefekkürle meşgul olurlarsa sanki ibadet ediyormuş gibi sevap kazanırlar.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yatsı namazının gecenin yarısına kadar geciktirilmesi câizdir.

2. Cemaatle namaz kılmak için mescidde beklemek, tek başına namaz kılıp gitmekten daha faziletlidir.

3. Namazların vaktin başlangıcında kılınması geciktirilerek kılınmasından daha faziletlidir. Peygamberimiz çok defa vaktin başlangıcında kılmış, pek az geciktirdiği olmuştur.

191- باب فضل صلاة الجماعة

CEMAATLE NAMAZ KILMANIN FAZİLETİ

Hadisler

1066- عن ابنِ عمَرِ رضي اللَّه عنهما أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «صَلاةُ الجَمَاعَةِ أَفضَلُ مِنْ صَلاةِ الفَذِّ بِسَبْعٍ وَعِشْرِينَ درَجَةً » متفقٌ عليه .

1066. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi derece daha faziletlidir."

Buhârî, Ezân 30; Müslim, Mesâcid 249. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 42; İbni Mâce, Mesâcid 16

Açıklamalar

Cemaatle kılınan namazın tek başına kılınan namazdan kaç derece daha üstün olduğu konusunda ihtilaf vardır. Bu ihtilafa konu teşkil eden hadisler sahih kitapların hemen hepsinde yer alır. Alınacak sevabın bu hadislerin bir kısmında yirmi yedi derece, bir kısmında da yirmi beş derece üstün olduğu rivayetleri vardır. İşlenilen bir hayır, bir iyilik ve bir ibadet karşılığında verilecek olan ecir ve sevabın çeşit ve derecelerini takdir eden sayıların sırrını bilip kavramak bizler için mümkün olmadığından, Resûl-i Ekrem'in bildirdiklerini kabul etmekle yetiniriz. Çünkü ilâhî fazileti sınırlandıracak bir güç ve kayıt yoktur. Ancak bunların hikmetini kavramaya çalışmak bizlerin menfaati için gerekli olabilir. Bazı âlimler, namaz derecelerinin namaz kılanlara ve kıldıkları namaza göre artacağı kanaatindedirler. Namazı bütün âdâb ve erkânını yerine getirerek ve cemaatle kılanla, bunlara dikkat etmeyerek tek başına kılan arasında derece farkı olacağı rivayetlerden çıkarılan sonuçlardan biridir. Bunun gibi, sabah namazıyla ikindi namazının veya sabah namazıyla yatsı namazının derece yönünden diğer vakit namazlarından daha üstün olduğu kanaati de bu konudaki rivayetlerin bir sonucudur. Az sayıdaki cemaatle çok sayıdaki cemaatin kıldıkları namazların dereceleri de eşit değildir. Nitekim bir rivayette şöyle buyurulmuştur:

"Bir kimsenin bir kimseyle olan namazı yalnız kıldığı namazdan daha bereketli ve sevabı daha fazladır. İki kişi ile olan namazı da bir kişi ile olan namazından daha bereketli ve üstündür. Beraber kılanlar ne kadar çok olursa Allah katında o kadar makbüldür" [Nesâî, İmâmet 45].

Hatta bu ve benzeri hadisleri kendileri için delil edinen bazı sahâbîler ile tâbiînin önde gelenlerinden bir kısmının bir mescidde cemaati kaçırınca, yetişirim ümidiyle bir başka mescide koştukları bilinmektedir. Hz. Enes'in bir defasında cemaati kaçırınca yeniden ezan okuyup yanındaki yirmi gençle birlikte namaz kıldığı zikredilir. Onun bu davranışını delil alanlar, bir camide namaz kılındıktan sonra ikinci bir cemaatin olabileceği görüşünü benimsemişlerdir. Fakat **Ebû Hanîfe, İmam Mâlik, İbnü'l-Mübârek,**

Süfyân es-Sevrî, Evzâî ve İmam Şâfiî'nin de aralarında bulunduğu bir çok âlime göre bir mescidde namaz kılındıktan sonra bir daha vakit namazı kılınamaz. Onların bu ictihadları, müslümanların bölünüp tefrikaya düşme korkusundan kaynaklanmaktadır. Böyle bir şeye kapı açılırsa, bid'at ehli olanlar cemaate muhalefet eder, bunu vesile ederek namazı ayrı kılma yoluna saparlar. Bu ise dinde tefrika çıkarmanın ve birliğin bozulmasının sebebi olur. Ancak Mescid-i Haram ile Mescid-i Nebevî bu hükümden müstesna tutulmuştur. Bütün bunlar dikkate alındığında, cemaatle namazın faziletinin derecelerini ayrı ayrı sayılar olarak belirleyen hadisler arasında esasen bir ihtilaf olmadığı sonucuna varılabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm cemaat dini olup, namaz başta olmak üzere cemaat halinde bulunmaya büyük bir önem verir.

2. Aslolan farz namazları cemaatle kılmaktır.

3. Cemaatle kılınan namazın fazileti tek başına kılınan namazdan kat kat fazladır.

4. Bir ibadetin, hayrın, iyiliğin fazilet derecesini biz takdir edemeyiz. Bu hususta Resûl-i Ekrem'den gelen haberlere aynen inanmak gerekir.

1067- وعن أبي هريرة رضيَ اللَّه عنهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «صَلاةُ الرَّجُلِ فِي جَماعةٍ تُضَعَّفُ عَلى صلاتِهِ في بَيْتِهِ وفي سُوقِهِ خمساً وَعِشْرينَ ضِعفًا ، وذلكَ أَنَّهُ إِذا تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ ثُمَّ خَرَجَ إِلى المَسْجِدِ ، لا يُخْرِجُه إِلاَّ الصَّلاةُ ، لَمْ يَخْطُ خَطْوَةً إِلاَّ رُفِعَتْ لَه بهَا دَرَجَةٌ ، وَحُطَّتْ عَنْه بهَا خَطِيئَةٌ ، فَإِذا صَلى لَمْ تَزَلِ المَلائِكَة تُصَلِّي عَلَيْهِ مَا دَامَ في مُصَلاَّه ، مَا لَمْ يُحْدِثْ ، تَقُولُ : اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ ، اللَّهُمَّ ارحَمْهُ . وَلا يَزَالُ في صَلاةٍ مَا انْتَظَرَ الصَّلاةَ » متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري .

1067. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimsenin cemaatle kıldığı namazın sevabı, evinde ve çarşı pazarda kıldığı namazdan yirmi beş kat daha fazladır. O kimse abdestini güzelce alıp, sonra sadece namaz kılmak maksadıyla mescide giderse attığı her adım sebebiyle bir derece yükseltilir, bir hatası da silinir. Namazını kıldıktan sonra abdestini bozmadan namaz kıldığı yerde kaldığı müddetçe, melekler ona:

Allahım! Ona rahmetinle muamele et, ona acı! diyerek dua etmeye devam ederler. O kimse namazı beklediği sürece namazda imiş gibidir.”

Buhârî, Ezân 30; Müslim, Mesâcid 272. Ayrıca bk. Buhârî, Salât 87, Büyû‘ 49; Ebû Dâvûd, Salât 48; İbni Mâce, Tahâret 6, Mesâcid 14

Açıklamalar

Hadisin yukarıdaki metni Buhârî’nin rivayetidir. Müslim’in metni ise 11 numara ile İhlâs bahsinde geçmiş ve orada konu yeterince açıklanmıştı. Gösterilen diğer kaynaklarda metnin buradaki haliyle tamamı değil, sadece bazı kısımları yer alır. Bunlardan bir kısmı daha önce bazı küçük lafız farklarıyla müstakil hadisler olarak geçmişti. Meselâ 1056 ve 1064 numaralı hadisleri açıklarken hadisimizin muhtevasına dahil olan bazı hususlara orada işaret edilmişti. Bu hadislerden, farz namazların tek başına evde veya iş yerinde, dağda, kırda, kısacası mescidler dışında da kılınmasının câiz ve mümkün olduğunu anlıyoruz. Aslolan mescide gelmek ise de, bu mümkün olmadığı takdirde nerede kılınırsa kılınsın, yine de cemaate teşvik vardır. Yani cami ve mescidler dışında da cemaat olma imkânı vardır. Nitekim bu anlayış müslümanlar arasında yaygın olarak bilindiği için, bulundukları her yerde, iki kişi bile olsalar namazı cemaatle kılmayı tercih ederler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan daha faziletlidir.

2. Mescidlerde cemaatle namaz kılmak, mescid dışında bir mekânda cemaatle namaz kılmaktan daha faziletlidir.

3. Abdesti bütün âdâb ve erkânına riayet ederek almak gerekir.

4. Mescide gitmek için atılan her adım kişinin Allah katındaki derecesini yükseltir, bir küçük günahın affedilmesine vesile olur.

5. Mescidde veya namaz kılınan yerde namazı kıldıktan sonra abdestli olarak oturmak kişiye namazda imiş gibi sevap kazandırır.

6. Hayırlı ve iyi davranışlar sergileyip ibadet edenlere melekler dua ederler.

1068- وعنهُ قالَ : أَتَى النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلٌ أَعمى فقال : يا رسولَ اللّهِ ، لَيْس لي قَائِدٌ يقُودُني إِلي المَسْجِدِ ، فَسأَلَ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَن يُرَخِّصَ لَهُ فَيُصَليِّ في بيْتِهِ ، فَرَخَّص لَهُ ، فَلَمَّا وَلىَّ دَعَاهُ فقال له : هلْ تَسْمَعُ النِّدَاءَ بِالصَّلاةِ ؟ » قال : نَعَمْ ، قال : « فَأَجِبْ » رواه مسلم .

1068. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e âmâ bir adam gelip:

– Yâ Resûlallah! Beni mescide götürecek bir kimsem yok, diyerek namazı evinde kılabilmek için Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den kendisine müsaade etmesini istedi. Peygamber Efendimiz de müsaade etti. Âmâ dönüp giderken Resûl-i Ekrem onu çağırarak:

– "Sen namaz için ezan okunduğunu işitiyor musun?" diye sordu. Âmâ:

–Evet, cevabını verdi. Peygamber *aleyhisselâm*:

– "**O halde davete icâbet et, cemaate gel"** buyurdular.

Müslim, Mesâcid 255. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 50

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'e gelen âmâ sahâbî, bazı rivayetlerde açıkça belirtildiği gibi İbni Ümmü Mektûm idi. O âmâ olmasına rağmen cemaate iştiraki arzu etmekte, ancak kendisine yardımcı olup camiye götürecek bir kimse olmaması sebebiyle namazları evinde kılmak için Peygamber

Efendimiz’den müsaade istemekteydi. Efendimiz’in önce kendisine bu konuda izin verip sonra vazgeçmesini hadis şârihleri çeşitli şekillerde yorumlamışlar, bunun Peygamberimiz’in bir ictihadının vahiyle tashihinden kaynaklandığını söyleyenler olduğu gibi, kendi ictihadını değiştirdiği tarzında anlayanlar da olmuştur.

Resûl-i Ekrem’in ezanı duyup duymadığını sorması üzerine, duyduğunu söyleyince *“O halde cemaate gel”* sözünden hareketle bazı âlimler ezanı işiten kimsenin farzı eda için cemaate gelmesinin vâcip olduğuna kanaat getirmişlerdir. **İmam Nevevî**, cemaatle namaz farz-ı ayındır diyenlerin delillerinden birinin bu hadis olduğunu söylemiştir. Şayet farz-ı kifâye olsaydı, ona böyle demez, özrünü kabul ederdi. Bazı âlimler, bu emir kesinlik ifade etse bile, yerine getirilmediği, yani namaz kılmak için camiye gelinmeyip tek başına kılındığı takdirde, yapılan bu ibadeti boşa çıkaran değil, kişiyi cemaat faziletinden mahrum bırakan bir emir olduğunu söylemişlerdir. Meselâ özrü olan kimselerin cemâate gitmesinin zaruri olmadığında ümmetin icmâı vardır. **Alî el-Kârî** ise, bu ve buna benzer hadislerin, müslümanları daha faziletli olan amellere, ibadet ve taate etkili bir şekilde teşvik ettiğini ifade eder.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ezanı işiten kimsenin cemaate gitmesi gerekir.
2. Makul bir özürden dolayı camiye gidemeyen kimsenin özrü makbuldür.

1069- وعن عبدِ اللَّهِ وَقِيلَ : عَمْرِو بْنِ قيْسٍ المعرُوف بابنِ أُمِّ مَكْتُومِ المُؤَذِّنِ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّهُ قَالَ : يا رسولَ اللَّه إِنَّ المَدِينَةَ كَثيرَةُ الهَوَامِّ وَالسِّبَاعِ . فقال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «تَسْمَعُ حَيَّ عَلى الصَّلاةِ ، حَيَّ عَلى الفَلاحِ ، فَحَيَّهَلاً » . رواه أبو داود بإسناد حسن . ومعنى : « حَيَّهَلاً » : تعال .

1069. Kendisine Amr İbni Kays da denilen meşhur müezzin Abdullah İbni Ümmü Mektûm *radıyallahu anh :*

–Yâ Resûlallah! Muhakkak ki Medine’nin zehirli haşereleri ve yırtıcı hayvanları çoktur, dedi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

– “Hayye ‘ale’s-salâh, hayye ‘ale’l-felâh’ı işitiyor musun? Öyleyse mescide gel” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Salât 47. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 50

İbni Ümmü Mektûm

Sahâbe-i kirâmın meşhurlarındandır. Adının Abdullah veya Amr olduğu söylenir. Daha çok Amr İbni Kays İbni Zâide diye bilinir. Kureyş kabilesinin Âmiroğulları koluna mensuptur. Mekke’de İslâm’ın ilk yıllarında müslüman oldu. Yukarıdaki hadislerden de anlaşılacağı gibi gözleri görmezdi. Abese sûresi’nin nüzûl sebebinin İbni Ümmü Mektûm olduğuna bütün tefsirlerde işaret edilir. Medine’ye hicret eden ilk sahâbîlerden olup Peygamber Efendimiz’in hicretinden önce oraya gitmişti. Resûl-i Ekrem Efendimiz bütün gazvelerinde Medine’de namaz kıldırmak üzere onu vekil bırakırdı. İbni Abdülber bunun sayısının on üç olduğunu söyler ve hangi gazveler olduğunu da sayar. Hz. Enes de Peygamber Efendimiz’in hiç kimseyi İbni Ümmü Mektûm kadar Medine’de vekil bırakmadığını söyler.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bu rivayeti bir önceki hadisle birlikte düşünmek doğru olur. Çünkü İbni Ümmü Mektûm’un Peygamber Efendimiz’e Medine’nin yılan, akrep gibi zehirli haşerâtının ve kurt, köpek gibi yırtıcı hayvanlarının çokluğundan bahsetmesinin sebebi, kendisini bunlardan koruyamayacağı için, evinde namaz kılmasına izin vermesini istemek gayesiyledir. Peygamber Efendimiz, ezanı işiten kimsenin bu davete icâbet etmesi ve mescide gelmesi gerektiğini bir kere daha hatırlatarak, ona evinde namazı tek başına veya cemaatle kılma ruhsatı vermemiştir. Hatta bir rivayete göre İbni Ümmü Mektûm:

– “Ben gözleri görmeyen, evi uzak ve yardımcısı olmayan bir kimseyim. Benim için evimde namazımı kılmamın bir kolayı yok mu?” demiş, Peygamberimiz:

– *“Senin için hiçbir ruhsat bulamıyorum”* buyurarak izin vermemiştir. [Ebû Dâvûd, Salât 47]. Bu rivayetleri değerlendiren âlimler, hiçbir mazeretin kabul edilmediği bu tavizsiz tutumun, İslâm’ın Medine’deki ilk sıralarında böyle olduğunu, sonradan bunun terkedilerek meşrû mazeretlerin kabul edildiğini söylerler. Şayet ilk sıralarda böyle ruhsatlar verilmiş olsaydı, münâfıklar cemaati terketmek suretiyle kötülüklerini daha da yaygınlaştırırlar ve evlerin mescid haline gelmesine yol açılmış olurdu. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, bazı âlimler ve mezhep imamları bu çeşit hadislerin yaygınlığı sebebiyle, cemaate gelmenin farz, vacip ve müekked sünnet olduğu hususunda görüşler beyân etmişlerdir. Fakat fakihler cemaate gidememeyi gerektiren meşrû mazeretler olduğunu belirtmişler ve bu cümleden olarak şunları saymışlardır: Şiddetli soğuk, aşırı yağmur, zifiri karanlık, düşman korkusu, yırtıcı hayvan endişesi, camiye yürüyemeyecek derecede hastalık, yürümek için yardıma muhtaç olan fakat yardımcı bulamayan hasta.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Farz namazları cemaatle kılmak esas olup, buna devam etmek gerekir.

2. Meşrû bir özürden dolayı cemaate gidilmeyebileceği icmâ ile sabittir.

3. Cemaate gidemeyecek derecede meşrû bir özrü olan kimse, namazı evinde kılar.

1070- وعن أبي هريرةَ رضي اللَّهِ عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «وَالَّذِي نَفْسِي بِيدِهِ لَقَدْ هَمَمْت أَن آمُرَ بحَطَبٍ فَيُحْتَطَب ، ثُمَّ آمُرَ بالصَّلاةِ فَيُؤذَّنَ لَهَا ، ثُمَّ آمُرَ رَجُلاً فَيُؤمَّ النَّاسَ ثُمَّ أُخَالِفَ إِلى رِجَالٍ فأُحَرِّقَ عَلَيْهِمْ بيوتهم» متفقٌ عليه .

1070. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Canımı gücü ve kudretiyle elinde tutan Allah’a yemin ederek söylüyorum, içimden öyle geçiyor ki, odun toplamayı emredeyim, odun yığılsın. Sonra namazı emredeyim, ezan okunsun. Daha sonra bir

adama cemaate imam olmasını emredeyim. En sonunda cemaate gelmeyen adamlara gidip onlar içindeyken evlerini yakayım."

Buhârî, Ahkâm 52, Ezân 29; Müslim, Mesâcid 251-254. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 48; Nesâî, İmâmet 49

Açıklamalar

Bu hadisin bazı rivayetlerinden öğrendiğimize göre, Resûl-i Ekrem Efendimiz bir namazda bazı kimseleri göremeyince bu sözleri söylediler. Bir başka rivayete göre, yatsı namazı, bir diğerinde sabah namazı, bir rivayete göre de cuma namazı hakkında bunu söylemişlerdir. Ama her hâlükârda namaz için söyledikleri kesindir. Bazı rivayetlerde ise münafıklara en ağır gelen namazların sabah namazıyla yatsı namazı olduğunu belirttikten sonra namaza gelmeyenleri böyle tehdit etmişlerdir. Buhârî'nin rivayetinin sonunda şu nebevî beyan da yer alır:

"Canımı gücüyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, bu cemaatten geri kalanların herhangi biri burada semiz etli bir kemik parçası veya iki tane güzel paça bulacağını aklı kesse hemen yatsıya gelirlerdi." Böylece namaza gelmeyenlerin dünya menfaatini düşündüklerine, âhiret nimetini hesaba katmadıklarına işaret buyurulmakta ve bu kimseler kınanmaktadır.

Cemaatle namazı terkedenleri tehdit eden hadisler gerçekten büyük bir yekun tutar. Daha önce de işaret edildiği gibi, âlimlerimizden bir kısmı cemaate devam etmenin farz-ı ayın olduğunu söylemişlerdir. Hatta **İmam Ahmed İbni Hanbel** ile **İmam Şâfiî'**nin de başlangıçta böyle bir görüşünün olduğu bilinmektedir. Daha sonra her ikisinin de cemaate devam etmenin farz-ı kifâye olduğunu söyledikleri ifade edilir. Yani tek başına namaz kılan bir kimse, cemaati terkettiği için günahkâr olur fakat namazı sahihtir. **Hanefîlerden Tahâvî** de farz-ı kifâye olduğu görüşündedir. Onların bu husustaki dayanakları bu hadis ile benzerleridir. Çünkü onlara göre sünnet olsaydı, terkedenler yakılmakla tehdit edilmezlerdi. Hanefî mezhebinin yaygın görüşü, sünnet-i müekkede olduğu yönündedir. **İmam Mâlik** de bu görüştedir. Fakat Hanefî mezhebi imamlarından vâcip olduğunu benimseyenler de vardır. Onlara göre sünnet denilmesi, vâcipliği sünnetle sabit olduğu içindir. Şayet evini yakma tehdidi gerçekten namazı terkedenlerin cezası olsaydı, onların peşlerini bırakmaz bu cezayı yerine

getirirdi. Oysa böyle bir durum söz konusu değildir. Konuyla ilgili olarak şu hususlara da önemle dikkat çekilir: Cemaate devam zahmetsizce gidip gelmeye gücü yetenlere vâciptir. Bu vücûbiyet özürlülerin üzerinden düşer. O özürlerin neler olduğuna biraz önce temas etmiştik. Bir yerleşim birimindeki halkın tamamının cemaati terketmesine müsaade edilmez. Çünkü bu bir isyan ve ibadete karşı tavır almaktır. Özürsüz olarak cemaate gitmeyene ta‘zir cezası verilir. Cemaate hiç gitmeyen kimseye ses çıkarmayan komşularının da günahkâr olacağı görüşü benimsenmiştir. Bu, ictimâî sorumluluğun, toplumun birbirini murakabe etmesinin ve sosyal dengeyi sağlamanın, insanlarla iyi ilişkileri devam ettirmenin ve düşmanlıkları önlemenin bir yolu ve tedbiri kabul edilebilir. Hadis şerhleri ile fıkıh kitaplarımızda bu konular üzerinde uzunca durulduğunu görürüz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir özrü olmadan cemaate devam etmemek, çok büyük vebali mûciptir.

2. Âhiret kazancını dünya menfaatinin önüne geçirmek gerekir.

3. Peygamber Efendimiz’in tehdidi bulunan konulardaki emir ve yasaklara riayet etmekte hassas davranmak gerekir.

4. Cemaate gitmenin farz-ı ayın, farz-ı kifâye, vâcip ve sünnet-i müekkede olduğu yönünde görüşler vardır. Bunların hangisini kabul edersek edelim, cemaatin terkedilmesi câiz değildir.

5. Cemaati terketmek, münafıkların âdeti olduğu için mü’minlerin bundan şiddetle sakınması gerekir**.**

6. Cezayı gerektiren bazı hususlarda önce tehdidte bulunulur, eğer sonuç alınırsa cezaya gerek kalmaz.

7. Bir hak uğruna aranan kimseyi evinden çıkarmak için her çareye başvurulur.

1071- وعن ابنِ مسعودٍ رضي اللَّه عنهُ قال : مَنْ سَرَّه أَن يَلْقَي اللَّه تعالى غدًا مُسْلِمًا فَلْيُحَافِظْ عَلى هَؤُلاءِ الصَّلَواتِ حَيْثُ يُنادَي بهنَّ ، فَإِنَّ اللَّهَ شَرَعَ لِنَبِيِّكم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سُنَنَ الهُدَى وَإِنَّهُنَّ مِن سُنَنِ الهُدى ،

وَلَو أَنَّكَمْ صلّيْتم في بُيوتِكم كما يُصَلّي هذا المُتَخَلِّف في بَيتِهِ لَتَركتم سُنَّة نَبِيِّكم ، ولَو تَركتم سُنَّةَ نَبِيِّكم لَضَلَلْتُم ، ولَقَد رَأَيْتُنَا وما يَتَخَلَّف عَنها إِلاَّ منافق مَعْلُومُ النِّفَاق ، وَلَقَدَ كانَ الرَّجُل يُؤتىَ بِهِ ، يُهَادَي بيْنَ الرَّجُلَيْنِ حَتَّى يُقَامَ في الصَّفِّ. رواه مسلم .

وفي روايةٍ له قال : إِنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلَّمَنَا سُنَنَ الهُدَى ، وَإِنَّ مِن سُننِ الهُدَى الصَّلاَة في المسَجدِ الذي يُؤَذَّنُ فيه

1071. İbni Mes’ûd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

“Yarın Allah’a müslüman olarak kavuşmak isteyen kimse, şu namazlara ezan okunan yerde devam etsin. Şüphesiz ki Allah Teâlâ sizin peygamberinize hidayet yollarını açıklamıştır. Bu namazlar da hidayet yollarındandır. Şayet siz de cemaati terkedip namazı evinde kılan şu adam gibi namazları evinizde kılacak olursanız, peygamberinizin sünnetini terketmiş olursunuz. Peygamberinizin sünnetini terkederseniz sapıklığa düşmüş olursunuz. Vallahi ben, nifakı bilinen bir münafıktan başka namazdan geri kalanımız olmadığını görmüşümdür. Allah’a yemin ederim ki, bir adam iki kişi arasında sallanarak namaza getirilir ve safa durdurulurdu”.

Müslim’in bir rivayetinde İbni Mes’ûd şöyle demiştir: “Şüphesiz Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize hidayet yollarını öğretmiştir. İçinde ezan okunan mescidde namaz kılmak da hidayet yollarındandır”.

Müslim, Mesâcid 256-257. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 46; Nesâî, İmâmet 50; İbni Mâce, Mesâcid 14

Açıklamalar

Abdullah İbni Mes’ûd’un sözlerinden ibaret olan bu rivayet **mevkûf** bir hadistir. Sahâbîlerin sözleri, davranışları veya tasviplerini belirten rivayetler mevkûf hadis olarak adlandırılır. Ancak bu rivâyetlerin muhtevası herhangi bir şekilde Resûl-i Ekrem Efendimiz’le irtibatlı kılınırsa, o mevkûf rivayet hüküm itibariyle **merfû** olur. Hükmen de olsa **sahih merfû** bir hadisin,

müstakil olarak, dînî hükümlere kaynak olma vasfı taşıdığı ulemâmızın genel kabulüdür.

Bu rivayette geçen ve hidayet yolları diye tercüme ettiğimiz **“sünenü’l-hüdâ”** tabiri fıkıh usulü ilmine göre sünnetin iki çeşidinden biri olup, diğeri de **“sünenü’z-zevâid”** dir. **Sünen-i hüdâ**, dinin mükemmelliği içinde bir unsur olarak yer alan, ibadet olarak yapılan ve terkedilmesi uygun görülmeyen sünnetlerdir. Bunları terketmek mekruhtur. Terkedenler zemme ve ta’zîre müstehak olurlar. Topyekün insanların terketmesi halinde ise müdahale edilir. Cemaate devam etmek, ezân okumak, kamet getirmek bunlardandır.

Sünen-i zevâid, Resûl-i Ekrem Efendimiz’in âdet olarak yaptığı hareket ve davranışlarıdır. Oturup kalkması, yiyip içmesi, yürümesi, yatması, uyuması, kısaca sîretiyle ilgili şeyler bu çeşit sünnete girer. Bunlara uyanlar güzel bir davranış sergilemiş olurlar. Ancak uymamak veya terketmekte herhangi bir kerahet veya ceza söz konusu değildir.

İbni Mes’ûd, Peygamber Efendimiz’in zamanınında münafıklardan başka hiç kimsenin cemaatten geri kalmadıklarını açıkça belirtmektedir. Bazı rivayetlerde camiye gelemeyecek derecede hasta olanların da bu istisnaya ilave edildiğini görürüz. Birilerinin yardımıyla getirilip camide safa dahil edilen hasta kişilerin bile olduğunu yine bu rivayetten öğreniyoruz. Bunları örnek alan ulemâmız, cemaate devam etmek uğruna birtakım güçlüklere ve zorluklara katlanmak gerektiğini, şayet hastalık yürümeye engel teşkil etmiyorsa veya hasta olduğu halde bir vasıta ile cemaate gelme imkânı bulunursa camiye gitmenin büyük sevap olduğunu belirtmişler, müslümanları bu yönde teşvik etmişlerdir. İbni Mes’ûd cemaate devamın ve farz namazları mutlaka cemaatle kılmanın **sünen-i hüdâ** olduğunu ısrarla tekrarladıktan başka, bu nevi sünnetleri terkedenlerin dalâlete, sapıklığa düşeceği uyarısında bulunmaktadır. Ebû Dâvud rivayetinde dalâlet yerine küfre düşer denilmektedir. Cemaate devam hususunda gevşeklik gösterip bunu önemsemeyenlerin, hafife alan veya hak olduğuna inanmayanların şeriata karşı lâübali sayılacaklarını söyleyen İslâm âlimleri, şeriattan olan bir şeyi terketmenin küfür olacağı kanaatindedirler. Bütün bunlar cemaatin ne kadar önemli olduğunu ortaya koyan gerçeklerdir. Günümüzdeki müslümanların birçoğunun cemaate

devam husussundaki dikkatsizlikleri, üzerinde önemle durmamız ve mutlaka çareler aramamız gereken problemlerimizden biridir. Cemaat rahmetinden ve bereketinden mahrum olan bir toplum, İslâm toplumu olma vasfının en önemli özelliklerinden birini kaybetmiş sayılır. Büyük muhaddis **Hattâbî**'nin belirttiği gibi, bir insan hayırlı ve faziletli birtakım amelleri birer birer terkederek neticede tamamen dinden uzaklaşabilir. Aynı şey toplumlar için de söz konusudur. Biz, günümüzde yaşayan birçok toplumda bunun örneklerini hem fert, hem de cemiyet plânında görmüş bulunmaktayız. Bu gibi konularda her müslüman önce kendisi fert olarak gayret göstermenin yanında, aile çevresinden başlamak üzere, yakın dost ve arkadaşlarına, komşularına hayırhâh olmalı, herkes birbirini camiye ve cemaate teşvik etmelidir. İyi yetişmiş din davetçilerine her asırda ve her coğrafyada ihtiyaç vardır. İslâm toplumlarının birçoğu günümüzde gerçek davetçilerden mahrum bulunmaktadır. Ümmetin üzerine düşen en önemli görev, istenilen nitelikte insan yetiştirmektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ezan okununca camiye gidip, namazı cemaatle kılmaya özen göstermek gerekir.

2. Namazı cemaatle kılmak için güçlüklere göğüs germek faziletli bir davranıştır.

3. Namazı cemaatle kılmak sünen-i hidâyettendir.

4. Sünen-i hidâyeti terketmek sapıklıklardan biridir.

5. Cemaati sürekli terketmek, münafıkların huylarındandır.

6. Camiye birilerinin yardımıyla veya bir vasıtayla gelmeye gücü yetenlerin cemaate katılması büyük sevap ve üstün faziletlerdendir.

1072- وعن أَبي الدرداءِ رضيَ اللّه عنه قال : سمعت رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « ما مِن ثَلاثَةٍ في قَرْيَةٍ ولا بَدْوٍ لا تُقَامُ فِيهِمُ الصَّلاةُ إِلاَّ قدِ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ . فَعَلَيكُمْ بِالجَمَاعَةِ ، فَإِنَّمَا يأْكُلُ الذِّئْبُ مِنَ الغَنمِ القَاصِيَةَ » رواه أبو داود بإِسناد حسن .

1072. Ebu'd-Derdâ *radıyallahu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Bir köy veya kırda üç kişi birlikte bulunur da namazı aralarında cemaatle kılmazlarsa, şeytan onları kuşatıp yener. Şu halde cemaate devam ediniz. Muhakkak ki sürüden ayrılan koyunu kurt yer" buyururken işittim.

Ebû Dâvûd, Salât 46. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 48

Açıklamalar

Eskiden köyler, kırsal alanlar ve çöllerdeki yerleşim alanları genel olarak cemaatin az bulunduğu yerlerdi. Günümüzde bazı köylerin, geçmişin şehirleri büyüklüğünde olduğunu görmekteyiz. Ayrıca bu yerleşim birimlerinde yaşayanların hemen tamamı elinin emeği ile geçinen ve çalışan insanlar oldukları için çoğu zaman onları bir arada bulmak zordur. Böyle olmakla birlikte üç erkek bir arada bulunurlarsa cemaat olmaları gerekir. Hanefî mezhebi âlimlerine göre bu kişiler seferî de olsalar cemaat olmaları sünnettir. İbni Hacer, Şâfiî mezhebine göre bu üç kişinin yerleşik ahâliden olması gerektiğini, aksi takdirde cemaat olmalarının zaruri olmadığını söyler. Şayet üç kişi cemaat olmazlarsa şeytan onları kuşatır ve onlara karşı üstünlük elde eder. Onlara Allah'ın zikrini unutturur. Çünkü namaz en büyük zikirdir ve Cenâb-ı Hak: **"Beni anmak için namaz kıl"** buyurmuştur [Tâhâ sûresi (20), 14]. Özürsüz olarak şeriatın bir emrini terketmek şeytana uymaktır. Şeytan müslümanların cemaatinden korkup uzaklaşır. Çünkü *"Allah'ın yardım ve desteği cemaatedir"* (Ali el-Müttekî, Kenzü'l-ummâl, 1031-1032). Fakat onları yalnız başına bulunca kendilerini kuşatır ve üstünlük sağlar. Bu tıpkı sürüden ayrılan bir koyunu tek olarak bulan kurtların onu parçalamasına benzer. Dilimizdeki *"Sürüden ayrılanı kurt kapar"* atasözü bu hadîs-i şerîfin tercümesi olmalıdır. **Celâleddin es-Süyûtî** gibi bazı âlimler buradaki cemaatten ayrılmama tavsiyesini, ehl-i sünnet ve'l-cemâat'ten ayrılmamak olarak anlamışlardır. Çünkü aslolan, cemaatin hayır ve hidayet üzere olmasıdır. Bir araya gelmeleri, hidayet ve hayrın dışında bir gayeye dayanan topluluklardan fayda hasıl olmaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cemaatten ayrı düşene şeytan musallat olur ve ona üstünlük sağlar.

2. Köyde, kırda ve çölde üç erkek bir arada bulunursa cemaat olmaları gerekir.

3. Hanefî mezhebine göre yolculuk halinde olanların da cemaat olmaları gerekir. Şâfiîler'e göre yolcuların cemaat olması zarûri değildir.

4. Cemaati terketmek, müslümanların zaafa uğramasına ve dağınıklığına sebep olur. Bu sebeple, bir araya gelen müslümanlar cemaat teşkilini ihmal etmemelidir.

192- باب الحثِّ على حضور الجماعة في الصبح والعشاء

SABAH VE YATSI NAMAZLARINDA CEMAATTE BULUNMAYI TEŞVİK EDEN HADİSLER

Hadisler

1073- عنْ عثمانَ بنِ عفانَ رضيَ اللَّه عنهُ قالَ : سمعتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «مَنْ صَلَّى العِشَاءَ في جَـمَاعَةٍ ، فَكَأَنَّما قامَ نِصْفَ اللَّيْل وَمَنْ صَلَّى الصبْح في جَمَاعَةٍ ، فَكَأَنَّما صَلَّى اللَّيْل كُلَّهُ » رواه مسلم .

وفي روايةِ الترمذيّ عنْ عثمانَ بنِ عفانَ رضي اللَّه عنهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَنْ شَهِدَ العِشَاءَ في جمَاعةٍ كان لهُ قِيامُ نِصْفِ لَيْلَة ، ومَنْ صَلَّى العِشَاءَ والْفَجْرِ في جمَاعَةٍ، كَانَ لَهُ كَقِيَامِ لَيْلَة » قال التِّرمذي : حديثٌ حسن صحيحٌ .

1073. Osman İbni Affân *radıyallahu anh* şöyle dedi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını cemaatle kılan kimse ise bütün gece

namaz kılmış gibidir".

Müslim, Mesâcid 260

Tirmizî'nin Sünen'deki rivayeti şöyledir:

Osman İbni Affân *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Yatsı namazında cemaatte bulunan kimseye, gecenin yarısına kadar namaz kılmış gibi sevap vardır. Yatsı ve sabah namazlarında cemaatte bulunan kimseye ise, bütün gece namaz kılmış gibi sevap vardır."

Tirmizî, Salât 165.Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 47

Açıklamalar

Daha önce namazların faziletleriyle ilgili bahislerde, özellikle sabah ve yatsı namazlarının faziletleri hakkındaki bazı hadisleri görmüştük. Bu iki namazın önemi ve onları diğer namazlardan ayıran özellikler üzerinde de durmuştuk. Bu iki vaktin namazını cemaatle kılmak ayrı bir önem ve fazilete sahip olduğu için, İmam Nevevî burada sadece sabah ile yatsı namazlarında cemaatte hazır bulunmaya teşvik ile ilgili hadislerden örnekler verdiği bir bölüm açmıştır. Oysa bundan önceki kısımda cemaatin lüzumu ve zaruretiyle ilgili hadislerin kendince en öncelikli olanlarını nakletmiş, biz de bu hadisler üzerinde yeterince bilgiler vermeye çalışmıştık. Nevevî, sabah ve yatsı namazlarının cemaatle kılınmasının teşviki ile ilgili hadislerin çokluğu ve bunlardaki va'dlerin ve vaîdlerin derecesini dikkate alarak ayrı bir bahis açma ihtiyacı duymuş olmalıdır. Çünkü bu konuda sahâbenin ileri gelenlerinden İbni Ömer, Ebû Hüreyre, Enes İbni Mâlik, Umâre İbni Rüveybe, Cündeb İbni Abdullah, Übey İbni Kâ'b, Ebû Mûsâ el-Eş'arî ve Büreyde gibilerin rivayetleri bulunmaktadır.

Hz.Osman'ın bu rivayetine göre, yatsıyı cemaatle kılan kimsenin kazanacağı sevap, cemaatle kılmadığı zaman gece yarısına kadar namaz kılmakla kazanacağı sevaba eşittir. Veya gecenin yarısını namazla, zikirle ve teheccüdle geçiren kimsenin kazanacağı sevaba denk sevap kazanır. Yatsı namazıyla birlikte sabah namazını da cemaatle kılarsa bütün gece namaz kılmış, zikir yapmış ve teheccüde kalkmış gibi sevap kazanır. Müslim'in rivayet ettiği hadise göre, sabah namazını cemaatle kılan kimse

bütün gecenin sevabına kavuşur. Çünkü sabah namazına kalkmak ve o saatte cemaate gitmek, yatsı namazından daha zordur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bütün namazları cemaatle kılmak faziletli ise de, sabah ve yatsı namazlarında cemaate gitmek daha faziletlidir.

2. Sabah ve yatsı namazını cemaatle kılan kimsenin sevabı, bütün gece namaz kılan kimsenin sevabına eşittir.

3. Yatsı namazını cemaatle kılan, gecenin yarısını namazla geçiren kimse gibi sevap kazanır.

4. Sabah namazını cemaatle kılan, geceyi ibadetle geçirmiş gibi sevaba nâil olur.

1074- وعن أَبي هُريرة رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « وَلَوْ يعْلَمُونَ مَا في العَتمَةِ والصُّبْحِ لأَتَوْهُما وَلَو حبْوًا » متفقٌ عليه . وقد سبق بطولِهِ .

1074. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsanlar yatsı namazı ile sabah namazındaki fazilet ve sevabı bilselerdi, emekleyerek bile olsa mutlaka camiye, cemaate gelirlerdi."

Buhârî, Ezân 9, 32; Müslim, Salât 129. Ayrıca bk. Tirmizî, Mevâkît 52; Nesâî, Mevâkît 22, Ezân 31

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1075- وعنهُ قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْسَ صَلاةٌ أَثْقَلَ عَلَى المُنَافِقينَ مِنْ صلاة الفَجْرِ وَالعِشاءِ وَلَوْ يَعْلَمُونَ ما فِيهما لأَتَوْهُما وَلَوْ حبْوًا » متفق عليه .

1075. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Münafıklara sabah ve yatsı namazından daha ağır gelen hiçbir namaz yoktur. İnsanlar bu iki namazda ne kadar çok ecir ve sevap olduğunu bilselerdi, emekleyerek de olsa cemaate gelirlerdi.”

Buhârî, Mevâkît 20, Ezân 34; Müslim, Mesâcid 252. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 47; Nesâî, İmâmet 45; İbni Mâce, Mesâcid 18

Açıklamalar

İlk hadisin, daha uzun ve kapsamlı metnini 1035 numara ile görmüştük. Burada yatsı ve sabah namazlarından bahsedildiği için sadece ilgili bölümü tekrar zikredilmiştir. Sabah ve yatsı namazları münafıkların çoğu kere camiye, cemaate gelmedikleri namazlardır. Bu özelliği sebebiyle mü’minle münafığı, ihlâs sahibi olanla nifak alâmeti taşıyanı ayırt etmede bu iki namaz bir ölçü kabul edilmiştir. Sabah namazı vakti uykudan uyanmanın çok zor olduğu, yatsı namazı vakti de yorgunluğun had safhaya varıp uykunun galip geldiği zamanlardır. Bu iki vakitte camiye ve cemaate gitmek gerçekten büyük bir azim ve gayreti gerektirir. Faziletinin daha üstün, sevabının daha çok olmasının sebeplerinin başında bu özellikler gelir. Çünkü zoru başarmanın ve güçlüğe göğüs germenin fazileti ve sevabı daha çoktur. Bu sebeple sabah ve yatsı namazında cemaate emekleyerek de olsa gelmek tavsiye edilmiştir ki, bu hususta ne kadar gayret gösterilmesi gerektiğinin mübalağalı bir tarzda ifade edilmesinden ibarettir. Beş vakit namazın her birinin farzlarının camide ve cemaatle kılınması tavsiye edilmişse de, sabah ile yatsı namazlarına farklı bir yer verildiği pek çok sahih rivayetten açıkça anlaşılmaktadır. Müslümanlar, bu hadislerin gereğini yerine getirdikleri ölçüde Allah katında değer kazanırlar.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Sabah ve yatsı namazlarını camide cemaatle kılmak, diğer namazları cemaatle kılmaktan daha faziletlidir.
2. Sabah ve yatsı namazları, münafıklara en zor gelen namazlardır. Bu sebeple bu iki vaktin namazı, mü’minle münafığı ayırıcı bir özelliğe sahiptir.
3. Emekleyerek ve sürünerek de olsa camiye, cemaate gelmeye özen göstermek gerekir.

193- باب الأمر بالمحافظة على الصلوات المكتوبات والنهي الأكيد والوعيد الشديد في تركهنَّ

FARZ NAMAZLARA DEVAM ETMENİN ÖNEMİ

FARZ NAMAZLARA DEVAM ETMENİN EMREDİLMİŞ TERKETMENİN İSE CİDDİ BİÇİMDE YASAKLANMIŞ OLDUĞU

Âyetler

حَافِظُواْ عَلَى الصَّلَوَاتِ والصَّلاَةِ الْوُسْطَى وَقُومُواْ لِلّهِ قَانِتِينَ [238]

1. “Namazlara, özellikle orta namaza devam ediniz.”

Bakara sûresi (2), 238

Beş vakit namazı eksiksiz kılmak ve bunu ara vermeksizin yapmak gerekir. Çünkü âyetteki muhafaza kelimesi namazların eksiksiz, en mükemmel şekilde ve vaktinde kılınması gibi özellikleri kapsamına alır. Ayrıca bütün rükünlerini ve şartlarını da yerine getirerek namaz kılmamız icap eder. Zira âyetin devamındaki “**Allah için boyun eğerek kalkın namaza durun”** emri bunu gerektirir. Burada geçen kunut tabiri, taati, huşûu, boyun eğmeyi ve ayakta durmayı ifade eder ki, dilimizde buna divan durmak denir. Peygamberimiz: *“Namazın en faziletlisi kunutu uzun olandır”* buyurmuştur (Müslim, Müsâfirîn 164-165).

Orta namaz dediğimiz salât-ı vustânın hangi vaktin namazı olduğu hakkında çeşitli görüşler ileri sürülmüşse de, genel kabul gören ikindi namazı olduğudur. Sahâbeden Hz.Ali, İbni Mes’ûd, Ebû Eyyûb, İbni Ömer, Semüre İbni Cündeb, Ebû Hüreyre, İbni Abbas, Ebû Saîd el-Hudrî, Hz.Âişe ve daha birçokları salât-ı vustânın ikindi namazı olduğu görüşündedir. Ebû Hanîfe, İmam Mâlik, bir görüşünde İmam Şâfiî ve Ahmed İbni Hanbel de aynı kanaattedirler. Hz.Ömer, Ebû Mûsa ve Muâz’ın da aralarında bulunduğu bazı sahâbîler ise sabah namazı olduğunu söylemişlerdir. Bazı sahâbîlerin öğle namazı, bazılarının akşam, bazılarının da yatsı namazı dedikleri nakledilir. Hatta bu görüşler cuma namazından bayram namazına kadar uzanan bir çerçeveye oturtulmaya çalışılır. Bunların her biri üzerinde duracak değiliz. Fakat Peygamber Efendimiz’in: *“Orta namaz ikindi namazıdır”* hadisi (Tirmizî, Salât 19) ve Ahzab harbi gününde: *“Bizi orta*

namazdan, ikindi namazından alıkoydular. Allah onların evlerini ve kabirlerini ateşle doldursun” (Müslim, Mesâcid 205) buyurması,“ikindi namazıdır” diyenlerin delilini teşkil etmektedir. Ayrı namazlar olduğunun ifade edilmesi de, bütün namazların korunması ve hiçbirinin ihmal edilmemesi gerektiğini ortaya koyar. Nitekim âyetin başında bütün namazları muhafaza ediniz emrinin yer alması bunun en kesin delilidir.

فَإِذَا انسَلَخَ الأَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُواْ الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُواْ لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِن تَابُواْ وَأَقَامُواْ الصَّلاَةَ وَآتَوُاْ الزَّكَاةَ فَخَلُّواْ سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ [5]

2. “Eğer tövbe ederler, namazı kılarlar, zekâtı verirlerse onları serbest bırakın.”

Tevbe sûresi (9), 5

Bu ayetin tamamının anlamı şöyledir: **“Haram ayları çıkınca Allah’a ortak koşanları nerede bulursanız öldürün; onları yakalayın, hapsedin ve her gözetleme yerinde oturup onları bekleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılarlar, zekâtı verirlerse onları serbest bırakın. Çünkü Allah bağışlayan, esirgeyendir.”**

İnsanın mü’min olmasının en önemli göstergelerinden biri namazdır. Namaz kılan insana âyette geçen muamelelerin hiçbiri yapılmaz. Bu âyetin hükmü müşrik Arapları kapsamaktadır. Onlar iman edip namaz kılmayı ve zekât vermeyi kabul edince, daha önce yapmış oldukları şeyler, küfür ve haksızlıklar bağışlanır. Çünkü İslâm insanın geçmişini örter, kişi âdeta hayata yeni başlamış ve dünyaya yeni gelmiş gibi muamele görür.

Hadisler

1076- وعن ابنِ مسعودٍ رضي اللَّهِ عنهُ قالَ : سَأَلتُ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: أَيُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ ؟ قال : « الصَّلاةُ على وَقْتِها » قلتُ : ثُمَّ أَيٌّ ؟ قال : « بِرُّ الوَالِدَيْنِ » قلتُ : ثُمَّ أَيٌّ ؟ قال : « الجهادُ في سَبِيلِ اللَّهِ » متفقٌ عليه .

1076. İbni Mes’ud *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’e:

– Hangi ameller daha faziletlidir? diye sordum.

– “Vaktinde kılınan namaz” buyurdu.

– Sonra hangisi? dedim.

– “Ana babaya iyilik etmek” cevabını verdi.

– Daha sonra hangisidir? diye sordum.

– “Allah yolunda cihâd etmektir” buyurdular.

Buhârî, Mevâkît 5, Cihâd 1, Edeb 1, Tevhîd 48; Müslim, Îmân 137-139. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 14, Birr 2; Nesâî, Mevâkît 51

Açıklamalar

Sahâbe-i kirâmdan birçokları çeşitli vesilelerle Peygamber Efendimiz’e hangi amelin, hangi iş ve davranışın daha üstün ve daha hayırlı olduğunu sormuşlardır. Efendimiz’in bu sorulara verdiği cevaplar muhteliftir. Fakat bunların hemen tamamına yakınında namazın ve cihadın önemli bir yer tuttuğunu görürüz. Bu hadiste de ilk sırayı namaz almıştır. Çünkü imandan sonra en önemli amel namazdır. Namazı kılmayan ve önemsemeyen bir kimsenin Allah’ın diğer emirlerine ve yasaklarına saygılı olması beklenilemez. Kur’an’ın namazı emreden birçok âyetinin yanında Peygamber Efendimiz’in namaz konusundaki sayısız tavsiyesi bu gerçeği ortaya koymaktadır. Bu hadiste dikkatimizi çekmesi gereken en önemli husus, namazın vaktinde kılınmasıdır. Vakti çıktıktan sonra kılınan veya kazaya kalan namazın faziletinin ve sevabının noksanlaşacağında şüphe yoktur. Bundan dolayı sebepsiz yere namazların vaktini geciktirmek veya geçirmek, fevkalâde bir mazeret olmadıkça kazaya bırakmak câiz değildir. Ulemâmızın namaz üzerinde hassasiyetle durmalarının sebebi, onun bütün amelleri ve hayırları kapsayıcı bir nitelik taşımasındandır.

Dinimiz, dünyaya gelmemize vesile olan ve bizleri bakıp büyüten, üzerimize titreyen, sevgi, şefkat ve merhametiyle bizlere kol kanat geren ana babalarımıza iyilik, saygı ve hürmeti de namazdan hemen sonraki bir mevkie yerleştirmiştir.

Cihad ise, bu dünyada yaşamayı anlamlı kılan ve yeryüzünün Allah'ın iradesi doğrultusunda yönetimine, bütün insanların Allah'a kul olma vasfı kazanmasına veya Allah'ın hükümranlığını kabul etmesine vesile teşkil eden, dinin zirvesi olan bir ibadettir.

Bütün bunları kapsadığı için hadisi kitabımızın "Ana Babaya İyilik" bahsinde 314 numara ile görmüştük. "Cihad Kitabı"nda 1289 numara ile tekrar göreceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dinimizde ameller fazilet ve sevap açısından derecelere ayrılmıştır.
2. İmandan sonra en faziletli amel, en önemli farz vaktinde kılınan namazdır.
3. Namazı sebepsiz yere vaktinde kılmamak büyük günahlardandır.
4. Kullar içinde saygı ve hürmete en lâyık olanlar ana babadır.
5. En üstün fadâkârlık Allah yolunda cihaddır.

1077- وعن ابنِ عمرَ رضيَ اللّٰه عنهما قال : قالَ رسولُ اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «بُنِيَ الإِسَلامُ علي خَمْسٍ : شَهادَةِ أَنْ لا إِلهَ إلاَّ اللّٰه ، وأَنَّ مُحمداً رسولُ اللّٰهِ ، وإِقامِ الصَّلاةِ ، وَإِيتاءِ الزَّكاةِ ، وَحَجِّ البَيْتِ ، وَصَوْمِ رَمضانَ » متفقٌ عليه .

1077. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İslâm beş temel üzerine bina kılınmıştır: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahitlik etmek. Namazı dosdoğru kılmak, zekâtı hakkıyla vermek, Allah'ın evi Kâbe'yi haccetmek ve Ramazan orucunu tutmak."

Buhârî, Îmân 1, 2, Tefsîru sûre(2) 30; Müslim, Îmân 19–22. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 3; Nesâî, Îmân 13

Açıklamalar

İslâm’ın şartları dediğimiz esasları ihtivâ eden bu hadis, Kur’ân-ı Kerîm’in konuyla ilgili âyetlerinin bir özü niteliğindedir. Burada Peygamberimiz’in iman değil de İslâm kelimesini kullanmış olması, ayrı bir önem taşımaktadır. Çünkü İslâm, inanılan dinin şerîat kısmıdır. Daha açık ve anlaşılır bir ifadeyle, hayat dediğimiz yaşama alanının, uygulamanın, inanca uygun biçimde dışa akseden ve görünen kısmıdır. Biz bunu genel anlamda ibadet, yani Allah’a karşı kulluk vazifelerini yerine getirme diye adlandırırız. Kişiler hakkında inançlarıyla ilgili hüküm de buna göre verilir. Çünkü imanın tezâhürü, dışa akseden yönü İslâm’dır. İslâm ile iman çoğu kere eş anlamlı iki mefhum gibi kabul edilip kullanılsa da, kelâm âlimleri temelde aralarında fark olduğunu belirtirler. İman kalbî bir amel olup, sözle ifade ettiğimiz kelime-i şehâdet onun ibadet kısmıdır. Çünkü ibadet ya sözlü ya sözsüz olur. İbadetin sözlü olanı sadece kelime-i şehâdettir. Sözsüz olan ibadet ise ya terketmek suretiyle ya da fiille yapılır. Terketmekle yapılan ibadet oruçtur. Çünkü oruç, yemeyi içmeyi, cinsî münasebeti terketmeyi gerektirir. Fiilî ibadet ya bedenle, ya malla veya her ikisiyle birlikte yapılır. Namaz bedenle, zekât malla, hac ise hem beden hem malla yapılan ibadetlerdir. İşte hadisimiz bütün bu ibadetleri kapsayıcı bir özellik taşır. Çünkü İslâm bunların hepsini içine alır. Fakat İslâm’ın bunlardan ibaret olduğu söylenemez. Bunlar, büyük bir binanın üzerinde durduğu, onu ayakta tutan beş ana sütun olarak kabul edilebilir. Ama bina sadece o sütunlardan ibaret olmayıp, daha pek çok aksamı vardır. Onların önemsiz olduğu iddia edilemez.

Hadisin muhtevasını teşkil eden iman, namaz, zekât, oruç ve hac konuları, bu kitabın ilgili bölümlerinde geniş biçimde ele alındı. Bu konular, dilimizde ilmihal bilgileri dediğimiz, her müslüman ferdin bilip uygulamakla yükümlü olduğu ve bilgisizliğin affedilmediği alanlardır. Onun için her müslüman fert, kendisine farz-ı ayın olan bu bilgileri öğrenmek zorundadır.

Bu hadisin zahirine bakarak, beş esastan birini terkedenin müslüman olmayacağı anlaşılabilir. Fakat durumun böyle olmadığında ümmetin âlimlerinin icmâı vardır. Şu kadar var ki, bunlardan birini inkâr eden veya terketmeyi helâl sayan kimse mü’min ve müslüman kabul edilmez. İnkâr etmeyerek veya helâl saymayarak yerine getirmeyen büyük günah işlemiş olur.

Hadisi 1209 ve 1274 numaralarla tekrar ele alacağız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm'ın şartlarından herhangi birini inkâr eden kimse mü'min sayılmaz.

2. İslâm'ın şartlarından birini inkâr etmeyerek ve terkini helâl saymayarak yerine getirmeyen büyük günah işlemiş olur.

3. Hadiste sayılan beş esas İslâm'ın ana esasları olup, İslâm bunlardan ibaret değildir.

1078- وعنهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أُمِرْتُ أَنْ أُقاتِلَ الناسَ حتَّى يَشْهدُوا أَنْ لا إِله إلاَّ اللَّه وَأَنَّ مُحَمَّدًا رسولُ اللَّهِ ، وَيُقِيمُوا الصَّلاَة ، ويُؤْتُوا الزَّكاةَ ، فَإِذا فَعَلُوا ذلكَ عَصمُوا مِنِّي دِماءَهُمْ وَأَمْوَالَهمْ إِلاَّ بحقِّ الإِسلامِ ، وَحِسَابُهْم على اللَّهِ » متفقٌ عليه .

1078. Abdullah İbni Ömer *radıyallahü anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ben, insanlarla Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehâdet edip, namazı tastamam kılıp, zekâtı hakkıyla verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları zaman kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. İslâm'ın gerektirdiği haklar bunların dışındadır. Onların kalplerinde gizledikleri şeylerin hesabı da Allah'a aittir."

Buhârî, Îmân 17, 28, Salât 28, Zekât 1, İ'tisâm 2, 28; Müslim, Îmân 32-36. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 95; Tirmizî, Tefsîru sûre(88); Nesâî, Zekât 3; İbni Mâce, Fiten 1-3

Açıklamalar

İslâm'ın yeryüzüne gönderiliş gayesi ve ulaşmak istediği hedef, bütün insanlara Allah'ın dininin tebliğ edilmesini sağlamak ve yeryüzünde Allah'ın hükmü dışında bir hâkimiyet kalmamasını temin etmektir. Bu hedef, bütün insanların İslâm'a girmelerini ve müslüman olmalarını sağlayıcı bir şart taşımıyor. Çünkü hidayete ulaştırmak Allah'a mahsustur. Bizler sadece buna vesile olabiliriz ve görevimiz de bundan ibarettir.

Müşrikler ve kâfirlerle cihada izin verilişinin sebebi de bundandır. Çünkü onlar, insanlardan müslüman olmak isteyenlere engel teşkil etmekte, müslüman olanları da bundan döndürmek için şiddet ve baskı uygulamaktadırlar. Kelime-i şehâdet getiren kimse ile savaşmak haramdır. Kelime-i şehâdet getirmese bile, İslâm'ın hâkimiyetini kabul eden veya müslümanlarla sulh antlaşması yapanlarla da savaşılmaz. Kelime-i şehâdet getiren kimsenin İslâm'ı kabul ettiğine hükmolunur. Daha sonra ondan namaz, oruç, zekât gibi dinin temel hükümlerini yerine getirmesi istenilir. Bunların en başında gelen namazdır. Çünkü Peygamber Efendimiz çeşitli yerlere gönderdiği valilerine, gittikleri yerin halkına kelime-i şehâdetten sonra namaz kılmalarını istemelerini emretmiştir. Sonra dinin diğer esasları istenilir.

Hadisimiz daha önce 391 numara ile de geçmişti; 1212 numara ile tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kelime-i şehâdeti söyleyen ve İslâm'ın şartlarını yerine getiren kimse ile savaşılmaz.

2. İnsanlar hakkında dış görünüşlerine göre hüküm verilir.

3. Bir kimse kalbinde gizlediklerinden dolayı sorgulanmaz ve bunun hesabını sadece Allah'a verir.

4. İmandan sonra en önemli farz, beş vakit namazdır.

1079- وعن معاذٍ رضي اللّٰه عنهُ قال : بعَثني رسولُ اللّٰهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلى اليَمن فقال : «إِنَّكَ تأْتي قَوْمًا مِنْ أَهْلِ الكتاب ، فَادْعُهُمْ إِلى شَهَادةِ أَنْ لَا إِلٰه إِلاَّ اللّٰهِ ، وأَنِّي رسولُ اللّٰه ، فَإِنْ هُمْ أَطاعُوا لِذلكَ ، فَأَعْلِمهُم أَنَّ اللّٰه تَعالى افْتَرَضَ عَلَيْهِمْ خمْسَ صَلواتٍ في كلِّ يَوْمٍ ولَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطاعُوا لِذلكَ ، فأَعْلِمهُم أَنَّ اللّٰه تَعَالى افْتَرَض عليْهِمْ صَدقة تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيائِهم فَتُرَدُّ عَلى فُقَرائِهم ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلَكَ ، فَإِيَّاكَ وكَرائِم أَمْوالِهم

وَاتَّقِ دَعْوةَ المظْلَومِ ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهَا وبيْنَ اللّهِ حِجَابٌ » متفقٌ عليه .

1079. Muâz *radıyallahu anh* şöyle dedi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* beni Yemen'e (vali ve kadı olarak) gönderdi ve şöyle buyurdu:

"Muhakkak ki sen Ehl-i kitap olan bir topluma gidiyorsun. Onları, Allah'tan başka ilâh olmadığına ve benim Allah'ın Resulü olduğuma şehâdet etmeye davet et. Şayet buna itaat ederlerse, Allah'ın kendilerine bir gündüz ve gecede beş vakit namazı farz kıldığını bildir. Bunu kabul edip itaat ederlerse, zenginlerinden alınıp fakirlerine verilmek üzere kendilerine zekâtın farz kılındığını haber ver. Buna da itaat ettikleri takdirde, onların mallarının en kıymetlilerini almaktan sakın. Mazlumun bedduasını almaktan çekin. Çünkü onun bedduası ile Allah arasında bir perde yoktur."

Buhârî, Zekât 41, 63, Megâzî 60, Tevhîd 1; Müslim, Îmân 29-31. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Zekât 5; Tirmizî, Zekât 6; Nesâî, Zekât 46; İbni Mâce, Zekât 1

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, Muâz İbni Cebel'i Tebük Gazvesi'nden sonra hicrî dokuzuncu yılda Yemen'e vali ve kadı olarak göndermişti. Ayrıca zekât memurlarının topladıkları zekât mallarını teslim almaya da onu vekil tayin etmişti. Peygamberimiz Yemen'i beş vilâyete ayırmıştı. Muâz'ın gittiği yer Cened vilâyeti idi. Ehl-i kitap'tan olan Yemen halkı yahudi idi. Onlara bir peygamber gönderilmiş ve bir ilâhî kitap gelmişse de, zaman içinde itikadlarında sapma olmuş ve şirke sürüklenmişlerdi. Bu sebeple davet edilecekleri ilk şey sahih bir itikad olmalıydı. Onların Allah'a ve kendilerine gönderilen bir peygambere inandıklarını, dolayısıyla böyle bir davete ihtiyaçları olmadığını söylemek veya onları kendi dinleri içinde imanları Allah katında makbul mü'min kabul etmek söz konusu olamaz. Çünkü Kur'an onlara bu davetin yapılmasını emretmektedir. Resûl-i Ekrem Efendimiz, dört halife ve onlardan sonra gelen bütün halife ve yöneticiler Ehl-i kitâbı İslâm'a davet etmişlerdir. Şayet onların inancı makbul sayılsaydı Kur'an'ın pek çok âyeti onları İslâm'a daveti emretmez, Resûl-i

Ekrem Efendimiz de onları müslüman yapmak için uğraşmaz ve kendileriyle savaşmazdı.

Bir kimsenin İslâm'ı kabul ettiği kelime-i şehâdeti ikrarıyla, yani dil ile söylemesiyle anlaşılır. Bundan sonra o kimsenin uyması ve yerine getirmesi gereken farzlar, emirler ve yasaklar vardır. Çünkü bunların hepsi kelime-i şehâdetin muhtevasında mevcuttur. Onların başında beş vakit namaz gelir. Peygamber Efendimiz de, Muâz'a, kelime-i şehâdetten sonra uyulmasını isteyeceği ilk şeyin günde beş vakit namaz kılınması olmasını emretmiştir. "*Namaza itaat ederlerse*" denilmesi, önce namazın üzerlerine farz kılındığını ikrar etmeleri, sonra da bilfiil namaz kılmak suretiyle emre itaat ettiklerini göstermeleri gerektiği içindir. Namaz, zengin, fakir, kadın, erkek aklı yerinde ve bulûğ çağına ulaşmış olan her müslümana farzdır.

Namazdan sonra yerine getirilmesi istenilen ibâdet, yegâne mâlî ibadet olan zekâttır. Çünkü malda zekâttan başka farz olan bir hak yoktur. Zekât ise, sadece zengin müslümanların üzerine farzdır. Zekât, zenginin malından fakire vermesi gereken paydır. Hangi mallardan ne miktarda alınacağı, nasıl toplanacağı ve kimlere verileceği, Peygamber Efendimiz tarafından bütün detaylarıyla açıklanmış ve zekâtı toplamakla görevlendirilen kimselere tâlimat olarak bildirilmiştir. Burada bunları tekrarlamamız söz konusu olamaz. Bir kere daha hatırlamamız gereken, zekâtın son derece önemli sosyal nitelikli bir ibadet olduğudur. Zekâtı verip vermemek kişilerin kendi tercihlerine bırakılmış olmayıp, İslâm devleti bu maksatla kurduğu teşkilâtla bu farzın yerine getirilmesini sağlar. Zekât memuru, malın en gözde ve en kıymetli olanını seçip almaz. Bununla beraber en kıymetsiz ve kötü olanını da almaması gerekir. Orta halli olanı alır.

Hadiste oruç ile haccın zikredilmemiş olması, bunları istenilmemesi anlamına gelmez. Fakat namaz ile zekât Kur'an'da pek çok kere, peş peşe ve birlikte zikredildiği için bu ikisinin öne geçirilip misal gösterilmesiyle iktifa olunmuştur. İslâm'ın üzerine bina kılındığı beş esasa bunların da dahil olduğu herkesin bildiği bir gerçektir. Bu sebeple burada bir noksanlık olduğu iddia edilemez.

Hadisi 210 numara ile de açıklamıştık.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kâfirlerle savaşılmazdan önce, kelime-i şehâdet getirerek İslâm’a girmeleri istenir.

2. Kelime-i şehâdet getirenin müslüman olduğuna hükmolunur. Namaz ve zekât gibi farzları yerine getirmesi daha sonra istenilir.

3. Her gün beş vakit namaz kılmak, her müslümanın üzerine farzdır.

4. Zekât, zenginin malındaki fakirin hakkı olup farzlardandır.

5. Zekât toplamakla görevli memurlar malın en iyisini zekât olarak alamaz.

6. Mazlumun bedduası mutlak olarak reddolunmaz.

7. Haber-i vâhid dinde delil olarak makbul ve onunla amel etmek vâcibdir.

1080- وعن جابرٍ رضيَ اللَّه عنهُ قال : سمعتُ رسولَ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ والكُفْرِ تَرْكَ الصَّلاةِ » رواه مسلم .

1080. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i:

“Gerçekten kişi ile şirk ve küfür arasında namazı terketmek vardır” buyururken işittim.

Müslim, Îmân 134. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 15; Tirmizî, Îmân 9; İbni Mâce, İkâmet 17

Açıklamalar

Şirk, Allah’ı tanımakla beraber putlara ve diğer yaratıklara tapanlar, yani Allah’a ortak koşanlar için kullanılan bir tabirdir. Böyle bir vasfa sahip olana müşrik denilir. Küfür, şirki de içine almakla beraber daha genel anlamda kullanılan bir terimdir. Dinin esaslarından birini inkâr eden kimse için müşrik denilmez, fakat ona kâfir denilir. Bu durumda hadisin anlamı şöyledir: Bir kimseyi şirkten ve küfürden alıkoyan şey, namaz kılmasıdır. Namazı bırakırsa artık o kimse ile şirk ve küfür arasında bir engel kalmaz, ya müşrik ya da kâfir olur. Namazı terkeden kimse, onun farziyetini inkâr

ederse, bütün ulemânın ictihadına göre kâfir olur. Fakat yeni müslüman olan ve namazın farziyetini öğrenecek kadar İslâm toplumu içinde kalmayan kimse bu hususta mâzur sayılır.

Farz olduğuna inanmakla birlikte sadece tembelliği sebebiyle namaz kılmayan kimse ile ilgili olarak âlimlerin ictihad ve anlayışları farklılıklar arzeder. İmam Mâlik ve Şâfiî'nin de aralarında olduğu bir grup âlime göre böyleleri kâfir değil, fâsıktırlar. Böyle kimselerden tövbekâr olmaları istenir. Tövbeyi kabul etmeyenlere şer'î ceza uygulanır. Bu cezaonların öldürülmeleridir. Selef âlimlerinden bazılarına göre, namazı terkeden kimse kâfir kabul edilir. **Ahmed İbni Hanbel**'e izâfe edilen bir görüş böyledir. Ayrıca İbni Mübârek ve İshâk İbni Râhûye'nin de aynı kanaatte oldukları belirtilmiştir. İmam Ebû Hanîfe ve Kûfe ulemâsına göre namazı terkeden kâfir olmaz. Cezası da ölüm değil, ta'zir ve namazı kılıncaya kadar hapistir. Bütün bu görüşler, namazın önemini ve namazı terketmenin ne kadar büyük bir günah olduğunu göstermesi açısından üzerinde dikkatle düşünülmeye değer.

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Şirk ve küfür en büyük günahlar olup, Allah her ikisini de asla affetmez.

2. Namazı terketmek kişinin kâfirlikle vasıflandırılmasına neden olur. Terkini helâl sayan kâfir; farz olduğuna inandığı halde terkeden fâsık kabul edilir.

3. Namaz kılan kimsenin müslüman olduğuna hükmolunur.

4. Namaz kılmayanlara ceza verileceği kesin olmakla beraber, cezanın nevi hakkında ihtilâf vardır.

1081- وعن بُرَيْدَةَ رضي اللَّه عنهُ عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « العهْدُ الذي بيْنَنا وبَيْنَهُمْ الصَّلاةُ ، فمنْ تَرَكَهَا فَقدْ كَفَرَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1081. Büreyde *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bizimle onlar arasındaki ayırıcı temel unsur namazdır. Namazı terkeden kimse küfre düşer.”

Tirmizî, Îmân 9. Ayrıca bk. Nesâî, Salât 8; İbni Mâce, İkâmet 77

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfte kendilerinden “onlar” diye bahsedilenler münafıklardır. Münafıklık gerçekte küfrün bir çeşididir. Çünkü onlar kalben İslâm’a inanmamış oldukları halde, dış görünüş ve davranışlarıyla müslüman oldukları intibaını verirler. Namazda hazır bulunmak, cemaate devam etmek ve dinin bunlar dışındaki zâhir hükümlerine uymak suretiyle, müslümanlarla ilgili uygulamaların kendileri için de geçerli olmasını hak ederler. Şayet namazı terkedecek veya dinin zâhir hükümlerini uygulamayacak olurlarsa, kâfirlerle eşit olurlar ve kendilerine kâfirlere tatbik olunan hukuk uygulanır. Nitekim, Resûl-i Ekrem Efendimiz’den münafıkların öldürülmesi yolunda izin istenildiğinde, o buna müsaade etmeyerek: “*Dikkatinizi çekerim! Ben namaz kılanları öldürmekten nehyolundum*” buyurmuştur (Alî el-Kârî, el-Mirkât, II, 276). Münafık bir kimse namazı terketmek suretiyle küfrünü açığa vurunca kendisine yapılacak muamele bu haline uygun olur. Münafık olmadığı halde namazı terkeden kimse ise, münafığın amelini işlemiş olur. Bunların her birinden sakınılması gerekir. Sakınılmadığı takdirde kişi, göreceği muamele ve kendisine uygulanacak hukukî statüyü haketmiş olur. Bir önceki hadisi açıklarken de ifade ettiğimiz gibi, ulemânın büyük çoğunluğu böyle yerlerde geçen küfür tabirini aşırı tehdit ve şiddetle sakındırma olarak yorumlamışlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namaz kılan kimsenin münafık veya kâfir sayılarak öldürülmesi haramdır.
2. Namazı terkeden münafığa veya münafığın amelini işleyen müslümana gerekli ceza verilir.
3. Farziyetini inkâr etmediği ve terkini helâl görmediği halde namaz kılmayan kimseye münafık veya kâfir denilmez; o sadece günahkârdır.

1082- وعن شقِيق بنِ عبدِ اللّهِ التابعيِّ المُتَّفَقِ على جَلالتهِ رَحِمهُ اللَّه قال : كانَ أَصْحابُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا يرونَ شَيْئاً مِنَ الأَعْمالِ تَرْكُهُ كُفْرٌ غَيْرَ الصَّلاةِ.رواه الترمذي في كتاب الإِيمان بِإِسنادٍ صحيحٍ.

1082. Büyük bir şahsiyet olduğunda herkesin görüş birliği bulunan, tâbiînden Şakîk İbni Abdullah *rahimehullah* şöyle dedi:

Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbı, namazdan başka herhangi bir amelin terkini küfür saymazlardı.

Tirmizî, Îmân 9

Şakîk İbni Abdullah

Tâbiîn neslinin büyüklerinden olup, güvenilir bir râvî ve faziletli bir şahsiyet olduğunda bütün ricâl âlimlerinin ittifakı vardır. Enes İbni Mâlik'ten rivayette bulunmuş, kendisinden de Yahyâ el-Kattân ve Vekî' İbni Cerrâh gibi şöhretli imamlar hadis öğrenip nakletmişlerdir.

Allah ona rahmetiyle muamele etsin.

Açıklamalar

Tâbiîn tabakasından bir kişi olan Şakîk'in bu sözü **maktû'** bir rivayettir. Tâbiînin sözleri, fiil ve takrirleri **maktû'** diye adlandırılır. **Maktû'** rivayetlerin şer'î bir hükme medar olması, yani onların üzerine bir hüküm bina edilmesi söz konusu değildir. Bu çeşit rivayetler, bir görüş, bir düşünce olarak, Kur'an veya sahih sünnetle konulan bir hükmün açıklanıp anlaşılmasına yardımcı olur. Veya tâbiîn tabakasından bir imamın görüşü, ictihadı olarak tercih edilip alınabilir. Nitekim bunun pek çok misalini fıkıh kitaplarında bulmak mümkündür.

Şakîk'in sözü, **maktû'** olmakla beraber, muhtevası itibariyle **mevkûf**tur. Yani sahâbe-i kirâmın tavrını ortaya koyan, onların anlayışını yansıtan bir rivayettir. Bilindiği gibi mevkûf rivayetleri de başlı başına delil olarak kabul etmeyen pek çok fakih imam vardır. Fakat bu konuda herkesin görüşü aynı olmayıp, **merfû** bir rivayetin olmadığı yerlerde **mevkûf**u delil kabul

edenler de bulunmaktadır. İmam Ebû Hanîfe gibi seçme yanlısı olanların varlığını da bir kere daha hatırlamalıyız.

Bu rivayet, sahâbenin her birinin namazı ne kadar önemli bir ibadet kabul ettiklerini, terkini küfre yakın bir davranış saydıklarını ortaya koyması açısından önemlidir. Onların bu tavır ve anlayışının temelinde, Kur’an ve Sünnet’in namaza verilen önemle ilgili emir ve tavsiyeleri vardır. Konumuz içinde buraya kadar misal kabilinden yer verilen âyet ve hadislerin muhtevasını düşünürsek, sahâbenin bu yöndeki hassasiyetini ve haklılığını anlamanın hiç de zor olmadığı sonucuna varırız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namaz kılmak, bir kimsenin mü’min olduğunun delili olduğu gibi, namazı terketmek de kişinin küfre nisbet edilmesine sebep olur.

2. Namaz, ibadetlerimizin en önemlisi olup, vaktinde kılınması, devamlı kılınması, terkinden sakınılması gerekir.

1083- وعن أَبي هُرِيْرةَ رضي اللَّه عنهُ قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنَّ أَوَّل ما يُحاسبُ بِهِ العبْدُ يَوْم القِيامةِ منْ عَملِهِ صلاتُهُ ، فَإِنْ صَلُحت ، فَقَدْ أَفَلحَ وَأَنجح ، وإن فَسدتْ ، فَقَدْ خَابَ وخَسِر ، فَإِنِ انْتقَص مِنْ فِريضتِهِ شَيْئاً ، قال الرَّبُّ ، عَزَّ وجلَّ : انظُروا هَلْ لِعَبْدِي منْ تَطَوُّع ، فَيُكَمَّلُ بها ما انْتَقَص مِنَ الفَرِيضَةِ ؟ ثُمَّ تكونُ سَائِرُ أَعمالِهِ عَلى هذا » رواه الترمذي وقال حديث حسن .

1083. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kıyamet gününde kulun hesaba çekileceği ilk ameli onun namazıdır. Eğer namazı düzgün olursa, işi iyi gider ve kazançlı çıkar. Namazı düzgün olmazsa, kaybeder ve zararlı çıkar. Şayet farzlarından bir şey noksan çıkarsa, Azîz ve Celîl olan Rabb’i:

– Kulumun nâfile namazları var mı, bakınız? der. Farzların eksiği nafilelerle tamamlanır. Sonra diğer amellerinden de bu şekilde hesaba

çekilir.”

Tirmizî, Mevâkît 188. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 149; Nesâî, Salât 9; İbni Mâce, İkâmet 202

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in nitelemesiyle ifade edecek olursak, namaz mü’minin mi’racı olan bir ibadettir. Kişinin salâh ve felâhının, hayatının diğer alanlarında nasıl bir insan olduğunun göstergesi kabul edilebilir. Çünkü şuuruna varılarak kılınan namaz, insanı her türlü çirkinlik ve kötülüklerden alıkoyar. Her gün beş vakit namaz kılan insan, maddî ve mânevî temizliği şahsında toplamış olur. Namaz, Allah’ın hakkı olan ve kişinin sadece Allah’a karşı sorumluluk duygusuyla yerine getirdiği bir farzdır. Fakat bu farzın Allah katında makbul olması için yerine getirmemiz gereken birçok vazife vardır. Bunların arasında kul haklarına riayet önemli bir yer işgal eder.

Allah Teâlâ kendine ait haklardaki noksan ve kusurları dilerse affeder; fakat kullara ait hakları affetmez. Onların affı, üzerinde kul hakkı bulunan kişinin dünyada hak sahibiyle helâlleşmesine bağlıdır. Âhirete kalan kul hakları, kişinin Allah için işlediği ibadet ve tâat cinsinden amellerinin sevabının hak sahibine verilmesiyle ödenir. Öyle ki, üzerinde kul hakkı bulunan kişinin amellerinin sevabı, hak sahibi olanların haklarının ödenmesine yetmezse, hak sahibinin günahları ona yüklenilmek veya cezalandırılmak suretiyle hesabı kapatılır. İşte Peygamber Efendimiz’in müflis olarak tanıttığı kişiler böyleleridir:

“*Gerçekten benim ümmetimden müflis, kıyamet gününde namaz, oruç ve zekâtla gelecek kimsedir. Fakat şuna sövmüş, buna zina isnadında bulunmuş, şunun malını yemiş, bunun kanını dökmüş, diğerini dövmüş olarak gelir. Şuna buna hasenatından verilir de şayet davası görülmeden hasenatı biterse, onların günahlarından alınarak bunun üzerine yüklenir, sonra da cehenneme atılır*” (Müslim, Birr 59; Tirmizî, Kıyâmet 2).

Kulun önce Allah’a karşı görev ve sorumluluklarından hesaba çekilmesinin sebebi, üzerinde bulunan kul haklarının bunlardan ödenecek olmasındandır diyebiliriz. Bu hadis, farzları eksiksiz yerine getirmekle birlikte nâfile ibadetlere devam etmenin ne kadar önemli olduğunu da

ortaya koymaktadır. Nâfileler bütün ibadetlerimizle ilgili olabilir. Nâfile namaz, nâfile oruç, nâfile hac, nâfile zekât yani farz olanın dışında verilen sadakaların hepsi ve daha birçok hayır bu sınıfa girer. Burada anılan nafilelerle namazdaki huşûun, kişinin zikirleri ve dualarının kastedildiğini söyleyenler de olmuştur. Çünkü bunların her biri, Allah katında ecri ve sevabı olan ameller cinsindendir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kişinin Allah katında hesaba çekileceği ilk ameller, hukûkullah dediğimiz, hesabı sadece Allah'a ait olan ibadet ve tâatlerimizdir.

2. Hukûkullahtan hesabı ilk sorulacak amel, beş vakit farz namazdır.

3. Farz namazların noksanlıkları nâfile ibadetlerle tamamlanır.

4. Nâfile ibadetlere devam etmek, dünya ve âhirette mü'minin yararınadır.

5. İnsanlar, kıyamet gününde bütün yaptıklarından hesaba çekilecektir.

194- باب فضلِ الصفِّ الأوَّلِ والأمرِ بإتمامِ الصفوفِ الأُلِ ، وتسويِتها ، والتراصِّ فيها

NAMAZI İLK SAFTA KILMANIN SEVABI

NAMAZI İLK SAFTA KILMANIN SEVABI, ÖNDEKİ SAFLARI DOLDURMAYI, SAFLARI DÜZGÜN VE SIK TUTMAYI EMRETME

Hadisler

1084- عَنْ جابِرِ بْنِ سمُرةَ ، رضي اللَّه عنْهُمَا ، قَالَ : خَرجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ : « أَلا تَصُفُّونَ كما تُصُفُّ الملائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا ؟ » فَقُلْنَا : يا رسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ تَصُفُّ الملائِكةُ عِند ربِّها ؟ قال : « يُتِمُّونَ الصُّفوفَ الأُولَ ، ويَتَراصُّونَ في الصفِّ» رواه مسلم .

1084. Câbir İbni Semüre *radıyallahu anhümâ'*dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* evinden çıkıp yanımıza geldi ve şöyle buyurdu:

- **"Meleklerin Rableri huzurunda saf bağlayıp durdukları gibi saf bağlasanız ya!"**

Bunun üzerine biz:

- Yâ Resûlallah! Melekler Rablerinin huzurunda nasıl saf bağlayıp dururlar? diye sorduk. Şöyle buyurdu:

- **"Onlar öndeki safları tamamlayıp birbirine perçinlenmiş gibi bitişik dururlar."**

Müslim, Salât 119. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 93; Nesâî, İmâmet 28; İbni Mâce, İkâmet 50

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz ashâb-ı kirâma her güzel edebi öğrettiği gibi, namazı nasıl kılacaklarını anlatmış, nerede nasıl oturup kalkacaklarını ve nasıl davranacaklarını da göstermiştir. Hadisimizin râvisi Câbir İbni Semüre'nin anlattığına göre ilk zamanlar ashâb-ı kirâm namazı bitirip de selâm verecekleri zaman, elleriyle sağa sola işaret ederlermiş. Bunu doğru bulmayan Resûl-i Ekrem Efendimiz onlara:

"Hırçın atların kuyruğu gibi ellerinizi neden kaldırıyorsunuz? Sâkin durun!" diyerek namazdan çıkarken nasıl selâm vermek gerektiğini öğretmişti (Müslim, Salât 120-121).

Yine Câbir İbni Semüre'nin anlattığına göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* birgün Mescid-i Nebevî'de sahâbîlerin yanına geldiğinde onların dağınık halkalar halinde oturduğunu gördü. Onlara:

- "*Sizi neden dağınık cemaatler halinde görüyorum?*" buyurarak mescidde böyle oturmanın uygun olmadığını hatırlattı. Başka bir gün de hadisimizde geçen olay meydana geldi.

Bütün bunlar bize, müslümanın, bulunduğu yerin şartlarına göre en güzel biçimde davranması gerektiğini göstermektedir. Hepsi de mescidde geçen yukarıdaki olaylar, mescidde durmanın ve oturmanın belli edepleri bulunduğunu, bir müslümanın mescidde otururken de, ibadet ederken de bu edeplere uymak zorunda olduğunu ortaya koymaktadır.

Peygamber *aleyhisselâm* namaz kılarken Allah'ın huzurunda olduğumuzu hatırlatmakta, Allah'ın huzurunda nasıl durmak gerektiği konusunda melekleri kendimize örnek almamızı tavsiye buyurmaktadır. Sâffât sûresinden öğrendiğimize göre meleklerin ilâhî huzurda duruş tarzları ile namaz kılanların saf bağlayıp durmaları birbirine benzemektedir. Nitekim bu sûrenin ilk âyetinde Allah Teâlâ meleklerden bahisle **"Saf bağlayıp duranlara... yemin ederim ki"** buyurmakta, 165. âyetinde de namaz kılanlardan **"Biziz o saf saf dizilenler"** diye söz edilmektedir.

Resûlullah Efendimiz meleklerin Allah'ın huzurunda veya O'nun arş-ı a`lâsının etrafında düzgün sıralar yani saflar halinde durduklarını, saflar arasında hiçbir boşluk bırakmadıklarını, bir saffı iyice doldurmadan arkadaki saffa geçmediklerini, üstelik birbirlerine perçinlenmiş gibi sımsıkı kenetlendiklerini belirtmekte, öte yandan namaz kılan müslümanların da Allah'ın huzurunda bulunduğunu hatırlatarak o yüce mevkide meleklere benzemeye çalışmalarını öğütlemektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cemaatle namaz kılarken en ön saftan itibaren saflar arasında hiçbir boşluk bırakmamalı, bir saf tamamlanmadan öteki saffı başlatmamalıdır.
2. Saflar arasında boşluk kalmaması için de namaz kılanlar birbirlerine iyice yaklaşmalı ve omuz omuza durmalıdır.
3. Bu şartlara uyulmadığı zaman cemaatle namazın sevabı yitirilir.
4. Safların düzgün olması, müslümanların şuurlu ve uyanık olduğunu gösterir.

1085- وعن أَبِي هُريْرةَ ، رَضِيَ اللّه عنْهُ ، أنَّ رَسُول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «لوْ يعلَمُ الناسُ ما في النِّدَاءِ وَالصَّفِّ الأَوَّلِ ، ثُم لَمْ يجِدُوا إِلاَّ أَنْ يَسْتَهِمُوا عَلَيْهِ لاسْتَهمُوا » متفقٌ عليه .

1085. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsanlar ezan okumanın ve namazda ilk safta bulunmanın sevabını bilselerdi, sonra bunları yapabilmek için kur'a çekmek zorunda kalsalardı, mutlaka kur'a çekerlerdi."

Buhârî, Ezân 9, 32, Şehâdât 30; Müslim, Salât 129. Ayrıca bk. Tirmizî, Mevâkît 52; Nesâî, Mevâkît 22, Ezân 31

Açıklamalar

Hadisimiz ezan okumanın ve dinlemenin faziletlerinin ele alındığı bahiste 1035 numara ile geçmiştir. İlk safta namaz kılmanın sevabı da 1087 numaralı hadiste ele alınacaktır.

Orada hadisin tamamı zikredilmiş, *insanların camiye erken gitmenin sevabını bilmedikleri, şayet bilselerdi camiye daha erken varabilmek için âdeta yarış edecekleri* belirtilmiştir. Hadisin devamında insanların yatsı ve sabah namazını camide cemaatle kılmanın sevabından da haberdar olmadıkları söylenerek, *bunu bilselerdi camiye emekleyerek bile olsa gelmeye çalışacakları* hatırlatılmıştır.

Burada konumuzla ilgisi sebebiyle hadisin sadece ilk yarısı zikredilmiştir. İlk saf, imamın hemen arkasında bulunan saftır. Namazı ilk safta kılmanın insana pek çok hayır ve bereket kazandırmasının sebebi, imamın sûreleri yüksek sesle (cehrî) okuduğu namazlarda Kur'an'ı dinlemek, Fâtiha'yı okuyup bitirdiği zaman "âmin" demek, tekbirleri aldığı zaman onunla birlikte hemen tekbir almak veya hemen arkasında bulunan kimseyi kendi yerine geçirmek zorunda kalırsa bu görevi yapmak gibi önemli işlerdir. İlk safta namaz kılmanın sağlayacağı en büyük fayda, 1092 numaralı hadiste *"Şüphesiz ilk safta namaz kılanlara Allah rahmet, melekler de dua eder"* ifadesiyle belirtilmektedir.

Aşağıdaki hadisler de ilk saffın fazileti hakkındadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İlk safta namaz kılanlara Allah rahmet, melekler de onların bağışlanması için dua ve istiğfar eder. Bu sebeple ilk safta namaz kılmaya çalışmalıdır.

2. Ayrıca ilk safta namaz kılan kimse, imamın hareketlerini, okumasını, tekbirlerini daha iyi takip eder.

1086- وعَنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «خَيْرُ صُفوفِ الرِّجالِ أَوَّلُهَا ، وشرُّها آخِرُهَا وخيْرُ صُفوفِ النِّسَاءِ آخِرُها ، وَشرُّهَا أَوَّلُهَا » رواه مسلم .

1086. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Erkeklerin en çok sevap kazanacağı saf ilk saf, en az sevap kazanacakları saf son saftır. Kadınların en çok sevap kazanacağı saf son saf, en az sevap kazanacakları saf ise ön saftır."

Müslim, Salât 132. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 97; Tirmizî, Mevâkît 52; Nesâî, İmâmet 32; İbni Mâce, İkâmet 52

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde olduğu gibi, Peygamber Efendimiz bu hadisin birinci kısmında da, erkekleri cemaatle namaz kılarken ön safta yer almaya teşvik etmekte ve en büyük sevabı ilk safta yer alanların kazanacağını belirtmektedir. Hatta 1092 numaralı hadiste, *ilk saflarda bulunanlara, (birinci safta yer kalmamışsa ikinci ve üçünsü saflarda yer alanlara) Allah Teâlâ'nın rahmet edeceği, meleklerin de onların bağışlanmasını dileyeceği* açıklanmaktadır.

Birinci safta bulunmanın bu kadar sevap olmasının çeşitli sebepleri vardır. Daha önce de belirttiğimiz gibi ilk safta bulunan kimse imamın hareketlerini daha iyi takip eder, onu daha iyi duyar. Öte yandan her yerde olduğu gibi camide de nizam ve intizama büyük değer veren dinimiz, bu nevi hadislerle, herhangi bir ikaza gerek kalmadan safların kendiliğinden

düzeltilmesini istemektedir. Camiye Allah'ın rızasını ve O'nun lutfedeceği sevapları kazanmak için gelen her müslüman en ön safta yer almaya gayret eder, orada yer yoksa arkadaki safta bulunmaya çalışırsa, saflar kendiliğinden kurulur; boş yerleri doldurmak için ayrıca gayret sarfetmeye gerek kalmaz. Bugün camilerimizde böyle bir intizam yerine düzensizliğin görülmesi, herkesin keyfine veya işine geldiği şekilde ve aralarda boşluklar bırakarak dağınık tarzda oturması, müslümanların başıboşluğa alışmaları, hadiste anlatılan daha fazla sevabı kazanmaya istekli ve gayretli görünmemeleri sebebiyledir.

Sadece kadınlardan meydana gelen bir cemaatte de durum böyledir. O zaman onların da ilk safta yer almak için gayret etmeleri gerekir.

Yukarıda anlatılan hal, kadınlarla erkeklerin ardarda namaz kıldıkları ve birbirlerini gördükleri durumlarda bahis konusudur. Namaz kılan bir mü'minin en fazla sahip olması gereken şey huşû yani gönlünü Allah'a tam mânasıyla verebilmektir. Erkek ve kadın, Cenâb-ı Hakk'ın kendilerini birbirleriyle imtihan ettiği iki ayrı cins oldukları için, birbirlerine karşı tabii bir meyil hissederler. Fakat bu meylin ve nefsânî duygunun büsbütün unutulması gereken yegâne yer Cenâb-ı Hakk'ın huzurudur. İşte hadisimiz hem erkeklere hem de kadınlara gönül huzuruyla namaz kılacakları bir ortamı hazırlamaya çalışmaktadır. Bu da her iki cinsin namaz kılarken birbirinden olabildiğince uzak durmasıyla mümkündür. Kadınların en fazla sevap kazanacakları saffın son saf, en az sevap kazanacakları saffın da ön saf olmasının gerekçesi budur.

Hadisimizde *"safların en şerlisi"* ifadesiyle anlatılmak istenen, tercümede belirttiğimiz gibi, sevabı en az olan demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Erkeklerin tuttuğu saflar içinde sevabı en çok olanı, imamın arkasındaki ilk saf; sevabı en az olanı da en arkadaki saftır.

2. Kadınların bağladığı saflar içinde sevabı en çok olanı, en arkadaki saf, sevabı en az olanı da erkeklere yakın olan ön saftır.

3. Kadınlar erkeklerin bulunmadığı bir yerde kendi aralarında ibadet ediyorlarsa, onların en fazla sevap kazanacağı saf ön saf, sevabı en az olanı

da son saftır.

1087- وعن أبي سعِيد الخُدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : رأَى فِي أَصْحابِهِ تأَخُّراً ، فقَالَ لَهُمْ : « تقَدَّمُوا فأْتمُّوا بِي ، وَليَأْتَمَّ بِكُمْ مَنْ بَعْدَكُم ، لا يزالُ قَوْمٌ يَتَأَخَّرُونَ حَتى يُوخِّرَهُمُ اللَّه » رواه مسلم .

1087. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ashâbının gerilerde saf tutmaya çalıştığını gördü; bunun üzerine onlara:

"Öne doğru gelin ve bana uyun! Sizden sonrakiler de size uysunlar. Bir topluluk devamlı surette gerilerse, Allah onları geri bırakır" buyurdu.

Müslim, Salât 130. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 97; Nesâî, İmâmet 17; İbni Mâce, İkâmet 45

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in ashâb-ı kirâmı öne doğru dâvet etmesi ya namaz kılınacağı sırada olmuş veya bir sohbet esnasında meydana gelmiştir. Eğer bu dâvet namaz kılınacağı sırada olmuşsa, ashâb-ı kirâm, kendilerinden daha üstün gördükleri fazilet sahibi kişilerin öne geçmesi için yavaş hareket etmiş olabilir. O takdirde Efendimiz, daha önceki hadislerde açıklandığı gibi, ashâbını kendine yakın bir yerde saf bağlamaya, kendi hareketlerini yakından görüp aynını yapmaya dâvet etmiş ve böylece herkesin bir ön safta bulunan kimselerin hareketlerini takip etmesini istemiştir.

Resûlullah Efendimiz ashâbını bir sohbet sırasında öne doğru gelmeye dâvet etmişse, bunun anlamı, onları, kendisinden duyup öğrenecekleri ilmi iyice anlamaya ve öğrendiklerini kendilerinden sonra gelecek nesle öğretmeye teşvik etmektir. Zira bir toplumun ileri gitmesi, önceki neslin sonrakilere iyi örnek olmasına ve onlara iyi şeyler bırakmasına bağlıdır. Bu da sonradan gelenlerin önde gidenleri kendilerine örnek almasıyla, hem ilimde hem de ahlâk ve fazilette ileri gitmeyi istemesiyle mümkün olabilir.

Hadisimizdeki *“Bir topluluk devamlı surette gerilerse, Allah onları geri bırakır”* ifadesini hem genel hem de özel olarak değerlendirmek mümkündür. Bunun genel olarak mânası, şayet nesiller ilim ve fazilet kazanma hususunda ileri gitmeye gayret etmezlerse, Allah Teâlâ da onları rahmetinden ve lutfundan mahrum eder; her bakımdan geri bırakır; ne dünyayı elde edebilirler ne de âhireti kazanabilirler, demektir. Özel olarak ise, namazda ön saflara gitmeyip arkada kalanlar tehdit edilmektedir. Şayet bir cemaat ön saflara koşmaz, ilk saftan itibaren safları doldurmaz, gerilerde kalmak isterse, Allah Teâlâ da onları büyük sevaplardan mahrum bırakır, demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ön safta bulunan cemaat imamdan fazla geride bulunmamalı, onlar imamın hareketlerini, arka safta bulunanlar da öndekilerin hareketlerini takip etmelidir.

2. Her nesil kendinden öncekilerden ilim ve fazilet bakımından daha ileri gitmeye çalışmalıdır. İleri gidip yükselme konusunda Allah’ın yardımını kazanmanın yolu budur.

1088- وعن أَبي مسعودٍ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَمْسحُ مَناكِبَنَا في الصَّلاةِ ، ويقُولُ : « اسْتوُوا ولا تَختلِفوا فتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ ، لِيلِيني مِنْكُم أُولُوا الأَحْلامِ والنُّهَى ، ثمَّ الذينَ يلُونَهمْ ، ثُمَّ الذِين يَلُونَهمْ » رواه مسلم .

1088. Ebû Mes`ûd *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* namaza başlayacağımız zaman omuzlarımıza dokunarak şöyle buyururdu:

“Safları düz tutunuz. İleri geri durmayınız. Sonra kalpleriniz de birbirinden farklı olur. Aklı başında ve bilgili olanlarınız benim arkamda, onlardan sonra gelenler daha arkada, daha sonra gelenler daha arkada dursunlar.”

Müslim Salât 122. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 95; Tirmizî, Salât 54; Nesâî, İmâmet 23, 25,26; İbni Mâce, İkâmet 45

350 numara ile daha önce geçen bu hadîs-i şerîf, 1094 numarada açıklanacaktır.

1089- وعن أَنسٍ رضي اللَّه عنْهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سَوُّوا صُفُوفَكُمْ ، فَإنَّ تَسْوِيةَ الصَّفِّ مِنْ تَمامِ الصَّلاةِ » متفقٌ عليه .

وفي رواية البخاري : « فإنَّ تَسوِيَةَ الصُّفُوفِ مِن إِقَامة الصَّلاةِ » .

1089. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Saflarınızı düz tutunuz. Zira safların düz olması namazın tamam olmasını sağlayan hususlardan biridir."

Buhârî, Ezân 74; Müslim, Salât 124. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 93; İbni Mâce, İkâmet 50

Buhârî'nin bir rivayetine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Zira safların düz olması, namazın mükemmel olmasını sağlayan hususlardan biridir."

1094 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1090- وعَنْهُ قال: أُقِيمَتِ الصَّلاةُ ، فأَقبَل عَلينَا رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِوَجْهِهِ فقَالَ: «أَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ وتَراصُّوا ، فَإنِّي أَراكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي » رواهُ البُخَاريُّ بِلَفْظِهِ ، ومُسْلِمٌ بمعْنَاهُ.

وفي رِوَايةٍ للبُخَارِيِّ : وكَانَ أَحدُنَا يَلْزَقُ مَنكِبَهُ بِمنْكِبِ صاحِبِهِ وقَدَمِه بِقَدمِهِ » .

1090. Yine Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir defasında namaz kılmak için kamet getirilmişti. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize yüzünü döndü ve şöyle buyurdu:

“Saflarınızı dümdüz tutunuz ve birbirinize sımsıkı yapıştırınız. Zira ben sizi arkamdan da görüyorum.”

Buhârî, Ezân 72; Müslim, Salât 125. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 28, 47

Buhârî’nin başka bir rivayetinde (Ezan 76) Enes, *her birimiz omuzunu arkadaşının omuzuna, ayağını arkadaşının ayağına yapıştırırdı*, demiştir.

1094 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1091- وَعَنِ النُّعْمَانِ بنِ بشيرٍ ، رضيَ اللَّه عنهما ، قال : سمعتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لَتُسوُّنَّ صُفُوفَكُمْ ، أَوْ ليُخَالِفَنَّ اللَّه بَيْنَ وجُوهِكُمْ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلم : أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُسَوِّي صُفُوفَنَا ، حتَّى كأَنَّما يُسَوّي بهَا القِدَاحَ ، حَتَّى رَأى أَنَّا قَد عَقَلْنَا عَنْهُ . ثُمَّ خَرَج يَوْماً فَقَامَ حَتَّى كَادَ يُكَبِّرُ ، فَرَأى رجُلا بَادِياً صدْرُهُ مِنَ الصَّفِّ فقالَ : « عِبَادَ اللَّهِ ، لَتُسَوُّنَّ صُفُوفَكُمْ ، أَوْ لَيُخَالِفَنَّ اللَّه بيْنَ وجُوهكُمْ» .

1091. Nu`mân İbni Beşîr *radıyallahu anhümâ*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim dedi:

“Saflarınızı düzeltiniz, yoksa Allah Teâlâ’nın aranıza düşmanlık sokacağını iyi biliniz.”

Buhârî, Ezân 71; Müslim, Salât 127. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 93; Tirmizî, Mevâkît 53; İbni Mâce, İkâmet 50.

Müslim’in bir başka rivayeti şöyledir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* okları düzeltir gibi saflarımızı düzeltirdi. Bizim buna alıştığımızı görünceye kadar böyle yapmaya devam etti. Kendisi birgün namaza çıktı ve namaz kıldıracağı yerde durdu. Tam tekbir almak üzere iken göğsü saf hizasından dışarı çıkmış bir adam gördü. Bunun üzerine şöyle buyurdu:

“Ey Allah’ın kulları! Saflarınızı düzeltiniz; yoksa Allah Teâlâ’nın aranıza düşmanlık sokacağını iyi biliniz.”

Müslim, Salât 128.

162 numara ile “Sünneti Koruma” bahsinde geçen bu hadîs-i şerif, 1094 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1092- وعنِ البرَاءِ بنِ عازبٍ ، رضي اللَّه عنهما ، قالَ : كانَ رسولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يَتخلَّلُ الصَّفَّ مِنْ نَاحِيَةٍ إِلى نَاحِيَةٍ ، يَمسَحُ صُدُورَنَا ، وَمَناكِبَنَا ، ويقولُ : لا تَخْتَلِفُوا فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ » وكَانَ يَقُولُ : إن اللَّه وَمَلائِكَتَهُ يُصَلُّونَ على الصُّفُوفِ الأُوَلِ » رواه أبو داود بإِسناد حَسَنٍ .

1092. Berâ İbni Âzib *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* göğüslerimize ve omuzlarımıza dokunarak bir baştan diğer başa safın arasında dolaşır ve şöyle buyururdu:

“İleri geri durmayınız. Sonra kalpleriniz de birbirinden farklı olur”. Ve sözlerine şöyle devam ederdi: **“İlk saflarda bulunanlara Allah rahmet, melekler de dua eder.”**

Ebû Dâvûd, Salât 93. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 25

1094 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1093- وعَن ابن عُمرَ رضيَ اللَّه عنهما ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «أَقِيمُوا الصُّفُوفَ وَحَاذُوا بَينَ المنَاكِب، وسُدُّوا الخَلَلَ، وَلِينُوا بِأَيْدِي إِخْوَانِكُمْ ، وَلا تَذَرُوا فَرُجَاتٍ لِلشيْطانِ، ومَنْ وصَلَ صَفًّا وَصَلَهُ اللَّه ، وَمَنْ قَطَعَ صَفًّا قَطَعهُ اللَّه » رواه أبو داود بإِسناد صحيحٍ.

1093. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Saflarınızı düz tutunuz. Omuzları bir hizaya getiriniz. Aralıkları kapayınız. Saf düzeni için elinizden tutup çeken kardeşlerinize yumuşak davranınız. Şeytanın girebileceği boşluklar bırakmayınız. Allah, safları bitişik tutanların gönlünü hoş eder. Safları bitişik tutmayanlara Allah nimetlerini lutfetmez.”

Ebû Dâvûd, Salât 93, 98

1094 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1094- وعَنْ أَنسٍ رضيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « رُصُّوا صُفُوفَكُمْ ، وَقَارِبُوا بَيْنَها ، وحاذُوا بالأَعْناق ، فَوَالَّذِي نَفْسِي بيَدِهِ إِنِّي لأَرَى الشَّيْطَانَ يَدْخُلُ منْ خَلَلِ الصَّفِّ ، كأَنَّها الحَذَفُ » حديث صحيح رواه أبو داود بإِسناد على شرط مسلم .

« الحذَفُ » بحاءٍ مهملةٍ وذالٍ معجم مفتوحتين ثم فاءٌ وهي : غَنَمٌ سُودٌ صغارٌ تَكُونُ بِالْيَمنِ .

1094. Enes *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Saflarınızı sık tutunuz. Safların arasını yanaştırınız. Boyunlarınızı bir hizâya getiriniz. Canımı elinde tutan Allah’a yemin ederim ki, saffın boş kalmış aralıklarından şeytanın bodur, kılsız siyah koyun gibi girdiğini görüyorum.”

Ebû Dâvûd, Salât 93. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 28

Açıklamalar

Yukarıdaki yedi hadisin ana konusu safları sık ve düzgün tutmak olduğu için onları bir arada açıklamayı uygun gördük. Daha önce geçen üç hadis ile daha sonra gelecek dört hadiste yine safları düzgün tutma konusu değişik ifadelerle ele alınmıştır. Bütün bu hadisler, Peygamber Efendimiz’in safları düz ve sık tutmaya büyük önem verdiğini göstermektedir.

Yukarıdaki hadislerin ilki 350 numara ile “Âlimlere Saygı” bahsinde geçmiş ve orada açıklanmıştı. Bu hadiste Resûl-i Ekrem Efendimiz’in

safların düz ve bir hizâda tutulmasına çok önem verdiği, cemaatten kiminin ileri kiminin geri durmamasını istediği, hatta bunu sağlamak için safların arasında dolaştığı, (1092 numaralı hadiste de belirtildiği gibi) cemaatin göğüslerine ve omuzlarına dokunarak onları hizaya sokmaya çalıştığı görülmektedir. Saflar düz tutulmadığı takdirde müslümanlar arasındaki birlik ve beraberlik şuurunun kaybolacağını, kalplerin, gönüllerin birbirinden kopacağını ifade buyurmaktadır. Camide safları düz tutmasını bilmeyecek kadar dağınık, birlik fikrinden uzak, birbiriyle ilgisiz ve beceriksiz kimselerin hiçbir güzelliğe sahip çıkamayacağını, hiçbir kötülüğe engel olamayacağını belirtmektedir. Müslümanları ancak sünnet-i seniyyenin kurtaracağına gönülden inanan kimseler, Peygamber-i Zîşân Efendimiz'in saf düzeni konusuna bu kadar büyük önem vermesinin hikmeti üzerinde düşünmeli ve bu sünneti canlı tutmaya çalışmalıdır. Müslümanları günde beş, ayrıca cuma günleri haftada bir, ramazan ve kurban bayramları dolayısıyla yılda iki defa büyük cemaat halinde bir araya toplayan namaz ile toplum hayatımız arasında sıkı bir ilgi bulunduğu gözden uzak tutulmamalıdır. Şayet müslümanlar namazlarını düz gün ve usûlüne uygun şekilde kılabiliyorlarsa, muntazam bir hayatı benimse meleri sebebiyle hal ve gidişleri, yani toplum düzenleri de iyi olacaktır.

Bu hadiste *“Aklı başında ve bilgili olanlarınız benim arkamda, onlardan sonra gelenler daha arkada, daha sonra gelenler daha arkada dursunlar”* buyruğu ile temas edilen ikinci konu, aklı başında ve bilgili kimseleri hep önde tutma ve onlara lâyık oldukları değeri verme gereğidir. Bir toplum bilgili ve aklı başında kimseleri her hususta kendine rehber edinirse, daima ileri gider ve her konuda başarılı olur. Namaz kılarken bilgili kimseler imamın arkasındaki safta yer almak suretiyle, imam yanıldığında onu ikaz ederler; imam onlardan birini kendi yerine geçirme ihtiyacını hissederse, bu göreve hazır durumda beklerler. İlim ve anlayış bakımından önde gelenlerin arkasında, bu hususlarda onlardan sonra gelenler yer alacaklardır. Konuya bir başka açıdan bakılacak olursa, en önde yaşlı başlılar, onların arkasında gençler, en arkada da çocuklar saf tutacaklardır.

1089 numaralı hadiste, *namazın tamam olabilmesi için safların düz olmasının gerektiğini* belirten Resûl- Ekrem Efendimiz, 1090 numaralı

hadiste, yine safların dümdüz ve sımsıkı tutulmasını tavsiye ettikten sonra, *bu emrine uyulup uyulmadığını Allah Teâlâ'nın ona gösterdiğini, önünde olup bitenleri gördüğü gibi, arka tarafta yapılıp edilenleri de gördüğünü* söylemektedir. Cenâb-ı Hakk'ın Resûl-i Ekrem'ini üstün özelliklerle donattığını biliyoruz. Allah Teâlâ'nın ona bizim görmediklerimizi gösterdiğini (Tirmizî, Zühd 9), bu sebeple sadece arka safta olup bitenleri değil, cennet ve cehennem de neler olup bittiğini dahi gösterdiğini (Buhârî, İlim 24) biliyoruz ve buna iman ediyoruz. Resûl-i Kibriyâ'nın ashâbına bu özel durumunu hatırlatarak onlardan safları düz tutmalarını istemesi, meseleye ne büyük önem verdiğini ortaya koymaktadır.

162 numara ile daha önce açıklanmış olan 1091 numaralı hadiste, Peygamber *aleyhisselâm*'ın, safların düzgün olması konusundaki titizliğini görmekteyiz. Namazda ashâbının bağladığı safları, *bir okçunun okları elleriyle yontup düzelttiği gibi mübârek elleriyle düzeltmesi*, onları buna alıştırıncaya kadar uzun süre saf tanzimi üzerinde durması, hatta bir gün *namaza başlamak üzere tekbir alacağı sırada göğsü saf hizasından dışarı çıkmış bir adamı görünce, tekbir almaktan vazgeçip, düzgün saf bağlamanın önemi üzerinde bir konuşma yapması* ne kadar anlamlıdır. Onun bazan namaza duracağı sırada, oradaki bir değneği önce mübârek sağ eline alıp sağ tarafına döndüğü ve *"doğrulunuz, saflarınızı düzeltiniz"* buyurduğu, sonra değneği sol eline alıp sol tarafına döndüğü ve orada bulunanları da aynı şekilde uyardığı bilinmektedir (Ebû Dâvûd, Salât 93). Daha sonraki zamanlarda Hulefâ-yi Râşidîn efendilerimiz bu titizliği aynen devam ettirmişlerdir. Hatta belirtildiğine göre Hz. Ömer bazı kimseleri saf düzenini sağlamakla görevlendirmiş, o kimseler kendisine saflar düzeldi diye haber vermeden namaza başlamamıştır. Hz. Ali safların düzgün olup olmadığını bizzat kontrol etmiş, *"Falan, sen ileri geç! Falan sen de geriye çekil!"* diyerek cemaatin düzgün saf bağlamasını sağlamaya çalışmıştır. Sahâbîler ise omuzunu yanındakinin omuzuna, dizini yanındakinin dizine, ayağını yanındakinin ayağına yapıştırmak suretiyle safların bitişik ve düzgün tutulmasını sağlamışlardır.

Bütün güzellikleri kendisinde toplayan Efendimiz'in çirkin bir görüntüye göz yummadığı, estetik olmayan bir görüntüyü göz ucuyla bakmak suretiyle bile hemen yakaladığı, dolayısıyla onun güzellik

anlayışının son derece ince ve yüksek olduğu görülmektedir. Şunu da belirtelim ki, cemaat düzenli saf bağlamayı öğrenmiş ve aralarda boşluk bırakmayacak kadar sık durmuşsa veya cemaat üç beş kişiden ibaret ise, imamın onları “Safları düzgün tutunuz” diye uyarmasına gerek yoktur.

Hem bu hadiste hem de bir sonraki hadiste Efendimiz, safların düzgün olmasına özen göstermeyenleri bekleyen tehlikeye işaret ederek, *“Ey Allah’ın kulları! Saflarınızı düzeltiniz; yoksa Allah Teâlâ’nın aranıza düşmanlık sokacağını iyi biliniz”* diye uyarması, üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir konudur. Safların düzgün olmasına dikkat edenler, iç dünyaları düzgün, huzurlu ve âhenkli, ayrıca doğru, dürüst ve düzgün olmayı arzu eden vasıflı insanlardır. Zira safların düzgün olmasına önem vermeyenler, gönül dünyası dağınık, perişan ve vurdumduymaz kimselerdir. Ruh dünyası dağınık ve perişan, hedefi belirsiz, yüce bir idealden yoksun kişiler şayet kendilerine çeki düzen vermeye, derlenip toparlanmaya ve böylece kendilerine gelmeye gayret etmezlerse birbirlerine olan düşmanlıkları artar, araları iyice açılır, sonuçta yok olup giderler. İç dünyaları düzgün olanların bu güzelliği davranışlarına da yansır. Şu halde müslümanlar hem içlerinin hem de dışlarının muntazam olmasına gayret edeceklerdir. Bu gerçek 1092 ve 1093 numaralı hadislerde de hatırlatılmaktadır.

Şimdi başımızı iki avucumuzun arasına alıp derin derin düşünmeliyiz ve saflarını düzgün tutmayanları tehdit eden bu hadislerin ışığında kendimize “Acaba biz neden birbirinden bu kadar kopuk, dağınık, birbirine küs, dargın ve düşman olduk?” diye sormalıyız. Câmilerimizde saf bağladığımız zaman, sağımıza solumuza bakınarak perişan halimizin fotoğrafını ibretle seyretmeliyiz. Sonra da saflarımızın düzgün olmasının kalplerimizin düzelmesine vesile olacağını, sıkışık durmamızın da aramızda merhamet ve şefkatin yeniden boy atmasını sağlayacağını bilerek gereğini yapmalıyız.

Şu hale göre müslümanlar, namazda *“ilk saflarda bulunanlara Allah’ın rahmet ettiğini, gönüllerini hoş tuttuğunu, meleklerin de onlara günahlarının bağışlanması için dua ettiğini, safları bitişik tutmayanlara Allah’ın nimet lutfetmediğini”* (bk. hadis 1092-1093) bilerek namazda ön safta yer almaya gayret edeceklerdir. Bunun yanı sıra saflarını düz ve sık

tutacaklar; başlarını ve omuzlarını bir hizaya getirmeye çalışacaklar; saflarda şeytanın girebileceği boşluklar, aralıklar bırakmayacaklar; namaza durmadan önce saf düzenini sağlamak maksadıyla bir müslüman ellerinden tutup çektiği zaman o kardeşlerine gücenmeyecek ve yumuşak davranacaklardır (bk. hadis 1093-1094).

Sonuncu hadisimizde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yeminle belirttiği husus, bilmediğimiz bir gerçeği aydınlatmaktadır. O da şeytanın, Efendimiz'in ifadesiyle söyleyecek olursak, bir "hazef" gibi boş bırakılan saf aralarına girmesidir. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e "*Hazef nedir, yâ Resûlallah?*" diye sorduklarında, "*Yemen toprağında yetişen, kılsız, siyah bir nevi davar*" (Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 297) olduğunu söylemiştir. Demek oluyor ki, şeytan böyle bir fırsat yakaladığında, insanı yanıltma, şaşırtma ve baştan çıkarma görevini, daha iyi sonuç alabileceği bir yerden sürdürmektedir.

Resûlullah Efendimiz'in safların sık ve düz tutulması için gösterdiği bunca gayretin bir tek hedefi vardır. O da namaz kılan müslümanların saflarını meleklerin Allah huzurundaki saflarına benzetmek ve böylece onları Cenâb-ı Hakk'ın rahmetini kazanmaya elverişli hale getirmektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İmamlar cemaatin saf bağlamasıyla ilgilenmelidir. Nitekim Peygamber Efendimiz safların arasında dolaşır, düzgün saf tutmayanları uyarırdı.
2. Saflar arada boşluk bırakmadan düzgün tutulmalıdır.
3. Önce ilk saf tamamlanmalı, sonra sırasıyla diğer saflar tutulmalıdır. İlk saflarda bulunanlara Allah'ın rahmet, meleklerin de dua edeceği bilinmelidir.
4. En fazla sevap imamın arkasındaki safa durmakla, sonra da sırasıyla diğer saflarda bulunmakla elde edilir.
5. İmamın arkasındaki safa aklı başında, bilgili ve yaşlı başlı olanlar durmalıdır.
6. Öndeki safta boşluk görüldüğü zaman, oraya en yakın olan kimse hemen öne geçmelidir.

7. Safların düzgün tutulması için gayret sarfeden ve böylece her birimizin yapması gereken bir vazifeyi yapan müslümanlara minnet duymalı ve onlara yumuşak davranmalıdır.

8. Saflar arasında boşluk bulunması, safların eğri büğrü tutulması o namazın mükemmel olmadığını gösterir.

9. Safları düzgün tutanlara Allah merhamet eder, düzgün tutmayanlardan nimetini keser ve onları birbirlerine düşman eder.

10. Şeytan safların arasında boşluk bulunca oraya girer.

1095- وعنهُ أَنَّ رسولَ اللّٰهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَتمُّوا الصَّفَّ المقدَّمَ ، ثُمَّ الَّذي يلِيهِ ، فَمَا كَانَ مَنْ نقْصٍ فَلْيَكُنْ في الصَّفِّ المُؤَخَّرِ » رواه أبو داود بإِسناد حسن .

1095. Yine Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Önce ilk safı tamamlayınız; sonra arkadaki safları doldurunuz. Şayet eksik kalırsa, son safta kalsın."

Ebû Dâvûd, Salât 93. Ayrıca bk. Nesâî, İmâmet 30

1098. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1096- وعن عائشة رضي اللّٰه عنها قالت : قال رسول اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللّٰه وملائِكَتَهُ يُصلُّونَ على ميامِنِ الصُّفوف » رواه أبو داود بإِسناد عَلى شرْطِ مُسْلِمٍ ، وفيهِ رجلٌ مُخْتَلَفٌ في توْثِيقِهِ .

1096. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şüphesiz Allah safların sağ tarafında bulunanlara rahmet eder; melekleri de dua ederler."

Ebû Dâvûd, Salât 95. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkamet 55

1098 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1097- وعَنِ البراءِ رضيَ اللّه عَنْهُ قال : « كُنَّا إِذا صَلّينَا خَلْفَ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَحْبَبْنَا أَنْ نَكُونَ عَنْ يَمِينِهِ ، يُقبِلُ علَينا بِوَجْهِهِ ، فَسمِعْتُهُ يقول : « رَبِّ قِنِي عذَابَكَ يَوْمَ تَبْعَثُ أَوْ تَجْمَعُ عبَادَكَ » رواه مسلم .

1097. Berâ *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in arkasında namaz kıldığımız zaman, yüzünü bize döndüğünde sağına döndüğü için onun sağ tarafında olmayı arzu ederdik. Bir defasında bize dönünce şöyle buyurduğunu işittim:

"Rabbim! Kullarını diriltip bir araya topladığın gün, beni azâbından koru!"

Müslim, Müsâfirîn 62. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 71, Edeb 98; Tirmizî, Daavât 18

1098 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1098- وعَنْ أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّه عنْهُ ، قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «وسِّطُوا الإِمامَ ، وَسُدُّوا الخَلَلَ » رواه أبو داود .

1098. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İmamı ortanıza alınız ve saflardaki boşlukları doldurunuz."

Ebû Dâvûd, Salât 98

Açıklamalar

Namazda saf düzeniyle ilgili olan yukarıdaki dört hadiste, önce ilk saftan başlayarak sırayla bütün safların doldurulması emredilmekte, şayet eksik kalırsa, bunun son safta olması tavsiye edilmekte, safların sağ tarafında bulunanlara Allah'ın rahmet, meleklerin de dua edeceği belirtilmekte, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in namazı bitirip de mübârek yüzünü ashâbına döndüğü zaman sağ tarafına döndüğü için sahâbîlerin onun sağ tarafında olmayı arzu ettikleri ifade edilmektedir. Son

hadiste, bunlara ilâve olarak, saf tutmaya nasıl başlanacağı konusunda ön bilgi verilmektedir.

Konumuzun başından beri gördüğümüz hadislerin hepsi saf düzeniyle ilgili olmakla beraber, bu sonuncu hadiste **imamın saftaki yeri** belirtilmektedir. Buna göre imam cemaatin tam ortasına gelecek şekilde duracaktır.

İmamın arkasındaki ilk safın nasıl tutulacağına gelince: İmamlık yapabilecek bilgiye sahip bir kişi, imamın tam arkasında yerini alacaktır. İlmi, yaşı başı ve faziletiyle toplumun saygısını kazanan diğer kimseler de bu zâtın sağına ve soluna geçecekler ve onun ayaklarına bakarak düzgün bir saf tutacaklardır. Diğer saflar da aynı şekilde ve arada hiçbir boşluk kalmamak üzere tutulacaktır.

Safların sağında bulunanlara Allah'ın rahmet, meleklerin ise istiğfâr edeceği, yani onların bağışlanması için dua edeceği hususunun, sağdan başlayarak bir an önce saf bağlamaya teşvik ile ilgili olduğu hatıra gelmektedir. İlâhî rahmetin sadece sağ tarafta bulunanları kapsaması, sol tarafta bulunanları kuşatmaması elbette düşünülemez.

Öncelikle safın sağ tarafını doldurmaya çalışanlar, ilâhî rahmete bir an önce kavuşmuş olurlar. Peygamber Efendimiz'e, herkesin daha fazla sevap kazanmak için safların sağına durmak istediği söylendiği zaman, Allah'ın Resûlü, sağ taraftaki saf dolduktan sonra sol tarafdaki safa geçenlere iki kat sevap verileceğini söyledi (İbni Mâce, İkâmet 55). Böylece önemli olan hususun, sağdan başlayarak bir an önce saf tutmak olduğu anlaşıldı. Hadîs-i şerif, cemaate sonradan katılan bir kimsenin, safın sağında ve solunda boşluk gördüğü zaman, öncelikle sağ taraftaki boşluğu doldurmasını da belirtmektedir.

Ashâb-
ı kirâmın safların sağ tarafında bulunmayı arzu etmelerinin diğer bir sebe
bi de, Resûl-i Kibriyâ Efendimiz'in, namaz
bittikten sonra cemaate yüzünü döndüğü zaman, ekseriyâ sağ tarafa doğru meyilli oturmasıydı. Bazan mübârek yüzü bütün cemaati aydınlatacak şekilde yüzünü onlara dönerdi. Ashâb-ı kirâm bu parıldayan güneşi

seyretmekten büyük bir haz alırdı. Bu sebeple sağına dönebileceği düşüncesiyle safların sağında bulunmayı ve onun güzel yüzünü seyretmeyi arzu ederlerdi. Resûlullah Efendimiz'i görmekten derin zevk aldıkları kadar, bu sırada onun söyleceği sözleri ve tavsiyeleri iyice duyup öğrenmeyi de arzu ederlerdi. Nitekim Efendimiz'in bu hâlini 1097. hadiste bize anlatan Berâ İbni Âzib, onun, mübârek yüzünü döndükten sonra *"Rabbim! Kullarını bir araya topladığın gün, beni azâbından koru!"* diye dua ettiğini duyup öğrenmişti. Efendimiz'in bu duayı, uyumak üzere yatağına yattığı zaman, yanağını sağ avucunun üzerine koyarak okuduğu da bilinmektedir (Ebû Dâvûd, Edeb 97-98; Tirmizî, Da'avât 18).

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İmam cemaatin tam ortasına durmalıdır.

2. Cemaatle namaz kılınacağı zaman önce ilk saf, sonra da sırayla diğer saflar doldurulmalıdır.

3. Saflarda boşluk bırakılmamalıdır. Şayet bir saf eksik kalacak olursa, bu son saf olmalıdır.

4. Cemaate sonradan katılan kimse, şayet varsa, önce sağ taraftaki, sonra da sol taraftaki boşluğu doldurmalıdır.

5. Allah Teâlâ, öncelikle, safların sağ tarafında bulunanlara rahmet, melekler de dua ederler.

6. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* namazdan sonra mübârek yüzünü ashâbına döndüğü zaman, sağ tarafına doğru meyilli dönerdi. Bu sebeple sahâbîler onun sağ tarafında olmayı arzu ederlerdi.

195- بابُ فَضْلِ السنَنِ الراتِبِة مَعَ الفَرَائِضِ وبيانِ أَقَلِّهَا وأَكْمَلِها وما بينَهُما

SÜNNET NAMAZLARIN FAZİLETİ

FARZ NAMAZLARLA BİRLİKTE KILINAN
SÜNNETLERİN FAZİLETİ VE MİKTARI

Hadisler

1099- عنْ أمِّ المؤمِنِينَ أمِّ حبِيبَةَ رَمْلةَ بِنتِ أبي سُفيانَ رضيَ اللَّهِ عنهما ، قَالتْ : سَمِعْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ :« مَا مِنْ عبْدٍ مُسْلِمِ يُصَلِّي للَّهِ تَعَالى كُلَّ يَوْمٍ ثِنْتَيْ عشْرةَ رَكْعَةً تَطوعاً غَيْرَ الفرِيضَةِ ، إلاَّ بَنَى اللَّه لهُ بَيْتاً في الجَنَّةِ ، أَوْ : إِلاَّ بُنِي لَهُ بيتٌ في الجنَّةِ» رواه مسلم .

1099. Mü'minlerin annesi Ümmü Habîbe Remle Binti Ebû Süfyân *radıyallahu anhümâ*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim, dedi:

"Müslüman bir kimse, farzların dışında nâfile olarak her gün Allah rızası için on iki rek`at namaz kılarsa, Allah Teâlâ ona cennette bir köşk yapar" veya "Ona cennette bir köşk yapılır."

Müslim, Müsâfirîn 103. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 1; Tirmizî, Salât 189; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 66, 67

Ümmü Habîbe

Peygamber Efendimiz'in hanımlarından olduğu için "ümmü'l-mü'minîn" (mü'minlerin annesi) lakabıyla anılan bu validemizin künyesi Ümmü Habîbe, adı da Remle'dir. Ebû Süfyân'ın kızıdır. İslâm'ın ilk yıllarında müslüman oldu. Kocası Ubeydullah İbni Cahş ile birlikte müşriklerin zulmünden kaçarak Habeşistan'a hicret etti. Kızı Habîbe'yi orada dünyaya getirdi. Ne yazıkki Kocası hristiyan oldu. Hatta onu da dininden dönmeye teşvik etti. Fakat Ümmü Habîbe bu teklifi şiddetle reddetti. Gurbette yapayalnız kalınca, Resûlullah Efendimiz kendisine haber göndererek onunla evlenmek istediğini bildirdi. Ümmü Habîbe bu teklife çok sevindi. Hicretin altıncı yılında, nikâhlarını Habeşistan necâşîsi yani sultanı ***Ashame*** *kıydı.*

Resûl-i Ekrem Efendimiz'den altmış beş hadis rivayet eden Ümmü Habîbe validemiz hicretin 44. yılında Medine'de vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Bu hadis, 1101. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1100- وعَنِ ابنِ عُمَر رَضيَ اللّه عنْهُما ، قالَ : صَلّيْتُ مَعَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَهَا ، ورَكْعَتيْنِ بَعْدَ الجُمُعةِ ، ورَكْعتيْنِ بَعْد المغرِبِ ، وركْعتيْنِ بعْد العِشَاءِ.متفقٌ عليه .

1100. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte öğle namazından önce iki, öğle namazından sonra iki rek`at, cumadan sonra iki rek`at, akşam namazından sonra iki rek`at ve yatsı namazından sonra da iki rek`at namaz kıldım.

Buhârî, Teheccüd 25, 29; Müslim, Müsâfirîn 104. Ayrıca bk. Tirmizî, Mevâkît 189, 205; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 66; İbni Mâce, İkâmet 100

1101. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1101- وعنْ عبدِ اللَّهِ بن مُغَفَّلٍ رضيَ اللَّه عنهُ ، قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « بَيْنَ كُلِّ أَذانَيْن صَلاةٌ ، بيْنَ كلِّ أَذَانيْنِ صَلاةٌ ، بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلاةٌ » وقالَ في الثَّالثَة : «لمَنْ شَاءَ » متفقٌ عليه .

المُرَادُ بالأَذَانَيْن : الأَذَانُ وَالإِقَامةُ .

1101. Abdullah İbni Mugaffel *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Her ezan ve kamet arasında namaz vardır. Her ezan ve kamet arasında namaz vardır. Her ezan ve kamet arasında namaz vardır" buyurdu. Üçüncü defasında **"kılmak isteyene"** dedi.

Buhârî, Ezân 14, 16; Müslim, Müsâfirîn 304. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 11; Tirmizî, Salât 22; Nesâî, Ezân 39; İbni Mâce, İkâmet 110

Açıklamalar

Farz namazlardan önce ve sonra kılınan ve râtibe (çoğulu revâtib) diye de anılan sünnetlere dair üç ayrı sahâbî tarafından rivayet edilen yukarıdaki

üç hadiste, Peygamber Efendimiz'in sünnet-i müekkede dediğimiz namazlara verdiği önem görülmektedir. Allah'ın Resûlü her ne kadar üçüncü hadisin sonundaki *"kılmak isteyene"* ifadesiyle bu namazların farz derecesinde zaruri olmadığını, diğer bir ifadeyle mutlaka kılınması gerekmediğini söylemekte ise de, *"Her ezan ve kamet arasında namaz vardır"* şeklindeki ifadelere dikkatle baktığımız zaman, onları ne yapıp edip mutlaka kılmamızın bizim için çok önemli olduğunu farkederiz. Zaten kitabımızın bundan sonraki 28 hadisine şöyle bir gözatıldığı zaman, bu sünnetlerin her birinin ayrı başlıklar altında birer birer ele alındığı ve onların önemini gösteren muhtelif hadislerin zikredildiği görülür.

Hadisimizdeki *"Her ezan ve kamet arasında namaz vardır"* sözüyle farz namazın dışında bir başka namaz kastedildiği açıktır. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ezan ile kamet arasında namaz kılınacağını üç defa ısrarla söylemesi de bu namazın önemini göstermektedir. Peygamber Efendimiz'in, bu konunun ilk hadisinde tavsiye ettiği **on iki rek'at sünneti**, Hz. Âişe annemizin belirttiği üzere hayatı boyunca devamlı surette kılmaya gayret etmesi, ezan ile kamet arasındaki bu namazın, sünnet-i müekkede dediğimiz namazlar olduğunu göstermektedir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, müezzinlerine, *ezan okuduktan sonra hemen kâmet getirmemelerini* tenbih etmiştir. Yemek yiyenin yemeğini bitirebileceği, abdest almak isteyenin rahatlıkla abdest alabileceği kadar bir süre beklenmesini uygun görmüştür. Bu süre bir kişinin rahatlıkla iki veya dört rek`at namaz kılabileceği kadar bir zamandır. Efendimiz'in ifadesiyle söyleyecek olursak, bu süre içinde namaz kılmak isteyenler, o vaktin sünnetini rahatlıkla kılabileceklerdir.

Peygamber Efendimiz sünnet namazların evlerde kılınmasını tavsiye ederek *"Ey insanlar! Evlerinizde namaz kılınız; zira farz namazlar dışında insanın kıldığı en makbul namaz, evinde kıldığı namazdır"* (Buhârî, Ezân 108) buyururdu. Kendisi de sabah, akşam ve yatsı namazlarının sünnetlerini evinde kılardı. Zira bu vakitler istirahat zamanı olduğu için evinde bulunurdu. Öğle ile ikindi vakitlerinde ise çoğu zaman ashâbının arasında bulunup devlet işleriyle meşgul olduğu için, gündüz namazlarının sünnetini bulunduğu yerde, mescidde, bazan da evinde kılardı.

Her ezan ile kâmet arasında sünnet kılmak sevap olmakla beraber, akşam namazının farzından önce sünnet kılmayı, diğer mezhep imamlarının aksine İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe mekrûh saymıştır (Bu konu 1124-1127 numaralı hadislerin bulunduğu “Akşam Namazının Sünneti” bahsinde ele alınacaktır).

1099 numaralı hadiste sözü edilen on iki rek`atın, İbni Ömer tarafından rivayet edilen 1100. hadiste, cuma namazından sonra kılınacak iki rek`at sünnetle elde edildiği, bu rivayette öğle namazının ilk sünnetinin ise dört değil, iki rek`at olarak bahsedildiği görüldü. (1115-1120 numaralı hadislerin yer aldığı “Öğle Namazının Sünneti” bahsindeki dört hadiste bu namazın dört rek`at olarak geçtiği görülecektir). Rivayetler arasındaki bu fark, her sahâbînin gördüğünü söylemesinden kaynaklanmaktadır. Efendimiz’in bazı durumlarda, meselâ işi olduğu zamanlarda, öğle namazının ilk sünnetini iki rek`at olarak kıldığı anlaşılmaktadır.

Yukarıdaki rivayetlerde ikindi namazının sünneti zikredilmemiştir. 1121-1123 numaralı hadislerin yer aldığı “İkindi Namazının Sünneti” bahsinde bu konu ele alınacaktır.

Cum’a namazından sonra kılınması tavsiye edilen iki rek`at namaza ise, 1128 ve 1129 numaralı hadislerin yer aldığı “Cuma Namazının Sünneti” bahsinde temas edilecektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz farz namazlardan önce ve sonra kılınan sünnet-i müekkedeleri devamlı kılmaya gayret eder, bunları ümmetinin de kılmasını tavsiye eder, bu namazları kılanlara cennette bir köşk verileceğini söylerdi.

2. Farzlardan önce ve sonra kılınan sünnet namazları kılmak mecburi değildir. Efendimiz’in “kılmak isteyene” sözü de bunu göstermektedir. Zamanı ve imkânı bulunan kimseler bu namazları kılmak suretiyle sevap kazanırlar.

3. Bu on iki rek`at sünnet içinde, aşağıda geleceği üzere, sabah namazının sünnetinin ayrı bir yeri ve önemi vardır.

4. Ezan okunur okunmaz hemen kamet getirip farza başlanmamalı, müslümanların cemaatle namaza yetişebilmeleri için dört rek`at namaz kılacak kadar beklemelidir. Yalnız başına namaz kılanların bu kadar beklemesi gerekli değildir.

196- باب تأكيد ركعتي سنَّةِ الصبح

SABAH NAMAZININ SÜNNETİNİN ÖNEMİ

Hadisler

1102- عن عائشةَ رضِيَ اللَّه عنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ لا يدَعُ أَرْبعاً قَبْلَ الظُّهْرِ ، ورَكْعَتَيْنِ قبْلَ الغَدَاةِ . رواه البخاري .

1102. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* öğle namazının farzından önceki dört rek`at ile sabah namazının farzından önceki iki rek`atı hiç terk etmezdi.

Buhârî, Teheccüd 34. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 56

1104 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1103. Yine Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının iki rek`at sünnetine diğer nâfile namazlardan daha fazla önem verirdi.

Buhârî, Teheccüd 27; Müslim, Müsâfirîn 94. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu, 2

1104 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1104 : وَعنْها عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ -« رَكْعتا الفجْرِ خيْرٌ مِنَ الدُّنيا ومَا فِيها » .رواه مسلم

وفي روايةٍ : «لَهُمَا أَحب إِليَّ مِنَ الدُّنْيا جميعاً ».

1104. Yine Âişe *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sabah namazının iki rek`at sünneti, dünya ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır.”

Müslim, Müsâfirîn 96

Yine Müslim’in bir rivayetine göre sabah namazının sünneti hakkında:

“O bana bütün dünyadan daha değerlidir” buyurdu.

Müslim, Müsâfirîn 97

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde sabah namazının iki rek`at sünnetinin önemi anlatılmaktadır. Bu hadislerden öğrendiğimize göre Peygamber Efendimiz sabah namazının sünnetini hiç terketmemiş, buna verdiği değeri diğer nâfile namazların hiçbirine vermemiş ve bu namazı dünya ve dünyadaki her şeyden daha üstün ve hayırlı saymıştır. Hatta *“Sizi atlılar kovalasa bile yine de sabah namazının iki rek`at sünnetini bırakmayın”* (Ebû Dâvûd, Tatavvu 3; Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, II, 405) diye emretmek suretiyle, sadece normal zamanlarda değil, yolculukta, tehlikeli zamanlarda bile bu iki rek`at sünnetin kılınmasını tavsiye etmiştir. Her ne pahasına olursa olsun sabah namazının sünnetini kılmayı tavsiye etmekle Resûlullah Efendimiz bu namazın önemini göstermiş, onu kılan müslümanın kazanacağı sevabın çok büyük olduğunu anlatmak istemiştir.

Herhangi bir özrü bulunmadan bütün nâfile namazların oturarak kılınabileceğini bütün mezhep imamları kabul etmişlerdir. Fakat İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe, bir özrü bulunmadan sabah namazının sünnetini oturarak kılmayı doğru bulmamıştır. Bunun sebebi, onun bu sünneti, müekked sünnetlerin en kuvvetlisi olarak kabul etmesidir. İmam farza başladıktan sonra hiçbir sünnet kılınmaz. Fakat Hanefî mezhebinin imamları, sabah namazının sünnetine verdikleri önem dolayısıyla bir istisnâ getirmişlerdir. Onlara göre, sabah namazının sünnetini evinde kılmayıp câmide kılmayı düşünen bir kimse, câmiye geldiğinde imamın farza durduğunu görecek olursa, şöyle düşünmelidir: “Şayet ben farzın ilk rek`atını kaçıracak olursam son rek`atına yetişebilir miyim?” Eğer o kimse son rek’ata yetişeceğinden emin olursa, sabah namazının iki rek`at sünnetini kılmalıdır.

1103 numaralı hadiste bu namazdan “nâfile namaz” diye söz edilmesi, farz namazlardan önce ve sonra kılınan sünnetlerin esasen birer nâfile namaz olması sebebiyledir. Bununla beraber nâfile namazların her birinin aynı değerde olmadığı, bir kısmının sevabının diğerinden daha çok olduğu anlaşılmaktadır.

1102 numaralı hadiste Âişe annemiz, Resûl-i Ekrem Efendimiz’in öğle namazının dört rek`at ilk sünnetini de hiç terk etmediğini belirtmektedir ki, bu hadis 1116 numarayla tekrar gelecek ve orada açıklanacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz sabah namazının iki rek`at sünnetini hiç terketmemiş, her zaman kılmıştır.

2. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının sünnetine diğer sünnet namazlardan daha fazla değer vermiştir.

3. Efendimiz sabah namazının sünnetini, dünyadan ve dünyadaki her şeyden daha değerli bulmuştur.

1105- وعنْ أَبي عبدِ اللَّهِ بِلالِ بنِ رَبَاحٍ رضيَ اللَّه عنْهُ ، مُؤَذِّنِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَ نَّهُ أَتَى رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِيُؤذِنَه بِصَلاةِ الغدَاةِ ، فَشَغَلتْ عَائشَةُ بِلالاً بِأَمْرٍ سَأَلَتهُ عَنْهُ حَتى أَصبَحَ جِدًّا ، فَقَامَ بِلالٌ فَآذنَهُ بِالصَّلاةِ ، وتَابَعَ أَذَانَهُ ، فَلَم يَخْرُجْ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلما خَرَج صلَّى بِالنَّاسِ ، فَأَخبَرهُ أَنَّ عائِشَةَ شَغَلَتْهُ بِأَمْرٍ سَأَلَتْهُ عنْهُ حتى أَصبحَ جدًّا ، وأَنَّهُ أَبطَأَ عَلَيهِ بالخُروجِ ، فَقَال يَعْني النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِني كُنْتُ رَكَعْتُ ركعتي الفَجْرِ » فقالَ: يا رسول اللَّهِ إِنَّك أَصْبَحْتَ جِدًّا ؟ فقالَ:«لوْ أَصبَحتُ أَكْثَرَ مِما أَصبَحتُ ، لرَكعْتُهما ، وأَحْسنْتُهُمَا وَأَجمَلْتُهُمَا»رواه أَبو داود بإِسناد حسن .

1105. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in müezzini Ebû Abdullah Bilâl İbni Rebâh *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, birgün kendisi Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e sabah namazı vaktinin girdiğini haber vermeye gelmişti. Hz. Âişe, Bilâl'e bazı şeyler sorarak onu ortalık iyice ağarıncaya kadar meşgul etti. Bunun üzerine Bilâl Resûlullah'a namaz vaktinin girdiğini haber verdi. Hz. Peygamber namaza çıkmayınca, Bilâl namaz vaktinin girdiğini ona bir kere daha haber verdi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* mescide gelerek sabah namazını kıldırdı. O zaman Bilâl Resûlullah'a durumu anlattı. Kendisini Hz. Âişe'nin, sorduğu bir şey sebebiyle, ortalık ağarıncaya kadar meşgul ettiğini, Peygamber *aleyhisselâm* namaza gelmeyince, ikinci defa haber verdiğini söyledi.

O zaman Resûlullah:

- **"Ben sabah namazının iki rek`at sünnetini kılıyordum"** buyurdu.

Bilâl:

- (İyi ama) Yâ Resûlallah! Namaza çok geç geldiniz, deyince Peygamber *aleyhisselâm*:

- **"Şayet daha geç kalsaydım, yine de bu iki rek`at sünneti bütün gereklerini yerine getirerek mükemmel şekilde kılardım"** buyurdu.

Ebû Dâvûd, Tatavvu 3

Bilâl İbni Rebâh

Habeş asıllı bir köle olduğu için Bilâl-i Habeşî diye anılır. Mekke'de müslüman olduğunu açıkça söyleyen ilk yedi kişiden biriydi. Annesi ***Hamâme*** *de müslümandı; bu sebeple her ikisi de İslâmiyet'in ilk yıllarında kâfirlerden çok eziyet gördüler. Bilâl'in sahibi olan Ümeyye İbni Halef onu kızgın kumların üzerine yatırır, büyük bir kaya parçasını göğsünün üzerine koydurur, sonra da onu dininden dönmeye zorlardı; fakat Bilâl bu durumda bile* ***"Rabbim Allah'tır; O birdir"*** *diyerek dayanılmaz işkenceye göğüs gererdi. Onu Hz. Ebû Bekir sahibinden satın alarak âzât etti.*

Hicretin birinci yılında ilk ezanı okumasıyla tanınan Bilâl-i Habeşî, hazarda ve seferde devamlı surette Hz. Peygamber'in müezzinliğini yaptı.

Başta Bedir olmak üzere Resûl-i Ekrem ile birlikte bütün gazvelere katıldı. Mekke'nin fethedildiği gün Kâbe'nin damına çıkarak fetih ezanını okudu. Hz. Peygamber'in abdest suyunu temin eder, şahsî ihtiyaçlarını karşılar, savaşlarda geceleyin onu korur, gündüzleri gölgelenmesini sağlar, diğer devlet işlerinin yapılmasında Resûlullah'a yardım ederdi.

Hz. Peygamber'in vefatından sonra bir daha ezan okumadı. Hz. Ömer'in hilâfeti zamanında Medine'den ayrılarak Suriye'de bazı savaşlara katıldı. Orada müslümanlar Bilâl'in ezan okuması için halifeden aracı olmasını istediler. Hz. Ömer'in isteği üzerine Bilâl bir defa ezan okudu. Resûlullah'ın zamanını hatırlayan müslümanlar gözyaşı döktüler.

Bir defasında Resûl-i Ekrem ona, "Bu gece cennette, önümde senin pabuçlarının sesini duydum", buyurarak kendisinin cennetlik olduğunu müjdelemiş ve hangi ameli sebebiyle bu dereceyi kazandığını sormuştu. O da her abdest aldıktan sonra bir miktar nâfile namaz kıldığını söylemişti. Bilâl-i Habeşî Peygamber aleyhisselâm'dan kırk dört hadis rivayet etmiştir.

Resûlullah'ın bu siyah tenli âşığı altmış küsur yaşında Dımaşk'ta vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bilâl-i Habeşî sabah ezanını çok erken okurdu. Sabah namazı kılınacağı zaman Resûl-i Ekrem Efendimiz'e gelerek "es-Selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyyü ve rahmetullahi ve berekâtühû" diye namaz vaktinin girdiğini haber verirdi. Daha önce sabah namazının sünnetini kılarak sağ tarafına uzanmış olan Resûlullah Efendimiz, Bilâl'in sesini duyunca Mescid-i Nebevî'ye çıkar ve namazı kıldırırdı.

Bilâl o gün de öyle yapacaktı. Fakat Hz. Âişe buna fırsat vermedi. Babası Hz. Ebû Bekir'in âzatlı kölesi olması sebebiyle aile efrâdından biri gibi kabul ettiği Bilâl'e bazı şeyler sordu. Sorular uzadığı halde, Bilâl, Hz. Âişe'ye duyduğu saygı sebebiyle, onun sözünü kesip de sabah namazı vaktinin geçmekte olduğunu söyleyemedi. Sözü bitene kadar onu dinledi. Sonra Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e sabah namazı vaktinin girdiğini haber verdi. Bu sırada Resûl-i Zîşân sabah namazının sünnetini kılmakta olduğu için Bilâl'e cevap veremedi. Vaktin hayli ilerlediğini gören

Bilâl, Efendimiz’in uyanmadığını sanarak ona vaktin girdiğini tekrar hatırlattı. O sırada sabah namazının sünnetini kılıp bitirmiş olan Peygamber *aleyhisselâm* dışarı çıktı ve kendisini bekleyen cemaate sabah namazını kıldırdı. Fakat Resûlullah’ın o sâdık müezzini, kendisini bağışlaması ümidiyle bu aksaklığın sebebini arzetmek istedi ve Hz. Âişe’nin kendisini meşgul etmesi yüzünden namaz vaktinin girdiğini zamanında haber veremediğini söyledi. Peygamber *aleyhisselâm*, Bilâl’e, vaktin girdiğini kendisine haber verdiği sırada sabah namazının sünnetini kıldığını söyleyince, Bilâl sabah namazı vaktinin çıkması ihtimaline rağmen Resûlullah’ın yine de sünnet kılmasına hayret etti ve bunu açıkça söyledi.

İşte o zaman Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

“Şayet daha geç kalsaydım, yine de bu iki rek`at sünneti bütün gereklerini yerine getirerek mükemmel şekilde kılardım” buyurmak suretiyle sabah namazının sünnetini mutlaka kılmak gerektiğini ifade etti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz’in müezzini Bilâl-i Habeşî sabah ezanını erken okurdu. Namaz kılınacağı zaman Peygamber Efendimiz’e haber verir, o da mescide çıkarak namazı kıldırırdı.

2. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının sünnetini evinde kılardı.

3. Sabah namazının vakti ne kadar daralsa da Peygamber Efendimiz sabah namazının sünnetini hiç terketmez, onu gereklerini yerine getirerek kılardı.

197- باب تخفيف ركعتي الفجر وبيان ما يقرأ فيهما ، وبيان وقتهما

SABAH NAMAZININ SÜNNETİNİN NASIL KILINACAĞI

SABAH NAMAZININ SÜNNETİNİN FAZLA UZATMADAN KILINACAĞI, BU SIRADA NE OKUNACAĞI VE NE ZAMAN EDÂ EDİLECEĞİ

Hadisler

1106- عنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّهِ عَنْهَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصَلي رَكْعتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ بَيْنَ النِّدَاءِ وَالإِقَامةِ مِن صَلاة الصُّبْحِ . مُتَّفَقٌ عليه .

وفي روايةٍ لهمَا: يُصَلِّي رَكعتَي الفَجْرِ، فَيُخَفِّفُهمَا حتى أَقُولَ: هَل قرَأَ فيهما بِأُمِّ القُرْآنِ؟،

وفِي روايةٍ لمُسْلِمٍ : كان يُصَلِّي ركعَتَي الفَجْرِ إِذَا سمِعَ الأَذَانَ ويُخَفِّفُهما .

وفي روايةٍ : إِذا طَلَع الفَجْرُ .

1106. Âişe *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının ezanı ile kameti arasında fazla uzatmadan iki rek'at namaz kılardı.

Buhârî, Ezân 12; Müslim, Müsâfirîn 91

Buhârî ile Müslim'in diğer bir rivayetine göre Hz. Âişe şöyle dedi:

Resûlullah sabah namazının iki rek`at sünnetini o kadar hafif kılardı ki, acaba Fâtiha sûresini okudu mu diye kendi kendime sorardım.

Buhârî, Teheccüd 28; Müslim, Müsâfirîn 92. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 3; Nesâî, İftitah 40

Müslim'in bir rivayetine göre Hz. Âişe şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem sabah ezanını duyduğu zaman sabah namazının sünnetini fazla uzatmadan kılardı.

Müslim, Müsâfirîn 90. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 60

Diğer bir rivayette Hz. Âişe, tanyeri ağardığı zaman kılardı, dedi.

Müslim, Müsâfirîn, 93

1108. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1107- وعَنْ حفصَةَ رضِي اللَّهِ عنْهَا أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا أَذَّنَ المُؤَذِّنُ للصُّبحِ ، وَبَدَا

الصُّبحُ ، صلّى ركعتيْن خَفيفتينِ . متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلمٍ : كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ إذا طَلَعَ الفَجْرُ لا يُصلي إِلاَّ رَكْعَتيْنِ خَفيفَتيْنِ.

1107. Hafsa *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre, müezzin sabah ezanını okuduğu ve tan yeri de ağardığı zaman Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* fazla uzatmadan iki rek`at namaz kılardı.

Buhârî, Ezân 12; Müslim, Müsâfirîn 87

Müslim’in diğer bir rivayetine göre Hz. Hafsa şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* tan yeri ağardığı zaman hafifçe kıldığı iki rek`at namazdan başka nâfile kılmazdı.

Müslim, Müsâfirîn 88. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 60

1108. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1108- وعَن ابن عُمرَ رَضِي اللَّه عَنْهما قال : كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي مِنَ اللَّيْلِ مثْنَى مثْنَى ، ويُوتِر برَكْعَةٍ مِن آخِرِ اللَّيْلِ ، ويُصَلِّي الرَّكعَتينِ قَبْل صَلاةِ الغَداةِ ، وَكَأَنَّ الأذَانَ بأُذُنَيْهِ . متفقٌ عليه .

1108. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* gece namazlarını ikişer rek`at kılar, gecenin sonunda ise bir rek`at vitir kılardı. Sabah namazının farzından önce de, kulağı kamette olduğu halde, çabucak iki rek`at namaz kılardı.

Buhârî, Vitir 2; Müslim, Müsâfirîn 157. Ayrıca bk. Tirmizî, Vitir 8

Açıklamalar

Yukarıdaki üç hadis, Resûlullah Efendimiz’in sabah namazının sünnetini nasıl kıldığını anlatmaktadır. Daha aşağıdaki hadislerde onun sabah namazının sünnetinde zamm-ı sûre olarak neleri okuduğu görüldüğü zaman, bu iki rek`at namazı fazla uzatmadan, diğer bir ifadeyle hafif bir şekilde kıldığı daha iyi anlaşılacaktır. Hz. Âişe’nin, “Resûlullah sabah namazının iki rek`at sünnetini o kadar hafif kılardı ki ‘Acaba Fâtiha sûresini okudu mu?’ diye kendi kendime sorardım” demesi de bunu göstermektedir. Resûl-

i Ekrem’in Fâtiha sûresini okuduğundan Hz. Âişe’nin elbette şüphesi yoktu. Fakat diğer zamanlarda kıldığı nâfile namazlarda uzun sûreler okuduğu halde, sabah namazının sünnetini kılarken çok kısa sûreler okuduğunu, rükû ve sücûdunu daha hafif tuttuğunu böyle anlatmaktadır. Bu tür ifadelere bakarak sabah namazının sünnetinde hiçbir şey okumamak gerektiğini veya sadece Fâtiha sûresini okumanın yeterli olacağını söyleyen âlimler olmuştur. Resûl-i Ekrem Efendimiz sabah namazının sünnetini çabucak kılsa bile (1105 numaralı hadiste görüldüğü üzere), *“bu iki rek’at sünneti bütün gereklerini yerine getirerek mükemmel bir şekilde”* kılmıştır.

Efendimiz’in bu sünneti çabucak kılmasının sebebi, uzun âyetler okuyarak kılacağı sabah namazının farzına daha fazla zaman kalması içindi. Sonuncu hadisteki, sabah namazının sünnetini kulağı kamette olduğu halde kıldığına dair ifade de bunu göstermektedir.

Yukarıdaki rivayetlerden Efendimiz’in bu sünneti tanyeri ağarmaya başladıktan sonra kıldığı da anlaşılmaktadır.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*’in geceleyin nâfile namazları ikişer rek`at kıldığını, sonunda bir rek`at vitir kıldığını görmekteyiz (Bu konu vitir namazının ele alındığı 1134-1140 numaralı hadisler, gece ibadetinin faziletinden söz edildiği 1162-1189 numaralı hadisler arasında genişçe ele alınacak, onun gece namazlarını nasıl ve kaç rek`at kıldığı orada belirtilecektir).

1106 numaralı hadisimizin rivayetlerinden birinde Hz. Âişe’nin Fâtiha sûresinden, Kur’an’ın anası anlamında **“Ümmü’l-Kur’ân”** diye bahsettiği görülmektedir. Fâtiha sûresi Kur’ân-ı Kerîm’in özü ve esası mahiyetinde olduğu için ona bazan Ümmü’l-Kur’ân, bazan da yine aynı anlamda olmak üzere **“Ümmü’l-Kitâb”** denmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Sabah namazının sünneti, tanyeri ağardıktan sonra kılınmalıdır.

2. Tanyeri ağardıktan sonra Peygamber Efendimiz, farzdan önce, sabah namazının sünnetinden başka namaz kılmamıştır.

3. Gece namazlarını Resûl-i Ekrem’in yaptığı gibi ikişer rek`at kılmalıdır.

4. Hz. Peygamber nâfile namazlarda uzun sûreler okumakla beraber, sabah namazının sünnetinde kısa sûreler okur, rükû ve sücûdunu da fazla uzatmazdı. Câmiye ve cemaate gidemeyen kimselerin, sabah namazının sünnetini kılarken uzun sûreler okumasında bir sakınca yoktur.

5. Sabah namazının sünneti, her şeye rağmen terkedilmemesi gereken bir sünnet-i müekkededir.

1109- وعَنِ ابنِ عباسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمٍ كانَ يَقْرَأُ في رَكْعَتَي الْفَجْرِ في الأولى مِنْهُمَا : { قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ ومَا أُنْزِلَ إِليْنَا } الآيةُ التي في البقرة ، وفي الآخِرَةِ مِنهما : { آمَنَّا بِاللَّهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسلمُونَ } .

وفي روايةٍ : في الآخرةِ التي في آلِ عِمرانَ : { تَعَالَوْا إِلى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنا وَبَيْنُكُمْ } رواهما مسلم .

1109. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ'*dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının iki rek`at sünnetini kılarken birinci rek`atta, Bakara sûresindeki **"Biz Allah'a ve bize indirilen Kur'an'a...inandık"** anlamındaki âyeti, ikinci rek`atta da **"Biz Allah'a inandık; şâhid ol ki, biz müslümanlarız"** anlamındaki âyeti okurdu.

Müslim, Müsâfirîn 99. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 3; Nesâî, İftitah 38

Diğer bir rivayete göre ise, ikinci rek`atta Âl-i İmrân sûresindeki **"Söyle onlara: Ey kendilerine kitap verilenler! Gelin, aramızda müşterek olan bir kelime etrafında toplanalım"** âyetini okurdu.

Müslim, Müsâfirîn 100

1111. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1110- وعنْ أَبي هُريرةَ رَضِي اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمٍ قرَأَ في رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ : {قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ } و { قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ } رواه مسلم .

1110. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının iki rek`at sünnetinde Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okurdu.

Müslim, Müsâfirîn 98. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 3; Nesâî, İftitah 39; İbni Mâce, İkâmet 102

1111. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1111- وعنِ ابنِ عمر رضِيَ اللَّه عنهُما ، قال : رمقْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَهْراً يقْرَأُ في الرَّكْعَتيْنِ قَبْلَ الْفَجْرِ : { قُلْ يَا أَيُّهَا الكَافِرُونَ }، و: { قل هُوَ اللَّه أَحَدٌ } . رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ .

1111. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Bir ay boyunca Peygamber *aleyhisselâm*'ın namazına dikkat ettim, sabah namazının sünnetinde Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okurdu.

Tirmizî, Mevâkît 191. Ayrıca bk. Nesâî, İftitah 68; İbni Mâce, İkâmet 102

Açıklamalar

Yukarıdaki üç hadiste, Peygamber Efendimiz'in sabah namazının sünnetini kılarken Fâtiha'dan sonra okuduğu sûre ve âyetler belirtilmektedir. Konumuzun daha önce geçen hadislerinde de, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sabah namazının iki rek`at sünnetini fazla uzatmadan kıldığını görmüştük. Bir namazın fazla uzatmadan, hafifçe kılınabilmesi, şüphesiz o namazda okunan sûrelerle yakından ilgilidir.

İbni Abbas'ın rivayet ettiği ilk hadisten, hatta onun Sünen-i Ebî Dâvûd'daki rivayetinden öğrendiğimize göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının sünnetinin ilk rek`atında çoğu zaman Bakara sûresi'nin, **"Biz Allah'a ve bize indirilen Kur'an'a; İbrâhim, İsmâil, İshâk, Ya`kûb ve torunlarına indirilenlere, Mûsâ ve Îsâ'ya verilenlere ve bütün peygamberlere Rableri tarafından verilen kitap ve âyetlere inandık. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz. Biz Allah'a boyun eğen müslümanlarız, deyin"** anlamındaki 136. âyetini okurdu.

Sabah namazının sünnetinin ikinci rek`atında de Âl-i İmrân sûresi'nin **"Allah'a iman ettik; Sen de bizim müslüman olduğumuza şâhid ol!"** anlamındaki 52. âyetini okurdu. Bir başka rivayete göre ise, ikinci rek`atta, Âl-i İmrân sûresinin **"Söyle onlara: Ey kendilerine kitap verilenler! Gelin aramızda müşterek olan bir kelime etrafında toplanalım: Allah'tan başkasına tapmayalım; hiçbir şeyi O'na ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın. Yine de yüz çevirirlerse: 'Bizim müslüman olduğumuza şâhid olun!' deyin"** anlamındaki 64. âyetini okurdu.

Ebû Dâvûd'daki bir rivayete göre ise (Tatavvu 3), sabah namazının sünnetinin birinci rek`atında Âl-i İmrân sûresinin **"De ki: Biz Allah'a, bize indirilene, İbrâhim, İsmâil, İshak, Ya`kub ve Ya`kub oğullarına indirilenlere...iman ettik"** anlamındaki 84. âyetini, ikinci rek`atta da yine Âl-i İmrân sûresinin **"Ey bizim Rabbimiz! İndirdiğine inandık ve Peygamber'e uyduk. Şimdi bizi, birliğini ve peygamberlerini tasdik eden şâhidlerden yaz"** anlamındaki 53. âyetini veya Bakara sûresinin "**Şüphesiz biz seni Kur'an'la müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. Sen cehennemliklerin suçundan sorumlu olmayacaksın"** anlamındaki 119. âyetini okurdu.

Ebû Hüreyre ve Abdullah İbni Ömer de bu konuda görüp duyduklarını anlatmışlardır. Hatta Sünen-i Tirmizî ve İbni Mâce'deki rivayete göre İbni Ömer bir ay boyunca, Nesâî'deki rivayete göre de yirmi gün boyunca Resûlullah Efendimiz'in sabah namazının sünnetinde ne okuduğuna iyice dikkat ettiğini, birinci rek`atta **"Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn"** diye başlayan Kâfirûn sûresini, ikinci rek`atta ise **"Kul hüvellâhü ahad"** diye başlayan İhlâs sûresini okuduğunu tesbit ettiğini söylemektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz sabah namazının farzında uzun sûreler ve âyetler okuyabilmek için sabah namazının sünnetinde kısa âyet ve sûreler okurdu.

2. Sabah namazının sünnetinde, bazan Bakara ve Âl-i İmran sûrelerinden kısa âyetler, bazan da birinci rek`atta Kâfirûn, ikinci rek`atta İhlâs sûrelerini okurdu.

198- باب استحباب الاضطجاع بعد بعد ركعتي الفجر على جنبه الأيمن والحثِّ عليه سواء كان تهجَّدَ بالليل أم لا

SABAH NAMAZININ SÜNNETİNDEN SONRA BİRAZCIK UZANMAK

BİR KİMSE TEHECCÜD NAMAZI KILSA DA KILMASA DA,
SABAH NAMAZININ SÜNNETİNİ KILDIKTAN SONRA SAĞ TARAFINA
UZANARAK YATMASININ MÜSTEHAB OLDUĞU

Hadisler

1112- عنْ عائِشَةَ رَضِي اللَّه عنهَا قالَت : كانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا صلَّى رَكْعَتي الْفَجْرِ ، اضْطَجع على شِقِّهِ الأَيْمنِ . رواه البخاريُّ .

1112. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazının iki rek`at sünnetini kıldıktan sonra sağ tarafına uzanarak yatardı.

Buhârî, Teheccüd 23. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 26

1114. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1113- وَعنْهَا قَالَتْ : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصَلِّي فيما بيْنَ أَنْ يفْرُغَ مِنْ صلاةِ الْعشَاءِ إلى الْفجْرِ إحْدَى عَشْرَةَ رَكْعةً يُسَلِّمُ بيْنَ كُلِّ ركعَتيْنِ ، ويُوتِرُ بِوَاحِدَةٍ ، فَإذا سَكَتَ المُؤَذِّنُ مِنْ صلاةِ الْفَجْرِ ، وتَبيَّنَ لَهُ الْفَجْرُ ، وَجاءَهُ المُؤَذِّنُ ، قام فَرَكَعَ رَكْعَتيْن خَفِيفَتَيْنِ ، ثُمَّ اضْطَجَعَ عَلى شِقِّه الأَيْمَنِ ، هكذا حَتَّى يأْتِيَهُ المُؤَذِّنُ

للإِقَامَةِ . رواه مُسْلِمٌ .،قَوْلَهَا : «يُسلَمُ بيْن كَلِّ رَكَعتَيْن » هكذا هو في مسلمٍ ومعناه : بعْد كُلِّ رَكْعتَيْنِ .

1113. Yine Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* yatsı namazı ile sabah namazı arasındaki sürede on bir rek`at namaz kılardı. İki rek`atta bir selâm verir ve sonunda bir rek`at vitir kılardı. Müezzin, sabah ezanını okuduktan sonra tanyeri ağarmaya başlayınca Resûl-i Ekrem'i uyandırır, o da kalkıp fazla uzatmadan iki rek`at namaz kılar, sonra müezzin tekrar gelip namaza başlanacağını haber verinceye kadar sağ tarafına uzanıp yatardı.

Müslim, Müsâfirîn 121, 122. Ayrıca bk. Buhârî, Ezân 15; Ebû Dâvûd, Tatavvu 26; Tirmizî, Mevâkît 208; Nesâî, Ezân 41; İbni Mâce, İkâmet 126

1114. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1114- وعنْ أَبي هُريرةَ رضيَ اللَّه عنهُ ، قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا صَلَّى أَحَدُكُمْ ركْعَتَيِ الفَجْرِ فَلْيَضطَجِعْ عَلى يمِينِهِ » .

رَوَاه أَبو داود ، والترمذي بأَسانِيدَ صحيحةٍ . قالَ الترمذي : حديثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ .

1114. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz sabah namazının iki rek`at sünnetini kılınca sağ tarafı üzerine yatsın."

Ebû Dâvûd, Tatavvu 4; Tirmizî, Mevâkît 194

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerin her üçünde de Resûl-i Ekrem Efendimizin sabah namazının iki rek`at sünnetini kıldıktan sonra sağ tarafı üzerine uzanarak biraz istirahat ettiği anlatılmaktadır. Hatta bu hadislerin sonuncusunda Efendimiz'in böyle yapmayı ümmetine de tavsiye ettiği görülmektedir.

Resûlullah Efendimiz'in böyle bir dinlenmeye neden ihtiyaç hissettiği hatıra gelebilir. Bu kısa istirahat onun geceleyin uzun süre ibadet etmesiyle ilgilidir. 1113 numaralı hadise bakarak, Efendimiz'in geceleyin kıldığı namazın, bir rek`atı vitir olmak üzere topu topu on bir rek`at olduğu, bu kadar bir namazın insanı fazla yormayacağı söylenebilir. Fakat bu hadisin 1174 numarayla gelecek olan diğer bir rivayetindeki küçük bir ilave okunduğu zaman, bu tereddütlerin hepsi yok olup gider. O ilâvede, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in gece namazı kılarken secdeye kapandığı zaman, elli âyet okunacak kadar uzun bir süre başını secdeden kaldırmadığı belirtilmektedir. 1162-1189 numaralı hadisler arasındaki "Gece Namaz Kılmanın Fazileti" bölümünde bu konu inşallah enine boyuna ele alınacak, Kâinâtın Efendisi'nin bazan ayakları şişinceye kadar ibadet ettiği görülecektir.

Peygamber *aleyhisselâm*'ın sabah namazının sünnetini hafifçe kıldıktan sonra müezzin gelip de farza başlanacağını haber verinceye kadar sağ tarafına yatarak birazcık istirahat etmesinin bir sebebi daha vardır. O da sabah namazının farzını uzun âyetler okuyarak kıldıracağı için, bu namaza zinde bir şekilde başlama gereğidir. Ümmetine, sabah namazının sünnetini kıldıktan sonra sağ yanına uzanarak birazcık dinlenmeyi tavsiye etmesinin hikmeti, onların da sabah namazının farzını uyuklamadan, esnemeden, uyanık bir zihinle kılmalarını sağlamaktır.

Bu söylediklerimize bir üçüncü sebebi daha ilave etmek mümkündür. İnsanın sağ tarafına uzanması hali, onun kabirde yatış şeklidir. Sanki Efendimiz, ölümle içli dışlı olmamızı, onu her zaman hatırlayıp kendimize çeki düzen vermemizi istemektedir.

Resûlullah Efendimiz'in vitir namazını nasıl kıldığı, 1134-1140 numaralı hadislerin yer aldığı "Vitir Namazı" konusunda ele alınacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yatsı namazı ile sabah namazı arasında on bir rek`at namaz kılardı. Bu esnada iki rek`atta bir selâm verir, vitir namazını tek rek`at olarak kılardı.

2. Sabah namazı vakti girince, Peygamber *aleyhisselâm*'ın müezzini gelerek onu uyandırır, o da kalkıp sabah namazının sünnetini kılardı.

3. Peygamber Efendimiz sabah namazının sünnetini kıldıktan sonra, farzı zinde bir şekilde kılabilmek için sağ tarafına uzanarak biraz istirahat ederdi.

4. Sabah namazının farzına başlanacağı zaman müezzin tekrar gelerek Efendimiz'e haber verir; o da Mescid-i Nebevî'ye çıkarak namazı kıldırırdı.

199- باب سُنّة الظهر

ÖĞLE NAMAZININ SÜNNETİ

Hadisler

1115- عَنِ ابنِ عُمَرَ ، رَضيَ اللَّه عنْهُما ، قالَ : صلَّيْتُ مَع رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ركْعَتَيْنِ قَبْل الظُّهْرِ ، ورَكْعَتيْنِ بعدَهَا . متفقٌ عليه .

1115. İbni Ömer *radıyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile beraber öğle namazının farzından önce iki, farzından sonra da iki rek`at namaz kıldım.

Buhârî, Teheccüd 29, 34; Müslim, Müsâfirîn 104. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 189, 199, 205; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 66; İbni Mâce, İkâmet 100

1120. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1116- وعَنْ عائِشَة رَضِيَ اللَّه عنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان لا يدعُ أَرْبعاً قَبْلَ الظُّهْرِ ، رواه البخاريُّ .

1116. Âişe *radıyallâhu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *aleyhisselâm* öğle namazının farzından önce dört rek`at namaz kılmayı hiç ihmal etmezdi.

Buhârî, Teheccüd 34. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 1; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 56

1120. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1117- وَعَنها قالتْ : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم يُصَلِّي في بَيْتي قَبْلَ الظُّهْرِ أَرْبَعاً ، ثم يخْرُجُ فَيُصلِّي بِالنَّاسِ ، ثُمَّ يدخُلُ فَيُصَلِّي رَكْعَتَينْ ، وَكانَ يُصلِّي بِالنَّاس المَغْرِب ، ثُمَّ يَدْخُلُ بيتي فَيُصلِّي رَكْعَتْين ، وَيُصَلِّي بِالنَّاسِ العِشاءَ ، وَيدْخُلُ بَيْتي فَيُصلِّي ركْعَتَيْنِ . رواه مسلم .

1117. Yine Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Peygamber *aleyhisselâm* öğle namazının farzından önce benim evimde dört rek`at namaz kılar, sonra mescide çıkıp halka öğle namazının farzını kıldırırdı. Daha sonra eve gelerek iki rek`at namaz kılardı. Cemaate akşam namazını kıldırdıktan sonra evime gelerek iki rek`at sünnet kılardı. Yatsı namazının farzını kıldırdıktan sonra yine evime gelerek iki rek`at sünnet kılardı.

Müslim, Müsâfirîn 105. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 1

1120. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1118- وعن أُمِّ حَبِيبَةَ رَضِيَ اللَّه عنها قَالَتْ : قال رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «منْ حَافظَ عَلى أَرْبَعِ ركعَاتٍ قَبْلَ الظُّهْرِ ، وَأَرْبعٍ بَعْدَهَا ، حَرَّمهُ اللَّه على النَّارَ » .

رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1118. Ümmü Habîbe *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse öğle namazının farzından önce dört, farzından sonra da dört rek`at sünneti devamlı olarak kılarsa, Allah Teâlâ onu cehenneme haram kılar.”

Ebû Dâvûd, Tatavvu 7; Tirmizî, Salât 200. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 67; İbni Mâce, İkâmet 108.

1120. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1119- وعَنْ عبدِ اللّهِ بنِ السائب رضِيَ اللّه عَنْهُ أنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصَلِّي أَرْبعاً بعْدَ أن تَزول الشَّمْسُ قَبْلَ الظُّهْرِ ، وقَالَ : « إِنَّهَا سَاعَةٌ تُفْتَحُ فِيهَا أَبوابُ السَّمَاءِ ، فأُحِبُّ أَن يَصعَدَ لي فيها عمَلٌ صَالِحٌ » رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1119. Abdullah İbni'sSâib *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* zeval vaktinden sonra ve öğle namazının farzından önce dört rek`at sünnet kılar ve şöyle buyururdu:

"Bu vakit, gök kapılarının açıldığı bir zamandır. O saatte iyi bir amelimin Allah'ın huzuruna çıkmasını isterim."

Tirmizî, Vitir 16. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 105

Abdullah İbni's-Sâib

Küçük yaşta Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'i gören bahtiyarlardan biridir. Babası Sâib, Efendimiz'in Câhiliye devrinde ticaretle uğraştığı sıralarda ortağıydı. Abdullah İbni's-Sâib Übey İbni Ka`b ile Hz. Ömer'den Kur'ân-ı Kerîm kıraati öğrendi. Kendisinden de bu ilmi Mücâhid ile kıraat imamlarından İbni Kesîr öğrendi. Hz. Peygamber'den yedi hadis rivayet etmiş olan Abdullah İbni's-Sâib, hicrî 70 tarihinde vefat etti.

Alllah ondan razı olsun.

1120. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1120- وعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا لَمْ يُصَلِّ أَرْبعاً قبْلَ الظهْرِ، صَلاَّهُنَّ بعْدَها . رَوَاهُ الترمذيُّ وَقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1120. Âişe *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* öğle namazının farzından önce dört rek`at sünnet kılamadığı zaman, onu farzdan sonra kılardı.

Tirmizî, Salât 200. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 106.

Açıklamalar

Öncelikle öğle vaktinin değerini belirten 1119 numaralı hadise bakalım. Bu hadiste Efendimiz, öğle vaktinin, müslümanların yaptığı güzel amellerin, iyi işlerin Allah'ın yüce huzuruna yükselip ona sunulduğu bir zaman olduğunu ve bu maksatla öğleyin *"gök kapılarının açıldığını"* belirtmekte, böyle değerli bir zamanda *"iyi bir amelinin Allah'ın huzuruna çıkmasını istediğini"* söylemektedir. Şu halde müslümanlar böyle bir fırsatı kaçırmamalı; öğle vakti girince, öğle namazını, aşağıda anlatılacağı şekilde sünnetleriyle birlikte zamanında kılmaya çalışmalıdır.

Öğle namazının sünnetlerine dair yukarıdaki altı hadisin hepsi de, Peygamber Efendimiz'in bu namazları hiç aksatmadan kıldığını göstermektedir.

Önce öğle namazının ilk sünnetine dair hadislere bakalım. Yukarıdaki hadislerden İbni Ömer tarafından rivayet edilen 1115 numaralı hadiste Peygamber *aleyhisselâm*'ın öğle namazının ilk sünnetini iki rek`at olarak kıldığı belirtilmekte, diğerlerinde ise bu namazı dört rek`at olarak kıldığı ifade edilmektedir. Öğle namazının ilk sünnetini Efendimiz'in iki rek`at kıldığı, başka kaynaklarda Hz. Âişe ve Hz. Ali tarafından da rivayet edilmektedir (Tirmizî, Salât 205).

Öğle namazının ilk sünnetinin rek`atları hakkında başka yorumlar da yapılmıştır. Bu yorumlardan birine göre, Allah'ın Resûlü bu namazı evinde kıldığı zaman dört rek`at, mescidde kıldığı zaman da iki rek`at olarak kılmıştır. Diğer bir yorum da şöyledir: Hz. Peygamber, dört rek`atlı bu namazın iki rek`atını evinde, geri kalan iki rek`atını de mescidde kılmış, fakat İbni Ömer gibi onun mescidde iki rek`at sünnet kıldığını görenler, öğle namazının ilk sünnetinin iki rek`at olduğunu zannetmişlerdir. Hz. Âişe ise durumu herkesten daha iyi bildiği için öğle namazının ilk sünnetinin dört rek`at olduğunu kesin ifadelerle belirtmiştir. Ashâb-ı kirâmın büyük çoğunluğunun bu namazı hep dört rek`at kılması, öğle namazının ilk sünnetinin dört rek`at olduğunu göstermektedir.

Hz. Âişe'nin 1120 numaralı hadiste belirttiğine göre Peygamber Efendimiz öğle namazının dört rek`at ilk sünnetini kılamadığı zaman, onu

mutlaka kılmak ister ve öğlenin farzından sonra kılardı. Sünen-i İbni Mâce'deki daha tafsilatlı rivayete göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu namazı öğlenin iki rek`at son sünnetinden sonra kılardı (İkâmet 106).

Öğle namazının farzından sonra kılınan son sünnete gelince: 1115 numaralı hadiste İbni Ömer, 1117 numaralı hadiste de Hz. Âişe, Peygamber Efendimiz'in bu sünneti iki rek`at kıldığını belirtmişlerdir. Bunu Hz. Ali de söylemiştir (Tirmizî, Salât 198).

Ümmü Habîbe vâlidemiz tarafından rivayet edilen 1118 numaralı hadis ise bir başka uygulamadan bahsetmektedir. Buna göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem, "Kim öğle namazının farzından önce dört, farzından sonra da dört rek`at sünneti devamlı olarak kılarsa, Allah Teâlâ o kimseyi cehenneme haram kılar"* buyurmuştur. Ümmü Habîbe *radıyallâhu anhâ*, bu hadisi Resûlullah Efendimiz'den duyduğu günden itibaren hep onun tavsiye ettiği gibi kıldığını söylemiştir (Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 67).

Burada şunu da belirtelim: Allah Teâlâ'nın bir kimseyi cehenneme haram kılması, onu kâfirler gibi ebediyen cehennemde bırakmaması anlamına gelir. Bir kimsenin ebediyen cehennemde kalmaması ise, rûhunu müslüman olarak teslim etmesine bağlıdır. Öğle namazının farzından önce dört, farzından sonra da dört rek`at sünneti devamlı kılanlara, dolaylı olarak böyle bir müjde de verilmektedir.

Öğle namazının son sünneti hakkındaki bu farklı rivayetler birbiriyle kesinlikle çelişmemekte, aksine Resûlullah Efendimiz öğle namazının son sünneti hakkında bize iki farklı örnek göstermekte ve âdetâ şöyle demektedir: Öğlenin son sünnetini iki rek`at olarak kılarsanız, yeterlidir; böylece benim sünnetimi yerine getirmiş olursunuz; ama dört rek`at olarak kılarsanız, bu da benim sünnetimdir; o takdirde daha çok sevap kazanırsınız; durumunuza uygun olanı siz tercih edin!

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz öğle namazının sünnetlerini hiç terketmezdi. Hatta öğlenin dört rek`at ilk sünnetini zamanında kılamazsa, bunu farzdan sonra kılardı. Namazlardan önce ve sonra kıldığı sünnetleri çoğu zaman evinde kılardı.

2. Öğlenin farzından önce ve sonra dörder rek`at sünnet kılanları Allah Teâlâ'nın cehenneme haram kılacağını söyler, böylece o kimselerin mü'min olarak öleceklerine işaret ederdi.

3. Öğle vaktinde, dua ve ibadetlerin kabul edilmesi için semâ kapılarının açıldığını belirtir; o vakitte yaptığı bir ibadetin Cenâb-ı Hakk'a arzedilmesini isterdi.

200- باب سُنَّة العصر

İKİNDİ NAMAZININ SÜNNETİ

Hadisler

1121- عنْ عليٍّ بنِ أَبي طَالبٍ رضي اللَّه عنْهُ ، قالَ : كانَ النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي قَبْلَ العَصْرِ أَرْبَعَ رَكعَاتٍ ، يَفْصِلُ بَيْنَهُنَّ بِالتَّسْليم عَلى الملائِكَةِ المقربِينَ ، وَمَنْ تبِعَهُمْ مِنَ المسْلِمِين وَالمؤمِنِينَ . رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1121. Ali İbni Ebû Tâlib *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ikindi namazının farzından önce dört rek`at namaz kılardı. İkinci rek`atın tahiyyatında Allah Teâlâ'ya en yakın meleklere ve onların yolunca giden müslüman ve mü'min kimselere selâm ederdi.

Tirmizî, Mevâkît 201, Cum`a 66. Ayrıca. bk. Nesâî, İmâmet 5; İbni Mâce, İkâmet 109

1123. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1122- وعَن ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عنْهُمَا ، عنِ النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « رَحِمَ اللَّه امْرَءاً صلَّى قبْلَ العَصْرِ أَرْبعاً » . رَوَاه أبو داود ، والترمذي وقالَ : حديثٌ حَسَنٌ .

1122. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'nın rivayetine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İkindi namazının farzından önce dört rek`at namaz kılan kimseye, Allah rahmetini ihsân etsin."

Ebû Dâvûd, Tatavvu 8; Tirmizî, Salât 201.

1123. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1123- وعنْ عليٍّ بن أَبي طالبٍ ، رَضِيَ اللَّه عنهُ ، أَنَّ النبيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصَلِّي قَبْلَ العَصرِ رَكْعَتَيْنِ . رَوَاه أبو داود بإسناد صحيح .

1123. Ali İbni Ebû Tâlib *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ikindi namazının farzından önce iki rek`at namaz kılardı.

Ebû Dâvûd, Tatavvu 8

Açıklamalar

İkindi namazının önemi, "Sabah ve İkindi Namazlarının Fazileti" bölümünde (1049-1054) ele alınmıştı.

Resûlullah Efendimiz'in ikindi namazının sünnetini bazan iki, bazan da dört rek`at olarak kıldığı yukarıdaki rivayetlerden anlaşılmaktadır. Bu rivayetlerin ikincisinde, ikindinin sünnetini dört rek`at olarak kılana Allah Teâlâ'nın rahmet etmesi için dua ettiği görülmektedir.

Hz. Peygamber'in, ikindinin sünnetini dört rek`at kıldığı zaman, 1121 numaralı hadiste belirtildiği üzere, ikinci rek`atın tahiyyatında meleklere ve müslümanlara selâm etmesi sözünü, aralarında Hanefîler'in de bulunduğu bazı âlimler, Resûl-i Ekrem'in *"es-Selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn" (Selâm bize ve Allah'ın sâlih kullarına olsun)* diye dua etmesi, sonra üçüncü rek`ate kalkması şeklinde yorumlamışlardır. İmam Şâfiî ve Ahmed İbni Hanbel ise bunu, ikinci rek`attan sonra selâm vermek, yani o dört rek`atı birbirinden ayrı ikişer rek`at olarak kılmak şeklinde anlamışlardır.

Peygamber Efendimiz'in bu sünneti bazan iki, bazan da dört rek`at olarak kılması, hem Hanefîler'in hem de diğer âlimlerin uygulamasının

doğru olduğunu göstermektedir. Hiçbir zaman unutulmamalıdır ki, âlimlerimizin bu nevi uygulamalarda farklı düşünüyor gibi görünmesi, daha sevap olanı tesbit etme gayretinden başka bir şey değildir. Allah hepsinden razı olsun. Meymûne vâlidemizin belirttiğine göre Resûl-i Ekrem Efendimiz, kıldığı bir namazı veya yaptığı hayırlı bir işi devamlı surette yapmak isterdi. Bir defasında devlet işleriyle meşgulken, ikindi namazından önce kıldığı iki rek`at namazı kılamamıştı. İkindi namazını kıldırdıktan sonra evine geldi ve kılamadığı o sünneti ikindinin farzından sonra kıldı (Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 334-335). Bu namazın, yine bir meşgale sebebiyle kılamadığı öğlenin son sünneti olduğu da rivayet edilmektedir. Âlimlerimiz ikindiden sonra Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kıldığı namazları araştırmışlar, o çeşitli sebeplerle kılmış olsa bile, ümmetine olan şefkati sebebiyle, ikindinin farzından sonra onların herhangi bir sünnet kılmalarını istemediği ve buna izin vermediği sonucuna varmışlardır. Hz. Ömer'in *"Peygamber aleyhisselâm ikindi namazından sonra, gün batıncaya kadar namaz kılmayı yasakladı"* (Buhârî, Mevâkît 30, 31) diye rivayet etmesi, bu yasağa rağmen ikindiden sonra namaz kılmaya kalkanlara engel olması, ikindiden sonra sünnet kılınmayacağını göstermektedir. Burada bir hususu daha belirtmekte fayda var: İslâm âlimleri ikindi namazının sünnetine dair rivayetlere bakarak bu namazın sünnet-i müekkede olmadığını söylemişlerdir. Buna göre ikindi namazının sünneti, bazan kılınıp bazan terkedilebilecek bir sünnet yani müstehap bir namazdır. Hal böyle olunca, vakti müsait olan kimseler bu sünneti kılmalı ve 1122 numaralı hadiste müjdelenen ilâhî rahmeti kazanmaya bakmalıdırlar.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz ikindi namazının sünnetini bazan iki bazan da dört rek`at olarak kılmıştır.
2. Allah'ın Resûlü, ikindinin farzından önce dört rek`at sünneti devamlı olarak kılanlara dua etmiştir.
3. İkindi namazının sünneti, sünnet-i müekkede (Efendimiz'in devamlı surette kıldığı bir namaz) olmamakla beraber, bu sünneti kılanlar büyük sevap kazanırlar.

201- باب سُنَّة المغرب بَعدَها وقبلَها
تقدم في هذه الأبواب حديث ابن عمر (انظر الحديث رقم 1095) ، وحديث عائشة (انظر الحديث رقم 1112) وهما صحيحان أن النبي صَلَّى اللَّهُ عَلَيهِ وَسَلَّم كان يصلي بعد المغرب ركعتين.

AKŞAM NAMAZININ SÜNNETİ

AKŞAM NAMAZININ FARZINDAN ÖNCE VE SONRA KILINAN SÜNNETLER

Hadisler

“Sünnet Namazların Fazileti” bahsinde İbni Ömer’in rivayet ettiği hadiste (nr. 1100) Resûl-i Ekrem’in akşam namazından sonra iki rek`at namaz kıldığı, “Öğle Namazı’nın Sünneti” bahsinde Hz. Âişe’nin rivayet ettiği hadiste de (nr. 1117) akşam namazını kıldırdıktan sonra eve gelerek iki rek`at namaz kıldığı geçmişti.

1124- وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ مُغَفَّلٍ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، عَنِ النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «صَلُّوا قَبلَ المَغرِب » قَالَ في الثَّالثَةِ : « لمَنْ شَاءَ » رواه البخاريُّ .

1124. Abdullah İbni Mugaffel *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* üç defa:

“Akşamın farzından önce (iki rek`at) namaz kılınız” buyurdu. Üçüncü defasında **“Dileyen kılsın”** diye ekledi.

Buhârî, Teheccüd 35, İ`tisâm 27. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 11; İbni Mâce, İkâmet 110

1127. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1125- وعن أَنسٍ رَضيَ اللَّه عَنْه قالَ : لَقَدْ رَأَيْتُ كِبارَ أَصحابِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَبْتَدِرُونَ السَّوَارِيَ عندَ المغربِ . رواه البخاري .

1125. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sahâbîlerinden büyük zevâtın akşam olunca aceleyle direklere doğru durup (iki rek`at) namaz kıldıklarını gördüm.

Buhârî, Ezân 14, Salât 95. Ayrıca bk. Nesâî, Ezân 39

1127. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1126- وعَنْهُ قَالَ : كُنَّا نُصَلِّي عَلى عَهدِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكعَتيْنِ بعدَ غُروبِ الشَّمْس قَبلَ المَغرِبِ ، فقيلَ : أكانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَلاَّهُمَا ؟ قال : كانَ يَرانَا نُصَلِّيهِمَا فَلَمْ يَأْمُرْنَا وَلَمْ يَنْهَنا . رَوَاه مُسْلِمٌ .

1126. Yine *Enes radıyallahu anh* şöyle dedi:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında güneş battıktan sonra ve akşam namazından önce iki rek`at namaz kılardık.

Ashaptan biri Enes'e:

- Bu namazı Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de kılar mıydı? diye sordu.

Enes ona şu cevabı verdi:

- O bizim kıldığımızı görür, fakat bize kılın veya kılmayın, demezdi.

Müslim, Müsâfirîn 302. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 11

1127. hadisle birlikte açıklanacaktır.

1127- وعنه قَالَ : كُنَّا بِالمَدِينَةِ فإِذا أَذَّنَ المُؤَذِّنُ لِصَلاةِ المَغرِبِ ، ابْتَدَرُوا السَّوَارِيَ ، فَرَكَعُوا رَكعَتْين ، حَتى إنَّ الرَّجُلَ الغَرِيبَ ليَدخُلُ المَسجدَ فَيَحْسَبُ أَنَّ الصَّلاةَ قدْ صُلِّيتْ من كَثرَةِ مَنْ يُصَلِّيهِما . رَوَاهُ مُسْلِمٌ .

1127. Yine Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Biz Medine’de iken, müezzin akşam ezanını okuyunca, ashap aceleyle direklere doğru durup iki rek`at namaz kılarlardı. Öyleki yabancı biri mescide gelirdi de, bu iki rek`at namazı kılanların çokluğuna bakarak akşam namazının kılındığını zannederdi.

Müslim, Müsâfirîn 302.

Açıklamalar

Akşam namazının sünneti denince, hatırımıza akşamın farzından sonra kıldığımız iki rek’at sünnet gelir. Yukarıdaki hadisler, bu sünnetten başka, akşamın farzından önce kılınan iki rek’atlı bir sünnetin daha olduğunu göstermektedir. Önce, genellikle bizim kılma alışkanlığına sahip olmadığımız, akşamın bu ilk sünneti üzerinde duralım. Konumuzun 1125 ve 1127 numaralı hadislerinde, akşam ezanı okunur okunmaz ashâb-ı kirâmın Mescid-i Nebevî’nin direklerini kendilerine siper alarak ikişer rek`at namaz kıldıklarını gördük. Onların direkleri sütre edinerek namaz kılmalarının sebebi, namaz esnasında birinin önlerinden geçmesine engel olmaktı. Bahsimizin ilk hadisinde Resûlullah Efendimiz, üç defa *“Akşamın farzından önce (iki rek`at) namaz kılınız”* buyurmuş, üçüncüsünde *“Dileyen kılsın”* demiştir. 1101 numaralı hadiste daha genel bir ifadeyle üç defa *“Her ezan ve kamet arasında namaz vardır”* buyurmuş, üçüncüsünde *“kılmak isteyene”* demek suretiyle bu namazın zaruri olmadığını belirtmiştir.

1125 numaralı hadis, akşam namazının ilk sünnetini, büyük sahâbîlerin de büyük bir coşku ile kıldıklarını belirtmektedir. Ashâb-ı kirâm, akşamın farzını kıldırmak üzere Resûlullah’ın mescide gelmesinden önce bu sünneti kılıp bitirmeye gayret ederdi.

Üçüncü hadisten öğrendiğimize göre, belki de tâbiîlerden biri, Enes *radıyallahu anh*’a bir soru sorarak:

- “Akşam namazının ilk sünnetini ashâb-ı kirâmın büyük bir istekle kıldığını öğrendik, peki bu sünneti Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de kılar mıydı?” dedi. Enes hazretleri bu soruya:

- “Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bizim kıldığımızı görür, fakat bize kılın veya kılmayın, demezdi” diye cevap verdi.

Akşam namazı dışındaki bütün farzlardan önce, yani ezanla kamet arasında sünnet kılınması hususunda âlimlerimiz arasında tam bir ittifak bulunmakla beraber, onlar akşamın farzından önce sünnet kılınması konusunda ihtilâf etmişlerdir. Bu sünnetin kılınmasını savunanların dayanağı, konumuzla ilgili yukarıdaki hadislerdir. Kılınmasını doğru bulmayan, hatta bu namazı kılmanın mekruh olduğunu söyleyenlerin de dayanakları vardır. Onların en önemli dayanağı, ashâb-ı kirâmdan Büreyde İbni Husayb el-Eslemî'nin de rivayet ettiği *"Her ezan ve kamet arasında namaz vardır"* hadisinin sonunda, *"akşam namazı müstesna"* denmiş olmasıdır (Dârekutnî, *es-Sünen*, I, 264-265; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, II, 474). Ama bu rivayet, hadis âlimleri tarafından o kadar sağlam bulunmamaktadır. Akşamın farzından önce sünnet kılınmasına taraftar olmayanların bir diğer dayanağı da, Abdullah İbni Ömer'in, bu sünneti Asr-ı saâdet'te kılan kimseyi görmediğini belirtmesi (Ebû Dâvûd, Tatavvu 11), ayrıca Hz. Ali, Abdullah İbni Mes`ûd, Ammâr gibi sahâbîleri yakından tanıyanların, onların bu namazı kılmadıklarını söylemeleridir.

Akşam namazının farzından önce sünnet kılınmasını doğru bulmayanların başında İmam Mâlik ile İmam Şâfiî gelmektedir. İmam-ı Âzam Ebû Hanîfe bir adım daha ileri giderek akşamın farzından önce sünnet kılmanın mekruh olduğunu söylemektedir. Akşamın farzından önce sünnet kılmaya taraftar olmayanları böyle düşünmeye sevkeden bir husus da, bu sünnetin akşamın farzını geciktireceği kanaatidir.

Öte yandan Abdurrahman İbni Avf, Sa`d İbni Ebû Vakkas, Übey İbni Kâ`b, Enes İbni Mâlik, Câbir İbni Abdullah gibi sahâbîler akşamın ilk sünnetini kılmışlar, Ahmed b. Hanbel ve İshak b. Râhûye gibi muhaddis fakihler ve daha başka âlimler de bu sünnetin kılınmasını câiz görmüşlerdir. Hatta İmam Mâlik'in de bu kanaati benimsediği söylenmektedir. Şâfiî mezhebinde tercih edilen görüş, bu sünnetin kılınması yönündedir.

Bu konuda bir de olay nakledelim: Ashâb-ı kirâmdan Ukbe İbni Âmir el-Cühenî'ye, Asr-ı Saâdet'te müslüman olmakla beraber Peygamber Efendimiz'i göremeyen Ebû Temîm Abdullah İbni Mâlik el-Ceyşânî'nin, akşam namazından önce iki rek`at sünnet kıldığını âdeta şikâyet ederek haber verdiler. Ukbe, Hz. Peygamber devrinde bu namazı kendilerinin de

kıldığını söyledi. Ona, öyleyse şimdi niye kılmıyorsun? dediklerinde ise, iş güç sebebiyle kılamadığını belirtti (Buhârî, Teheccüd 35).

Akşam namazının farzından sonraki iki rek`at sünnete gelince, bu sünnet, 1099 numarayla okuduğumuz *“Müslüman bir kimse, farzların dışında nâfile olarak hergün Allah rızası için on iki rek`at namaz kılarsa, Allah Teâlâ ona cennette bir köşk yapar (veya “ona cennette bir köşk yapılır”)* hadisinde sözü edilen sünnetlerden biridir. On iki rek’at sünneti devamlı kılanlara cenneti müjdeleyen o hadisten hemen sonra Abdullah İbni Ömer’in rivayet ettiği hadiste Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte akşam namazından sonra iki rek`at kıldığını söylemesi bu sünnetin önemini göstermektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz akşam namazının farzına başlamadan önce iki rek`at namaz kılınmasını, durumu müsait olanlara tavsiye etmiş, ayrıca bu namazı herkesin kılmak zorunda olmadığını da belirtmiştir.

2. İleri gelen sahâbîler akşam ezanı okunur okunmaz, farz başlamadan önce iki rek`at namaz kılabilmek için Mescid-i Nebevî’nin direklerini kendilerine siper edinirler, böylece namaz kılarken kimsenin önlerinden geçmemesini sağlamaya çalışırlardı.

3. Bu sünneti hemen hemen herkes kıldığı için, o sırada mescide gelen bir kimse, akşamın farzının kılındığını, cemaatin akşamın sünnetini kılmakta olduğunu zannederdi.

4. Ashâb-ı kirâm, bu namazı, akşamın farzı için kamet getirilmeden önce yetiştirebilmek maksadıyla çabucak kılmaya çalışırlardı.

5. Bu konudaki rivayetler, akşamın farzından sonraki sünnetin sünnet-i müekkede olduğunu, ama önceki sünnetin müekked sünnet olmadığını göstermektedir.

6. Bu hadisler, câmi ve mescidlerde sünnet ve nâfile namazların kılınacağına delildir.

202- باب سُنَّة العشاء بَعدها وقبلها

YATSI NAMAZININ SÜNNETİ

YATSI NAMAZININ FARZINDAN ÖNCE VE SONRA KILINAN SÜNNETLER

Hadisler

Bu konuyla ilgili olarak daha önce iki hadis geçti.

فيهِ حديثُ ابنِ عُمَرَ السَّابقُ : صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكعَتَيْنِ بَعْدَ العِشَاءِ ، وحديثُ عبدِ اللَّهِ بنِ مُغَفَّل : « بَيْنَ كلِّ أذَانيْنِ صَلاةٌ » متفقٌ عليه . كما سبَقَ . (انظر الحديث رقم 1096) .

Biri İbni Ömer'in "Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte yatsının farzından sonra iki rek`at namaz kıldım" dediğine dair (1100 numaralı) hadistir.

İkincisi de Abdullah İbni Mugaffel'in Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'den rivayet ettiği ve üç defa "Her ezan ve kamet arasında namaz vardır" buyurduğunu belirttiği (1101 numaralı) hadistir.

Açıklamalar

Yatsı namazının ilk sünnetiyle ilgili en kuvvetli rivayet, "Her ezan ve kamet arasında namaz vardır" hadisidir. Bu hadis, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yatsı ezanı okunduktan sonra bir nâfile namaz kıldığını göstermektedir. Bu sünnet ile ilgili olarak fıkıh kitaplarında da bir rivayet ve fazla bilgi bulunmamaktadır (bk. Tecrid *Tercemesi*, IV, 160-161).

Yatsının farzından sonra kılınan iki rek`at sünnete gelince, bu, Efendimiz'in hayatı boyunca devamlı olarak kıldığı bilinen on iki rek`at sünnetden biridir. Bazı rivayetlerde Efendimiz'in bu sünneti dört rek`at olarak kıldığı da belirtilmektedir.

203- باب سُنّة الجمعَة

CUMA NAMAZININ SÜNNETİ

Hadisler

فِيهِ حديثُ ابنِ عُمرَ السَّابِقُ أنَّهُ صلّى مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكعَتَيْنِ بَعْدَ الجُمُعَةِ . متفقٌ عليه .

Bu konuyla ilgili olarak İbni Ömer *radıyallahu anhüma*'nın "Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte cumanın farzından sonra iki rek`at namaz kıldım" dediğine dair (1100 numaralı) hadis daha önce geçmiştir.

1028- عنْ أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إذا صَلَّى أَحدُكُمُ الجُمُعَةَ ، فَلْيُصَلِّ بعْدَهَا أَرْبعاً » رواه مسلم .

1128. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz cumanın farzını kılınca, ardından dört rek`at namaz daha kılsın."

Müslim, Cum`a 67-69. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 238; Tirmizî, Cum`a 24; Nesâî, Cum`a 42; İbni Mâce, İkâmet 95

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1129- وَعَنِ ابنِ عُمرَ رَضِي اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ لا يُصلِّي بَعْدَ الجُمُعـَةِ حتَّى يَنْصَرِف فَيُصَلِّي رَكْعَتيْنِ في بَيْتِهِ ، رواه مسلم .

1129. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* cumanın farzından sonra evine gitmedikçe namaz kılmazdı. Sonra evinde iki rek`at namaz kılardı.

Müslim, Cum`a 71. Ayrıca bk. Buhârî, Cum`a 39; Nesâî, İmâmet 64; Cum`a 43

Açıklamalar

Cuma namazından sonra kılınacak sünnetle ilgili olarak yukarıdaki hadislerden iki şey öğrenmekteyiz.

Biri Resûlullah Efendimiz'in, cumanın farzından sonra dört rek`at namaz kılmayı ümmetine tavsiye ettiğidir.

Diğeri de kendisinin, cumanın farzından sonra mescidde hiçbir namaz kılmayıp evine gittiği ve orada iki rek`at namaz kıldığıdır.

Peygamber *aleyhisselâm*'ın mescitte namaz kıldırdıktan sonra orada sünnet kılmamasının sebebi, mescidde sünnet kıldığını görenlerin, bu namazı mutlaka kılınması gereken bir farz sanacağı ve onu mutlaka kılmaya çalışacağı düşüncesidir. Ümmetine külfet yüklemekten her zaman kaçmış olan Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, işte bu anlayış sebebiyle mescidde sünnet kılmamıştır.

Yukarıdaki rivayetlerden farklı bir üçüncü rivayet daha vardır. Buna göre İbni Ömer cumanın farzından sonra iki rek`at namaz kılmış, ardından dört rek`at namaz daha kılmıştır. Bunların her birini savunanlar, cumanın farzından sonra dört rek`at sünnet kılınmalıdır veya herkes evinde iki rek`at sünnet kılmalıdır, diyenler vardır. Hanefîler'in büyük imamı Ebû Yûsuf, cumanın farzından sonra dört, ardından da iki rek`at sünnet kılmayı uygun görmüştür. Hanefîler'in görüşü de budur.

Cumanın farzından sonraki sünnetleri evinde kılabilecek kimselerin, Resûl-i Ekrem'in sünnetine uyarak bu sünnetleri evlerinde kılmaları daha uygundur. Ama evinde kılamayacak olanlar camide kılmalıdır. Zira günümüzün değişen şartları buna mecbur etmiştir. Öte yandan bu sünnetlerin farz zannedilmesi gibi bir korkunun kalmayışı da dikkate alınmış olmalıdır ki, öteden beri yaygın olarak câmide kılınagelmiştir. Bazı sahâbîlerin uygulamasından öğrendiğimize göre cumanın son sünnetleri ya farz kılınan yerlerden ayrı bir yerde kılınmalı veya farzdan sonra hemen sünnete durulmayıp biriyle bir iki kelime konuşmalı, böylece farzla sünnet birbirinden ayrılmalıdır. 1133. hadiste bu konuda bir de örnek zikredilecektir.

Cuma namazından önce sünnet kılınacağına dair kesin bir rivayet yoktur. Fakat Hanefîler ile Şâfiîler cumanın farzından önce dört rek`at namaz kılınmasını uygun görmüşlerdir. Delillerinden biri, 1101 numara ile geçmiş olan "Her ezan ve kamet arasında namaz vardır" hadisidir. Diğer delilleri de, İbni Ömer'in cuma namazından önce uzun uzadıya

namaz kılması ve Resûlullah Efendimiz'in de böyle yaptığını söylemesi (Ebû Dâvûd, Salât 238), ayrıca Abdullah İbni Mes`ûd'un cumanın farzından önce dört, farzından sonra da dört rek`at namaz kılmasıdır (Tirmizî, Cum`a 24).

Zuhr-i Âhir Meselesi

Yeri gelmişken, burada, zuhr-i âhir (son öğle namazı) diye bilinen namaza kısaca temas etmekte fayda görüyoruz. Cuma namazının sahih olması için şart koşulan bazı esaslar vardır. Bu şartların gerçekleşmediği korkusuyla bazı kimseler, cumanın dört rek`at son sünnetinden sonra, zuhr-i âhir adıyla dört rek`at daha namaz kılınmasını uygun görmüşlerdir. Zuhr-i âhiri gerekli görenlerin, gerçekleşmediğinden korktukları en önemli şart, birden fazla câmide cuma namazı kılınmasıdır. Zira bir yerleşim bölgesinde, cuma namazı bir yerde kılınmalıdır. Şayet bir şehir halkını bir yerde toplamak mümkün değilse, cuma namazı için gerektiği kadar cami tahsis etmelidir. Gerektiğinden fazla cami varsa, oralarda kılınan cuma namazı sahih olmaz. Şâfiî ve Hanbelî âlimlere göre, cumayı ilk önce kılanların namazı sahih olur, geç kalanlarınki ise sahih olmaz. Cumayı geç kıldığını bilenler, zuhr-i âhir kılmalıdır.

Kıldığı cuma namazının sahih olmaması ihtimalini göz önünde bulunduranlara göre, zuhr-i âhir öğle namazı yerine geçer. Onlara göre zuhr-i âhire şöyle niyet etmelidir: "Vaktine yetiştiğim halde henüz edâ etmediğim son farzı kılmaya niyet ettim."

Zuhr-i âhire karşı olan âlimler iki kısımdır.

Bir kısmına göre "Şüphe ibadeti geçersiz kılar" görüşünden hareketle, "cuma namazı sahih olmamışsa, bari öğle namazının farzını kılayım" diyerek zuhr-i âhir kılmak mekruhtur, hatta zuhr-i âhir kılmak cuma namazını geçersiz kılar, demişlerdir.

Zuhr-i âhire karşı olan diğer âlimlere göre, kılınan o cuma namazının sahih olduğuna inanılıyorsa, öğle namazı kılmaya gerek yoktur. Sahâbe, tâbiîn ve müctehid imamlar devrinde kılınmayan zuhr-i âhiri kılmak, dinde olmayan bir ibadeti âdet haline getirip dine yamamaktır ki, bu bir bid'attir, günahtır.

Ülkemizde Cuma Namazı Meselesi. Türkiye'nin İslâm yurdu değil dârülharp olduğu veya şartlara uygun devlet başkanı bulunmadığı gibi iddiaları ileri sürerek ülkemizde cuma namazı kılınamayacağını söyleyen kimseler zaman zaman ortaya çıkmaktadır. Bunlar İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğunun görüşünü bir yana atarak, kendi anlayışlarına uygun buldukları fikirlerin arkasına düşen kimselerdir. Bu memlekette İslâm ve müslüman gerçeğini en canlı şekilde ortaya koyan ibadet cuma namazıdır. İslâm aleyhtarlarını ister istemez susmaya veya en azından seslerini kısmaya mecbur eden böyle bir imkânı ve gücü kaldırıp atmaya kimsenin hakkı yoktur. Ayrıca müslümanların haftada bir toplanmasına, kendi meselelerini görüşmesine, İslâm kardeşliği şuurunu pekiştirmesine vesile olan bu fırsatı gözden çıkarmayı ancak akıldan nasibi olmayanlar düşünebilir.

Cuma namazının vazgeçilmezliği, kitabımızın 1149-1160 numaralı hadislerinde Peygamber Efendimiz'in beyanlarıyla açıkça görülecektir. Cuma namazı kılmak için aranan şartların birer ictihad konusu olduğunu düşündüğü anlaşılan Hindistanlı şöhretli âlim **Sıddık Hasan Hân**'ın şu sözleri, ülkemizde cuma namazı kılınabilmesi için yeterli şartların bulunmadığını iddia edenlere güzel bir cevap teşkil etmektedir: **"Cuma namazı için devlet başkanı, şehir, muayyen sayı, câmi ve tek câmide kılınma gibi şartların aranacağına dair Kitap ve Sünnet'ten hiçbir delil yoktur"** (*er-Ravdatü'n-nediyye*, Beyrut 1410/1990, I, 174-185; Cuma konusunda geniş bilgi için bk. Hayreddin Karaman, *İslâm'ın Işığında Günün Meseleleri*, İstanbul 1982, I, 14-63).

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cumanın farzından önce dört, buna imkân bulamayanlar ise iki rek`at sünnet namaz kılmalıdır.

2. Cumanın farzından sonra en az iki veya dört yahut altı rek`at sünnet namaz kılmak sevaptır. Hanefîler cumanın farzından sonra önce dört, sonra iki rek`at sünnet kılmayı daha uygun görmüşlerdir. Bu namazlar evde de, camide de kılınabilir.

3. Cumanın farzından sonra câmide iki rek`at, oradan ayrılıp evine gidince, evinde de ayrıca iki rek`at namaz kılmak sünnettir. Herkes durumuna uygun olanı yapabilir.

204- باب استحباب جعل النوافل في البيت سواء الراتبة وغيرُها والأمر بالتحوّل للنافلة من موضع الفريضة أو الفصل بينهما بكلام

NÂFİLE NAMAZLARI EVDE KILMAK

FARZLARDAN ÖNCE VE SONRA KILINAN SÜNNETLERİ VEYA DİĞER NÂFİLE NAMAZLARI EVDE KILMANIN MÜSTEHAP OLDUĞU, NÂFİLE NAMAZLARI FARZ KILINAN YERDEN BAŞKA BİR YERDE KILMANIN VEYA FARZLA NÂFİLENİN ARASINDA KONUŞARAK ONLARI BİRBİRİNDEN AYIRMANIN EMREDİLDİĞİ

Hadisler

1130- عَنْ زيدِ بنِ ثابتِ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « صلُّوا أَيُّها النَّاسُ في بُيُوتِكُمْ ، فَإِنَّ أفضلَ الصَّلاةِ صلاةُ المَرْءِ في بَيْتِهِ إِلاَّ المكْتُوبَةَ » متفقٌ عليه .

1130. Zeyd İbni Sâbit *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ey İnsanlar! Evinizde namaz kılınız. Zira farz namaz dışındaki namazların en makbûlü, insanın evinde kıldığı namazdır."

Buhârî, Ezân 81, İ`tisâm 3; Müslim, Müsâfirîn 213. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 186, 198

Zeyd İbni Sâbit

Medineli müslümanlardan olan bu aziz sahâbî Hz. Peygamber'in vahiy kâtiplerindendir. Hz. Peygamber, "İçinizde farzları en iyi bilen Zeyd'dir" diye onu övmüştür.

Resûl-i Ekrem Efendimiz Medine'ye hicret ettiği zaman, Zeyd on bir yaşında bir yetimdi. Çocukken on yedi sûre ezberlemişti. Herkes Bedir

Gazvesi'ne hazırlanırken o, bende bu savaşa katılacağım, diye Efendimiz'in huzuruna geldi. Efendimiz on üç yaşındaki bu çocuğun savaşa katılmasına izin vermedi.

Resûlullah Efendimiz Zeyd İbni Sâbit'i zeki bulduğu için ona Süryânîce'yi ve İbrânîce'yi öğrenmesini emretti. O da kırk güne varmadan iki dili öğrendi ve Peygamber aleyhisselâm'ın Süryânîce ve İbrânîce yazışmalarını yürüttü.

Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer devirlerinde de kâtiplik görevini sürdüren Zeyd'in yaptığı en şerefli hizmetlerden biri, kendisinden başka iki seçkin sahâbî ile birlikte Kur'ân-ı Kerîm'i toplayıp bir araya getirmesidir. Daha başka önemli hizmetler de yapmış olan Zeyd İbni Sâbit hicrî 45 tarihinde Medine'de vefat etmiştir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den rivayet ettiği hadislerin sayısı doksan ikidir.

Allah ondan razı olsun.

Bu hadis 1132 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1131- وعن ابنِ عُمَرَ رضي اللَّه عنْهُما عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « اجْعَلُوا مِنْ صلاتِكُمْ في بُيُوتِكُمْ ، ولا تَتَّخِذُوهِا قُبُوراً » متفقٌ عليه .

1131. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Namazınızın bir kısmını evlerinizde kılınız da oraları kabirlere çevirmeyiniz."

Buhârî, Salât 52, Teheccüd 37; Müslim, Müsâfirîn 208, 209. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 199, Vitir 11; Tirmizî, Salât 213; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 1

1132 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1132- وعَنْ جابرٍ رَضِي اللَّه عَنْهُ قالَ : قَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا قَضَى أَحَدُكُمْ صلاتَهُ في مسْجِدِهِ ، فَلَيجْعَلْ لِبَيْتهِ نَصِيباً مِنْ صَلاتِهِ ، فَإنَّ اللَّه جَاعِلٌ في بيْتِهِ مِنْ صلاتِهِ خَيْراً » رواه مسلم .

1132. Câbir *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Biriniz farz namazını mescidde kıldığı zaman, o namazından evine de bir pay ayırsın. Zira Allah Teâlâ bu namaz sebebiyle evinde hayır yaratır.”

Müslim, Müsâfirîn 210. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 186

Açıklamalar

Hadislerin birincisinde, farz namazların camide kılınması gerektiği açıkça belirtilmiştir. Namazların bir kısmını evlerde kılmayı tavsiye eden ikinci ve üçüncü hadislerde de, bu mesele dolaylı olarak ifade edilmiştir.

Farz namazı niçin camide kılmak gerekir? Çünkü namaz, müslümanlığı en belirgin şekilde ifade eden ibadettir. Bir kimsenin namaz kıldığını çok uzaklardan gören bir şahıs, onun müslüman olduğunu anlar. Hal böyle olunca, müslümanlar camilere gidip gelirken, oralarda coşkuyla namaz kılarken hem kendilerinin müslüman hem de yaşadıkları bölgenin İslâm diyarı olduğunu önce nefislerine ispat etmiş, sonra çevrelerine ilân etmiş, daha da önemlisi, Cenâb-ı Hakk’a kulluklarını en canlı şekilde sunmuş olurlar.

Birinci hadiste, *“Ey İnsanlar! Evinizde namaz kılınız. Zira farz namaz dışındaki namazların en makbûlü, insanın evinde kıldığı namazdır”* buyurulmaktadır. Sünnet de dediğimiz nâfile namazları evlerde kılmanın çeşitli sebepleri vardır. Bunlardan birinin evlerin şerefini artırmak, oraları bereketlendirmek olduğu son iki hadiste açıkça belirtilmektedir. Çok önemli bir diğer sebep de, evlerde kılınan namazın, insanın mânevî dünyasını alt üst eden riyâ ve gösteriş belâsından insanı korumasıdır. Peygamber Efendimiz’in evinin mescide bitişik olduğu halde sünnet namazları evinde kılması dikkatimizi çekmelidir.

Evlerde namaz kılmanın bir diğer hikmeti, 1131 numaralı hadiste, evleri mezarlık gibi cansız ve ölü hale getirmemek şeklinde ifade edilmiştir. Kabirlere girmiş kimseler, “namaz kıl!”, “Kur’an oku!” emirlerinden muaf tutulmuştur. Bu sebeple onlar kabristanda ne namaz kılabilirler ne de Kur’an okuyabilirler.

Müslümanlar bu durumu dikkate alarak evlerini kabristana benzetmemeli, orayı içinde yatıp uyunan birer otel durumuna getirmemeli, evlerinde ibadet etmeli, namaz kılıp Kur'an okumalıdır. Diğer bir söyleyişle ve Efendimiz'in ifadesiyle, içinde Allah'ın adının anıldığı evle, içinde namaz kılınmayan ve böylece odalarında da Allah anılmayan evler de ölüye benzetilmiştir (bk. 1437. hadis). Böyle evler birer kabristan, o evlerde yatıp kalkanlar da diri gibi görünen birer ölüdür.

Burada konumuzla ilgili bir başka hadîs-i şerifi daha hatırlayalım. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor: "*Evlerinizi kabristana çevirmeyiniz. Şüphesiz şeytan, içinde Bakara sûresi okunan evden kaçar*" (Müslim, Müsâfirîn 212).

Son hadiste, evlerde namaz kılmanın bir başka faziletine işaret edilmekte, insanın evinde kıldığı namaz sebebiyle Allah Teâlâ'nın orada hayır yaratacağı belirtilmektedir. Bu hayır, orada kılınan namaz, okunan Kur'an sebebiyle meleklerin bu evi ziyaret etmesi, şeytanların oradan kovulması, Allah Teâlâ'nın orayı bereketli kılması, böylece o saâdet yuvasında oturanların kendilerini huzurlu ve mutlu hissetmeleridir.

Kâdî İyâz 1131 numaralı hadisteki "Namazınızın bir kısmını evlerinizde kılınız" hadisini farz namaz olarak anlamıştır. Ona göre insan bazı farzları evinde kılmalı, ev halkından câmiye gidemeyen kadınlara ve çocuklara imam olmalı, böylece onlara hem namazın bilmedikleri yanlarını öğretmeli hem de cemaatle namaz kılmanın sevabından faydalanmalarını sağlamalıdır (İbni Hacer el-Askalânî, *Fethü'l-bârî*, I, 630, Salât 52).

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Farz namazlar câmide, nâfile yani sünnet namazlar evde kılınmalıdır.
2. Evde kılınan nâfile namazlara daha çok sevap verilir.
3. İçinde namaz kılınmayan ev, mezardan farksızdır. Allah Teâlâ içinde namaz kılınan evi bereketlendirir; o evin halkına huzur verir.

1133- وَعنْ عُمَر بْنِ عطاءٍ أَنَّ نَافِعَ بْنَ حُبَيْر أَرْسلَهُ إلى السَّائِب ابن أُخْتِ نَمِرٍ يَسْأَلُهُ عَنْ شَيْءٍ رَآهُ مِنْهُ مُعَاوِيةُ في الصَّلاةِ فَقَالَ : نَعمْ صَلَّيْتُ مَعَهُ الجُمُعَةَ في المقِّصُورَةِ ، فَلَمَّا سَلَّمَ الإِمامُ ، قُمتُ في مقَامِي ،

فَصلّيْتُ ، فَلَما دَخل أرْسلَ إليَّ فقال : لا تَعُدْ لما فعَلتَ: إذا صلّيْتَ الجُمُعةَ ، فَلا تَصِلْها حَتى تَتَكَلَّمَ أَوْ تخْرُجَ ، فَإنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أمرَنا بِذلكَ ، أَنْ لا نُوصِلَ صلاةً بصلاةٍ حتَّى نَتَكَلَّمَ أَوْ نَخْرُجَ. رواه مسلم .

1133. Ömer İbni Atâ’dan rivâyet edildiğine göre, Nâfi` İbni Cübeyr onu Sâib İbni Yezîd İbni Uhti Nemir’e göndererek, Muâviye’nin namaz kılarken kendisinde gördüğü durum hakkında bilgi istedi.

Sâib de şunları söyledi:

- Evet, Muâviye ile birlikte maksûrede cuma namazı kıldım. İmam selâm verince ben olduğum yerde ayağa kalkıp cumanın sünnetini kıldım. Muâviye evine gidince bana haber gönderdi ve şunları söyledi:

- Bir daha öyle yapma. Cuma namazını kıldıktan sonra biriyle konuşmadıkça veya mescidden çıkmadıkça cuma namazına bir başka namaz ekleme. Zira Resûlullah bize, konuşmadıkça veya mescidden çıkmadıkça farz namaza bir başka namazı eklememeyi emretti.

Müslim, Cum`a 73

Sâib İbni Yezîd İbni Uhti Nemir

Asıl adı Sâib İbni Yezîd olmakla beraber İbni Uhti Nemir diye tanınır. Sâib de babası Yezîd de sahâbîdir. Babası Resûl-i Ekrem Efendimiz’le Vedâ haccında bulunduğu sırada Sâib yedi yaşında idi. Bir defasında Sâib hastalanmış, teyzesi onu Peygamber Efendimiz’e götürmüş, Efendimiz Sâib’in başını okşayarak ona dua etmişti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem seferlerden dönerken, onu karşılayan çocuklar arasında Sâib de bulunurdu.

Sâib’in saçı farklı bir görünüm arzederdi. Tepesinden alnına kadar olan kısım siyah, sakalı ve saçının diğer tarafları bembeyazdı. Bunun sebebini kendisine sordukları zaman, bir gün sokakta oynarken yanından Peygamber aleyhisselâm’ın geçtiğini ve saçını okşayarak ona dua ettiğini, işte bu sebeple onun mübarek ellerinin dokunduğu yerlerin simsiyah durduğunu söyledi.

Peygamber aleyhisselâm'dan rivayet ettiği hadislerden ikisi Buhârî ve Müslim tarafından, beşi de sadece Buhârî tarafından rivayet edilmiştir. Sâib İbni Yezîd 91 veya 94 tarihinde Medine'de vefat etti. Medine'de en son vefat eden sahâbî odur.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hadîs-i şerifte ikisi sahâbî, ikisi de tâbiî olmak üzere dört zâttan söz edilmektedir. Bu şahsiyetlerden ilki, hepimizin tanıdığı Muâviye İbni Ebû Süfyân'dır. Olay onun halifeliği döneminde geçmektedir. Hz. Muâviye, câmide can emniyetini sağlamak maksadıyla, maksûre denen özel bölmede namaz kılardı. Yine bir cuma namazında maksûrede namaz kılarken, yukarıda kendisinden kısaca söz ettiğimiz Sâib İbni Yezîd de yanında bulunuyordu. Cumanın farzı kılınıp bitince, Sâib İbni Yezîd olduğu yerde ayağa kalktı ve cumanın son sünnetini kılmaya başladı. Hz. Muâviye onu başkalarının yanında mahcup etmemek için evine gidince Sâib'e haber salarak çağırttı ve ona, hadisimizde geçtiği üzere, cumanın farzı biter bitmez hemen sünnete başlamamak gerektiğini hatırlattı. Peygamber *aleyhisselâm*'ın kendilerine, farz namazını kıldıktan sonra biriyle konuşmadıkça veya mescitten çıkmadıkça farz namaza sünnet namazı eklememeyi emrettiğini anlattı.

Herhalde aradan epeyce bir zaman geçtikten sonra, tâbiîn fakihlerinden Nâfi` İbni Cübeyr bu meseleyi araştırmak istedi. Sâib İbni Yezîd'e talebesi Ömer İbni Atâ'yı göndererek Muâviye ile aralarında geçen mezkûr olayı sorup öğrendi.

"Cumanın farzından sonraki sünnetleri câmide mi, yoksa evde mi kılmalıdır?" sorusunun cevabı, cumanın sünnetiyle ilgili 1129 numaralı hadisin açıklamasında belirtildiği gibi şudur: Cumanın farzından sonraki sünnetleri evinde kılabilecek kimselerin, Resûl-i Ekrem'in sünnetine uyarak bu sünnetleri evlerinde kılmaları daha uygundur. Evinde kılamayacak olanlar ise camide kılmalı; ama farzdan sonra hemen cumanın son sünnete başlamayıp biriyle bir iki kelime konuşmalı veya kısa bir süre de olsa dua ve zikirle meşgul olmalı yahut farz namazı kıldığı yeri değiştirmeli, böylece farzla sünnet birbirinden ayrılmalıdır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Farz namazla nâfile namazı birbirinden ayırmak gerekir. Bu sebeple cuma namazının farzından sonra hemen cumanın son sünnetine başlamamalı, ya farz kıldığı yeri değiştirdikten veya biriyle bir iki kelime konuştuktan sonra son sünneti kılmalıdır.

2. En iyisi farzlar câmide, sünnet dediğimiz nâfile namazlar evlerde kılınmalı; böylece evlerin hayır ve bereket kazanması sağlanmalıdır.

3. Birini herhangi bir konuda uyaracak olan kimse, onun gücenip kırılmaması için kendisiyle başkalarının görmeyeceği veya duymayacağı bir yerde konuşmalıdır.

205- باب الحثِّ على صلاة الوتر
وبيان أنه سُنة مؤكدة وبيان وقته

VİTİR NAMAZI

VİTİR NAMAZI KILMAYA TEŞVİK, VİTRİN SÜNNET-İ MÜEKKEDE OLDUĞU VE VİTRİN VAKTİ

Hadisler

1134- عَنْ عليٍّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قالَ : الوتِرُ لَيْس بِحَتْمٍ كَصَلاةِ المكْتُوبَةِ ، ولكِنْ سَنَّ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إنَّ اللَّه وِترٌ يُحِبُّ الْوتْرَ ، فأَوْتِرُوا ، يَا أَهْلَ الْقُرْآنِ » .

رواه أبو داود والترمذي وقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1134. Ali *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Vitir namazı, farz namazlar gibi kesin şekilde emredilmiş bir namaz değildir. Fakat Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* onu devamlı surette kılmış ve şöyle buyurmuştur:

“Allah tekdir; tek olanı sever. Ey Kur’an ehli! Siz de vitir namazını kılınız!”

Ebû Dâvûd, Vitir 1; Tirmizî, Vitir 2. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 27; İbni Mâce, İkâmet 114

1140 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1135- وَعَنْ عَائِشَةَ رضِيَ اللَّه عنْهَا ، قَالَتْ : مِنْ كُلِّ اللَّيْلِ قَدْ أَوْتَر رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ أَوَّلِ اللَّيْلِ ، ومَن أَوْسَطِهِ ، وَمِنْ آخِرِهِ . وَانْتَهى وِتْرُهُ إلى السَّحَرِ . متفقٌ عليه .

1135. *Âişe radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* gecenin her vaktinde vitir namazı kıldı. Bazan gecenin ilk saatlerinde, bazan gece yarısı, bazan da g ecenin sonuna doğru kıldı. Sonraları vitir namazını hep seher vaktinde kıldı.

Buhârî, Vitir 2; Müslim, Müsâfirîn 136. Ayrıca bk. Tirmizî, Vitir 4; İbni Mâce, İkâmet 121

1140 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1136- وعنِ ابنِ عُمرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهمَا ، عَنِ النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «اجْعلوا آخِرَ صلاتِكُمْ بِاللَّيْلِ وِتْراً » متفقٌ عليه

1136. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Gece kıldığınız namazınızın sonuncusunu vitir yapınız."

Buhârî, Salât 84, Vitir 4; Müslim, Müsâfirîn 151

1140 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1137- وَعَنْ أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضِي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «أَوْتِرُوا قبْلَ أَنْ تُصْبِحُوا » رواه مسلم .

1137. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sabah namazı vakti girmeden vitri kılınız.”

Müslim, Müsâfirîn 160, 161. Ayrıca bk. Tirmizî, Vitir 12; Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 31; İbni Mâce, İkâmet 122

1140 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1138- وعن عائشةَ ، رضيَ اللَّه عَنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصلِّي صَلاتَهُ بِاللَّيْلِ ، وهِي مُعْتَرِضَةٌ بينَ يَدَيهِ ، فَإذا بقِيَ الوِتْرُ ، أَيقِظهِا فَأَوْترتْ . رواه مسلم .

وفي روايةٍ له : فَإذا بَقِيَ الوترُ قالَ : « قُومِي فَأَوْتِري يا عَائشةُ » .

1138. Âişe *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, Hz. Âişe önünde uzanıp yatmış olduğu halde gece namazını kılardı. Son olarak vitri kılacağı zaman Âişe’yi uyandırır, o da vitir namazını kılardı.

Müslim, Müsâfirîn 135. Ayrıca bk. Buhârî, Salât 103, Vitir 3; Müslim, Salât 267-269; Ebû Dâvûd, Salât 111; Nesâî, Kıble 10

Müslim’in bir başka rivayeti ise şöyledir:

Geriye sadece vitir kalınca şöyle derdi:

“Âişe kalk! Vitir namazını kıl!”

Müsâfirîn 134

1140 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1139- وعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنهمَا ، أَنَّ النَّبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « بَادِروا الصُّبْحَ بالوِتْرِ».

رَوَاه أبو داود ، والترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1139. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sabah vakti girmeden çabucak vitir kılmaya bakın!”

Ebû Dâvûd, Vitir 8; Tirmizî, Vitir 12. Ayrıca bk. Müslim, Müsâfirîn 149

1140 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1140- وعَنْ جابرٍ رضِي اللَّه عنْهُ ، قَالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ خَافَ أَنْ لا يَقُوم مِنْ آخرِ اللَّيْلِ ، فَليُوتِرْ أَوَّلَهُ ، ومنْ طمِع أَنْ يقُومَ آخِرَهُ ، فَليوتِرْ آخِر اللَّيْل ، فإِنَّ صلاة آخِرِ اللَّيْلِ مشْهُودةٌ ، وذلكَ أَفضَلُ » رواه مسلم .

1140. Câbir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Gecenin sonuna doğru namaza kalkamayacağından endişe eden kimse, vitir namazını gecenin baş tarafında kılsın. Gecenin sonunda kalkacağına güvenen kimse de, vitir namazını gecenin sonunda kılsın. Çünkü gecenin sonunda kılınan namazda melekler de bulunduğundan vitri bu saatte kılmak daha sevaptır."

Müslim, Müsâfirîn 162, 163. Ayrıca bk. Tirmizî, Vitir 3; İbni Mâce, İkâmet 121

Açıklamalar

Vitir konusuyla ilgili yukarıdaki yedi hadiste birkaç meseleye temas edilmektedir. Şimdi bunların her birini ayrı başlıklar altında ele alalım.

Vitrin Önemi. Vitir kelimesi "bir, tek, eşi ve benzeri olmayan" mânasına gelmektedir. Peygamber Efendimiz, ilk hadisimizde *"Allah tekdir; tek olanı sever"* buyurarak vitir namazı ile tek olan Allah arasındaki sayı bakımından ilgiye ve onun vitir kılanları sevdiğine ve onlara sevap verdiğine işaret ettikten sonra, mü'minlere hitâben *"Ey Kur'an ehli! Siz de vitir namazını kılınız!"* buyurmaktadır. Her ne kadar "Kur'an ehli" sözü, Kur'an'ı güzel okuyup öğretenleri ve onu ezberleyenleri hatıra getiriyorsa da, Kur'ân-ı Kerîm'i baş tacı edinen bütün mü'minlerin Kur'an ehli olduğunda şüphe yoktur. Şu halde Resûl-i Muhterem Efendimiz bütün müslümanların vitir kılmasını istemektedir. Nitekim aşağıda geleceği üzere Efendimiz'in "Vitir her müslümanın üzerinde bir Allah hakkıdır" buyurması da bunu göstermektedir. Vitir namazı böylesine önemli olduğu içindir ki, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem, "Her kim vitri*

unutur, yahut kılmadan uyuyakalırsa, onu hatırladığında veya sabahleyin hemen kılsın" (Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, III, 44) buyurmuştur. Biz de bu sebeple vitir kılamadığımız zaman onu daha sonra kazâ ederiz.

Kâbe'nin etrafında yedi defa dönerek tavaf ettiğimiz, Safâ ile Merve arasında yedi defa koşup sa`y ettiğimiz, yine hac ibadeti esnasında şeytana üç ayrı yerde yedişer taş attığımız, namazlardan sonra üç defa otuz üçer adet tesbih çektiğimiz dikkate alınırsa, tek rakamın yani vitrin ibadetlerimizdeki yeri ve önemi daha iyi anlaşılır.

Vitir Kılmak Vâcip mi, Sünnet mi? Resûl-i Ekrem Efendimiz, yine ilk hadiste, vitir namazının diğer farz namazlar gibi mutlaka kılınması gereken zorunlu bir namaz olmadığını belirtmektedir. Bunda kimsenin şüphesi yoktur. Bununla beraber Efendimiz bazı hadislerinde vitir namazının önemini belirterek şöyle buyurmuştur:

"Allah Teâlâ, dünya varlığından daha hayırlı bir namazla sizin imdâdınıza yetişmiştir. Bu, vitir namazıdır. Allah Teâlâ bu namazı yatsı ile tanyerinin ağarması arasında kılmanızı uygun görmüştür" (Ebû Dâvûd, Vitir 1; Tirmizî, Vitir 1).

"Vitir her müslümanın üzerinde bir Allah hakkıdır. Artık onu beş rek`at kılmak isteyen beş kılsın, üç rek`at kılmak isteyen üç kılsın, bir rek`at kılmak isteyen de öyle yapsın" (Ebû Dâvûd, Vitir 3; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 40; İbni Mâce, İkâmet 123).

Vitir namazının önemini gösteren başka hadisler de vardır. İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe, yukarıdaki hadislerin bir kısmında geçen "Vitir kılınız" emrine ve benzeri hadislere bakarak, vitir namazının farz ile sünnet arasında bir önemi bulunduğunu kabul etmiş ve onun vâcip olduğunu söylemiştir. Diğer mezhepler ise, vitir kılınması konusundaki hadislere bakarak onun gerçekten önemli bir namaz olduğunu kabul etmişler, bununla beraber vitir namazının sünnet-i müekkede olduğunu söylemişlerdir. Onları bu kanaate götüren hususlardan biri, Peygamber Efendimiz'in bazı namazlarla birlikte vitrin kendisine farz kılındığını söylemesi, ümmetine de ısrarla beş vakit namazı tavsiye etmesidir. Yukarıdaki birinci hadiste Efendimiz'in "Kur'an ehli"ne vitir kılmayı tavsiye etmesine bakarak bazı âlimler, bunlar Kur'an ehli hâfızlar ve kurrâdan olan kimselerdir; vitir onlara tavsiye edildiğine

göre, bu namaz vâcip değil sünnet-i müekkededir demişlerdir. Hanefî mezhebinin iki büyük imamı, Ebû Yûsuf ile İmam Muhammed de vitrin sünnet-i müekkede olduğu görüşündedir. Burada şunu da belirtelim: Vâcip terimi, Hanefîler dışındaki bütün mezhepler tarafından farz karşılığı olarak kullanılmaktadır. Onlar Hanefîler gibi farz ile sünnet arasında bir başka terim kabul etmemektedir.

Vitir Ne Zaman Kılınmalıdır? Yukarıdaki hadislerin beş tanesinde vitir namazının ne zaman kılınması gerektiğine temas edilmektedir. Bu hadislerden öğrendiğimize göre Resûl-i Ekrem Efendimiz vitir namazını gecenin her saatinde kılmıştır. Bazan, yatsı namazından sonraki zamanda, bazan gece yarısında, bazan da tanyeri ağarmadan önceki saatlerde kılmıştır. Fakat hayatının son dönemlerinde vitir namazını gecenin son kısmı demek olan seher vaktinde kılmayı âdet edinmiştir. Neden öyle yaptığını da yukarıdaki hadislerin sonuncusunda belirterek şöyle buyurmuştur: *"Gecenin sonunda kalkacağına güvenen kimse, vitir namazını gecenin sonunda kılsın. Çünkü gecenin sonunda kılınan namazda melekler de bulunur ve bu saatte kılmak daha sevaptır."* Demek oluyor ki, seher vakti kalkıp Rabbine ibadet eden kimseler kesinlikle yalnız değildir. Bu feyizli zamanı değerlendirirken onlara melekler arkadaşlık ederler. İbadetlerinin kabul edilmesi için dua ve niyazda bulunurlar. İşte bu sebeple gecenin sonuna doğru kalkıp vitir kılmak daha bereketli, daha feyizli, daha sevaptır.

Peygamber Efendimiz vitir namazını gece kılınan nâfile namazlardan sonra edâ etmeyi tavsiye etmiştir. İşte bu sebeple ramazan ayı boyunca vitir namazı, teravih namazından sonra kılınır. Peygamber *aleyhisselâm* vitri gece kılınan nâfile namazlardan sonra edâ etmeyi, böylece gece ibadetlerini nâfile namazların en hayırlısı ile bitirmeyi tavsiye etmekle beraber, onun tanyeri ağarmadan önce mutlaka kılınması gerektiğini hatırlatarak, *"Sabah vakti girmeden çabucak vitir kılmaya bakın!"* buyurmuştur.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, son hadiste görüldüğü üzere, uykuya yenik düşecek, bu sebeple de gecenin sonuna doğru kalkıp vitir namazı kılamayacak ümmetine bir kolaylık göstermiş, onların vitir namazını gecenin baş tarafında kılabileceklerini ifade buyurmuştur. Nitekim Ebû Hüreyre hazretleri, öğrendiği hadisleri yatmadan önce geç vakitlere kadar

tekrarladıktan sonra uyumayı âdet haline getirdiği için, Efendimiz kendisine, vitir kılmadan uyumamasını tavsiye etmiştir (Buhârî, Teheccüd 33, Savm 60). Bu tavsiyenin sadece ona mahsus olduğu kabul edilmektedir.

Vitir Namazı Nasıl Kılınacaktır? Yüce Rabbimiz gece namazlarının ilki olan akşam namazını tek rek`atlı kılmamızı istediği gibi, gecenin son namazı olan vitrin de tek rek`atlı olmasını uygun görmüştür. Peygamber *aleyhisselâm* bu sebeple, yukarıda geçtiği üzere, "*Gece kıldığınız namazınızın sonuncusunu vitir yapınız*" buyurmuştur. Şüphesiz bunda bir sır ve hikmet bulunmakla beraber, bu sır ve hikmet bize kapalıdır.

Vitir, "tek" anlamına geldiği için Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelî mezhebi âlimleri vitir namazının bir rek`at olduğunu söylemişlerdir. *"Vitir gecenin sonunda bir rek'attır"* (Müslim, Müsâfirîn 154-156) anlamında hadisler vardır. Şöyleki Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleyin kıldığı nâfile namazları hep ikişer rek`at kılmış, son olarak kıldığı iki rek`attan sonra ayağa kalkıp bir rek`at daha kılmıştır. Hatta bazı rivayetlerde belirtildiğine göre, bir rek`attan ibaret olan bu son rek`ata başlamadan önce bazan yanındakilerle konuşmuştur. Demek oluyor ki, Allah'ın Resûlü bazan ikişerden dört rek`at namaz kılmış, sonra ayağa kalkmış ve bir rek`at vitir kılarak gece ibadetlerini beşe tamamlamıştır. Bu şekilde bazan yedi, bazan dokuz, bazan on bir, bazan da on üç rek`at namaz kılmış; ama son kıldığı rek`at daima tek (vitir) olmuştur. Hanefîler dışındaki bazı âlimlere göre, meselâ on bir rek`at vitir kılacak bir kimse, arada hiç oturmadan, sadece on birinci rek`atta tahiyyata oturmak suretiyle vitir kılabilir. Bazılarına göre ise sadece onuncu rek`atta tahiyyata oturulur, sonra ayağa kalkılıp bir rek`at daha kılarak on bir rek`atlı vitir namazı kılınmış olur. Beş, yedi, dokuz rek`at vitir kılmak isteyenler de böyle kılabilir.

Hanefîler ise vitir namazının üç rek`at olduğu, bunun da, tıpkı akşam namazının farzı gibi kılınacağı görüşündedirler. Buna göre iki rek`at kıldıktan sonra selâm vermeden üçüncü rek`ata kalkılacak ve üçüncü rek`atın sonunda selâm verilecektir. Diğer bir ifadeyle, bir selâmla üç rek`at kılınacaktır. Hanefîler'in bu uygulamadaki dayanaklarından biri, Peygamber Efendimiz'in sadece tek rek`at olarak kılınan namazları eksik ve güdük saymasıdır. Hz. Ebû Bekir'in torunu olup devrinde Medine'nin en büyük âlimlerinden biri sayılan hadis hâfızı Kâsım b. Muhammed'in

Medine'deki uygulamayı ortaya koyan şu sözü de onların dayanaklarından biridir: "Bülûğa erdiğimiz günden beri hep üç rek`at vitir kılındığını gördük. Bununla beraber hepsi, yani bir de, üç de, beş de, yedi de câizdir. Umarım ki, hiçbirinde sakınca yoktur" (Buhârî, Vitir 1). Hanefîler diğer mezheplerin uygulamasını yanlış bulmamakla beraber, vitri birbirine bağlı üç rek`at halinde kılmayı daha faziletli ve daha uygun görmüşler; üç rek`attan fazla kılınmasını da isabetli bulmamışlardır.

Eşini Namaza Kaldırmak. 1138 numaralı hadiste, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in vitir kılacağı zaman Hz. Âişe'yi de vitir kılması için uyandırdığını okuduk. Cenâb-ı Hakk'ın milyarlarca insanın arasından seçip birbirine münasip gördüğü ve hayatlarını birleştirmelerine izin verdiği kimseler her bakımdan birbirlerinin yâri ve yardımcısıdır. Bu yardımların en önemlilerinden biri, Allah'a kullukta yardımlaşmaktır. İnsanı niçin yarattığını açıklayan Rabbimiz, bizi bu dünyaya kendisine ibadet etmek için getirdiğini söylemektedir [Zâriyât sûresi (51), 56]. Karı kocanın en başta gelen görevlerini yerine getirmek için yardımlaşmaları kadar tabii ne olabilir? 1138 numaralı hadisimizin bir başka rivayeti olan ve yine Hz. Âişe tarafından rivayet edilen hadîs-i şerîfe göre Resûl-i Ekrem Efendimiz geceleyin vitir namazını kılınca, *"Kalk, vitri kıl, Âişe!"* (Müslim, Müsâfirîn 134) diyerek Âişe annemizi uyandırırdı. Sabah namazını kılmak üzere mescide giderken de eşlerini, bazan kızı Hz. Fâtıma'yı namaza kaldırırdı. Bizim en büyük zafımız, namaza kaldırmamız gereken kimseleri, eşimizi ve çocuklarımızı, onlara duyduğumuz şefkat sebebiyle uyandırmak istemeyişimizdir. Acaba biz, eşimize ve çocuklarımıza karşı, merhameti kendisinden öğrendiğimiz Resûlullah Efendimiz'den daha mı merhametliyiz?

Geceleyin eşini namaza kaldırma konusu, 1186 ve 1187 numaralı hadîs-i şerîflerde tekrar ele alınacaktır.

Kunut Meselesi. Vitir namazında kunut yapılması konusu yukarıdaki hadislerde geçmemekle beraber Efendimiz'in vitir namazında kunut yaptığını gösteren hadisler vardır. Bu hadislere dayanarak Hanefîler'le Hanbelîler bütün vitir namazlarında, aynen bizim uyguladığımız gibi, kunut yapılacağı kanaatine varmışlar; İmam Mâlik, İmam Şâfiî ve daha başka âlimler ise kunutun sadece ramazan ayının son yarısında sabah ve vitir

namazlarında yapılacağını söylemişlerdir. Kunutun rükûdan önce mi, sonra mı yapılacağı konusunda daha başka görüşler de vardır. Peygamber Efendimiz kunut esnasında çeşitli dualar yapmıştır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Vitir namazı önemli bir ibadettir. Bu namazı devamlı surette kılmak, Cenâb-ı Hakk'ın rızâsını ve muhabbetini kazanmaya vesile olur.

2. Vitir namazı, yatsının farzı kılındıktan tan yeri ağarıncaya kadar kılınabilir.

3. Vitri zamanında kılamayacağını düşünenler, onu yatsı namazından sonra kılabilirler.

4. Vitir namazının en makbul zamanı, seher vakti dediğimiz, gecenin son üçte biridir. Zira bu vakit, meleklerin ve Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinin yeryüzüne bol bol indiği mübarek bir zaman dilimidir.

5. Eşini, vitri veya sabah namazını kılmak üzere kaldırmak Efendimiz'in sünnetidir.

206- باب فضل صلاة الضحى وبيان أقلِّها وأكثرها وأوسطها ، والحثِّ على المحافظة عليها

KUŞLUK NAMAZININ FAZİLETİ

KUŞLUK NAMAZININ FAZİLETİ, EN AZININ, EN ÇOĞUNUN VE YETERİ KADARININ KAÇ REK`AT OLDUĞU VE DEVAMLI KILINMASI

Hadisler

1141- عنْ أَبي هُريرةَ رَضيِ اللَّه عنْهُ ، قال : أوصَاني خَليلي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بصِيامِ ثَلاثَةِ أَيَّامٍ مِن كُلِّ شهر ، وركْعَتي الضُّحَى ، وأَنْ أُوتِرَ قَبلَ أَنْ أَرْقُدَ » متفقٌ عليه .

والإيتار قبل النوم إنما يُسْتَحَبُّ لمن لا يَثِقُ بالاستيقاظ آخر اللّيل فإنْ وثق فآخر اللّيل أفضل.

1141. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Dostum Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana her ay üç gün oruç tutmayı, iki rek`at kuşluk namazı kılmayı ve uyumadan önce vitri edâ etmeyi tavsiye buyurdu.

Buhârî, Teheccüd 33, Savm 60; Müslim, Müsâfirîn 85, 86. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 7; Nesâî, Sıyâm 81; Kıyâmü'l-leyl 28

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz sahâbîlerine genel olarak yaptığı nasihatlerin dışında, yeri geldikçe bazı sahâbîlerine özel tavsiyelerde bulunurdu. Hadisimizin diğer rivayetleri, bu hadiste sözü edilen konuları onun sadece Ebû Hüreyre'ye değil, aynı zamanda Ebü'd-Derdâ (Müslim, Müsâfirîn, 86) ve Ebû Zer el-Gıfârî'ye de (Nesâî, Sıyâm 81) tavsiye ettiğini göstermektedir.

Resûlullah Efendimiz oruç tutmak ve namaz kılmakla ilgili nasihatleri daha çok fakir sahâbîlere yapardı. Zira onların durumu mâlî ibadetleri yerine getirmeye değil, bedenî ibadetleri yapmaya müsâitti. Fakir sahâbîlerin en tanınmışı da, İslâmiyet'i, özellikle de hadîs-i şerîfleri öğrenmek için Resûl-i Ekrem'in yanında karın tokluğuna yaşayan Ebû Hüreyre idi. Allah onlardan razı olsun; zira bu ümmet, öyle değerli ibadetleri o faziletli insanlar sayesinde öğrenebilmiştir.

Ebû Hüreyre yukarıdaki hadiste Resûlullah Efendimiz'den "dostum" (halîlî) diye söz etmiş, Ebü'd-Derdâ ile Ebû Zer el-Gıfârî de ondan "sevgilim" (habîbî) diye bahsetmişlerdir. Halîl, muhabbeti kalbe yerleşen ve sevgisi daima gönülde yaşayan kimse demektir. Şüphesiz gerçek dost, tıpkı Efendimiz gibi, dostuna faydası dokunan, onun lehine olacak şeyleri kendisine bildirendir. Ashâb-ı kirâmın Hz. Peygamber hakkındaki dostum, sevgilim gibi sözleri, onların Resûl-i Ekrem Efendimiz'e duydukları derin muhabbetin samimi birer ifadesidir. Bu büyük insanların gönüllerinden fışkıran Resûlullah sevgisi, bize de Peygamber *aleyhisselâm*'ı derin bir

aşkla sevme ve onun muhabbetini gönlümüze yerleştirme hususunda canlı birer örnektir.

Bir sahâbînin Peygamber *aleyhisselâm*'dan söz ederken ona dostum demesi başka, Peygamber *aleyhisselâm*'ın bir sahâbîsini dost edinmesi ise tamamen başkadır. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah sevgisinden başka hiçbir sevgiyi gönlüne yerleştirmemiştir. Bunu şu olayda açıkça görmekteyiz. Efendimiz son hastalığı sırasında mübarek başını bir bezle bağlayarak mescide çıkmıştı. İşte bu sırada Hz. Ebû Bekir'in İslâm'a yaptığı hizmetlerden söz etti. Sonra da şöyle buyurdu: *"İnsanlardan bir dost edinecek olsaydım, Ebû Bekir'i kendime dost edinirdim. Fakat İslâm kardeşliği daha üstündür"* (Buhârî, Salât 80).

Demek oluyor ki, Resûlullah Efendimiz İslâm'a hizmet eden kimseleri takdir ediyor; onların mükâfatını Allah Teâlâ'nın vereceğini belirtiyor; ama dost edinme konusunda ümmetinden hiçbirini ötekine tercih etmiyor. Çünkü o ümmetinin bütün fertlerinin peygamberidir. O bütün ümmetini derin bir muhabbetle sever. Onun peygamber olması, ümmetinden birini dost edinmesine engel teşkil etmektedir. Buna karşılık yakın arkadaşlarının ondan dostum diye söz etmesine bir engel yoktur. Zira onu sevmek Allah'ın emridir. Peygamber sevgisi, müslümanların birbiriyle yarışacağı sahalardan biridir.

Ebû Hüreyre Peygamber Efendimiz'in her ay üç gün oruç tutma, iki rek'at kuşluk namazı kılma ve uyumadan önce vitri edâ etme konularında kendisine yaptığı tavsiyeye verdiği önemi anlatmak için "Artık onları ölünceye kadar terketmem" demiştir (Buhârî, Teheccüd 33; Müslim, Müsâfirîn 86). Kâinâtın Efendisi'nin bütün tavsiyeleri bizim için büyük öneme sahiptir. Onları hayatının düsturu yapan kimseler hem dünyada hem de âhirette kazançlı çıkarlar.

Her Ay Üç Gün Oruç. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Ebû Hüreyre'ye yaptığı üç tavsiyeden birincisi her ay üç gün oruç tutmaktır. Herhangi bir açıklama olmadan her ay üç gün oruç dendiği zaman hatıra ilk gelen, her ayın on üç, on dört ve on beşinci günleri tutulan nâfile oruçlardır. Bununla beraber Efendimiz bu tavsiyesiyle her ay birbiri ardından üç gün oruç tutmayı veya her ayın başında, ortasında ve sonunda oruç tutmayı da kastetmiş olabilir. Her iyiliğin on misliyle karşılık görmesi bir İslâmî kaide

olduğu için (bk. 12 numaralı hadis), her ay üç gün oruç tutan kimse, bütün bir ay oruç tutmuş gibi sevap kazanır. Bu konu, aralarında bu hadisin de yer aldığı “Her Ay Üç Gün Oruç Tutma” bahsinde (bk. 1261-1267 numaralı hadisler) geniş bir şekilde ele alınacaktır.

Kuşluk Namazı. Hadisimizde ikinci olarak, iki rek`at kuşluk namazı tavsiye edilmektedir. Her ne kadar hadisimizin bazı rivayetlerinde genel bir ifadeyle “kuşluk namazı” veya “her gün kuşluk namazı” diye geçmekte ise de, yukarıdaki hadiste rek`atları da belirtilerek “iki rek`at kuşluk namazı” denmektedir. Kuşluk namazının en azı iki rek`attır. Bu namazın ne zaman ve kaç rek’at kılınacağı 1144 ve 1145. hadislerde ele alınacaktır.

Vitir Namazı. Tavsiye edilen üçüncü konu ise uyumadan önce vitri edâ etmektir. Peygamber Efendimiz, gecenin son kısmında kalkıp vitir namazı kılamayacak kimselerin bu namazı yatmadan önce kılmalarını tavsiye etmiştir. Bir önceki hadiste genişçe açıklandığı üzere, vitir namazını gecenin sonunda kılmak daha sevaptır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her iyiliğe en az on misli sevap verileceğine göre, her ay üç gün oruç tutan kimse, bütün bir ay oruç tutmuş gibi sevap kazanır.

2. Her gün iki rek`at kuşluk namazı kılmak sevaptır.

3. Vitir namazını gecenin son üçte birinde kılmak daha sevap olmakla beraber, uyanacağından emin olmayanların yatmadan önce kılması daha uygundur.

1142- وعَنْ أَبي ذَر رَضِي اللَّه عَنْهُ ، عن النبيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يُصبِحُ عَلى كُلِّ سُلامَى مِنْ أَحدِكُمْ صدقَةٌ : فَكُلُّ تَسبِيحة صدَقةٌ ،وكل تحميدة صدقة ، وكُل تَهليلَةٍ صدَقَةٌ ، وَكُلُّ تكبيرة صدَقةٌ ، وأَمر بالمعْروفِ صدقَةٌ ، ونهيٌ عنِ المُنْكَرِ صدقَةٌ ، ويُجْزِئ مِن ذلكَ ركْعتَانِ يركَعُهُما مِنَ الضحى » رواه مسلم .

1142. Ebû Zer *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

“Her birinizin her bir eklemi için günde bir sadaka vermesi gerekir. İşte bu sebeple her tesbih bir sadaka, her hamd bir sadaka, her tehlîl (lâ ilâhe illallah demek) bir sadaka, her tekbîr bir sadaka, iyiliği tavsiye etmek sadaka, kötülükten sakındırmak sadakadır. Kuşluk vakti kılınan iki rek`at namaz bunların yerini tutar.”

Müslim, Müsâfirîn 84, Zekât 56. Ayrıca bk. Buhârî, Sulh 11, Cihâd 72, 128; Ebû Dâvûd, Tatavvu 12, Edeb 160

Açıklamalar

Sağlık ve âfiyet Cenâb-ı Hakk’ın en büyük lutuflarından biridir. Çalışmak, çabalamak, gerektiği şekilde ibadet ve iyilik edebilmek sağlık ve âfiyet içinde olmaya bağlıdır. Vücudun hareketi, eğilip doğrulması, oturup kalkması eklemlerin ve dolayısıyla kemiklerin hareketine bağlıdır. İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz sağlık ve âfiyet içinde yeni bir güne giren kimsenin, Allah Teâlâ’ya bu lutfundan dolayı şükretmek üzere eklemleri sayısınca sadaka vermesinin gerektiğini söylemektedir.

Sadaka, mal ile yapılan bir ibadettir. Allah’a sağlık şükründe bulunacak kimsenin her gün vücudundaki 360 eklem ve oynak kemik (bk. 124. hadis) sayısınca sadaka vermesi gerekmekle beraber, Allah Teâlâ her zaman yaptığı gibi kullarına bu hususta da kolaylık göstermiş, zikir maksadıyla söylenen kelimelerden her birini bir sadaka saymıştır. Bu zikir ifadelerinden olan “sübhânallah” (tesbih), “elhamdülillah” (tahmîd), “lâ ilâhe illallah” (tehlil) ve “Allahüekber” (tekbir) kelimeleri ayrı ayrı birer sadakadır.

Sadaka, zikir kelimelerinden de ibaret değildir. İnsanlara iyiliği, doğruluğu tavsiye etmek, onları yaptıkları bir kötülükten sakındırmak da birer sadakadır. Bu son derece önemli konu “İyiliği Emir Kötülükten Nehiy” bahsinde (186-199. hadisler arasında) geniş bir şekilde ele alınmıştır.

Görüldüğü üzere sadakanın yani Allah Teâlâ’ya hamdini ve şükrünü sunmanın pek çok yolu vardır. “Hayır Yollarının Sayısızlığı” bahsinde (118-143. hadisler arasında), iyiliğin ve sadakanın birçok çeşidi Peygamber Efendimiz’in ifadeleriyle ortaya konulmuştur.

119 numarayla daha önce geçen, 1435 numarayla bir daha gelecek olan bu hadîs-i şerîfin burada zikredilmesinin sebebi, kuşluk namazının önemini ve sevabını belirtmesidir. Hadisimizin sonunda Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem "Kuşluk vakti kılınan iki rek`at namaz bunların yerini tutar"* buyurmaktadır. Demek oluyor ki iki rek`at kuşluk namazı, sağlık ve âfiyet içinde sabahlayıp da her bir eklemi için bir sadaka verecek kadar maddî imkâna sahip olmayanların şükrünü îfâ edecek kadar büyük bir ibadettir. Zira her an binbir ilâhî tecelliye sahne olan bir kâinatta yaşayan insan her an Allah'ın değişik nimetleriyle karşı karşıyadır. Bu sebeple ona her an ibadet etse yeridir. Kuşluk vakti bu ilâhî tecellilerin en önemli vakitlerinden biri olduğu halde bu saatte kılınan farz bir namaz yoktur. Bu değerli zamanda kılınacak iki rek`at namaz, sağlıklı olmanın şükrü için yeterlidir. Zira namaz ibadeti tesbih, tahmid, tekbir ve tehlil gibi zikirleri ihtiva ettiği gibi, "insanı her türlü kötülükten alıkoyan" bir ibadet olması sebebiyle [Ankebût sûresi (29), 45] hadisimizde yapılması emredilen her türlü iyiliği de kapsamaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan sağlık ve âfiyet içinde olduğu her gün Rabbine eklemleri sayısınca şükür sadakası vermek durumundadır.

2. Herkes her gün 360 sadaka verme imkânına sahip olmayabilir. Bu sebeple Allah Teâlâ çeşitli zikirleri ve iyilikleri de sadaka olarak kabul etmiştir.

3. Namaz her türlü şükrü ve iyiliği ihtiva eden bir ibadet olduğu için, iki rek`at kuşluk namazı bu sağlık şükrünün yerine geçer.

1143- وعَنْ عائشةَ رضيَ اللَّه عَنْها ، قالتْ : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يصلِّي الضُّحَى أَرْبعاً ، ويزَيدُ ما شاءَ اللَّه . رواه مسلم .

1143. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kuşluk namazını dört rek`at kılar, Allah'ın dilediği kadar da artırırdı.

Müslim, Müsâfirîn 78, 79

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

1144- وعنْ أُمِّ هانيءٍ فاخِتةَ بنتِ أبي طالبٍ رَضِيَ اللَّه عنْها ، قَالتْ : ذهَبْتُ إلى رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عامِ الفَتْحِ فَوجدْتُه يغْتَسِلُ ، فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ غُسْلِهِ ، صَلَّى ثَمانيَ رَكعاتٍ ، وَذلكَ ضُحى . متفقٌ عليه . وهذا مختصر لفظ إحدى روايات مسلم .

1144. Ümmü Hânî Fâhite Binti Ebû Tâlib *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Mekke’nin fethedildiği yıl Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i ziyarete gittim. O sırada yıkanıyordu. Yıkanması bitince sekiz rek`at namaz kıldı. Vakit kuşluk zamanıydı.

Buhârî, Teheccüd 31; Müslim, Hayz 71, Müsâfirîn 81. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 12; Tirmizî, Vitir 15; Nesâî, Tahâret 143; İbni Mâce, İkâmet 187

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerin ilk ikisinde Resûlullah Efendimiz kuşluk namazının iki rek`at kılınmasını tavsiye etmekte, üçüncü hadiste Hz. Âişe, onun bu namazı genellikle dört rek`at, bazan daha fazla kıldığını belirtmekte, dördüncü hadiste ise Peygamber Efendimiz’in amcası Ebû Tâlib’in kızı Ümmü Hânî, Resûl-i Muhterem Efendimiz’i kuşluk vakti sekiz rek`at namaz kılarken gördüğünü, hatta bazı rivayetlere göre bu namazı çabucak kıldığını söylemektedir. Ümmü Hânî’nin rivayeti, çeşitli hükümler ihtiva etmesi sebebiyle 866 ve 878 numara ile kitabımızın muhtelif bahislerinde geçmiştir. Kuşluk namazının iki, dört ve sekiz rek`at olarak kılınmasına bakarak, bizim bu namazı kaç rek`at kılmamız gerektiği sorulabilir.

İlk iki hadiste, bazı sevdiklerine ve ümmetine Peygamber Efendimiz’in iki rek`at kuşluk namazı kılmayı tavsiye etmesi, bu namazın diğer nâfile namazlar gibi iki rek`attan az olmayacağını göstermektedir. Bununla beraber Efendimiz kuşluk namazını, Hz. Âişe’nin rivayetinde gördüğümüz gibi dört rek`at kılmıştır. Hz. Âişe’den Peygamber Efendimiz’in kuşluk namazıyla ilgili farklı rivayetler vardır. Bu rivayetlerin bir kısmına göre Peygamber *aleyhisselâm* kuşluk namazını sadece seferden döndüğü zaman kılmıştır (Müslim, Müsâfirîn 75, 76). Yine Âişe vâlidemizden gelen bir

başka rivayete göre ise, kendisi kuşluk namazı kılmakla beraber Resûlullah bu namazı kılmamıştır (Buhârî, Teheccüd 32; Müslim, Müsâfirîn 77). *Riyâzü's-sâlihîn* müellifi Nevevî *Sahîh-i Müslim* şerhinde, birbirine zıt gibi görünen bu iki hadisi şöyle açıklamaktadır: Peygamber *aleyhisselâm* kuşluk namazını faziletinden dolayı bazan kılar, bazan da ümmetine farz olur endişesiyle kılmazdı. Ebû Saîd el-Hudrî'nin şu tesbiti de bu yorumu desteklemektedir:

Peygamber *aleyhisselâm* kuşluk namazını bazan devamlı kılardı. Biz, artık kuşluk namazını bırakmayacak, derdik. Bazan da hiç kılmazdı. O zaman da, Resûlullah artık kuşluk namazı kılmaz derdik (Tirmizî, Vitir 15).

Şu da unutulmamalıdır ki, Peygamber *aleyhisselâm* kuşluk vakti genellikle evde olmazdı. Bu saatlerde hanımlarının yanında olsa bile, Hz. Âişe'ye ancak sekiz, dokuz günde bir sıra gelebilirdi. İşte bu sebeple Hz. Âişe Peygamber Efendimiz'in kuşluk namazı kıldığını nâdiren görürdü. Resûl-i Ekrem'in kuşluk namazı kılmadığına dair rivayetleri bir genelleme olarak değerlendirmek daha uygundur. Nitekim ibadete düşkünlüğü ile bilinen büyük sahâbî Abdullah İbni Ömer, kuşluk namazının sünnet olmadığını söylemekte, Peygamber Efendimiz ile Hz. Ebû Bekir'in ve babası Hz. Ömer'in bu namazı kılmadığını ileri sürmektedir. Peygamber Efendimiz'in ibadetleri hakkında bize bilgi veren her sahâbî, şüphesiz bizzat gördüklerini nakletmiştir. Yukarıda belirtildiği gibi kuşluk namazı hakkındaki rivayetler, Allah'ın Resûlü'nün bu namazı her zaman kılmadığını, kıldığı zaman da, o andaki meşguliyetine göre farklı sayılarda kıldığını göstermektedir.

Fazla kuvvetli görülmeyen bir rivayete göre ise Resûl-i Ekrem kuşluk namazını on iki rek`at kılmış, on iki rek`at kuşluk namazı kılmanın sevabından bahsederek:

“Kim on iki rek`at kuşluk namazı kılarsa, Allah Teâlâ ona cennette bir altın köşk yaptırır” buyurmuştur (Tirmizî, Vitir 15; İbni Mâce, İkâmet 187).

Bütün bu rivayetler bize gösteriyor ki, kuşluk namazı en az iki, en fazla on iki rek`at olarak kılınabilir. Şüphesiz bu bir nâfile ibadet olduğu için mutlaka kılma mecburiyeti yoktur. Peygamber Efendimiz'in bu namazı az da olsa kılması, kuşluk namazını sünnet (müstehap) saymaya yeterlidir.

Durumu ve zamanı müsait olan bir mü'min, iki, dört, altı, sekiz, on veya on iki rek'at kuşluk namazı kılabilir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Kuşluk namazı nâfile bir ibadettir. Kılan sevap kazanır.

2. Kuşluk namazını herkes vaktinin elverdiği ölçüde iki, dört, altı, sekiz, on ve on iki rek`at kılabilir. Efendimiz bu namazı çoğunlukla dört rek`at kılmakla beraber, bazan sekiz kılmış, bazan da hiç kılmamıştır.

207- باب : تجويز صلاة الضحى من ارتفاع الشمس إلى زوالها والأفضل أن تصلّى عند اشتداد الحرِّ وارتفاع الضحى

KUŞLUK NAMAZININ VAKTİ

KUŞLUK NAMAZI GÜNEŞİN YÜKSELMESİNDEN

ZEVAL VAKTİNE KADAR KILINABİLİR. SICAĞIN ARTTIĞI, GÜNEŞİN İYİCE YÜKSELDİĞİ VAKİTTE KILMAK DAHA SEVAPTIR

Hadis

1145- عن زيدِ بن أَرْقَم رَضِي اللَّه عنْهُ ، أَنَّهُ رَأَى قَوْماً يُصَلُّونَ مِنَ الضُّحَى ، فقال : أَمَا لَقَدْ عَلِمُوا أَنَّ الصَّلاةَ في غَيْرِ هذِهِ السَّاعَةِ أَفْضَلُ ، إنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « صَلاةُ الأوَّابِينَ حِينَ ترْمَضُ الفِصَالُ » رواه مسلم .

« تَرمَضُ » بفتح التاءِ والميم وبالضاد المعجمة ، يعني : شدة الحرّ . « والفِصالُ جمْعُ فَصيلٍ وهُو : الصغير مِنَ الإِبِلِ .

1145. Zeyd İbni Erkam *radıyallahu anh* kuşluk namazını erken kılan bazı kimseleri gördü de şöyle dedi:

Şüphesiz bunlar da bilirler ki, kuşluk namazını sonraki bir saatte kılmak daha sevaptır. Zira Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Tövbe edip Allah’a dönenlerin (evvâbînin) namazı, sıcaktan deve yavrularının ayağı yandığı zamandır.”

Müslim, Müsâfirîn 143

Açıklamalar

Ashâb-ı kirâmdan Zeyd İbni Erkam, hadisimizde belirtildiği üzere, kuşluk namazını ilk vaktinde kılanları görmüş, bu kimselerin kuşluk namazının daha faziletli vaktini bilen insanlar olduğunu söylemiş, daha çok sevap kazanacakları zamanı bırakıp da bu namazı ilk vaktinde kılmalarını yadırgamıştır. Bu muhterem sahâbînin Resûl-i Ekrem Efendimiz’den naklettiğine göre, kuşluk namazının en makbul vakti, kumların iyice kızdığı, bu sebeple deve yavrularının ayağı yanmaya başladığı zamandır.

Sahîh-i Müslim’de bir sonraki rivayette (Müsâfirîn 144), Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sık sık gittiği Kubâ köyünde oturan müslümanların kuşluk namazını erken kıldıklarını görmüş ve onlara hadisimizde geçtiği üzere, sıcakların kumları iyice kızdırmaya başladığı bir zamanda kuşluk namazı kılmalarını tavsiye etmişti. Bu zamanı saat ve dakika olarak ifade edersek, kuşluk namazının ilk vakti, güneşin doğuşundan yaklaşık kırk beş dakika sonradır. Zeval vaktinden, yani güneşin tepe noktasına dikildiği zamandan yarım saat öncesine kadar kılınır. Gündüzün dörtte biri geçtikten sonra kılınması daha sevaptır. Zira bu saatte kılınan bir başka namaz genellikle yoktur. Kimsenin ibadet etmediği bir saatte Rabbine kulluğunu arzetmek son derece değerlidir. Seher vakti de böyledir. Bulunduğumuz yarımküreye göre insanların büyük bir kısmının uykuda olduğu bir zamanda ibadet etmek, Allah’ın rızâsını kazanmaya vesile olabilir.

Peygamber Efendimiz kuşluk namazından söz ederken, bu ibadetin evvâbînin namazı olduğunu söylemiştir. **Evvâbîn** kelimesi, “Allah’a yönelen, tövbe eden kimse” anlamındaki **evvâbın** çoğuludur. Evvâb ve evvâbîn kelimeleri Kur’ân-ı Kerîm’de altı yerde geçmektedir [İsrâ sûresi (17), 25; Sâd sûresi (38), 17, 19, 30, 44; Kâf sûresi (50), 32). Günah işlediği zaman hemen Allah’ı hatırlayarak tövbe eden, O’na yönelen, ve O’na itaat ederek hayır işler yapan her bir kimse evvâbdır.

Akşam namazından sonra altı rek`at veya dört rek`at yahut iki rek`at namaz kılan, hatta bazı hadislere göre rek`at sayısı belirtilmeden akşam ile yatsı arasında namaz kılan kimseler de evvâbîn (Allah’a yönelen kimseler) diye adlandırılmıştır. Evvâbîn namazı denince hatıra ilk gelen de akşam namazından sonra kılınan nâfile namazdır.

Evvâbîn namazının kaç rek`at kılınacağı konusunda mezhepler arasında farklı görüşler vardır. Hanefî ve Mâlikîler’e göre evvâbîn namazı altı rek`attir. Hatta Hanefîler’den bazıları, akşamın farzından sonra kılınan iki rek`at sünnetin bu altı rek`ata dahil olduğunu söylemişlerdir. Hanbelîlere göre evvâbîn namazı dört rek`attir. Şâfiîlerden bir kısmı yirmi rek`at olduğunu, diğerleri de iki veya dört yahut altı rek`at olduğunu belirtmişlerdir.

*Riyâzü's-sâlihîn'*de bu hadisten başka evvâbînden söz edilmememektedir. Kitabımızın müellifi Nevevî, kuşluk (duhâ) namazına evvâbîn namazı diyen hadislerin daha kuvvetli olduğuna bakarak kuşluk (duhâ) namazını evvâbîn namazı kabul etmiş olmalıdır. Bazı âlimler hem kuşluk namazına hem de akşamın farzından sonra kılınacak namaza evvâbîn denebileceğini söylemişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kuşluk namazı, güneş doğduktan kırk beş dakika sonra başlamak üzere, zeval vaktinden yarım saat öncesine kadar kılınabilir.

2. Kuşluk namazının en makbul saati, günün dörtte birinin geçtiği zamandır.

3. Peygamber Efendimiz, kuşluk namazı kılanları medh ederek bu namazın evvâbînin yani Allah'a yönelerek ona tövbe edenlerin namazı olduğunu söylemiştir.

208- باب الحثِّ على صلاة تحية المسجد وكراهية الجلوس قبل يصلي ركعتين في أي وقت دخل وسواء صلّى ركعتين بنية التحية أو صلاة فريضة أو سُنة راتبة أو غيرها

TAHİYYETÜ'l-MESCİD NAMAZI

CÂMİYE GİRİNCE TAHİYYETÜ'l-MESCİD
NAMAZI KILMAK, TAHİYYETÜ'l-MESCİD VEYA FARZ
YAHUT SÜNNET KILMADAN OTURMAMAK

Hadisler

1146- عن أَبي قتادةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا دَخَلَ أحَدُكم المسْجِدَ ، فَلا يَجلِسْ حَتَّى يُصَلِّيَ رَكْعَتيْنِ » متفقٌ عليه .

1146. Ebû Katâde *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz mescide girdiğinde, iki rek`at namaz kılmadan oturmasın."

Buhârî, Salât 60, Teheccüd 28; Müslim, Müsâfirîn 69, 70. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 118; Nesâî, Mesâcid 37; İbni Mâce İkâmet 57

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

1147- وعن جابرٍ رضيَ اللَّه عنْهُ قالَ : أَتيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ وهَو فِي المسْجدِ ، فَقَالَ : «صَلِّ ركْعَتيْن » متفقٌ عليه .

1147. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Birgün Peygamber *aleyhisselâm* mescidde iken yanına gittim. Bana:

"İki rek`at namaz kıl" buyurdu.

Buhârî, Salât 59, İstikrâz 7; Müslim, Müsâfirîn 72, 73

Açıklamalar

Tahiyyetü'l-mescide dair yukarıdaki hadisleri rivayet eden sahâbîlerin bu namazla ilgili hatıraları vardır.

Birinci hadisin râvisi olan Ebû Katâde birgün Mescid-i Nebevî'ye gitti. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ashâb-ı kirâm arasında oturduğunu görünce, o da gelip yanlarına oturdu. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü Ebû Katâde'ye dönerek:

- Oturmadan önce iki rek`at namaz kılmana ne engel oldu? diye sordu.

Ebû Katâde de:

- Yâ Resûlallah! Senin oturduğunu, cemâatin de yanında oturduğunu gördüm; ben de onun için kılmadım, dedi.

İşte o zaman Nebiy-yi Muhterem *sallallahu aleyhi ve sellem* yukarıdaki hadîs-i şerifi söyleyerek:

- *"Biriniz mescide girdiğinde, iki rek`at namaz kılmadan oturmasın"* buyurdu (Müslim, Müsâfirîn 60).

İkinci hadisin râvisi olan Câbir İbni Abdullah ise, dördüncü hadiste hayatından bahsederken anlatıldığı üzere, Peygamber *aleyhisselâm* ile birlikte Zâtürrikâ` Gazvesi'nden dönüyordu. Efendimiz onun bir hayli maddî sıkıntı içinde olduğunu öğrendi. Sezdirmeden ona yardım etmek istedi ve topallamaya başlayan devesini kendisine satıp satmayacağını sordu. Câbir de satabileceğini söyleyince, Medine'ye varınca parasını teslim etmek üzere anlaştılar.

Medine'ye Câbir'den önce gelen Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ertesi gün mescidin avlusunda otururken Câbir yanına geldi. Peygamber Efendimiz ona:

- *"Şimdi mi geldin?"* diye sordu. Câbir de:

- Evet, şimdi geldim, dedi.

Resûl-i Ekrem ona:

- *"Öyleyse deveni bırak da mescide gir ve iki rek`at namaz kıl!"* buyurdu. Buhârî bu hadisi, muhtelif hükümler ihtiva etmesi sebebiyle *Sahîh*'inin yirmi kadar yerinde rivayet etmiştir.

Peygamber *aleyhisselâm*'ın mescide gelen sahâbîlerine iki rek`at namaz kılmaları hususundaki bu emri, bir câmiye giren kimsenin, oturmadan önce "tahiyyetü'l-mescid" denen iki rek`at namaz kılmasının uygun olacağını göstermektedir. Dileyen iki rek'at yerine dört veya daha fazla da kılabilir.

Tahiyyetü'l-mescid, mescidi yani câmiyi selâmlamak demektir. Câmiler Allah'ın evleridir. Bir eve giren kimsenin önce ev sahibini selamlaması kadar tabii bir şey olamaz. Câmiye giren kimse tahiyyetü'l-mescid kılmak suretiyle Allah Teâlâ'yı bir nevi selâmlamış, yani ona bağlılığını, saygısını ve kulluğunu sunmuş olur.

Hanefîler tahiyyetü'l-mescidin, namaz kılınması mekrûh olan vakitlerde kılınmayacağını söylemişler, diğer mezheplerin âlimleri ise mekruh vakitler de bile kılınabileceğini belirtmişlerdir.

Tahiyyetü'l-mescid kılmayı unutarak mescide oturan kimse tekrar kalkıp bu namazı kılabilir. Yukarıda geçen Ebû Katâde olayında ve başka sahâbîlerin benzeri rivayetlerinde böyle yapılabileceği görülmektedir. Mescide giren bir kimse, üzerinde bulunan bir kaza namazı borcunu, bir

sünnet namazı veya herhangi bir nâfileyi kılabilir, böylece tahiyyetü'l-mescid görevini de yerine getirmiş olur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Tahiyyetü'l-mescid, kılınması mecburi olmayan, fakat kılanın sevap kazanacağı bir ibadettir.

2. Tahiyyetü'l-mescid en az iki rek`at kılınmalıdır. Dileyen daha fazla da kılabilir.

209- باب استحباب ركعتين بَعْدَ الوضوء

ABDEST ALDIKTAN SONRA İKİ REK`AT NAMAZ KILMANIN SEVABI

Hadis

1148- عن أبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لِبلالٍ : «يَا بِلالُ حَدِّثْنِي بِأَرْجَى عَمَل عَمِلْتَهُ في الإِسْلامِ ، فَإِنِّي سمِعْتُ دَفَّ نَعْلَيْكَ بيْنَ يَديَّ في الجَنَّة» قَالَ : مَا عَمِلْتُ عَمَلاً أَرْجَى عِنْدِي مِنْ أَنِّي لَم أَتَطَهَّرْ طُهُوراً في سَاعَةٍ مِنْ لَيْلٍ أَوْ نَهارٍ إِلاَّ صَلَّيْتُ بِذلكَ الطُّهورِ ما كُتِبَ لي أَنْ أُصَلِّيَ . متفقٌ علَيه . وهذا لفظ البخاري .

« الدَّفُّ » بالفاءِ : صَوْتُ النَّعْلِ وَحَرَكَتُهُ عَلى الأرْضِ ، واللَّه أعلم .

1148. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Bilâl'e:

"Bilâl! Müslüman olduktan sonra yaptığın ibadetler arasında en fazla sevap beklediğin hangisidir? Çünkü ben cennette, senin ayakkabılarının tıkırtısını önümde duydum" diye sordu.

Bilâl de:

- Gece veya gündüz abdest aldıktan sonra bu abdestle kılabildiğim kadar namaz kılarım. En fazla sevap beklediğim ibadet budur, dedi.

Buhârî, Teheccüd 17, Tevhîd 47; Müslim, Fezâilü' s-sahâbe 108

Açıklama

Hadîs-i şerîf'in *Sahîh-i Müslim*'deki rivayetinde Efendimiz Bilâl'e, "Ben bu gece cennette senin ayakkabılarının tıkırtısını önümde duydum" buyurduğuna göre, bu olay Efendimiz'in rüyasında meydana gelmiştir. Olayın rüyada meydana geldiğini açıkça gösteren hadisler de bulunmaktadır (Buhârî, Fezâilü ashâbi'n-nebî, 6).

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, diğer insanların dayanamayacağı kadar çok ibadet ettiği halde, yine de Cenâb-ı Hakk'ı en fazla hoşnut edecek, dolayısıyla insana en çok sevap kazandıracak ibadetleri araştırmaktan geri durmamıştır. Onun bu davranışı, yapılan ibadetleri ve hayırları hiçbir zaman yeterli görmemek, daha çok sevap getirecek hayırları ve ibadetleri öğrenmek ve onları yapmaya çalışmak gerektiğini göstermektedir.

Peygamber *aleyhisselâm*'ın, tıpkı bir öğretmenin öğrencisini yanına çağırıp onun dersleriyle ilgilenmesi ve durumunu beğenince onu takdir ve teşvik etmesi gibi, sahâbîlerinin ibadetleriyle de ilgilenmesi ve onları bu konuda cesaretlendirmesi ne hoş ve teşvik edici bir davranıştır. Efendimiz'in bu nevi hareketleri, onun ne güzel bir mürşid ve eğitimci olduğunu göstermektedir.

Bilâl-i Habeşî hazretleri, 1105 numaralı hadiste kendisinden kısaca sözedildiği üzere, İslâm uğrunda büyük sıkıntılara katlanan faziletli bir insandı. Resûl-i Kibriyâ Efendimiz'in etrafında pervâne olan, onun buyurduklarını yapmaya, onun istediği gibi yaşamaya gayret eden samimi müslümanlardan biriydi. Her abdest veya boy abdesti aldığında en az iki rek`at namaz kılmak suretiyle, kendisine İslâm nimetini ve abdest alma devletini lutfeden Cenâb-ı Hakk'a şükretme usûlünü, Efendimiz *aleyhisselâm*'ın ibadetlerine bakarak ilk defa o keşfetmişti. Abdesti bozulunca hemen abdest aldığını, abdest alınca da hemen iki rek`at namaz kıldığını gösteren rivayetler vardır (İbn Hacer, *Fethü'l-bârî*, III, 42,

Teheccüd 17). Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerifiyle, Bilâl-i Habeşî'yi cennetle müjdelemekte, ona âhirette de beraber olacaklarını haber vermektedir.

Bilâl-i Habeşî'nin hâtırası olan bu namaz **"abdest şükrü"** (şükrü'l-vudû') diye anılmaktadır. Abdest şükrü, abdest veya gusülden, hatta teyemmümden hemen sonra kılınabileceği gibi, o abdest bozulmadığı sürece istenildiği zaman da kılınabilir.

Bir müslüman, Hz. Bilâl'in yaptığı gibi, ibadet etme arzu ve isteğine göre, dilediği vakitlerde ibadet edebilir; daha önce kimsenin yapmadığı hayır yollarını keşfedebilir. İslâm'ın hedefine ve Resûlullah'ın sünnetine ters düşmeyen her güzel davranışın güzel dinimizde mutlaka yeri ve karşılığı vardır. Zira kul ibadet ve hayır yapmaktan usanmadıkça, mükâfat hazinesi sınırsız olan Cenâb-ı Hak onun karşılığını fazlasıyla vererek kulunu bahtiyar eder.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mânevî temizlikten, yani abdest, gusül veya teyemmümden sonra en az iki rek`at namaz kılmak, Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazanmaya vesile olan nâfile bir ibadettir.

2. Müslümanların abdest şükrü diye andıkları bu nâfile ibadeti ilk defa Bilâl-i Habeşî îfâ etmiş, Peygamber Efendimiz de iyi bir şey yaptığını söyleyerek bu ibadeti onaylamış, dolayısıyla ümmetini bu ibadeti yapmaya teşvik etmiştir.

210- باب فضل يوم الجمعَة ووُجوبها والاغتِسال لها والتطيّب والتبكير إليها والدعاء يوم الجمعة والصلاة على النبيّ صلى الله عليه وسلم فيه وبيان ساعة الإجابة واستحباب إكثار ذكر الله بعد الجمعة

CUMA GÜNÜNÜN FAZİLETİ

CUMA GÜNÜNÜN FAZİLETİ VE CUMA NAMAZININ FARZ OLUŞU, CUMA NAMAZI İÇİN BOY ABDESTİ ALMANIN, GÜZEL KOKU SÜRÜNÜP ERKENDEN CÂMİYE GİTMENİN, CUMA GÜNÜ DUA ETMENİN, RESÛL-İ EKREM'E SALAVÂT GETİRMENİN, O GÜN DUALARIN KABUL OLUNDUĞU ZAMANI BEKLEMENİN VE CUMA NAMAZINDAN SONRA ALLAH TEÂLÂ'YI ÇOK ZİKRETMENİN SEVABI

Âyet

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانتَشِرُوا فِيالْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِن فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيراًلَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ [10]

1. **"Cuma namazı kılınınca yeryüzüne dağılın ve Allah'ın lutfundan isteyin. Allah'ı çok zikredin ki kurtuluşa eresiniz."**

Cum'a sûresi (62), 10

Cuma namazından önce ve sonra kılınacak sünnet namazlar hakkında 1129 numaralı hadiste bilgi verilmiştir. Bu âyet-i kerîmenin bulunduğu Cuma sûresinin dokuzuncu âyetinde cuma ezanı okununca, işi gücü bırakıp Allah'ı anmak üzere cuma namazı kılınması gerektiği belirtilmekte, açıklamakta olduğumuz yukarıdaki onuncu âyette de cuma namazını kıldıktan sonra herkesin tamamen serbest olduğu, dilediği şekilde hareket edebileceği ifade edilmektedir. Diğer bir söyleyişle, cuma namazını kılan kimsenin bu görevini yerine getirmiş olduğu, şayet ticaretinin başına dönmek istiyorsa dönebileceği, ilim öğrenmek istiyorsa tekrar kitaplarının başına oturabileceği, ibadet etmek istiyorsa dilediği şekilde ibadet edebileceği, hatta dinlenmek istiyorsa dinlenebileceği ortaya konmaktadır. Âyet-i kerîmedeki "yeryüzüne dağılın" ifadesi kesin bir emir değildir. Artık herkesin dilediğini yapmakta serbest olduğu yönünde bir açıklamadır.

Âyet-i kerîmenin devamındaki "Allah'ı çok zikredin ki kurtuluşa eresiniz" buyruğu, cuma namazı kılanlara bir hatırlatma ve uyarı mâhiyetindedir. Yüce Rabbimiz bu kısa ve özlü tavsiyesi ile bize şöyle demek tedir:

Siz cuma namazını kılmakla bir görevi yerine getirdiniz, artık dağılıp gidebilirsiniz; ama kendinizi büsbütün dünyaya kaptırmayın. Kalbinizi devamlı surette canlı ve uyanık tutabilmek için işinizin başında veya evinizde iken yahut bir yere gelip giderken Allah'ın adını anıp zikrederek, zaman zaman Kur'an okuyarak, nâfile namazlar kılarak, Allah'ın kullarına ve diğer mahlûkatına iyi davranıp hizmet ederek, O'nun size esirgemeden verdiği lutufları düşünerek Cenâb-ı Hakk'ı her fırsatta anıp zikredin. Böyle davranırsanız Allah'ın rızâsını kazanabilir ve dolayısıyla kurtuluşa erebilirsiniz.

Hadisler

1149- وعَنْ أَبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قالَ رسولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «خيْرُ يوْمٍ طلعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ يَوْمُ الجُمُعَةِ : فِيهِ خُلِقَ آدمُ ، وَفيه أُدْخِلَ الجَنَّةَ ، وفيه أُخْرِجَ مِنْهَا » رواه مسلم .

1149. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Üzerine güneş doğan en hayırlı gün cuma günüdür. Âdem o gün yaratıldı, o gün cennete konuldu ve yine o gün cennetten çıkarıldı."

Müslim, Cum`a 17, 18. Ayrıca bk. Tirmizî, Cum`a 1, 2; Nesâî, Cum`a 4, 45

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfte, üzerine güneş doğan gün ifadesiyle, bütün günler kastedilmekte ve cumadan daha hayırlı bir günün bulunmadığı anlatılmaktadır. Esasen günler birbirinin aynı olduğu için aralarında bir fark bulunmamakla beraber, günleri birbirinden farklı kılan şey, o günlerde meydana gelen olaylardır. Cuma gününü değerli yapan da, ibadetler içinde en büyük öneme sahip olan cuma namazının o gün kılınmasıdır. Zira cuma günü müslümanlar, cuma namazı kılmak maksadıyla bir araya gelir, beraberce ibadet edip Allah'a kulluklarını arzeder, dua ve niyazda bulunurlar. Bunun sonucunda, içlerindeki iyi insanlar sayesinde bir kısmının duası kabul edilir, bir kısmının günahı bağışlanır. İşte bundan

dolayı, ramazanı ayların sultanı saydığımız gibi, cumayı da günlerin sultanı sayarız.

Cuma gününe üstün değer kazandıran hususlardan biri de, 1158 ve 1159 numaralı hadislerde görüleceği üzere, duaların kabul edildiği bir vaktin bu günde bulunmasıdır.

Cuma gününden sonraki en değerli gün, arefe günüdür. **Arefe** gününe üstün değer kazandıran husus, cuma namazında mü'minlerin buluşmaları gibi, arefe gününde de Arafat'ta bir araya gelip Allah'a dua ve niyazda bulunmalarıdır. Bazı âlimler arefe gününü cuma gününden daha üstün saymışlardır. Arefeyi yılın, cumayı da haftanın en hayırlı günü saymak suretiyle böyle bir ayırım ortadan kalkmış olur. Şayet bir de cuma günü arefeye denk gelirse, o gün kesinlikle en değerli gündür. Böyle bir güne tesadüf eden haccın **hacc-ı ekber** sayılması da bu sebepledir. İnsan hacc-ı ekberi ganimet bilmeli ve o günü ibadetlerle değerlendirmelidir.

Cuma günü ile arefe gününün en makbul günler sayılması bir gerçeği ortaya çıkarmaktadır. O da kullarının topluca ibadet edip yalvarmalarından Cenâb-ı Hakk'ın memnun ve hoşnut olduğu, bu sebeple bazı kullarını bağışlayıp bazısının dualarını kabul ettiğidir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, yukarıdaki hadîs-i şerîfte, cuma günü meydana gelen üç önemli olayı haber vermektedir. Bunlar Hz. Âdem'in o gün yaratılması, o gün cennete konulması ve o gün cennetten dünyaya indirilmesidir. Başka hadislerde, bunlara ilâveten, Hz. Âdem'in tövbesinin o gün kabul edildiği ve kıyametin o gün kopacağı belirtilmektedir (Tirmizî, Cum`a 1, 2; Nesâî, Cum`a 45).

Hz. Âdem'in cennetten çıkmasını, oradan atılma ve kovulma gibi düşünenler olabilir. Hz. Âdem'in cennetten çıkması, ilâhî kader gereğince dünyanın insanla, özellikle peygamberler ve Allah'ın veli kullarıyla şereflenip süslenmesine vesile olmuş, Hz. Âdem de bu suretle Allah'ın yeryüzündeki halifesi olma şerefine ermiştir.

Hz. Âdem'in cennetten çıkmasını makbul bir şey saymayanlar, onun cuma günü vefat etmesini de aynı şekilde iyi bir hâdise saymayabilirler. Halbuki Hz. Âdem vefat etmek suretiyle, dünya gurbetinden kurtulup asıl vatanı olan cennete dönmüştür.

Kıyametin kopması da böyle anlaşılmalı ve kıyamet, mü'minler için Allah'ın cemâline ve sayısız nimetlerine kavuşma sürecinin başlaması sayılmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cuma günü en hayırlı gündür.

2. Hz. Âdem o gün yaratılmış, o gün cennete konulmuş, Allah'ın halifesi olsun diye o gün yeryüzüne indirilmiştir.

3. İnsan cumanın faziletini bilmeli, iyilikler ve ibadetler yaparak bu günü değerlendirmelidir.

1150- وَعَنْهُ قَالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَوَضَّأَ فأَحْسَنَ الوُضُوءَ ثُمَّ أتى الجُمُعَةَ، فاسْتَمَعَ وَأَنْصتَ ، غُفِرَ لَهُ ما بَيْنَه وَبَيْنَ الجُمُعَةِ وزِيَادة ثَلاثَةِ أَيَّامٍ ، وَمَنْ مَسَّ الحَصَى ، فَقَدْ لَغَا »رواه مسلم .

1150. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse güzelce abdest alarak cuma namazına gelir, hutbeyi ses çıkarmadan dinlerse, iki cuma arasındaki ve fazla olarak üç günlük daha günahları bağışlanır. Kim hutbe okunurken çakıl taşlarıyla oynarsa, boş ve mânasız bir iş yapmış olur."

Müslim, Cum`a 27. Ayrıca bk. Müslim, Cum`a 26; Ebû Dâvûd, Salât 203; Tirmizî, Cum`a 5; İbni Mâce, İkâmet 62, 81

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

1151- وَعَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « الصَّلَواتُ الخَمْسُ والجُمُعةُ إلى الجُمعةِ ، وَرَمَضَانُ إلى رمَضَانَ ، مُكَفِّرَاتٌ ما بيْنَهُنَّ إذا اجْتُنِبَتِ الكبَائِرُ » رواه مسلم .

1151. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Büyük günahlardan kaçınıldığı sürece, beş vakit namaz ile iki cuma ve iki ramazan, aralarında geçen günahlara keffaret olur.”

Müslim, Tahâret 16. Ayrıca bk. Müslim, Tahâret 14, 15

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz ilk hadîs-i şerîfte cuma namazının önemine işaret etmekte, bu namazı usûlüne uygun olarak kılan kimsenin on günlük günahının bağışlanacağını müjdelemektedir. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* cuma ibadetinin biri bedenî, diğeri de ruhi olmak üzere iki şartından söz etmekte, bedenî hazırlığın, sünnetlerine ve edeplerine uygun şekilde güzelce abdest almak, hatta 1153. hadiste tavsiye edileceği üzere boy abdesti almak olduğunu söylemekte, ruhi hazırlığın da cuma hutbesi okunurken, hiçbir şeyle ilgilenmeden ve kimseyle konuşmadan hutbeyi dinlemek olduğunu belirtmektedir. Zira hutbe okunurken konuşulan her gereksiz söz, yapılan her mânasız iş bu önemli ibadetin sevabını kaybetmeye yol açar.

Birinci hadiste müslümanların hutbe okunurken çakıl taşlarıyla oynamaktan menedilmeleri bize târihî bir gerçeği hatırlatmaktadır. Peygamber Efendimiz zamanında mescidlerin zemini kum ve topraktı. Bu sebeple bazı sahâbîler, hutbe okunurken, secde edecekleri yerlerdeki çakıl taşlarını alıp kenara koymaya çalışırlardı. Bu basit meşgale insanın hem bedeni hem de ruhuyla kendini ibadete vermesine engel olduğundan, Allah’ın Resûlü hutbe dinlerken başka bir şeyle oyalanmamayı tavsiye etmektedir.

Her iki hadîs-i şerîfte belirtilen ve bizim için hayâtî öneme sahip bir mesele de, farz ibadetlerin küçük günahların affına vesile olmasıdır. Buna göre insanın gönül huzuru ile bir vakitten öteki vakte kadar kıldığı beş vakit namaz, cuma namazı ve samimiyetle tuttuğu ramazan orucu, aynı cinsten bir diğer farzın yapılacağı zamana kadar işlenen küçük günahların bağışlanmasına imkân vermektedir. İnsanoğluna sunulan böyle bir imkân, Cenâb-ı Hakk’ın kulunu ne kadar sevdiğinin ve iki cihanda bahtiyar olması için ona büyük fırsatlar verdiğinin en güzel delilidir.

Şu da unutulmamalıdır ki, bu hadisler ile benzeri hadislerde bağışlanacağı belirtilen küçük günahlar, insanın Allah’a karşı sorumlu olup da yapmadığı görevleridir; diğer bir söyleyişle insan üzerindeki Allah hakkıdır. Küçük günahların bağışlanması, büyük günahlardan sakınma şartına bağlıdır. Kul haklarının affedilmesi ise, kendisine karşı haksızlık yapılan insanın hoşnut edilmesiyle mümkün olabilir. Bununla beraber Allah Teâlâ’nın haksızlığa uğrayan kulunu razı ve hoşnut edip haksızlık eden kulunu bağışlaması da pekâlâ mümkündür. Büyük günahlara gelince, onların bağışlanması ya samimi bir tövbe ile veya Cenâb-ı Mevlâ’nın lutuf ve keremiyle mümkün olur.

Açıklamakta olduğumuz 1150. hadis, cuma namazının en üstün ibadet olduğunu açıkça ifade etmektedir. Zira beş vakit namaz sadece öteki vakte, ramazan orucu sadece öteki ramazana kadar işlenen küçük günahların bağışlanmasına vesile olduğu halde, cuma namazı öteki cumaya kadar yapılan günahların bağışlanmasına vesile olduktan başka, ayrıca üç günlük günahın daha silinmesine imkân vermektedir. Ancak bu imkânı elde edebilmek için, hadisin baş tarafındaki iki şartı, yani güzelce abdest alma ve hutbeyi bir şeyle oyalanmadan ve konuşmadan sükûnetle dinleme gereğini unutmamalıdır.

Bazı ibadetlerin küçük günahların bağışlanmasına vesile olduğu âyet-i kerîmelerden de anlaşılmaktadır: **“İyilikler kötülükleri (günahları) giderir”** [Hûd sûresi (11), 114], **“Size yasak edilen büyük günahlardan kaçınırsanız, kusurlarınızı örter ve sizi şerefli bir yere koyarız”** [Nisâ sûresi (4), 31] âyetleri bu ilâhî ihsânı ve bağışı göstermektedir.

İnsan bu güzel imkânı değerlendirmeli, iyilikler ve ibadetler yaparak Cenâb-ı Hakk’ın bağışına lâyık olmaya çalışmalıdır. Bu güzel ibadetler sayesinde insanın bağışlanacak küçük günahı kalmasa bile, bu ibadetler onun derecesinin artmasına, belki de Cenâb-ı Mevlâ’nın lutfuyla büyük günahlarının hafiflemesine vesile olacaktır.

1151. hadisin benzerleri 130 ve 1047 numaralarla geçmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cuma namazına gitmeden önce güzelce abdest almalı, hatta mümkünse boy abdesti almalıdır.

2. Cuma hutbesi sükûnetle dinlenmeli, hutbe okunurken hiçbir şeyle meşgul olmamalıdır.

3. Beş vakit namaz, cuma namazı ve ramazan orucu, büyük günahlardan sakınıldığı takdirde, öteki vakte, öteki cumaya ve öteki ramazana kadar yapılacak küçük günahların bağışlanmasına vesile olur.

4. Büyük günahların bağışlanması için, o günahlardan samimi bir şekilde tövbe etmek gerekir; tövbe edilememişse, o günahı Cenâb-ı Hakk'ın bağışlaması umulur.

1152- وَعَنْهُ وعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهِ عَنْهُمْ ، أَنَّهما سَمِعَا رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ عَلَى أَعْوَادِ مِنْبَرِهِ : « لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الجمُعَاتِ ، أَوْ لَيَخْتِمَنَّ اللَّه على قُلُوبِهِمْ ، ثُمَّ ليَكُونُنَّ مِنَ الغَافِلينَ » رواه مسلم .

1152. Ebû Hüreyre ile *İbni Ömer radıyallahu anhüm*'den rivayet edildiğine göre bu iki sahâbî Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in minber üzerinde şöyle buyurduğunu duymuşlardır:

"Bazı kimseler cuma namazlarını terketmekten ya vazgeçerler veya Allah Teâlâ onların kalplerini mühürler de gafillerden olurlar."

Müslim, Cum`a 40. Ayrıca bk. Nesâî, Cum`a 2; İbni Mâce, Mesâcid 17

Açıklamalar

Bu hadis cuma namazının önemini bir kere daha belirtmekte ve onun vazgeçilmezliğini âdeta perçinlemektedir. Bir önceki hadisin açıklamasında görüldüğü üzere en önemli namaz cuma namazıdır. Bu sebeple cuma günü her müslümanın diğer müslüman kardeşlerinin arasında bu namazı gönül uyanıklığı içinde kılması gerekir.

Cuma namazının değerini anlamayan, bu namazın kendilerine verilmiş bir lutuf olduğunu kavramayan kimseler, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in belirttiğine göre, kusurlarının farkına varıp cuma namazına başlama

imkânına sahiptirler. Cuma namazını ihmal ederek kendilerine yazık eden bu kimseler şayet hatalarından geri dönmezlerse, onları feci bir âkıbet beklemektedir. O da kalplerini Allah Teâlâ'nın büsbütün mühürlemesi, yani lutfunu ve keremini onlardan büsbütün kesmesi, bunun sonucunda ilâhî hidâyeti bir daha kabul edemeyecek mânevî bir çöküntüye düşmeleridir. Bir hadîs-i şerîfte bu ihmal üç cuma ile sınırlandırılmıştır. Bu
durumu Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle belirtmektedir: *"Cuma namazlarını önemsemeyerek üç hafta cuma namazı kı lmayan kimsenin kalbini Allah Teâlâ mühürler"* (Ebû Dâvûd, Salât 204; Tirmizî,
Cum`a 4; Nesâî, Cum`a 2; İbni Mâce, İkâmet 93). Cuma namazını önemsememek, hiçbir özrü, mâzereti olmadan bu namazı kılmamak demektir. Cuma namazını küçümsediği veya inkâr ettiği için kılmayanlara gelince, onlar zaten dinden çıkmış olacakları için konumuzun dışında kalmaktadırlar.

Görüldüğü üzere hiçbir mazereti bulunmadığı halde cuma namazına gitmeyen kimse, mânevî bakımdan kötü bir noktadadır. Böyle birinin cuma namazına gitmemek suretiyle işlediği günahı bağışlatmak için ancak tövbe etmesi gerekir. Bununla beraber kusurundan dolayı Cenâb-ı Hak'tan af dilediğini göstermek maksadıyla varsa bir dinar, yoksa yarım dinar tutarında sadaka vermesini Peygamber Efendimiz tavsiye etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cuma namazı müslüman erkeklerin mutlaka kılması gereken bir ibadettir.

2. Hiçbir mâzereti olmadan cuma namazını kılmayan kimseler şayet bu tutumlarından vazgeçmezlerse, Allah Teâlâ onların kalplerini mühürler, yani onlardan lutfunu keser; böylece o kimseler artık Allah'ı düşünmezler.

1153- وَعَن ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللّٰه عَنْهُمَا ، أَنَّ رَسولَ اللّٰهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم ، قالَ : «إِذا جاَءَ أَحَدُكُمُ الجُمُعَةَ ، فَليَغْتَسِلْ » متفقٌ عليه .

1153. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Biriniz cuma namazına gideceği zaman boy abdesti alsın.”

Buhârî, Cum`a 2, 5, 12; Müslim, Cum`a 1, 2, 4; Tirmizî, Cum`a 3; Nesâî, Cum`a, 7, 25; İbni Mâce, İkâmet, 80

1155 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1154- وعن أبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ: « غُسْلُ يَوْمِ الجُمُعَةِ وَاجِبٌ على كلِّ مُحْتَلِمٍ » متفقٌ عليه .

المُراد بالمُحْتَلِمِ : البَالِغُ . وَالمُرَادُ بِالوُجُوبِ : وَجُوبُ اختِيَارٍ ، كقْولِ الرَّجُلِ لِصَاحِبِهِ حَقُّكَ وَاجِبِ عليَّ ، واللَّه أعلم .

1154. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Her bâliğ olan kimseye cuma günü boy abdesti almak gereklidir.”

Buhârî, Ezan 161, Cum`a 2, 3, 12; Müslim, Cum`a 5, 7; Ebû Dâvûd, Tahâret 127; Nesâî, Cum`a 2, 6, 8, 11; İbni Mâce, İkâmet 80

1155 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1155- وَعَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَوَضَّأَ يَوْمَ الجمعة فَبِها ونعمت ، ومن اغتسلَ فالغُسْل أفضَل » . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

1155. Semüre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Her kim cuma günü abdest alırsa ne iyi eder; hele boy abdesti alırsa, o daha iyidir.”

Ebû Dâvûd, Tahâret 128; Tirmizî, Cum`a 5. Ayrıca bk. Nesâî, Cum`a 9

Açıklamalar

Yukarıdaki üç hadiste, cuma namazına gitmeden önce boy abdesti almanın (gusletmenin) önemi belirtilmektedir. Birinci hadiste Resûlullah Efendimiz cuma namazına gidecek herkese boy abdesti almayı tavsiye etmektedir. İkinci hadiste bu tavsiyeyi daha ileri götürmekte ve erginlik çağına giren herkesin cuma namazına gitmeden önce boy abdesti almasının gerekli (vâcip) olduğunu belirtmektedir. Üçüncü hadiste ümmetini bu konuda fazla sıkıntıya sokmamak düşüncesiyle olmalı ki, abdest almanın yeterli olduğunu, ama boy abdesti almanın çok daha iyi olacağını söylemektedir.

Peygamber Efendimiz zamanındaki müslümanlar, kendi işini kendi gören kimselerdi. Cuma namazı vaktine kadar işlerinde çalışır, cuma vakti yaklaşınca işlerini bırakıp üzerlerindeki iş elbisesiyle namaza gelirlerdi. Bu sebeple vücutları ağır kokardı. Peygamber Efendimiz bunun üzerine ashâbına *"Cuma günü yıkansanız"* buyurdu (Buhârî, Cum`a 16, Büyû` 15; Müslim, Cum`a 6). Daha sonra muhtelif hadislerinde bu mesele üzerinde durdu.

Hz. Ömer'in bu konudaki tavrı, cuma namazı için boy abdesti almanın farz olmasa bile önemli bir dinî gelenek olduğunu göstermektedir. Hilâfeti yıllarında birgün Hz. Ömer cuma hutbesi okurken Hz. Osman mescidden içeri girdi. Onun cuma namazına vaktinde gelmemesini doğru bulmayan Hz. Ömer, konuşmasını keserek namaza niçin vaktinde gelmediğini sordu. Hz. Osman da o gün bir meşgalesi bulunduğunu, evine döndüğü zaman ezan okunduğunu, vakit geçirmeden çabucak abdest alıp geldiğini söyledi. Bunun üzerine Hz. Ömer "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, biriniz cuma namazına gideceği zaman boy abdesti alsın, buyurduğunu bildiğin halde sadece abdestle yetindin öyle mi?" diye çıkıştı (Buhârî, Cum`a 2, 5; Müslim, Cum`a 3, 4). Bu ihtarıyla Hz. Ömer hem cuma namazına geç kalınmaması gerektiğini hatırlattı hem de namaza gelirken boy abdesti almanın uygun olacağını anlattı. Şayet cuma namazı için boy abdesti almak şart olsaydı Hz. Osman câmiye mutlaka guslederek gelirdi; gusletmeden geldiğini öğrenen Hz. Ömer de onu mutlaka boy abdesti almak üzere geri gönderirdi.

Cuma namazına gitmeden önce gusletmek konusundaki hadislerin tamamı gözden geçirildiği zaman, cuma namazı için boy abdesti almanın

farz olmadığı anlaşılmakta, boy abdesti alarak cumaya gitmenin ve böylece huzurlu bir havada namaz kılmanın insana büyük sevap kazandıracağı ortaya çıkmaktadır. Cuma namazına yakın bir saatte gusletmek, câmiye daha temiz bir şekilde gitmeyi sağlasa bile, daha önce gusletmekte hiçbir sakınca yoktur.

Yine bu konudaki hadislerden anlaşılan bir diğer husus da boy abdestinin cuma gününden dolayı değil, cuma namazına gidileceğinden dolayı alınması gereğidir. Zira güzelce yıkanmadan, vücudundaki kiri, yağı, pis kokuyu temizlemeden camiye giden kimsenin oradaki müslümanları rahatsız edeceği şüphesizdir. Boy abdesti alarak vücudunu temizleyen kimse, o günün müslümanlar için bir bayram günü olduğunu dikkate almalı, kirli iş elbisesini çıkrmalı, temiz elbisesini giyerek namaza gitmelidir. İş verenlerin bunu dikkate alması, işçilerinin cuma namazına temiz bir şekilde gitmeleri için gerekli imkân ve şartları hazırlamaları dinî bir görevdir. Şüphesiz devletin de bu konu da gerekli imkânları hazırlaması lâzımdır. Cuma namazı için boy abdesti alma tavsiyesinin, çeşitli sebeplerle cuma namazına gidemeyen müslümanlar ile cuma namazına gitmeyen hanımları kapsamadığı ise bellidir. 1154 numaralı hadisin diğer rivayetlerinde cuma namazına gitmeden önce boy abdesti aldıktan başka dişleri temizlemek ve güzel koku sürünmek de tavsiye edilmektedir. Ter kokusunu önemli ölçüde gidermeye yarayan güzel koku sürünme meselesi bir sonraki hadiste ele alınacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cuma namazı için sadece abdest almak yeterli olmakla beraber boy abdesti almak sünnettir; dolayısıyla daha sevaptır.

2. Cuma günü müslümanların bayramıdır. Böyle değerli bir günde ter kokan vücuduyla camiye giderek müslümanları rahatsız etmeye kimsenin hakkı yoktur.

3. Ağır işlerde çalışan kimselerin cuma ibadetlerine tertemiz gidebilmeleri için, iş verenler gerekli imkânları sağlamalıdır.

1156- وَعَنْ سَلمَانَ رَضِيَ اللّٰه عنه ، قال : قَالَ رَسُولُ اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَغْتَسِلُ رَجُلٌ يَوْمَ الجُمُعةِ ، ويَتَطَهرُ ما استَطَاعَ مِنْ طُهْرِ ، وَيدَّهِنُ مِنْ

دُهْنِهِ ، أو يَمَسُّ مِن طِيبِ بَيتِهِ ، ثُمَّ يَخْرُجُ فلا يُفرِّق بَيْنَ اثْنَيْنِ ، ثُمَّ يُصَلِّي مَا كُتِبَ لَهُ ، ثُمَّ يُنْصِتُ إذا تكَلَّم الإِمَامُ ، إلاَّ غُفِرَ لهُ ما بَيْنَه وبيْنَ الجُمُعَةِ الأُخرَى » رواه البخاري .

1156. Selmân *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse cuma günü boy abdesti alarak elinden geldiğince temizlenir, saçını sakalını yağlayıp tarar veya evindeki güzel kokudan süründükten sonra câmiye gider, fakat orada yan yana oturan iki kimsenin arasını açmaz, sonra Allah Teâlâ'nın kendisine takdir ettiği kadar namaz kılar, daha sonra sesini çıkarmadan imamı dinlerse, o cumadan öteki cumaya kadar olan günahları bağışlanır."

Buhârî, Cum`a 6, 19.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz bu hadîs-i şerîfte cuma namazına gidecek bir müslümanın bu müstesnâ ibadete evinde nasıl hazırlanması, câmiye varınca orada nasıl davranması ve hutbeyi nasıl dinlemesi gerektiğini anlatmaktadır. Bu hadis cumanın bir bayram günü olduğunu belirtmekte, câmide diğer kardeşleriyle kaynaşıp bütünleşecek olan müslümanın, bu ilâhî dâvete titizlikle hazırlanması gerektiğini öğretmektedir.

Buna göre bir müslüman önce dış temizliği yapacak, tırnaklarını kesecek, uzayan ve kirlenmiş olan saçını, sakalını, bıyığını düzeltip yıkayacak, dişlerini misvakla temizleyecek veya fırçalayacak, bedeninde temizlemesi gereken yerler varsa temizleyecek, güzelce boy abdesti alacak, sonra da temiz elbiselerini giyecektir.

Hadîs-i şerîfteki "yağlanma" ifadesi günümüzün insanına fazla birşey ifade etmeyebilir. Ama Resûl-i Ekrem Efendimiz zamanında ve özellikle Arabistan yarımadasında yaşayan kimselerin uzun saç ve sakalları hem sıcak iklimin hem de toz toprağın tesiriyle, bakım yapmadıkları takdirde, kısa zamanda kirlenip keçelenirdi. Kirlenen saç ve sakallarını ancak yağladıktan sonra yumuşatarak tararlardı.

Cuma namazına giden kimsenin hem bayram sevincini daha canlı bir şekilde hissedebilmek hem de câmideki ter kokusu sebebiyle ağırlaşacak olan havayı bir ölçüde hafifletmek maksadıyla güzel koku sürünmesi tavsiye edilmektedir. Hadisimizde geçen "evindeki güzel kokudan sürünme" ifadesi, kendisine mahsus kokusu bulunmayan kimseleri hedef almakta, onların hanımlara mahsus olup erkekler için yadırganmayacak kokulardan bir miktar sürünmeleri istenmektedir.

Yukarıdan beri anlatıldığı şekilde hazırlıklarını tamamlayan bir kimse, başka hadislerden de öğrendiğimiz gibi, cumaya gitmek üzere evinden erken bir saatte çıkacak ve namaza yaya olarak sâkin bir şekilde yürüyerek gidecek, yaya da gitse, binitli de gitse yolda kimseyi rahatsız etmeyecektir. Camiye vardığı zaman boş bulduğu yere oturacak, yer bulamamak gibi bir sebeple yanyana oturan ve aralarında boşluk bulunmayan iki kimseyi, aralarına girmeye çalışarak rahatsız etmeyecektir. Şayet ön saflarda boşluk varsa, geride oturanların arasından geçip öne doğru ilerleyecek; ilerideki saflarda boşluk yoksa, cemaatin omuzlarından atlayarak öne geçmeye çalışmayacaktır. Hutbeyi rahatça dinleyebileceği bir yer varsa oraya, değilse uygun olan bir yere geçip oturacak ve hutbeyi sükûnetle dinleyecektir. Hatta bazı âlimlerin belirttiğine göre bu sırada selâm almak da dahil olmak üzere hiçbir şeyle meşgul olmayacaktır.

Gerek câmiye giderken yolda kimseyi rahatsız etmeme gerek câmiye varınca oturanları incitmeme esası, güzel dinimizin insana verdiği değerin ve saygının pek güzel bir ifadesidir. Ben cumaya gidiyorum diye kimsenin bir başkasını rahatsız etmeye hakkı yoktur.

Câmiye giden kimsenin, şayet vaaz edilmiyor veya Kur'an okunmuyorsa, tahiyyetü'l-mescid veya nâfile namaz yahut kaza namazı gibi bir miktar namaz kılması uygun olur.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, usûlüne uygun şekilde hazırlanarak cuma namazını kılan kimsenin, 1150 ve 1151 numaralı hadislerde de belirtildiği üzere, öteki cumaya kadar yapacağı veya geçen cumadan bu cumaya kadar yaptığı küçük günahların bağışlanacağı müjdesini vermektedir. Hadîs-i şerîfteki bu müjdeyi şu âyet-i kerîme de desteklemektedir: *"Size yasaklanmış olan büyük günahlardan kaçınırsanız, kusurlarınızı örter ve sizi şerefli bir yere koyarız"* [Nisâ sûresi (3), 31].

Hadis daha önce 829 numara ile geçmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cuma namazına gitmeden önce güzelce temizlenerek boy abdesti almalı, güzel koku sürünmelidir.

2. Câmide kimseyi rahatsız etmemeli, usûlünce oturan ve aralarında açıklık bırakmayan kimselerin arasına oturmamalıdır.

3. Câmiye erken gitmeli ve en azından iki rek`at tahiyyetü'l-mescid veya başka bir namaz kılmalıdır.

4. İmam hutbeye çıktıktan sonra kimseyle konuşmamalı, hiçbir işle oyalanmamalıdır.

5. Resûl-i Ekrem Efendimiz, tavsiye ettiği şekilde bir cuma namazı kılan kimsenin iki cuma arasındaki küçük günahlarının bağışlanacağını müjdelemiştir.

1157- وعَنْ أَبي هُريرةَ رضي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَن اغْتَسَلَ يَـوْمِ الجُمُعَةِ غُسْلَ الجنَابَةِ ، ثُمَّ رَاحَ في الساعة الأولى ، فكأَنَّمَا قرَّبَ بَدنَةً ، ومنْ رَاحَ في السَّاعَةِ الثَّانِيَة ، فَكأَنَّما قَرَّبَ بقَرَةً ، وَمَنْ رَاحَ في السَاعَةِ الثَالِثةِ ، فَكأنَّما قَرَّبَ كَبْشاً أَقرَنَ، ومنْ رَاحَ في السَّاعَةِ الرَّابِعةِ ، فَكأَنَّما قَرَّبَ دَجَاجَةً ، ومنْ رَاحَ في السَّاعَةِ الخامِسةِ فَكأَنَّما قَرَّبَ بيْضَةً ، فَإِذا خَرَج الإِمامُ ، حَضَرَتِ الملائِكَةُ يَسْتمِعُونَ الذِّكرَ» متفقٌ عليه . قوله : « غُسلَ الجَنَابة » ، أَي : غُسلاً كغُسْل الجنَابَةِ في الصِّفَةِ .

1157. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse cuma günü cünüplükten temizleniyormuş gibi boy abdesti aldıktan sonra erkenden cuma namazına giderse bir deve kurban etmiş gibi sevap kazanır. İkinci saatte giderse bir inek,

üçüncü saatte giderse boynuzlu bir koç kurban etmiş gibi sevap kazanır. Dördüncü saatte giderse bir tavuk, beşinci saatte giderse bir yumurta sadaka vermiş gibi sevap elde eder. İmam minbere çıkınca melekler hutbeyi dinlemek üzere topluluğun arasına katılır.”

Buhârî, Cum`a 4; Müslim, Cum`a 10. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 127; Tirmizî, Cum`a 6; Nesâî, Cum`a 14

Açıklamalar

Hadisimizde asıl anlatılmak istenen şey, cuma namazına erken gidilmesi gerektiğidir. Yalnız Resûl-i Ekrem Efendimiz cuma günü boy abdesti almayı tavsiye ettiği diğer hadislerde sadece gusülden söz etmiş, bu hadîs-i şerîfte ise, cünüblükten temizleniyormuş gibi boy abdesti alma ifadesini kullanmıştır. Onun burada, cuma günü câmiye giden erkeğin gönlünü her türlü dış etkilerden koruyabilmesi için eşiyle beraber olduktan sonra boy abdesti almasını uygun gördüğü ve onu pek üstün edebi ve nezâketi sebebiyle ancak böyle ima ettiği söylenebilir. Böyle bir hazırlıktan sonra erkenden, yani zeval vaktinden önceki bir saatte cuma namazına giden kimsenin bir deve kurban etmiş gibi sevap kazanacağını ifade buyurmaktadır. Çünkü böyle bir kimse câmiye varınca ön saflara geçip oturacak ve 1084-1098. hadisler arasında genişçe anlatıldığı üzere, ön safta oturmanın sevabını elde edecek, cuma vaktine kadar ibadet ederek, Kur’an okuyarak, tesbih ve zikirle meşgul olarak vaktini değerlendirecektir.

Hadîs-i şerîfte cuma namazına erken gitmeyi ifade etmek üzere kullanılan birinci saat, ikinci saat, beşinci saat gibi sözlerle, altmış dakikalık zaman diliminden ibaret olan saat değil, cuma namazı için câmide toplanılmaya başlanan zamandan, imamın minbere çıktığı ana kadar olan süre kastedilmiştir. Bu süre içinde erken davranıp câmiye gidenler, sırasıyla deve, inek, boynuzlu koç kurban etmiş gibi sevap kazanacaklardır. Daha sonra gidenler ise sırasıyla tavuk veya yumurta sadaka etmiş gibi sevap elde edeceklerdir. Nesâî’nin bir rivayetinde tavuk ile yumurta arasında bir de serçe verme şıkkı vardır. İmam minbere çıktıktan sonra ise, yukarıda zikredilen bazı kaynaklardaki hadislerde daha açık ifadelerle belirtildiğine göre, melekler câmiye erken gelenleri kaydettikleri defterleri kapatıp hutbeyi dinlemek üzere topluluğun arasına katılacaklarından, o andan sonra

câmiye gidenlerin adı deftere kaydedilmeyecek, dolayısıyla onlar câmiye erken gelme sevabından mahrum kalacaklardır.

İmam minbere çıktıktan sonra câmiye giren kimse, cumaya erken gitme sevabını kaçırmış olsa bile, cuma namazını kılma sevabını kaçırmamış olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cuma namazına gitmeden önce boy abdesti almalıdır.

2. Cumaya mümkün olduğu kadar erken gidip ön saflara oturmalıdır.

3. Cuma namazına erken gidenler, sırasıyla deve, inek, boynuzlu koç kurban etmiş veya tavuk yahut yumurta sadaka vermiş gibi sevap kazanırlar.

4. İmam minbere çıktıktan sonra melekler defterleri kapatıp hutbeyi dinlemek üzere câmiye girecekleri için o andan sonra gelenleri, cumaya erken gelenler defterine yazmazlar.

5. Cuma namazı meleklerin de hazır bulunduğu en değerli ibadetlerden biridir.

1158- وعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذكر يَوْمَ الجُمُعَةِ ، فَقَالَ : « فِيها سَاعَةٌ لا يُوَافِقها عَبْدٌ مُسلِمٌ ، وَهُو قَائِمٌ يُصَلِّي يسأَلُ اللَّه شَيْئاً ، إلاَّ أَعْطَاهُ إِيَّاه » وَأَشَارَ بِيدِهِ يُقَلِّلُهَا ، متفقٌ عليه.

1158. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* cuma gününden söz ederek şöyle buyurdu:

"Cuma gününde bir zaman vardır ki, şayet bir müslüman namaz kılarken o vakte rastlar da Allah'tan bir şey isterse, Allah ona dileğini mutlaka verir."

Resûl-i Ekrem o zamanın pek kısa olduğunu eliyle gösterdi.

Buhârî, Cum`a 37, Talâk 24, Daavât 61; Müslim, Müsâfirîn 166, 167, Cum`a 13-15. Ayrıca bk. Tirmizî, Cum`a 2; Nesâî, Cum`a 45; İbni Mâce, İkâmet 99

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1159- وَعنْ أَبي بُردةَ بنِ أَبي مُوسَى الأَشعَرِيِّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ عَبْدُ اللَّهِ ابنُ عُمرَ رضَيَ اللَّه عنْهُمَا : أَسَمِعْت أَبَاكَ يُحَدِّثُ عَن رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في شَأنِ ساعَةِ الجُمُعَةِ؟ قَالَ : قلتُ : نعمْ ، سَمِعتُهُ يقُولُ : سمِعْتُ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « هي ما بيْنَ أَنْ يَجلِسَ الإِمامُ إِلى أَنْ تُقضَى الصَّلاةُ » رواه مسلم .

1159. Ebû Bürde İbni Ebû Mûsâ el-Eş`arî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Birgün Abdullah İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* bana:

- Cuma günü duaların kabul edildiği zaman hakkında babanın Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den bir hadis rivayet ettiğini duydun mu? diye sordu. Ben de:

- Evet, duydum. Babam, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittiğini söyledi:

"O vakit, imamın minbere oturduğu andan namazın kılındığı zamana kadar olan süre içindedir."

Müslim, Cum`a 16. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 202; Nesâî, Cum`a 45

Açıklamalar

Cuma gününe büyük değer kazandıran özelliklerden biri, yukarıdaki iki hadiste görüldüğü üzere, duaların geri çevrilmeyeceği mübarek bir vaktin bu günde bulunmasıdır. Cenâb-ı Hakk'ın kullarına olan sayısız lutuflarından biri de, onlara böyle müstesna fırsatlar vermesidir. Sanki O böyle eşsiz zamanlar ve fırsatlar yaratmak suretiyle kullarına olan sevgisini göstermekte ve onlardan âhireti kazanmak için gayrete gelmelerini beklemektedir. Cuma günü duaların kabul edildiği bu değerli vaktin ne zamana denk geldiği konusu ashâb-ı kirâmı da meşgul etmiştir. İkinci hadisimizde görüldüğü üzere, Abdullah İbni Ömer de bu vakti öğrenmek istemiş, büyük sahâbî Ebû Mûsâ el-Eş`arî'nin Kûfe kadısı olan fakih ve muhaddis oğlu, tâbiîn neslinin ileri gelen âlimlerinden Ebû Bürde'ye,

“Acaba babandan bu konuda bir şey duydun mu?” diye sormuştur. Adının Âmir veya Hâris olduğu da söylenen Ebû Bürde, “bu vaktin imamın minbere oturduğu andan namazın kılındığı zamana kadar olan süre içinde olduğuna” dair babasından duyduğu hadisi rivayet etmiştir. İbni Mâce’deki rivayete göre icâbet vakti denilen bu zaman dilimi, cuma namazı için kâmet getirildiği andan namazın bittiği zamana kadar olan süredir (İkâmet 99).

Keşke duaların kabul edildiği bu “icâbet vakti” hadiste geçtiği gibi net ve belirgin olsaydı da, müslümanlar o zaman diliminde Cenâb-ı Hakk’a niyazlarını arzedebilselerdi. Bu konudaki diğer hadisler araştırıldığı zaman meselenin pek de net, kesin ve belirgin olmadığı görülmektedir. Bazı sahâbîler ve diğer âlimler bu sürenin ikindi namazından güneşin battığı âna kadar olduğunu söylemektedir. Ashâb-ı kirâmdan Abdullah İbni Selâm ile Ebû Hüreyre bu konu üzerinde sohbet ederken Abdullah İbni Selâm bu vakti bildiğini söyledi ve o vaktin cuma günü güneş batmadan önceki zaman dilimi olduğunu belirtti. Ebû Hüreyre, hadisteki ifadeye onun dikkatini çekerek bu duanın namaz içinde yapılması gerektiğini, güneş batmadan önceki saatlerde ise namaz kılınmayacağını hatırlattı. O zaman Abdullah İbni Selâm ona şu hadisi okudu:

“Bir kimse namaz kılar, sonra da diğer namaza kadar oradan ayrılmadan oturduğu yerde beklerse, bu süre içinde devamlı surette namaz kılmış sayılır” (Tirmizî, Cum`a 2; Nesâî, Cum`a 45; İbni Mâce, İkâmet 99).

Bu sonuncu hadis, namazın içinde nasıl dua edileceğini haklı olarak merak eden müslümanları da aydınlatmaktadır. Duaların kabul edildiği bu vakit imamın minbere çıktığı andan namazın kılındığı zamana kadar ki süre içinde bulunsa bile, müslümanlar câmide oturup hutbeyi dinlerken namaz kılıyormuş gibi sevap kazanırlar. İmamın hutbede bulunduğu sırada konuşmayı veya mânasız bir işle uğraşmayı yasaklayan hadislerin hikmeti bir kere daha anlaşılmaktadır. Müslümanlar bu değerli zamanı mânen uyanık ve şuurlu olarak geçirmelidir.Yine bir hadîs-i şerîften öğrendiğimize göre Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* duaların kabul edildiği saati önceleri bildiğini, fakat sonradan tıpkı Kadir gecesinin kendisine unutturulduğu gibi bu saatin de unutturulduğunu söylemiştir (İbn Huzeyme, *Sahîh*, III, 122: Kitâbü’l-Cum`a, bâbü insâti’n-nebî vakte tilke’s-sâ`a). Ebû Mûsâ el-Eş`arî’nin, yukarıdaki 1159 numaralı hadisi, bu

unutturma hâdisesinden önce duymuş olması da mümkündür. Cuma gününde dileklerin kabul edildiği zamanla ilgili olarak, İbn Hacer’in tamamını zikrettiği (*Fethu’l-bârî,* II, 483-489) kırk bir rivayet bulunmakla beraber, 1158 ve 1159 numarayla geçen yukarıdaki iki hadis bu rivayetlerin en sağlamı kabul edilmiştir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz bu vaktin pek kısa bir zaman diliminden ibaret olduğunu anlatmak üzere, baş parmağının içini orta ve küçük parmaklarının ortasına koyarak mübarek eliyle işarette bulunmuştur. Bu da bizim cuma gününü, özellikle yukarıdaki hadislerde belirtilen zaman dilimini, son derece uyanık geçirmemizi gerekli kılmaktadır.

1159 numaralı hadisteki “Allah’tan bir şey isterse” ifadesi, bu hadisin muhtelif rivayetlerinde “Allah’tan bir hayır isterse” şeklinde geçmektedir. Demek oluyor ki Cenâb-ı Hak’tan istenecek şey, fena bir dilek, bir haram değil, hayırlı, dünya ve âhiret için faydalı bir istek olacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cuma günü, içinde duaların kabul edildiği zamanın da bulunduğu çok mübarek bir gündür.

2. Cuma gününü, duaların kabul edildiği zamanı yakalama ümidiyle ibadet ve dua ile geçirmelidir.

3. Duaların kabul edildiği saat, birçok sahâbî ve büyük imamların da belirttiği gibi, muhtemelen imamın hutbeye çıktığı an ile cumanın farzının kılındığı zaman arasında veya ikindi namazı ile güneşin battığı vakit arasındadır.

1160- وَعَنْ أَوسِ بن أَوسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ مِنْ أَفضَلِ أَيَّامِكُمْ يَوْم الجُمُعَةِ ، فأَكثروا عليَّ مِنَ الصَّلاةِ فِيهِ ، فَإِنَّ صَلاتَكُمْ مَعْروضَةٌ عليَّ » رواه أبو داود بإِسناد صحيح .

1160. Evs İbni Evs *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Günlerinizin en faziletlisi cuma günüdür. Bu sebeple o gün bana çokca salâtü selâm getiriniz; zira sizin salâtü selâmlarınız bana

sunulur.”

Ebû Dâvûd, Salât 201, Vitir 26. Ayrıca bk. Nesâî, Cum`a 5; İbni Mâce, İkâmet 79, Cenâiz 65

Evs İbni Evs

Bu sahâbînin Sakîf kabilesinden olduğu, sonraları Dımaşk’a yerleştiği, orada yaşayıp yine orada vefat ettiği bilinmektedir. Evs yirmi dört hadis rivayet etmiş olup bu hadisler Ebû Dâvûd, Tirmizî, Nesâî ve İbni Mâce’nin Sünen’leri ile Ahmed İbni Hanbel’in Müsned’inde yer almaktadır. Hayatı hakkında fazla bilgi bulunmamaktadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz cuma gününün faziletini belirttikten ve onun “günlerin en faziletlisi” olduğunu söyledikten sonra kendisine özellikle cuma günleri daha fazla salâtü selâm getirmemizi emir buyurmaktadır. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* 1149 numaralı hadiste de cumanın faziletinden bahsetmiş ve *“Üzerine güneş doğan en hayırlı gün cuma günüdür. Âdem o gün yaratıldı, o gün cennete konuldu ve yine o gün cennetten çıkarıldı”* buyurmuştu.

Getirdiğimiz salâtü selamlar, Efendimiz’e sunduğumuz birer hediyedir. Özel günlerde sunulan hediyeler daha bir anlam kazanır. Cuma günleri, yukarıdaki hadîs-i şerîflerde de gördüğümüz gibi, diğer zaman dilimlerine göre en özel, en değerli zamanlardır. 1400-1410 numaralı hadisler arasındaki “Resûlullah’a Salâtü Selâm Getirme” bahsinde bu konu üzerinde genişçe durulacaktır. Hadisimizin oradaki rivayetinde, burada bulunmayan şu ilâve yer almaktadır:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in ashâb-ı kirâma:

“Salâtü selâmlarınız bana sunulur” buyurması üzerine onlar:

- Yâ Resûlallah! Vefat ettiğin ve senden hiçbir eser kalmadığı zaman salâtü selâmlarımız sana nasıl sunulur? diye sordular.

Bunun üzerine Peygamber *aleyhisselâm*:

- *“Allah Teâlâ peygamberlerin bedenlerini çürütmeyi toprağa haram kıldı”* buyurdu (bk. 1402).

Peygamberlerin vücutlarının çürümemesi şüphesiz bir mûcizedir. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in belirttiğine göre, ümmeti kendisine *“Allâhümme salli alâ Muhammed’in ve alâ âli Muhammed”* diye salâtü selâm gönderdikçe Allah Teâlâ ona rûhunu iade edecek ve böylece kendisine gönderilen salâtü selâmı alacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz’in mübarek ruhuna gönderilen salâtü selâmlar kendisine sunulur. O da bu selâmları alır.

2. Cuma günü çok faziletli bir gün olduğu için, Resûlullah Efendimiz’e bu mübarek günde sunulan salâtü selâmlar, diğer vakitlerdeki salâtü selâmlardan daha kıymetli, sevabı daha çoktur.

211- باب استحباب سجُود الشكر عند حصول نعمة ظاهرة أو اندفاع بلية ظاهرة

ŞÜKÜR SECDESİ

BİR NİMETE KAVUŞUNCA VEYA BİR SIKINTIDAN KURTULUNCA ŞÜKÜR SECDESİ YAPMANIN İYİ BİR DAVRANIŞ OLDUĞU

Hadisler

1161- عَنْ سَعْدِ بنِ أَبي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهِ عنْهُ قَالَ : خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِن مَكَّةَ نُرِيدُ المَدِينَةَ ، فَلَمَّا كُنَّا قَرِيبًا مِن عَزْوَراءَ نَزَلَ ثُمَّ رَفَعَ يَدَيْهِ ، فدعَا اللَّه سَاعَةً ، ثُمَّ خَرَّ سَاجِدًا ، فَمَكَثَ طَوِيلاً ، ثُمَّ قامَ فَرَفَعَ يَدَيْهِ ، ساعَةً ، ثُمَّ خَرَّ ساجِدًا فَعَلَهُ ثَلاثاً وَقَالَ: إِنِّي سَأَلْتُ رَبِّي ، وَشَفَعْتُ لأُمَّتِي ، فَأَعْطَاني ثُلُثَ أُمَّتِي ، فَخَررتُ ساجدًا لِرَبِّي شُكرًا ، ثُمَّ رَفعْتُ رَأْسِي ،

فَسَألْتُ رَبِّي لأمَّتي ، فَأعْطَانِي ثُلثَ أمَّتي ، فَخررْتُ ساجداً لربِّي شُكراً ، ثمَّ رَفعْت رَأسِي فَسَألتُ رَبِّي لأُمَّتي ، فَأعطاني الثُّلُثَ الآخَرَ ، فَخَرَرتُ ساجِدا لِرَبِّي» رواه أبو داود .

1161. Sa`d İbni Ebû Vakkâs *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir gün Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile beraber Medine'ye gitmek üzere Mekke'den yola çıkmıştık. Azverâ denen yere yaklaştığımızda Resûl-i Ekrem bineğinden indi. Sonra ellerini kaldırarak bir süre dua etti. Sonra secdeye kapandı, uzunca bir süre secdede kaldı. Tekrar ayağa kalktı, yine ellerini kaldırıp bir müddet dua etti. Sonra secdeye kapandı. Bunu üç defa tekrarladı. Buyurdu ki:

"Rabbimden dilekte bulundum ve ümmetim için şefaat niyaz ettim. O da ümmetimin üçte birini bana bağışladı. Ben de Rabbime şükretmek için secdeye kapandım. Sonra tekrar başımı kaldırıp Rabbimden ümmetimi bağışlamasını diledim; O da bana ümmetimin üçte birini bağışladı. Ben de bunun üzerine Rabbime şükür secdesine kapandım. Sonra tekrar başımı kaldırıp Rabbimden ümmetimi diledim; O da bana ümmetimin geri kalan üçte birini bağışladı. Ben de Rabbime şükretmek üzere secdeye kapandım."

Ebû Dâvûd, Cihâd 152

Açıklamalar

Kadir kıymet bilmek; gördüğü iyiliğe teşekkür etmek iyi insanların vasfıdır. Peygamber Efendimiz, gördüğü iyilik sebebiyle insanlara teşekkür etmeyen bir kimsenin Allah Teâlâ'ya şükretmiş sayılmayacağını ifade buyurmaktadır (Ebû Dâvûd, Edeb 1). Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, müslümanın iyilik ve ikram karşısında böylesine duyarlı olması gerektiğine işaret etmektedir. Bir kahvenin kırk yıl hatırı sayıldığı inancı, Peygamberî bir ahlâkın sonucudur. İnsanların bize yaptığı iyiliğin asıl sahibi şüphesiz Cenâb-ı Hak olmakla beraber, o iyiliğin görünürdeki sahibine teşekkür etmekle Allah'a da şükretmiş sayılmaktayız.

Mevlâmızın bize olan iyiliklerine gelince, bunları saymak elbette mümkün değildir. Bu nimetlerin şüphesiz en büyüğü dünyaya insan olarak gelmek ve müslüman bir çevrede doğmaktır. İslâm nimeti başta olmak üzere sahip bulunduğumuz bütün ihsanlara, hiçbir bedel ödemeden kavuşmuşuzdur. Bu ilâhî lutufların her birine şükretmek bir kulluk görevidir. En iyi şükür Cenâb-ı Hakk'ın istediği gibi olmak, O'nun emrettiği gibi yaşamaktır. Allah bizi böyle bir hayatı yaşamaya muvaffak buyursun.

Peygamber Efendimiz yanındaki sahâbîlerle birlikte Mekke'den Medine'ye giderken, Mekke yakınlarındaki Azverâ denen bir küçük tepeye gelince devesinden indi, ellerini kaldırarak bir süre dua etti. Sonradan açıkladığına göre, dua ederken Cenâb-ı Hak'tan ümmetinin bağışlanmasını niyaz etmişti. Allah Teâlâ onun gönlüne ümmetinin üçte birini kendisine bağışladığını, yani onları önünde sonunda cennetine koyacağını ilham edince şükür secdesine kapandı ve lutfettiği bu nimetten dolayı Allah'a şükretti. Duada ısrarlı olmayı tavsiye eden Resûlullah Efendimiz, kendisine bağışlanmayan diğer ümmetini düşünerek tekrar duaya başladı. Onun bu ısrarı üzerine Cenâb-ı Mevlâ ümmetinin ikinci üçte birini de bağışladığını müjdeledi. Böyle büyük bir lutuf karşısında sessiz kalınamayacağını düşünen Allah Resûlü tekrar şükür secdesine kapandı. Geriye kalan zavallı ümmetini düşündü. Onlara beslediği derin sevgi ve şefkat sebebiyle mübarek ellerini bir kere daha kaldırdı ve onların da kendisine bağışlanmasını istedi. Bu niyazı da kabul edilince, sevincinden dolayı üçüncü defa şükür secdesine kapandı. Zaten Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'e sevineceği bir haber gelince hemen şükür secdesine kapanırdı (Ebû Dâvûd, Cihâd 152; Tirmizî, Siyer 25). Büyük günah işleyen bir kısım ümmetinin günahları sebebiyle ceza görseler bile, cehennemde ebediyen kalmayacağı ve kendisinin şefaatiyle cennete kavuşacağı, küçük günah işleyenlerin ise belki de hiç ceza görmeden bağışlanacağı müjdesi Resûl-i Ekrem'i pek sevindirdi.

İnsanı sevindiren her nimet, atlatılan her sıkıntı bir şükrü gerekli kılar. Esasen **Sa`dî-i Şîrâzî**'nin dediği gibi biri aldığımız, diğeri verdiğimiz nefes için olmak üzere, her nefes alıp verdikçe iki şükür borcumuz vardır; ama hiç olmazsa Allah'ın bizden istediği farz ibadetleri edâ ederek, Resûlullah

Efendimiz'in devamlı surette kıldığı sünnet namazları kılarak, bir de gönlümüzde yeni bir sevinç dalgası estiren bahtiyarlıklara kavuştuğumuzda ve bir musibetten kurtulduğumuzda Allah'a şükür secdesine kapanarak ona kulluğumuzu ve minnetimizi arzetmeliyiz. Böyle zamanlarda yoksullara ve ihtiyaç sahiplerine yapılan yardımlar, Allah rızâsı için kılınan namazlar da birer şükür ifadesi olur.

Hadîs-i şerifin bize verdiği derslerden biri, insan dua ederken dağ başında bile olsa, bağırıp çağırmadan, tıpkı Cenâb-ı Hakk'ın tavsiye buyurduğu gibi gizli gizli yalvararak, ürpererek, yüksek olmayan bir sesle dua etmelidir [En`am sûresi (6), 63; A`râf sûresi (7), 55, 205]. İnşallah bir gün radyo ve televizyonlarımızda da usûlüne uygun olarak böyle dua edildiğini görürüz.

Şükür secdesi tıpkı tilâvet secdesi gibidir. Abdestli iken şükür secdesine niyet edilir, eller kaldırılmadan "Allahüekber" diyerek tekbir alınır, secdeye varılır, mümkün olduğu kadar uzun secde edilir, sonra da selâm verilir. 1174 numaralı hadiste, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in gece namaz kılarken, bazı rek'atların secdesinde elli âyet okuyacak kadar uzun bir süre kaldığı ve muhtelif duaları okuduğu görülecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz ümmetine karşı son derece şefkatliydi. Gerçek hayatın âhiret hayatı olduğunu bildiği için de, ümmetinin âhirette bahtiyar olmasını isterdi.

2. Bir nimete kavuşunca veya bir sıkıntıdan kurtulunca, verdiği nimete şükretmek, kurtardığı sıkıntıdan dolayı hamdetmek için Allah'a şükür secdesi yapmalıdır.

212- باب فضل قيام الليل

GECE NAMAZ KILMANIN FAZİLETİ

Âyetler

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسَى أن يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا [79]

1. “**Gecenin bir bölümünde de uyanıp kalk ve sana mahsus olmak üzere, nâfile namaz kıl; ola ki bu sâyede Rabbin seni övgüye değer bir makama ulaştırır.”**

İsrâ sûresi (17), 79

Âyet-i kerîmede Peygamber Efendimiz’den, gecenin bir kısmında uykudan kalkması ve namaz kılması istenmektedir. Arapça’da geceleyin uykudan uyanarak namaz kılmaya teheccüt dendiği için bu namaza da teheccüt namazı adı verilmiştir.

Peygamber Efendimiz bütün gece uyumayıp namaz kılan sahâbîlerini ikaz etmiş, bunun vücudu yorgun düşüreceğini dikkate alarak bütün gece ibadet etmeyi doğru bulmamıştır. 152 numaralı hadiste geniş bir şekilde ele alındığı üzere, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* genç sahâbîsi Abdullah İbni Amr İbni Âs’ın kendini hırpalarcasına ibadet etmesini yasaklamıştır.

Âyet-i kerîmeden anlaşıldığına göre teheccüt namazı sadece Peygamber Efendimiz’in şahsına mahsus bir ibadettir. Bu ibadetin Resûlullah için fazladan bir fazilet yani mendup ve nâfile olduğunu söyleyen âlimler vardır. Onları böyle düşünmeye sevkeden, Peygamber *aleyhisselâm*’ın geçmişte kalan ve ileride işlenmesi mümkün görülen bütün günahlarının bağışlanmasıdır. Ümmeti için durum elbette farklıdır. Gece namazı onların günahlarına kefâret ve bağışlanmalarına sebep olur. Bazı âlimler ise teheccüt namazı denilen gece namazının Peygamber Efendimiz için beş vakit namaz üzerine ilâve edilmiş fazladan bir farz olduğunu söylemişler, bu özel farz ile onun ümmetine olan üstünlüğünün bir kere daha pekiştirildiğini belirtmişlerdir.

Âyette “**Ola ki bu sâyede Rabbin seni övgüye değer bir makama ulaştırır**” diye belirtilen *makâm-ı mahmûd*, hamd, minnet ve teşekkürlerini sunma makamı demektir. Bu yüce makam Resûl-i Ekrem Efendimiz’e mahsustur. Kıyamet gününde her ümmet, diğer bir ifadeyle bütün beşeriyet Resûlullah’ın şefaatıyla mahşerdeki o korkunç bekleyişten bir an önce kurtulmak isteyecekler, kurtulur kurtulmaz da ona bu lutuf ve şefâatinden

dolayı şükranlarını sunacaklardır. Makâm-ı mahmûd'un, makâm-ı şefaat olduğu söylenebilir.

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ [16]

2. "Vücutları yatak yüzü görmez."

Secde sûresi (32), 16

Vücutlarının yatak yüzü görmediği belirtilen kimseler, geceleyin kalkıp Allah rızâsı için ibadet eden, namaz kılan, dua eden kimselerdir. Bu âyet-i kerîmenin tamamı şöyledir:

"Korkuyla ve ümitle Rablerine yalvarıp ibadet ettikleri için vücutları yatak yüzü görmez. Kendilerine verdiğimiz nimetlerden Allah yolunda harcarlar."

Geceleri kalkıp ibadet eden kimselerin mükâfatı yukarıdaki âyetin devamında (17 numaralı âyette) şöyle belirtilmektedir:

"Yaptıklarına karşılık olarak onlar için kendilerini mutlu edecek ne güzel nimetler hazırlanıp saklandığını bilemezler."

Âyet-i kerîmede bu mükâfatın büyüklüğünü hiç kimsenin tahmin ve hayal edemeyeceği belirtilmektedir. Onun ne muazzam ve erişilmez bir mükâfat olduğunu sadece Cenâb-ı Hak bilir. 1884 numaralı hadiste geleceği üzere Peygamber Efendimiz Allah Teâlâ'nın has kulları için hazırladığı bu mükâfatı hiçbir gözün görmediğini, hiçbir kulağın duymadığını, bu büyük lutfun hiçbir insanın hatır ve hayalinden geçmediğini söylemiştir.

İbadet ve tâatla meşgul oldukları için vücutları yatak yüzü görmeyen bu bahtiyar insanlardan, aşağıdaki âyette şöyle söz edilmektedir:

كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ [17]

3. "Geceleri pek az uyurlar."

Zâriyât sûresi (51), 17

Âyet-i kerîmenin baş tarafından itibaren cenneti kazanmış müttakî insanların özellikleri sayılmakta, bu özelliklerden birinin, dünyada iken geceleri teheccüt namazı kılmak için pek az uyumaları, zamanlarını Allah'a ibadet ve dua ile geçirmeleri olduğu belirtilmektedir. Bir sonraki âyette

onların bu ibadetlerinin seher vakitlerine kadar devam ettiğine işaretle **“seher vakitlerinde bağışlanma diledikleri**” söylenmektedir.

Hayatın fâni, ömrün kısa, dünyanın gelip geçici olduğu unutulmamalı, sağlığın ve gençliğin pek çabuk tükenen birer sermâye olduğu gözardı edilmemelidir. Geceleri kalkıp ibadet ve dua etmek nefsimize hoş gelmediğinden, tembelliğimize kılıf bulmak için bin dereden su getirmekteyiz. Halbuki bize ömür sermayesini lutfeden Allah Teâlâ, başka âyetlere bakmasak bile, yukarıdaki üç âyette, iyi kullarının özelliklerinden birinin geceleri ibadet etmek için yatağını terketmek olduğunu ifade buyurmaktadır. Rabbim hepimize ibadet zevki nasip eylesin (âmin).

Hadisler

1162- وَعَن عائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْها ، قَالَتْ : كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُومُ مِنَ اللَّيْلِ حَتى تَتَفطَّر قَدَمَاه ، فَقُلْتُ لَهُ : لِمَ تَصْنَعُ هذا يا رسُولَ اللَّهِ وَقد غُفِرَ لَكَ ما تَقَدَّم مِن ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ ؟ قَالَ : « أَفَلا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا » . متفقٌ عليه .

1162. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleyin kalkıp ayakları şişinceye kadar namaz kılardı. Bunun üzerine ona:

- Yâ Resûlallah! Senin geçmiş ve gelecek bütün hataların bağışlandığı halde niye böyle kendini yoruyorsun? dedim.

Bana cevâben:

- **“Allah’a şükreden bir kul olmayayım mı?”** buyurdu.

Buhârî, Tefsîrû sûre (48), 2; Müslim, Münâfikîn 81. Diğer kaynaklar için bk. 1163 numaralı hadis.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in geceleri kendisini yorgun düşürecek şekilde ibadet etmesi, ayakları çatlayıncaya veya baldırı şişinceye (Buhârî,

Teheccüd 6) kadar uzun süre kıyamda kalması Hz. Âişe annemizi pek üzüyordu. Onun günah korkusuyla veya bağışlanma arzusuyla ibadet ettiğini düşünüyordu. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'e Fetih sûresinin ikinci âyetindeki **"Allah, senin geçmiş ve gelecek kusurlarını bağışlar"** müjdesini hatırlattı. *"Allah senin geçmişte yaptığın, gelecekte yapabileceğin bütün hatalarını bağışladığı halde kendini niçin bu kadar yoruyorsun?"* diye sordu. Allah'ın Resûlü de, bu büyük lutuf karşısında sessiz kalamayacağını, Cenâb-ı Hakk'ın kendisine verdiği bu bağışlanma nimetine elinden geldiğince, gücü yettiğince şükretmenin bir kulluk görevi olduğunu söyledi. Bir önceki babda da açıklandığı üzere, iyiliğe ancak iyi insanların teşekkür edeceğini hatırlattı.

Hayatının uzun bir döneminde saatlerce ayakta kalarak ibadet etmekten derin zevk alan Resûl-i Ekrem Efendimiz, Hz. Âişe annemizin belirttiğine göre, kilosu artınca oturarak namaz kılmaya başladı. Uzun süre oturduğu yerden okur, secde edeceği zaman ayağa kalkar, bir müddet daha okuduktan sonra rükûa ve secdeye varırdı [Buhârî, Tefsîru sûre (48), 2].

99 numarayla Mücâhede bahsinde geçmiş olan hadisimizin açıklamasında belirtildiği üzere peygamberlerin hataları bizim hatalarımız gibi değildir. Yapılması daha sevap olanı yapacak yerde onu bırakıp sadece sevap olanı yapmaları veya küçük yanılgıları peygamberler için hata sayılmıştır. Yoksa Peygamberler kasten günah işlemezler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, Cenâb-ı Hakk'ın lutuflarına şükretmek üzere geceleyin çok ibadet ederdi.

2. İyiliğe teşekkür, insânî bir görevdir.

3. Nimetlerinden dolayı Allah'a şükretmenin çeşitli yolları vardır. Bu şükür dille de ifade edilebilir; Efendimiz'in yaptığı gibi geceleyin ibadet etmek suretiyle de olabilir.

4. Peygamber Efendimiz, bu uygulamasıyla, gece ibadetinin, kulluğu en iyi ifade etme tarzı olduğunu göstermiştir.

وعَنِ المغيرةِ بنِ شعبةَ نحوهُ ، متفقٌ عليه .

1163. Mugîre İbni Şu`be'den bu hadisin benzeri rivayet edilmiştir.

Buhârî, Teheccüd 6, Rikâk 20; Müslim, Münâfikîn 79-80. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 187; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 17; İbni Mâce, İkâmet 200

Açıklama

Mugîre İbni Şu`be'nin rivayet ettiği belirtilen, fakat burada zikredilmeyen hadis ile Hz. Âişe'nin rivayet ettiği 1162 numaralı hadis arasında, birkaç kelime değişikliği dışında, mâna olarak hiçbir fark yoktur. Bu sebeple Nevevî Mugîre İbni Şu`be'nin rivayetini burada tekrar zikretmeye gerek görmemiştir.

1164- وَعَنْ عليٍّ رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم طَرقَهُ وَفاطِمَةَ لَيْلاً ، فَقَالَ : « أَلا تُصلِّيَانِ ؟ » متفقٌ عليه . « طرقَةُ » : أَتَاهُ ليْلا .

1164. Alî *radıyallahu anh*'den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Bir gece Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Ali ile Fâtıma'nın kapısını çaldı ve onlara:

"Namaz kılmayacak mısınız?" buyurdu.

Buhârî, Teheccüd 5, Tefsîru sûre (18), 1, İ`tisâm 18, Tevhîd 31; Müslim, Müsâfirîn 206

Açıklamalar

Burada hadîs-i şerîfin sadece baş tarafı rivayet edilmiştir. Son tarafı da pek ibretlidir. Gece namazının ne kadar değerli ve faziletli olduğunu herkesten iyi bilen Resûl-i Ekrem Efendimiz, sevgili kızının ve "Sen benim dünyada da âhirette de kardeşimsin" buyurduğu sevgili damadının bu feyizden istifade etmelerini istedi. Bu sebeple bir gece evlerine giderek kapılarını çaldı ve *"Namaz kılmayacak mısınız?"* diye onları uyandırdı. O anda Hz. Ali'nin hatırına Zümer sûresinin 42. âyeti geldi. Uyuyup kalmalarının bu âyete uygun düştüğünü hatırlatmak için:

- Yâ Resûlallah! Bizim canımız Allah'ın kudret elindedir. O bizi uyandırmak isterse, uyandırır, dedi. Hz. Ali'nin işaret ettiği âyette ölen ve

uykuya dalan kimselerin ruhlarının Allah Teâlâ’nın kudretinde bulunduğu, Cenâb-ı Hakk’ın ölenlerin ruhlarını bırakmadığı, fakat uyuyanların ruhlarını ecelleri gelene kadar serbest bıraktığı anlatılmaktaydı.

Hz. Ali’nin bu hazırcevaplığına Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* pek hayret etti. Kim bilir belki de o sırada namaz kılamayacak durumda idiler. Bu sebeple Allah’ın Resûlü hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yürüdü. Giderken de mübarek elini dizine vurarak:

- “**Zaten insan tartışmaya pek düşkündür**” [Kehf sûresi (18), 54] âyetini okudu.

Allah’ın Resûlü Cenâb-ı Hak’tan “Ailene namazı emret!” [Tâhâ sûresi (20), 132] buyruğunu almış bir insandı. Onlara farz namazı daha önce elbette emretmişti; ama sadece kendisine farz olan ve insana büyük sevaplar kazandıran gece namazından onların da faydalanmasını istedi. Bunun için gecenin bir vaktinde kalkıp onların evine gitti. Bir daha ele geçmeyecek olan sevaplardan mahrum kalmalarına gönlü razı olmadığı için istirahat ettiklerini bile bile onları uyandırdı.

Hz. Ali’nin bu olayı, kendi aleyhine gibi görünmesine rağmen, müslümanların ondan faydalanacağını düşünerek anlatması, onun hem üstün bir tevâzua sahip olduğunu hem de din kardeşlerinin menfaatini her şeyin üstünde tuttuğunu göstermektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Gece namazı pek değerli bir ibadettir. İşte bu sebeple Resûlullah Efendimiz sevdiklerini tatlı uykularından uyandırmış, bu feyizden onların da faydalanmalarını istemiştir.

2. İnsan sevdiklerini ibadete teşvik etmeli ve namaza kalkmalarına yardımcı olmalıdır.

3. Sevgili eşimizi, oğlumuzu, kızımızı sabah namazına uyandırmaya kıyamadığımızı hatırlamalı ve aile fertlerimize karşı Resûlullah Efendimiz’den daha şefkatli olamayacağımızı bir daha düşünmeliyiz.

1165- وعَن سالمِ بنِ عبدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ بنِ الخَطَّابِ رضِي اللَّهِ عَنْهُم ، عَن أَبِيه : أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ

عَلَيْهِ وسَلّم قَالَ : « نِعْمَ الرَّجلُ عبدُ اللّهِ لَو كانَ يُصَلَي مِنَ اللَّيْلِ » قالَ سالِمٌ : فَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ بعْدَ ذلكَ لا يَنَامُ مِنَ اللَّيْلِ إِلاَّ قَلِيلاً . متفقٌ عليه .

1165. Ömer İbnü'l-Hattâb'ın torunu Sâlim'in, babası Abdullah İbni Ömer'den rivayet ettiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Abdullah ne iyi adam! Keşke bir de gece namazı kılsa!" buyurdu.

Sâlim diyor ki:

O günden sonra Abdullah geceleri pek az uyurdu.

Buhârî, Teheccüd 2, 21, Fezâilü's-sahâbe, 19, Ta`bîr 25, 36; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 139, 140

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in, kayınbiraderi Abdullah'a yaptığı yukarıdaki iltifatın hoş bir sebebi vardır. Abdullah İbni Ömer diyor ki: Ashâb-ı kirâmdan biri bir rüya gördüğü zaman, bunu gelip Resûl-i Ekrem'e anlatırdı. Ben de buna imrenir ve içimden, keşke bir rüya görsem de Resûlullah'a arzetsem, derdim. O sıralar henüz çok gençtim. Âdet olduğu üzere ben de mescidde uyurdum. Nihayet bir gün isteğime kavuştum. Rüyamda iki melek beni yakaladılar ve tuttukları gibi cehenneme götürdüler. Cehennem, kuyu duvarı gibi taşla örülmüştü. İki de direği vardı. Orada Kureyş kabilesinden tanıdıklarım bulunuyordu. Gördüklerimden korktum ve "Cehennemden Allah'a sığınırım" demeye başladım. Bu sırada başka bir melek geldi ve bana "Korkma!" dedi. Bu rüyamı ablam Hafsa'ya anlattım. O da Resûlullah'a arzetti. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü, *"Abdullah ne iyi adam! Keşke bir de gece namazı kılsa!"* buyurdu. O günden sonra, pek az bir kısmı dışında geceleri uyumayıp ibadet ettim.

Resûl-i Ekrem Efendimiz çok sevdiği ümmetine Cenâb-ı Hakk'ın rızâsını kazanmanın yollarını her fırsatta gösterdiği gibi, aile fertlerine ve sevdiği yakınlarına da en değerli ibadetleri tavsiye ederdi. Bir önceki hadiste geçtiği üzere sevgili kızı Hz. Fâtıma ile çok sevdiği damadı ve amcazâdesi Hz. Ali'ye de gece namazı kılmalarını tavsiye etmişti. Bu

hadiste Abdullah İbni Ömer’e gece namazını tavsiye etmek suretiyle, bu ibadetin insanı cehennemden koruduğunu anlatmış oldu.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bütün gece uyumamalı, bir miktar nâfile namaz kılmalıdır. Zira gece namazı insanın cehennem azâbından kurtulmasına vesile olur.

2. Uygun fırsatlar ele geçince, insanları, özellikle çocukları ve gençleri iyi ve güzel davranışlara yönlendirmelidir.

3. Gurura ve kibire kapılmayacağı bilinen kimseleri methetmekte bir sakınca yoktur.

4. Abdullah İbni Ömer Peygamber Efendimiz’in tavsiyelerine büyük değer veren ve onun hayatını kendine örnek alan faziletli bir sahâbî idi.

1166- وَعن عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرِو بنِ العاصِ رضَيَ اللَّه عَنْهُمَا قالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « يَا عَبْدَ اللَّهِ لا تكن مِثْلَ فُلانٍ : كانَ يَقُومُ اللَّيْلَ فَتَرَكَ قِيَامَ اللَّيْلِ » متفقٌ عليه .

1166. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ’*dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Abdullah! Falan kimse gibi olma! Çünkü o gece ibadetine devam ederken artık kalkmaz oldu.”

Buhârî, Teheccüd 19; Müslim, Sıyâm 185. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 59; İbni Mâce, İkâmet 174.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf 156 numarayla “İbadetleri ve Hayırlı İşleri Sürekli Yapmak” bahsinde, 693 numarayla da Yapmakta Olduğu İyiliği Devam Ettirme konusunda geçmiştir. Hadisin ilgili olduğu asıl konu ise açıklamakta olduğumuz gece namazı bahsidir.

Peygamber Efendimiz ashâbına bir ibadeti, bir güzel hareketi tavsiye ettiği zaman “gücünüz yettiği ölçüde” demeyi ihmal etmemiştir. Zira insan, nefsine ağır gelen bir yükü fazla çekemez. Bir müddet sonra ondan usanır

ve büsbütün terkeder. Böyle bir duruma düşmemek için, yapılmaya başlanan bir güzel hareketi, usanmaya vesile olacak dereceye götürmemelidir. Zaten Resûl-i Ekrem Efendimiz bu dinin kolaylık dini olduğunu söylemiş, aşırı ibadetten uzak durmayı, orta yolu tutmayı tavsiye etmiştir (bk. 147 numaralı hadis).

Bir ibadete özenerek ve sevabını umarak yapmaya başlayan kimse, Allah Teâlâ ile bir nevi sözleşme yapmış olur. Ben elimden geldiğince bu ibadeti yapmaya çalışacağım diye O'na söz vermiş sayılır. Belli günlerde tutulmaya başlanan oruç, geceleyin veya gündüzün bir vaktinde kılınan namaz, konu komşuya veya fakir akrabaya yapılan iyilik ve yardımlar böyle birer sözleşme sayılır.

Zamanımızın daha müsait, gönlümüzün daha zengin olduğu zamanlarda yaptığımız ibadet ve hayırları, dünyanın bizi daha çok oyaladığı, kalbimizin o güzelim duyguları yitirip bir nevi kabuk bağladığı zamanlarda bırakmamalı, az miktarda da olsa onları devam ettirmeye çalışmalıyız. Aksi halde sahip olduğumuz değerleri farkına varmadan birer birer kaybeder, sonunda büsbütün eli boş kalırız. Efendimiz'in buyurduğu gibi, mü'minin iki günü birbirine denk olmamalıdır; o her gününü bir önceki güne nazaran daha ileriye götürmeye çalışmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mü'min, yapmakta olduğu hayır, iyilik ve ibadeti bırakmamalı, onu az da olsa devam ettirmelidir.

2. Burada sözü edilen ibadetler, nâfile ibadetlerdir. Farz ve vâcip olan ibadetleri bir mü'minin bırakması zaten söz konusu olamaz.

3. Bir kimsenin kötü davranışından sakındırmak için, onun adını vermekte bir sakınca yoktur.

4. Gece namazı gibi nâfile ibadetleri az da olsa devamlı yapmalıdır.

1167- وعن ابن مَسْعُودٍ رضيَ اللَّه عنْهُ ، قَالَ : ذُكِرَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلٌ نَامَ لَيْلَةً حَتى أَصبحَ ، قالَ : « ذاكَ رَجُلٌ بال الشَّيْطَانُ في أُذنَيْهِ أَو قال : في أُذنِه » ، متفقٌ عليه .

1167. İbni Mes`ûd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanında, bütün gece sabaha kadar uyuyan bir adamdan söz edilince Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyurdu:

"Öyleyse o adamın kulaklarına -veya kulağına- şeytan işemiştir."

Buhârî, Teheccüd 13, Bed'ü'l-halk 11; Müslim, Müsâfirîn 205. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 5

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1168- وعن أَبي هُريرَةَ ، رَضِي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « يَعْقِدُ الشَّيْطَانُ عَلى قافِيةِ رَأْسِ أَحَدِكُم ، إِذا هُوَ نَامَ ، ثَلاثَ عُقدٍ ، يَضرِبُ عَلى كلِّ عُقدَةٍ : عَلَيْكَ ليْلٌ طَويلٌ فَارقُدْ ، فإِنْ اسْتَيْقَظَ ، فَذَكَرَ اللَّه تَعالَى انحلَّت عُقْدَةٌ ، فإِنْ توضَّأَ انحَلَّت عُقدَةٌ ، فَإِن صلَّى انحَلَّت عُقدُهُ كُلُّهَا ، فأَصبَحَ نشِيطاً طَيِّبَ النَّفسِ ، وَإِلاَّ أَصبح خَبِيثَ النَّفْسِ كَسْلانَ » متفقٌ عليه . قافِيَةُ الرَّأْسِ : آخِرُهُ .

1168. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz uyuduğu zaman şeytan onun ense köküne üç düğüm atar. Her bir düğümü attığı yere, "*Gecen uzun olsun, yat, uyu!*" diye eliyle vurur. Şayet o kimse uyanarak Allah'ı anarsa, düğümlerden biri çözülür. Abdest alırsa, bir düğüm daha çözülür. Bir de namaz kılarsa, şeytanın attığı bütün düğümler çözülür ve böylece neşeli ve huzurlu bir şekilde sabahlar. Allah'ı anmaz, abdest alıp namaz kılmazsa uyuşuk ve tembel bir halde sabahlar."

Buhârî, Teheccüd 12, Bed'ü'l-halk 11; Müslim, Müsâfirîn 207. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 18; İbni Mâce, İkâmet 174

Açıklamalar

Bu iki hadiste, geceleyin Allah'ı zikretmek ve O'na ibadet etmek üzere kalkmayan, sabaha kadar uyuyan kimseye şeytanın neler yapabileceği anlatılmaktadır.

Gece namazına veya sabah namazına kalkmadan devamlı surette uyuyan kimse hakkında Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* kinâyeli bir ifadeyle *"Öyleyse o adamın kulaklarına -veya kulağına- şeytan işemiştir"* buyurmak suretiyle, şeytanın o kimseyi hükmü altına aldığını, tuzağına düşürdüğünü, onun da bu halinden âdeta memnun olduğunu ve şeytanın tuzağından kurtulmaya niyeti bulunmadığını, şeytanın da kendisine bu kadar boyun eğen ve bir dediğini iki etmeyen bu şahsı iyice hafife alıp kendisiyle alay ettiğini anlatmak istemiştir. Şüphesiz boş ve mânasız işlerle uğraşan, faydasız sözlerle oyalanan kimselerin kulağı, ilâhî sözleri ve ezan sesini duyamayacak kadar kirlenir. Ona meleğin sesinden çok şeytanın sesi ve telkini hoş gelir. Bunun sonucu olarak vaktinde uyanıp kalkamaz ve ibadetini en değerli zamanda yapamaz.

Şeytanın kulağa işemesi meselesinin mecâzî bir anlatım değil gerçek olduğunu düşünen âlimler de bulunmaktadır.

Uyuyan kimsenin ense köküne şeytanın üç düğüm atarak ona uyumayı tavsiye etmesi de, bir önceki hadiste olduğu gibi, büyük ihtimalle mecâzî ve temsîlî bir anlatımdır. Bu ifadeyle şeytanın insanoğlunu gece ibadet etmekten ve Allah'ı anmaktan alıkoymak istediği, *"Hele yat, uyu; daha uykunu alamadın; vakti gelince kalkarsın"* gibi telkinlerle oyaladığı, uykuyu câzip hale getirdiği, azim ve iradesini felce uğrattığı ve böylece o kimsenin kalkıp ibadet etmesine fırsat vermediği anlatılmaktadır.

Peygamber Efendimiz'in şeytanın telkinine kanmayan kimsenin halini anlatırken belirttiği üzere, geceleyin uyanıp Allah'ı anmak, dua ve zikretmek, abdest alıp Kur'an okumak, namaz kılmak insanın üzerine çöken gafletten, tembellikten ve uyuşukluktan kurtulmasına imkân hazırlar. Geceleyin Allah'ı anan, sabah namazını vaktinde kılan bir müslüman, Cenâb-ı Hakk'ın gönlüne vereceği huzur ve sükûn sebebiyle rahatlar; keder ve sıkıntıların yüreğine oturmasına fırsat vermez; gözü ve gönlü pırıl pırıl aydınlanmış olarak yeni bir günü kucaklar. Böylece şeytanın tesirinde kalmamanın tadını çıkarır.

Şeytanın bu oyununa düşmemenin yegâne yolu, geceleyin kalkıp ibadet etmek arzusuyla yatmaktır. Teheccüt namazı kılmak niyetiyle yatan, fakat uykuya yenik düşerek kalkamayan kimse, iyi niyeti sebebiyle şeytanın oyuncağı durumuna düşmez. Hatta tam aksine, onun uykusu Cenâb-ı Hakk'ın bir ikramı sayıldığı gibi amel defterine de teheccüt sevabı yazılır. O gün kalkamasa bile, ertesi gün Allah'ın lutfuyla uyanıp kalkar.

Vaktinde kalkıp namazını kılan, seher vaktinin feyzinden istifade eden kimsenin korktuğundan kurtulup umduğuna kavuşacağını ve nice ilâhî lutuflara sahip olacağını şâir ne güzel anlatmıştır:

Âlemin neş'eli sabâhında
Göz açandan gider bütün korku
Her seher feyz-i Hak olur taksîm
Rızka mânidir ol zaman uyku

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Uykudan uyandıktan sonra Allah'a dua etmeli, O'nun güzel adını anıp zikretmeli, abdest alıp namaz kılmalıdır.

2. Allah'ı anmak, abdest almak, namaz kılmak insanın şeytana karşı dayanma gücünü artırır.

3. Gece ibadet edenler yeni güne gönül huzuruyla, neşe ve sevinçle başlar. Bu güzellik onun sîmasında bütün gün devam eder.

4. Şeytan bir insana bu kadar yaklaşabilirse, sonunda onu büsbütün tesiri altına alarak Allah'a karşı görevlerini de ihmal ettirebilir.

1169- وَعن عبدِ اللَّهِ بنِ سَلاَمٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « أَيُّهَا النَّاسُ أَفْشوا السَّلامَ ، وَأَطْعِمُوا الطَّعَامَ ، وَصَلُّوا باللَّيْل وَالنَّاسُ نِيامٌ ، تَدخُلُوا الجَنَّةَ بِسَلامٍ » .

رواهُ الترمذيُّ وقالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1169. Abdullah İbni Selâm *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Birbirinize selâm veriniz, yemek yediriniz, insanlar uyurken geceleyin namaz kılınız. Böyle yaparsanız selâmetle cennete girersiniz.”

Tirmizî, Et`ime 45, Kıyâmet 42. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 174, Et`ime 1

Açıklamalar

Bu hadisin 850 numarayla ilk geçtiği yerde râvisi Abdullah İbni Selâm hakkında da bilgi verilmiş, onun önceleri bir yahudi âlimi olduğu, araştırması sonucunda Peygamber Efendimiz’in Allah tarafından gönderildiği kanaatine vardığı ve ondan sonra İslâmiyet’i kabul ettiği anlatılmıştı. Bu hadis onun Resûl-i Ekrem Efendimiz’den ilk duyduğu hadistir. Hadisin uzun rivayetlerinden birinde belirttiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in Medine’ye geldiği halk arasında heyecanla konuşulurken, o da kalabalığın arasına karışarak Allah’ın Resûlü’nü yakından görme fırsatını buldu ve onun mübarek yüzünü dikkatle incelemeye başladı. Kendi kendine, böyle bir yüzün sahibi yalancı olamaz, diye söylendi. İşte o sırada Resûl-i Ekrem Efendimiz karşısındaki büyük kalabalığa, hepsini ilgilendiren yukarıdaki hadisi söyledi.

Daha başka sahâbîler tarafından da rivayet edilen bu hadis-i şerîfte Resûlullah Efendimiz, ilk defa müslümanları birbirleriyle daha fazla kaynaştıracak olan selâm âdetini tavsiye ederek *“Birbirinize “selâm” veriniz”* buyurmuştur. Müslümanların yeniden canlanmasına ve İslâm kardeşliğinin güçlenmesine vesile olacak selâmlaşma meselesi, “Selâm” bah sinde (846-895 numaralı hadisler arasında) geniş bir şekilde ele alınmıştır.

Efendimiz Medineli müslümanlara ikinci olarak yemek yedirmeyi tavsiye etmiştir. Evlerini barklarını Mekke’de bırakarak Allah Resûlü’nün arkasına düşüp gelen muhâcir müslümanlar o gün için yardıma ve himâyeye muhtaç idiler. O günden bu yana aradan bu kadar sene geçtiği halde fakir ve yoksullara sahip çıkma ve onların karınlarını doyurma ihtiyacı hiç eksilmemiştir. Varlıklı insanların denenmesine vesile olan bu ihtiyaç kıyamete kadar da eksilmeden devam edecektir. Bu konu, 729 numaralı hadisten itibaren “Yemek Edepleri” bahsinde ele alınmıştır.

Hadisimizdeki üçüncü mesele ise asıl konumuz olan gece namazıdır. Resûl-i Ekrem Efendimiz *“İnsanlar uyurken geceleyin namaz kılınız”* buyurmakla, insanların çoğunun bu değerli zamanın önemini anlamadığına ve onu uykuyla ve gafletle geçirdiğine işaret etmekte, bizi bu konuda daha uyanık olmaya çağırmaktadır.

Başka rivayetlerde bu üç tavsiyeye ilâve olarak Allah’a ibadet etmenin, akraba ile ilgiyi devam ettirmenin de hatırlatıldığı görülmektedir.

Bu tavsiyeleri tutmanın mükâfatına da işaret eden Allah’ın Resûlü, *“Böyle yaparsanız selâmetle cennete girersiniz”* buyurmaktadır. Sevgili Peygamberimiz, müjdeler taşıyan bu sözüyle, sabredenlerin “**cennette saygı ve selâm ile karşılanacaklarını**” [Furkan sûresi (25), 75] belirten âyet-i kerîmeyi hatırlatmış olabilir. Cenâb-ı Hak bu nimeti hepimize nasip eylesin (âmin).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanlara selâm vermek, fakirleri doyurmak, geceleri namaz kılmak bir müslümanın en belirgin özelliği olmalıdır.
2. Allah’ın rızasını kazanma ümidiyle geceleri rahatını fedâ ederek ibadetle meşgul olmak, yiğit müslümanların harcıdır.
3. Bu tavsiyeyi tutanların mükâfatı, cennet ve cemâlullah olacaktır.

1170- وَعنْ أبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَفْضَلُ الصيَّامِ بعْدَ رَمَضَانَ شَهْرُ اللَّهِ المُحَرَّمُ ، وَأَفْضَلُ الصَّلاةِ بعدَ الفَرِيضَةِ صَلاةُ اللَّيْل» رواه مُسلِمٌ .

1170. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Ramazandan sonra en faziletli oruç, Allah’ın ayı olan muharremde tutulan oruçtur. Farz namazlardan sonra en faziletli namaz da gece namazıdır.”

Müslim, Sıyâm 202, 203. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 56; Tirmizî, Mevâkît 207; Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 6

Açıklamalar

Ashâb-ı kirâmdan biri Peygamber Efendimiz’e ramazan orucundan sonra en faziletli orucun hangisi olduğunu sordu. Resûl-i Ekrem de bu soruya cevâben, muharrem ayında tutulan orucun pek sevap olduğunu söyledi. Muharrem ayının değerini anlatmak için de ondan *“Allah’ın ayı”* diye söz etti. Şüphesiz bütün aylar Allah’ın ayıdır. Ama Resûlullah Efendimiz bu ifadesiyle muharrem ayının değerine ve onun iyi değerlendirilmesi gereğine işaret etmiş oldu. Peygamber *aleyhisselâm*’ın muharrem orucunu ramazan orucuyla bir arada zikretmesine bakarak, arzu eden kimselerin muharrem ayının tamamını veya tamamına yakınını oruçlu geçirebileceklerine imâ ettiğini söylemek mümkündür. Bilindiği üzere muharrem ayında çok değerli bir zaman dilimi olan **âşûrâ günü** bulunmaktadır. Efendimiz’in bu ifadesiyle, âşûrâ orucuna işaret buyurmuş olacağı da hatıra gelmektedir. Bu hadis “Muharrem Orucunun Fazileti” bahsinde 1249 numarayla tekrar gelecek ve orada bu konu hakkında daha fazla bilgi verilecektir.

Oruç hakkındaki sorusuna Peygamber *aleyhisselâm*’dan cevap alan bu ismini bilemediğimiz sahâbî, farz namazdan sonra hangi namazın daha faziletli olduğunu öğrenmek istedi. Resûlullah Efendimiz de, *“Farz namazlardan sonra en faziletli namaz gece namazıdır”* buyurdu.

İbadetlerin ve diğer işlerin değeri, insana verdikleri zahmetle ölçülür. Zor ve sıkıntılı ibadetler şüphesiz daha sevaptır. İnsanların çoğunun tatlı bir uykuya daldığı sırada istirahatini ve uykusunu fedâ edip Allah’ı anmak üzere yatağını terketmek kolay bir iş, az bir yiğitlik değildir.

Gece namazına değer kazandıran bir diğer husus da, bu vakitte kılınan namazın riyâ ve gösterişten tamamen uzak olması, ihlâsla ve gönül huzuruyla ibadet etmeye elverişli bulunmasıdır. İşte gece namazını böylesine değerli kılan, diğer vakitlerden farklı bu özellikleridir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Muharrem ayında tutulan oruç pek sevaptır. Değer itibariyle ramazan orucundan hemen sonra gelen bu orucu mümkün olduğu kadar fazla tutmalıdır.

2. Gece namazı, fazilet bakımından farz namazlardan hemen sonra gelir ve insanın çok sevap kazanmasına vesile olur.

1171- وَعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللّه عَنْهُمَا ، أن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «صَلاةُ اللَّيْلِ مَثْنَى مَثْنَى، فَإِذا خِفْتَ الصُّبْح فَأَوْتِرْ بِواحِدَةِ » متفقٌ عليه .

1171. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* söyle buyurdu:

"Gece namazları ikişer ikişer kılınır. Sabah namazı vaktinin girmesinden endişe ettiğin zaman bir rek'at daha kılarak vitri tamamla."

Buhârî, Teheccüd 10, Salât 84; Müslim, Müsâfirîn 146, 147, 159. Ayrıca. bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 24; Tirmizî, Salât 206; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 26, 35, İbni Mâce, İkâmet 171

1172 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1172- وَعَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي منَ اللَّيْل مَثْنَى مَثْنَى ، وَيُوترُ بِرَكعة .متفقٌ عليه .

1172. Yine İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* gece namazlarını ikişer rek'at kılar ve bir rek'at da vitir kılardı.

Buhârî, Vitir 2; Müslim, Müsâfirîn 157. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 26; Tirmizî, Vitir 8

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerin râvisi olan Abdullah İbni Ömer'in anlattığına göre, sahâbîlerden biri Resûlullah Efendimiz'e gece namazının nasıl kılınacağını sordu. Peygamber Efendimiz de gece namazlarının ikişer rek'at olarak, yani iki rek'atte bir selâm vererek kılınacağını, şayet sabah vakti iyice yaklaşmış, tanyeri ağarmak üzere ise, son iki rek'ate bir rek'at daha ekleyerek vitir kılınacağını söyledi. Böylece vitrin en son vaktinin sabah namazı girmeden önceki zaman olduğunu öğretti. Peygamber *aleyhisselâm*'ın gece namazlarını kaç rek'at ve nasıl kıldığı 1174 ve 1175 numaralı hadislerde belirtilecektir.

Vitir namazının nasıl kılınacağı ise, 1134 - 1140 numaralı hadisler arasındaki “Vitir Namazı” bahsinde geniş bir şekilde anlatıldı. Peygamber *aleyhisselâm* ilk zamanlar vitir namazını bazan gecenin ilk saatlerinde bazan da gece yarısı kılmıştı; fakat sonraları hep gecenin sonunda, yani seher vaktinde kılmış ve *“Gece kıldığınız namazın son rek’atı vitir olsun”* ve *“Sabah namazı vakti girmeden vitri kılınız”* (bk. 1136 ve 1137 numaralı hadisler) buyurmak suretiyle vitir namazının gece namazlarının sonunda kılınmasının uygun olacağını göstermişti. Bununla beraber bazı meşguliyetleri ve yorgunlukları sebebiyle gecenin sonuna doğru kalkıp teheccüt namazı, ardından da vitir namazı kılamayacak kimselere bir kolaylık olmak üzere, onların gecenin ilk kısmında kılabileceklerini söylemişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Gece namazı (teheccüt namazı) ikişer rek’at olarak kılınır.

2. Teheccüt namazı kılmaya kalkacağından emin olan kimse vitir namazını daha önce kılmamalı, teheccüt namazının sonunda bir rek’at daha kılarak, gece ibadetini vitirle sona erdirmelidir.

3. Vitir namazının tan yeri ağarmadan önce kılınması gerekir.

1173- وعنْ أَنَسٍ رضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : كَانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُفطِرُ منَ الشَّهْرِ حتَّى نَظُنَّ أَنْ لا يصوم مِنهُ ، ويصَومُ حتَّى نَظُنَ أَن لا يُفْطِرَ مِنْهُ شَيْئاً ، وَكانَ لا تَشَاءُ أَنْ تَراهُ مِنَ اللَّيْلِ مُصَلِّياً إِلا رَأَيْتَهُ ، وَلا نَائماً إِلا رَأَيْتَهُ . رواهُ البخاريُّ .

1173. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in günlerce oruç tutmadığı olurdu; öyleki artık o ay oruç tutmayacak zannederdik. Bazan da o kadar çok oruç tutardı ki, artık o ay orucu hiç bırakmayacak zannederdik. Onu gece namaz kılarken görmek istersen, mutlaka öyle görürdün. Uyurken görmek istersen öyle görürdün.

Buhârî, Teheccüd 11, Savm 52, 53. Ayrıca bk. Müslim, Savm 178-180; Ebû Dâvûd, Savm 59; Tirmizî, Savm 57; Nesâî, Sıyâm 34, 70; İbni Mâce, Sıyâm 30

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in namazı, orucu, yiyip içmesi, oturup kalkması, kısaca bütün yaşayışı, olması gerektiği şekildeydi. Onun hayatında hiçbir aşırılığa yer yoktu. Farz namazın dışında, mutlaka yapacağım diye kendini zorladığı ibadetleri mevcut değildi. Bu sebeple ashâbını ibadet konusunda mûtedil olmaya teşvik eder, 144-154 numa-
ralı hadislerin bulunduğu "Allah'ın Emirlerine Uymada Ölçülü Olmak" bahsinde açıklandığı üzere, onları aşırı derecede ibadet etmekten sakındırırdı. Zira Allah'ın Resûlü insanların huy ve mizaçlarını iyi bilirdi. Çok ibadete özenenlerin bir müddet sonra buna dayanamayacaklarını, o ibadeti büsbütün bırakacaklarını hesap ederdi. İşte bunun için arkadaşlarına az, fakat devamlı ibadet etme alışkanlığını kazandırmaya çalışırdı.

Peygamber *aleyhisselâm* herkese yapacağı kadar ibadeti tavsiye etmekle beraber, ashâb-ı kirâmın yaptığından daha fazla ibadet ederdi. Zira onun en büyük zevki ibadet etmekti. Bununla beraber içinde bulunduğu zamanı, zemini, neşeli veya neşesiz oluşunu dikkate alır, ibadet etmeye arzu duyduğu zaman kalkıp ibadet ederdi. Bu bazan gecenin ilk kısmı, bazan gece yarısı, ama çoğunlukla seher vakti dediğimiz gecenin son kısmı olurdu. Teheccüt namazlarını her zaman aynı miktarda kılmaz, her rek'atte aynı miktarda Kur'an okumazdı. İşte bu sebeple ashâb-ı kirâm onu günün veya gecenin belli saatlerinde değil, değişik saatlerinde ibadet ve istirahat ederken görürlerdi. Zaman olur haftalarca oruç tutardı. Ashâb-ı kirâm, herhalde Resûlullah hiç ara vermeden devamlı oruç tutacak diye düşünürdü. Zaman olur günlerce oruç tutmazdı. Bu defa da arkadaşları, herhalde Resûlullah artık oruç tutmayacak derlerdi. Allah'ın Resûlü bu tavrıyla ümmetine, nâfile ibadetler konusunda nasıl davranmaları gerektiğini de öğretmiş olurdu.

Kısaca belirtmek gerekirse, Resûlullah Efendimiz'in her davranışı ve her ibadeti ölçülü ve dengeliydi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Nâfile ibadetlerin belirli zamanlarda ve belirli miktarlarda yapılması gerekmez. İnsan canının istediği zaman istediği kadar nâfile ibadet etmelidir.

2. Üzerinde hakkı bulunan kimselere haksızlık yapmamak şartıyla, özellikle geceleri nâfile namaz kılmaya, gündüzleri nâfile oruç tutmaya çalışmalıdır.

1174- وعَنْ عائِشة رضي اللَّه عنْهَا ، أَنَّ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَان يُصلِّي إِحْدَى عَشرَةَ رَكْعَةً تَعْني في اللَّيْلِ يَسْجُدُ السَّجْدَةَ مِنْ ذلكَ قَدْرِ مَا يقْرَأُ أَحدُكُمْ خَمْسِين آية قَبْلَ أَن يرْفَعَ رَأْسهُ ، ويَرْكَعُ رَكْعَتَيْنِ قَبْل صَلاةِ الفَجْرِ ، ثُمَّ يضْطَجِعُ على شِقِّهِ الأَيمْنِ حَتَّى يأْتِيَهُ المُنَادِي للصلاةِ ، رواه البخاري .

1174. Âişe *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleyin on bir rek’at namaz kılardı. O namazın bazı rek’atlerinde, sizden birinizin elli âyet okuyacağı kadar bir zaman başını kaldırmadan secdede dururdu. Sabah namazının farzından önce iki rek’at namaz kılar, sonra müezzin gelip namaz kılınacağını haber verene kadar sağ yanı üzerinde yatardı.

Buhârî, Vitir 1, Teheccüd 3. Ayrıca bk. Nesâî, Ezân 41, Sehv 74; İbni Mâce, İkâmet 181

Açıklamalar

Peygamber *aleyhisselâm* geceleri iki rek’atte bir selâm vererek bazan yedi, bazan dokuz, bazan da on bir rek’at namaz kılardı. Kimi zaman uzun âyetler ve sûreler okuyarak kıyâmda epeyce bir süre kalması veya aşağıda bahsedileceği üzere secdelerde uzun müddet zikirle meşgul olması sebebiyle namaz rek’atları değişirdi.

Teheccüt namazının son rek’atını tek kılmasının hikmeti, vitir bahsinde de anlatıldığı üzere, gece namazının son iki rek’atına bir rek’at daha ilâve ederek vitir namazını gecenin bu ilerlemiş saatinde edâ etmesiydi.

1106 ve 1107 numaralı hadislerde geçtiği üzere sabah namazının sünnetini kısa sûreler okuyarak çabucak kılar, sonra sağ yanına yatarak dinlenirdi. Müezzinin sabah namazının farzına başlanacağını haber vereceği âna kadar istirahat etmesinin sebebi, gece ibadeti dolayısıyla yorgun düşen

vücudunu dinlendirmekti. Zira o bir müddet sonra sabah namazının farzını kıldıracak, bu sırada uzun âyetler okuyarak kıyamda kalacaktı. Bu sebeple vücudunun dinç olmaya ihtiyacı vardı.

Bu hadiste dikkatimizi çeken husus, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in gece namazının bazı rek'atlarında elli âyet okunacak kadar uzun bir süre secdede kalmasıdır. Bir insanın bu zaman zarfında ayakta durması bile müşkil iken Peygamber Efendimiz'in bu kadar uzun bir süre secdede kalabilmesi, onun Allah'a ibadet etmekten derin zevk almasıyla, namazın ona "gözünün nûru" kılınmasıyla (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned***,** III, 128) açıklanabilir. Şu da bilinmektedir ki secde, kulun en mütevâzi, en samimi, en ihlâslı olduğu, Allah'a en yakın bulunduğu bir haldir. Bu sebeple secde sadece Allah'a yapılır. O'nun dışında hiçbir varlığa secde edilmez.

Hatıra gelebilecek bir soru da Efendimiz'in bu kadar uzun süre secdede ne yaptığıdır.

Hadîs-i şerîflerden öğrendiğimize göre Allah'ın Resûlü secdede dua ve tesbih ile meşgul olurdu. Hz. Âişe'nin belirttiğine göre Nasr sûresindeki "**Fe-sebbih bi-hamdi rabbike ve'stağfirh** = *Rabbine hamd ederek O'na tesbih et!*" âyeti nâzil olduktan sonra rükûda ve secdede en çok okuduğu dualardan biri şu idi: "**Sübhânekellâhümme rabbenâ ve bi-hamdik, Allahümme'ğfir-lî =** *Ey bizim Rabbımız olan Allah! Seni kendi kudretimle değil, senin yardımınla ve sana mahsus olan hamd ile tesbih ederim. Allahım beni bağışla*" (Buhârî, Ezân 123, 139). Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bütün günahları bağışlandığı halde, o, Allah Teâlâ'ya bunca nimetinden dolayı şükretmek istediğini söyler, O'nun yardımına her zaman muhtaç olduğunu, O'na kulluğunu her zaman göstereceğini belirtir ve Rabbine işte böyle dua ve istiğfâr ederdi.

Peygamber *aleyhisselâm*'ın secdede iken yaptığı dualardan biri de şu idi:

"Allâhümme leke secedtü ve bike âmentü ve leke eslemtü. Secede vechî lillezî halekahû ve savverahû ve şakka sem'ahû ve basarahû, tebârekellâhu ahsenü'l-hâlikîn = *Allahım! Sadece sana secde ettim. Yalnız sana iman ettim. Sana teslim oldum. Benim yüzüm kendini yaratıp ona şekil veren, kulağını ve gözünü var eden Rabbine secde etti. Yaratanların en güzeli olan Allah pek yücedir*" (Müslim, Müsâfirîn 201).

Hadisin benzeri 817 numara ile de geçmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz geceleri, sonuncusu vitir olmak üzere on bir rek'at namaz kılardı.

2. Bu namazın bazı rek'atlarında, ashâbının elli âyet okuyacağı kadar uzun bir süre secdede kalır ve bu sırada Rabbine dua ve istiğfâr ederdi.

3. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* teheccüt namazı kıldıktan sonra bir müddet sağına yatıp dinlenir ve böylece sabah namazını daha dinç olarak kılardı.

1175- وَعنْهَا قَالَتْ : ما كان رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَزِيدُ في رمضانَ وَلا في غَيْرِهِ عَلى إِحْدى عشرةَ رَكْعَةً : يُصلِّي أَرْبعاً فَلا تَسْأَلْ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطولهنَّ ، ثُمَّ يُصَلِّي أَرْبعاً فَلا تَسْأَلْ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطولهنَّ ، ثُمَّ يُصَلِّي ثَلاثاً . فَقُلْتُ : يا رسُولَ اللَّهِ أَتنَامُ قَبْلَ أَنْ تُوترَ ،؟ فقال: « يا عائشةُ إِنَّ عيْنَيَّ تَناماِنِ وَلا يَنامُ قلبي » متفقٌ عليه .

1175. Yine Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ne ramazanda ne başka zamanda gece on bir rek'attan fazla namaz kılmazdı. Önce dört rek'at kılardı ki, onların güzelliği ve uzunluğu anlatılacak gibi değildi! Sonra dört rek'at daha kılardı. Onların da güzelliğini ve uzunluğunu hiç sorma! Sonra üç rek'at daha kılardı. Ben:

- Yâ Resûlallah! Vitri kılmadan mı uyuyorsun? diye sordum. Bunun üzerine şöyle buyurdu:

- "Âişe! Benim gözlerim uyur ama kalbim uyumaz."

Buhârî, Teheccüd 16, Terâvih 1, Menâkıb 24; Müslim, Müsâfirîn 125. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 26, Tirmizî, Mevâkît 208; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 36

Açıklamalar

Resûlullah Efendimiz’in geceleyin *on üç rek’at* namaz kıldığını rivayet eden sahâbîler, buna sabah namazının iki rek’at sünnetini de ilâve etmişlerdir. Geceleyin *on bir rek’at* kıldığını söyleyenler de sabah namazının sünnetini dikkate almamışlardır.

Ashâb-ı kirâmdan Ebû Seleme hazretleri, ramazan ayında Peygamber Efendimiz’in daha fazla ibadet edeceğini düşünmüş, sonra da öyle olup olmadığını Hz. Âişe’ye sormuştu. Bunun üzerine Âişe annemiz, Resûl-i Ekrem’in gece ibadetlerinin hiçbir ayda değişmediğini belirtmiş, geceleri önce dört rek’at namaz kılıp selâm verdiğini, sonra tekrar dört rek’at kılıp selâm verdiğini, ardından da üç rek’at namaz kıldığını söylemişti.

Hz. Âişe’nin bu rivayetini, Hanefî âlimler, gece namazının kaçar rek’at kılınacağı konusunda delil kabul etmişlerdir. Onlara göre gece namazları dört rek’atta bir selâm vererek kılınır. Son olarak da, tek selâm ile üç rek’atlı vitir namazı kılınır. Hanefîler’in dışındaki diğer üç mezhep ise, gece namazının iki rek’atta bir selâm verilerek kılınacağına dair 1171 ve 1172 numaralı hadisler ile benzeri hadisleri esas almışlar, bu hadisteki dörder rek’at ifadesini de, iki rek’atta bir selâm vererek kılınan dörder rek’at şeklinde anlamışlardır.

Hz. Âişe daha sonra Resûlullah Efendimiz’in gecenin ilerlemiş saatinde ilâhî huzurda bulunmaktan aldığı derin zevki ve duyduğu huşûu anlatmıştı. İnsanların çoğunun uykuda bulunduğu seher vaktinde Cenâb-ı Hakk’a ibadet etmeyi pek sevdiğini, namaz kılarken bazan ayakta bazan oturduğu yerde uzun âyetler okuduğunu, rükûda ve secdede saatlerce dua ve istiğfâr ettiğini söylemişti. 1178 numaralı hadiste Efendimiz’in kıraatinin, rükû ve secdesinin uzunluğu hakkında daha geniş bilgi bulunmaktadır.

Hz. Peygamber yukarıda anlatıldığı şekilde sekiz rek’at namaz kıldıktan sonra biraz dinlenir, sonra vitir namazını kılardı. Onun vitir namazını kılmadan önce biraz dinlendiğini gören Hz. Âişe, “Yâ Resûlallah! Vitir namazını kılmadan mı uyuyorsun?” diye sordu. Bunun üzerine Allah’ın Resûlü, *gözleri uyusa bile kalbinin uyumadığını* söyledi. Gözlerin uyuduğu halde kalbin uyumaması, bütün peygamberlere mahsus ilâhî bir lutuftur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz’in gece ibadetleri hiçbir zaman değişmezdi.
2. Saatlerce süren gece namazlarını derin bir huzur ve huşû ile kılardı.
3. Peygamberlerin gözleri uyusa bile kalpleri uyumaz.

1176= وعنْهَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَنَامُ أَوَّل اللَّيْل ، ويقومُ آخِرهُ فَيُصلي . متفقٌ عليه.

1176. Yine Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* gecenin ilk kısmında yatıp uyur, son kısmında kalkarak namaz kılardı.

Buhârî, Teheccüd 15, Müslim, Müsâfirîn 129. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 17, 30, İbni Mâce, İkâmet 182

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz gecenin muhtelif saatlerinde, bazan gecenin ilk kısmında, bazan ortasında, bazan da son kısmında namaz kılmıştır. Hayatının son dönemlerinde ise, burada belirtildiği gibi, gündüzün yorgunluğunu atarak dinlenmek için gecenin ilk kısmında uyumuş, seher vakti denilen gecenin son kısmında kalkarak teheccüt namazı kılmıştır.

Hz. Âişe’ye, Peygamber Efendimiz’in gece namazlarını ne zaman ve nasıl kıldığı hususundaki bu soruyu, tâbiîn neslinin seçkin kıraat âlimi ve muhaddisi Kûfeli Esved İbni Yezîd en-Nehaî sormuştu. Hz. Âişe de Resûl-i Ekrem’in son dönemlerindeki gece ibadetini anlatmış, hatta hadisin devamında, Peygamber *aleyhisselâm*’ın gece namazını tamamladıktan sonra bir miktar yatıp uyuduğunu, eşiyle beraber olmuşsa, ilk ezanı duyunca hemen kalkıp yıkandığını, gerekmiyorsa, sabah namazı vakti girince abdest alıp sabah namazının iki rek’at sünnetini kıldıktan sonra mescide gittiğini söylemişti.

Peygamber Efendimiz’in ibadetleri de diğer hareketleri gibi dengeliydi. Aşırı derecede ibadet edip yorgun düşmeyi ve bu suretle bazı önemli görevlerini ihmal etmeyi doğru bulmazdı. Gereğinden fazla ibadet eden kimsenin bir müddet sonra usanarak ibadeti büsbütün bırakabileceğini söylerdi. İşte bu sebeple Allah’ın Resûlü, gecenin ilk kısmında yatıp uyur, dinlendikten sonra kalkıp ibadet ederdi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bütün gece ibadet etmek insanı yorgun düşüreceği ve önemli görevlerini ihmâle yol açacağı için Peygamber Efendimiz önce yatıp dinlenir, sonra kalkıp namaz kılardı.

2. Gece ibadeti için en uygun zaman, gecenin son kısmıdır.

1177- وعَن ابنِ مَسْعُودٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : صلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَيُلَةً ، فَلَمْ يَزلْ قائماً حتى هَمَمْتُ بِأمْرٍ سُوءٍ . قَيل : ما هَممْت ؟ قال : هَممْتُ أَنْ أَجْلِس وَأَدعهُ . متفقٌ عليه .

1177. İbni Mes'ûd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

- Bir gece Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* ile beraber namaz kıldım. O kadar uzun süre ayakta kaldı ki, fena bir şey yapmayı düşündüm.

Biri ona:

- Ne düşündün? diye sorunca:

- Peygamber *aleyhisselâm*'ı yalnız bırakıp oturmayı düşündüm dedi.

Buhârî, Teheccüd 9; Müslim, Müsâfirîn 204. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 200

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1178- وعَنْ حُذيفَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، قَالَ : صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ذاتَ لَيْلَةٍ فَافْتَتَح البقَرَةَ ، فقلتُ : يَرْكَعُ عِنْدَ المِئَةِ ، ثُمَّ مضى ، فقلتُ : يُصَلِّي بها في ركْعَةٍ ، فمَضَى ، فَقُلْتُ : يَرْكَعُ بِها ، ثُمَّ افْتَتَح النِّسَاءَ فَقَرأَهَا ، ثُمَّ افْتَتَحَ آل عِمْرَانَ ، فَقَرَأَها ، يَقْرَأُ مُتَرَسِّلاً إِذا مَرَّ بِآيَةٍ فِيها تَسْبيحٌ سَبَّحَ ، وَإِذا مَرَّ بِسُؤَالٍ سَأَلَ ، وإِذا مَرَّ بتَعوَّذ تَعوَّذَ ، ثُمَّ رَكعَ ، فجعَل يَقُولُ : سُبْحَانَ ربِّي العظيمِ ، فَكَانَ رُكُوعُهُ نَحْواً مِنْ قِيَامِهِ ، ثُمَّ قال : سمِعِ اللَّه لمَنْ حَمِدَه ، رَبَّنَا لك الحْمدُ ، ثُمَّ قامَ طَويلاً قَرِيباً

مِمَّا ركع ، ثُمَّ سَجد فَقَالَ : سُبْحانَ رَبِّيَ الأعْلى فَكَانَ سَجُودُهُ قَرِيباً مِنْ قِيَامِهِ . رواه مسلم .

1178. Huzeyfe *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir gece Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in arkasında namazı kıldım. Bakara sûresini okumaya başladı. Ben içimden, yüz âyet okuyunca herhalde rükû eder dedim. O yüz âyetten sonra da okumaya devam etti. Ben yine içimden, bu sûre ile namazı bitirecek dedim. O yine devam etti. Ben bu sûre ile rükûa varır dedim, varmadı. Nisâ sûresine başladı; onu da okudu. Sonra Âl-i İmrân sûresine başladı, onu da okudu. Ağır ağır okuyor, tesbih âyeti gelince tesbih ediyor, dilek âyeti gelince dilekte bulunuyor, Allah'a sığınmaya dair âyet gelince Allah'a sığınıyordu. Sonra rükûa vardı. "**Sübhâne rabbiye'l-azîm"** (Ben yüce Rabbimi ulûhiyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim) demeye başladı. Rükûu da aşağı yukarı kıyâmı kadar uzun oldu. Sonra "**Semiallâhü limen hamideh, rabbenâ leke'l-hamd** (Allah, kendisine hamd edeni duyar, hamd yalnız sanadır ey Rabbimiz)" dedi ve kalktı. Hemen hemen rükûuna yakın uzunca bir süre ayakta durdu. Sonra secdeye vardı ve "**Sübhâne rabbiye'l-a'lâ"** (Ben ulu Rabbimi ulûhiyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim) dedi. Secdesini de aşağı yukarı kıyâmı kadar uzattı.

Müslim, Müsâfirîn 203

1179 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1179- وَعَنْ جابرٍ رضِي اللَّهِ عنْهُ قَالَ : سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ الصَّلاةِ أَفْضَلُ ؟ قال : « طُولُ القُنُوتِ » . رواه مسلم . المرادُ بِالقنُوتِ : القِيَامُ .

1179. *Câbir radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e:

- Hangi namaz daha faziletlidir? diye sordular.

- **"Kıyâmı uzun olan"** cevabını verdi.

Müslim, Müsâfirîn 165. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvû 23; Tirmizî, Salât 168; Nesâî, Zekât 49; İbni Mâce, İkâmet 200

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz bir cemaate namaz kıldırdığı vakit, arkasında yaşlıların, hastaların, iş güç sahiplerinin bulunacağını düşünerek namazı gereğinden fazla uzatmazdı. Hatta gerilerden bir çocuk ağlaması duyduğunda, cemaatin içinde o çocuğun annesi bulunabileceğini hesap ederek namazı çabucak bitirirdi. Fakat geceleyin teheccüt namazı kılarken, başkalarının durumunu dikkate alma mecburiyeti olmadığı için dilediği kadar uzun kılardı. Zira Efendimiz, sonuncu hadiste görüldüğü üzere, kıyâmı uzun olan namazların daha faziletli olduğunu söylerdi. Namazda uzun süre ayakta kalmayı bu hadiste "kunût" kelimesiyle ifade buyurmuştur.

Burada kunûtun kıyâm demek olduğu, Ebû Dâvûd'un yukarıda belirtilen rivayetinde açıkça görülmektedir. Teheccüt namazı ashâb-ı kirâm için mutlaka kılınması gereken bir namaz olmadığı için, uzun süre kıyâmda, rükû ve secdede kalmaya dayanabilen sahâbîler Efendimiz'e cemaat olurlardı.

Yukarıdaki hadisler Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in uzun süre kıyâmda, rükû ve secdede kalarak ibadet ettiğini ve böyle ibadetin daha faziletli olduğunu göstermekle beraber, yine onun çok rükû ve secde etmeyi öğütlediği, bazı sahâbîlerine "*Allah'a çok secde etmeye bak*" buyurduğu (Müslim, Salât 225) bilinmektedir. Bu sonuncu rivayeti dikkate alan bazı âlimler, çok sayıda namaz kılmanın, böylece çok rükû ve secde etmenin daha faziletli olduğunu söylemişlerdir.

Hadislerdeki farklılıkların sebeplerini bilmeyenler, bu farklılıklara bakarak, birbirine zıt hadisler bulunduğunu zannedebilirler. Bunlar Efendimiz'in ya değişik zamanlardaki uygulamaları veya muhataplarının durumuna göre tavsiye ettiği değişik ibadet tarzlarıdır.

Resûlullah Efendimiz'in her farklı uygulamasında ve tavsiyesinde ümmet için rahmet vardır. Hâfız olup uzun sûreleri rahatlıkla okuyabilen müslümanlar, Efendimiz'in kıyâmda uzun sûreler okuduğuna bakarak öyle hareket edebilirler. Sadece kısa namaz sûrelerini bilen veya rükû ve secdede uzun süre kalamayacak olan müslümanlar da, çok secde etmeyi tavsiye eden hadislere uygun şekilde ibadet edebilirler.

1177. hadis 104 numarayla, 1179. hadis 103 numarayla “Mücâhede” bahsinde geçmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz gece namazlarında, diğer insanların dayanamayacağı kadar uzun sûreler okurdu.

2. Dileyen ve yapabilen kimseler uzun sûreler okuyarak, dileyen de kısa sûreler okuyarak gece namazı kılabilir.

3 . Teheccüt namazı gibi farz olmayan namazlar da cemaatle kılınabilir.

4. Şâfiî âlimler bu hadisi dikkate alarak namaz içinde ve dışında tesbih âyetlerinde Allah’ı tesbih etmek, Allah’a sığınmaya dair âyetlerde O’na sığınmak, dilek âyetlerinde O’ndan dilekte bulunmak uygun olur demişlerdir.

1180- وَعَنْ عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرو بنِ العَاصِ ، رَضيَ اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « أَحَبُّ الصَّلاةِ إلى اللَّهِ صَلاةُ دَاوُدَ ، وَأَحبُّ الصيامِ إلى اللَّهِ صِيامُ دَاوُدَ ، كانَ يَنَامُ نِصْفَ اللَّيْل وَيَقُومُ ثُلُثَهُ ويَنَامُ سُدُسَهُ وَيصومُ يَوماً وَيُفطِرُ يَوماً » متفقٌ عليه .

1180. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ’*dan riva-
yet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ’nın en çok beğendiği namaz Dâvûd *aleyhisselâm*’ın namazı, Allah Teâlâ’nın en çok beğendiği oruç da yine Dâvûd *aleyhisselâm*’ın orucudur. Dâvûd gecenin ilk yarısında uyur, üçte birinde namaz kılardı. Gecenin altıda birinde yine uyurdu. Bir gün oruç tutar, bir gün tutmazdı.”

Buhârî, Teheccüd 7, Enbiyâ 37, 38; Müslim, Sıyâm 189, 190. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 66; Nesâî, Sıyâm 69, 76-78, 80; İbni Mâce, Sıyâm 31

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf, Abdullah İbni Amr’ın Resûlullah Efendimiz’le yaptığı uzun bir sohbetin sadece bir bölümüdür. Allah’ın Resûlü, ibadete düşkün bu genç sahâbîsine, 152 numarada geçtiği üzere, fazla ibadet etmemesi

hususunda tavsiyede bulunmuştu. Zira Abdullah İbni Amr, yaşadığı sürece gündüzleri oruç tutmaya, geceleri de ibadet ve tâatla uyanık geçirmeye karar vermiş, sonra da yeni evlendiği genç karısını ihmal pahasına da olsa bu kararını uygulamaya koyulmuştu. Onun bu durumunu öğrenen Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem, "Senin gündüzleri oruçlu, geceleri uyanık geçirdiğin bana haber verilmedi mi sanıyorsun?"* diyerek bu âbid ve zâhid genci karşısına almış, vücuduna, karısına, misafirlerine karşı görevleri olduğunu hatırlatmış, *"Ben gencim, daha fazlasını yapabilirim"* demesine önem vermemişti.

Gece, altı eşit parçaya bölündüğü takdirde, Dâvûd *aleyhisselâm*'ın ibadetle geçirdiği üçte birlik kısım, gecenin dördüncü ve beşinci dilimidir. Uyuduğu altıncı kısım ise, tan yeri ağarmadan önceki zamandır. Dâvûd *aleyhisselâm*'ın ibadetle geçirdiği saatler, duaların kabul olunduğu bereketli zaman dilimidir. Allah Teâlâ'nın *"Bana kim dua ederse duasını kabul edeyim. Benden kim dilekte bulunursa dileğini yerine getireyim. Benden kim af dilerse, onu bağışlayayım"* (Buhârî, Teheccüd 14; Müslim, Müsâfirîn 168-170) buyurduğu feyizli vakittir.

İbadetlerde devamlılık esastır. Aşırı ibadetler, bazı kimseleri önce usanmaya, sonra da o ibadeti büsbütün bırakmaya sevkedebilir. Halbuki Allah Teâlâ'nın lutuf ve ihsânı sonsuzdur; kul ibadet etmekten usanmazsa, O da hayır ve sevap vermekten usanmaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz oruç, namaz ve ibadetler ile çalışmak ve elinin emeğiyle geçinmek gibi hususlarda da Dâvûd *aleyhisselâm*'ı örnek göstermiştir.

2. Dâvûd *aleyhisselâm*'ın orucu da namazı da ölçülü idi. Çok oruç tutmak isteyen kimse, her gün değil, Hz. Dâvûd gibi gün aşırı oruç tutmalı; çok namaz kılmak isteyen de bütün gece ibadet etmek yerine, önce yatıp dinlenmeli, sonra kalkıp gecenin üçte birini ibadetle geçirmelidir.

3. Bütün geceyi ibadetle geçirmek doğru olmadığı gibi uykuyla geçirmek de doğru değildir. Belli bir süreyi ibadete ayırmalı, sabah namazını kesinlikle ihmâl etmemelidir.

1181- وَعَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللّه عنْهُ قَالَ : سمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إِنَّ في اللَّيْلِ لَساعةً ، لا يُوافقُهَا رَجـُلٌ مُسلِمٌ يسأَلُ اللَّه تعالى خيراً من أمرِ الدُّنيا وَالآخِرِةَ إلاَّ أَعْطاهُ إِيَّاهُ ، وَذلكَ كلَّ لَيْلَةٍ » رواه مسلم .

1181. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Geceleyin öyle bir zaman vardır ki, müslüman bir kimse o zamana rastlayıp Allah'tan dünya ve âhirete dair hayırlı bir şey dilerse, Allah ona dilediğini verir. Bu her gece böyledir" buyururken dinledim.

Müslim, Müsâfirîn 166, 167

Açıklamalar

Allah Teâlâ kullarının, gündüz olduğu gibi geceleyin de kendisini anmalarını, el açıp dünya ve âhiretleri için dua ve niyazda bulunmalarını istemektedir. "Rabbim, beni iki cihanda bahtiyar et! Allahım, bana âfiyet ver! Mevlâm, beni tuttuğum işte başarılı kıl!" diye yalvarmalarını arzu etmektedir.

Şüphesiz geceler de Allah'ındır, gündüzler de. O uygun gördüğü zamana dilediği feyiz ve bereketi verir. Kendilerini en güzel şekilde yarattığı, en güzel nimetleri kendilerine ihsân ettiği, cennetini ve cemâlini kendileri için hazırladığı kullarının uzun bir geceyi derin gaflet içinde geçirmelerini uygun görmemiştir. Allah'ın her şeyin sahibi olduğunu bilmelerini ve ihtiyaçlarını O'na arzetmelerini istemiştir.

Cenâb-ı Hakk'ın öyle kulları vardır ki, kuşların yuvalarını özlediği gibi akşamı gözlerler. Gece karanlığı çökünce, Cenâb-ı Mevlâ'nın huzurunda olmanın şuuruyla namaza dururlar; secdeye varıp yüzlerini yere sürmekten derin bir zevk duyarlar. Sayısız lutuf ve keremlerinden dolayı Rabbü'l-âlemîn'e şükür ve hamdlerini sunarlar. O'nun kelâmıyla dillerini ve gönüllerini aydınlatırlar. Zikir ve tesbih ile O'nu yâdederler. Onların bu

hallerinden hoşnut olan Cenâb-ı Zülcelâl de feyiz, bereket ve rahmetiyle kendilerine büyük ihsanlarda bulunur.

Bu feyizli zaman diliminin bütün gecelerde bulunması da ayrı bir lutuf ve keremdir. Her gece bu değerli zamana tesâdüf etme imkânı vardır. Kula yakışan, bu fırsatı yakalamaya çalışmaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duaların kabul olunduğu vakti yakalama ümidiyle gecenin muhtelif saatlerinde el açıp Allah'a yönelmeli, yalvarıp yakarmalıdır.

2. Bu hadis gecelerin gündüzlerden daha değerli olduğunu göstermektedir. Zira duaların kabul edildiği saat sadece cuma gününde bulunduğu halde, bu değerli vakit bütün gecelerde mevcuttur.

3. Peygamber Efendimiz'in, hayatının son dönemlerinde hep gecenin son üçte birinde ibadet etmesine bakarak, duaların kabul edildiği bu mübarek vaktin seher vaktinde olduğu düşünülebilir.

1182- وَعَنْ أَبِي هُريرَةَ رَضِي اللّٰه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : إِذا قَامَ أَحَدُكُم مِنَ اللَّيْلِ فَليَفتَتِحِ الصَّلاةَ بِركعَتَيْن خَفيفتيْنِ » رواهُ مسلِم .

1182. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz geceleyin kalktığında, önce gayet hafif iki rek'at namaz kılsın."

Müslim, Müsâfirîn 198

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1183- وَعَنْ عَائِشَةَ ، رَضِيَ اللّٰه عَنْها ، قالت : كانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا قام مِن اللَّيْلِ افتَتَحَ صَلاتَهُ بِرَكْعَتَيْن خَفيفَتَيْنِ ، رواه مسلم .

1183. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleyin kalktığında, namazına fazla uzatmadan kıldığı iki rek'atla başlardı.

Müslim, Müsâfirîn 197

Açıklamalar

Hz. Peygamber'in geceleyin teheccüt için kalktığında kıldığı bu son derece kısa iki rek'at namaz, bazılarının abdest şükrü dediği namaz olabilir. Fakat bu iki rek'at namazın, uzun gece namazına bir nevi hazırlık olması da mümkündür. Peygamber Efendimiz'in bu iki rek'at namazı gayet kısa kılmakla bize önemli bir şeyi öğrettiği, uzun ve yorucu işlere hafif bir girişle başlamanın daha uygun olacağını hatırlattığı akla gelmektedir. Başlangıç mahiyetindeki bu hafif iki rek'at, gecesini ibadetle ihyâ etmeye hazırlanan mü'minin gözündeki mahmurluğu giderecek ve ona yeni bir şevk, taze bir heyecan verecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Gece ibadetine başlamadan önce, kısaca iki rek'at namaz kılmalıdır.

2. Fazla uzatmadan kılınacak bu namaz, insanın uyku mahmurluğunu atmasını sağlayacak, uzun süre devam edecek bir ibadete şevkle başlamasına imkân verecektir.

1184- وعَنْها ، رضِي اللَّه عنْهَا ، قالَتْ : كان رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا فاتتْهُ الصَّلاةُ من اللَّيل مِنْ وجعٍ أَوْ غيرِهِ ، صَلَّى مِنَ النَّهارِ ثِنَتي عشَرة ركْعَة . رواه مسلِم .

1184. Yine Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* rahatsızlık gibi bir sebeple gece namazı kılamadığında, ertesi gün on iki rek'at namaz kılardı.

Müslim, Müsâfirîn 140

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1185-وعنْ عُمَرَ بن الخَطَّابِ رَضِي اللَّه عنْهُ ،قَال:قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«مَنْ نَام عن حِزْبِهِ ،

أو عَنْ شْيءٍ مِنهُ ، فَقَرأَهُ فِيما بينَ صَلاِةَ الفَجْرِ وصَلاةِ الظُّهْرِ ، كُتِب لهُ كأَنَّما قَرَأهُ منَ اللَّيْلِ»رواه مسلم .

1185. Ömer İbnü'l-Hattâb *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse geceleri okuduğu zikir ve duasını okumadan veya tamamlayamadan uyur da, sonra onu sabah namazı ile öğle namazı arasında okursa, gece okumuş gibi sevap kazanır."

Müslim, Müsâfirîn 142. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 19; Tirmizî, Cum'a 56; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 65; İbni Mâce, İkâmet 177

Açıklamalar

Sağlık gibi hastalık da tabii bir hâdisedir. Rahatsızlanan kimsenin bazı görevlerini aksatması da tabiidir. Peygamber Efendimiz, yukarıdaki hadislerde gördüğümüz üzere, rahatsızlandığı vakit, elinde olmadan gece ibadetini aksatmış, fakat ertesi gün bunları telâfi etmiştir. Gece uyanıp vird dediğimiz belli dua ve zikirleri yapmayı veya Kur'an okumayı alışkanlık haline getiren insanların, bazan uykuya yenik düşüp uyanmamaları veya biraz ibadet ettikten sonra uyuyup kalmaları da mümkün ve tabiidir. Böyle durumlarda "ibadetim aksadı veya sürekliliğini yitirdi" diye telâşa kapılmamalıdır. Bu aksamalar elde olmayan sebeplerle meydana geldiği için hiçbir kayba yol açmaz. Öte yandan, "ibadetim nasıl olsa aksadı, daha sonra yaparım" diye onu ileri bir tarihe atmamalıdır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, rahatsızlık veya uyku sebebiyle gece yapılamayan ibadetleri en uygun telâfi vaktinin ertesi günün sabah namazı ile öğle namazı arası olduğunu söylemekte ve gece okuyamadığı zikirlerini bu suretle telâfi eden kimseye, virdini gece okumuş gibi sevap verileceğini belirtmektedir.

Rabbine samimiyetle ibadet eden bir kulun, elinde olmadan meydana gelen bazı gecikmeler sebebiyle hiçbir şey kaybetmeyeceğini belirten ve böylece Cenâb-ı Mevlâ'nın kuluna rahmet ve merhametini gösteren, üstelik insanın gönlünü ümitle kanatlandıran bir hadîs-i şerîf vardır. Efendimiz buyuruyor ki: *"Gece namaz kılmayı alışkanlık haline getirip de uykusuna yenik düşen hiçbir kimse yoktur ki, Allah Teâlâ ona namazını kılmış gibi sevap yazmasın. Üstelik onun uykusu kendisine sadaka olur"* (Ebû Dâvûd,

Tatavvu 20; Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 61). Demek ki kul, sevabını Allah’tan bekleyerek ihlâs ve samimiyetle yaptığı ibadetlerin mükâfatını, arada aksamalar bile olsa, mutlaka görecektir.

Bu hadisler 155 ve 157 numarayla “İbadetleri ve Hayırlı İşleri Sürekli Yapmak” bahsinde geçmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Gece ibadet etmek, belli dua ve zikirleri okumak insana büyük sevap kazandırır.

2. Geceleyin kılınan nâfile namazlar veya okunan Kur’an ve zikirler, bir rahatsızlık veya uykuya yenik düşmek gibi sebeplerle zamanında yapılamazsa, onları ertesi sabah ile öğle vakti arasında telâfi etmelidir.

3. Elde olmayan sebeplerle bazı ibadetlerin zamanında îfâ edilmemesi insanın kazanacağı sevabı azaltmaz.

1186- وعَنْ أَبي هُريرة رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « رحِمَ اللَّه رَجُلا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ ، فصلىَّ وأَيْقَظَ امرأَتهُ ، فإنْ أَبَتْ نَضحَ في وجْهِهَا الماءَ ، رَحِمَ اللَّهُ امَرَأَةً قَامت مِن اللَّيْلِ فَصلَّتْ ، وأَيْقَظَتْ زَوْجَهَا فإِن أَبي نَضَحَتْ في وجْهِهِ الماءَ » رواهُ أبو داود. بإِسنادِ صحيحٍ .

1186. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Geceleyin kalkıp namaz kılan, karısını da kaldıran, kalkmazsa yüzüne su serperek uyandıran kimseye Allah merhamet etsin. Aynı şekilde geceleyin kalkıp namaz kılan, kocasını da uyandıran, uyanmazsa yüzüne su serperek uykusunu kaçıran kadına da Allah merhamet etsin.”

Ebû Dâvûd, Tatavvu 18, Vitir 13. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü’l-leyl 5; İbni Mâce, İkâmet 175

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1187- وَعنْهُ وَعنْ أبي سَعيدٍ رَضِي اللّه عنهمَا ، قَالا : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا أيقَظَ الرَّجُلُ أَهْلَهُ مِنَ اللَّيْل فَصَلَّيا أَوْ صَلَّى رَكْعَتَينِ جَمِيعاً ، كُتِبَ في الذَّاكرِينَ وَالذَّكِراتِ » رواه أبو داود بإِسناد صحيحٍ .

1187. Yine Ebû Hüreyre ve Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse geceleyin karısını uyandırır da beraberce veya her biri kendi başına iki rek'at namaz kılarlarsa, *Allah'ı çok anan erkekler ve Allah'ı çok anan kadınlar* arasına yazılırlar.

Ebû Dâvûd, Tatavvu 18, Vitir 13. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 175

Açıklamalar

Karı koca birbirinin hayat arkadaşıdır. Bu arkadaşlık sadece güzel günlerin saâdetini birlikte paylaşmaktan veya sıkıntılı günlere birlikte katlanmaktan ibaret olmamalıdır. Bu arkadaşlık, bunlarla birlikte, Allah'a giden yolda ve Allah'a kulluk görevini birlikte ve yardımlaşarak yerine getirme konusunda da devam etmelidir. Mademki hayat dünya hayatından ibaret değildir, birbirini seven insanlar ebedî saâdeti yakalama hususunda da birbirine yardımcı olmalıdır. Onları gece ibadetine ve özellikle sabah namazına kaldırmamak için şeytanlar birbiriyle nasıl işbirliği yapıyorsa, karı koca da şeytanları bu oyunlarında mağlûp etmek için el birliği etmelidir. Hangimiz uyanırsak diğerini mutlaka namaza kaldırsın, şeytanın eline bırakmasın diye şeytana karşı ittifak kurmalıdır. Böyle bir ittifakı oluşturan iki tarafa da Peygamber Efendimiz, *"Allah merhamet etsin"* diye dua etmektedir.

Biz eşimize veya çocuklarımıza olan sevgimiz sebebiyle onları tatlı uykularından uyandırıp namaza kaldırmaya kıyamayız. Bu zaafımızı ve kusurumuzu da şefkat ve merhamet kelimeleriyle kapatmaya çalışırız. Peygamber Efendimiz'in bize bizden daha merhametli olduğunda şüphe yoktur. Onun eşimizi ve çocuklarımızı gece ibadetine kaldırmamızı tavsiye

etmesi, bizim bu zaafımızın şefkat ve merhametle ilgili olmadığını göstermektedir. Şayet onları gerçekten seviyorsak, ebedî hayattaki bahtiyarlıklarını düşünerek mutlaka namaza kaldırmamız gerektiği anlaşılmaktadır. Hayat arkadaşını namaza kaldıran erkeğin **“zâkirîn”** (Allah’ı çok anan erkekler) sınıfına, kocasını namaza kaldıran kadının da **“zâkirât”** (Allah’ı çok anan kadınlar) grubuna yazılacakları ifadesinde Ahzâb sûresinin 35. âyetindeki müjdeye işaret vardır. Bu âyette Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“...Allah’ı çok anan erkekler ve çok anan kadınlar var ya, Allah bunlar için bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.”**

İkinci hadîs-i şerîf, teheccüt namazı dediğimiz gece ibadetini karı kocanın ayrı ayrı kılabilecekleri gibi, cemaat halinde birlikte de kılabileceklerini göstermektedir. Geceleyin birbirine destek olarak nâfile ibadet için kalkan veya en azından sabah namazı için birbirini uyandıran ve birlikte namaz kılan aileler ne güzel ve ne bahtiyar insanlardır. Allah bu saadeti hepimize nasip etsin (âmin).

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Gece ibadetine veya en azından sabah namazına kalkabilmek için karı koca birbirine yardımcı olmalı, gerekirse birbirini uyandırabilmek için yüzlerine su serpmeli, diğer aile fertlerini de namazlarını kılmaları için uyandırmalıdır.

2. Namaza kalkabilmek için birbirlerini uyandıran eşlere Peygamber Efendimiz *“Allah merhamet etsin”* diye dua etmiş, onların *“Allah’ı çok anan erkekler, Allah’ı çok anan kadınlar”* zümresine yazılacaklarını müjdelemiştir.

3. Allah’a karşı görevlerini yapma hususunda kadın erkek arasında hiçbir fark yoktur.

1188- وعـــن عائِشة رضِيَ اللَّه عَنْها ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِذا نَعَس أَحَدُكُمْ في الصَّلاةِ ، فَلْيَرْقُدْ حتى يَذهَب عَنْهُ النَّومُ ، فَإِنَّ أَحدكُمْ إذا صَلى

وهو ناعِسٌ ، لَعَلّهُ يَذهَبُ يَستَغفِرُ فَيَسُبَّ نَفسهُ » متفقٌ عليهِ .

1188. Âişe *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz namaz kılarken uyuklayacak olursa, uykusu dağılana kadar yatsın. Çünkü uyuklayarak namaz kılarsa, Allah'tan bağışlanma dileyim derken belki de kendine beddua eder."

Buhârî, Vudû 53; Müslim, Müsâfirîn 222. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 18; Tirmizî, Mevâkît 146; Nesâî, Tahâret 116; İbni Mâce, İkâmet 184

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1189- وَعَنْ أَبي هُرَيرَةَ رَضِي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا قَامَ أَحدُكُمْ مِنَ اللَّيْلِ فَاستعجمَ القُرآنُ على لِسَانِهِ ، فَلَم يَدْرِ ما يقُولُ ، فَلْيضْطَجِعْ » رواه مُسلِمٌ .

1189. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz geceleyin namaz kılmak üzere kalkıp da Kur'an'dan ne okuduğunu bilmeyecek derecede dili dolaşırsa, yatıp uyusun."

Müslim, Müsâfirîn 223. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu 18; İbni Mâce, İkâmet 184

Açıklamalar

Geceleyin herkes derin uykudayken tatlı uykusunu bırakıp Allah'a ibadet etmek, nefsine söz dinletebilen yiğitlerin harcıdır. Zira uyku bir ihtiyaç olduğu kadar insanın en fazla haz duyduğu zaaflarından biridir. Bu lezzeti bırakıp Rabbinin rızasını kazanmak için O'nun huzuruna durma başarısını, ancak Allah'ın rızâsının her şeyin üstünde olduğunu bilen şuurlu insanlar gösterebilir.

Öte yandan namaz, Allah’ın huzuruna çıkma, O’na kulluğunu arzetme ve O’nunla bir nevi konuşma halidir. Böylesine önemli bir işe girişen kimsenin zihni uyanık, gönlü duygulu olmalı, Rabbinin huzurunda olduğunun farkına varmalıdır. Bazı günler çeşitli meşgaleler sebebiyle insanın hem bedenen hem de zihnen yorulması nasıl tabii ise, bu yorgunluk sebebiyle uykuya yenik düşmesi o kadar tabiidir. Güzel dinimiz baştan sona kolaylıktan ibaret olduğu için insana yapabileceği şeyleri emretmiş ve onu gücünün yetmeyeceği işlerden sorumlu tutmamıştır.

Bütün bunları dikkate alan Peygamber Efendimiz, ibadet ederken ne söylediğini bilmeyecek, ne okuduğunu farketmeyecek kadar uyuklayan kimsenin hemen yatıp uyumasını, dinlendikten sonra ibadetine devam etmesini tavsiye buyurmaktadır. Aksi halde insan, sevap işleyeceğim derken, yanlış okuması sebebiyle günaha da girebilir. Dua edeceğim derken, kendi aleyhinde bir şeyler söyleyebilir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İnsan gece veya gündüz, uykulu iken ibadet etmemeli, yatıp dinlendikten sonra ibadetine devam etmelidir.

2. İbadetler zinde bir vücut, duru bir zihin, uyanık bir gönülle yapılmalıdır.

3. İslâmiyet kolaylık dinidir. İnsan her konuda olduğu gibi ibadet konusunda da orta yolu tutmalı, aşırılıktan uzak durmalıdır.

4. Uykulu iken insan ne söylediğini bilemez; dua edeceğim derken kendine beddua edebilir.

213- باب استحباب قيام رمضان وهو التروايح

RAMAZAN GECELERİNDE TERÂVİH NAMAZI KILMAK

Hadisler

1190- عنْ أَبِي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « منْ قام رَمَضَانَ إِيماناً واحْتِساباً غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ » متفقٌ عليه .

1190. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim ramazanın faziletine inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek terâvih namazını kılarsa, geçmiş günahları bağışlanır."

Buhârî, Îmân 37 ; Müslim, Müsâfirîn 173, 174. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 1; Tirmizî, Savm 1; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 3, Savm 39, 40, Îmân 31, 32; İbni Mâce, İkâmet 173, Sıyâm 3, 39, 40

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1191- وَعنْهُ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَال : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُرَغِّبُ في قِيَامِ رَمَضَانَ مِنْ غيْرِ أَنْ يَأْمُرَهُمْ فِيهِ بعزِيمةٍ ، فيقُولُ : « مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيماناً واحْتِسَاباً غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّم مِنْ ذَنْبِهِ » رواه مُسْلِمٌ .

1191. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, kesin emir vermeksizin ramazan gecelerinde ibadet etmeyi tavsiye eder ve şöyle buyururdu:

"**Kim ramazanın faziletine inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek terâvih namazını kılarsa, geçmiş günahları bağışlanır.**"

Müslim, Müsâfirîn 174. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 1; Tirmizî, Savm 82

Açıklamalar

Ramazan gecelerinde kalabalık cemaatler halinde büyük bir coşku ile kılınan terâvih namazı, aslında *teheccüd* gibi bir gece namazıdır *(kıyâmü'l-leyl).* Bu ikinci hadisin metninde görüldüğü üzere terâvihe *ramazan namazı* da denilmektedir. Her iki hadîs-i şerîf'te ramazan gecelerinde kılınan bu namazın, dinî bir görev olduğuna inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek kılınması halinde, geçmiş günahların bağışlanmasına vesile olacağı müjdesi verilmektedir. Sadece ikinci hadisin baş tarafında râvi Hz. Ebû Hüreyre, Hz. Peygamber'in kendilerini bu namazı eda etmeye teşvik ettiğini, bu konuda sürekli tavsiyede bulunduğunu fakat bunu farz kılmadığını bildirmektedir. Bu da, terâvih namazının nâfile bir namaz olduğunu ortaya koyar.Terâvih, nâfile bir namaz olmakla beraber, Hz. Peygamber bu hadisleriyle onu, âdeta imandan bir parça saymıştır.

Öncelikle bizzat kendisi, birkaç gece dışında terâvihi yalnız başına kılmaya devam etmiştir. Sonra da *"Dini bir görev olduğuna inanarak ve riya karıştırmayarak Allah rızâsı için kılanların geçmiş günahlarının bağışlanacağını"* ashâbına duyurmuştur. İmam Buhârî, hadis metnindeki bu *"inanarak"* kaydından hareketle onu *Sahîh*'inde "Nâfile olan terâvih namazını kılmak imandan kaynaklanır" başlığı altında zikretmiştir. Terâvih namazının önemini dikkate alan İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe de onun "**sünnet-i müekkede**" olduğuna hükmetmiştir.

Ramazan gecelerini sevabını Allah Teâlâ'nın vereceğine inanarak ve Allah rızâsı için terâvih kılarak değerlendirmek, geçmiş günahların bağışlanması gibi çok büyük bir bahtiyarlığa vesile olmaktadır. Bu büyük bir müjdedir. Üstelik bağışlanan günahlar "küçük" veya "büyük" diye bir kayda da bağlanmamıştır. İfadedeki bu genellik, her türlü günahın bağışlanacağı ümidini taşımak için yeterlidir.

Terâvih namazı, ramazan gecelerinde yatsı namazından sonra kılınır. Hz. Peygamber birkaç gece cemaatle kıldırdıktan sonra, cemaatle edâ edilmesi farz kılınır da müslümanlar onu yerine getirmekte güçlük çekerler endişesiyle, cemaatle kıldırmayı terketmiş ve ashâbına evlerinde kılmalarını tavsiye etmiştir. Terâvih namazı, Hz. Ömer'in halifeliği zamanında onun emri ile mescidde cemaatle **20** rek'at olarak kılınmaya başlanmıştır. O günden bu yana da cemaatle kılınmaktadır. Bizzat Hz. Ömer'in ifadesiyle gerçekten *"Terâvihin cemaatle kılınması her yönüyle çok güzel bir âdet olmuştur."*

Terâvih namazının sekiz rek'at olarak kılındığına dair sahih rivayetler vardır. Bu sebeple terâvihin sekiz rek'atı **sünnet-i râtibe** yani **"farz namazlarla birlikte kılınan sünnetler"** hükmündedir**.** İbn Abbas rivayetinin zayıf olması sebebiyle 20 rek'at olarak kılınması **müstehap** kabul edilmiştir. Ancak Hz. Ömer zamanından beri sahâbîlerin uygulamasının da bu yönde olması sebebiyle 20 rek'at olarak kılınagelmiştir.

"Ramazanın şeref ve faziletine inanarak ve Allah Teâlâ'nın hoşnutluğunu dileyerek" kılınacak terâvih namazını bir an önce bitirmek için gereksiz bir acelecilik göstermek asla doğru değildir. Hiçbir din görevlisi terâvih namazını çabucak kıldırmak suretiyle kendisine "ekspres imam" veya "jet

imam" dedirtmemelidir. Bu sebeple cemaati yormadan ve bıktırmadan mutedil bir şekilde en fazla dört rek'atta bir selâm vermek suretiyle kıldırmak münâsip olur. Terâvihi hatim ile kıldıracak imamlar, buna alışık olmayanları güç durumda bırakmamak için daha önceden durumu câmilerinin uygun bir yerinde ilân etmelidirler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ramazan gecelerini terâvih namazı kılarak değerlendirmek tâ Hz. Peygamber döneminden beri ümmet-i Muhammed'in güzel bir geleneğidir.

2. İnançla ve sevabını Allah'tan bekleyerek kılınacak terâvih namazı, geçmiş günahların bağışlanmasına vesile olur.

3. Terâvih namazının nâfile ibadetler içinde özel bir önemi bulunmaktadır.

214- باب فضل قيام ليلة القدْر وبَيان أرجى لياالها

KADİR GECESİNİ İHYÂ ETMEK

KADİR GECESİNİ İHYA ETMENİN FAZİLETİ VE DAHA ZİYADE RAMAZANIN HANGİ GECELERİNDE OLDUĞUNUN AÇIKLANMASI

Âyetler

إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِالْقَدْرِ [1] وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ [2] لَيْلَةُ الْقَدْرِخَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ [3]
تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَابِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ [4] سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ [5]

1. "Biz onu Kadir gecesi indirdik. Kadir gecesi nedir, bilir misin sen? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır. Meleklerle Ruh o gece Rabblerinin izniyle her iş için iner de iner. Tam bir esenliktir o gece, tâ tan yeri ağarıncaya kadar."

Kadîr sûresi (97), 1-5

Yüce dinimizin tarihinde olduğu kadar müslümanların hayatlarında da yüksek bir yeri ve değeri olan Kadir gecesinin zamanı değilse de kıymeti bu sûre ile bizlere tanıtılmıştır. Hidayet rehberimiz olan Kur'ân-ı Kerîm'in bu gece indirilmeye başlaması, meleklerle Ruh'un bu gece yeryüzüne inmesi ve tan yeri ağarıncaya kadar bu gecenin tam bir esenlik ve selâmet olması Kadir gecesinin başlıca özellikleridir.

Kur'an'ın indiği bu kutlu geceyi değerlendirmek bin aylık bir ömrü hayırla geçirmiş olmak yani bereketlendirmek anlamına gelmektedir. Hadîs-i şerîflerden öğrendiğimize göre çok müstesna bir fırsat olan bu gece, ramazan ayının son on günündeki tek rakamlı geceler içinde gizlenmiştir. Onun hangi gece olduğunun açıklanmaması, o gecenin ömre ömür katan feyiz ve bereketini yakalama gayretini telkin etmek içindir. Bu gecenin şeref ve değerinden yararlanmak isteyen müslümanlar, hemen hemen ramazanın her gecesini Kadir gecesiymiş gibi değerlendirmeye çalışacaklardır. Bu da onların çok hayır kazanmasına vesile olacaktır. "Meçhulde bereket vardır" sözünün anlamı da böylece gerçekleşmiş olacaktır. Nitekim âriflerden biri zaman ve insanın değerini belirtmek üzere **"Her geceni Kadir bil; her geçeni Hızır bil"** demiştir.

إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُّبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ [3]

2. "**Biz Kur'an'ı kutlu bir gecede indirdik."**

Duhân sûresi (44), 3

Kur'ân-ı Kerîm'in indirildiği Kadir gecesi, bu âyette "**kutlu** (mübârek) **bir gece"** olarak tanıtılmaktadır. Bu âyetten anlaşıldığına göre Kadir gecesi, Allah katında değerli bir gecedir. Kadri yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerîm işte böyle kadir ve kıymeti yüksek bir gecede indirilmiştir. Böylece o kıymetli gecenin şeref ve fazileti bir kat daha artmıştır.

Bu mübâarek gecede melekler ve Ruh nasıl yer yüzüne iniyor ve âdeta yeryüzü gökyüzü haline dönüşüyorsa, dünyaya yeni bir yön verecek ve dünyalılara dosdoğru yolu gösterecek olan Kur'ân-ı Kerîm de o gece indirilmeye başlanıyor. Bu tür olaylara sahne olan gecenin kıymetini bilmek artık o geceye sahip olan ümmet fertlerine yani biz müslümanlara düşmektedir.

1192- وَعَنْ أَبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ قام لَيْلَةَ القَدْرِ إِيماناً واحْتِسَاباً ، غُفِر لَهُ ما تقدَّم مِنْ ذنْبِهِ » متفقٌ عليه .

1192. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Faziletine inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek Kadir gecesini değerlendiren kişinin geçmiş günahları bağışlanır.**"

Buhârî, Îmân 25, 27, 28, 35, Savm 6, Terâvih 1, Leyletü'l-kadr 1; Müslim, Müsâfirîn 173-176. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 1; Tirmizî, Savm 1; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 3, Savm 39-40; İbni Mâce, İkâmet 173, Sıyâm 2, 39

Açıklamalar

Kadir sûresinde kıymeti anlatılan ve fakat zamanı kesin olarak açıklanmayan o kutlu gecenin fazilet ve bereketine gönülden inanıp sevabını sadece Allah'tan bekleyerek ibadet, dua ve hayır hasenât ile o geceyi ihyâ edip değerlendirmeye çalışan mü'minlerin elde edecekleri kazanç, geçmiş günahlarının bağışlanmasıdır. Bu, küçümsenecek bir sonuç olmadığı gibi, hadisin ifadesiyle **iman ve ihtisab**a dayalı **ihyâ** da basit ve rastgele kayıtlar değildir.

İman, her işimizde temel şarttır. Yapılan her ibadet de Allah rızâsını gözeterek, mükâfatı sadece ve sadece O'ndan bekleyerek (ihtisab) ifa edilmelidir. Hadisteki bu iki şart, ibadetlerin başka maksatlarla da yapılabileceğini fakat bunların hiçbir olumlu sonuç vermeyeceğini anlatmaktadır. İnanmadığı halde ya da gösteriş olsun diye böyle müstesna gün ve gecelerde birtakım girişimlerde bulunanlar, ancak kendilerini aldatırlar ve boşuna yorulmuş olurlar. Âdet olduğu için değil, içinden gelerek Kadir gecesini değerlendirmeye çalışmak önemlidir. Bunun sonucu ise, geçmiş günahlardan arınmaktır. İnsanın geçmişi, sırtında bir kanbur gibi daima kendisini takip eder. Günah ve vebâl yükü altındaki insan, böylesi fırsatlarda işte o yükten kurtulma imkânını yakalar. Bu, son derece rahatlatıcı bir sonuçtur. Yeni doğmuş gibi, hayata yeniden başlamayı kim istemez?

Şu halde Kadir gecesini nasıl değerlendirmek gerekmektedir? Nevevî, bununla ilgili olarak ikisi Hz. Peygamber'in davranışını biri de bir tavsiyesini ihtivâ eden üç hadisi bu konunun sonunda zikretmiştir. Bu soruyu o hadislerin açıklamasında cevaplandıracağız. Burada sadece Kadir gecesini ihyâ etmenin önemi ve neticesi bildirilmekte ve buna teşvik edilmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kadir gecesi, kadri yüce bir gecedir.

2. Değer ve faziletine inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek bu geceyi ihyâ eden, geçmiş günahlarından arınır.

3. İnançsız ve ihlâssız yapılacak herhangi bir dinî davranışın kıymeti yoktur.

1193- وعن ابنِ عُمر رضِيَ اللَّه عَنهما أَنَّ رِجَالاً مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، أُرُوا لَيْلَةَ القَدْرِ في المنَامِ في السَّبْعِ الأَواخِرِ ، فَقال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَرى رُؤيَاكُمْ قَدْ تَواطَأَتْ في السَّبْعِ الأَوَاخِرِ ، فَمَنْ كَانَ مُتحَرِّيهَا ، فَلْيَتَحرَّهَآ في السبْعِ الأَواخِرِ » متُفقٌ عليهِ .

1193. Abdullah İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, bir grup sahâbî, rüyalarında Kadir gecesinin ramazan'ın son yedi gecesinde olduğunu görmüşler (ve bunu Hz. Peygamber'e bildirmişler)di. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "**Kadir gecesi ile ilgili rüyalarınızın, ramazanın son yedi gecesi üzerinde toplandığını görüyorum. O halde Kadir gecesini arayan onu ramazanın son yedi gecesinde arasın**!"

Buhârî, Leyletü'l-kadr 2, Ta'bîr 8; Müslim, Sıyâm 205 -206. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 5; Tirmizî, Savm 71

1197 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1194- وعنْ عائِشَةَ رَضِيَ اللّه عنْهَا ، قَالَتْ : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُجاوِرُ في العَشْـرِ الأَوَاخِرِ مِنْ رمضَانَ ، ويَقُول : « تحَرَّوْا لَيْلَةَ القَدْرِ في العشْرِ الأَوَاخِرِ مِنْ رَمَضانَ» متفقٌ عليه .

1194. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ramazan ayının son on gününde câmiye kapanır ibadete soyunur ve şöyle buyururdu:

"**Kadir gecesini ramazanın son on günü içinde arayınız!"**

Buhârî, Leyletü'l-kadr 3; Müslim, Sıyâm 219. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 72

1197 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1195- وَعَنْها رَضِيَ اللَّه عنها أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « تَحرّوْا لَيْلةَ القَدْرِ في الوتْـرِ من العَشْرِ الأَواخِرِ منْ رمَضَانَ » رواهُ البخاريُّ .

1195. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kadir gecesini ramazan'ın son on günündeki tek gecelerde arayın!"

Buhârî, Leyletü'l-kadr 3

1197 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1196- وعَنْهَا رَضَيَ اللَّه عَنْهَا ، قَالَتْ : كَانَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا دَخَلَ العَشْرُ الأَوَاخِرُ مِنْ رمَضَانَ ، أَحْيا اللَّيْلَ ، وَأَيْقَظَ أَهْلَه ، وجَدَّ وَشَدَّ المِئزرَ » متفقٌ عليه .

1196. Yine Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Ramazan ayının son on günü girdiğinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleri ihyâ eder, ev halkını uyandırır, ciddiyetle ibadete soyunur ve eşleriyle ilişkiyi keserdi.

Buhârî, Leyletül-kadr 5; Müslim, İ'tikaf 7. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 1; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 17; İbni Mâce, Sıyâm 57

1197 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1197- وَعَنْهَا قَالَتْ : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَجْتَهِدُ فِي رَمضانَ مَالا يَجْتَهِدُ في غَيْرِهِ ، وفي العَشْرِ الأَوَاخِرِ منْه ، مَالا يَجْتَهدُ في غَيْرِهِ » رواهُ مسلمٌ .

1197. Yine Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, ramazanda diğer aylardan daha fazla (kulluk yapmaya) çalışırdı. Ramazanın son on gününde de ramazanın öteki günlerinden daha fazla ibadet ederdi.

Müslim, İ'tikâf 8. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 72; İbni Mâce, Sıyâm 57

Açıklamalar

Bu beş hadîs-i şerîfin beşi de Kadir gecesinin hangi gece olduğunu belirlemeye yönelik ipuçları ihtiva etmektedir. İlk üçü Sevgili Peygamberimiz'in sözlü tavsiyelerini, son ikisi de bizzat onun tavrını bize nakletmektedir. Böylece **hem sözlü hem de fiilî sünnet**, Kadir gecesinin ramazan ayının son on günü içindeki gecelerden biri olduğu konusunda ağırlıklı bir kanaat vermektedir. Ayrıca son iki hadis, ramazanın son on günü mescidde ibadete çekilme anlamındaki **i'tikâf sünneti**ni de gündeme getirmektedir.

Kadir ve kıymetinin pek yüksek olduğuna daha önceki âyetler ve hadiste dikkat çekilen Kadir gecesinin hangi geceye rastladığı pek tabii olarak merak konusudur. Bu beş hadis işte bu merakımızı gidermeye yönelik işaretler taşımaktadır. Aslında bu durum merakımızı gidermekte midir, artırmakta mıdır o da pek belli değildir.

İbni Ömer'in rivayetinde, sahâbîlerden bir grubun Kadir gecesinin ramazanın son yedi gecesinde olduğuna dair rüyalar gördüğünü öğreniyoruz. Şu halde ashâb-ı kirâm da pek tabii olarak bu mübarek gecenin hangi gece olduğunu rüyalarına girecek kadar merak etmişler. Ancak yine de bu mübarek gece kesin olarak tesbit edilememiş, *"son yedi geceden biri"* gibi esnek bir tesbit söz konusu olabilmiştir. Peygamber

Efendimiz de rüyaların bu son yedi gece üzerinde toplanmasını dikkate alarak, *"Kim Kadir gecesinin zamanını merak edip aramaya kalkarsa onu ramazan ayının son yedi gecesi içinde arasın*" buyurmak suretiyle genel bir arama alanı tayin etmiştir. Ancak bu son yedi gecenin, yirmi birinci geceden sonraki yedi gece mi, yoksa en sondan başlamak üzere 23. veya 24. geceyi de içine alan yedi gece mi olduğunda görüş ayrılığı bulunmaktadır. Yoksa tek sayılı son yedi gece mi olduğu (ki bu takdirde 17. gece de bu sayımın içine girer) üzerinde durulmuştur. Ancak bu son ihtimal, aşağıdaki hadisler dikkate alınınca oldukça zayıflamaktadır.

İkinci hadiste bu alan, birinci hadisteki yedi gecenin de içinde bulunduğu *"ramazan ayının son on günü"* olarak gösterilmiştir. Bu tesbit ve tavsiye, otuz günlük ay üzerinden son on gün, yani son üçte biri gibi daha genel bir taksimin sonucudur. Son yedi gün belirlemesine asla aykırı değildir.

Üçüncü hadiste ise, Kadir gecesinin, son on günün tek sayı ile ifade edilen gecelerinde aranması tavsiye edilmektedir. Böylece son on gün içindeki tek sayılı (21, 23, 25, 27 ve 29) beş geceden birinin Kadir gecesi olabileceği ortaya çıkmaktadır.

Memleketimizde ve İslâm dünyasında ramazanın 27. gecesi Kadir gecesi olarak bilinmekte ve ihyâ edilmeye çalışılmaktadır.

Kandil gecelerini veya herhangi bir geceyi ihyâ etmenin iki anlamı vardır. **Birincisi** o geceyi ihya eden kişinin şahsına yönelik yorumdur. Yani kişi, o geceyi ibadetle geçirmek suretiyle bir çeşit ölüm niteliğindeki uykudan kendisini alıkor. Böylece, **"Allah, ölenin ölüm zamanı gelince, ölmeyenin de uykusundayken canlarını alır**" [Zümer sûresi (39), 42] âyetinde bildirilen duruma uygun bir anlam içerisinde kişi kendi nefsini diriltmiş (ihyâ etmiş) gibi olur. İkincisi, bizzat o geceye yönelik olan yorumdur. Kişi ibadet ve tâatle değerlendirdiği zaman gece, onun için sanki gündüzleştirilmiş yani diriltilmiş bir zaman olur. Bu durum da şu âyetin anlamına uygun düşer: "**Allah'ın rahmetinin eserlerine bir bak: Yeryüzünü, ölümünün ardından nasıl diriltiyor?**" [Rum sûresi (30), 50].

Herkesin nasibi, gücü nisbetinde gecenin ne kadarını ihyâ etmişse o kadardır. Nitekim Hz. Peygamber'in, yatsı namazını cemaatle kılan kimsenin gecenin yarısını, sabah namazını cemaatle kılanın ise gecenin

tamamını ihyâ etmiş sayılacağına dair bir beyânı da nakledilmiştir (bk. Müslim, Mesacid 260; Ahmed b. Hanbel, *Müs*ned, I, 58, 68].

Dördüncü hadiste Hz. Peygamber'in ramazanın son on gününün gecelerini ihyâ ettiği, ev halkını da buna teşvik ettiği ve tam anlamıyla ibadete soyunduğu bildirilmektedir. Önce şuna işaret edelim ki bu hadiste her ne kadar bütün bir geceyi ihyâ ettiği anlamında "**küllehu**" ifadesi geçiyorsa da bu "büyük bir kısmını" ihyâ ettiği anlamındadır. Zira Hz. Âişe vâlidemiz, Peygamber Efendimiz'in hiçbir geceyi sabaha kadar uyanık geçirmediğini kesin bir şekilde ifade buyurmaktadır. Ancak altıncı hadiste de açıkça görüldüğü gibi Hz. Peygamber, ramazan ayı girince diğer günlerden daha fazla ibadet ederdi. Özellikle ramazanın son on gününde bu mübarek ayın diğer günlerinden daha fazla kendisini ibadete verirdi. Bu ifadeler, onun ekseriyetle ramazanın son on gecesini ihya ettiğini göstermektedir. Efendimiz'in bu hareketi, daha doğrusu bu fiilî sünneti, Kadir gecesinin bu günler içinde olduğunu ve onu ihyâ etmiş olmak için, Kadir gecesinin bulunması muhtemel olan günlerin hepsini değerlendirmeye çalıştığını göstermektedir. Ayrıca hanımlarıyla ilişkiyi kesip onları da ibadet etmeleri için uyandırması o gecelerin bulunmaz birer fırsat olduğunu anlatmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Kadir gecesi ramazan ayının son on günü içindeki tek gecelerden biridir.
2. Kadir gecesini ihyâ etmek isteyenler ramazanın son on günü içindeki geceleri ihyâ etmelidir.

3. Hz. Peygamber hem sözlü olarak hem de fiilî olarak Kadir gecesinin ramazanın son on günündeki gecelerde olduğuna işaret etmişlerdir.

4. Kadir gecesi gibi müstesna fırsatları kaçırmamak için dikkatli davranmak, hatta ev halkını da bu konuda uyarmak sünnettir.

5. Ramazan ayında her zamankinden daha fazla ibadet etmek, son on gününde de diğer ramazan günlerinden fazla ibadete gayret etmek Peygamber Efendimiz'in sünnetidir. O halde bu konuda ona uymaya çalışmak gerekir.

1198- وَعَنْهَا قَالَتْ : قُلْتُ : يا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِن عَلِمْتُ أيَّ لَيْلَةٍ لَيْلَةُ القَدْرِ ما أَقُولُ فيها ؟ قَالَ : « قُولي : اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ العفْوَ فاعْفُ عنِّي » رواهُ التِرْمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1198. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

- Ey Allah'ın Resulü! Kadir gecesinin hangi gece olduğunu bilecek olursam, o gece nasıl dua edeyim? diye sordum.

- "**Allahım! Sen çok affedicisin, affetmeyi seversin. Beni bağışla! diye dua et**" buyurdu.

Tirmizî, Daavât 84. Ayrıca bk. İbni Mâce, Dua 5

Açıklamalar

Şerefi ve özellikle müslümanlar için ifade ettiği değeri açıklanıp zamanı gizli tutulan Kadir gecesinde ne yapılması gerektiği elbette merak konusudur. Hz. Âişe vâlidemiz -*Allah ondan râzı olsun*- bu merakını Sevgili Peygamberimiz'e açmış ve "Şayet Kadir gecesine rastladığımın farkına varırsam, ne yapayım, nasıl dua edeyim?" diye soruvermiştir.

Burada Hz. Peygamber'in, Kadir gecesinin asla bilinemeyeceğine dair bir beyânı olmadığına göre, o mübarek gecenin farkına varılabileceği anlaşılmaktadır. Hatta kimi âlimler "Kadir gecesinin farkına varan kişinin onu gizlemesi sünnettir. Bu, Allah'ın ona bir ikramıdır" demişlerdir.

Hz. Âişe vâlidemizin sorusuna Resûl-i Ekrem Efendimiz'in verdiği cevap ne kadar özlü ve mânalıdır: *"Allahım! Sen çok affedicisin, affetmeyi seversin. Beni bağışla!"*

Geçmişte yapılan günahlardan arınmak her müslümanı son derece mutlu eder. Gelecekte birtakım nimet ve ikramlara kavuşabilmek için önce geçmiş hatalardan temizlenmiş olmanın rahatlığı gerekir. Rahmeti bol ve bin aydan hayırlı olan böyle bir geceye rastladığını farkeden kişinin, önce onu, hatalarını bağışlatma fırsatı olarak değerlendirmesi, bunun için de **dua etmesi uygun olur.** Bu dua için gecenin herhangi bir saati tayin edilmiş değildir. Her saatinde yapılabilir.

Ayrıca yukarıda geçen hadislerden öğrendiğimize göre Hz. Peygamber, Kadir gecesinin de içlerinde bulunduğu ramazanın son on gününde kendisini ibadete verirdi. Onun bu fiilî sünnetinden anlaşılmaktadır ki, Kadir gecesinde namaz kılmak, Kur'an okumak, dua etmek ve tefekkürde bulunmak sünnettir. Bunların hepsini bir araya getirmek ise, daha isabetli bir davranış olur. Hatta aynı şeylerin Kadir gecesinin gündüzünde de yapılması uygun olur.

Ramazan ve kandil geceleri gibi mübarek gecelerin feyzinden istifade edebilmek için en azından o gecenin akşam, yatsı ve sabah namazlarını cemaatle camide kılmaya özen göstermelidir. Zira böyle yapanların o geceleri değerlendirmiş olacaklarına dair müjdeler bulunmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kadir gecesinin farkına varan müslüman, günahlarının bağışlanması için dua etmelidir.

2. Kadir gecesinde "Allahım! Sen çok affedicisin, affetmeyi seversin. Beni bağışla!" diye dua etmek sünnettir.

3. Dua ve ibadet etmek, Kur'an okumak ve tefekkürde bulunmak suretiyle kandil geceleri ihya edilmelidir.

215- باب فضل السِّواك وخصال الفطرة

MİSVAK KULLANMAK

MİSVAK KULLANMANIN VE YARATILIŞ ÖZELLİKLERİNİN FAYDASI

Hadisler

1199- عَنْ أَبِي هُرِيرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لَوْلا أَنْ أَشُقَّ عَلى أُمَّتي أَوْ عَلى الناس لأَمرْتُهُمْ بِالسِّواكِ معَ كلِّ صلاةٍ » متفقٌ عليه .

1199. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ümmetimi (veya insanları) zora sokmaktan endişe etmeseydim, onlara her namaz vaktinde misvakla dişlerini temizlemelerini emrederdim.**"

Buhârî, Cum'a 8, Temennî 9, Savm 27; Müslim, Tahâret 42. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 25; Tirmizî, Tahâret 18; Nesâî, Tahâret 6, Mevâkît 20; İbni Mâce, Tahâret 7

1205 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1200- وَعنْ حُذيفَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قال : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا قَامَ مِنَ النَّومِ يَشُوصُ فَاهُ بالسِّواكِ . متفقٌ عليه . «الشَّوْص » : الدَّلْكُ «

1200. Hüzeyfe *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* uykudan uyanınca misvakla dişlerini temizlerdi.

Buhârî, Vudû' 73, Teheccüd 9; Müslim, Tahâret 46, 47. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 30; Nesâî, Tahâret 1, Kıyâmü'l-leyl 10, 11; İbni Mâce, Tahâret 7

1205 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1201- وَعَنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : كنَّا نُعِدُّ لرسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سِوَاكَهُ وَطَهُورَهُ

فَيَبْعَثُهُ اللّه مَا شَاءَ أن يبْعَثَهُ مِنَ اللّيْلِ ، فَيتسَوَّكُ ، وَيَتَوَضَّأُ ويُصَلِّي » رواهُ مُسلمٌ .

1201. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Biz Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in misvakını ve abdest suyunu akşamdan hazırlardık. Allah onu, gecenin dilediği saatinde uyandırırdı. Hz. Peygamber uyanınca hemen misvakla dişlerini temizler, abdest alır ve namaz kılardı.

Müslim, Müsâfirîn 139. Ayrıca bk. Nesâî, Sehv 67, Kıyâmü'l-leyl 2, 25, 43; İbni Mâce, İkâmet 123

1205 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1202- وعنْ أَنسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَكثَرْتُ عَليكُمْ في السِّوَاكِ » رواهُ البُخاريُّ .

1202. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Misvak kullanma hakkında size pek çok tavsiyede bulundum.**"

Buhârî, Cum'a 8. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 5

1205 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1203- وعَنْ شُرَيحِ بنِ هانِيءٍ قَالَ : قُلْتُ لِعَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهَا : بأَيِّ شيءٍ كَان يَبْدَأُ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا دَخَلَ بَيْتَهُ ، قَالَتْ : بِالسِّوَاكِ ، روَاهُ مُسْلِمٌ .

1203. Şüreyh İbni Hânî şöyle dedi: Hz. Âişe'ye;

- Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* evine girdiği zaman ilk önce ne yapardı? diye sordum.

- "Dişlerini misvaklardı" dedi.

Müslim, Tahâret 43, 44. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 7

1205 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1204- وَعَنْ أبي موسَى الأشعَرِيِّ رَضِيَ اللّه عَنْهُ ، قَاَل: دَخَلت عَلى النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وطرَفُ السوَاكِ على لِسانِهِ . مُتَّفَقٌ عليهِ ، وهذا لَفْظُ مُسلِمٍ .

1204. Ebû Mûsa *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanına girdim. Misvağın ucu ağzındaydı.

Buhârî, Vudû 73; Müslim, Tahâret 45. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 2

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1205- وعنْ عائِشَةَ رَضِي اللَّه عَنْها ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمِ قَالَ : « السِّواكُ مَطهَرةٌ للفَمِ مرْضَاةٌ للرَّبِّ » رواهُ النَّسائيُّ ، وابنُ خُزَيمةَ في صحيحهِ بأسانيد صحيحةٍ .

وذكـر البخاريُّ رحمه اللَّه في صحيحهِ هذا الحديث تعليقا بصيغةِ الجزمِ فقال : وقالت عائشةُ رضي اللَّهُ عنها.

1205. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Misvak kullanmak ağzın temiz kalmasına ve Rabbın razı olmasına sebeptir**."

Nesâî, Tahâret 4; İbn Huzeyme, *Sahih*, I, 70. Ayrıca bk. Buhârî, Savm 27; İbni Mâce, Tahâret 7

Açıklamalar

Misvak, diş ve ağız temizliğinde kullanılan yumuşak lifli erâk ağacının çubuklarına denir. Hadislerde geçtiği şekliyle **sivâk** kelimesi de aynı anlama gelmektedir. **Sivâk** ayrıca fiil olarak dişleri oğuşturmak, yani fırçalamak mânasında da kullanılır.

Genellikle serçe parmak kalınlığında ve bir karış uzunluğunda olan misvak, ağız sağlığı, diş bakımı ve temizliği için diş fırçası ve macunu yerine kullanılan bir araçtır. Misvakın kendisinden elde edildiği ağaç bizim

memleketimizde yetişmemektedir. Bu sebeple de misvak kullanımı ile ilgili Hz. Peygamber'in tavsiyelerini, ağız ve diş temizliği tavsiyesi olarak değerlendirmek, bu iş için illâ da misvak bulmak gerekir gibi bir zorlama yoruma gitmek doğru değildir. Bulabilenler onu kullanırlar, bulamayanlar da uygun diş fırçası ve macunu kullanmak suretiyle gerekli temizliği yaparlar. Kaynaklarda işaret edildiği gibi, misvak veya fırça bulamayan ya da yanında olmayanlar parmaklarıyla da olsa diş temizliğini yapmalıdırlar. Tabii ki parmakla yapılacak temizlik, geçici bir temizliktir.

Bu ön bilgilerden sonra, konunun önemi ve faydasını ortaya koyan hadîs-i şerîflerin açıklamasına geçebiliriz.

Birinci hadiste, Sevgili Peygamberimiz'in ağız ve diş sağlığına verdiği önemi, *"Eğer zora sokacağım endişesi olmasaydı ümmetime her namaz için misvak kullanmayı emrederdim"* buyurmasından anlamaktayız. Tirmizî'nin on yedi sahâbînin rivayet ettiğini bildirdiği bu hadis, günde birkaç kez misvak kullanmayı veya dişleri fırçalamayı öngörmektedir.

Memleketimizde çoğunlukla yemeklerden sonra ve namaz için abdest alırken dişler fırçalanır. **İkinci ve üçüncü hadis**lerden Resûl-i Ekrem Efendimiz'in geceleyin uykudan uyanınca da dişlerini misvakladığını öğreniyoruz.

Dördüncü hadisten, diş temizliği konusunda Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, ümmetini çok fazla ikaz ettiğini, **beşinci hadis**ten de eve geldiğinde ilk yaptığı işin misvak kullanmak olduğunu öğreniyoruz. Buna **altıncı rivayet**te, Ebû Mûsâ el-Eş'arî hazretlerinin müşâhedesi de eklenince -namaz vakitlerine bağlı olmaksızın- Efendimiz'in gerçekten sık sık misvak kullandığı ortaya çıkıyor. **Yedinci hadis**te ise, misvak kullanma tavsiye ve uygulamasının temelinde yatan iki önemli nokta ortaya konulmaktadır: *Ağzın temiz kalması ve Rabbın razı olması...*

Bu ve benzeri rivayetlerden hareketle misvak kullanmayı İslâm bilginlerinin kimisi namazın, kimisi abdestin, Ebû Hanife gibi kimileri de dinin sünneti kabul etmişlerdir. Her üç görüşün de delilleri bulunmaktadır. Ancak misvakın bütün peygamberlerin sünnetleri arasında bulunması ve ayrıca biraz sonra gelecek hadislerde görüleceği gibi fıtrî özelliklerden olması dolayısıyla "Dinin sünnetidir" görüşü daha isabetli gözükmektedir.

Bu sebeple abdest alırken, namaza başlarken, Kur'an okuyacakken, uykudan uyanınca, ağız kokusu hissedilince, yemeklerden sonra, cuma ve bayram namazlarına giderken misvak kullanmak uygun görülmüştür. Bu güzel âdet Hz. Peygamber'in hem sözlü tavsiyeleri hem de fiilî uygulamaları ile sâbittir.

Öte yandan, İbni Mâce'nin rivayet ettiği bir hadisten (Tahâret 7) öğrendiğimize göre Cebrâil *Aleyhisselâm* - tıpkı komşu hakları konusu gibi- misvak kullanmayı da Hz. Peygamber'e ısrarla tavsiye etmiştir.

Ağız ve diş sağlığının, vücudun genel sağlığı ile yakın alâkası vardır. Ayrıca aile içi ve beşerî ilişkilerdeki nezaket, diğer insanları rahatsız etmeme titizliği gibi güzel ve faydalı yönleri dolayısıyla misvak kullanmak veya dişleri fırçalamak, müslümanların vazgeçemeyeceği faziletlerdendir. Bu güzel alışkanlığın çocuklara kazandırılması, hiç şüphesiz öncelikle anne babalara ve eğitim öğretim kurumlarına düşmektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber ümmetine karşı son derece şefkatli idi. Onları zora sokacak herhangi bir emir vermek istemezdi.

2. Hz. Peygamber vahiy gelmeyen konularda ictihad ederdi. Fakat misvak kullanmanın zor ve sıkıntılı olduğunu dikkate almış, onu kendi ictihadıyla farz kılmamıştır.

3. Misvak kullanmak hem sağlık hem de insanî ilişkiler bakımından önemlidir.

4. Peygamber Efendimiz sık sık dişleri temizlemeyi ümmetine ısrarla tavsiye etmiş, bunu kendisi de bizzat yapmıştır.

5. Peygamber Efendimiz, dişlerini evinde misvaklardı.

1206- وعَنْ أَبِي هُريرةَ رضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « الفِطرةُ خَمسٌ ، أَوْ خمْسٌ مِنَ الفِطرةِ : الخِتان ، وَالاسْتِحْدَادُ ، وَتقلِيمُ الأَظفَارِ ، ونَتف الإِبِطِ ، وقَصُّ الشَّارِبِ » مُتفقٌ عليه .

الاسْتِحْدَادُ : حلْقُ العَانَةِ ، وهُو حَلقُ الشعْرِ الذي حَوْلَ الفرْجِ .

1206. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Peygamberlerin sünneti (fıtrat) beştir** - yahut beş şey fıtrat gereğidir- **:Sünnet olmak, kasıkları tıraş etmek, tırnakları kesmek, koltuk altını temizlemek, bıyıkları kırpmak**."

Buhârî, Libâs 51, 62, 64; Müslim, Tahâret 49, 50. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tereccül 16; Tirmizî, Edeb 14; Nesâî,Tahâret 8-10; İbni Mâce, Tahâret 8

1208 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1207- وعَنْ عائِشة رضيَ اللَّه عنْهَا قَالَتْ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عَشرٌ مِنَ الفِطرَةِ: قَصُّ الشَّارِبِ ، وإِعفَاءُ اللِّحْيَةِ ، وَالسِّوَاكُ ، واسْتِنشَاقُ الماءِ ، وقَصُّ الأَظفَارِ ، وغَسلُ البَرَاجِمِ ، وَنَتفُ الإِبطِ ، وَحلقُ العانَةِ ، وانتِقاصُ المَاءِ » قال الرَّاوي : ونسِيتُ العاشِرة إِلاَّ أَن تَكون المَضمضَةُ ، قالَ وَكيعٌ وَهُوَ أَحَدُ روَاتِهِ : انتِقَاصُ الماءِ ، يَعني: الاسْتِنْجاءَ . رَواهُ مُسلِمٌ .

« البَراجِمُ » بالباءِ الموحدةِ والجيم ، وهي : « عُقَدُ الأَصَابِعِ » . « وَإِعْفَاءُ اللَّحْيَةِ » مَعْنَاهُ: لا يقُص مِنْهَا شَيئاً .

1207. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**On şey fıtrat gereğidir: Bıyıkları kırpmak, sakal bırakmak, misvak kullanmak, burna su çekmek, tırnakları kesmek, parmak boğumlarını temizlemek, koltuk altı kıllarını gidermek, apış arasını temizlemek, istinca yapmak.**."

Râvî "onuncuyu unuttum; ancak onun da **mazmaza** (ağıza su vermek) olması muhtemeldir" dedi.

Müslim, Tahâret 56. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 29; Tirmizî, Edeb 14; Nesâî, Zîynet 1; İbni Mâce, Tahâret 8

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1208- وَعَن ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا ، عن النَّبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ قالَ : « أَحْفُوا الشَّوارِبَ وأَعْفُوا اللِّحَى » مُتفقٌ عليهِ .

1208. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bıyıklarınızı kırpınız, sakallarınızı bırakınız!"

Buhârî, Libâs 63, 64; Müslim, Tahâret 52-54. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tereccül 16; Tirmizî, Edeb 18; Nesâî, Tahâret 14, Zînet 2, 56

Açıklamalar

Bu üç hadîs-i şerîfte **fıtrat** yani yaratılış gereği olan on kadar iş tanıtılmaktadır. Fıtrat kelimesi, *sünnet, peygamberlerin âdeti veya sünneti, bütün din ve şeriatların ortaklaşa benimsedikleri sünnet* gibi anlamlara gelir. *İnsan olarak yaratılmanın tabii gerekleri* gibi de anlaşılması mümkün olan bu on konuyu sırasıyla sayıp açıklamadan önce bir hususa işaret etmek gerek. O da *"fıtrat gereği"* sayılan konuların, sadece burada sayılanlarla sınırlı olmadığıdır. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî bunların otuz kadarını zikretmiştir (bk. İbni Hacer, *Fethül-bârî*, XII, 458-459). Bu hadislerde sadece on tanesi sayılmıştır. Şimdi sırasıyla bunları açıklayalım:

1. **Sünnet olmak (hitân).** Müslümanlığın alâmetlerinden (şeâirinden) biridir. Bu sebeple bir belde halkı çocuklarını sünnet ettirmemek için anlaşsalar, müslüman yönetimi onlara karşı savaş açar. Sünnet olmanın vakti, doğumu takib eden yedinci günden başlamak üzere bulûğ çağına kadardır. En iyisi çocuğu, sünnet olmanın bilincine vardığı yaşta sünnet ettirmektir.

Sünnet olmak sadece erkeklere has değildir. Kadınlar için de söz konusudur. Ancak bizim ülkemizde kız çocuklarına yönelik sünnet işlemi yapılmamaktadır. Bu, daha çok sıcak iklim bölgelerinde yaşayan müslümanlar arasında uygulanmaktadır.

Sünnet olmak, tabiî ve fıtrî gereğin yanında, sağlık açısından ve dengeli cinsî duygulara sahip olmak bakımından da faydalıdır. Sünnetin faydası bugün çok daha iyi bilinmekte ve hıristiyan ülkelerde de sağlık gerekçesiyle giderek sünnet olanların sayısının arttığı görülmektedir.

2. **Etek tıraşı olmak (istihdad).** Apış aralarını yani kasıkları, ud yerlerini tıraş etmek demektir. Halkımız buna "etek temizliği" der. Bu temizlik o bölgede bulunan kılları uzadıkça jilet veya benzeri bir şeyle tıraş etmek, yolmak yahut makasla kesmek suretiyle yapılır.

Bu sünnetin, Batı taklitçiliği sebebiyle giderek ihmal edildiği görülmektedir. İslâm'ın, insanın temizliğine ve sağlığına verdiği önemin tabii bir sonucu olan etek ve koltuk altı temizliği ve tırnakların kesilmesi gibi âdetleri kasten ihmal etmek, sünneti terke sebep olacağı için haramdır.

3. **Tırnak kesmek**. Tırnakları parmaklara zarar vermeyecek şekilde dipten kesmelidir. Tırnak kesmek için belli bir süre tayin edilmediği için tırnak uzadıkça kesilir. Tırnak kesmenin câiz olmadığı herhangi bir gün yoktur. Beyhakî, Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in cuma günleri tırnak kesmeyi sevdiğine dair mürsel bir hadis rivayet eder.

Tırnağın belli bir sıraya göre kesilmesine dair bir hadis yoktur. Ancak Nevevî şu sıranın takip edilmesini müstehap olarak niteler: Önce sağ elin şehâdet parmağından başlayarak orta parmak, yüzük parmağı, serçe parmak sonra da baş parmağın tırnağı kesilir. Sıra sol ele gelince, küçük parmaktan başlayarak başa doğru gidilir. Ayaklarda ise, sağ ayağın küçük parmağından başlanır sıra ile ötekilere geçilir. Sol ayakta ise baş parmaktan sonrakinden başlanıp küçük parmağa doğru gidilir. En sonra baş parmağa geçilir.

Tırnak kesiminde dikkatli davranıp, etrafa sıçratmamaya ve kesilen tırnak parçalarını ortalıkta bırakmamaya dikkat etmelidir. Bir şekilde onların ortadan kaldırılması uygun olur.

Günümüzde özellikle büyük şehirlerde yaşayan birçok hanımın modadır diye ve süs zannederek tırnaklarını uzattıkları bilinmektedir. Bunun İslâm âdâbıyla bağdaşmadığı ortadadır. Ayrıca tırnak altlarında oluşacak birtakım birikintilerin insan sağlığı açısından tehlikeli olabileceği düşünülmelidir. Özellikle mutfakta yemek yapan hanımların uzun

tırnaklarla bu işleri yapması hiç hoş değildir. Unutulmamalıdır ki İslâm, her şeyin en güzelini ve tabii olanını tavsiye eder.

4. **Koltuk altı kıllarını temizlemek**. Bu kılların yolunması sünnet olmakla beraber acısına dayanamayanların tıraş etmesi veya ilâç kullanmak suretiyle temizlemesi mümkündür. Temizlik işine sağ koltuk altından başlamak uygun olur.

5. **Bıyıkları kısaltmak.** Erkeklerin bıyıklarını, üst dudaklarının kırmızısı ortaya çıkacak şekilde kesmeleri demektir. Bunu da sağdan başlayarak yapmak güzel görülmüştür. Bıyıkların ağzı kapatacak ve üst dudak kenarlarından taşacak şekilde uzatılması asla güzel görülmemiştir. Yenilen veya içilen şeylerin bıyıklara bulaşmaması önemlidir.

Bıyıkların kırpılmasını, kökünden kazımak şeklinde anlamak doğru değildir.

6. **Sakalları uzatmak.** Müslüman erkeklerin sakallarını kesmeleri, Hanefî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerince *"haram"* olarak değerlendirilmiştir. Şâfiî mezhebinde ise, *mekruh* kabul edilmiştir. Sakalların fazla uzayıp çirkin bir manzara arzetmesi halinde boyundan ve eninden kesilebileceğinde görüş birliği bulunmaktadır. Sünnete uygun olan, sakalın boyunun bir tutam olması, ondan fazlasının kesilmesidir.

7. **Misvak kullanmak**. Bu konu, yukarıdaki yedi hadisin açıklamasında etraflıca işlenmiştir.

8. **Burna su çekmek.** Burun deliklerinin su çekmek suretiyle temizlenmesi sünnettir. Burun içini temizlemek gusül abdestinin farzlarından olduğu için kesinlikle ihmal edilmemelidir.

9. **Parmak boğumlarını yıkamak**. Parmakların eklem yerlerini, kulakların kıvrıntıları gibi kir birikmesi ihtimali bulunan yerleri temizlemek sünnettir.

10. **Su ile tahâretlenmek** (istinca). *İntikâsu'l-mâ'*, suyun noksanlaşması anlamına gelen bu ifade, tahâret anlamında yorumlanmıştır. Kimileri de abdest aldıktan sonra, "abdestim bozuldu mu?" diye bir şüphe ve vesveseyi önlemek maksadıyla avret yerine biraz su serpmek olarak değerlendirmişlerdir.

İkinci hadiste on hasletten söz edilirken râvi onuncusunu unuttuğunu bildirmiş, muhtemelen onuncunun **mazmaza** (ağıza su almak) olacağına işaret etmişti. Onuncu hasletin birinci hadiste yer alan **hitan** olması da muhtemeldir. Nitekim Kâdî İyaz da hitan'ın onuncu haslet olabileceği ihtimalinden bahseder.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Her iki hadiste sayılan on işin yerine getirilmesi fıtrat gereği yani dînî birer görevdir.

2. Fıtrî ve tabiî olan her şey güzeldir.

3. İslâmiyet insanların tabiî bir görünüm, güzellik ve temizlik içinde yaşamalarını temin edecek tavsiyelerde bulunmuştur.

4. İnsan sağlığı ve erkek-kadın cins ayırımı açısından önemli olan fıtrî özellikleri korumaya dikkat edilmelidir.

216- باب تأكيد وجُوب الزكاة وبَيان فضلها وما يتعلق بها

ZEKÂTIN FAZİLETİ

ZEKÂTIN FARZ OLDUĞUNU PEKİŞTİRME,
FAZİLETİNİ VE HÜKÜMLERİNİ AÇIKLAMA

Âyetler

وَأَقِيمُواْ الصَّلاَةَ وَآتُواْ الزَّكَاةَ وَارْكَعُواْ مَعَ الرَّاكِعِينَ [43]

1. "**Namazı tam kılın, zekâtı hakkıyla verin**."

Bakara sûresi (2), 43

İslâm'ın beş temelinden biri olan ve hicretin ikinci yılı ramazan ayından önce farz kılınan zekât, belli şartlar altında belirli bir miktar malı lâyık olan kimselere vermek demektir. Malî ibadetlerin en başında yer alır. Önemi dolayısıyla Kur'ân-ı Kerîm'de seksenden fazla yerde namaz ile birlikte zikredilmiştir.

Zekât farzınının yerine getirilmesini açıkça emreden âyet-i kerîme, aslında Ehl-i kitap ile ilgili âyetler arasında yer almaktadır. Bu da geçmiş

şeriatlarda da zekât farzının bulunduğunu göstermektedir.

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَمُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاء
وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَوَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ [5]

2. "**Onlara, ancak, dini Allah'ın emrettiği şekilde yaşayarak ve hanîfler olarak Allah'a kulluk etmeleri, namaz kılmaları ve zekât vermeleri emrolunmuştu. Doğru din de budur.**"

Beyyine sûresi (98), 5

Ehl-i kitap ve müşriklerin durumlarını anlatan Beyyine sûresi içinde bulunan âyet-i kerîme, bütün dinlerde yer alan vazgeçilmez nitelikteki üç esası belirlemektedir: Tevhid, namaz, zekât...

Bu belirleme, Allah'ın birliğine inanmak ve O'nun emrettiği şekilde dini yaşayarak namaz farzını yerine getirmek ne kadar önem arzediyorsa, zekât vermenin de aynı değeri ve önemi taşıdığını göstermektedir. Zira bütün ilâhî kitapların açıkladığı **hak ve doğru din**in tarifi, *tevhid, namaz ve zekât* ile yapılmış olmaktadır. Zira âyetteki "**Doğru din budur**" tesbiti bunu ifade eder.

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلاَتَكَ
سَكَنٌ لَّهُمْ وَاللّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ [103]

3. "**Onların mallarından sadaka al; bununla onları** (günahlardan) **temizlersin, onları arıtıp yüceltirsin**."

Tevbe sûresi (9), 103

Zekâta sadaka da denilmektedir. Nitekim bu âyetteki sadaka kelimesi, farz olan zekât anlamındadır. Âyetin, mal-mülk kaygısıyla cihaddan geri kalan birkaç müslüman hakkında indiği bilinmektedir. Tövbelerinin kabul edilmesi üzerine bu müslümanlar, mallarını sadaka olarak vermek istemişler, Hz. Peygamber de *"Mallarınızı almakla emrolunmadım"* buyurmuştu. Bunun üzerine Allah Teâlâ bu âyeti göndererek, o müslümanların hem mânevî açıdan temizlenmelerini, hem de mallarının kendilerine yaptığı olumsuz etkiden kurtulmalarını sağlamış

olmaktadır. Zira zenginin servetindeki fukara hakkı o servet için sanki bir leke gibidir. Aynı zamanda zenginin duygu dünyası açgözlülük ve cimrilik gibi düşük huylarla kirlenmiş olabilir. Zekât işte bu iki türlü kirliliği birden temizleyen malî bir ibadettir.

Böylece zekâtın asıl faydasının onu alana değil, verene ait olduğu anlatılmış olmaktadır.

Zekât farzının dindeki yeri, fazileti, faydası ve onunla ilgili bazı hükümler aşağıdaki hadislerde görülecektir.

Hadisler

1209- وَعنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُما ، أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : بُنِيَ الإسْلامُ عَلى خَمْسٍ : شَهَادَةِ أَنْ لا إِلهَ إلاَّ اللَّه ، وأَنَّ مُحمَّداً عَبْدُهُ ورسُولهُ ، وإِقامِ الصَّلاةِ ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ ، وحَجِّ البَيْتِ ، وَصَوْمِ رمضَانَ » متفقٌ عليه .

1209. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**İslâm dini beş esas üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şehâdet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve ramazan orucunu tutmak**."

Buhârî, Îmân 1, 2; Tefsîru sûre (2), 30; Müslim, Îmân 19-22. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 3; Nesâî, Îmân 13

Açıklamalar

"İslâm; Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şehâdet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve ramazan orucunu tutmaktan oluşan beş temel üzerine kurulmuştur" diye tercüme etmek de mümkün görünen 1077 numarada geçmiş ve 1274 numarada yine gelecek olan hadîs-i şerîf, zekâtın İslâm'ın beş temel esasından biri olduğunu ifade ettiği için burada zikredilmiştir.

“Bu İslâm'dır” veya “İslâm'ın esasıdır” denen her şey, hiç şüphesiz, İslâm dini açısından son derece önemlidir. İşte bu sebeple hadiste sayılan beş esastan her biri birer *farz-ı ayn* niteliğiyle, yani birilerinin yerine getirmesi ile diğerlerinin üzerinden asla düşmeyen, herkesin bizzat kendisinin işlemesi gereken ilkeler olmaları dolayısıyla Müslümanlığın yaşanması bakımından vazgeçilemez esaslardır. Zekât da bunlardan biridir.

Zekât, kelime olarak temizlik, artma, lâyık olma, bolluk ve bereket içinde yaşama anlamlarına gelir. Dinimizde ise, üzerinden bir sene geçmiş olan nisap miktarı malın yüzde iki buçuğunu veya kırkta birini bir fakire vermektir.

Böylesi bir malî ibadete "zekât" denilmesi, zekâtı verilen malın artmasından ve âhirette sevaba vesile olmasından ötürüdür. Bu artış, "**Allah rızâsı için her ne harcarsanız, muhakkak Allah onun karşılığını verir"** [Sebe' sûresi (34), 39] âyetinin teminatı altındadır.

"**Zenginlerin mallarında isteyen fakirin de, iffetinden dolayı istemeyen fakirin de hakkı vardır** [Zâriyât sûresi (51), 19]. Bu âyetle belirlenmiş olan hakkını zenginden alan fakirlerin duyacağı gönül ferahlığının o malın artışında etkisi olacağı gibi, bu hakkı teslim etmeyenlerin malının bereketsizliğinde hatta bir şekilde eriyip gitmesinde de aç gözlerin eritici tesiri olsa gerektir. Zekât, mevcut malın kırkta bir ölçüsünde eksilmesi gibi görünse de, başkalarının hakkından arındırılmış bir malın artacağına dair ilâhî garanti verilmiştir. Toplumda görülen gerçek de budur. Zekâtını verenlerin malları bir şekilde artmakta, cimrilik edip zekât vermeyenlerin servetleri ise, eninde sonunda eriyip gitmektedir.

Sosyal dayanışmayı hemen hemen her sistem kabul ve teşvik eder. İslâm dini ise, onu bir "hak" olarak kabul eden ve mutlaka yerine getirilmesi gerekli bir farz hükmüne yükselten yegâne dindir. Bu sebeple hadisimizde de görüldüğü gibi zekât, İslâm'ın beş temel esasından sayılmıştır.

İslâm'ın bütün esasları gibi zekât ilkesi de Kitap ve Sünnet ile sabit ve İslâm tarihinin başlangıcından, (hicretin ikinci yılından) beri ümmet-i Muhammed içinde yaşayagelmiş dinî bir emirdir. Zekât'ın inkâr edilerek verilmemesi savaş sebebidir. Nitekim ilk halife Hz. Ebû Bekir'in, zekât ile

namazın arasını ayıranlara yani namaz kılıp da zekât vermeyenlere savaş açtığı bilinmektedir.

Beş esasın hadisimizdeki sayımı, farz oluş sırasına göre bir sayım değildir. Bu beş ibadet niteliklerine göre bir sıralamaya tâbi tutulmuştur. Şöyle ki; ibadetler ya *fiilî* ya da *terkî* niteliklidir. Fiilî olan yani bir iş olarak ortaya konan ibadetler de kelime-i şehâdet gibi *lisânî*, namaz gibi *bedenî*, zekât gibi *malî,* hac gibi *hem malî hem bedenî*dir. Yeme-içme ve cinsî ilişkiden vaz geçme esasına dayalı olan *terkî* ibadet ise oruçtur. İşte hadisimizde bu beş ibadet bu noktadan ve bu sıra ile sıralanmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm'ın beş esasından biri olarak zekât, şartlarını taşıyanlar için farz-ı ayn bir ibadettir.

2. Zekâtı inkâr eden kâfir olur.

3. Zekât, İslâm toplumlarında sosyo-ekonomik şartların ıslahını hedef alan bir malî ibadettir.

4. Zekât, ölçüleri ve harcama yerleri belirlenmiş dînî bir vergidir. Onu laik düşünce ve ölçülerle belirlenen ve harcanan vergilerle karıştırmamalıdır.

1210- وعن طَلْحَةَ بنِ عُبيْدِ اللَّهِ رَضِي اللَّه عنْهُ ، قالَ : جَاءَ رجُلٌ إلى رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ أَهْلِ نَجْدٍ ، ثَائِرُ الرَّأْسِ نَسَمْعُ دَوِيَّ صَوْتِهِ ، ولا نَفْقَهُ ما يقُولُ ، حَتى دَنَا مِنَ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فإِذا هُوَ يَسْأَلُ عَنِ الإِسْلامِ ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « خَمْسُ صَلَواتٍ في اليوْمِ واللَّيْلَةِ » قالَ : هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُنَّ ؟ قَالَ : « لا ، إِلاَّ أَنْ تَطَّوَّعَ » فَقَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « وصِيَامُ شَهْرِ رَمضَانَ » قَالَ : هَلْ عَلَيَّ غيْرُهُ ؟ قَالَ : « لا ، إلاَّ أَنْ تَطَّوَّعَ » قَالَ: وَذَكَرَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم

، الزَّكَاةَ فَقَالَ : هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهَا ؟ قَالَ : « لا ، إلاّ أنْ تَطَّوَّعَ » فَأَدْبَر الرَّجُلُ وهُوَ يَقُولُ : واللَّهِ لا أَزيدُ عَلى هذا وَلا أَنْقُصُ مِنْهُ ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَفْلَحَ إِنْ صَدَقَ » مُتفقٌ عليهِ .

1210. Talha İbni Ubeydullah *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Uzaktan sesini duyup ne dediğini anlayamadığımız saçı başı dağınık Necidli bir adam Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'*in huzuruna geldi. Resulullah'a yaklaştı. Bir de baktık ki, İslâm'ın ne olduğunu soruyor. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Bir gün bir gecede beş vakit namaz kılmaktır**" buyurdu. Adam:

- Kılmam gereken başka namaz var mı? dedi.

- "**Hayır yok! Nâfile olarak kılarsan o başka**" buyurdu. Resûlullah *sallahu aleyhi ve sellem* sözüne devam ederek:

- "**Bir de ramazan ayı orucunu tutmaktır**" buyurdu. Adam yine:

- Tutmam gereken başka oruç var mı? dedi. Resûl-i Ekrem Efendimiz:

- "**Hayır yok. Nâfile olarak tutarsan o başka**!" buyurdu.

Râvî Talha *radıyallahu anh* diyor ki, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* adama zekât vermeyi söyledi. Adam:

- Vermem gereken başka sadaka var mı? dedi.

- "**Hayır yok. Nâfile olarak verirsen o başka**" buyurdu.

Bu defa Adam:

- Bu söylediklerinden ne fazla ne eksik yaparım" diyerek Resûlullah'ın huzurundan ayrıldı.

Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Eğer sözüne sahip çıkarsa, kurtuldu gitti**" buyurdu.

Buhârî, Îmân 34, Savm 1, Şehâdât 26, Hiyel 3; Müslim, Îmân 8, 9. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 1; Tirmizî, Mevâkît 4; Sıyâm 1; Nesâî, Sıyâm 1, Îmân 23

Talha İbni Ubeydullah

Ebû Muhammed künyesiyle bilinen Hz. Talha, daha hayatlarında iken cennetle müjdelenmiş olan on sahâbîden biridir. Kendisi ilk müslümanlardan ve ilk muhacirlerdendir. Ticaretle meşgul olduğu için servet sahibi fakat kanaat ehli, yemesi içmesi ve giyimi sade, cömert, iyilik sever ve cesur bir insan olan Hz.Talha, Bedir Gazvesi dışındaki bütün savaşlarda Hz. Peygamber'in maiyetinde bulunmuştur. Bedir Gazvesi esnasında, Hz. Peygamber tarafından haber toplamak için Şam taraflarına gönderildiği için harbe katılamamıştır. Ancak Resûl-i Ekrem ona da ganimetten pay vermiştir. Uhud Gazvesi'nde Peygamber aleyhisselâm'ın yakın savunmasında bulunmuş, hatta bir hücumu önlemeye çalışırken aldığı darbe sonucu bir eli felç olmuştur. Hz. Peygamber kendisini çok takdir etmiş ve onu "çok hayır işleyen insan" ***(hayyir)*** *diye nitelemiştir.*

Allah korkusu ve Peygamber muhabbeti ile dolu bir kalbe sahip olan Talha, Hz. Ömer'in, kendisinden sonraki halifeyi seçmek için görevlendirdiği altı kişilik şûra heyeti üyelerindendir.

Hz. Peygamberden otuz sekiz hadis rivayet etmiştir.

Cemel Vak'asında Hz. Âişe tarafında yer almış olan Hz. Talha, altmış küsur yaşlarında iken bu savaşta (h. 36) *öldürülmüştür.*

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Önceki hadiste olduğu gibi bu hadiste de Hz. Peygamber'in İslâm'ı tanıtırken zekâtı da zikrettiğini görüyoruz. Gerek genel tanıtımlarda gerekse özel sorulara verilen cevaplarda zekât, İslâm'ın tarifi içinde mutlaka yer almaktadır. Bu da zekâtın, İslâm'ın ayrılmaz bir parçası olduğunu, dolayısıyla onun önem ve faziletini gösterir.

İslâm adına yapılması gerekli ibadetleri öğrendikce Necidli'nin "Yapmam gereken başka ibadet var mı?" diye sorması, Efendimiz'in de farz olarak değil ama aynı cinsten nâfile olmak üzere, gönülden gelerek Allah rızâsı için istenildiği kadar ibadet edilebileceğini bildirmesi, işin asgarî sınırını belirlediği gibi, âzami sınırının olmadığını da ortaya koyar. Her

“farz” cinsinden "nâfile" olarak ibadet yapabilme ruhsatı, mü'minlerin tatmini açısından büyük bir şanstır. Ancak onda da gücü zorlayıcı ve bıktırıcı olmamaya dikkat etmek gerekir.

Necidli'nin "Farzlardan ne eksik ne fazla yaparım" diyerek ayrılması ve arkasından da Efendimiz'in *"Sözünde durursa kurtuldu"* buyurması, farzları yerine getirmenin kurtuluş için yeteceğini göstermektedir. Bu durum biz müslümanlar için fevkalâde büyük bir rahmet, ümit ve sevinç vesilesidir.

Günümüzde, Necid kökenli Suûdîler’in farzlarla yetinip sünnetlere (nâfile) pek iltifat ve itibar etmeme tavırları biraz da onların bu tarihî eğilimlerinin bir uzantısı olsa gerektir. Ancak, farzları yerine getirmeyi başaranların, nâfilelere iltifat etmiyor diye kınanması doğru değildir. Çünkü Efendimiz, *"Sözünde durursa kurtuldu gitti"* yani *"farzların yerine getirilmesi ona yeter"* buyurmuştur. Özellikle umre veya hacca giden ülkemiz müslümanlarının Araplar’ın sünnet kılmadıklarına dair aşırıya kaçan yakınmaları ve tenkitlerine aslında hiç de gerek yoktur.

Ancak hadisimizde İslâm'ın bütün esasları değil, sadece namaz, oruç ve zekât söz konusu edilmiştir. Necidli’nin "Bundan ne fazla ne eksik yaparım" demek suretiyle diğer farzları ve İslâmî kuralları yapmayacağını ifade etmiş olduğu sanılmamalıdır. Hz. Peygamber'in kendisine İslâm'ın şeâirini ve farzlarını anlattığına dair başka rivayetlerde bilgiler bulunmaktadır. Burada durum özetle anlatılmıştır. Bu sebeple Necidli'nin sözü, "farzları yapar, nâfilelere karışmam" veya "Benim gücüm sadece farzları yerine getirmeye yeter" anlamında genel bir ifadedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Zekât, İslâm'ın temel ibadetlerinden biridir.

2. Hz. Peygamber İslâm hakkında bilgi almak isteyenlere cevap verirken zekâttan mutlaka bahsetmiştir. Bu da zekâtın İslâm için ne kadar önemli olduğunu gösterir.

3. Sahâbîler, İslâm'ı öğrenmek ve yaşamak konusunda son derece istekli ve titiz idiler.

1211- وعن ابن عبَّاس رَضيَ اللّه عَنهُ ، أنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بعَثَ مُعَاذاً رضيَ اللَّه عَنْهُ إلى اليَمنِ فَقَالَ : « ادْعُهُمْ إِلى شهادَةِ أَنْ لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهِ وَأَنِّي رسُولُ اللَّهِ ، فإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلكَ ، فَأَعْلِمْهُم أَنَّ اللَّهَ تَعَالى افترض عَليهِمْ خَمسَ صَلواتٍ في كُلِّ يَوْمِ وليلةٍ ، فَإِن هُمْ أَطاعُوا لِذلكَ فَأَعْلمْهُمْ أَنَّ اللَّه افترض عَليهِمْ صَدقَةً تُؤخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ ، وَتُردُّ عَلى فُقَرائهِم» متفقٌ عليه .

1211. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* Muaz'ı Yemen'e (vali ve zekât âmili olarak) göndermiş ve ona şu tâlimâtı vermiştir:

- "**Onları önce Allah'tan başka tanrı olmadığına ve benim, Allah'ın elçisi olduğuma şehâdet getirmeye davet et. Eğer bunu itiraf ile sana itaat ederlerse, Allah'ın, onlara günde beş vakit namazı farz kıldığını açıkla. Buna da itaat ederlerse, zenginlerinden alınıp fakirlerine verilecek olan zekâtı Allah'ın farz kıldığını onlara bildir.**"

Buhârî, Zekât 1, Tevhîd 1; Müslim, Îmân 29. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Zekât 5; Nesâî, Zekât 46; İbni Mâce, Zekât 1

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîfte de İslâm tebliğinde takip edilmesi gerekli sırayı ve o sırada zekâtın yerini bulmaktayız: Kelime-i şehâdet-namaz-zekât.

İslâm'ın beş esasının şehâdet gibi *itikadî*, namaz gibi *bedenî* ve zekât gibi *malî* nitelikli ibadetlerden meydana geldiği görülmektedir. Bu sebeple Hz. Peygamber, bu üç niteliği birinci dereceden üzerinde bulunduran *şehâdet-namaz-zekât* üçlüsünü zikretmekle onların öncelik ve önemini vurgulamış olmaktadır. Nitekim o günkü Yemen'de Ehl-i kitabın yanında putperestler de vardı. Hz. Peygamber, önem ve önceliklerine binaen Ehl-i kitabı zikretmekle yetinmiştir. Bu demektir ki, resmî tebligatlarda en önemli unsurları dile getirmek, her şeyi bütün detayıyla anlatmaya tercih edilmektedir. Bu da bir üslûptur.

Yemen'e vali, muallim ve zekât âmili olarak gönderilen Hz. Muâz'a Efendimiz'in verdiği bu tâlimât, zekâtın İslâm'ı benimseme ve yaşamada üçüncü sırada bir önemi haiz olduğunu göstermektedir. Hadiste ayrıca zekâtın, yöre halkının zenginlerinden alınıp yine o bölge fakirlerine dağıtılacağı da bildirilmektedir. Ancak bazı âlimler bu ifadeyi "müslümanların fakirlerine" diye genel mânada anlamışlar ve bir bölgeden toplanan zekâtların o bölge dışına çıkarılabileceğine hükmetmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm'ın tanımı ve yaşanmasında zekât vazgeçilmez bir unsurdur.
2. Zekât toplama işi devlet başkanının sorumluluğu altındadır. O bunu görevlendireceği memurlarla gerçekleştirebilir.
3. Devlet başkanı, görevlendireceği kişilere görevleriyle ilgili özel tâlimat verebilir.
4. Kâfirlere zekât verilmez. Zekât "müslümanların fakirlerine" verilir.
5. Her şeyin bir önem ve öncelik sırası vardır. Eğitim ve tebliğde bu önceliklere dikkat etmek gerekir.

1212- وعَن ابنِ عُمَر رَضِيَ اللَّهُ عنْهَما ، قال : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أُمِرْتُ أَنِ أُقاتِلَ النَّاسَ حتى يشهدوا أَن لا إِلهَ إِلاَّ اللَّه وأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ ، ويُقِيمُوا الصَّلاةَ ، وَيُؤْتُوا الزَّكاةَ ، فَإِذا فَعَلوا ذلكَ ، عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وأَمْوَالَهم إِلاَّ بحَقِّ الإْسلامِ وحِسابُهُمْ عَلى اللَّهِ » مُتفقٌ عليه .

1212. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in, Allah'ın elçisi olduğuna şehâdet edinceye, namazı kılıp zekâtı verinceye kadar insanlarla savaşmam bana emrolundu. Bunları yaparlarsa, -İslâm'ın hakkı olan hadler hariç- canlarını, mallarını benden korumuş olurlar. Gerçek durumlarının hesabını görmek ise Allah'a kalmıştır.**"

Buhârî, Îmân 17, 28, Salât 28, Zekât 1, İ'tisâm, 2, 28; Müslim, Îmân 33-36. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 95; Tirmizî, Tefsîru sûre (88); Nesâî, Zekât 3; İbni Mâce, Fiten 1-3

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1213- وَعَنْ أَبي هُريرةَ رَضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : لمَّا تُوُفي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَكانَ أَبُو بَكْر ، رَضِي اللَّه عَنْهُ ، وَكَفَرَ مَنْ كَفَرَ مِنَ العربِ ، فَقَالَ عُمرُ رَضيَ اللَّه عَنْهُ : كيفَ تُقَاتِلُ النَّاسَ وَقدْ قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أُمِرتُ أَنْ أُقاتِل النَّاسَ حتَّى يَقُولُوا لا إِلهَ إِلاَّ اللَّه فَمَنْ قَالهَا ، فقَدْ عَصَمَ مِني مَالَهُ وَنَفْسَهُ إِلاَّ بِحَقِّه ، وَحِسَابُهُ عَلى اللَّهِ ؟ » فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ : واللَّهِ لأُقَاتِلَنَّ مَنْ فَرَّقَ بَيْنَ الصَّلاةِ والزَّكاةِ ، فإِن الزَّكَاةَ حَقُّ المَالِ . واللَّهِ لَو مَنعُوني عِقَالاً كانَوا يُؤَدونَهُ إِلى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، لَقَاتَلْتُهُمْ على منعِهِ ، قَالَ عُمرُ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : فَوَاللَّهِ مَا هُو إِلاَّ أَن رَأَيْتُ اللَّه قَدْ شَرَحَ صَدْرَ أَبي بَكْرٍ للقِتَالِ ، فَعَرفْتُ أَنَّهُ الحَقُّ . مُتفقٌ عليه .

1213. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* dedi ki, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in vefatı üzerine, yerine Ebû Bekir halife seçilip de Araplar'dan kimileri dinden dönünce, Ebû Bekir bunlara karşı savaş açtı. Bunun üzerine Ömer *radıyallahu anh* :

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* "**Ben insanlarla Allah'tan başka ilâh yoktur deyinceye kadar savaşmakla emrolundum. Kim kelime-i tevhîdi söylerse, -İslâm'ın hakkı olan hadler hariç- mal ve canını benden korumuş olur. Gerçek hesabını görmek ise Allah'a kalmıştır**" buyurmuşken şimdi sen onlarla nasıl savaş edersin? diye karşı çıktı.

Ebû Bekir:

- Allah'a yemin ederim ki, namazla zekâtın arasını ayıranlarla mutlaka savaşırım. Çünkü zekât, malın (ödenmesi gerekli) hakkıdır. Allah'a yemin ederim ki, Resûlullah'a verdikleri bir deve yularını bile bana vermekten kaçınırlarsa, sırf bu sebepten dolayı onlarla savaşırım" cevabını verdi.

Bunun üzerine Ömer *radıyallahu anh* şöyle dedi:

"Yemin ederim ki, zekât vermek istemeyenlerle savaş konusunda Allah Teâlâ'nın, Ebû Bekir'in kalbine tam bir kararlılık vermiş olduğunu gördüm ve doğrunun bu olduğunu anladım."

Buhârî, İ'tisâm 2, Zekât 1, 40, İstitâbe 3; Müslim, Îmân 32. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Zekât 1; Tirmizî, Îmân 1; Nesâî, Zekât 3, Cihâd 1

Açıklamalar

391 ve 1078 numaralarda da geçmiş olan birinci hadîs-i şerîfte Sevgili Peygamberimiz, müslümanların ne için ve nereye kadar insanlarla harbetmeye yetkili olduklarını bildirmekte ve bunun sınırını da **şehâdet-namaz-zekât** olarak ortaya koymaktadır. Bu üç esasa riayet eden kimselerin, müslüman olduktan sonra işledikleri suçlar yüzünden uğrayacakları had cezaları hariç, müslüman yönetimlerin her türlü hücumundan hem canlarını hem de mallarını korumuş olacaklardır.

İnsanların ve tabii müslümanların hayat hakkı, can ve mal güvenliği açısından da zekâtın şehâdet ve namaz ile birlikte belirleyici bir etkisi ve önemi bulunmaktadır. Bu da zekâtın hem müslümanlar açısından önemini ve faziletini hem de İslâm sistemindeki yerini göstermektedir.

Nitekim **ikinci hadis**te görüldüğü gibi, Hz. Ömer'in itirazına rağmen Hz. Ebû Bekir'in, bu hadiste vurgulanan asıl mânayı ileri sürerek yani namazı kıldıkları halde zekâtı vermek istemeyenlerin kendi can ve mallarını korumuş olamayacaklarını bu iki esasın ayrı ayrı yorumlanamayacağını belirtmesi, namaz bedenin hakkı ise, zekât da malın hakkıdır diyerek savaş kararını savunması, zekâtın İslâmdaki yerini zihinlerimize iyice yerleştirmiştir. Hz. Ömer'in sonucu kabullenmesi ve gerçeğin bu olduğunu itiraf etmesi de konuya ait bir başka kesinliği ortaya koymaktadır.

Burada bir noktaya işaret etmekte fayda vardır. İslâm tarihinde ilk defa görülen ve *"ridde olayları"* diye bilinen, Hz. Peygamber'in vefatından sonra bazı Arap kabilelerinin İslâm'dan dönme girişimleri içinde yer alan herkes aynı görüşleri paylaşmıyordu. Kimileri İslâm'ı tamamen reddediyorlardı. Bunların mürted olduğunda kimsenin en küçük bir tereddüdü yoktur. Onların içlerinde bazı kimseler de vardı ki, İslâm'ı reddetmiyor, hatta namazlarını kılıyorlar, fakat zekât vermeleri gerekmediğini ileri

sürüyorlardı. "**Senin dua etmen, onlar için berekettir**" [Tevbe sûresi (**9**), **103**] âyeti, Hz. Peygamber hakkındadır. Halifesi için böyle bir özellik söz konusu olmadığına göre bize de zekât vermek gerekmez diye düşünüyorlardı. Hz. Ömer'in söz konusu itirazı, işte bu kesim ile savaş konusuna yöneliktir. İki halifenin ictihadı bu noktada birbiriyle çelişiyordu. Ancak Hz. Ebû Bekir'in değerlendirmesi, İslâm'ın bütünlüğünü ve zekât ilkesinin İslâm'daki yeri konusunu daha doğru ve kesin olarak ortaya koymaktaydı. Hz. Ömer de bunu anlamakta gecikmedi ve itirazından vazgeçti. Bu iki hadis bir arada değerlendirildiği zaman, zekât farzının önemi anlaşılmaktadır.

Ayrıca her iki hadiste de söz konusu olan "İslâm'ın hakkı"ndan maksat, bir müslümanın işlediği suç yüzünden kısas veya had cezâlarını haketmiş olmasıdır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Zekât, Müslümanlığın vazgeçilmez farzlarındandır.

2. Namaz ile zakâtın arası ayrılamaz.

3. Şehâdet-namaz-zekât üçlüsünü yerine getirenler, kısas ve had cezalarını gerektirecek bir suç işlemedikleri sürece mal ve can emniyetine sahiptirler.

4. Biz görünüşe göre hüküm veririz. Gizli amellerin hesabı Allah'a kalmıştır.

1214- وعن أَبي أَيوبَ رضِي اللَّهِ عنْه ، أَنَّ رَجُلاً قَالَ للنَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَخْبِرْني بِعَملٍ يُدْخِلُني الجَّنَةَ ، قَالَ: «تَعْبُدُ اللَّه وَلاَ تُشْرِكُ بِه شَيْئاً ، وتُقِيمُ الصَّلاَةَ ، وتُؤْتي الزَّكاةَ ، وتَصِلُ الرَّحِمَ » متفقٌ عليه .

1214. Ebû Eyyûb *radıyallahu anh* demiştir ki bir adam Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'e:

- Beni cennete götürecek bir amel söyle! dedi. Resûl-i Ekrem de:

- "**Allah'a ibadet eder, O'na hiçbir şeyi ortak koşmazsın. Namazı kılar, zekâtı verir ve akrabanı görüp gözetirsin!**" buyurdu.

Buhârî, Zekât 1, Edeb 10; Müslim, Îmân 12, 14. Ayrıca bk. Nesâî, Salât 10

333 numarayla daha önce geçen bu hadîs-i şerîf aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1215- وَعنْ أَبي هُرَيرَة رضِي اللَّه عنهُ ، أَنَّ أَعرابِيًّا أَتى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَال : يا رَسُول اللَّهِ دُلَّني على عمَلٍ إِذا عمِلْتُهُ ، دخَلْتُ الجنَّةَ . قَالَ : « تَعْبُدُ اللَّه ولا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً ، وَتُقِيمُ الصَّلاةَ ، وَتُؤْتِي الزَّكاَةَ المَفْرُوضَةَ ، وَتَصُومُ رَمَضَانَ » قَالَ : وَالذي نَفْسِي بِيَدِهِ ، لا أَزِيدُ عَلى هذا . فَلَمَّا وَلَّى ، قالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ فَلْيَنْظُرْ إِلى هذا » مُتفقٌ عليه .

1215. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* dedi ki, bedevînin biri Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

- Ey Allah'ın Resulü! İşlediğim takdirde cennete gireceğim bir amel söyle bana, dedi. Resûl-i Ekrem:

- "**Allah'a, hiçbir şeyi ortak koşmaksızın kulluk edersin. Farz olan namazları kılarsın. Yine farz olan zekâtı verirsin ve ramazan orucunu tutarsın**" buyurdu. Bedevî:

- Canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu söylediklerine hiçbir şey ilâve etmem, dedi.

Adam dönüp gidince Peygamber *aleyhisselâm*:

- "**Cennetlik birini görmek kimi mutlu ediyorsa, şu kişiye bakıversin**!" buyurdu.

Buhârî, Zekât 1; Müslim, Îmân 15, Fezâilü's-sahâbe 150. Ayrıca bk. İbni Mâce, Rü'yâ 10

Açıklamalar

Birbirine çok benzeyen bu iki hadiste, işlenmesi halinde işleyenin cennete girmesine vesile olacağı bildirilen ameller arasında zekât da bulunmaktadır. Bu, *zekâtın âhiret hayatı bakımından* ehemmiyetini göstermektedir.

Âhiret hayatına inanan ve orada sonsuza dek mutlu olmayı arzu eden herkesin, kendisini mutluluk ülkesi cennete götürecek işleri merak etmesi elbette pek tabiidir. Bu tür merak sahiplerinden iki sahâbînin konuyu Hz. Peygamber'e götürmeleri, kendileri için olduğu kadar bizler için de son derece aydınlatıcı ve yararlı bilgiler edinmemize sebep olmuştur. Allah kendilerinden razı olsun.

Dikkat edilirse her iki hadiste de cennete götürecek amel olarak **tevhid, namaz** ve **zekât** ortaklaşa ve aynı sıra ile yer almaktadır. Değişiklik sadece son maddededir. Birinci hadiste Efendimiz akrabayı görüp gözetmeyi (sıla-ı rahm) tavsiye ederken ikinci hadiste onun yerine ramazan orucu tutmayı zikretmiştir. Bu değişiklik öncelikle bize her iki amelin de cennete girmeye vesile olan işlerden olduğunu öğretir. Sonra da Peygamber Efendimiz'in bir eğitim ve öğretim usulünü gösterir. O da şudur; Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, kendisine sual soran kimselere verdiği cevaplarda öncelikle o kişi için birinci derecede önemli olan noktalara işaret ederdi. Birçok şeyin söylenmesi mümkün olan yerlerde öncelik ve özellikle en çok gerekli olanları seçip tavsiye etmek, hastaya en gerekli reçeteyi yazmaya benzer. Bu da hiç şüphesiz büyük bir olgunluk ve tecrübe ister.

Hz. Peygamber'in bu usulü dikkate alınınca, **birinci hadis**te soru soran kimsenin, akrabasını ihmal eden bir kimse olduğu sonucunu çıkarmak mümkündür.

Diğer taraftan yapılması halinde, işleyeni cennete götürecek ameller sadece bu iki hadiste sayılanlardan ibaret değildir. Burada sayılanlar insanı cennete götürecek amellerin başta gelenleridir. Özellikle de *tevhid-namaz-zekât* üçlüsü en başta gelen amelleri teşkil etmektedir.

İkinci hadiste namaz, zekât ve oruç ibadetlerinin sadece farzından bahsedilip nâfile kısmından söz edilmemesi, yine bir eğitim-öğretim ve alıştırma usulünün uygulamasıdır. Çölden gelmiş bedevîye her şeyden önce

yapması gerekenlerin, ihmale tahammülü olmayan miktarlarını belletmek, onun ibadet alışkanlığı kazanmasını sağlamak demektir. Böyle bir noktaya gelen kişi, zaman içinde kendiliğinden nâfileleri işlemeyi isteyecektir. İlk anda farz-nâfile her şeyi söyleyerek insanların gözünü korkutmanın bir anlamı yoktur. Nâfile ibadet, biraz da o konuda belli bir seviyeye gelenlere yani en azından farzlara mümkün mertebe riayet ve dikkat edenlere yakışır.

Resûlullah'ın huzurundan ayrılıp giderken; "Bu söylediklerini yapar onlara ne bir şey ilâve eder ne de onlardan bir şeyi eksik bırakırım" diyen bedevînin ardından Hz. Peygamber'in, *"Cennetlik birini görmekten memnun olan, şu kişiye bakıversin"* buyurması, bu ibadetleri farzlar seviyesinde yerine getiren kimsenin cenneti hakedeceğini bildirmek içindir. Nitekim daha yukarıda geçen bir hadiste yine böyle, "Bu söylediklerini yapar başkasına karışmam" diyen bir kişi hakkında da *"Sözünde durursa kurtuldu"* buyurmuştu.

Ayrıca Hz. Peygamber, bu kişinin cennetlik olduğunu herhangi bir şekilde bilmiş olmasından dolayı da böyle konuşmuş olabilir.

Burada bir noktaya daha işaret etmek yararlı olacaktır. Henüz hayatta iken cennetlik oldukları Efendimiz tarafından müjdelenen bahtiyârlar sadece on sahâbîden (*aşere-i mübeşşere*) ibaret değildir. Yapılan bir araştırmaya göre (bk. Abdülganî b. İsmâil en-Nablûsî, *Lemeânu'l-envâr*) elli kadar sahâbî muhtelif vesilelerle bu müjdeye muhatap olmuştur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Zekât, âhiret mutluluğunu kazanmaya ve cennete girmeye vesile olan bir malî ibadettir.

2. Merak edilen konuların bilenlere sorulması gerekir.

3. Hz. Peygamber kendisine yöneltilen sorulara, soruyu soranın ihtiyaçlarını dikkate alarak cevap verirdi.

1216- وَعَنْ جَرِيرِ بنِ عبدِ اللّٰهِ رَضيَ اللّٰه عَنْهُ ، قَالَ : بَايعْت النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى إِقامِ الصَّلاةِ ، وَإِيتاءِ الزَّكاةِ ، والنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلمٍ . مُتفقٌ عليه .

1216. Cerîr İbni Abdullah *radıyallahu anh* şöyle dedi:

"Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e, namaz kılmak, zekât vermek ve bütün müslümanların iyiliğini istemek üzere biat ettim."

Buhârî, Îmân 42, Mevâkîtü's-salât 3, Zekât 2, Şurût 1; Müslim, Îmân 97-98. Ayrıca bk. Nesâî, Bey'at 6, 17

Açıklamalar

Biat **(Bey'at)**, bir yöneticinin siyasî otoritesini kabul ettiğini, elini tutarak bildirmek demektir. Erkek sahâbîler sanki alış-veriş yapıyormuş gibi Hz. Peygamber'in mübarek elini tutarak ona biat etmişlerdir.

Ancak bazı sahâbîlerin Hz. Peygamber'e, dinî ve sosyal bazı konularla ilgili olarak söz verdikleri yani biat ettikleri de olmuştur. Hatta Rıdvan bey'ati (Bey'atür-rıdvân) gibi savaş ve ölüm üzerine biat ettikleri de vâkidir. Peygamber Efendimiz, çoğu kere *"söz dinlemek ve itaat etmek üzere"* biat almış ve bunu da "Gücüm ölçüsünde yapacağım" diye kayda bağlamıştır. Çünkü dinimizde güç yetirilemiyecek teklif (t*eklîf-i mâlâ yutak*) yoktur. Nitekim "**Allah hiç kimseye güç yetiremeyeceği şeyi teklif etmez**" [Bakara sûresi (2), 286]. Böyle olunca Hz. Peygamber'in "gücüm yettiğince" kaydıyla itaat edeceklerine dair ashâbından biât alması, a ynı zamanda İslâm'ın bu temel ilkesinin uygulaması anlamına gelmektedir.

Hayatı hakkında 173 numaralı hadiste bilgi verdiğimiz Cerîr İbni Abdullah, Hz. Peygamber'in son zamanlarında Medine'ye gelerek Efendimiz'le görüşmüş bir sahâbîdir. O Medine'ye gelişini ve Hz. Peygamber'le karşılaşmasını şöyle anlatır: Medine'ye varınca, devemi çökerttim, heybemi açıp yeni elbisemi giydim ve mescide girdim. O sırada Resûlullah hutbe irad ediyordu. Kendisine selâm verdim. Cemaat beni göz ucuyla süzüyordu. Yanımdaki zâta, "Resûlullah beni andı mı, diye sordum. O da; "Evet, biraz önce, seni güzel bir şekilde andı: *'Şu kapıdan, Yemenli, hayırlı bir kimse girecektir. Onun yüzünde melek nişanı vardır'* buyurdu", dedi. Ben de Allah'a hamdettim."

Cerîr İbni Abdullah, Hz. Peygamber'den ikram ve iltifat görmüş bir sahâbîdir. Şöyle ki, Cerîr, bir gün Hz. Peygamber, ashâbıyla birlikte otururken yanlarına geldi. Kimse Cerîr'e yer açmadı. Hz. Peygamber

üzerindeki ridâsını çıkarıp Cerîr'e attı ve *"Ey Ebû Amr, al onu, üzerine otur!"* buyurdu. Cerîr alıp oturdu ve " Ey Allah'ın Resulü! Senin bana ikram ettiğin gibi Allah da sana ikram buyursun" diyerek teşekkür etti. Bunun üzerine Hz. Peygamber çevresindekilere; *"Size bir topluluğun kerem ve şeref sahibi büyüğü geldiği zaman, ona ikramda bulunun ve saygı gösterin"* buyurdu.

Cerîr, açıklamaya çalıştığımız rivayetiyle, Resûlullah'a yapılan biatlarda da zekâtın yer aldığını belgelemiş olmaktadır. Bu da zekâtın yönetilen ve yönetici veya devlet-vatandaş ilişkilerindeki önemini göstermektedir. Netice itibariyle zekâtın fert ve millet hayatında son derece canlı ve esaslı bir yeri ve rolü olduğu ortaya çıkmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namaz gibi zekât da Hz. Peygamber'e yerine getirilme sözü verilen (biat) çok önemli bir ibadettir,

2. Zekât devlet-millet ilişkisinde büyük bir önemi haizdir.

3. Ashâb-ı kirâm önemli gördükleri konular üzerinde Hz. Peygamber'e söz verir, biat eder, güçleri ölçüsünde olmak kaydıyla kendileri için bağlayıcı taahhüdlerde bulunurlardı.

1217- وَعَنْ أَبي هُريرةَ رضيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : قَالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا مِنْ صاحِبِ ذهَبٍ ، وَلا فِضَّةٍ ، لا يُؤَدِّي مِنْهَا حَقَّهَا إلاَّ إذا كَانَ يَوْمُ الْقِيامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفائِحُ مِنْ نَارٍ، فَأُحْمِيَ عَلَيْهَا في نار جَهَنَّمَ ، فَيُكْوَى بهَا جنبُهُ ، وجبِينُهُ ، وظَهْرُهُ ، كُلَّما برَدتْ أُعيدتْ لَهُ في يوْمٍ كَانَ مِقْدَارُه خمْسِينَ أَلْفَ سنَةٍ ، حتَّى يُقْضَى بيْنَ العِبادِ فَيُرَى سبِيلُهُ ، إِمَّا إِلى الجنَّةِ وإِما إِلى النَّارِ » .

قيل : يا رسُولَ اللَّهِ فالإِبلُ ؟ قالَ : ولا صاحبِ إِبلٍ لا يؤَدِّي مِنهَا حقَّهَا ، ومِنْ حقِّهَا ، حَلْبُهَا يومَ وِرْدِها ، إلاَّ إذا كان يوم القيامَة بُطِحَ لها بِقَاعٍ قَرْقَرٍ أَوْفر ما كانتْ ، لا يَفقِدُ مِنْهَا فَصِيلاً واحِداً ، تَطؤُهُ بأَخْفَافِها ، وتَعَضُّهُ

بِأَفْواهِها ، كُلّما مَرَّ عليْهِ أولاها ، ردَّ عليْهِ أخْراها، في يومٍ كانَ مِقْدارهِ خَمْسِينَ ألْفَ سَنةٍ ، حتَّى يُقْضَي بَيْنَ العِبَادَ ، فَيُرَى سبِيلُه ، إِمَّا إِلى الجنَّةِ وإِمَّا إِلى النارِ » .

قِيل : يَا رسول اللَّهِ فَالْبقرُ وَالغَنَمُ ؟ قالَ : ولا صاحِبِ بقرٍ ولا غَنمٍ لا يُؤَدِّي مِنْهَا حقَّهَا إلاَّ إذا كان يَوْمُ القيامَةِ ، بُطِحَ لهَا بقَاعٍ قَرقَرٍ ، لا يفْقِد مِنْهَا شَيْئاً لَيْس فِيها عَقْصاءُ ، وَلا جَلْحاءُ ، وَلاَ عَضباءُ ، تَنْطحه بِقُرُونِهَا ، وَتَطَؤُهُ بِأَظْلافِهَا ، كُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ أُولاها ، رُدَّ عَلَيْهِ أُخْراها ، في يومٍ كانَ مِقدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْف سنَةٍ حتَّى يُقْضَى بيْنَ العِبادِ ، فيُرَى سبِيلُهُ إِمَّا إِلى الجَنَّةِ وإِمَّا إِلى النَّارِ » .

قِيلَ : يا رسُول اللَّهِ فالخيْلُ ؟ قال : « الخَيْلُ ثلاثَةٌ : هِي لِرَجُلٍ وِزرٌ ، وهِيَ لِرَجُلٍ سِتْرٌ، وهِي لرجُلٍ أَجْرٌ ، فأَمَّا التي هي لهُ وزر فَرَجُلٌ ربطَها رِياءً وفَخْراً ونِواءً عَلى أَهْلِ الإِسْلام ، فهي لَهُ وِزِرٌ ، وأَمَّا التي هِيَ لَهُ سِتْرٌ ، فَرَجُل ربَطَهَا في سَبِيلِ اللَّهِ ، ثُمَّ لم ينْسَ حقَّ اللَّهِ في ظُهُورِها ، ولا رِقابِها ، فَهِي لَهُ سِتْرٌ ، وأَمَّا التي هِيَ لَهُ أَجْرٌ ، فرجُلٌ ربطَهَا في سبِيلِ اللَّهِ لأَهْل الإِسْلامِ في مَرْجٍ ، أَو رَوضَةٍ ، فَمَا أَكَلَت مِن ذلك المَرْجِ أَو الرَّوضَةِ مِن شَيءٍ إلاَّ كُتِبَ لَهُ عدد ما أَكَلَت حســنَاتٌ ، وكُتِبَ لَه عدد أَرْوَاثِهَا وأَبْوَالِهَا حَسنَاتٌ، وَلا تَقْطَعُ طِوَلَهَا فاستَنَّت شَرَفاً أَو شَرفَيْنِ إلاَّ كتَب اللَّهُ لَهُ عددَ آثَارِهَا ، وأَرْوَاثها حَسنَاتٍ ، ولا مرَّ بها صاحِبُهَا عَلى نَهْرٍ فَشَرِبَت مِنْهُ ، وَلا يُرِيدُ أَنْ يَسْقِيَهَا إِلاَّ كَتَبَ اللَّه لَهُ عدَدَ ما شَرِبَت حَسنَاتٍ » .

قِيلَ : يا رسولَ اللّهِ فالحُمُرُ ؟ قالَ : « ما أنْزِل علَيَّ في الحُمُرِ شَيءٌ إِلاَّ هذِهِ الآيةُ الْفَاذَّةُ الجَامِعَةُ : { فمن يعْملْ مِثقَال ذرَّةٍ خَيْراً يرهُ ، ومَن يعْملْ مثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّاً يرهُ } » .

مُتَّفَقٌ عليهِ . وهذا لفظُ مُسْلمٍ . ومعْنَى القاعِ : المكان المستوى من الأرضِ الواسع . والقرقر : الأملس .

1217. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Zekâtı verilmeyen her altın ve gümüş, kıyamet günü ateşte kızdırılarak plaka haline getirilip sahibinin yanları, alnı ve sırtı bunlarla dağlanır. Bu plakalar soğudukça, süresi elli bin sene olan bir günde kullar arasında hüküm verilinceye kadar sahibine azap için tekrar kızdırılır. Neticede kişi, yolunun ya cennete ya da cehenneme çıktığını görür.**"

- Ey Allah'ın elçisi! Peki zekâtı verilmeyen develerin durumu nedir? dediler. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "**Hakkı ödenmeyen her deve sahibi, -ki su başlarına geldikleri zaman sağılıp sütünün muhtaçlara dağıtılması da bu haklar arasındadır- kıyamet günü düz ve geniş bir sahaya yatırılır. O develer de en semiz hallerinde ve bir tek yavru bile dışarıda kalmamak şartıyla o kişiyi ayaklarıyla çiğner ve dişleri ile ısırırlar. Öndekiler geçtikçe arkadakiler gelir (aynı şeyi yapar). Süresi elli bin sene olan bir günde insanlar hakkında hüküm verilinceye kadar bu böyle devam eder. Neticede kişi, yolunun ya cennete veya cehenneme çıktığını görür.**"

- Ey Allah'ın elçisi! Peki zekâtı verilmeyen sığırlar ile koyunların durumu ne olacak? dediler. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "**Hakkı** (zekâtı) **verilmemiş her sığır ve koyun sahibi, kıyamet günü düz ve geniş bir yere yatırılır. İçlerinde eğri boynuzlu veya boynuzsuz veya boynuzu kırık bir tane bile hayvan bulunmaksızın o hayvanlar o kişiyi boynuzları ile süser, tırnakları ile çiğnerler. Öndeki geçince arkadaki onu takip eder ve bu durum süresi elli bin yıl olan bir günde kullar arasında hüküm verilinceye kadar devam eder. Neticede kişi, yolunun ya cennete veya cehenneme çıktığını görür.**"

- Ey Allah'ın elçisi! Ya atların durumu nedir? dediler. Resûlullah *aleyhisselâm* şöyle buyurdu:

- "**Atlar üç sınıftır. Kişi için yük olan at vardır; örtü olan at vardır, ecir ve sevap olan at vardır. Yük ve vebal olan at sahibinin sırf çalım satmak ve İslâm'a düşmanlık yapmak için beslediği attır. Bu, o adam için vebaldir, Örtü olan at sahibinin Allah rızâsı için beslediği ve binit ve koşum olarak üzerindeki Allah'ın hakkını ödediği, iyice bakıp gözettiği attır; bu sahibi için bir perde ve örtüdür. Ecir ve sevap olan ata gelince, o da sahibinin müslümanlara yardımcı olmak maksadıyla Allah yolunda besleyip çayır ve bahçelerde otlattığı attır. Atın o çayır veya bahçeden yediği ve çıkardığı şeyler sayısınca sahibine iyilik yazılır. Hatta at ipini koparıp da bir-iki tur atarsa, onun izleri ve pislikleri adedince sahibine iyilik yazılır. Ya da sahibi sulamak niyeti olmadığı halde onu bir nehir kenarından geçirirken at su içecek olsa, Allah onun içtiği su yudumları adedince sahibine iyilik yazdırır.**"

- Ey Allah'ın elçisi! Peki ya eşeklerin durumu nedir? dediler. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- **"Kim zerre kadar bir hayır işlerse onun karşılığını görür. Kim zerre kadar kötülük yaparsa onun karşılığını görür"** meâlindeki umûmi mânalı âyetten başka bana eşekler hakkında özel bir bilgi verilmedi."

Müslim, Zekât 24; Buhâri, Cihâd 48 (kısmen)

Açıklamalar

Hadisimiz zekâta tâbi para ve mallar ile ilgili olarak yerine getirilmesi gerekli görevlerin ihmal edilmesi halinde, âhirette başa gelecek halleri çok açık ve acı bir şekilde tasvir etmektedir. Kuşkusuz bu hadîs–i şerîf, zekât

vermeyenlerin âhirette başlarına gelecekleri anlatmak suretiyle zekât farîzasının önemini, onun ihmale gelmez bir görev olduğunu gözler önüne sermekte, verilmeyen zekâtın hesabının âhirette mutlaka sorulacağını göstermektedir.

O halde bizim senemizle elli bin yıl sürecek olan bir hesap gününde böylesine azaba uğramamak için her müslümanın zekât borcunu ödemesi tek çıkar yoldur.

Nevevî merhum, zekâtın fazilet ve önemini ve onunla ilgili bazı hükümleri anlatmak için seçtiği hadislerin en sonuna bu hadîs-i şerîfi getirmek suretiyle işin âhirete dönük yönünü ortaya koymak ve böylece dinimizde bir şeyin önem ve faziletini anlamak ve öğretmek için onun sadece dünyaya dönük tarafını değil, âhirete uzanan yönünü da hesaba katmak lâzım geldiğini vurgulamak istemiştir.

Burada atlarla ilgili olarak Efendimiz'in verdiği bilgileri, günümüzde arabalar için düşünmek gerektiği kanaatimizi belirtmek istiyoruz. Her türlü kara, hava ve deniz nakil ve ulaşım vasıtalarına sahip olanlar da niyetlerine göre kısım kısımdırlar. Sadece gösteriş yapmak, bir çeşit çalım satmak için en modern ve pahalı vasıtalar edinmek ve onları sadece zevk için kullanmak ile bir gün Allah yolunda kullanma gereği olur diye onlara iyi bakmak ve hayra hizmette kullanmak gibi maksadlar taşıyanlar hiç şüphesiz aynı olmayacaklardır. Bu modern vasıtaları, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in merkepler hakkında okuduğu o engin mânalı âyetin sınırları içinde düşünmek ve değerlendirmek doğru olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Zekât ihmale gelmez bir vecîbedir.

2. Zekâtı verilmeyen para ve mallar, âhirette sahipleri için azap vesilesi olacaktır.

217- باب وجوب صوم رمضان
وبَيان فضل الصّيام وما يتعلق به

RAMAZAN ORUCU

RAMAZAN ORUCUNUN FARZ OLUŞU, FAZİLETİ VE ORUÇLA İLGİLİ KONULAR

Âyetler

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ [183]
أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُ وَأَن تَصُومُواْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ [184]
شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِيَ أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلاَ يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُواْ الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُواْ اللّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ [185]

1. "Ey iman edenler! Oruç, sizden önceki ümmetlere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umulur ki korunursunuz. (Size farz kılınan oruç), **sayılı günlerdedir. Sizden her kim hasta yahut yolcu olursa,** (tutamadığı günler kadar) **diğer günlerde tutar.** (İhtiyarlık veya iyileşme umudu kalmamış hastalık gibi devamlı mâzereti olup da) **oruç tutmaya gücü yetmeyenlere bir fakir doyumu kadar fidye gerekir. Bununla beraber kim gönüllü olarak fidyeyi arttırırsa, bu kendisi için daha iyidir. Eğer bilirseniz** (güçlüğüne rağmen) **oruç tutmanız sizin için daha hayırlıdır.**

Ramazan ayı, insanlara yol gösterici, doğrunun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak Kur'an'ın indirildiği aydır. Öyle ise, sizden ramazan ayına ulaşanlar idrak edenler onda oruç tutsun. Kim o anda hasta veya yolcu olursa (tutamadığı günler sayısınca) **başka günlerde kazâ etsin. Allah sizin için kolaylık diler, zorluk istemez. Bütün bunlar, sayıyı tamamlamanız ve size doğru yolu göstermesine karşılık, Allah'ı tazim etmeniz, şükretmeniz içindir.**"

Bakara sûresi (2), 183-185

Oruç, dinimizin temel esaslarından biridir. O aslında şekil ve süresi farklı da olsa, geçmiş ümmetlere de emredilmiş bir ibadettir. Kazandırdığı birçok faydaya rağmen, insan nefsine ağır gelen ilâhî bir emirdir. Bu

sebeple olmalıdır ki, önce ibadetlerin en hafifi namaz, sonra orta zorlukta olan zekât, daha sonra da belki en zoru olan oruç emredilmiştir. Böylece mükellefler kolaydan zora doğru bir alıştırmaya tâbi tutulmuşlardır. Bir önceki konuda geçen burada da tekrar gelecek olan İslâm'ın beş temeli ile ilgili hadiste aynı sıra takip edilmiştir: Şehâdet, namaz, zekât, oruç, hac...

Oruç, Medine'de hicretten bir buçuk yıl sonra şâban ayında farz kılınmıştır. Âyette, bu meşakkatli ve zorlu ibadetin sadece müslümanlara farz kılınmadığı, daha önceki ümmetlere de farz kılındığı bildirilmek suretiyle, orucun hem öteden beri uygulanan ilâhî bir kanun olduğu vurgulanmış hem de ümmet-i Muhammed'in yanlış bir değerlendirme yapması önlenmiştir. Oruç, lugatta nefsi meylettiği şeylerden alıkoymak yani kendini tutmak demektir. Dinimizdeki anlamı ise, nefsin belli başlı istekleri olan yeme, içme ve cinsel ilişkiden bütün gün kendini tutmaktır. "**Umulur ki korunursunuz**" âyeti, oruç sayesinde nefsinize ve şehvetlerinize hâkim olma alışkanlığını elde edip, günahlara karşı kendinizi tutarak takvâya erersiniz, anlamındadır. Orucun kalkan olduğunu bildiren hadis de aynı gerçeği pekiştirmektedir.

Orucun farz kılınmasının hikmeti, Allah'ın emrine boyun eğmekle, kulluk zevkini tatmak; ruhu, riyâ ve gösteriş hastalıklarından arındırarak ihlâsı arttırmak ve kendisini Allah'ın korumasına teslim etmek için nefis ile mücâdele etmektir.

Hasta veya yolcuya oruç tutmayıp yeme konusunda ruhsat verilmiştir. Bizim yolculuk dediğimiz **sefer,** aslında kelime olarak keşif ve açmak anlamındadır. Yolculuk, yolcunun her türlü hal ve ahlâkını meydana çıkardığı için ona da sefer denilmiştir. Bu ise, en az üç günlük bir yolculuk demektir.

İhtiyarlık veya iyileşme umudu kalmamış hastalık gibi devamlı mâzereti olanlar, bir fakiri sabahlı - akşamlı günde iki öğün doyuracak kadar bir şeyi fidye olarak verirler. Fidyenin gönül rızâsıyla arttırılması iyidir. Ancak sabredip oruç tutmaya çalışmak daha iyidir.

Oruç, ramazan ayında tutulur. Ramazan ayı, hidâyet rehberimiz Kur'ân-ı Kerîm'in indirilmeye başladığı mübârek bir aydır. Oruç ibadetine tahsis edilen sayılı ve sınırlı günler işte bu kutlu günlerdir. Kim bu günlere sağlıklı

ve mukîm olarak erişirse, bu günleri oruçlu geçirmelidir. Hasta veya yolcu olanlar için ramazan dışında diğer günlerde kazâ etme imkânı tanınmıştır. Bunu yapmaları halinde günahkâr olmazlar. Bu da yüce Rabbimiz'in, bizler için kolaylık murat ettiğinin bir göstergesidir.

Ayrıca bir nimettir. Ancak mukîm ve sağlıklı olanlar için böylesi bir ruhsat yoktur. Onlar orucu kazâya bırakırlarsa, farzı terkettikleri için günahkâr olurlar. Allah Teâlâ, orucu farz kılmakla bizleri zora ve sıkıntıya sokmayı aslâ istemez. Tam aksine bizler için kolaylık murat eder. Oruçla ilgili hükümler bunun böyle olduğunu gösterdiği gibi dinimizdeki bütün yasakların amacı da bizleri olgunlaştırmaktır. Yoksa asla sıkı bir yönetime tâbi tutup bunaltmak değildir [bk. Mâide sûresi (5), 3].

Oruç, hastalık, yolculuk ve ihtiyarlık gibi durumlarda iyice zorlaşabilir. İşte onun için de kazâ ve fidye kolaylıkları getirilmiştir. Edâ ederken de kazâ ederken de sayının tamamlanması esastır. Nitekim bu husus âyette açıkça belirtilmiştir:"...**Bütün bunlar, sayıyı tamamlamanız ve size doğru yolu göstermesine karşılık, Allah'ı tazim etmeniz, şükretmeniz içindir.**"

Hadisler

1218- وَعنْ أَبي هُريرة رضِيَ اللَّه عنْهُ ، قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قال اللَّه عَزَّ وجلَّ : كُلُّ عملِ ابْنِ آدم لهُ إِلاَّ الصِّيام ، فَإِنَّهُ لي وأَنَا أَجْزِي بِهِ . والصِّيام جُنَّةٌ فَإِذا كَانَ يوْمُ صوْمِ أَحدِكُمْ فلا يرْفُثْ ولا يَصْخَبْ ، فَإِنْ سابَّهُ أَحدٌ أَوْ قاتَلَهُ ، فَلْيقُلْ : إِنِّي صَائمٌ . والَّذِي نَفْس محمَّدٍ بِيدِهِ لَخُلُوفُ فَمِ الصَّائمِ أَطْيبُ عِنْد اللَّهِ مِنْ رِيحِ المِسْكِ .

للصَّائمِ فَرْحَتَانِ يفْرحُهُما : إِذا أَفْطرَ فَرِحَ بفِطْرِهِ ، وإِذَا لَقي ربَّهُ فرِح بِصوْمِهِ » متفقٌ عليه.

وهذا لفظ روايةِ الْبُخَارِي . وفي رواية له : « يتْرُكُ طَعامَهُ ، وَشَرابَهُ ، وشَهْوتَهُ ، مِنْ أَجْلي ، الصِّيامُ لي وأَنا

أجْزِي بِهِ ، والحسنَةُ بِعَشْرِ أمْثَالِهَا » .

وفي رواية لمسلم : « كُلُّ عَملِ ابنِ آدَمَ يُضَاعفُ الحسَنَةُ بِعشْرِ أَمْثَالِهَا إلى سَبْعِمِائة ضِعْفٍ . قال اللَّه تعالى : « إلاَّ الصَّوْمَ فَإِنَّهُ لِي وأَنا أَجْزي بِهِ : يدعُ شَهْوتَهُ وَطَعامَهُ مِنْ أَجْلي . لِلصَّائِمِ فَرْحتَانِ:فرحة عند فطره ، فَرْحةٌ عِنْدَ لقَاءِ رَبِّهِ . ولَخُلُوفُ فيهِ أَطْيَبُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ ريحِ المِسْكِ» .

1218. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

Aziz ve celîl olan Allah "**İnsanın oruç dışında her ameli kendisi içindir. Oruç benim içindir, mükâfatını da ben vereceğim**" buyurmuştur.

Oruç kalkandır. Biriniz oruç tuttuğu gün kötü söz söylemesin ve kavga etmesin. Şayet biri kendisine söver ya da çatarsa: 'Ben oruçluyum' desin.

Muhammed'in canı kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, oruçlunun ağız kokusu, Allah katında misk kokusundan daha güzeldir.

Oruçlunun rahatlayacağı iki sevinç anı vardır: Birisi, iftar ettiği zaman, diğeri de orucunun sevabıyla Rabbine kavuştuğu andır."

Buhârî, Savm 9; Müslim, Sıyâm 163

Bu, Buhârî'nin rivayetidir. Buhârî'nin bir başka rivayeti (Savm 3) şöyledir: Allah Teâlâ buyurur ki: "**Oruçlu kişi yemesini, içmesini, cinsî arzusunu benim rızâm için terkeder. Oruç, doğrudan doğruya benim rızâm için yapılan bir ibadettir. Her iyiliğin karşılığı on misli sevap olduğu halde, orucun mükâfatını ben vereceğim.**"

Müslim'in bir rivayetine göre (Sıyâm 164) Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur:

"**İnsanın her ameline kat kat sevap verilir. Bir iyilik, on mislinden yedi yüz misline kadar katlanır.** Allah Teâlâ, "**Ama oruç başka. O benim**

içindir, mükâfatını da ben veririm. Oruçlu, şehvetini ve yemesini benim için bırakır" buyurmuştur.

Oruçlu için iki sevinç vardır: Biri, iftar ettiği zamanki sevinci; diğeri, Rabbine kavuştuğu zamanki sevincidir. Hiç kuşkunuz olmasın ki, oruçlunun ağız kokusu Allah katında misk kokusundan daha güzeldir".

Açıklamalar

Değişik rivayetleri bir araya getirilmiş olan hadisimiz, orucun diğer ibadetlerden farklı olan yönlerini belirlemektedir.

Bu yönlerden biri orucun sırf Allah rızâsı için yapılan bir ibadet olması, yani, oruçlu bildirmediği sürece, dışarıdan hiç kimsenin bilemeyeceği, riyâ ve gösterişten uzak bir ibadet olmasıdır. Çünkü orucun diğer ibadetler gibi görünür bir şekli yoktur. Öte yandan, tarihte varlıkları bilinen müşriklerin, ilâhlarına yakın olmak için yaptıkları kulluk türleri içinde oruç bulunmamaktadır. Yani hiçbir putperest oruç tutarak putlara kulluk etmemiştir. Bu yönüyle de oruç, sırf Allah için yerine getirilen bir ibadet türüdür.

Orucun diğer ibadetlerden farklı bir başka yönü de mükâfatının,
-önceden bildirilmiş ölçülerin çok üstünde- Allah Teâlâ tarafından takdir edilecek olmasıdır.

Her iki özellik de oruç ibadetinin fazilet ve üstünlüğünü anlamamız için yeterlidir.

Ayrıca hadisimizde, oruçlu ile ilgili **bir tesbit, bir tavır, bir vâkıa ve bir de müjdeye** dikkat çekilmektedir. Söz konusu **tavır** kimseye kötü söylememek ve çatmamak, kendisine çatan, kötü söyleyen olursa, ona da nazikçe "lutfen bana ilişmeyin, ben oruçluyum" diyerek, kendisini oruç kalkanıyla korumasıdır. Çünkü **oruç,** oruçlu için dünyada günahlara, âhirette cehennem azâbına karşı **koruyucu kalkan konumundadır.**

Vâkıa ise şöyle ifade edilebilir: Oruç tutan kişide özellikle uzun yaz günlerinde açlıktan ileri gelen bir ağız kokusu oluşur. Bu koku, Allah katında, insanlarca en güzel koku diye bilinen miskten daha güzeldir. Ancak

bu gerçek, hiçbir zaman o ağız kokusunun misvak veya fırça kullanmak suretiyle giderilmesine mâni değildir.

İftar ve Allah'a kavuşma anlarındaki büyük rahatlama ve sevinç... Bu iki haldeki sevinç ve ferahlıktan birincisi maddî, görünür ve geçici; öteki mânevî ve süreklidir. Her ikisi de sadece oruçluya aittir. İftar edildiği zamanki rahatlama, Allah huzurundaki rahatlamanın kesin bir delili olarak zikredilmiş olmaktadır. Oruç tutan kimsenin iftar ettiği an rahatlaması ne kadar gerçek ise, oruçlunun Allah'a kavuştuğu zamandaki rahatlaması da o kadar gerçektir.

Hadisimiz, oruçluya verilecek sevâbın, dinimizdeki bir iyiliğe on katından yedi yüz misline kadar verilecek sevap ve mükâfat ölçüsünün dışında ve üstünde, tamamen Allah Teâlâ'nın takdirinde olduğunu tescil ve ilân ederken, tabii olarak oruç ibadetinin dinimizdeki müstesna yerini ve son derece üstün faziletini de ortaya koymuş olmaktadır. Orucun fazileti, yüce Rabbimiz'in onu kendisine izâfetle "**Benim içindir**" buyurması ve "**Mükâfatı da bana aittir**" diyerek sonsuz lutuf ve kerem kapısını oruçluya açmış olmasından ileri gelmektedir. Böyle bir teşrif ve iltifat her şeyin üstündedir. Bu da hadisimizdeki **müjde**yi oluşturmaktadır.

"İnsanın her ameli kendisi içindir" buyurulmuş olması, oruç dışındaki her ibadetin, insanın haz alacağı, başkalarından gizleyemeyeceği hatta belki de göstermek isteyeceği bir tarafı olduğunu tesbit etmektedir. Sadece oruçta böyle bir durumun bulunmaması onun ne denli saf ve has bir ibadet olduğunu göstermektedir. Hadisimizin ana **tesbit**i de budur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ'nın, "Mükâfatını ben vereceğim" buyurduğu yegâne ibadet oruçtur.

2. Allah için yapılacak hiçbir fedâkarlık ve amel karşılıksız kalmaz.

3. Oruçlu, günahlara ve cehennem azabına karşı zırhlanmış kişi demektir. Çünkü "Oruç kalkandır" buyurulmuştur.

1219- وعنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ أَنْفَقَ زَوْجَين في سَبِيلِ اللَّهِ نُودِيَ مِنْ أَبْواب الجَنَّةِ : يَا عَبْدَ اللَّهِ هذا خَيْرٌ ، فَمَنْ كَانٍ مِنْ أَهْلِ الصَلاةِ

دُعِي منْ باب الصَّلاةِ ، ومَنْ كانَ مِنْ أهْلِ الجِهَادِ دُعِي مِنْ باب الجِهَادِ ، ومَنْ كَانَ مِنْ أَهْل الصِّيامِ دُعِيَ مِنْ باب الرَّيَّانِ ومنْ كَانَ مِنْ أهْلِ الصَّدقَة دُعِيَ مِنْ باب الصَّدقَةِ » قال أبو بكرٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : بأَبي أَنت وأُمِّي يا رسولَ اللَّه ما عَلى مَنْ دُعِي مِنْ تِلكَ الأَبْوابِ مِنْ ضَرُورةٍ ، فهلْ يُدْعى أَحدٌ مِنْ تلك الأَبْوابِ كلِّها ؟ قال : « نَعَم وَأَرْجُو أَنْ تكُونَ مِنهم » متفقٌ عليه .

1219. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Allah yolunda çift sadaka veren kimse, cennetin muhtelif kapılarından, 'Ey Allah'ın (sevgili) kulu! Burada hayır ve bereket vardır', diye çağırılır. Sürekli namaz kılanlar namaz kapısından, mücahidler cihad kapısından, oruçlular reyyân kapısından, sadaka vermeyi sevenler de sadaka kapısından (cennete girmeye) davet edilirler**."

Ebû Bekir *radıyallahu anh*:

- Anam babam sana kurban olsun ey Allah'ın Resulü! Gerçi bu kapıların birinden çağrılan kimsenin diğer kapılardan çağırılmaya ihtiyacı yoktur ama, bu kapıların hepsinden birden çağrılacak kimseler de var mıdır? dedi.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Evet, vardır. Senin de o bahtiyârlardan olacağını ümit ederim"** buyurdu.

Buhârî, Savm 4, Cihâd 37, Bed'u'l-halk 9, Fezâilü ashâbi'n-Nebî 5; Müslim, Zekât 85, 86. Ayrıca bk.Tirmizî, Menâkıb 16; Nesâî, Zekât 1, Cihâd 20, Sıyâm 43

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1220- وعن سهلِ بنِ سعدٍ رضي اللَّه عنهُ عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ فِي الجَنَّة باباً يُقَالُ لَهُ : الرَّيَّانُ ، يدْخُلُ مِنْهُ الصَّائمونَ يومَ القِيامةِ ، لا يدخلُ مِنْه أَحدٌ غَيرهُم ، يقالُ: أَينَ الصَّائمُونَ ؟ فَيقومونَ لا

يدخلُ مِنهُ أحَدٌ غيرهم ، فإِذا دَخَلوا أغلِقَ فَلَم يدخلْ مِنْهُ أَحَدٌ» متفقٌ عليه .

1220. Sehl İbni Sa'd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Cennette reyyân denilen bir kapı vardır ki, kıyamet günü oradan ancak oruçlular girecek, onlardan başka kimse giremeyecektir. Oruçlular nerede? diye çağrılır. Onlar da kalkıp girerler ve o kapıdan onlardan başkası asla giremez. Oruçlular girince o kapı kapanır ve bir daha oradan kimse girmez."

Buhârî, Savm 4; Müslim, Sıyâm 166. Ayrıca bk. Nesâî, Sıyâm 43; İbni Mâce, Sıyâm 1

Açıklamalar

Birinci hadisteki **çift sadaka**, bazı rivayetlerde iki koyun, iki sığır, iki dirhem diye aynı maldan, aynı cinsten iki sadaka şeklinde açıklanmıştır. Bu ifadeden, sadaka vermeye mümkün olduğunca devam eden kimselerin kastedilmiş olma ihtimali bulunmaktadır, hatta bu ihtimal daha da kuvvetli gözükmektedir.

Sadaka vermeyi ve iyilik yapmayı bir çeşit alışkanlık haline getirmiş olan kimseler muhtelif cennet kapılarının her birinden ayrı ayrı davet edileceklerdir. Yani namaz, cihad ve sadaka gibi ibadet ve iyilikleri sürekli yapanlar bu ibadetlere ayrılmış kapılardan çağrılacaklardır. Oruçluların, diğer bir ifadeyle oruç tutmaya özel önem verenlerin, çok oruç tutanların **reyyân** isimli kapıdan çağırılması ise, onlara özel bir ikrâmdır. Zira reyyân, "atşân"ın tam karşıtı bir anlam ifade etmektedir. Atşân, "susuzluktan yanmış"; reyyân, "suya kanmış" demektir. Yalnızca dünyada oruç tutarken susuzluk çekenlerin bu kapıdan girecek olmaları ve o kapıdan onlardan başka hiç kimsenin giremeyecek olması ikinci hadiste bildirilen gıpta edilmeye lâyık bir üstünlüktür. Hatta o kapıdan girenlerin asla susuzluk yüzü görmeyeceği, *"Kim bu kapıdan girerse, sonsuza dek susuzluk hissi duymaz"* diye açıkça müjdelenmiştir (bk. İbni Mâce, Sıyâm 2; Nesâî, Sıyâm 43). Hiç şüphesiz bu ayrıcalık oruç ibadetinin, diğer ibadetler arasındaki yerini ve kıymetini göstermektedir.

Birinci hadiste, iyilik ve hayır çeşitlerinin hemen hemen hepsinde özel bir gayreti bulunan Hz. Ebû Bekir'in, cennete girme sonucunu değiştirmemesine rağmen, bütün cennet kapılarından birden çağrılacak kimselerin de bulunup bulunmadığını sorması, gerçekten yerinde bir sorudur. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in soruya olumlu cevap vermesi ve özellikle Hz. Ebû Bekir'in o bahtiyârlardan olduğunu bildirmesi hem bir müjde hem de ümmete yönelik büyük bir teşviktir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Aynı cinsten çift sadaka veren sürekli hayır yapan kimseler, cennetin muhtelif kapılarından cennete girmeye davet edileceklerdir.

2. Cennetin reyyân kapısından sadece oruçlular gireceklerdir.

3. Hz. Ebû Bekir, bütün cennet kapılarından birden davet edilecek bahtiyârlardandır.

1221- وعَنْ أَبي سَعيدٍ الخُدْريِّ رَضيَ اللَّه عنهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ : « مَا مِنْ عبْدٍ يصُومُ يَوماً في سبِيلِ اللَّه إِلاَّ باعَدَ اللَّه بِذلك اليَومِ وجهَهُ عَن النَّارِ سبعينَ خرِيفاً » متفقٌ عليه .

1221. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Allah rızâsı için bir gün oruç tutan kimseyi Allah Teâlâ, bu bir günlük oruç sebebiyle cehennem ateşinden yetmiş yıl uzak tutar.**"

Buhârî, Cihâd 36; Müslim, Sıyâm 167-168. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 3; Nesâî, Sıyâm 44,45; İbni Mâce, Sıyâm 34, Fiten 13

Açıklamalar

Hadîs-i şerîf, metindeki **fî sebîlillâh** kaydından dolayı, *"düşmanla savaşırken oruç tutan kimseler"* olarak yorumlandığı gibi, savaş hali olsun olmasın Allah rızâsı için bir gün oruç tutan kimseler hakkında da geçerli sayılmıştır. Nitekim bu ayırımı hadisi rivayet eden hadisçilerde de görüyoruz. Buhârî ve Tirmizî, onu *cihad* ve *fezâilü'l-cihâd* bölümlerinde naklederken, Müslim, Nesâî ve İbni Mâce *oruç* bahsinde zikretmişlerdir.

Savaş esnasında oruç tutmak mücâhide hem cihad hem de oruç sevabını kazandırır. Ancak bu, oruç tutmanın mücahidi olumsuz yönde etkilememesi halinde geçerlidir. Oruçtan etkilenecek mücahidin oruç tutmaması evlâ ve efdaldir. Çünkü cihad başlı başına büyük güçlükleri olan ve başarılması gereken üstün bir görevdir.

Allah yolunda yani Allah rızâsı için bir gün oruç tutan kimsenin yetmiş yıl cehennem azabından uzak tutulması, o kişinin cehennemde yakılmaması anlamındadır. Bazı rivayetlerde bu mesâfe yüz veya beş yüz yıl şeklinde geçmektedir. Yetmiş yıllık mesâfe bunların asgarisi olarak düşünülecek olursa, oruç tutanın durumuna göre bu mesâfenin yüz ya da beş yüz yıllık bir uzaklığı da kapsayabileceği anlaşılmış olur. Oruç tutan kişinin cehennemden uzak tutulacağı süre ve mesâfe ile ilgili olarak on beş kadar sahâbînin rivayeti bulunmaktadır.

Hadiste yıl karşılığı olarak güz mevsimi anlamındaki "**harîf**" kelimesi kullanılmıştır. Fakat Araplar bu kelimeyi genellikle bir mevsim için değil bütün bir yıl için kullanırlar.

Hadis 1342 numara ile "Cihâd" konusunda tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda O'nun rızâsı için oruç tutmak pek faziletli bir ibadettir.
2. Oruç, cehennem azâbından kurtuluşa vesiledir.
3. Kendi rızâsı için ibadet eden kullarına Allah Teâlâ'nın ikramı büyük olacaktır.

1222- وعنْ أَبي هُرَيرةَ رضيَ اللَّه عنهُ ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَاناً واحْتِساباً ، غُفِرَ لَهُ ما تَقَدَّمَ مِنْ ذنْبِهِ » متفقٌ عليه .

1222. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallalllahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kim, faziletine inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek ramazan orucunu tutarsa, geçmiş günahları bağışlanır.**"

Buhârî, Îmân 28, Savm 6; Müslim, Sıyâm 203, Müsâfirîn 175. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 1, Savm 57; Tirmizî, Savm 1, Cennet 4; Nesâî, Sıyâm 39; İbni Mâce, İkâmet 173, Sıyâm 2, 33

Açıklamalar

Amel ve ibadetlerin makbul olabilmesi için iki önemli şart vardır. Bunlardan birincisi Allah'a iman; ikincisi, ihlâs ve samimiyet. Yani bir işi Allah rızâsını gözeterek, karşılığını sadece Allah'tan bekleyerek yapmak, riyâ ve gösterişe kaçmamak. Bu iki husus hadisimizde **iman ve ihtisab** kelimeleriyle ifade buyurulmuştur.

“İnsan, inanmadan nasıl ibadet eder?” diye bir soru akla gelebilir. Doğrudur. Ne var ki, gerçekten inanmadığı halde inanmış görünüp şu veya bu gerekçeyle birtakım güzel işler ve ibadetler yapanların varlığı da bir gerçektir. Öte yandan insan, bir şeyin hak ve doğru olduğuna inanır ve yapar. Fakat ihlâs ve samimiyetle değil, riyâ, gösteriş, korku, itibar vs. gibi birtakım geçici gerekçelerle yapar. Bu tür davranışlar her ne kadar ibadet ve iyilik gibi görünse de, onları işleyeni maksadına ulaştırıcı nitelik ve kıvama sahip değildir. Daha açık bir ifadeyle bu davranışlar makbul değildir. İşte hadisimiz işin çok önemli olan bu yönüne dikkat çekmekte, ramazan orucunu, onun farziyyetine, faziletine, faydasına yürekten inanarak ve karşılığını sadece Allah'tan bekleyerek yani tam bir ihlâs ve samimiyetle tutan kimselerin, geçmiş günahlarından arındırılacaklarını müjdelemektedir. Âlimler "geçmiş günahları" ifadesini küçük günahlar diye yorumlamışlardır. Müellifimiz Nevevî'nin belirttiğine göre bazı fakihler, küçük günah bulunmadığı takdirde ramazan orucunun büyük günahları hafifletebileceğini söylemişlerdir.

*"Kim ramazan orucunu tutarsa... "*ifadesinden açıkça anlaşılacağı gibi, ramazanın tamamını tutarsa demektir. Hadisimizdeki müjde, acaba "oruç" denebilecek en az miktarı, söz gelimi, bir günü oruçlu geçiren kimse için de söz konusu mudur? Değildir. Ancak hadisimizdeki iki şarta uyarak başladığı ramazan orucuna, hastalık vs. gibi meşrû bir sebeple devam edemeyenler, başlangıçtaki niyet ve davranışları sebebiyle bu müjdeli hükme dahildirler. Ayrıca bu ve benzeri bağışlanma müjdeleri sadece günahkârlar için geçerli de sanılmamalıdır. Bağışlanacak günahı olmayan kimseler için de derecelerinin yükselmesine sebeptir. Nitekim peygamberler bu durumdadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ramazan orucunu inanarak ve karşılığını Allah'tan umarak tutmak, geçmiş günahlardan arınma sebebidir.

2. Allah'a iman etmek ve mükâfatını O'ndan beklemek (ihtisab) her ibadetin sıhhat ve makbuliyet şartıdır.

1223- وعنهُ رضيَ اللَّهُ عنهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إِذا جَاءَ رَمَضَانُ ، فُتِّحَتْ أَبْوَابُ الجنَّةِ ، وغُلِّقَت أَبْوَابُ النَّارِ ، وصُفِّدتِ الشياطِينُ » متفقٌ عليه .

1223. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ramazan ayı girdiğinde cennet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar bağlanır.**"

Buhârî, Savm 5, Bed'ul-halk 11; Müslim, Sıyâm 1, 2, 4, 5

Açıklamalar

Ramazan ayının mânevî hayatımıza kazandırdığı ve dolayısıyla günlük yaşantımıza getirdiği rahmet ve güzelliği üç cümlecikle ortaya koyan hadisimiz, bizi ramazan ve oruç iklimine hem hazırlamakta hem de ısındırmakta ve böylece umutlanmamıza vesile olmaktadır.

Hadisin ilk cümlesinde açıldığı bildirilen **cennet kapıları**, başka bazı rivayetlerde, **rahmet kapıları** ve **gök kapıları** olarak geçmektedir. Aslında bu üç tanımlama, aynı şeyin farklı anlatımından ibarettir. Zira netice itibariyle gök kapıları rahmet kapıları, rahmet kapıları da cennet kapıları anlamındadır.

Cennet kapılarının açılması, ilâhî rahmetin her zamankinden daha büyük çapta hayatı kaplaması demektir. Bunun tabii sonucu cehennem kapılarının kapanmasıdır. Cehennem kapılarının kapanması ise, cehennem davetçisi şeytanların faaliyet alanlarının daraltılması, etkilerinin kısıtlanması demektir. Bütün bunlar da ramazan ayında topluca ve toplumca daha derinden ve yaygın olarak yaşanmaya başlanan temiz dînî hayatın bir bakıma sebebi, bir bakıma da sonucudur.

Neticede hadisimiz, ramazan ikliminin, mü'minlerin maddî ve mânevî hayatına kazandırdığı değişimi, rahmet, bereket ve mutluluk havasını anlatmaktadır. Yoğun olarak kulluk yapılan bir mevsimin fazileti, şeytanların olumsuz etkilerinden büyük ölçüde sıyrılma, günahlardan sakınma ve rahmete ulaşma imkânlarında kendisini göstermektedir. O halde bu müsait ortamdan mümkün olduğunca yararlanmaya çalışmak herhalde yapılabilecek en akıllıca iştir. Ramazan ayı geldiğinde toplumda gördüğümüz güzellik, bereket ve mânevî havanın nereden kaynaklandığını hadisimizde bulmaktayız. Bu sebeple hadiste belirtilen hususlar iman hayatımız ve iki dünya mutluluğumuz bakımından son derece önem taşımaktadır. Ramazanı hayatımızda daha büyük ölçüde etkili kılacak davranışlarda bulunmak bize düşen görev olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ramazan, af, rahmet ve sevabın arttığı, şeytanların etki ve saptırmalarının azaldığı ve dolayısıyla cehennem kapılarının kapandığı bir ay ve müstesna bir zamandır.

2. Kulluk yoğun zaman ve mekânların, rahmet ve bereketi topluca gösterilecek gayretlerle daha da arttırılabilir.

1224- وعنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « صُومُوا لِرُؤْيَتِهِ ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤيَتِهِ ، فإِن غمي عَليكم ، فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبانَ ثَلاثينَ » متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري .

وفي روايةِ مسلم : « فَإِن غُمَّ عَليكم فَصُوموا ثَلاثِينَ يَوْماً » .

1224. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ramazan hilâlini görünce oruç tutunuz. Şevval hilâlini görünce de oruca son veriniz. Ramazanın başlangıcı bulutlu bir güne rastlarsa, şâbanı otuza tamamlayınız**."

Buhârî, Savm 11; Müslim, Sıyâm 4, 7, 8, 17-20. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 5; Nesâî, Sıyâm 8; İbni Mâce, Sıyâm 7

Bu, Buhârî'nin rivayetidir. Müslim'in rivayetinde şöyle buyurulmaktadır: "**Eğer şevval ayının başlangıcı bulutlu olursa, orucu otuza tamamlayınız**."

(Bu rivayet için de ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sıyâm 7; Nesâî, Sıyâm 10; İbni Mâce, Sıyâm 7)

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde ramazanla beraber gelen ve diğer gün ve aylardan farklı olan imkân, bereket, rahmet ve mağfiretten bahsedilmişti. Ramazan ayına ait olan bu ayrıcalıkları yaşayabilmek için, bu ayın girdiğinin nasıl anlaşılacağı herhalde bütün mü'min gönül ve kafaları haklı olarak meşgul edecektir. Çünkü bu büyük fırsatın kaçırılmaması gerekir.

İşte bu hadiste Efendimiz, ümmetin bu merakını gideriyor ve ramazan ayının başlangıcının ve bitiminin nasıl belirlenebileceğini açıklıyor. Özellikle o günkü şartlarda herkes tarafından bilinen bir hadiseye işaret ediyor. Aylar, hilalin görünmesi (**rü'yet-i hilâl**) ile tesbit ediliyor. Ramazan için de aynı ölçü kullanılacaktır. Ramazan ayının girdiğini belirleyen hilalin gözle görülmesi ve bunun şahitler ile delillendirilmesi halinde oruca başlanacaktır. Ancak hilâlin görülmesine engel olabilecek bir ihtimal akla gelmektedir. Şayet hava bulutlu olur da hilâli gözetlemek ve görmek mümkün olmazsa, ne yapılacaktır? Bunun da çaresi, ramazandan önceki ay olan şâbanı, otuza tamamlamaktır. Kamerî takvime göre bir ay, otuz günden fazla olamaz. Önceki ayı, olması muhtemel en uzun süresine tamamladıktan sonra, acaba ramazan hilâli çıktı mı, çıkmadı mı şüphesi ortadan kalkacak, tereddüte mahal kalmayacaktır. Aynı şey ramazanın bitimi için de geçerlidir. Bu defa ramazandan sonraki ay olan şevvâlin hilâlini görmek mümkün olamazsa, orada da yapılacak işlem ramazanı otuza tamamlamaktır.

Her iki rivayet, ümmete ramazanın başlangıcı ve bitimi gibi iki önemli noktada çok tabii olarak tam bir kesinlik ve itminan sağlamaktadır. Müslümanları şüphe içinde ibadet yapmış olmak gibi bir mânevî sıkıntıdan kurtarmaktadır.

Rü'yet-i hilâlin esas alınmasına rağmen, onun mümkün olmadığı hallerde, önceki ayın otuza tamamlanması, hesabın devreye girmesi demektir. Bu da ramazan ayının başlangıç ve sonunun tesbitinde *rü'yet öncelikli bir hesaplama yöntemi*nin meşrûiyetini ortaya koymaktadır.

Dînî günlerin başlangıçlarının tesbiti konusunda son yıllarda İslâm ülkeleri arasında yaşanan farklılıklar ve "birlikte hareket etmeye" yönelik teşebbüsler henüz ümmetin tamamını kapsayacak bir noktaya getirilebilmiş değildir. Hesap mı, rü'yet mi gibi bir ikileme girme yerine bu iki ölçünün birlikte kullanılması yoluna gidilse, her halde hadisimizin gösterdiği yol takip edilmiş olacaktır. İbadetlerde ümmetin birlikte hareket etmesinin azameti, her türlü siyasal kaygıların üzerindedir. İslâm ülkeleri bu noktayı dikkate aldıkları takdirde uygulama farklılıkları ortadan kalkacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sünnet, ümmetin meselelerini en tabii ve kolay yoldan çözümleme ölçüsüdür.
2. İbadetler şek ve şüphe üzerine bina edilemez. Kesinlik ve itminan aranır.
3. Kesinlik gözlemle sağlanamazsa, hesaplamalarla bunun temini yoluna gitmek mümkündür.
4. Önemli olan ramazan gibi müstesna bir mevsimin başladığını ve bittiğini tesbit etmek ve onu öngörülen istikamette değerlendirmektir.

218- باب الجود وفعل المعروف والإكثار من الخير في شهر رمضان والزيادة من ذلك في العشر الأواخر منه

RAMAZANDA CÖMERTLİK

RAMAZANDA CÖMERT DAVRANMAK, İYİLİK YAPMAK, ÇOK HAYIR İŞLEMEK VE ÖZELLİKLE SON ON GÜNÜNDE BUNLARI DAHA DA ARTTIRMAK

Hadisler

1225- وعن ابن عباس ، رضِيَ اللهُ عَنْهُمَا ، قالَ : كَانَ رَسُولُ اللَهِ ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم ، أَجْوَدَ النَّاسِ ، وَكَانَ أَجْوَدُ مَا يَكُونُ في رَمَضَانَ حِينَ يَلْقَاهُ جِبْرِيلُ ، وَكَانَ جِبْرِيلُ يَلْقَاهُ في كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْ رَمَضَانَ فَيُدَارِسُهُ القُرْآنَ ، فَلَرَسُولُ اللهِ ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم ، حِينَ يَلْقَاهُ جِبْرِيلُ أَجْوَدُ بِالخَيْرِ مِنَ الرِّيحِ المُرْسَلَةِ »متفقٌ عليه .

1225. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûllullah *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların en cömerdi idi. Onun en cömert olduğu anlar da ramazanda Cebrâil'in, kendisi ile buluştuğu zamanlardı. Cebrâil *aleyhisselâm*, ramazanın her gecesinde Hz. Peygamber ile buluşur, (karşılıklı) Kur'an okurlardı. Bundan dolayı Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Cebrâil ile buluştuğunda, esmek için engel tanımayan bereketli rüzgârdan daha cömert davranırdı."

Buhârî, Bedü'l-vahy 5, 6, Savm 7, Menâkıb 23, Bed'ul-halk 6, Fezâilü'l-Kur'ân 7, Edeb 39; Müslim, Fezâil 48, 50. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 15; Nesâî, Sıyâm 2; İbni Mâce, Cihâd 9

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1226- وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ : « كَانَ رَسُولُ اللهِ ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم ، إِذَا دَخَلَ العَشْرُ أَحْيَى اللَّيْلَ ، وَأَيْقَظَ أَهْلَهُ ، وَشَدَّ المِئْزَرَ » متفقٌ عليه .

1226. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Ramazan ayının son on günü girdiğinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleri ihyâ eder, ev halkını uyandırır, ibadete soyunarak eşleriyle ilişkiyi keserdi.

Buhârî, Leyletül-kadr 5; Müslim, İ'tikaf 7. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Ramazan 1; Nesâî, Kıyâmu'l-leyl 17; İbni Mâce, Sıyâm 57

Açıklamalar

Mevsiminde veya zamanında yapılan iş, iyilik ve ibadetin değeri iki sebepten dolayı büyüktür. Birincisi, yapılanın iyilik ve ibadet olması; ikincisi, "tam zamanında" yapılmış olmasıdır.

Öte yandan Hz. Peygamber'in her konuda olduğu gibi bu iki hususu değerlendirmede de bütün insanlardan önde bulunduğu muhakkaktır. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ*, bu rivayetinde Efendimiz'in cömertliğiyle ilgili bir gözlemini bize nakletmekte, onun, halkın en cömerdi olduğu gerçeğini belirttikten sonra, bu cömertliğin zirveye ulaştığı zamanı ve sebebini haber vermektedir. Bu da, ramazan ayında, Cebrâil *aleyhisselâm'*ın her gece gelip kendisiyle Kur'an mukabele etmesidir. İbn Abbâs, Efendimiz'in cömertliğindeki bu artışı, engel tanımayan ve hızla esen rüzgâra benzetiyor. Bu benzetme, cömertlikte rüzgârdan daha süratli olduğu, rüzgârın rahmet bulutlarını toplayıp ihtiyaç sahiplerine ulaştırması, hızla esen rüzgârın durgunca esen rüzgârdan daha fazla yol alarak daha çok yerlere ulaşması gibi özelliklerden kaynaklanmaktadır. Bu sebeple de yerinde ve güzel bir benzetmedir.

Bilinen bir gerçektir ki Resûl-i Ekrem Efendimiz ramazan gelince kelimenin tam anlamıyla "kulluğa soyunur", zikri, Kur'an okumayı, hayır hasenat yapmayı artırırdı. Ramazanın son on gününde de **i'tikâf** yapardı. Onun bu âdeti muhtelif sahâbîler tarafından nakledilmiştir. Nitekim 1196 numara ile de geçmiş olan **ikinci hadîs-i şerîf**, Hz. Âişe vâlidemizin konuya ait müşâhedesini yansıtmaktadır: *Ramazan ayının son on günü girdiğinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geceleri ihya eder, ev halkını uyandırır, ibadete soyunur ve eşleriyle ilişkiyi keserdi*.

Kısaca bir daha belirtecek olursak Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ramazan ayında artan cömertliğinin iki ana sebebi olduğu anlaşılmaktadır. Birisi, Cebrâil *aleyhisselâm* ile karşılaşmak. İkincisi Cebrâil *aleyhisselâm* ile Kur'an mukâbele etmek, yani karşılıklı Kur'an okumak... Ayrıca ramazanın son on gününde ibadeti arttırması da "**bin aydan daha hayırlı**" Kadir gecesinin bu on gün içindeki tek gecelerde bulunmasından ve o gecenin ihyâsına ümmetin dikkatini çekmek istemesinden dolayıdır.

Bu iki hadiste dikkatlerimize sunulan Efendimiz'in fiilî sünneti, ramazanda nasıl hareket etmemiz gerektiği konusuna tam bir açıklık getirmektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem insanların en cömerdi idi.

2. Efendimiz'in cömertliği ramazan ayında bir kat daha artardı.

3. Ramazanda sâlih kişileri ziyaret etmek ve Kur'an okumak çok sevaptır.

4. Kur'an'ı ramazanda her zamankinden daha fazla okumak müstehaptır.

5. Ramazanın son on gününde her türlü iyilik ve ibadeti arttırıp geceleri ihyâ etmeye çalışmak, Hz. Peygamber'in izini takip etmek anlamına gelir.

219- باب النَّهْي عن تقدّم رمضانَ بصوم بعد نصف شعبان إلاَّ لمن وصله بما قبله ، أو وافق عادةً له بأن كان عادته صوم الاثنين والخميس فوافقه

ŞÂBAN ORUCU

ŞÂBAN AYI'NIN ONBEŞİNDEN SONRA RAMAZANI KARŞILAMAK İÇİN ORUÇ TUTMANIN YASAKLANMASI, ANCAK ŞÂBANI BÜTÜNÜYLE ORUÇLU GEÇİRENİN VEYA PAZARTESİ-PERŞEMBE GÜNLERİ GİBİ
BELLİ GÜNLERDE ORUÇ TUTMAYI ÂDET EDİNMİŞ OLAN KİMSENİN TUTABİLECEĞİ

Hadisler

1227- عن أَبي هُريرة رضيَ اللَّه عَنْهُ ، عن النبيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يتَقَدَّمَنَّ أَحَدُكمْ رَمَضَانَ بِصَوم يومٍ أَوْ يومَيْنِ ، إِلاَّ أَن يَكونَ رَجُلٌ كَانَ يصُومُ صَوْمَهُ ، فَلْيَصُمْ ذلكَ اليوْمَ» متفقٌ عليه .

1227. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Sizden biriniz bir-iki gün öncesinden oruç tutarak ramazanı karşılamaya kalkmasın. Ancak belli günlerde oruç tutmayı âdet edinmiş olan kimse, o gün orucunu tutsun.**"

Buhârî, Savm 5, 14; Müslim, Sıyâm 21. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 7, 11; Tirmizî, Savm 2, 4, 38; Nesâî, Sıyâm 13, 31, 32, 38; İbni Mâce, Sıyâm 5

1230 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1228- وعن ابن عباس ، رضيَ اللَّه عنهما ، قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَصُومُوا قَبْلَ رَمَضَانَ ، صُومُوا لِرُؤْيتِهِ ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَتِهِ ، فَإِنْ حالَتْ دُونَهُ غَيَايةٌ فأَكْمِلوا ثَلاثِينَ يوماً » رواه الترمذي وقال : حديث حسنٌ صحيحٌ . « الغَيايَة » بالغين المعجمة وبالياءِ المثناةِ من تحت المكررةِ ، وهِي : السَّحَابةُ .

1228. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ramazandan** (bir-iki gün) **önce oruç tutmayınız. Ramazan hilâlini gördüğünüzde oruca başlayınız; şevvâl hilâlini gördüğünüzde oruca son veriniz. Hilâli görmenize bulut mani olacak olursa, günü otuza tamamlayınız.**"

Tirmizî, Savm 5 . Ayrıca bk. Nesâî, Sıyâm 13

1230 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1229- وعنْ أَبي هُريْرَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا بَقِيَ نِصْفٌ مِنْ شَعْبانَ فَلا تَصُومُوا » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ صحيحٌ .

1229. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Şâbanın ikinci yarısında oruç tutmayınız**."

Tirmizî, Savm 37. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 13.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1230- وَعَنْ أَبي اليَقظَان عمارِ بنِ يَاسِرٍ رضيَ اللَّه عنْهما ، قال : « مَنْ صَامَ اليَومَ الَّذِي يُشَكُّ فِيهِ فَقَدْ

عَصَى أبا القَاسِمِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسن صحيحٌ .

1230. Ebü'l-Yakzân Ammâr İbni Yâsir *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Ramazandan olup olmadığı belli olmayan günde (yevmü'ş- şek) oruç tutan kişi, Ebü'l-Kâsım *sallallahu aleyhi ve sellem*'e isyân etmiş olur.

Ebû Dâvûd, Savm 10; Tirmizî, Savm 3. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 3

Açıklamalar

Ramazân-ı şerîfi karşılamak maksadıyla, şâban ayının son yarısında ve özellikle ramazandan bir-iki gün önce oruç tutmayı yasaklayan bu dört hadis, ramazan orucuna başlamayı -tâbir câizse- garanti altına almayı, farz orucu nâfilelerle karıştırmamayı hedeflemektedir. Bu hadisler asıl faziletin, nâfileyi nâfile olarak, farzı da farz olarak uygulamakla elde edileceği fikrini pekiştirmektedir. Şimdi bu dört hadisi tek tek ve birbirleriyle ilgileri açısından ele alalım.

Birinci hadiste, Peygamber Efendimiz, ramazanı karşılamak maksadıyla bir-iki gün öncesinden nâfile oruç tutulmasını yasaklıyor. Bu yasağın tek istisnası, her ayın belli günlerinde oruç tutmayı âdet edinmiş olan kimsedir. Böyle birinin oruç tuttuğu gün, ramazandan önceki bir-iki güne denk gelmişse, o kişinin, alışkanlığını bozmamak için o gün oruç tutmasına müsaade edilmektedir. Çünkü aslolan, başlanmış olan ibadetlerin sürdürülmesidir. Böyle bir âdeti olmayanlar için nâfile mi ramazan orucu mu karışıklığı söz konusu olur. Ayrıca farz olan ramazan orucuna tam zamanında dinç olarak başlanabilmesi için "ramazanı karşılama" niyetiyle de olsa, bir-iki gün öncesinden oruç tutulması, hadisin ifadesiyle söyleyecek olursak, *"ramazanın önüne geçilmesi"* uygun görülmemiştir. Bunun sebebi, geçmiş bazı ümmetlerin düştüğü hataya düşülmesini önlemektir. Çünkü onlar, farz olan oruç günlerini, kendi ilâveleriyle artırmışlar sonra da emredilmiş olan farzı bile yerine getirmemişlerdir. Hadisimizin getirdiği yasak, bu tür bir aşırılığa düşülmemesi için köklü bir tedbirdir.

İkinci hadiste bu durum daha açık ve net ifadelerle ortaya konmakta, ramazandan önce "Belki ramazan ayı girmiştir" gibi bir düşünce ile de olsa,

oruç tutulması yasaklanmaktadır. "İhtiyat" ya da "tedbir" gibi gözüken, fakat "şüphe"ye dayalı olan bu tür hareketlere girilmesi hoş karşılanmamaktadır. Ramazan orucuna ramazan ayının hilâli görülünce başlanması, şevval ayı hilâli görülünce de oruca son verilmesi, kesin bir ifade ile anlatılmaktadır. Geriye tek bir ihtimal kalmaktadır. O da ramazandan önceki gün hava bulutlu olur da hilâli gözetlemek ve görmek mümkün olmazsa ne yapılacaktır? Onun da cevabı çok açıktır. Kamerî ayların en fazla otuz gün oldukları dikkate alınarak, şâban ayı otuza tamamlanır, sonraki gün hilâli hâlâ görmek mümkün olmasa bile, artık ramazan orucuna başlanır. Aynı şekilde şevval hilâli de havanın kapalı oluşu sebebiyle görülemeyecek olursa, bu defa da ramazan ayı otuza tamamlanır ve sonraki gün bayram edilir. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in ifade buyurdukları bu çözüm, hem pek tabii ve kolay hem de son derece gerçekçidir. İhtiyata en uygun, her zaman ve her yörede geçerli bir çözümdür.

Her iki hadîs-i şerîfte de ramazan ayının girmiş olduğu kanaatine kesinlikle varıldıktan sonra ramazan orucuna başlanması gerektiği üzerinde ısrarla durulmakta ve bunun yolu gösterilmektedir.

Üçüncü hadis, bu durumu biraz daha sağlama almakta, şâban ayının son yarısına gelindiğinde nâfile oruç tutulmamasını emretmektedir. Hiç şüphesiz bu yasak, belli günlerde nâfile oruç tutma alışkanlığı olmayanlar ve üç ayları oruçlu geçirmeyenler içindir. Şâban ayının son on beş gününe kadar oruç tutmayan, tam ramazana yaklaşıldığı bir dönemde oruç tutmak isteyenlere yönelik bir kısıtlamadır. Çünkü ramazana, güçlü ve istekli bir şekilde ve ramazan olduğu kesinlikle bilinerek başlanması daha uygundur.

Dördüncü hadis, her ne kadar, Ammâr İbni Yâsir'in görüşünü yansıtıyor gibiyse de bu hadiste, *"ramazandan olup olmadığı bilinmeyen günde oruç tutan kişinin Hz. Peygamber'e isyan etmiş olacağı"* hükmünü vermek, ictihadla ulaşılabilecek bir sonuç değildir. Bu sebeple hadis, hadis usulü ölçülerine göre "**hükmen merfû**'"dur. Yani Hz. Peygamber'den öğrenilmiş bir hükmü bize ulaştırmaktadır. **Yevm-i şek** denilen, ramazanın ilk günü mü yoksa şâbanın son günü mü olduğu kesin olarak bilinemeyen günde oruç tutmanın, **üçüncü hadiste**ki "şâban ayının son yarısında nâfile oruç tutmamak" tavsiyesine karşı çıkmak olacağı için Hz. Peygamber'e

isyan etmek anlamına gelmektedir. "Ne olur ne olmaz, ben tutayım" demek, doğru değildir. Yapılacak iş, şâban ayını otuza tamamlayıp sonraki günü ramazan olarak değerlendirmekten ibarettir. Şüphe ile ibadet olmaz. Hele, ibadetlerimizi kendisinin beyanları doğrultusunda yapmakla yükümlü olduğumuz Sevgili Peygamberimiz'in açık tâlimatı varken, kendiliğimizden bazı uygulamalara girmemiz aslâ doğru değildir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah rızâsı için nâfile olarak tutulacak oruç ile farz olan ramazan orucu birbirine karıştırılmamalıdır.

2. Pazartesi, perşembe veya her ayın belli bazı günlerinde oruç tutma alışkanlığı olmayan kimselerin, durup durup da ramazandan bir-iki gün önce ramazanı karşılıyorum diye oruç tutmaya kalkmaları yasaklanmıştır.

3. Belli zamanlarda nâfile oruç tutma alışkanlığı olanlar ramazandan önceki güne rastlasa da o alışkanlıklarını sürdürebilirler.

4. Yevm-i şekte oruç tutmamak gerekir.

5. Şâban ayında oruç tutmanın fazileti, ikinci yarısında oruç tutmamak kaydıyla düşünülmelidir.

220- باب ما يُقَالُ عِنْدَ رُؤْيَةِ الهِلالِ

HİLÂL GÖRÜLDÜĞÜNDE YAPILACAK DUA

Hadis

1231- عَنْ طَلْحَةَ بنِ عُبْيدِ اللَّهِ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا رَأَى الهِلالَ قَالَ: « اللَّهُمَّ أَهِلَّهُ علَيْنَا بِالأَمْنِ والإِيمَانِ ، وَالسَّلامَةِ والإِسْلامِ ، رَبِّي ورَبُّكَ اللَّه ، هِلالُ رُشْدٍ وخَيْرٍ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1231. *Talha İbni Ubeydullah radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* hilâli gördüğü zaman şöyle dua ederdi:

"**Allahım! Bu hilâli bize emniyet ve iman, selâmet ve İslâm hilâli kıl**. (Ey hilâl!) **Benim rabbim de senin rabbin de Allah'tır**" (Bu, doğruluk ve hayr hilâli olsun).

Tirmizî, Duâ 50

Açıklamalar

Yeni bir ayın başladığını müjdeliyen **hilâl**, ayın ilk üç gecesinde bu adla anılır. Sonraki günlerde alacağı duruma ise, **kamer** adı verilir. Her farklı durumu ve her yeni başlangıcı, dua ve kulluk vesilesi olarak değerlendiren Sevgili Peygamberimiz, hilâli gördüğü zaman, Cenâb-ı Hak'tan onunla başlayan yeni zaman kesitini, her türlü korku ve sıkıntılardan emniyet ve iman üzere devam zamanı kılmasını, bu günlerin huzur, selâmet ve İslâm günleri olmasını dilemektedir. Bu, bir bakıma zâhirî ve bâtınî ya da dinî-dünyevî huzur istemek anlamındadır.

Aslında i h l â l, sesi yükseltmek demektir. Yeni bir ayın başladığının işareti olan hilâlin görünmesi, eskiden insanlar arasında sevinç vesilesi olur, yüksek sesle onu birbirlerine müjdelerlermiş. Bu durum, ayın, ilk üç gecedeki haline **hilâl** denilmesine vesile olmuş. Bu açıklamadan da anlaşıldığı gibi hilâlin göründüğü günler, halk için sevinç zamanlarıdır. O halde sevinç anlarında da duaya ihtiyaç vardır. O vakitler nasıl duaedileceğini Hz. Peygamber bu hadisinde bize öğretmektedir.

Resûl-i Ekrem'in hilâle hitâben *"Benim rabbim de senin rabbinde Allah'tır"* buyurması, hilâl'in de bir yaratıcıya ve bir kadere sahip olduğunu anlatmaktadır. Tabiatıyla bu beyanda, güneş, ay ve yıldızlar gibi gök cisimlerinde olağan üstü güçler var sanarak onlara tapanları reddeden bir mâna da bulunmaktadır. Böylece bir kere daha Allah Teâlâ'nın şerik ve ortağının bulunmadığı yani O'nun mutlak tekliği belirtilmiş olmaktadır. Burada hadisin metni ile ilgili bir hususa da işaret etmekte fayda vardır. Yukarıda parantez içinde tercümesini verdiğimiz kısım, Tirmizî'nin eserinde bulunmamaktadır. Hadisin buraya kaydetmediğimiz diğer kaynaklarında da böyle bir ifade yer almamaktadır. Onun yerine başka bazı dua cümleciklerinin geçtiği rivayetleri var ise de "**hilâlü rüşdin ve hayrin"** cümlesi bulunmamaktadır. Muhtemelen Nevevî bu cümleciği bizim ulaşamadığımız herhangi bir rivayetten almıştır.

Hadîs-i şerîf, daima dua ve niyazda bulunmanın, mü'mindeki uyanıklığın bir dışa vurumu (tezahürü) olduğunu tesbit etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Gök ve yer olaylarıyla ilgili durum değişiklikleri anında dua yapmak güzel bir davranış olur.

2. Her fırsatı, kulluğu itiraf ederek ve sağlık-sıhhat, bereket, iman ve İslâm gibi meziyet ve nimetlerin devamını isteyerek değerlendirmek gerekir.

3. Hiçbir yaratığa, asla hakkı olmayan yaratıcı konumu vermemek lâzımdır. Her şeyin Rabbi Allah'tır.

221- باب فَضْلِ السُّحورِ وتأخيرِهِ ما لم يَخْشَ طُلُوع الفَجْرِ

SAHURUN FAZİLETİ

SAHURUN FAZİLETİ VE ŞAFAK SÖKMESİNDEN KORKULMADIĞI SÜRECE SAHUR YEMEĞİNİN GECİKTİRİLMESİ

Hadisler

1232- عنْ أَنسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تَسَحَّرُوا فَإِنَّ في السُّحُورِ بَركَةً » متفقٌ عليه .

1232. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Sahur yapınız, zira sahurda bolluk-bereket vardır.**"

Buhârî, Savm 20; Müslim, Sıyâm 45. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 17; Nesâî, Sıyâm 18,19; İbni Mâce, Sıyâm 22

1235 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1233- وعن زيدِ بن ثابتٍ رَضيَ اللَّه عَنْهُ قال : تَسحَّرْنَا مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ثُمَّ قُمْنَا إِلى

الصَّلاةِ . قِيلَ : كَمْ كانَ بَيْنَهُمَا ؟ قال : قَدْرُ خَمْسونَ آيةً . متفقٌ عليه .

1233. Zeyd İbni Sâbit *radıyallahu anh* dedi ki: Biz Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte sahur yemeği yedik sonra da sabah namazını kıldık.

Sahur yemeği ile sabah namazı arasında ne kadar zaman geçti? diye soruldu. " Elli âyet okuyacak kadar" cevabını verdi.

Buhârî, Savm 19; Müslim, Sıyâm 47. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 14; Nesâî, Sıyâm 21,22; İbni Mâce, Sıyâm 23.

1235 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1234- وَعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضيَ اللَّهِ عَنْهُمَا ، قالَ : كانَ لِرسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُؤَذِّنَانِ : بلالٌ وَابْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ . فَقَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ بلالاً يُؤَذِّنُ بِلَيْلٍ ، فَكُلُوا وَاشْرَبُوا حتَّى يُؤَذِّنَ ابْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ » قَالَ : وَلَمْ يَكُنْ بَيْنَهُمَا إِلاَّ أَنْ يَنْزِلَ هذا وَيَرْقَى هذا ، متفقٌ عليه .

1234. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* dedi ki, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in iki müezzini vardı: Bilâl ve İbni Ümmü Mektûm. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Bilâl geceleyin erkence ezan okur. Siz İbni Ümmü Mektûm ezan okuyuncaya kadar yiyip içiniz.**"

İbni Ömer, *"Bu ikisinin arasındaki zaman, biri inip diğeri çıkıncaya kadar geçen vakitten ibaretti*" demiştir.

Buhârî, Ezân 11, 13, Şehâdât 11, Savm 17; Müslim, Sıyâm 36-39. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 35; Nesâî, Ezân 9-10; İbni Mâce, Sıyâm 30

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1235- وعَنْ عمْرِو بنِ العاص رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « فَضْلُ ما بيْنَ صِيَامِنَا

وَصِيامِ أَهْلِ الكتاب أَكْلَةُ السَّحَرِ » . رواه مسلم .

1235. Amr İbnu'l-Âs *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Bizim orucumuz ile Ehl-i kitabın orucu arasındaki en önemli fark sahur yemeğidir.**"

Müslim, Sıyâm 46. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 15; Tirmizî, Savm 17; Nesâî, Sıyâm 27

Açıklamalar

Ramazan orucunun günlük hayatımıza kazandırdığı önemli güzelliklerden biri de hiç şüphesiz, halkımızın ifadesiyle söylersek, *sahura kalkmak*tır. Bu kalkıştan maksat, "*bir yudum suy ile de olsa*" sahur yapmaktır. Gecenin sonunda yenilen sahur yemeğinin *"mübarek bir yemek"* olduğunu ifade buyuran Peygamber Efendimiz, **birinci hadis**te görüldüğü gibi, bu yemeği teşvik ve tavsiye etmiştir. Gerekçe olarak da sahura kalkıp yemek yemekte bereket ve bolluk olduğunu bildirmiştir. Tek kelime ile **artış** demek olan **bereket,** mümkündür ki, hem seher vaktinin bereketi, hem de sahura kalkan kimsenin yapacağı ibadet, zikir ve diğer güzel işlerin toplamından meydana gelen bir hayır ve sevap bereketidir. Hatta Peygamber tavsiyesine uymuş olmak da başlı başına bir bereket ve hayır vesilesidir. Ayrıca, sahurda alınacak gıdanın, tutulacak oruca yardımcı olması da bir bereket sayılır. Nitekim Hz. Peygamber bir başka hadiste (İbni Mâce, Sıyâm 23; Hâkim, *Müstedrek*, I, 425) *"Gündüz orucu için sahur yemeğinden, gece namazı için de öğle uykusundan (kaylûle) yararlanın"* buyurmuştur. Sahura kalkıp bir şeyler yiyip içmek farz ya da vâcip değildir. Bu konudaki emir tavsiye anlamındadır. Bu sebeple de sahura kalkmak sünnettir. Yani sahura kalkmadan da oruç tutulabilir. Ancak, sahur yemeği ile ilgili hadislerinde Peygamber Efendimiz'in haber verdiği bereketten nasip alabilmek için kalkıp bir bardak su ile de olsa sahur yapmak lâzımdır.

Peki sahur vakti ne zamandır?

İşte bu soruya da **ikinci ve üçüncü hadisler**de cevap verilmektedir. Büyük sahâbî Zeyd İbni Sâbit, bir keresinde Hz. Peygamber ile sahur

yemeği yediğini ve sonra kalkıp sabah namazını kıldıklarını haber vermektedir. Onun bu tecrübesini nakleden diğer sahâbî Hz. Enes, kendisine sahur yemeği ile sabah namazı arasında ne kadar zaman geçtiğini sormuş, Zeyd de, ne çok uzun ne de çok kısa âyetlerden olmamak kaydıyla ve mûtedil bir okuyuşla elli âyet okuyacak kadar bir sürenin geçtiğini bildirmiştir. Bunun dört dakikalık bir süre demek olduğuna işaret edilmişse de, günümüzde imsakten 18 dakika sonra sabah namazının ilk vakti girmiş, fecr-i sâdık gerçekleşmiş kabul edilmektedir. Sabah namazının efdal olan vakti, imsakten 50 dakika kadar sonradır. Geçmişte bu iki durum (yani sabah namazının ilk ve efdal olan vakti) imsâkiyelerde belirtilirdi. Şimdi ise sadece imsak ve güneşin doğuşu gösterilmektedir.

İkinci hadiste, süre tayininde beden hareketlerini esas almanın mümkün olduğu görülmektedir. Aslında Araplar zamanı genellikle *"koyun sağımı"* süresiyle tahmin ve takdir ederlerdi. Zeyd İbni Sâbit'in bu hadiste sahur yemeği ile sabah namazı arasında geçen zamanı, âyet okuma (*kıraat*) süresi ile takdir etmesi, o vaktin ibadet vakti olmasından dolayıdır. Bu bir irfan ve inceliktir.

Üçüncü hadiste, Peygamber Efendimiz'in sahur vakti ile ilgili bir uygulamasını görmekteyiz. İki müezzininden biri olan Bilâl-i Habeşî, biraz erkence ezan okur, sahura kalkacakları uyandırırdı. İkinci müezzini İbni Ümmü Mektûm ise, sahur vaktinin bitip sabah namazı vaktinin girdiğini ilân etmek için ezan okurdu. Bu ikili uygulama, büyük ihtimalle, daha sonraları özellikle memleketimizde sahura başlama ve bitirme toplarının atılmasına ve bu iki top atımı arasında da ramazan davulu ile müslümanları sahura kaldırma uygulamasına esas teşkil etmiştir.

Ancak bu hadiste râvi İbni Ömer'in, *"İki müezzinin ezanı arasındaki süre, birinin inip diğerinin çıkacağı kadardı"* sözü üzerinde durmak gerekmektedir. Söz doğrudur. Ancak, uygulama farklıdır. Bilindiği gibi Hz. Bilâl, gece vakitlice ezan okuduğu yüksekce yere çıkar, ezanı okur ve orada oturur, zikir ve dua ederek gökyüzünü gözetler, şafağın sökmesini beklerdi. Şafak sökmeye başlayınca iner ve âmâ olan İbni Ümmü Mektûm'a vaktin geldiğini haber verir, o da çıkar hem sahurun bittiğini hem de sabah namazı vaktinin girdiğini ilân eden ezanı okurdu. Böylece bu ikisinin ezanı arasında, kalkıp yıkanacak olanların yıkanacağı, sahur yemeği yiyebileceği

ibadet ve zikir yapacakların bunu yerine getirebilecekleri kadar bir süre bulunurdu. Yoksa İbni Ömer'in sözünün zâhirinden anlaşıldığı gibi Bilâl'in inip İbni Ümmü Mektûm'un çıkacağı kadar bir süre -ki bu, iki-üç dakikalık bir süredir- söz konusu değildir.

Bu iki hadisten anlaşıldığına göre sahuru mümkün olduğunca geciktirmek, maksada daha uygundur. Zaten bilindiği gibi Resûl-i Ekrem Efendimiz, ümmetine en kolay gelecek uygulamaları yeğler ve tavsiye ederdi. Şimdi bir düşünelim; hiç sahur yapmasaydı, şüphesiz bu, müslümanlara zor gelirdi. Özellikle yaz mevsimi gibi uzun günlerde oruç tutmakta son derece zorluk çekilirdi. Yine gecenin yarısında sahur yapacak ve yaptıracak olsaydı, bu da beklenen kolaylığı sağlamaz ve uyku severlere o saatte kalkmak çok zor gelirdi. Netice itibariyle sahurun tamamen terkine sebep olabilirdi. O halde bu durumları dikkate alarak, sünnetteki uygulamaya uyum sağlamış olmak bakımından sahur yemeğini son vaktine kadar geciktirmek uygun olur.

Dördüncü hadis, sahur yemeği uygulamasının ümmet-i Muhammed'e has bir özellik olduğunu belirlemektedir. Ehl-i kitap yani yahudi ve hıristiyanlar ile biz müslümanların oruçları arasında bir çeşit alâmet-i fârika, sahur sünnetidir. Böyle olunca, sahura kalkıp bir yudum su ile de olsa sahur yapmak ayrıca bir önem kazanmaktadır. Sahurun faziletinin bir yönü de onun müslümanlara has olmasıdır. Sahura kalkmak, bu açıdan bakıldığı zaman bize tanınmış olan bu ruhsata, bu bereketli nimete şükür anlamı taşır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ramazan gecelerinde sahura kalkıp bir şeyler yiyip içmek sünnettir.
2. Sahur, ümmet-i Muhammed'in özelliklerindendir.
3. Sahur yemeğini sabah namazı vaktine kadar geciktirmek, maksada daha uygundur.
4. Sahur yemeği, geçmiş ümmetlerin orucu ile bizim orucumuz arasındaki en önemli farklılıktır.
5. Sahur yemeği, İslâm dininin kolaylaştırılmış olduğunu gösterir.
6. Sünnet-i seniyyeye uymak başlı başına bir berekettir.

222- باب فَضْل تَعْجِيل الفِطْرِ وما يُفْطَرُ عَليهِ وما يَقُولُهُ بَعْدَ الإِفْطَارِ

ORUÇ AÇMAKTA ACELE ETMEK

ORUÇ AÇMAKTA ACELE ETMENİN FAZİLETİ, NE İLE ORUÇ AÇILACAĞI VE ORUÇ AÇILDIKTAN SONRA YAPILACAK DUA

Hadisler

1236- عَنْ سَهْلِ بنِ سَعْدٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا يَزالُ النَّاسُ بخَيْرٍ مَا عَجلوا الفِطْرَ » متفقٌ عليه .

1236. Sehl İbni Sa'd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Oruç açmakta acele ettikleri sürece müslümanlar hayır üzere yaşarlar."**

Buhârî, Savm 45; Müslim, Sıyâm 48. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 13; İbni Mâce, Sıyâm 24

1239 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1237- وعن أَبي عَطِيَّةَ قَالَ : دخَلتُ أَنَا ومسْرُوقٌ على عائشَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا فقَالَ لهَا مَسْرُوقٌ : رَجُلانِ منْ أَصْحَابِ مُحَمَّدٍ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كلاَهُمَا لا يَأْلُو عَنِ الخَيْرِ : أَحَدُهُمَا يُعَجِّلُ المغْربَ والإِفْطَارَ ، والآخَرُ يُؤَخِّرُ المغْرِبَ والإِفْطَارَ ؟ فَقَالَتْ : مَنْ يُعَجِّلُ المَغْربَ وَالإِفْطَارَ ؟ قالَ : عَبْدُ اللَّهِ يعني ابنَ مَسْعودٍ فَقَالَتْ : هكَذَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يصْنَعُ . رواه مسلم.

قوله : « لا يَأْلُوا » أيْ لا يُقَصِّرُ في الخَيْرِ .

1237. Ebû Atıyye dedi ki, ben ve Mesruk Âişe *radıyallahu anhâ*'nın yanına gittik. Mesruk ona:

- Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbından iki kişi var. İkisi de hayırdan geri kalmıyorlar. Ancak bunlardan biri akşam namazını kılmakta ve oruç açmakta acele ediyor, diğeri ise hem akşam namazını hem de iftarı geciktiriyor, dedi. Bunun üzerine Âişe:

- Akşam namazını kılmakta ve oruç açmakta acele eden kimdir? diye sordu.

Mesruk da:

- (İbni Mes'ud'u kastederek) Abdullah'tır, cevabını verdi. Bunun üzerine Âişe:

- **Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de öyle yapardı**, dedi.

Müslim, Sıyâm 49-50. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 21; Tirmizî, Savm 13; Nesâî, Sıyâm 23

1239 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1238- وَعَنْ أَبي هُريرَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال اللَّه عَزَّ وَجَلَّ: { أَحَبُّ عِبَادِي إِليَّ أَعْجَلُهُمْ فِطْراً } رواه الترمذي وقالَ : حَديثٌ حسنٌ .

1238. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* dedi ki:

“Allah Teâlâ şöyle buyurdu: **Kullarımın bana en sevgili olanı, oruç açmakta acele davranandır**."

Tirmizî, Savm 13

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1239- وَعنْ عُمر بنِ الخَطَّابِ رَضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قال رَسولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا أَقْبَلَ اللَّيْلُ

مِنْ ههُنَا وأَدْبَرَ النَّهَارُ مِنْ ههُنا ، وغَرَبتِ الشّمسُ ، فَقَدْ أَفْطَرَ الصائمُ » متفقٌ عليه .

1239. Ömer İbnü'l-Hattâb *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Gece, (doğudan) geldi de gündüz (batıdan) gitti ve güneş kayboldu mu oruçlu derhal orucunu açar.**"

Buhârî, Savm 43; Müslim, Sıyâm 51-52. Ayrıca bk. Tirmizî, Savm 12

Açıklamalar

İftar etmekte yani oruç açmakta acele etmek, sahur yemeğini geciktirmek gibi, Peygamber Efendimiz'in hem sözlü tavsiyeleri hem de fiilleriyle ortaya koyduğu sünnetidir. Bu iki konuya dair hadislerin hepsi sahihtir. Nevevî merhum bu hadislerden dört tanesini seçmiştir.

Birinci hadis, müslümanların oruç açmakta acele ettikleri sürece hayır üzere yaşayacaklarını haber vermektedir. Çünkü böyle davranmakta her şeyden önce Hz. Peygamber'in sünnetine bağlılık vardır. Sonra da oruç açmayı gökte yıldızların belirginleşmesine kadar geciktiren Ehl-i kitaba muhalefet vardır. Ne yazık ki, müslümanlar arasında da iftarı geciktiren ve bunu âdet haline getiren bazı bid'at fırkaları zuhur etmiştir. Nefsini terbiye maksadıyla oruç açmayı geciktirmek, sünneti terketmek olacağı için doğru değildir. Bir yudum su içip orucunu açmak, nefsini terbiye için biraz daha aç bırakmaya mâni değildir. Kaldı ki, Hz. Peygamber'e uymak en doğru hareket tarzıdır. Hz. Peygamber'in sünnetinden yan çizen, ibadet yapıyor bile olsa, bir çeşit sapıklığa düşmüş demektir. Bu sebeple sahâbe-i kirâm, iftarı çabuk yapar, sahuru geciktirirlerdi.

Güneş batar batmaz hemen iftar etmek, bu ümmetin hayır üzere devam etmesinin bir göstergesidir. "Bir-kaç dakika geciktirmekten ne çıkar" dememek lâzımdır. Her konuda en doğru ve faziletli olanı yapan ve tavsiye eden hiç şüphesiz Hz. Peygamber'dir. O halde bizim için asıl hayır, Sevgili Peygamberimiz'e uymaktır.

İkinci hadisten konuya ait iki değişik uygulamayı öğrenmekteyiz. Tâbiûn neslinin büyüklerinden olan Ebû Atıyye ile hem Câhiliye

döneminde yaşamış hem de Hz. Peygamber'in zamanını idrak etmiş olmasına rağmen sahâbî sıfatını alamamış kimselerden olan Mesrûk, gördükleri bir durumu sorup öğrenmek için beraberce Hz. Âişe vâlidemize gitmişlerdi. Hz. Peygamber'in sahâbîlerinden iki kişinin hayır işlemekte kusur etmemelerine rağmen bir noktada farklı davrandıklarını, bunlardan birinin akşam namazını kılmakta ve oruç açmakta acele ettiğini, diğerinin ise, bu iki konuda ağırdan aldığını, söylemişler ve böylece bunların hangisinin sünnete uygun davrandığını sormuşlardı. Âişe anamız ise, "Bunlar kimlermiş?" diye sormak yerine, sadece isabetli davrananın yani her iki konuda da acele edenin kim olduğunu sormuştu. Hz. Âişe'nin tutumu, müslümanın genel tavrının olumlu davranmak, olumlu davrananları takdir etmek olduğunu gösteriyor. Mesrûk'un öyle davranan Abdullah İbni Mes'ûd'dur, cevabı üzerine de *"Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de öyle yapardı"* diyerek, Hz. Peygamber'in sünnetinin hakemliği ile meseleyi çözümlüyor. Burada dikkat çeken bir başka husus da Âişe vâlidemizin *"Şöyle şöyle yapanı isabetli buluyorum"* diye bir cevap vermeyip doğrudan Hz. Peygamber'in sünnetini ortaya koymuş olmasıdır. Bu, itiraz edilemez delili ortaya koymak anlamına gelmektedir. İhtilâfları çözmenin bundan başka da yolu yoktur. Ayrıca ilk müslüman nesillerin, Peygamber uygulamasını yani sünneti öğrenmeye olan düşkünlüklerini bir kere daha görmüş oluyoruz.

Üçüncü hadis, kutsî bir hadistir. Oruç açmakta acele etmenin ne kadar önemli bir davranış olduğu buradan da anlaşılmaktadır. Çünkü yüce Rabbimiz, *"Kullarımın bana en sevimli olanı, oruç açmakta en çok acele edenidir"* buyurmaktadır. Buradan da sünnete uymanın, muhabbetullah'a yani ilâhî sevgiyi kazanmaya sebep olduğu sonucu çıkmaktadır. Nitekim bir âyette de, "**De ki: Eğer siz Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki Allah da sizi sevsin**" [Âl-i İmrân sûresi (3), 31] buyurulmaktadır. Küçük büyük ayırımı yapmadan her konuda sünnete uygun davranmanın Allah'ın rızâsı ve sevgisini kazanmaya vesile olduğu bilincini taşımak gerekmektedir. İsterse bu, tutulmuş bir orucun vakitlice açılması olsun. Sünnete uyum konusunda önemsiz görülecek hiç bir tavır söz konusu olamaz.

Dördüncü hadiste, Hz. Peygamber, akşam olduğunu anlamanın yolunu, yöntemini tarif etmektedir. Gece karanlığının doğu tarafından bastırması,

gündüz aydınlığının batıda kaybolması ve güneşin tamamıyla batmasıyla iftar vakti girmiş demektir. Bu üç gelişme, aynı hali anlatmaktadır. Bunlar biri diğerini gerektiren üç alâmettir. Öyleyse niçin biri ile yetinilmemiştir gibi bir soru akla gelebilir. Akşam olduğunun kesinlik kazanması için elde birkaç alâmetin bulunması elbette daha tatmin edicidir. Hem sonra güneşi, coğrafî engebelerden dolayı tam olarak izlemek her zaman mümkün olmayabilir. Gündüz aydınlığının kaybolması da farklı sebeplere bağlı olarak meydana gelebilir. Ama gece karanlığı, bütün karanlıklardan farklıdır. Bir de doğu tarafından gelirse, bu artık güneşin battığını gösterir.

Ayrıca *"Güneş kayboldu mu"* ifadesi de onun tamamen batmış olmasını anlatmakta olup, kısmen veya büyük kısmının batması değil, tamamen kaybolması esastır anlamına gelmektedir.

"Oruçlu derhal orucunu açar" ifadesi bir haber cümlesi olmakla beraber, *"Oruçlu iftar etsin, daha fazla geciktirmesin"* mânasındadır. Zira güneşin batmasıyla gece girmiş demektir. Gece ise, oruç zamanı değildir. Şehir dışında, kırda, yolculukta, açık havada, takvim - saat gibi bir bilgi ve aletin bulunmadığı zamanlarda akşam namazı vaktinin girdiğini anlamanın en tabii ve kolay yolunu bu hadîs-i şerîfte bulmaktayız.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Oruç açmakta acele etmek sünnettir.

2. Oruc açmayı geciktirmek, Ehl-i kitaba benzemek olacağı için asla doğru değildir.

3. Oruç açmakta acele etmek Allah katında sevilmeye sebeptir.

4. Her konuda olduğu gibi oruç açmakta da sünnete uymak müslümanların hayır üzere yaşamasına vesiledir.

1240- وَعَنْ أَبي إِبراهيمَ عبدِ اللَّهِ بنِ أَبي أَوْفى رَضِيَ اللَّه عنْهُمَا ، قالَ : سِرْنَا مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَهُوَ صائمٌ ، فَلَمَّا غَرَبتِ الشَّمسُ ، قالَ لِبْعضِ الْقَوْمِ : « يَا فُلانُ انْزلْ فَاجْدحْ لَنا ، فَقَال : يا رَسُول اللَّهِ لَوْ أَمْسَيتَ ؟ قالَ : « انْزِلْ فَاجْدَحْ لَنَا » قالَ : إِنَّ علَيْكَ

نَهَاراَ ، قال : « انْزِلْ فَاجْدَحْ لَنَا » قَالَ : فَنَزَلَ فَجَدَحَ لَهُمْ فَشَرِبَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ثُمَّ قالَ: « إِذا رَأَيْتُمُ اللَّيْلَ قَدْ أَقْبَلَ مِنْ ههُنَا ، فَقَدْ أَفْطَرَ الصَائمُ » وأَشارَ بِيَدِهِ قِبَلَ المَشْرِقِ . متفقٌ عليه .

قوله : « اجْدَحْ » بجيم ثُمَّ دال ثم حاء مهملتين ، أَي : اخْلِطِ السَّوِيقَ بالماءِ .

1240. Ebû İbrahim Abdullah İbni Ebû Evfâ *radıyallahu anhümâ* dedi ki:

Biz Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile bir seferde beraber bulunduk. O oruçlu idi. Güneş batınca, oradakilerden birine:

- "**Ey fülan! Haydi binitinden in, bize sevik karıştırıver**!" buyurdu. O:

- Ey Allah'ın Resûlü! Keşke geceyi bekleseydin? dedi. Hz. Peygamber:

- "**Ey fülan! Haydi binitinden in, bize sevik karıştırıver!**" buyurdu. Adam yine:

- Henüz gün devam ediyor, dedi. Resûl-i Ekrem yine:

- "**Ey fülan! Haydi binitinden in, bize sevik karıştırıver!**" buyurdu.

Bunun üzerine adam indi ve oradakiler için sevik karıştırıp çorba hazırladı. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu içti sonra eliyle doğu tarafını işaret ederek şöyle buyurdu:

- "**Gecenin bu taraftan belirdiğini gördünüz mü oruçlunun iftar vakti gelmiş demektir.**"

Buhârî, Savm 33, 43,44,45; Talâk 24; Müslim, Sıyâm 52-54. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 19

Açıklamalar

Bu hadis, hem iftar vakti hem de ne ile iftar edileceği konularına dair bilgi vermektedir.

Hadîs-i şerîfte söz konusu olan sefer, ramazan ayında gerçekleştirilmiş olan Mekke fethi yolculuğudur. Çünkü hadisin râvisi İbni Ebû Evfâ yine ramazanda çıkılmış olan Bedir seferine katılmamıştır. Hz. Peygamber'in kendisine emir verdiği sahâbî de Ebû Dâvûd rivayetinden anlaşıldığına göre Bilâl-i Habeşî'dir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in hazırlanmasını istediği yiyecek, kavrulmuş unun su veya sütle karıştırılmasıyla yapılan bir çeşit çorbadır. Yurdumuzun bazı yörelerinde buna "helle" denir.

Güneş ufuktan kaybolunca, Efendimiz hemen çorbasının hazırlanmasını istemiş, fakat Bilâl, henüz batı tarafındaki kızıllık devam ettiği için, onun da kaybolması lâzım geldiğini sanarak Hz. Peygamber'den ısrarla biraz daha beklemesini istemiştir. Efendimiz'in aynı emri üç kere tekrar etmesi üzerine de bineğinden inip çorbayı hazırlamıştır. Bilâl-i Habeşî'nin bu tavrı, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in emrine muhalefet değil, henüz akşamın olmadığı kanaatini taşımasından ve meseleyi iyice anlamak istemesinden ileri gelen bir tavırdır. Bu sebepledir ki Hz. Peygamber kendisine kızmamış, bu konuda kesin kanaat sahibi olduğunu üç kere emrini tekrar etmek suretiyle göstermiştir.

Hz. Peygamber, hazırlanan çorbadan içtikten sonra, kırda-bayırda akşam olduğunu anlamanın yolunu, mübârek eliyle doğu tarafını göstererek, gece karanlığının bu taraftan geldiğini, belirdiğini gördünüz mü, oruçlu için iftar vakti girmiş demektir buyurmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz hazarda ve seferde orucunu açmakta acele ederdi.

2. Ramazanda yolculuk yapan kimsenin oruç tutması daha faziletlidir.

3. Güneş batar batmaz oruç açmak helâldir.

4. Bir kimsenin öğrenmek maksadıyla bir şeyi en fazla üç defa sormasına müsaade edilir.

5. Hurma ile iftar etmek şart değildir, su ya da bir başka içecekle de oruç açılabilir.

6. Şer'î kurallar, duyular üzerinde de geçerlidir. Akıl veya diğer duyulara dayanılarak şeriata karşı çıkılamaz.

1241- وَعَنْ سَلْمَانَ بنِ عَامر الضَّبِّيِّ الصَّحَابيِّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ: «إِذَا أَفْطَرَ أَحَدُكُمْ ، فَلْيُفْطِرْ عَلى تَمْرٍ ، فَإِنْ لَمْ يَجدْ ، فَلْيُفْطِرْ على مَاءٍ فَإِنَّه طَهُورٌ » .

رَوَاهُ أَبو دَاودَ ، والترمذي وقالَ : حديثٌ حَسَنٌ صحيحٌ .

1241. Sahâbeden Selmân İbni Âmir ed-Dabbî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Herhangi biriniz iftar etmek istediği zaman orucunu hurma ile açsın. Hurma bulamazsa, su ile iftar etsin. Su temizdir.**"

Ebû Dâvûd, Savm 21; Tirmizî, Zekât 26, Savm 10. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 25.

334 numara ile geçmiş olan hadis, aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1242- وَعَنْ أَنسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ: كانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُفْطِرُ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّيَ عَلى رُطَبَاتٍ ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ رُطَبَاتٌ فَتُمَيرْاتٌ ، فإِنْ لمْ تَكُنْ تُميرْاتٌ حَسَا حَسَواتٍ مِنْ ماءٍ رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1242. Enes *radıyallahu anh* dedi ki: Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* akşam namazından önce bir kaç taze hurma ile orucunu açardı. Taze hurma bulamazsa, kuru bir hurmacıkla iftar ederdi. Kuru hurma da bulamazsa, birkaç yudum su içerek iftar ederdi.

Ebû Dâvûd, Savm 21; Tirmizî, Savm 10

Açıklamalar

Ne ile oruç açmanın uygun olacağı konusuna açıklık getiren bu iki hadîs-i şerîften ilki Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sözlü

tavsiyesini; ikincisi ise, fiilî sünnetini bize aktarmaktadır.

Mevsimine göre varsa taze hurma, yoksa kuru hurma o da yoksa su ile oruç açılır. 1240 numaralı hadîs-i şerîfte görüldüğü gibi bunlardan farklı olarak çorba gibi sulu bir yiyecekle de iftar edilir.

Hurma ile oruç açmak şart değildir. Sadece tavsiye edilmiştir. O da hurmanın bolca bulunduğu yöre ve ülkeler içindir. Gerçi günümüzde her şey ithal edilmektedir. Ancak halkın çoğu için ithal hurma pahalı gelebilir. Bu yüzden her aile için hurma bulundurmak mümkün olmaz. Bu takdirde, insanların yaşadığı her yerde ve yörede mutlaka bulunacak olan su ile iftar edilir. Nitekim birinci hadiste *"Su temizdir"* gerekçesi de zikredilmek suretiyle bizzat Resûl-i Ekrem Efendimiz tarafından su ile iftar edilmesi tavsiye buyurulmuştur. Hurma için de bir rivayette *"berekettir"* gerekçesi yer almaktadır. Hurmanın, doğrudan kana karışan bir özelliğe sahip olması öncelikle onun tavsiye edilmesinin sebebi olabilir.

Hurma veya su tercihlerini, kış mevsiminde hurma, yazın su şeklinde yorumlayanlar da olmuştur.

İkinci hadiste, Hz. Peygamber'in akşam namazını kılmadan önce iftar ettiği bildirilmektedir. Bu durum, yukarıdan beri açıklamakta olduğumuz *iftarda acele etme* kuralını ortaya koymaktadır. Akşam namazını kılıp sonra iftar etmek gibi bir uygulama Hz. Peygamber'in hem sözlü hem de fiilî sünnetine uygun düşmemektedir. Önce hurma veya su ile orucu açıp sonra namazı kılmak daha sonra da akşam yemeğini yemek en uygun olanıdır.

İftardan sonra söylenecek söz, yapılacak dua: Nevevî merhum konu başlığına iftardan sonra yapılacak duayı da koymuş olmasına rağmen her nedense onunla ilgili herhangi bir hadis nakletmemiştir. Biz bu eksiği iki hadis meâlini zikrederek tamamlamak istiyoruz.

Ebû Dâvûd'un rivayet ettiğine göre (Sıyâm 22) İbni Ömer *radıyallahu anh*, Hz. Peygamber'in iftar ettikten sonra şöyle dediğini haber vermektedir: *"Susuzluk gitti, damarlar serinledi ve inşallah sevap da gerçekleşti."* Yine aynı yerde Peygamber Efendimiz'in iftar ettiği zaman *"Allahım! Sadece senin rızan için oruç tuttum ve senin verdiğin rızıkla orucumu açtım"* dediği nakledilmektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Taze hurma, yoksa kuru hurma o da yoksa su ile iftar etmek sünnettir.

2. Akşam namazını, orucu açtıktan sonra kılmak uygun olur.

3. Hz. Peygamber'in sözü ile fiili arasında daima tam bir uyum vardır. Ümmetine tavsiye ettiklerini bizzat kendisi yaşamıştır.

4. İftar edilince Allah'a kısa ve özlü şekilde dua etmek sünnettir.

223- بابُ أمرِ الصَّائمِ بحِفْظِ لسانِهِ وَجَوَارِحِهِ عَنِ المُخَالفَاتِ والمُشَاتَمَةِ وَنَحْوِهَا

ORUÇLUNUN DİLİNİ KORUMASI

ORUÇLUYA DİLİNİ VE DİĞER ORGANLARINI YASAKLARDAN, ÇEKİŞMEKTEN VE BENZERİ KÖTÜLÜKLERDEN KORUMASINI EMRETMEK

Hadisler

1243- عنْ أَبي هُرَيرَةَ رضيَ اللَّه عنهُ قالَ : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا كَانَ يَوْمُ صَوْمِ أَحدِكُمْ ، فَلا يَرْفُثْ وَلا يَصْخَبْ ، فَإِنْ سَابَّهُ أَحَدٌ ، أَوْ قاتَلَهُ ، فَلْيَقُلْ : إِنِّي صائمٌ» متفقٌ عليه .

1243. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Hiçbiriniz, oruçlu olduğu gün çirkin söz söylemesin ve kimse ile çekişmesin. Eğer biri kendisine söver veya çatarsa, 'ben oruçluyum desin**'

Buhârî, Savm 9; Müslim, Sıyâm 163. Ayrıca bk. Nesâî, Sıyâm 42

1218 numaralı hadis içinde de geçmiş olan hadisimiz aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1244- وعنهُ قال : قال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ لَمْ يَدعْ قَوْلَ الزُّور والعمَلَ بِهِ فلَيْسَ للَّهِ حَاجةٌ في

أنْ يَدَعَ طَعامَهُ وشَرَابهُ » رواه البَخاري .

1244. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kim yalan konuşmayı ve yalan-dolanla iş yapmayı terketmezse, Allah o kimsenin yemesini, içmesini bırakmasına kıymet vermez**."

Buhârî, Savm 8, Edeb 51. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 25; Tirmizî, Savm 16; İbni Mâce, Sıyâm 21

Açıklamalar

Oruç, aslında tam bir **imsak**tir. Yani yemeden içmeden, cinsel isteklerinden nefsi tutmak demektir. Bunun yanında ağzını yalan konuşmaktan, kötü söz söylemekten, dedikodu yapmaktan alıkoymak, başkalarına sataşmaktan ve zarar vermekten diğer organlarını da çekmek bu **imsak** kavramının tabii bir uzantısıdır. Oruçtan beklenen sonucun alınabilmesi için bu noktalara titizlik gösterilmesi gerekmektedir.

Her ne kadar yalan konuşmak, gıybet etmek, başkalarına kötü söz söylemek ve sövmek orucu bozmaz ise de faziletini ve oruçtan beklenen asıl neticeyi engeller. Allah'ın emrine uyup yemesini içmesini ve cinsel ilişkilerini terkederek oruç tutan kimsenin, diline de hâkim olması hiç şüphesiz ondan beklenen bir neticedir. İmsak, bu başarıldığı zaman gerçekleşmiş olur.

Yüce Rabbimiz bize merhamet buyurarak sadece yeme, içme ve cinsel ilişkide bulunmanın orucu bozacağını bildirmiştir. Eğer bütün yasaklanmış olan hususlar orucu bozacak olsaydı, bilmeyiz ki kaç kişi oruç tutmayı başarabilirdi? Bu böyle olmakla birlikte, oruçla elde edilmek istenen asıl sonuç, diğer yasaklara karşı da bir irade gücü ve direnç kazanmaktır. Yasaklar konusunda oruçlu iken sair zamanlardan daha titiz davranmak elbette daha uygun olur. Bu sebeple böyle bir gelişme göstermeyen, yalanı dolanı terketmeyen kimsenin aç ve susuz kalmasının Allah katında kıymetinin olmadığını bildiren **ikinci hadîs-i şerîf**, işte bu gerçeğin ifadesidir. Böyle bir kimse belki oruç borcunu ödemiş olur ama, oruçtan beklenen kemal ve fazileti yakalayamaz.

Oruçlu, bu konularda titiz davrandığı gibi bir başkası kendisine gelip çatar, kötü söyler ya da kavga etmek isterse, ona da bulaşmamalı, 1218 numarada da geçtiği gibi, gayet nazik bir şekilde *"lutfen, ben oruçluyum"* diyerek onu başından savmalıdır. Bu, tam bir irade eğitimi demektir. Oruçlu, sadece orucuyla değil, tüm hareketlerine yansıyan **imsak disiplini**yle kendisini belli etmelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Oruçlu tam bir imsak disiplini içine girip dilini ve diğer organlarını haramlardan korumalıdır.

2. Yalan, gıybet, koğuculuk gibi yasaklar orucu bozmazsa da orucun fazilet ve sevabına mani olur.

3. Allah katında değer ifade eden oruç, bütün yasaklardan kendisini uzak tutmayı başarabilen kimsenin tuttuğu oruçtur.

224- باب في مَسائل من الصوم

ORUCA DAİR BAZI MESELELER

Hadisler

1245- عَنْ أَبي هُريرةَ رَضيَ اللَّه عَنْهُ ، عَنِ النبيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إِذا نَسِيَ أَحَدُكُم ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ ، فَلْيتِمَّ صَوْمَهُ ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّه وَسَقَاهُ » متفقٌ عليه .

1245. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Sizden biriniz unutarak bir şey yer veya içerse, orucunu tamamlasın. Çünkü onu Allah yedirmiş ve içirmiştir.**"

Buhârî, Savm 26, Eymân 15; Müslim, Sıyâm 171. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sıyâm 39; Tirmizî, Savm 26; İbni Mâce, Sıyâm 15

Açıklamalar

Unutarak bir şey yemek veya içmek, oruç tutanların en çok karşılaştıkları bir olaydır. Nevevî merhum *oruca dair meseleler* diye açtığı başlık altında hemen bu konuyla ilgili bir hadisi zikretmek suretiyle böyle bir durumla karşılaşanları rahatlatmak istemiştir. Peygamber Efendimiz'in beyânı gayet açıktır: *"Sizden biriniz unutarak bir şey yer veya içerse, orucunu tamamlasın. Çünkü onu Allah yedirmiş ve içirmiştir"* buyurmaktadır.

Bu demektir ki, unutarak bir şey yiyip içmek oruca zarar vermez, orucu bozmaz. Oruçlu olduğunu hatırladığı ya da hatırlatıldığı andan itibaren yiyip içmeyi terkederek o günü oruçlu olarak tamamlamak gerekir. Bunun dışında hiçbir şey gerekmez. Çünkü ona Allah Teâlâ ikrâmda bulunmuştur. Unutturan da O'dur, yediren içiren de.

Oruçlunun unutarak bir şey yiyip içmesi, bir gün içinde tekerrür edebilir. Yani birkaç defa aynı şeyi yapabilir. Yine netice değişmez. Hatta bu konuda hoş bir olay nakledilir.

Bir adam Hz. Ebû Hüreyre'ye gelir ve:

- Oruç tutmak niyetiyle sabahleyin kalktım. Fakat oruçlu olduğumu unuturak yedim içtim. Ne dersiniz, orucum bozuldu mu? der. Ebû Hüreyre:

- Hayır, hiç bir zararı yoktur, der. Adam:

- Sonra birisinin yanına gitmiştim, getirilen yemeği unutarak yedim, der. Ebû Hüreyre yine:

- Olsun, orucun bozulmaz, der. Adam tekrar:

- Daha sonra bir başka arkadaşın yanına gitmiştim. Orada da unutarak bir şeyler yedim, içtim, der. Bu defa Ebû Hüreyre:

- Anlaşılan sen oruç tutma alışkanlığı olmayan birisin, der.

Tabiatıyla unutarak yemek - içmek orucu bozmaz ama, oruçlu olanın farklı bir uyanıklığı, bir irâde disiplini kazanmış olması da aranır. Bu yüzden oruçlu iken özellikle ilk günlerde biraz daha dikkatli olmak gerekir.

Bazı âlimler konuyu detaylandırmaya kalkmışlarsa da unutarak yiyip içmenin ve hatta cinsî ilişkide bulunmanın orucu bozmayacağı bu ve benzeri hadislerin ortaya koyduğu açık bir gerçektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1**.** Allah Teâlâ'nın kullarına lutfu ve ikramı pek büyüktür.

2. Unutmak sorumluluğu düşürür.

3. Unutarak bir şey yiyip içenin farz olsun nâfile olsun orucu bozulmaz. Yiyip içtiğini Allah'ın bir ikramı kabul edip orucunu tamamlaması gerekir. Oruç bozulmayınca da ne kazâ ne de kefâret gerekir.

1246- وعن لَقِيطِ بنِ صَبِرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قلتُ : يا رسول اللَّه أَخْبِرْني عَنِ الْوُضوءِ ؟ قال : « أَسْبِغِ الْوضُوءَ ، وَخَلِّلْ بَيْن الأَصَابِعِ ، وَبالَغْ في الاسْتِنْشَاقِ ، إِلاَّ أَنْ تكُونَ صَائماً » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1246. Lakît İbni Sabire *radıyallahu anh* şöyle dedi: Ben:

- Ey Allah'ın Resûlü! Bana abdest almayı anlat! dedim. O da:

- "**Güzelce abdest al, parmak aralarına suyu ulaştır. Oruçlu olmadığın zaman suyu burnuna iyice çek**!" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Tahâret 56, Savm 27; Tirmizî, Savm 68. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 70; İbni Mâce, Tahâret 44.

Lakît İbni Sabire

Ebû Âsım künyesiyle bilinen Lakît, dedesi Sabire'ye nisbetle İbni Sabire diye bilinir. Babasının adı Abdullah'tır. Benî Müntefik kabilesindendir. Lakît, bu kabilenin elçileri arasında Medine'ye gelmiştir. Rivayetlerini Buhârî, el-Edebül-müfred'de sünen sahipleri de sünen'lerinde nakletmişlerdir. Kendisinden oğlu Âsım rivayette bulunmuştur. Hayatı hakkında fazla bilgi yoktur.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hadisin konumuzu ilgilendiren kısmı son cümlesidir: *"Oruçlu olmadığın zaman suyu burnuna iyice çek"*. Abdestin tam ve güzel alınması, el ve ayak parmaklarının aralarının oğuşturularak suyun oralara intikalinin sağlanması ve oruçlu değilken buruna suyun iyice çekilmesi gibi hususları içermektedir. Farz, vâcip ve sünnetlerine riayet ederek alınan abdest, tam ve güzel bir şekilde alınmış olmaktadır. Ancak oruçlu iken buruna suyu fazla çekmemek gerektiği, zira suyun boğaza kaçması halinde oruca zarar vereceği anlaşılmaktadır. İşte bu sebeple oruçlu iken genize ulaşacak kadar buruna su çekmek mekruh sayılmıştır.

Hadisteki soru ile cevap arasında bir farklılık görülmektedir. Bunun sebebi şu olabilir: Hz. Peygamber'in, Lakît'in sualinden, onun abdestin nasıl alındığını değil, mükemmel olması için nelere dikkat etmek gerektiğini sorduğu sonucunu çıkararak ona göre cevap vermiştir. Ya da Hz. Peygamber, Lakît'a abdestin nasıl alınacağını iyice tarif etmiş olmasına rağmen, râviler ilgisi dolayısıyla cevabın sadece son bölümünü rivayet etmişlerdir. Bu tür durumlara rivayetlerde zaman zaman rastlanır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bilinmeyen konular bilenlerden sorulmalıdır.

2. Oruçlunun burnuna su çekerken ve ağzına su alırken dikkatli olması gerekir. Oruçlu değilken gerek buruna su çekmekte gerekse ağıza su almakta mübâlağa edilebilir.

3. Soruya bilenlerin cevap vermesi gerekir.

1247- وعنْ عائشةَ رضي اللَّه عَنْها ، قالَتْ : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يدْرِكُهُ الفَجْرُ وَهُوَ جُنُبٌ مِنْ أَهْلِهِ ، ثُمَّ يَغْتَسِلُ ويَصُومُ . متفقٌ عليه .

1247. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, ailesiyle ilişkide bulunup cünüp olarak sabahladığı olurdu. Sonra yıkanıp, orucunu tutardı.

Buhârî, Savm 22, 25; Müslim, Sıyâm 76

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1248- وعنْ عائشةَ وأُمِّ سَلَمَةَ ، رَضيَ اللَّه عنْهُما ، قَالَتَا : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصْبِح جُنُباً مِنْ غَيْرِ حُلْمٍ ، ثُمَّ يصُومُ » متفقٌ عليهِ .

1248. Âişe ve Ümmü Seleme *radıyallahu anhümâ* şöyle dediler:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ihtilâm olmaksızın cünüp olarak sabahlardı. Sonra (yıkanır ve) oruç tutardı.

Buhârî, Savm 25; Müslim, Sıyâm 75-77

Açıklamalar

Yukarıdaki hadisler Hz Âişe ve Ümmü Seleme annelerimizden rivayet edilmiştir. Rivayetler, gusül abdesti alması gerektiği halde, sabaha kadar yıkanmayan kimsenin yıkandıktan sonra oruç tutup tutamayacağı, daha doğrusu orucuna devam edip edemeyeceği konusuna açıklık getirmektedir. Sahurdan evvel veya sonra ihtilâm olan kimsenin sabah olduktan sonra yıkanıp oruç tutabileceği bilinmektedir. Bu rivayetlerde, Hz. Peygamber'in ihtilâm olduğu için değil, cinsel ilişki sonucu cünüp olarak bazan sabahladığı ve yıkanıp orucuna devam ettiği bildirilmektedir. Vâlidelerimizin, üzerine basa basa Hz. Peygamber'in ailesiyle ilişkiden dolayı cünüp olarak sabahladığına dikkat çekmeleri, bu konuda kimsenin zihninde herhangi bir şüphe kalmamasını sağlamak içindir. Bazı hallerde itiraz edilemez delillere ihtiyaç duyulur. Cünüp olarak sabahlayan bir kimsenin orucuna devam edip edemeyeceği konusu da ancak Hz. Peygamber'in davranışı ile kesinlik kazanabilecek bir konudur. Validelerimiz işte bu sebeple Efendimiz'in zaman zaman başına gelen durumu haber vermektedirler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cünüp olarak sabahlamak oruca mâni değildir.

2. Herhangi bir sebeple cünüp olarak sabahlamış olan kimse yıkanır ve orucunu tutar.

3. Peygamber Efendimizin ibadetler konusundaki davranışları ümmeti için tartışılmaz ve vazgeçilmez ölçüdür.

225- باب بيان فضل صوم المُحَرَّم وشعبان والأشهر الحُرمُ

MUHARREM ORUCUNUN FAZİLETİ

MUHARREM, ŞÂBAN VE HARAM AYLARINDA
NÂFİLE ORUÇ TUTMAK

Hadisler

1249- عَنْ أبي هُرِيرَةَ رضيَ اللّهِ عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفْضَلُ الصِّيَامِ بعْدَ رَمضَانَ : شَهْرُ اللَّهِ المحرَّمُ ، وَأَفْضَلُ الصَّلاةِ بَعْدَ الفَرِيضَةِ : صَلاةُ اللَّيْلِ » رواه مسلمٌ.

1249. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ramazan orucu dışında en faziletli oruç, Allah'ın ayı muharremde tutulan oruçtur. Farzlar dışında en faziletli namaz da gece namazıdır.**"

Müslim, Sıyâm 202, 203. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 56; Tirmizî, Mevâkît 207; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 6

Açıklamalar

Yüce dinimiz hemen her farz ibadetin cinsinden nâfile ibadet yapmak imkânı getirmiştir. Bu durum, müslümanlar için büyük bir şans ve nimettir. 1170 numarada da geçmiş olan hadisimizde en faziletli nâfile oruç ve namazlar açıklanmaktadır. Bilindiği gibi ramazan ayında oruç tutmak farzdır. Ramazan bayramının birinci günü ile kurban bayramının dört günü hariç, senenin her gününde Allah rızâsı için oruç tutmak mümkündür. Ancak bunun için en uygun ve faziletli ay hangisidir? İşte akla gelebilecek bu soruyu Resûl-i Ekrem Efendimiz bu hadislerinde *"Allah'ın ayı muharrem"* olarak bildirmektedir. Muharremin ***"Allah'ın ayı"*** diye nitelendirilmiş olması, onun değerini anlatmak içindir. Yoksa zaman da aylar da günler de hepsi Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Muharrem ayında tutulacak orucun fazileti iki şekilde yorumlanmıştır. Birincisi, söz konusu fazilet, hadisin ifadesinden anlaşıldığına göre, muharrem ayının herhangi bir gününde tutulacak nâfile oruç için geçerlidir. İkincisi, ondan maksat, o ayda bulunan âşûrâ gününde tutulacak oruçtur. Muharrem ayı söylenmek suretiyle onun bir parçası olan âşûrâ günü kastedilmiştir. Muharrem ayının onuna rastlayan âşûrâ gününün fazileti de o günde cereyan edegelmiş olaylardan kaynaklanmaktadır.

Bilindiği gibi Hz. Peygamber âşûrâ günü oruç tutmuştur. Yine aşağıdaki hadiste görüleceği üzere Hz. Peygamber'in, ramazan dışında en çok oruç tuttuğu ay, şâban ayı idi.

Hadisimizde ikinci olarak, farz namazlar dışında nâfile olarak kılınacak namazların en değerlisinin *gece namazı* olduğu bildirilmektedir. Hatta gece namazının, farz namazlardan önce veya sonra kılınan ve *revâtip* diye anılan sünnet namazlarından bile faziletli olduğu kabul edilmektedir. Gece namazının fazileti, meşakkat, yorgunluk, riyâ ve gösterişten uzaklık gibi özelliklerinden ileri gelmektedir. Ayrıca gece namazı, Hz. Peygamber'in bütün hayatı boyunca sürekli kıldığı bir namazdır. Bu sebeple de sünnetlerin en faziletlisi, Hz. Peygamber'in bu sünnetidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dinî terimiyle tatavvu, bizim söyleyişimizle nâfile oruç için en faziletli ay, muharrem ayıdır.
2. Âşûrâ günü orucu da en faziletli nâfile oruçlardandır.
3. Nâfile olarak kılınacak namazların en değerlisi gece namazıdır.
4. Müslümanlara her işte olduğu gibi nâfile ibadetlerde de en faziletli olanlarını yerine getirmeye çalışmak yaraşır.

1250- وعَنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا ، قالَتْ : لَمْ يَكُنِ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصُوم مِنْ شَهْرٍ أَكْثَرَ مِنْ شَعْبَانَ ، فَإِنَّه كانَ يَصُوم شَعْبَانَ كلَّه .

وفي رواية : كَانَ يَصُومُ شَعْبَانَ إِلاَّ قَلِيلاً . متفقٌ عليه .

1250. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hiç bir ayda, şâban ayında tuttuğu oruçtan daha fazla oruç tutmazdı. Şâban ayının tamamını oruçlu geçirirdi.

Başka bir rivayette (Müslim, Sıyâm 176; İbni Mâce, Sıyâm 30), "Pek az bir kısmı hariç, şâban ayını baştan sona oruçlu geçirirdi" denilmektedir.

Buhârî, Savm 52; Müslim, Sıyâm 177. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 30

Açıklamalar

Bir önceki hadiste Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, muharrem ayını nâfile oruç için en uygun ve faziletli zaman olarak ilan buyurduğunu görmüştük. Burada da Hz. Âişe vâlidemizin ifadesiyle Peygamber Efendimiz'in ramazan dışında en çok oruç tuttuğu ayın şâbân-ı şerîf olduğunu öğreniyoruz. Biri Hz. Peygamber'in sözünü, diğeri uygulamasını haber veren bu iki rivayet arasında bir çelişki, bir zıtlık görülmektedir.

Öncelikle şu noktaya işaret edelim ki, muharrem ayında tutulacak nâfile orucun fazileti ile ilgili hadisi, âşûrâ günü orucuna mahsus bir anlatım olarak değerlendirenlerin görüşü kabul edilecek olursa, bu iki rivayet arasında hiçbir çelişki söz konusu olmaz. Ancak o hadisi muharremin tamamı hakkında geçerli sayarsak o takdirde çelişki inkâr edilemez. Bu çelişkili durumu açıklamak için ileri sürülen düşünceler şöyle özetlenebilir. Muharrem ayı orucunun fazileti, Hz. Peygamber'in son zamanlarında öğrenip yaptığı bir açıklamadır. Şâban ayında oruç tutması ise, önceden beri yapageldiği bir uygulamadır.

Hz. Peygamber, ramazan dışındaki ayların belli günlerinde tuttuğu oruçları, bazan harp-darp gibi sebepler yüzünden tutamıyordu. Onları en son şâban ayında telâfi ediyordu. Öte yandan şâban ayının da baştan-sona tamamını değil çoğunu oruçlu geçiriyordu. Araplar, bir ayın ekserini oruçlu geçiren için "Bütün ay oruç tuttu"; gecenin büyük kısmını namaz kılarak geçiren için de "Bütün gece ibadet etti" demek âdetinde idiler. Hz. Peygamber'in şâban ayında tuttuğu oruç için de bu anlamda "Hepsini oruçlu geçirirdi" denilmiştir. Zaten Nevevî merhumun kaydettiği gibi bazı rivayetlerde açıkça "**az bir kısmı hariç, bütün şâbanı oruçlu geçirirdi**" denilmektedir. Bu da şâban ayının çoğu günlerinde oruç tutardı demektir.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, şâban ayında niçin fazla oruç tuttuğu konusunda, *"Şâban, amellerin Allah'a arzedildiği aydır. Ben, oruçlu iken amelimin Allah'a arzedilmesini istiyorum." "Şâban, ecellerin yazıldığı bir aydır. Ben, oruçlu iken ecelimin tayin edilmiş olmasını istiyorum." "Şâban, insanların büyük kısmının ramazan ile recep ayları arasında ihmal ettikleri bir aydır. Ben onu ihyâ etmek istiyorum"* gibi açıklamalarda da bulunmuştur. Bütün bunlar dikkate alındığı zaman, Efendimiz'in şâban ayını çokça nâfile oruç tutarak değerlendirdiği; muharrem ayının da nâfile oruç tutmak için oldukça uygun ve faziletli bir ay olduğunu haber verdiği, bu iki

ayı oruç ibadetiyle değerlendirmenin uygun olacağı sonucuna varmak mümkündür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, en fazla şâban ayında nâfile oruç tutardı.

2. Şâban ayının bazı özellikleri yanında, ramazan orucuna hazırlık için son fırsat olduğu da unutulmamalıdır.

1251- وعن مجيبَةَ البَاهِلِيَّةِ عَنْ أَبِيهَا أَوْ عمِّها ، أَنَّهُ أتى رَسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ثُمَّ انطَلَقَ فَأَتَاهُ بعدَ سَنَة ، وَقَد تَغَيَّرتْ حَالهُ وَهَيْئَتُه ، فَقَالَ : يا رَسُولَ اللَّهِ أَمَا تعْرِفُنِي ؟ قَالَ : «وَمَنْ أَنتَ ؟ » قَالَ : أَنَا البَاهِلِيُّ الذي جِئتك عامَ الأَوَّلِ . قَالَ : « فَمَا غَيَّرَكَ ، وقَدْ كُنتَ حَسَنَ الهَيئةِ ؟ » قَالَ : ما أكلتُ طعاماً منذ فَارقْتُكَ إِلاَّ بلَيْلٍ . فَقَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « عَذَّبْتَ نَفسَكَ ، » ثُمَّ قَالَ : « صُمْ شَهرَ الصَّبرِ ، ويوماً مِنْ كلِّ شَهر » قال : زِدْنـي ، فإِنَّ بي قوَّةً، قَالَ : « صُمْ يَومَيْنِ » قال : زِدْني ، قال : « صُمْ ثلاثَةَ أَيَّامٍ » قالَ : زِدْني . قال : صُمْ مِنَ الحُرُم وَاتْرُكْ ، صُمْ مِنَ الحرُم وَاترُكْ ، صُمْ مِنَ الحرُمِ وَاتْرُكْ » وقالَ بِأَصَابِعِهِ الثَّلاثِ فَضَمَّهَا ، ثُمَّ أَرْسَلَهَا . رواه أبو داود .

و « شهرُ الصَّبرِ » : رَمضانُ .

1251. Mücîbetü'l-Bâhiliyye, babasından (veya amcasından) naklen, babasının Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e elçi olarak gidip memleketine döndüğünü, bir yıl sonra -hali ve görünüşü oldukça değişmiş olarak- tekrar Hz. Peygamber'e gittiğini ve şöyle dediğini haber ver di:

- Ey Allah'ın Resûlü! Beni tanıdınız mı? Hz. Peygamber:

- "**Sen kimsin**? (tanımadım)" buyurdu. Adam:

- Bir sene önce size gelmiş olan Bâhilîyim, dedi. Hz. Peygamber:

- **“Seni böylesine değiştiren nedir? Halbuki sen çok iyi görünüyordun”** buyurdu. Adam:

- Senden ayrıldığım günden beri, geceleri hariç, asla yemek yemedim, dedi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "**Kendine işkence etmişsin**!" buyurdu ve ilâve etti:

- "**Sabır ayı (ramaza)nı bütünüyle, diğer aylardan da birer günü oruçlu geçir**." Adam:

- Benim için bu sayıyı arttırınız. Zira benim gücüm bundan fazlasına yeter, dedi. Hz. Peygamber:

- "**O halde her aydan iki gün oruç tut**!" buyurdu. Adam:

- Daha arttırınız, dedi. Hz. Peygamber

- "**Peki, her aydan üç gün**!" buyurdu. Adam:

- Biraz daha arttırınız, dedi. Hz. Peygamber de:

- "**Haram aylarında (receb, zilkade, zilhicce ve muharrem) üç gün oruç tut, bırak; üç gün oruç tut, bırak; üç gün oruç tut, bırak**."buyurdu ve üç parmağını birleştirip bırakmak suretiyle de fiilen gösterdi. Ebû Dâvûd, Savm 55. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 43

Mücîbetü'l-Bâhiliyye

Sahâbî hanımlardan olan Mücîbe'nin babası, sahâbeden Abdullah İbni Hâris el-Bâhilî'dir. Oruçla ilgili bu rivayeti ile bilinmektedir. Hakkında başkaca bir bilgi bulunmamaktadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Nevevî merhum bu hadisi haram aylarında tutulacak oruç konusunu açıklamak üzere zikretmiş bulunmaktadır. Öncelikle hadisin râvisi olarak bazı rivayetlerde Mücîbe, bazı rivayetlerde Ebû Mücîbe geçmektedir. Ahmed İbni Hanbel'in rivâyetinde yaşlı sahâbîyye Mücîbe diye bir açıklama yer almaktadır (*Müsned*, V, 28). Ayrıca hadisin kendisinden rivayet edildiği

kişinin de Mücîbe'nin babası mı amcası mı olduğu tereddütlüdür. Amcasının ismi de zaten tesbit edilebilmiş değildir. Hadisteki olayın kahramanı olan zat bir sene önce kavminin elçisi olarak Hz. Peygamber'e gelip görüşmüştür. O zaman görüntüsü gayet normaldir. Bir yıl sonra geldiğinde, halindeki değişiklik, rengindeki solukluk sebebiyle Hz. Peygamber kendisini tanıyamamıştır. Onu tanınmaz hale getiren bu değişikliğin sebebinin, bir yıl boyunca gündüzleri sürekli oruç tutması olduğunu öğrenince, Hz. peygamber, *"Kendi kendine işkence etmişsin"* bazı rivayetlerde ise, *"Sana kendine işkence etmeni kim emretti?"* diye adamın yaptığı işi beğenmediğini açıkça ortaya koymuştur.

Hz. Peygamber'in ramazân-ı şerîfi "**sabır ayı**" diye tanımlaması, nefsin yeme-içme gibi meşrû isteklerden alıkonulması noktasından bir nitelemedir. Peygamber Efendimiz, ramazan orucuna ilâve olarak herkesin durumuna göre her aydan bir, iki veya üç gün nâfile oruç tutmanın yeterli olacağını açıklamıştır. Daha fazlasının istenmesi üzerine de üç defa üç parmağını gösterip yummak suretiyle haram aylarında en fazla peşpeşe üç gün oruç tutup üç gün tutmamak suretiyle o ayların yarısını oruçla geçirmenin mümkün olduğunu belirtmiştir. Böylece dört haram ayında onbeşer günden altmış gün, ramazan dışındaki yedi ayda da üçer günden yirmi bir gün olmak üzere toplam **senede** seksen bir **gün nâfile oruç** tutmaya izin vermiş olmaktadır.

Kur'an ve Sünnet'teki ifadesiyle **eşhurü'l-hurum** (haram ayları) olarak bilinen zilkade, zilhicce, muharrem ve receb aylarının ilk üçü peşpeşe gelir, receb ise ayrıdır. Bu dört ay, İslâm öncesinde de bu adla bilinir ve o aylarda Araplar arasında savaş yapılmazdı. Ticarî ve kültürel faaliyetler daha ziyade bu sulh zamanında gerçekleştirilirdi. Zamanla Araplar bu ayların yerini değiştirmek suretiyle kendi çıkarlarına göre hareket eder oldular. Yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'de [Tevbe sûresi (9), 36-37] bu durum şöylece belirtilmektedir:

"Gökleri ve yeri yarattığı günde Allah'ın yazısına göre Allah katında ayların sayısı on ikidir. Bunlardan dördü haram aylarıdır. İşte bu, en doğru hesaptır. O halde bu haram aylarda (Allah'ın koyduğu yasağı çiğneyerek) nefislerinize zulmetmeyin ve müşrikler sizinle nasıl topyekün savaşıyorlarsa, siz de onlara karşı topyekün savaşın. Bilin ki

Allah, müttakilerle beraberdir. Haram ayları ertelemek, sadece kâfirlikte ileri gitmektir. Çünkü onunla kâfirler saptırılır. Onlar bunu bir yıl helâl, bir yıl haram sayarlar ki, Allah'ın haram kıldığına sayı bakımından uysunlar, ama Allah'ın haram ettiğini helâl kılmış olsunlar. Bu suretle onların amellerinin kötülüğü kendilerine süslenip güzel gösterildi. Allah kâfirler topluluğunu hidâyete erdirmez."

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ramazan dışındaki her ayda üç gün nâfile oruç tutmak Efendimiz'in tavsiyesidir.
2. Haram aylarında da peşpeşe üç günü geçmemek şartıyla oruç tutulur. Üç gün yiyip üç gün oruç tutmak suretiyle bu ayların yarısı oruçlu geçirilebilir.
3. Dinin getirdiği ruhsat sınırlarını aşarak nefsine zarar verecek şekilde ibadet etmeye çalışmak asla dindarlık sayılmaz. Asıl dindarlık, dinin koyduğu ölçülere ve sınırlara uymaktır.

226- باب فضل الصوم وغيره في العشر الأوَّل من ذي الحجة

ZİLHİCCE ORUCU

ZİLHİCCENİN İLK ON GÜNÜNDE ORUÇ TUTMANIN VE DİĞER İBADETLERİN FAZİLETİ

Hadis

1252- عن ابنِ عبَّاسٍ رَضيَ اللَّه عَنْهُمَا ، قالَ : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ أيامٍ العَمَلُ الصَّالحُ فِيها أَحَبُّ إِلى اللَّهِ مِنْ هذِهِ الأَيَّامِ » يعني : أيامَ العشرِ ، قالوا : يا رسول اللَّهِ وَلا الجِهادُ في سبِيلِ اللَّهِ ؟ قالَ : « ولا الجهادُ في سبِيلِ اللَّهِ ، إلاَّ رَجُلٌ خَرجَ بِنَفْسِهِ، وَمَالِهِ فَلَم يَرجِعْ منْ ذلك بِشَيءٍ » رواه البخاريُّ .

1252. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Başka günlerin hiçbirinde,** -zilhiccenin ilk on gününü kastederek- **şu günlerde işlenecek amel-i sâlihten, Allah katında, daha sevimli hiçbir amel yoktur.**"

- Allah uğrunda yapılacak cihad da mı üstün değildir, Yâ Resûlallah? dediler.

- "(Evet) **Allah yolunda yapılacak cihad da. Ancak malını ve canını tehlikeye atarak cihada çıkan, şehit olup dönmeyen kimsenin cihâdı başka.**(O, bundan üstündür), buyurdu.

Buhârî, Îdeyn 11. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 61; Tirmizî, Savm 52; İbni Mâce, Sıyâm 39

Açıklamalar

Hac ibadetinin yerine getirileceği günlerin içinde bulunduğu zilhicce ayının ilk on günü hakkında vârit olan bu hadîs–i şerîf, başta oruç olmak üzere bu günlerde yapılacak ibadetlerin, senenin diğer günlerinde yapılacak ibadetlerden üstün olduğunu müjdelemektedir. Oruç açısından meseleye bakıldığı zaman ramazan ayının bu "diğer günler"'e dahil olmadığı anlaşılır. Çünkü ramazanda oruç tutmak farzdır. Ayrıca bu on günün onuncu günü kurban bayramı günüdür (yevmü'n-nahr) . O gün oruç tutulmaz. Bu durumda hadiste söz konusu edilen fazilet, zilhiccenin ilk dokuz gününe yönelik olmaktadır. Kurban bayramı gününün de dahil olduğu teşrik günlerinin fazileti ile ilgili başka değerlendirmeler bulunmaktadır.

Öte yandan hac ibadetini yerine getirmek üzere Mekke'de bulunan müslümanların, zilhiccenin sekiz ve dokuzuncu günleri (terviye ve arefe) oruç tutmamaları daha uygun bulunmuştur. Çünkü o günler vakfe için Arafat'a çıkma ve orada bulunma yani yolculuk günleridir. Hacca gitmemiş olanlar arefe günü oruç tutabilirler.

Bu farklılıklar dikkate alınınca, hadisimizin müjdesinin genel anlamda zilhiccenin ilk on gününü kapsadığı sonucuna varılır.

Hadiste mutlak olarak *"amel-i sâlih"* buyurulmuş olmasına rağmen, Nevevî merhum, hadisi nâfile oruçla ilgili bu bölümde zikretmek suretiyle o

umumi ifadeyi, tamamen "**oruc**"a tahsis etmiş olmasa bile, orucu da ihtiva ettiğini hatırlatmak istemiştir. Aslında koyduğu başlıkta da bu ikili durumu ifade etmiş bulunmaktadır.

Zilhiccenin ilk on günü, bilindiği gibi Beytullah'ı ziyaret günleridir. Yani namaz, oruç, sadaka ve hac gibi temel ibadetlerin bir araya geldiği günlerdir. Bu sebeple o günlerde yapılacak farzlar, diğer günlerdeki farzlardan, nâfileler de diğer günlerde yapılacak nâfilelerden daha değerlidir. Hatta bu on günü, ramazanın son on günü ile mukayese eden bazı âlimler olmuştur. Ali el-Kârî, bu on günün, senenin bütün günlerinden üstün olan arefe günü dolayısıyla; ramazanın son on gecesinin de senenin bütün gecelerinden faziletli olan Kadir gecesi sebebiyle üstünlük arzettiği görüşünü benimsemiştir. Zilhiccenin ilk on gününün kendi içinde en faziletlisi ise, hiç kuşkusuz, arefe günüdür.

Ayrıca Kur'ân-ı Kerîm'de geçen leyâli aşr'in [Fecr sûresi (89), 2] zilhiccenin bu on günü olduğu ifade edilmiştir. Hatta Hac sûresinin 28. âyetindeki eyyâm-ı ma'lûmât ile Bakara sûresinin 203. âyetinde geçen eyyâm–ı ma'dûdât'ı da İbn Abbâs hazretleri zilhiccenin ilk on günü ve eyyâm-ı teşrik (kurban bayramı günleri) olarak yorumlamıştır.

Son olarak şuna da işaret edelim ki, İmam Buhârî'nin belirttiğine göre, Abdullah İbni Ömer ve Ebû Hüreyre zilhiccenin on gününde çarşı pazara çıkıp yüksek sesle tekbir alırlar, onları görenler de aynı şekilde tekbirlerle onlara eşlik ederlerdi.

Bugünlerde yapılacak ibadet ve iyiliklerin cihad ile kıyaslanması ve şehit olduğu için geri dönmeyen kimsenin cihadı hariç, diğer cihadlardan da faziletli olduğunun bildirilmesi bu günlerin önemini göstermeye yeter.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Zilhiccenin ilk on günü yapılacak ibadet ve iyilikler, genel anlamda diğer günlerde yapılan iyilik ve ibadetlerden faziletlidir.
2. Bu on günün müslümanın hayatında önemli bir yeri vardır.
3. Bu günlerin ilk dokuz gününü oruçlu geçirmek uygun olur.

227- باب فضل صوم يوم عرفة وعاشوراء وتاسوعاء
AREFE GÜNÜ ORUCU

AREFE GÜNÜNDE VE MUHARREMİN DOKUZ VE ONUNCU GÜNÜNDE TUTULAN ORUCUN FAZİLETİ

Hadisler

1253- عنْ أَبي قتَادةَ رضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : سئِل رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : عَنْ صَوْمِ يوْمِ عَرَفَةَ ؟ قال : « يكفِّرُ السَّنَةَ المَاضِيةَ وَالبَاقِيَةَ » رواه مسلمٌ .

1253. Ebû Katâde *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e arefe günü tutulan orucun fazileti soruldu; o da:

"**Geçmiş bir yılın ve gelecek bir yılın günahlarına kefâret olur**" buyurdu.

Müslim, Sıyâm 196, 197. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 54; Tirmizî, Savm 48; İbni Mâce, Sıyâm 40

Açıklamalar

Nâfile olarak tutulacak oruçlar arasında kurban bayramından bir gün önceki arefe günü orucunun özel bir yeri bulunmaktadır. Bilindiği gibi arefe günü, hacıların Arafat'ta vakfe yaptıkları gündür ve bu vakfe, hac ibadetinin iki ana rüknünden biridir. Binaenaleyh bu gün, hacılar için âdeta bir bayram günüdür. Bu sebeple de hac yapmakta olanların arefe günü oruç tutmamaları tavsiye edilmiştir. Çünkü o gün onların yapacakları önemli işleri vardır. O işleri yapmakta zorlanmamaları esastır. Ancak hacca gitmemiş olan müslümanlar için arefe günü oruç tutmak müstehaptır.

Ebû Katâde'nin yukarıdaki rivayetinden öğrendiğimize göre, Hz. Peygamber'e arefe günü tutulacak orucun durumunun sorulması üzerine Efendimiz, o gün tutulacak orucun geçmiş bir senenin ve gelecek bir senenin günahlarına kefâret olacağı müjdesini vermiştir. Bazı rivayetlerde Efendimiz'in bu müjdeyi *"Ben, Allah'ın, arefe günü orucunu, önceki ve*

sonraki birer senenin günahlarına keffâret kılacağını ümit ederim" şeklinde verdiği kaydedilmektedir. Âlimler, hadiste söz konusu olan günahların, "küçük günahlar" olduğu görüşündedirler. Ancak Nevevî, bağışlanacak küçük günahı olmayanlar için büyük günahlarının bağışlanması da umulur, demektedir.

Geçmiş bir yılın günahlarının bağışlanması anlaşılmaktadır. Ancak gelecek bir yılın günahlarının bağışlanması nasıl anlaşılmalıdır? Bu konuda, o kimsenin gelecek bir yıl içinde günah işlemesi engellenir, şeklinde yorum getirenler olmuştur. Bu ifadeyi, geçmiş yılda olduğu gibi o yıl içinde de günahlar işlendikten sonra bağışlanır, şeklinde anlayanlar da vardır.

Aslında günahların nasıl bağışlanacağı değil, müslümanın arefe gününde Allah rızâsı için tutacağı oruç sebebiyle iki yıllık günah yükünden arınacağı müjdesi önemlidir. Arınmanın şekli neticeyi değiştirmez. Bizim için de önemli olan neticedir.

Hadisin mânasını şöyle anlayanlar da olmuştur: Arefe günü oruç tutan kimseye geçmiş ve gelecek birer yıllık günahlarına kefâret olmaya yetecek kadar sevap ve rahmet verilir. Bu mâna, hadisin vermek istediği müjdeye daha uygun düşmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ'nın rahmet ve ihsanı boldur.

2. Arefe günü oruç tutmak, biri geçmiş biri gelecek iki yıllık günaha kefâret olacak kadar sevap kazanmaya vesiledir.

1254- وعنْ ابنِ عباسٍ رضيَ اللَّه عنهما ، أَنَّ رَسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَامَ يوْمَ عاشوراءَ ، وأَمَرَ بِصِيَامِهِ . متفقٌ عليه .

1254. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* aşûre gününde oruç tuttu ve oruç tutmayı tavsiye etti."

Buhârî, Savm 69; Müslim, Sıyâm 127, 128

1256 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1255- وعنْ أبي قَتَادةَ رضيَ اللّه عَنْهُ ، أنَّ رسولَ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سُئِلَ عَنْ صِيَامِ يَوْمِ عاشُوراءِ ، فَقَال : « يُكَفِّرُ السَّنَةَ المَاضِيَةَ » رواه مُسْلِمٌ .

1255. Ebû Katâde *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e aşûre günü tutulan orucun kıymeti soruldu; o da:

"**Geçmiş bir senenin günahlarına kefâret olur**" buyurdu.

Müslim, Sıyâm 197. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 54; Tirmizî, Savm 48; İbni Mâce, Sıyâm 40

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1256- وعَنِ ابنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّه عنْهُمَا ، قَالَ : قالَ رسُول اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَئِنْ بَقِيتُ إِلى قَابِلٍ لأصُومَنَّ التَّاسِعَ » رواهُ مُسْلِمٌ .

1256. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Gelecek seneye kadar yaşayacak olursam, muharrem ayının dokuzuncu günü oruç tutarım.**"

Müslim, Sıyâm 134. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 41

Açıklamalar

Dilimizde *aşûre günü* diye meşhur olmuş bulunan muharrem ayının onuncu (âşûrâ) günü, nâfile oruç tutma günlerindendir. Yukarıdaki üç rivayet, bu günde tutulacak orucun faziletini açıklamaktadır.

Birinci hadiste, Peygamber Efendimiz'in aşûre günü orucu ile ilgili olarak hem fiilî hem de sözlü sünneti haber verilmektedir. Zira Efendimiz, muharremin onuncu günü hem kendisi oruç tutmuş hem de o gün oruç tutmalarını ashâbına tavsiye etmiştir.

Aşûre günü orucunun, ramazan orucu farz kılınmadan önce farz olduğu, sonra bu farzıyet hükmünün ortadan kaldırıldığına dair rivayetler

bulunmaktadır (bk. Müslim, Sıyâm 122-126; Ebû Dâvûd, Savm 64). Önce farz iken sünnete dönüşen bir hüküm, böyle bir geçmişi olmayan sünnetten daha üstündür. Bu sebeple aşûre günü orucuna ihtimam göstermek gerekir. Nitekim Resûl-i Ekrem Efendimiz, kendisi hem tutmuş hem de tutulmasını tavsiye etmiştir.

İkinci hadis, Efendimiz'e yöneltilen sorulara verdiği cevapları içeren uzunca bir hadisin son kısmında yer almakta ve aşûre günü orucunun geçmiş bir yılın günahlarına kefâret olduğu bildirilmektedir. Yukarıda geçtiği üzere arefe günü orucunun aşûre günü orucundan daha faziletli olduğu anlaşılmaktadır. Zira arefe orucu hem *geçmiş hem de gelecek birer yılın günahlarına kefâret*tir.

Üçüncü hadis, aşûre günü muharremin onuncu günü olmakla beraber, aşûre günü orucu diye tutulacak olan orucun sadece o gün tutulmaması, ondan önceki dokuzuncu gün ile birlikte tutulması gerektiğine işaret etmektedir. Zira Peygamber Efendimiz'e yahudilerin ve hıristiyanların sadece onuncu güne tazim ettikleri, bu sebeple o gün oruç tuttukları haber verilince, *"Eğer gelecek seneye kadar yaşarsam dokuzuncu gün oruç tutarım"* buyurmuştur. Ancak Efendimiz gelecek senenin muharrem ayından önce vefat etmiş, muharremin dokuzunda oruç tutamamıştır. Efendimiz'in, muharrem ayının onuncu günü oruç tuttuğu bilinmektedir. Dokuzuncu günü oruç tutmayı arzu ettiği de bu hadiste görülmektedir. Bu sebeple müslümanların aşûre orucunu muharremin dokuzuncu ve onuncu günlerinde tutmaları müstehaptır. Hz. Peygamber'in sünnetine tam mânasıyla uygun olan tavır budur. Zira Peygamber Efendimiz'in niyet ettikleri de ümmet için sünnet sayılır.

On muharrem, kaynaklarda işaret edildiğine göre birçok peygamberin hayatında önemli ve olumlu olayların gerçekleştiği bir gündür. Ne yazık ki, İslâm tarihinde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sevgili torunu Hz. Hüseyin'in Kerbelâ'da şehit edilmesi de bu güne tesadüf etmiştir. Hicretin 61. yılında vuku bulan bu elîm olay, bütün müslümanlar için büyük üzüntü sebebi olmuştur.

Tabiatıyla aşûre orucunun bu elîm olay ile hiçbir alâkası yoktur. Aşûre orucunun bu olay ile irtibatlandırılması yanlıştır. Böyle bir niyetle oruç

tutulması bid'at olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kamerî aylardan muharremin onuncu günü aşûre günüdür. Bu gün oruç tutmak sünnettir.

2. Müslümanların Ehl-i kitabtan farklı olarak muharremin dokuz ve onuncu günleri oruç tutmaları müstehabtır.

3. Aşûre orucu, geçmiş bir yılın küçük günahlarına kefâret olur.

228- باب استحباب صوم ستة من أيام من شوال

ŞEVVAL ORUCU

ŞEVVAL AYINDA ALTI GÜN ORUÇ TUTMAK

1257- عَنْ أَبي أَيوبِ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « مَنْ صَامَ رَمَضانَ ثُمَّ أَتَبَعَهُ سِتًّا مِنْ شَوَّالٍ كانَ كصِيَامِ الدَّهْرِ » رواهُ مُسْلِمٌ .

1257. Ebû Eyyûb *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:*

"Ramazan orucunu tutan ve buna şevval ayında altı oruç daha ekleyen kişi, bütün seneyi oruçlu geçirmiş gibi olur. "

Müslim, Sıyâm 204. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 57; Tirmizî, Savm 53; İbni Mâce, Sıyâm 33

229- باب استحباب صوم الاثنين والخميس

PAZARTESİ - PERŞEMBE ORUCU

Hadisler

1258- عن أَبِي قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سُئِلَ عَنْ صَوْمِ يَوْمِ الاثْنَيْنِ فقالَ : « ذلكَ يَوْمٌ وُلِدْتُ فِيهِ ، وَيَوْمٌ بُعِثْتُ ، أَوْ أُنزِلَ علَيَّ فِيهِ » رواه مسلمٌ .

1258. Ebû Katâde *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e pazartesi günü oruç tutmanın fazileti soruldu. O da şöyle buyurdu:

"**O gün, benim doğduğum, peygamber olduğum (veya bana vahiy geldiği) gündür.**" .

Müslim, Sıyâm 197, 198

1260 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1259- وعَنْ أَبِي هُريْرَةَ رَضِيَ اللَّه عنه ، عَنْ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « تُعْرَضُ الأَعْمَالُ يوْمَ الاثَنيْن والخَميسِ ، فَأُحِبُّ أَنْ يُعْرَضَ عَملي وَأَنَا صَائمٌ » رَواهُ التِرْمِذِيُّ وقالَ : حديثٌ حَسَنٌ ، ورواهُ مُسلمٌ بغيرِ ذِكرِ الصَّوْم .

1259. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Pazartesi ve perşembe günleri ameller (Allah'a) arz olunur. Ben, oruçluyken amellerimin arz olunmasını isterim.**"

Tirmizî, Savm 44. Ayrıca bk. Müslim, Birr ve's-sıla 36 (ancak burada oruçla ilgili kısım yer almamaktadır); Nesâî, Sıyâm 70

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1260- وَعَنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّهِ عَنْهَا ، قَالَتْ : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَحَرَّى صَوْمَ الاثْنَيْنِ وَالخَمِيسِ . رواه الترمذيُّ وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1260. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* pazartesi ve perşembe günleri orucuna özen gösterirdi.

Tirmizî, Savm 44. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd 60; Nesâî, Sıyâm 70; İbni Mâce, Sıyâm 42

Açıklamalar

Nâfile oruç tutmanın müstehap olduğu zamanlar arasında pazartesi ve perşembe günleri de bulunmaktadır. **Üçüncü hadis**ten öğrendiğimize göre, Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu iki günde oruçlu olmaya ayrıca bir önem verir ve özen gösterirdi. Kendisine bunun sebebi sorulmuş o da, görüldüğü üzere **birinci hadis**te: *"O gün, benim doğduğum ve peygamber olduğum (veya bana vahiy geldiği) gündür"* buyurmuştur.

Sevgili Peygamberimiz hem maddî hem de mânevî kişiliğinin ortaya çıktığı pazartesi gününü, bu güzelliklerin bir takdiri ve teşekkürü olarak oruçlu geçirmeye çalışmıştır. Pek tabii olarak, Sevgili Peygamberimiz'in doğduğu ve peygamber olarak görevlendirildiği gün, biz ümmeti için de son derece büyük bir anlam taşır. Bu sebeple pazartesi günleri mümkün olduğunca oruçlu bulunmaya çalışmak suretiyle, hem Sevgili Peygamberimiz'in sünnetine uyulmuş, hem de onun bu günlere ait hatıraları yâdedilmiş olur. İman ufuklarımızı aydınlatan nübüvvet ve İslâm aydınlığının ilk parladığı günü oruçlu geçirmek elbette uygun bir davranıştır. Öte yandan zaman ve mekânların kıymeti, sahne oldukları olayların büyüklüğü ve değeri ile ölçülür. Pazartesi günü de iki cihan güneşi Peygamber Efendimiz'in doğumuna ve İslâm'ın ilk vahyine sahne olduğu için büyük bir kıymeti haizdir.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, **ikinci hadis**te bu defa, pazartesi ve perşembe günlerini oruçlu geçirmesinin bir başka hikmetini açıklamaktadır: *"Pazartesi ve perşembe günleri ameller Allah'a arz olunur. Ben, oruçluyken amellerimin arz olunmasını isterim."*

Kulların amelleri günlük olarak sabah ve akşam Allah'a yükseltilir, haftalık olarak pazartesi ve perşembe günleri arzolunur. Yıllık olarak da şaban ayında sunulur. Bu birbirinden farklı olan durumlarla ilgili ayrı ayrı hadisler vardır. Ancak hemen belirtelim ki, durum farklılığından dolayı bu hadisler arasında herhangi bir çelişki söz konusu değildir. Her biri farklı zamanlardaki işlemleri haber vermektedir.

Peygamber Efendimiz'in, şâban ayını ne ölçüde oruçlu geçirmeye çalıştığı ile ilgili bilgiler 1250 numaralı hadiste geçmişti. Burada da pazartesi ve perşembe günlerinde "amellerinin oruçlu iken arz olunmasını istediği için" oruç tuttuğunu öğrenmekteyiz. Ayrıca Müslim'in rivayet ettiği,

fakat burada yer almayan bir başka hadiste de (Birr ve's-sıla 35) *"Cennet kapıları pazartesi ve perşembe günleri açılır..."* buyurulmaktadır.

Efendimiz'in bu tavrı ve açıkladığı gerekçeler, biz ümmeti için üzerinde derin derin düşünülecek hususlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Pazartesi ve perşembe günleri oruç tutmak müstehaptır.
2. Peygamber Efendimiz pazartesi ve perşembe günlerini oruçlu geçirmeye özen gösterirdi.
3. Amellerinin oruçlu iken Allah'a arz olunmasını isteyenler, pazartesi ve perşembe günlerini oruç tutarak geçirmelidirler.

230- باب استحباب صَوم ثلاثة أيام من كل شهر

HER AY ÜÇ GÜN ORUÇ TUTMAK

الأفضل صومها في أيام البيض. وهي الثالث عشر والرابع عشر والخامس عشر. وقيل: الثاني عشر والثالث عشر والرابع عشر، والصحيح المشهور هو الأول.

Bu üç gün orucun en üstün olanı "eyyâm-ı bîz = aydınlık günler" denilen ayın 13, 14 *ve* 15. *günlerinde tutulandır.* 12, 13 *ve* 14. *günlerdeki oruç daha üstündür denilmişse de meşhur olan doğru görüş birincisidir.*

Hadisler

- وعن أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قال : أَوْصَاني خلِيلي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بثَلاثٍ : صيَام ثَلاثَةَ أَيَّامٍ مِن كلِّ شَهرٍ ، وَرَكعَتَي الضُحى ، وأَن أُوتِر قَبْلَ أَنْ أنامَ . متفقٌ عليه .

1261. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi: Dostum *sallallahu aleyhi ve selllem* bana şu üç şeyi; her ay üç gün oruç tutmayı, iki rek'at kuşluk (duhâ) namazı kılmayı ve uyumadan önce vitir namazını edâ etmeyi tavsiye etti.

Buhârî, Savm 60; Teheccüd 33; Müslim, Müsâfirîn 85. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 7; Nesâî, Sıyâm 81, Kıyâmü'l-leyl 28

1267 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1262- وعَنْ أَبي الدَرْدَاءِ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، قالَ : أَوْصَانِي حَبِيبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِثلاث لَنْ أَدَعهُنَّ ما عِشْتُ : بِصِيامِ ثَلاثَةِ أَيَّامٍ مِن كُلِّ شَهْر ، وَصَلاةِ الضحَى ، وَبِأَنْ لا أَنَام حَتى أُوتِر . رواهُ مسلمٌ .

1262. Ebü'd-Derdâ *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Sevgilim *sallallahu aleyhi ve sellem* bana, yaşadığım sürece asla terketmeyeceğim üç şeyi; her ay üç gün oruç tutmayı, kuşluk namazını kılmayı ve uyumadan önce vitir namazını eda etmeyi tavsiye etti.

Müslim, Müsâfirîn 86. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir

1267 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1263- وَعَنْ عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرِو بنِ العاصِ رَضي اللَّه عنهُما ، قالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « صوْمُ ثلاثَةِ أَيَّامٍ منْ كلِّ شَهرٍ صوْمُ الدهْرِ كُلِّهُ » . متفقٌ عليه .

1263. Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Her ay üç gün oruç tutmak, bütün seneyi oruçla geçirmek demektir**."

Buhârî, Savm 59 ; Müslim, Sıyâm 197. Ayrıca bk. Nesâî, Sıyâm 78, 82

1267 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1264- وعنْ مُعاذةَ العَدَوِيَّةِ أَنَّها سَأَلَتْ عائشةَ رضيَ اللَّه عَنْهَا : أَكانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يصومُ مِن كُلِّ شَهرٍ ثلاثةَ أَيَّامٍ ؟ قَالَت : نَعَمْ . فَقُلْتُ : منْ أَيِّ الشَّهْر

كَانَ يَصُومُ ؟ قَالَتْ : لَمْ يَكُن يُبَالي مِنْ أيِّ الشّهْرِ يَصُومُ . رواهُ مسلمٌ .

1264. Muâze el-Adeviyye'den rivayet edildiğine göre kendisi, Hz. Âişe'ye:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, her ay üç gün oruç tutar mıydı? diye sordu. Âişe:

- Evet, dedi. Bu defa Muâze :

- Ayın hangi günlerinde tutardı? diye sordum, diyor. Âişe:

- Ayın hangi günlerinde tutacağına pek ehemmiyet vermezdi, cevabını verdi.

Müslim, Sıyâm 194. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 70; Tirmizî, Savm 54; İbni Mâce, Sıyâm 29

Muâze el-Adeviyye

Ümmü's-Sahbâ' diye bilinen Basralı bu hanım, sahâbîlerden Abdullah el-Adevî'nin kızıdır. Tâbiûn neslinin orta tabakasına mensup güvenilir bir kimsedir. Sünen sahipleri onun hadislerini rivayet etmişlerdir. Hayatı hakkında fazla bir bilgi bulunmamaktadır.

Allah ona rahmet eylesin.

1267 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1265- وعنْ أَبي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، قَالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا صُمْتَ مِنَ الشَّهْرِ ثَلاثاً ، فَصُمْ ثَلاثَ عَشْرَةَ ، وَأَرْبعَ عَشْرَةَ ، وخَمْسَ عَشْرَةَ » رواه الترمِذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1265. Ebû Zer *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "(Ey Ebû Zer!) **Ayda üç gün oruç tutacağın zaman, on üç, on dört ve on beşinci günleri tut.**"

Tirmizî, Savm 54. Ayrıca bk. Nesâî, Sıyâm 84

1267 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1266- وعنْ قتادَةَ بن مِلحَانَ رَضِيَ اللَّهِ عَنْهُ ، قال : كانَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يأْمُرُنَا بِصِيَامِ أَيَّامِ البيضِ : ثَلاثَ عشْرَةَ ، وأَرْبَعَ عَشْرَةَ ، وَخَمْسَ عَشْرَةَ . رواهُ أَبُو داودَ .

1266. Katâde İbni Milhân *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize eyyâm-ı bîz'da, ayın on üç, on dört ve on beşinde oruç tutmayı emretti.

Ebû Dâvûd, Savm 68. Ayrıca bk. Nesâî, Sıyâm 84; İbni Mâce, Sıyâm 29

Katâde İbni Milhân

Kays İbni Sa'lebe oğullarından olan Katâde, Hz. Peygamber'den iki hadis rivayet etmiştir. Kendisinden oğlu Abdülmelik ile Yezid İbni Abdullah rivayette bulunmuştur. Efendimiz onun yüzünü mübârek elleriyle sıvazlamıştır. Katâde çok yaşlandığı zaman bütün organları son derece yıprandığı halde yüzü tazeliğini korumuştur. Vefat edeceği zaman yanında bulunan Hıbbân İbnu Umeyr, Katâde'nin yüzünün, bir ayna gibi parladığını söylemiştir.

Allah ondan razı olsun.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1267- وعنْ ابنِ عبَّاسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا ، قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا يُفْطِرُ أَيَّامَ البِيضِ في حَضَرٍ وَلا سَفَرٍ . رواهُ النسَائي بإِسنادٍ حَسنٍ .

1267. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazarda ve seferde eyyâm-ı bizı oruçsuz geçirmedi.

Nesâî, Sıyâm 70

Açıklamalar

Her ay üç gün oruç tutmak, Peygamber Efendimiz'in çok oruç tutmak isteyenlere ısrarla yaptığı tavsiyeler arasındadır. Bununla ilgili bir hayli rivayet bulunmaktadır. Bu tavsiyelerin asıl gerekçesi, Üçüncü hadiste yer almaktadır: *Her ay üç gün oruç tutmak, bütün seneyi oruçla geçirmek demektir.* Bu, şevval orucu bölümünde (bk. 1257 hadis) işaret edildiği ve rakamlarla belirtildiği gibi bir iyiliğe on katı sevap verileceği müjdesinin tabii sonucudur.

1141 numarada da geçmiş olan **birinci hadis**te Hz. Ebû Hüreyre; **ikinci hadis**te Ebü'd-Derdâ hazretleri; burada yer almamakla birlikte bir başka rivayette de Hz. Ebû Zer, hemen aynı ifadelerle Peygamber Efendimiz'in, kendilerine üç şeyi tavsiye ettiğini bildirmektedirler. Her üç rivayette de Resûlullah'ın ilk tavsiyesi, her ay üç gün oruç tutulmasıdır. Kuşluk ve vitir namazı ile ilgili diğer iki tavsiye de aynen tekrar edilmektedir.

Ebû Hüreyre ve Ebû Zer hazretlerinin "**halîlim** = dostum" diye, Ebü'd-Derdâ'nın ise, "**habîbim** = sevgilim" diye nitelendirdikleri Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu üç sahâbîsinin fakir kimseler olduklarını dikkate alarak, onların haline en uygun ve onları mânevî bakımdan zengin kılacak olan oruç ve namaz tavsiyesinde bulunmuştur. Çünkü oruç ve namaz bedenî ibadetlerin en şereflisi ve en önde gelenidir. Farzlar dışında Allah rızâsı için yapılacak ibadetlerin en uygun sayısını ve zamanını da ilk iki hadiste bulmaktayız. Bunlar her ay üç gün oruç tutmak, her gün iki rek'at kuşluk namazı kılmak, özellikle uyuduktan sonra uyanmaları zor olan müslümanlar için de uyumadan önce vitir namazını kılıvermek.

Bizim buradaki konumuz, her ay tutulması tavsiye edilen üç gün oruçtur. Nevevî merhum, konunun baş tarafına koyduğu açıklamada bu üç gün oruç için en uygun zamanın, **eyyâm-ı bîz** denilen her ayın 13, 14 ve 15. günleri olduğuna dikkat çekmektedir. Nitekim **beşinci ve altıncı hadisler**de görüldüğü gibi Peygamber Efendimiz, bu üç günü oruçlu geçirmeyi açıkça tavsiye etmiştir. **Yedinci hadis**te ise, sefer ve hazar hâlinde Efendimiz'in eyyâm-ı bîzı hep oruçlu geçirdiği bildirilmektedir. Yani hem sözlü hem de fiilî sünnet, her ay tutulacak üç gün oruçun eyyâm-ı bîzda tutulması yönünde gerçekleşmiştir. Sadece **dördüncü hadis**te, Peygamber Efendimiz'in, bu üç günlük oruç için gün tayini yapmadan ayın evvelinde, ortasında veya sonunda tuttuğu bildirilmektedir. Bu rivayet, işi biraz daha kolaylaştırmakta ve söz konusu olan sevabın sadece eyyâm-ı bîzda

tutulacak üç gün oruç için değil, ayın herhangi bir kesiminde tutulacak üç günlük oruç için de geçerli olduğu müjdesini vermektedir.

Bir kere daha hatırlatalım ki, hadislerde söz konusu olan ay, kamerî aydır. Bizim kullanmakta olduğumuz milâdî senenin ayları değildir. Dolayısıyla günler de Kamerî aya ait günlerdir. Ona göre hesap edilmelidir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Her ay üç gün oruç tutmak, bütün bir seneyi oruçlu geçirmek demektir.

2. Her ay tutulacak üç gün orucun kamerî ayların on üç, on dört ve on beşinci günleri tutulması daha uygundur.

3. Bu üç gün orucunun, kamerî ayın herhangi bir kısmında tutulması da mümkündür.

4. İki rek'at kuşluk namazı kılmak ve uyumadan önce vitir namazını edâ etmek, Peygamber Efendimiz'in tavsiyeleri arasındadır.

5. Hz. Peygamber'in tavsiyeleri ile fiilleri arasında tam bir uyum bulunmaktadır. O, ümmetine tavsiye ettiklerini kendisi de yapmış ve yaşamıştır.

231- باب فضل مَنْ فَطَّر صَائماً
وفضل الصائم الذي يؤكل عنده ، ودعاء الأكل للمأكول عنده

ORUÇLUYU İFTAR ETTİRMEK

BİR ORUÇLUYU İFTAR ETTİRMENİN VE KENDİSİ ORUÇLUYKEN YANINDA YEMEK YENEN KİMSENİN FAZİLETİ, YİYENİN YEDİRENE DUA ETMESİNİN SEVABI

Hadisler

1268- عنْ زَيدِ بنِ خالِدٍ الجُهَنيِّ رَضيَ اللَّه عَنْهُ عَن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ فَطَّرَ صَائماً، كانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ غَيْرَ أَنَّهُ لا يَنْقُصُ مِنْ أجْر الصَّائم شيءٍ » .

رواه التَرمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .َ

1268. Zeyd İbni Hâlid el-Cühenî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kim bir oruçluyu iftar ettirirse, oruçlu kadar sevap kazanır. Oruçlunun sevabından da hiçbir şey eksilmez.**"

Tirmizî, Savm 82. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 44; İbni Mâce, Sıyâm 45

1270 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1269- وعَنْ أُمِّ عمَارَةَ الأَنْصارِيَّةِ رَضِيَ اللَّه عَنْها ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دخَلَ عَلَيْها ، فقدَّمَتْ إِلَيْهِ طَعَاماً ، فَقالَ : « كُلِي » فَقالَت : إِنِّي صائمةٌ ، فقَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ الصَّائمَ تُصلِّي عَلَيْهِ المَلائِكَةُ إِذا أُكِلَ عِنْدَهُ حتَّى يَفْرَغُوا » وَرُبَّما قال : « حَتَّى يَشْبَعُوا » رواهُ الترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1269. Ümmü Umâre el-Ensâriyye *radıyallahu anhâ*'dan nakledildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün Ümmü Umâre'nin evini teşrif etti. O da hemen Resûl-i Ekrem'e yemek ikram etti. Hz. Peygamber:

- "**Buyur, sen de ye!**" teklifinde bulundu. Ümmü Umâre:

- Ben oruçluyum, dedi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Oruçlu bir kimsenin yanında yemek yiyenler yemeği bitirinceye kadar melekler o oruçluya dua ederler.**"

Hz. Peygamber bazan da "**Yemek yiyenler doyuncaya kadar..**." derdi.

Tirmizî, Savm 66. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 46

Ümmü Umâre el-Ensâriyye

İsmi Nesîbe binti Kâ'b olan Ümmü Umâre, hem adı hem de künyesiyle meşhur olan Medineli ve Hazrec kabilesine mensup bir sahâbîdir. Kendisi, kocası ve iki oğluyla birlikte Akabe biatında bulundu. Uhud Savaşı'na önce

su taşıyıcısı olarak sonra da savaşçı olarak katıldı, yaralandı. Rıd'van bey'atine de iştirak etti. Oğlu Habîb'i Müseylime öldürtünce, Müseylime ile savaşmaya and içti. Öteki oğlu Abdullah ile birlikte Hz. Hâlid İbni Velîd'in komutasında Yemâme Savaşı'na katıldı. Bu savaşta on iki yerinden yaralandı ve bir kolunu kaybetti.

Sünen adıyla meşhur olan dört hadis kitabında üç rivayeti yer alır. Birisi bu hadistir.

Allah ondan razı olsun.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

- وعَنْ أَنسٍ رَضيَ اللَّه عنهُ ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَاءَ إِلى سَعْدِ بْنِ عُبَادَةَ رَضي اللَّه عنهُ ، فَجَاءَ بِخُبْزٍ وَزَيْتٍ ، فَأَكَلَ ، ثُمَّ قَالَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفْطَرَ عِندكُمْ الصَّائمونَ ، وأَكَلَ طَعَامَكُمْ الأَبْرَارُ وَصَلَّتْ عَلَيْكُمُ المَلائِكَةُ » . رواهُ أبو داود بإِسنادٍ صحيحٍ .

1270. Enes *radıyallahu anh*'den nakledildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, bir gün Sa'd İbni Ubâde'nin yanına geldi. Sa'd derhal bir parça ekmek ve zeytin çıkarıp Resûlullah'a ikram etti. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* bunları yedikten sonra ona şöyle dua etti:

"**Evinizde hep oruçlular iftar etsin, yemeğinizi iyiler yesin, melekler de duacınız olsun**."

Ebû Dâvûd, Et'ime 54. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sıyâm 45

Açıklamalar

Buraya kadar oruç tutmanın kıymetini anlatan hadisleri görmüş bulunuyoruz. Burada ise, kendisi oruçlu olsun olmasın, herhangi bir oruçlu kimseyi iftar ettiren kişinin durumu ile ilgili Sevgili Peygamberimiz'in müjdelerini görüyoruz. **Birinci hadis**te, farz veya nâfile oruç tutan bir kimseyi iftar ettiren insanın, o oruçlu kişi kadar sevap kazanacağı müjdelenmektedir. Ayrıca bunun, oruçlunun sevabına ortak olmak anlamına

gelmediği, oruçlunun sevabından hiçbir şeyin noksanlaşmayacağı da ifade edilmektedir.

Öte yandan *iftar ettirmek* deyince mutlaka oruçluyu iyice doyurmak da anlaşılmamalıdır. Nitekim -İbni Huzeyme'nin *Sahih*'indeki (III, 192 - 193) bir başka rivayetten öğrendiğimize göre- sahâbîler, herkesin bir oruçluyu doyuracak kadar imkân bulamayacağını Hz. Peygamber'e arzetmişler, bunun üzerine Efendimiz, *"Allah Teâlâ, bu sevabı, oruçluyu bir hurma veya bir yudum su yahut bir içim süt ile iftar ettirene de verir"* buyurmuştur. O halde sırf bir oruçluyu iftar ettirmek niyetiyle ve elde ne varsa onunla iftar ettirmek, oruçlu kadar sevap kazanmak için yeterli olmaktadır. Bu işte lükse, israfa ve hele gösterişe ve reklama kaçmanın hiçbir anlamı yoktur. Öylesi davranışların vebalinden korkulur.

İkinci hadiste ise, herhangi bir oruçlu kimsenin yanında yemek yenilmesi halinde o oruçlunun kazancı açıklanmaktadır. Yemek yiyenlerin yemekten kalktıkları veya doydukları ana kadar melekler onların yanındaki oruçlu için dua eder, onun bağışlanmasını dilerler. Meleklerin bu duası, o yemeği oruçlunun ikram etmiş olma şartına bağlı değildir. Yemeği oruçlu da ikram etmiş olabilir, yemek yiyenler hep birlike bir başkasının sofrasında da bulunabilirler. Gerçi hadisimizde yemeği Ümmü Umâre kendisi ikram ediyor ama Peygamber Efendimiz'in beyanında ifade geneldir. Yani meleklerin duasının, yemeği oruçlu kişinin ikrâm etmiş olma şartına bağlı olduğunu gösteren herhangi bir ifade bulunmamaktadır.

Peygamber Efendimiz'in Ümmü Umâre'ye *"Sen de ye!"* buyurması, hâne sahibinin yemeğe iştirak etmesi halinde, misafirin daha rahat bir şekilde yemek yiyeceğine işaret olsa gerektir. Oruçlu olmak ise, hâne sahibinin yemeğe iştirak etmemesi için hem mâkul ve meşrû bir mâzeret, hem de yemek sonuna kadar meleklerin duasına muhatap olmasına sebep teşkil etmektedir. O halde oruçlunun gözü önünde yemek yemeyelim diye bir çekimserlik göstermek, ona kazandırılacak sevap açısından doğru değildir.

Üçüncü hadiste ise, bir kimsenin ikram niyetiyle sunmuş olduğu her hangi bir yemeği yedikten sonra, ikram sahibine teşekkür niteliğinde söylenecek söz ve yapılacak dua örneğini görmekteyiz. Sa'd İbni Ubâde hazretleri cömertliğiyle meşhur bir sahâbîdir. Kendisini ziyarete gelen Hz.

Peygamber'e, o anda evinde bulunan ekmekle zeytin ikrâm etmiştir. Bu, pek tabii ve çok samimi bir ikramdır. Telâşlanmaya, ne yapacağını şaşırmaya hiç gerek yoktur. Evinde ve elinde olanı ikram etmek kâfidir. Hele misafir, Hz. Peygamber olunca tam bir gönül rahatlığı içinde elde olandan ikram edilebilir. Zira o, durumu çok iyi bilir ve en üstün anlayışı gösterir. Nitekim Resûl-i Ekrem Efendimiz, o kıymetli sahâbîsinin ikramını memnuniyetle kabul buyurmuş ve memnuniyetini *"Evinizde hep oruçlular iftar etsin, yemeğinizi iyiler yesin, melekler de duacınız olsun"* diye yaptığı dua ile dile getirmiştir.

Efendimiz'in bu duası, iyilik ve iyilerin her vesile ile toplumda yaygınlaşmasını temenni etmek demektir. Beşerî ilişkilerde beklenen gelişme ve güzelleşmelerin gerçekleşebilmesi için öncelikle dindarlara karşı saygılı olma terbiyesini kazanmak gerekmektedir. Kimilerinin ibadet ederek kazandıkları sevabı, kimilerinin de gösterecekleri saygı ve küçük ikramlarla aynen kazanma şansı vardır. Yeterki insan böylesi bir niyete ve nezakete sahip olsun.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Oruçlu bir kimseyi iftar ettiren, oruçlunun aldığı kadar sevap kazanır.

2. Yanında yemek yenilen bir oruçluya melekler yemek sonuna kadar dua ederler.

3. Misafir, kendisine ikramda bulunan ev sahibine dua ve teşekkür etmelidir.

4. Sevap kazanmak için sayısız sebep ve imkânlar vardır. Bunlardan yararlanmak gerekir.

كتاب الاعتكاف

232- باب فضل الاعتكاف

İTİKÂF BÖLÜMÜ

Hadisler

1271- عنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللّه عَنْهُما ، قالَ : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعتَكِفُ العَشْرَ الأَوَاخِرَ مِنْ رَمَضَانَ . متفقٌ عليه .

1271. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ramazanın son on gününde i'tikâfa çekilirdi.

Buhârî, İ'tikâf 1, 6; Müslim, İ'tikâf 1-4. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 77, 78; Tirmizî, Savm 71; İbni Mâce, Sıyâm 58

1273 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1272- وعنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عنْها ، أَنَّ النَّبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَعْتَكِفُ العَشْرَ الأَوَاخِرَ مِنْ رَمَضانَ ، حَتَّى تَوَفَّاهُ اللَّه تعالى ، ثُمَّ اعْتَكَفَ أَزواجُهُ مِنْ بعْدِهِ . متفقٌ عليه .

1272. Âişe *radıyallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, vefat edinceye kadar ramazanın son on gününde itikâfa girmiştir. Vefatından sonra eşleri itikâfa girmeye devam ettiler.

Buhârî, İ'tikâf 1; Müslim, İ'tikâf 5. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 77

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1273- وعَنْ أبي هُريرةَ ، رضي اللَّه عنهُ ، قالَ : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعْتَكِفُ في كُلِّ رَمَضَانَ عَشَرةَ أيَّامٍ ، فَلَمَّا كَانَ العَامُ الَّذِي قُبِضَ فِيهِ اعْتَكَفَ عِشرِينَ يَوْماً . رواه البخاريُّ.

1273. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* dedi ki, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* her ramazan on gün itikâfa girerdi. Vefat ettiği senenin ramazanında yirmi gün itikâfa girdi.

Buhârî, İ'tikâf 17. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Savm 78; İbni Mâce, Sıyâm 58

Açıklamalar

İtikâf, sözlükte mutlak olarak bir yerde ve maddî - mânevî, olumlu-olumsuz bir şey üzerinde ısrarla durmak demektir. Dînî bir terim olarak **itikâf**, kulluk ve Allah'a yaklaşmak niyetiyle mescidde belli bir süre durmak (ikâmet etmek) demektir. Hadislerde de görüldüğü gibi itikâf, daha ziyâde ramazan ayında ve oruçlu olarak mescide kapanmak şeklinde uygulanagelmiştir. Gündüzleri oruçla, geceleri de ibadet ve zikirle mescidde geçirmek, bir anlamda tam mânasıyla kulluğa soyunmak demektir. Zarûri ihtiyaçları dışında hiçbir sebeple mescidden dışarı çıkmamaya özen göstermeyi gerektiren itikâf, daha önceki dinlerde de var olan bir ibadettir. Peygamber Efendimiz'in her yıl özellikle ramazan ayında itikâfa çekildiği bilinmektedir. Bu sebeple de itikâf sünnettir.

Birinci hadiste, Peygamber Efendimiz'in, ramazanın son on gününde itikâfa çekildiği bildirilmektedir. İçinde bin aydan daha hayırlı Kadir gecesinin bulunduğu bu günlerde itikâfa girmek, aynı zamanda o mübarek geceyi ihyâ etmeye de imkân vereceği için son derece önemlidir. Bulunmaz bir fırsatın değerlendirilmesi demektir. Hatta bazı rivayetlerde, Hz. Peygamber'in, önceleri ramazanın ortalarında itikâfa girdiğine, Kadir gecesi hakkında bilgi aldıktan sonra ramazanın son on gününde itikâfa çekilmeye başladığına işaret edilmektedir.

İkinci hadiste, Hz. Aişe vâlidemiz, Peygamber Efendimiz'in vefat edinceye kadar ramazanın son on gününde itikâfa çekilmeye devam ettiğini, kendisinden sonra da aynı şeyi muhterem eşlerinin sürdürdüğünü açıkça ifade etmektedir. Bilindiği gibi Efendimiz'in eşlerinin odaları Mescid-i Nebevî'ye bitişik idi. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, itikâfa çekilmek isteyince odalarından çıkar, sabah namazını kıldırdıktan sonra mescidde kendisi için hazırlanmış olan yere çekilirdi. Birinci hadisin râvilerinden olan Nâfi, Abdullah İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'nın kendisine Hz. Peygamber'in mescidde itikâfa çekildiği yeri gösterdiğini büyük bir memnuniyetle dile getirmiştir (bk. Müslim, İ'tikâf 2).

Hz. Peygamber'in hanımları kendi hücrelerinde itikâfa çekilmişlerdir. Zira Efendimiz'in, eşleri adına mescide kurulmuş itikâf çadırlarını söktürdüğü, kendisinin o yıl ramazanda değil, şevvâl ayında itikâfa girdiği, rivayetlerin bize naklettiği bilgiler arasındadır. Bu sebeple de müslüman

kadınların mescidlerde değil, evlerinde mescid olarak kullandıkları özel köşelerinde itikâfa çekilmeleri uygun bulunmuştur.

Ümmehâtü'l-mü'minîn dediğimiz mânevî annelerimizin, Hz. Peygamber'in her sene gerçekleştirdiği itikâfı, kendisinden sonra sürdürmeleri, onun sünnetini yaşatma gayretlerinin bir sonucudur. Ümmete de aynı gayreti gösterip o sünneti yaşatmak düşer.

Üçüncü hadis, öncelikle ilk iki hadiste verilen Hz. Peygamber'in ramazanın son on gününde itikâfa çekildiği bilgisini tasdik ve teyit etmektedir. Sonra da Efendimiz'in son ramazan ayında itikâfı yirmi gün olarak gerçekleştirdiği bilgisini vermektedir. Vefatından önceki ramazân-ı şerîfte Peygamber Efendimiz, Cebrâil ile Kur'an'ı iki defa mukabele ettiği gibi itikâfı da iki katına çıkarmış olmaktadır. Bu da hayatın sonlarına doğru hayır hasenat ve ibadetleri arttırmanın gerektiğini göstermektedir. Zira Efendimiz, vedâ haccındaki beyanlarıyla dünyadan ayrılma zamanının yaklaştığını ashâbına hissettirmişti. O bu bilgisinin tabii bir sonucu olarak son ramazan ayını mümkün olduğunca yoğun bir ibadetle geçirmiş ve son demleri nasıl değerlendirmek gerektiği konusunda ashâp ve ümmetine yol göstermiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ramazanın son on gününde, mescidde itikâfa girmek sünnettir.
2. Peygamber Efendimiz her sene itikâfa çekilmiştir.
3. Beş vakit namaz kılınan mescidlerde itikâfa girilir.
4. Her yerleşim biriminde en az bir camide itikâf sünnetinin yaşatılması uygun olur.
5. Hanımlar evlerinde itikâfa çekilebilirler.
6. Mescidlere itikâf gibi ibadetlere imkân vermek maksadıyla çadır kurulabilir, özel yerler ayrılabilir.
7. İtikafa çekilmeyi adamış olan kimsenin adağını yerine getirmesi vâciptir.
8. İtikâf niyetiyle mescidde geçirilecek zaman ne kadar olursa olsun güzel görülmüştür.

9. Cinsel ilişki itikâfa aykırıdır, itikâfı bozar. "**Mescidlerde ibadete çekilmiş olduğunuz zamanlarda kadınlarla birleşmeyin**. **İtikâf için tayin edilmiş hududullah budur. Sakın bu hududa yaklaşmayın** (onu aşmaya kalkışmayın)" [Bakara sûresi (2), 187] âyeti bu hükmün delilidir.

كتاب الحج

233- باب وجوب الحج وفضله

HAC BÖLÜMÜ

HAC İLE İLGİLİ ÂYET VE HADİSLER

Âyet

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّـنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَن دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ الله غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ [97]

"**Yoluna güç yetirenlerin Kâbe'yi haccetmesi, Allah'ın insanlar üzerindeki hakkıdır. Kim inkâr ederse, şüphesiz Allah bütün âlemlerden müstağnîdir.**"

Âl-i İmrân sûresi (3), 97

Hac kelime olarak kastetmek, ziyaret etmek demektir. Dinimizde ise, "arefe günü zevâlden bayram günü fecrin doğuşuna kadar Arafat'ta bir süre durmak ve sonra Kâbe'yi tavaf etmek" demektir. Âyette, "yol bulabilenler yani gücü ve imkânı olanlar üzerinde Allah'ın hakkı olduğu" bildirilen işte bu ziyarettir. Biz buna hac diyoruz. Hac, bilindiği gibi İslâm'ın beş şartından olup bu beş şart içinde en son farz kılınandır. Haccın farz olduğuna bu âyet delâlet etmektedir.

"Güç yetirmek" veya *"yol bulabilmek"* ten maksadın, "**azık ve binek**" olduğu Hz. Peygamber tarafından açıklanmıştır (bk. Tirmizî, Hacc 14; İbni Mâce, Menâsik, 6, 16). Hatta Tirmizî'nin rivayet ettiği bir hadîs-i şerîfte (Hacc 3) Peygamber Efendimiz *"Kim, azığa ve kendisini Allah'ın evi Kâbe'ye ulaştıracak bir bineğe sahip olduğu halde haccetmezse*, *ha yahudi ha hıristiyan olarak ölmüş, hiç farketmez"* buyurmuştur.

Âyet-i kerîmedeki "**kim inkâr ederse**" ifadesi de "şartlarına sahip olduğu halde kim haccetmezse" anlamında yorumlanmıştır. Şah Veliyyullah ed-Dihlevî'nin belirttiği üzere, İslâm'ın esaslarından herhangi birini terketmek dinden çıkmak gibi bir şeydir. Binaenaleyh İslâm'ın beş esasından biri olan haccı terkeden kimsenin, yukarıda zikrettiğimiz hadiste görüldüğü gibi, yahudi veya hıristiyana; bir başka hadiste (bk. Müslim, İmân 134) namazı terkeden kimsenin de müşrike benzetilmesi; Hz. Peygamber dönemindeki yahudi ve hıristiyanların namaz kılıp haccetmemeleri, Arap müşriklerinin de haccedip namaz kılmamaları sebebiyle olsa gerektir. Hac, şartlarına sahip olanlar için ömürde bir kere yerine getirilmesi gerekli ve yeterli olan bir **farz**dır. Adanmış olan haccın yerine getirilmesi ve başlanmışken bozulmuş bulunan nâfile haccın kazâsı **vâcip**tir. Henüz kendisine hac farz olmamış kişi ile farz haccı yerine getirmiş olan kimsenin yaptığı hac ise, **nâfile**dir.

Hadisler

1274- وَعَنِ ابن عُمرَ ، رضي اللَّه عَنْهُمَا ، أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَالَ : بُنِيَ الإسْلامُ عَلَى خَمْسٍ : شَهادَةِ أَنْ لا إله إلا اللَّه وأَنَّ مُحَمَّداً رسولُ اللَّهِ ، وإقَامِ الصَّلاةِ وإيتَاءِ الزَّكَاةِ، وحَجِّ البيْتِ ، وصَوْمِ رَمَضَانَ » متفقٌ عليهِ .

1274. İbni Ömer r*aıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**İslâm dini beş esas üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehâdet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve ramazan orucunu tutmak**."

Buhârî, Îmân 1, 2; Tefsîru sûre (2), 30; Müslim, Îmân 19-22. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 3; Nesâî, îmân 13

Açıklamalar

1077 ve 1209 numara ile geçmiş olan hadîs-i şerîf, burada haccın İslâm'ın beş temel esasından biri olduğunu göstermek için zikredilmiştir.

İslâm'ın kendisiyle tarif edildiği her şey, hiç şüphesiz son derece önemlidir. Çünkü o, İslâm'ın vazgeçilmez bir esası demektir. Bu sebeple hadisimizde sayılan beş esastan her biri, *farz-ı ayn* niteliğinde olup birilerinin yerine getirmesi ile diğerlerinin üzerinden asla düşmez. Her mükellefin bizzat kendisinin işlemesi gerekir. Dolayısıyla da bu beş esastan her biri, müslümanlık bakımından hayatî bir öneme sahiptir.

İslâm'ın bu beş esası hadisimizde farz oluş sırasına göre sayılmış değildir. Öyle olsaydı, haccın en son sırada yer alması gerekirdi. Zira hac, en son farz kılınmış olan *hem malî hem bedenî* bir ibadettir.

İbadetlerde asıl maksat, Allah emrinin yerine getirilmesi ve dinin yüceltilmesidir. Bu maksat, hacda ümmet çapında gerçekleşmektedir. Çünkü tevhid dininin ilk mâbedi olan Kâbe çevresinde gerçekleştirilen hac, İslâm ümmetinin inanç ve uygulama birliğinin en üst düzeyde göstergesidir. Haccın mü'minler üzerindeki tesirini ancak o ibadeti yerine getirenler bilebilir.

Uygulama açısından üç çeşit hac söz konusudur:

Hacc-ı ifrad: Sadece hac yapmak niyetiyle ihrama girilir. Kâbe'ye ulaşmış olmanın şükrü anlamında Kâbe'nin etrafında yedi kere dolaşmak demek olan kudûm tavafı icra edilir, bu tavafın ilk üç dönüşünde kısa ve çabuk adımlarla biraz çalımlıca yürünür (remel) ve Safa ile Merve tepeleri arasında yedi kez gidip gelinir yani sa'y yapılır, ihramda kalınır, günü gelince Arafat'a çıkılır, şeytan taşlanır, tıraş olunur ve Kâbe tavaf edilir. Artık bir daha remel ve sa'y yapılmaz.

Hacc-ı temettu': Hac aylarında önce umre niyetiyle mîkat denilen ihrama girme yerlerinden birinde ihrama girilir. Tavaf ve sa'y yapılıp tıraş olunur (umre) ve ihramdan çıkılır. Günü gelince bu defa hac niyetiyle ihrama girilir. Bu tür hac yapanların kurban kesmeleri gerekir.

Hacc-ı kıran: Mîkâtta hem umre hem de hac niyetiyle ihrama girilir. Önce yukarıda tarif edildiği gibi umre yapılır ve ihramda beklenir, hac günü gelince hac yapılır. Bu tür hac yapanların da kurban kesmesi gerekir.

Bir anlamda namazdaki başlama (iftitah) tekbirine benzeyen ihrama girme olayı ile başlayan hac, menâsik denilen bir dizi uygulamadan

meydana gelir. Namaz, selâmla bitirildiği gibi hac da tıraş olmak suretiyle sona erdirilir.

Haccetme niyetinin açık bir şekil ve fiille ispatı ve sürdürülmesi anlamına gelen ihram, kişiye her çeşit lezzetleri, rahatı, alışık olduğu âdetlerini terkettirmesi ve çevreye en küçük bir zarar vermemeyi öğretmesi bakımından son derece önemli ve etkili bir uygulamadır.

Hac; ihram, *"lebbeyk Allahümme lebbeyk..."* diye seslenmek demek olan telbiye, tavaf, sa'y, Arafat dağında arefe günü öğleden akşam güneş batıncaya kadar kısa bir süre de olsa ayakta durup dua etmek (vakfe), şeytan taşlama, kurban kesme ve tıraş olma gibi birtakım **sembol niteliğindeki uygulamalar**ın bir araya toplandığı en büyük kulluk hareketidir. Bu niteliği sebebiyledir ki İslâm'ın beş esasının en son farz kılınanı olmuştur. Bu yönüyle hac, kullukta zirveyi temsil eder, yani **o bir kemaldir. En geniş kapsamlı bir kulluk hareketi ve bir ameldir.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm'ın beş esasından biri olarak hac, şartlarını taşıyanlar için farz-ı ayn bir ibadettir.

2. Haccı inkâr eden kâfir olur.

1275- وعنْ أبي هُرَيْرةَ ، رضي اللَّه عنهُ ، قالَ : خَطَبَنَا رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالَ : «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ اللَّه قَدْ فَرضَ عَلَيْكُمُ الحَجَّ فحُجُّوا » فقَالَ رجُلٌ : أَكُلَّ عَامٍ يا رسولَ اللَّهِ ؟ فَسَكتَ ، حَتَّى قَالَها ثَلاثاً . فَقَال رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ قُلْتُ نَعَمْ لَوجَبت وَلمَا اسْتَطَعْتُمْ » ثُمَّ قال : « ذَرُوني ما تركْتُكُمْ ، فَإِنَّمَا هَلَكَ منْ كانَ قَبْلَكُمْ بكَثْرَةِ سُؤَالِهِمْ ، وَاخْتِلافِهِم عَلى أَنْبِيائِهِمْ ، فإذا أَمَرْتُكُمْ بِشَيءٍ فَأْتوا مِنْهُ مَا استطَعْتُم ، وَإذا نَهَيتُكُم عَن شَيءٍ فَدعُوهُ » . رواهُ مسلمٌ .

1275. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize bir gün bir konuşma yaptı ve:

- "**Ey müslümanlar! Allah size haccı farz kıldı, haccedin**!" buyurdu. Sahâbilerden biri:

- Her sene mi, ey Allah'ın Resulü? diye sordu.

Hz. Peygamber, adam sorusunu üç defa tekrarlayıncaya kadar cevap vermeyip sustu. Sonra şöyle buyurdu:

- "**Eğer "evet" deseydim, her sene haccetmeniz farz olurdu, siz de onu yerine getiremezdiniz**!" Sonra sözlerine devamla:

- "**Ben sizi kendi halinize bıraktığım sürece siz de beni kendi halime bırakın. Çünkü sizden öncekiler peygamberlerine çok sual sormaları ve aldıkları cevaplar konusunda ihtilâf etmeleri sebebiyle helâk oldular. Bundan dolayı size, bir şey emrettiğim zaman onu gücünüz yettiğince yerine getirin. Herhangi bir şeyi de yasaklarsam ondan da kesin olarak kaçının**!" buyurdu.

Müslim, Hac 412; Nesâî, Menâsik 1. Ayrıca bk. Buhârî, İ'tisâm 2

Açıklamalar

Haccın farz bir ibadet olduğunu ve yerine getirilmesi gerektiğini Kur'ân-ı Kerîm'i te'yiden bildiren hadisimiz, aynı zamanda ümmet olmanın gereklerinden birini de ortaya koymaktadır. Hz. Peygamber'in, *"Ey müslümanlar! Allah size haccı farz kıldı, haccedin!"* emri üzerine, hadisin bir başka rivayetinden öğrendiğimize göre Akra' İbni Hâbis, "Her sene mi?" diye Hz. Peygamber'e ısrarla soru yöneltmiştir. Bu durum Peygamber Efendimiz'in hoşuna gitmemiş ve neticede bilinçli olarak bazı emirlerin genel ifadelerle verildiğini, onlardan ne anlaşılıyorsa öylece amel etmenin daha doğru olacağını açıklamıştır. Birtakım sorularla bazı sınırlamaların getirilmesine vesile olmanın işi iyice zorlaştıracağına dikkat çekmiştir. Hatta Efendimiz geçmişte bazı ümmetlerin, böylesine gerekli, gereksiz çok soru sormaları ve peygamberlerinin açıklamaları üzerinde çokça ihtilâf etmeleri yüzünden helâk olduklarını da hatırlatmıştır. En sonunda da *yasaklara mutlaka uymayı; emirleri ise gücü ölçüsünde yerine*

getirmeyi genel tavır ve kaide olarak ortaya koymuştur. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, *"Ben sizi kendi halinize bıraktığım sürece siz de beni kendi halime bırakınız"* ikazı, "Ben size bir şey emretmediğim veya bir şeyden nehyetmediğim sürece siz de bana bir şey sormayın" demektir. Çünkü her soruya verilecek cevap yeni bir sınırlama getirir. Her getirilen sınır da birilerini sıkıntıya sokar. Böyle bir şeye vesile olmamak gerekir. Hatta Efendimiz, bir başka beyanlarında (bk. Heysemî, *Mecmeu'z-zevâid*, I, 171) *"Allah, bazı şeyleri unutmaksızın ihmal etmiştir, bunları araştırmayın!"* buyurur. Bir hadîs-i şerîfte ise, (Buhârî, Î'tisâm 3) *"Vebali en ağır olan kişi, daha önce yasaklanmamış olan bir konunun, soru sorarak yasaklanmasına sebep olandır"* uyarısında bulunur.

Peygamber Efendimiz'in bu ifade ve ikazları, her sistemde olduğu gibi, İslâm'da da az çok **bilinçli boşluklar** bulunduğunu, bunun, mükelleflere kolaylık olsun diye yapıldığını göstermektedir. Bu olayda *"Eğer evet deseydim, her sene haccetmeniz farz olurdu, siz de onu yerine getiremezdiniz"* buyurması, Efendimiz'in dinî konulardaki açıklamalarının ümmeti mutlak mânada bağlayıcı olduğunu ifade etmektedir. Hz. Peygamber'in sözleri, fiilleri ve onaylarından oluşan sünneti hakkında ileri geri sözler söyleyerek uygulama konusunda tereddütler uyandıranlar ve ihtilâflara sebep olanlar, geçmiş ümmetlerin helâkine sebep olan işleri tekrar ediyorlar demektir. Neticeden de bu sebeple korkulur.

"Her sene mi haccedelim?" sorusunun üç defa tekrar edilmesine rağmen, Efendimiz'in cevap vermemesi, haccın ömürde bir defa yapılması gerektiğini hükme bağlamıştır.

Âlimler, bu hadis sebebiyle mutlak olarak verilmiş olan emrin tekrarı gerektirip gerektirmeyeceğini tartışmışlar, sonuçta büyük çoğunlukla tekrarı gerektirmediği kanaatine varmışlardır. Hanefîler'e göre haccın sebebi olan Kâbe, tekerrür etmediği için, ömürde bir defa Kâbe'yi ziyaret etmekle hac konusundaki mutlak emir yerine getirilmiş olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ömürde bir defa haccetmek hac emrinin yerine getirilmesi için yeter.
2. Genel nitelikli emir ve yasakları kendi genellikleri içinde uygulamak ümmet için kolaylık sebebidir.

3. Yasaklara mutlak surette, emirlere gücü ölçüsünde uymak her müslümanın değişmeyen görevidir.

4. Gereksiz sorular, uygulamayı aksatacağı veya durduracağı için felâket sebebi sayılmıştır.

5. Hz. Peygamber'in dînî konulardaki emir ve yasakları ilâhî vahye dayanmaktadır.

1276- وَعنْهُ قال : سُئِلَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ العَمَلِ أَفضَلُ ؟ قال : « إيمانٌ بِاللَّهِ ورَسُولِهِ» قيل : ثُمَّ ماذَا ؟ قال : « الجِهَادُ في سَبِيلِ اللَّهِ » قيل : ثمَّ ماذَا ؟ قَال : « حَجٌ مَبرُورٌ » متفقٌ عليهِ .

المَبرُورُ هُوَ الَّذِي لا يَرْتَكِبُ صَاحِبُهُ فِيهِ معْصِية .

1276. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi: Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e:

- En üstün amel hangisidir? diye soruldu.

- **"Allah ve Resulün'e iman etmektir**" buyurdu.

- Sonra hangisidir? denildi.

- "**Allah yolunda cihad etmektir**" buyurdu.

- Sonra hangisidir? denildi.

- "**Makbul olan hacdır**" buyurdu.

Buhârî, Îmân 18, Hac 4, 34, 102, Umre 1, Sayd 26, Cihâd 1, Tevhîd 47; Müslim, İman 135, Hac 204, 437. Ayrıca bk. Tirmizî, Fedâilü'l-cihâd 22, Hac 88; Nesâî, Hac 4, 5, 6, Cihâd 17; İbni Mâce, Menâsik 3

1288 numara ile tekrar gelecek olan hadis **1279** numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1277- وَعَنْهُ قالَ : سَمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقولُ : « منْ حجَّ فَلَم يرْفُثْ ، وَلَم يفْسُقْ ، رجَع كَيَومِ ولَدتْهُ أُمُّهُ » . متفقٌ عليه .

1277. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* dedi ki, ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu işittim:

"**Kötü söz söylemeden ve büyük günah işlemeden hacceden kimse, annesinden doğduğu gündeki gibi günahsız olarak** (evine) **döner.**"

Buhârî, Hac 4, Muhsar 9, 10; Müslim, Hac 438. Ayrıca bk. Tirmizî, Hac 2; Nesâî, Hac 4; İbni Mâce, Menâsik 3

1279 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1278- وعَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « العُمْرَةُ إلى العُمْرةِ كَفَّارةٌ لما بيْنهُما ، والحجُّ المَبرُورُ لَيس لهُ جزَاءٌ إلاَّ الجَنَّةَ » . متفقٌ عليهِ .

1278. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Umre ibadeti, daha sonraki bir umreye kadar işlenecek günahlara kefârettir. Mebrûr haccın karşılığı ise, ancak cennettir.**"

Buhârî, Umre 1; Müslim, Hac 437. Ayrıca bk. Tirmizî, Hac 88; Nesâî, Menâsik 3, 5, 77; İbni Mâce, Menâsik 3

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1279- وَعَنْ عَائِشَةَ ، رضي الله عَنْهَا ، قَالَتْ : قُلْتُ يا رَسُولَ اللَّه ، نَرى الجِهَادَ أفضَلَ العملِ ، أفَلا نُجاهِدُ ؟ فَقَالَ : « لكِنْ أَفضَلُ الجِهَادِ : حَجٌّ مبرُورٌ » رواهُ البخاريُّ .

1279. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

- Ey Allah'ın Resulü! En üstün amel olarak cihadı görüyoruz. Biz hanımlar cihad etmeyelim mi? dedim. Peygamber *aleyhisselâm*:

- "**Fakat** (sizin için) **cihadın en üstünü, hacc-ı mebrûrdur**" buyurdu.

Buhârî, Hac 4, Sayd 26, Cihâd 1

Açıklamalar

Bu dört hadîs-i şerîfin ortak konusu, *hacc-ı mebrûr*dur. **Birinci hadiste,** herhangi bir tarif vermeden en üstün ameller arasında iman ve cihaddan sonra hacc-ı mebrûrun yer aldığı görülmektedir. Ayrıca iman ve cihad, herhangi bir sıfat ile nitelendirilmemişken haccın "**mebrûr**"

kelimesiyle birlikte zikredilmiş olması, ancak bu niteliği kazanan haccın "üstün amel" sayıldığı anlamına gelmektedir.

Mebrûr, makbul, me'cûr, gereklerine uygun olarak yerine getirilmiş, günah ve isyan karıştırılmamış, sonrası öncesinden daha iyi, zulüm ve ihanetten arındırılmış, ihlâs ve samimiyetle yerine getirilmiş demektir. Nitekim **ikinci hadiste** bu duruma**,** "*Kötü söz söylemeden ve büyük günah işlemeden hacceden kimse, annesinden doğduğu gündeki gibi günahsız olarak evine döner"* diye açıklık getirilmektedir. Burada söz konusu olan günahlar büyük küçük bütün günahlardır. Kul hakkı konusunda da ümitli olmak mümkündür. Çünkü yüce Rabbimiz dilerse, alacaklıyı razı edip istediği kulunu afeder. Bunu önleyecek hiçbir güç söz konusu değildir. Binaenaleyh, bir başka hadiste bildirildiği üzere *"İslâm olmak, hicret etmek ve hac yapmak, geçmiş günahları ortadan kaldırır"* (Müslim, Îmân 192).

Üçüncü hadiste ise, mebrûr haccın karşılığının doğrudan doğruya cennet olduğu müjdesi verilmektedir. Ahkâm ve âdâbına riayet edilerek ihlâs ile yerine getirilen haccın cennetle mükâfatlandırılması, onun üstün faziletini gösterir. Ayrıca **üçüncü hadiste**, umrenin fazileti de iki umre arasındaki günahların affı olarak bildirilmiştir. Bu da umre ibadetine büyük bir teşviktir.

Umre; umre niyetiyle, belirli yerlerde (mîkat) ihrama girip, Kâbe'yi tavaftan sonra Safa ile Merve arasında sa'y yapmak ve daha sonra da tıraş olup veya saçları biraz kısaltarak ihramdan çıkmaktan ibarettir.

Dördüncü hadis, mebrûr haccın bir başka niteliğine ve dolayısıyla fazilet ve üstünlüğüne açıklık getirmektedir. Hz. Âişe vâlidemizin cihadın üstünlüğünü görerek biz hanımlar da cihad yapmalı değil miyiz? sorusuna Peygamber Efendimiz, hanımlara hacc-ı mebrûru en üstün cihad olarak tavsiye etmektedir. Hadisin burada zikredilmeyen diğer rivayetlerindeki bazı ifadeleri de dikkate aldığımızda, hacc-ı mebrûrun, hanımlar için en üstün, en güzel ve en uygun cihad olduğu anlaşılmaktadır. Bir hadiste de (bk. İbni Mâce, Menâsik 8), *"Yaşlı, güçsüz ve kadınların cihadı hacdır"* buyurulmaktadır.

Korkaklığını ileri süren bir kişiye Efendimiz, *"Güç, kuvvet ve kahramanlık istemeyen cihada, hacca gel, katıl!"* (bk.

Abdürrezzâk, *Musannef,* V, 7-8) buyurmuştur. Kadınlar için *"Çarpışmasız cihad vardır; hac ve umre"* (bk. İbni Mâce, Menâsik 8) hadisi ile yine kadınlar için *"Hac ne güzel cihaddır"* (Buhârî, Cihâd 62) hadisi de hatırlanacak olursa, haccın cihad niteliği iyice anlaşılır. Zaten Âişe vâlidemiz de *"Hz. Peygamber'den bu cevabı aldıktan sonra hiçbir sene hacca gitmeyi ihmal etmedim"* der (bk. Buhârî, Sayd 26).

Şuna da işaret edelim ki burada zikrettiğimiz hadislerden asla haccın zayıflar, yaşlılar ve kadınlar için emredilmiş bir görev olduğu sanılmamalıdır. Bu hadislerde haccın, sayılan grublar için "cihad niteliğinde olduğu" yani cihada eş fedâkarlıklar gerektirdiği ifade buyurulmaktadır. Aslında bu tesbitler haccın, bütün ümmet için bir **çarpışmasız cihad** yani soğuk harp demek olduğunu anlatmaktadır. Dikkat edilirse hac mevsiminde dünyanın her yöresinden kara, hava ve deniz yollarıyla Kâbe'ye bir harekât başlar. Ancak bu harekâtta, çarpışma, kavga, kötü söz, öldürme, yaralama, çevreye zarar verme söz konusu olamayacağı gibi harem bölgesindeki hiçbir bitki ve canlıya zarar vermeme, hatta ihrama girdikten sonra kendi başından bir kıl bile koparmama gibi tam anlamıyla "**zararsızlık**" ifade eden bir tavır istenmektedir. Telbiye, remel, sa'y, sa'y ederken iki yeşil direk arasında hızlanmak demek olan hervele, vakfe, şeytan taşlama, tavaf gibi son derece hareketlilik isteyen birçok amelin bir arada bulunduğu hac ibadeti, kendine has hükümleri yanında uygulama alanları ve zamanı bakımından büyük önem arzetmekte, eğitilmiş mü'min aramaktadır. Bu yönüyle de tam bir cihaddır ve bütün dünya müslümanlarıyla birlikte bir iman ve İslâm şoku yaşamaktır. Bu evrensel ibadet uygulamasının kaide ve gereklerine uyulduğu ölçüde hac, **mebrûr** olur. Dolayısıyla mebrûr hac için verilmiş müjdelere kavuşma imkânı doğar.

Hadislerden Öğrendikleimiz

1. Hacc-ı mebrûr, iman ve cihad gibi "en üstün" nitelikli amellerimizdendir.
2. Hacc-ı mebrûr, kötü söz ve isyan karıştırılmamış hac demektir.
3. Hacc-ı mebrûr'un karşılığı cennettir.
4. Hacc-ı mebrûr yapan kimseler, bütün günahlarından arınırlar, doğdukları günde olduğu gibi günahsız olarak yurtlarına dönerler.

5. Hac, kadınlar için en büyük cihad demektir.

1280- وَعَنْهَا أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَالَ : « ما مِنْ يَوْمٍ أَكثَرَ مِنْ أنْ يعْتِقَ اللَّه فِيهِ عبْداً مِنَ النَّارِ مِنْ يَوْمِ عَرَفَةَ » . رواهُ مسلمٌ .

1280. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Allah'ın, cehennemden en çok kul âzat ettiği gün, arefe günüdür.**"

Müslim, Hac 436. Ayrıca bk. Nesâî, Menâsik 194; İbni Mâce, Menâsik 56

Açıklamalar

Kurban bayramı gününden önceki güne arefe adı verilmiştir. Hacca giden müslümanlar o gün Arafat'ta haccın rükünlerinden biri olan vakfe görevini yerine getirirler. Bu sebeple de o güne arefe günü denilmiştir.

Arefe günü zevalden sonra akşam güneş batıncıya kadar bir süre Arafat dağında vakfe yapmak haccın iki rüknünden birincisidir. Bu imkânı bulamayan veya kaçıran kimsenin haccı sahih olmaz.

Arefe günü tam bir dua ve niyaz zamanıdır. Allah Teâlâ kendisine dua edilmesinden ve bağışlanma dilenmesinden hoşnut olur. Peygamber Efendimiz işte bu gerçeğe işaretle Allah Teâlâ'nın o gün, her zamankinden fazla müslümanı cehennemden âzat ettiğini, yani kullarını bağışladığını ifade buyurmakta ve böylece ümmet-i Muhammed'e cidden pek büyük bir müjde vermektedir.

Tabiatıyla bu müjde aynı zamanda arefe gününün faziletini de göstermektedir. Hatta kimi âlimler, "Günlerin en faziletlisi arefe günüdür" görüşünü benimserler. *"Üzerine güneşin doğduğu en faziletli gün cum'adır"* hadisi (Müslim, Cum'a 17,18), haftanın günleri içinde cumanın üstünlüğünü ifade eder. Yıl içinde de arefe, en faziletli gündür. 1252 numaralı hadisin açıklamasında belirtildiği gibi bu iki hadis arasında herhangi bir çelişki söz konusu değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Arefe günü müslümanların en çok bağışlandığı mübarek bir gündür.

2. Hac ibadetinin bir bütün olarak ihtiva ettiği faziletin yanında her bir cüzünün de ayrı ayrı fazileti vardır.

3. Arefe günü Arafat'ta haccın birinci rüknü olan vakfe görevi yerine getirilir.

1281- وعن ابنِ عباسٍ ، رضي اللَّه عنهُما ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « عُمرَةٌ في رمَضَانَ تَعدِلُ عَمْرَةً أَوْ حَجَّةً مَعِي » متفقٌ عليهِ .

1281. Abdullah İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ramazan ayında yapılan umre, tam bir hac sayılır, yahut da benimle birlikte yapılmış bir haccın yerini tutar.**"

Buhârî, Umre 4; Müslim, Hac 221. Ayrıca bk. Tirmizî, Hac 55; Ebû Dâvûd, Menâsik 89; Nesâî, Sıyâm 6; İbni Mâce, Menâsik 45

Açıklamalar

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi **umre;** umre niyetiyle, mîkat denilen belirli yerlerde ihrama girmek, Kâbe'yi tavaf etmek, Safa ile Merve arasında sa'y yapmak ve tıraş olmak veya saçları biraz kısaltmak suretiyle yerine getirilen bir ziyaret ve ibadettir.

Senenin her gününde yapılabilen umre, ramazan-ı şerîf gibi her ibadetin değerinin son derece arttığı bir mevsimde yapılacak olursa, daha büyük bir kıymet kazanır. Hadisimiz bu kıymetin derecesini bildirmekte, *başlı başına bir hac* değerinde olduğu müjdesini vermektedir. İkinci bir anlatım olarak da *Resûl-i Ekrem Efendimiz'in maiyyetinde yapılan bir hac* gibi değerli olduğuna dikkat çekmektedir. Ancak bu değerin, "kazanılacak sevap bakımından" olduğu unutulmamalıdır. Yoksa her bakımdan tam bir hac gibidir demek değildir. Önemli olan sonuçtur, o halde umre yapacak olanların bu müjdeyi dikkate almaları pek tabiidir.

Bu hadîs-i şerîf, umrenin ramazan ayında yapılmasını teşvik etmektedir. Ayrıca bize, *"İbadetin fazileti, vaktin faziletiyle artar"* kaidesini hatırlatmaktadır.

Her ne kadar yukarıda umrenin, senenin her gününde yapılabileceğine işaret etmişsek de İmam Ebû Hanîfe'ye göre, senenin beş gününde (arefe ve kurban bayramının dört günü) umre yapmak mekruhtur. Bunun dışındaki günlerde imkân bulabilen kimseler için umre yapmanın vâcip mi, sünnet mi olduğu konusunda farklı görüşler bulunmaktadır. Hanefîler'e göre "umre sünnettir."

" **Hac ile umreyi Allah rızâsı için tamamlayınız!**" âyeti [Bakara sûresi (2), 196], umrenin vâcip olduğunu değil, -bilhassa âyetin devamı da göz önüne alınınca başlanmış olan hac ve umrenin tamamlanması ge-reğini ortaya koymaktadır. Bu sebeple başlanmış olan hac ve umrenin bitirilmesinin vâcip olduğu konusunda bütün âlimler görüş birliği içindedirler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, ramazan ayında umre yapılmasını teşvik etmiştir.

2. İbâdetlerin değeri icra edildikleri zamanların değeriyle artar. Bu sebeple ramazan umresi, sevap bakımından tam bir hac yerine geçer.

3. Müslümanlar yapacakları ibadetlerin zamanlamasına önem vermelidirler.

1282- وَعَنْهُ أنَّ امرَأَةً قالَتْ : يا رَسُولَ اللَّهِ ، إنَّ فَرِيضَةَ اللَّهِ على عِبَادِهِ في الحجِّ ، أَدْرَكتْ أبي شَيخاً كَبِيراً ، لا يَثبُتُ عَلى الرَّاحِلَةِ أَفَأَحُجُّ عَنهُ ؟ قال : « نعم » . متفقٌ عليهِ.

1282. Yine İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre bir kadın:

- Ey Allah'ın Resulü! Hac farîzası hakkındaki Allah'ın emri, babamın hayvan üzerinde duramayacak kadar yaşlı olduğu bir döneme denk geldi.

Onun yerine ben haccedebilir miyim? dedi. Hz. Peygamber:

- "**Evet, haccedebilirsin**" buyurdu.

Buhârî, Hac 1, Cihâd 154, 162, 192, Edeb 68; Müslim, Hac 407, Fedâilü's-sahâbe 135, 137. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Menâsik 25; Nesâî, Hac, 22, 23, Kudât 9, 10

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1283- وعن لقَيطِ بنِ عامِرٍ ، رضي اللّه عنهُ ، أَنَّهُ أتى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمٍ ، فَقَال : إنَّ أبي شَيخٌ كَبيرٌ لا يستَطِيعُ الحجَّ ، وَلا العُمرَةَ ، وَلا الظَعَنَ ، قال : « حُجَّ عَنْ أَبِيكَ واعْتمِرْ».

رواهُ أَبو داودَ ، والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيح .

1283. Lakît İbni Âmir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre kendisi Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelip:

- Babam çok yaşlıdır. Ne hac, ne umre yapabilir, ne de sefere çıkabilir. (Ne emir buyurursunuz?) dedi. Hz. Peygamber de:

- "**O halde babanın yerine sen haccet ve umre yap**!" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Menâsik 25; Tirmizî, Hac 87. Ayrıca bk. Nesâî, Menâsik 2, 10; İbni Mâce, Menâsik 10

Lakît İbni Âmir

Lakît İbni Âmir ile 1246 numaralı hadisin râvisi Lakît İbni Sabire'nin aynı kişi olma ihtimali oldukça kuvvetlidir. Bilgi için oraya bakılmalıdır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bu iki hadîs-i şerîf, başkasının yerine haccetmek yani hacda niyâbet konusunu açıklığa kavuşturmaktadır. **Birinci hadis**, Resûlullah'a soru soran kadının Has'am kabilesinden olması sebebiyle Has'amiyye hadisi diye bilinir. Hadisin buraya alınmamış olan baş kısmı şöyledir: Peygamber Efendimiz Vedâ haccında, terkisinde amcası Abbas'ın büyük oğlu Fazl

bulunduğu halde Müzdelife'den Mina'ya dönerken bir ara Yemenli Has'am kabilesinden bir genç kadın Peygamber Efendimiz'e yaklaşır. Bir taraftan Efendimiz ile kadın arasında hadisteki soru-cevap konuşması geçerken bir taraftan da Fazl İbni Abbas ve kadın birbirine bakışmaya başlarlar. Durumu farkeden Hz. Peygamber, mübarek eliyle Hz. Fazl'ın başını öte tarafa çevirir.

Has'amlı kadının, "*Hac farîzası hakkındaki Allah'ın emri, babamın hayvan üzerinde duramayacak kadar yaşlı olduğu bir döneme denk geldi*" demesi, yerine haccetmek istediği babasının aczini tam olarak ortaya koymaktadır. Babası yeni müslüman olduğu için mi yoksa hac kendisine farz olacak zenginliğe yeni eriştiği için mi bu durumla karşılaşıldı bilinmemektedir. Aslında bu nokta netice itibariyle pek de önemli değildir. Mühim olan o zatın hacca gidemeyecek derecede yaşlı ve bitkin olmasıdır. Peygamber Efendimiz'in, *"Evet, babanın yerine haccedebilirsin"* buyurması, hacca vekil gönderme kapısını açmıştır. **İkinci hadis**te de aynı durumla karşılaşmaktayız. Bütün fark burada, babasının durumunu anlatıp ona vekâleten hac ve umre yapıp yapamayacağını soran bir erkek, Lakît İbni Âmir'dir.

Bilindiği üzere hac, hem malî hem de bedenî bir ibadettir. Namaz gibi sırf bedenî ibadetlerde vekâlet câiz değildir. Zekât gibi sırf malî ibadetlerde ise, vekâlet câizdir. Hac da ise ancak acz halinde vekâlet câiz, kudret halinde câiz değildir. Nitekim her iki hadiste de yerine haccedilmesine Peygamber Efendimiz'in izin verdiği mükelleflerin, çok yaşlı, yolculuğa çıkamayacak hatta binit üzerinde duramayacak derecede bitkin oldukları açıkca ifade edilmiştir. Buna rağmen başkasının yerine haccetmek konusunda "câizdir", "câiz değildir" gibi farklı görüş beyan eden âlimler de olmuştur. Ancak meselenin özü, ölünceye kadar acz halinin devamı şartıyla hacda vekâlet câizdir. Yapılan haccın, kendisi namına hacca gidilen kişi için mi yoksa vekil giden adına mı gerçekleşeceği de tartışmalıdır. İmam Muhammed'e göre hac, vekil giden adına gerçekleşir; gönderen de yaptığı harcamaların sevabını alır.

Birinci hadis'te Peygamber Efendimiz'in bir sünnetine daha şahit olmaktayız. Efendimiz, eğer hayvanın taşıma gücü yerinde ise, yolculukta, terkisine bir sahâbîyi alma âdetinde idi. Terkiye alınan kişiye

Arapça'da *redîf* denir. Efendimiz’in redîfi olma şerefine ermiş otuz kadar sahâbî bulunmaktadır.

Ayrıca birinci hadisin râvisi Abdullah İbni Abbas'ın, bu hadisi ağabeyi Fazl'dan dinlemiş olma ihtimali daha güçlü gözükmektedir. Kendisinin olayı bizzat müşehade etmiş olma ihtimali varsa da oldukça zayıftır. Bu takdirde hadis, hadis usulü açısından **sahâbe mürseli** niteliğindedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Acz halinde bulunan kimseye vekâleten haccetmek câizdir.

2. Kızı babası adına haccedebilir. Yani erkeğe vekâleten kadının haccetmesi câizdir.

3. Hayvanın güçlü-kuvvetli olması halinde terkiye adam almak câizdir.

4. Kadınların ihramlı iken yüzlerinin açık olması câizdir.

5. Bir âlim, şer'î açıdan sakıncalı bir durum görünce onu uygun bir şekilde önlemelidir. Nitekim Hz. Peygamber Fadl'ın başını başka tarafa çevirmek suretiyle kadınla karşılıklı bakışmalarını önlemiştir.

6. İhtiyaç halinde kadın, erkeğe fetva sorabilir.

7. Bir kimse kendi adına haccetmemiş bile olsa, başkası namına hacca gidebilir.

8. Anne-babaya bakmak, hizmetlerinde bulunmak, borçlarını ödemek, gerekirse yerlerine hacca gitmek çocukların vazifesidir.

1284- وعَنِ السائبِ بنِ يزيدَ ، رضي اللَّه عنهُ ، قال : حُجَّ بي مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في حَجةِ الوَداعِ ، وأَنَا ابنُ سَبعِ سِنِينَ . رواه البخاريُّ .

1284. Sâib İbni Yezîd *radıyallahu anh* şöyle dedi: Ben yedi yaşımda iken, Vedâ haccında Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in maiyyetinde bana da haccettirdiler.

Buhârî, Sayd 25

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1285- وَعنِ ابنِ عبَّاسٍ ، رضي اللّه عَنْهُمَا ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، لَقِيَ رَكْباً بِالرَّوْحَاءِ ، فَقَالَ : « منِ القَوْمُ ؟ » قَالُوا : المسلِمُونَ . قَالُوا : منْ أنتَ ؟ قَالَ : « رسولُ اللَّهِ » فَرَفَعَتِ امْرَأةٌ صَبِياً فَقَالتْ ألهَذا حجٌّ ؟ قَالَ : « نَعَمْ ولكِ أجرٌ » رواهُ مُسلمٌ .

1285. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Ravhâ denilen yerde bir grupla karşılaştı:

- "**Siz kimlersiniz**?" diye sordu. Onlar:

- Biz müslümanlarız, peki sen kimsin? dediler. Hz. Peygamber:

- "**Ben Allah'ın Resulüyüm**" buyurdu. Bunun üzerine içlerinden bir kadın, (kucağındaki) küçük bir çoçuğu Peygamber'e doğru havaya kaldırarak:

- Bunun için de hac var mı? diye sordu. Resûl-i Ekrem:

- "**Evet, ona hac, sana da sevap vardır**" buyurdu.

Müslim, Hac 409, 410, 411. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Menâsik 8; Tirmizî, Hac 83; Nesâî, Hac 10; İbni Mâce, Menâsik 11

Açıklamalar

Bu iki hadîs-i şerîf, küçük çocukların haccettirilmesi ile ilgili durumu açıklığa kavuşturmaktadır. **Birinci hadis**in râvisi olan Sâib İbni Yezid *radıyallahu anh*, kendisi yedi yaşında iken Vedâ haccına iştirak ettirildiğini bildirmektedir. Tirmizî'nin rivayetinde babasının, bir başka rivayette ise, annesinin kendisini hacca götürdüğünü ifade etmektedir. Rivayetler birleştirilince Sâib'in, anne ve babasıyla birlikte Vedâ haccına iştirak ettiği anlaşılmaktadır. Bilindiği gibi Peygamber Efendimiz'in, Medine döneminde hicretin 10. yılında yaptığı yegâne hacca, ashâbıyla vedâlaştığı için Vedâ haccı denilir. Efendimiz'in bu hac esnasında irad ettiği hutbeler de Vedâ hutbesi olarak bilinir.

Sâib, yedi yaşında mümeyyiz bir çocukken bu hacca iştirak etme şerefine kavuşmuştur. 181 numara ile daha önce geçmiş olan **ikinci hadis**te ise, henüz annesinin kucağında hiçbir şeyden haberi olmayan (gayr-i mümeyyiz) bir yavruya yaptırılan haccın geçerli (sahih), çocuğun annesine de ona yardımcı olduğu için sevap olduğu Efendimiz tarafından açıklanmaktadır.

İslâm âlimleri, bulûğ çağından önce çocukların yaptığı haccın nâfile hac olarak sahih olduğunu ancak bulûğ çağından sonra imkân bulabilenlerin haccetmesi gerektiğini, önceki haclarının onları farz olan hac görevinden muaf tutmayacağı görüşündedirler.

Çocukların namaz ve benzeri ibadetlere alıştırılması ne kadar önemli ve gerekli ise, hac ibadeti için de aynı gerekçe ile çocuklara hac yaptırmanın yerinde ve faziletli bir iş olduğu açıktır. Nevevî merhum da bu hususa dikkat çekmek için bu iki hadisi burada zikretmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Küçük çocuklara hac yaptırmak câiz ve yapılan hac sahihtir.

2. Sonradan hac yapma şartlarına sahip olan kimseler için çocukken yaptıkları hac kâfi gelmez. Onlar tekrar farz olan haclarını edâ etmelidirler.

3. Küçük çocukları hacca götüren anne-babaya ayrıca sevap vardır.

1286- وَعَنْ أ نسٍ ، رضي اللَّه عنهُ ، أنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حَجَّ على رَحْلٍ ، وَكَانتْ زامِلتَهُ . رواه البخاريُّ .

1286. Enes *radıyallahu anh*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, erzak ve eşyâsı da aynı deve üzerinde olduğu halde deve ile hacca gitmiştir.

Buhârî, Hac 3. Ayrıca bk. İbni Mâce, Menâsik 4

Açıklamalar

Hadisin râvisi Hz. Enes, azık ve eşyası aynı deve üzerinde olduğu halde hacca gitmişti. Kendisi asla cimri bir insan değildi. Belki de böyle

düşünecekleri dikkate alarak bu davranışının sebebini açıklamak istemiş ve "*Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, azığı ve eşyası da aynı deve üzerinde olduğu halde deve ile hacca gitti*" demiştir.

Hz. Enes bu açıklamasıyla, hem sünnete uymuş olmak için yanında azığı ve eşyasını taşıyan ayrı bir deve (zâmile) götürmediğini belirtmiş, hem de Resûl-i Ekrem Efendimiz'in pek sade ve mütevazi bir şekilde azık ve eşyasını yüklediği deveye binerek haccettiğini haber vermiştir.

Peygamber Efendimiz hayatında bir kere haccetmiştir. O da Vedâ haccıdır. O sırada Efendimiz istese, azık ve eşyasını taşıyacak ayrıca deve veya develer sevkedebilirdi. Ancak o, mümkün olduğunca az eşyâ ve yiyecek almak ve onları da bindiği deveye (râhile) yüklemek suretiyle bu haccını gerçekleştirmiştir. Böylece Efendimiz'in devesi, hem binit hem de erzak taşıyıcı (râhile ve zâmile) görevini yapmıştır.

Bu tutum ve davranış, hac yolculuğunda gösterişten ve riyâdan uzak, mütevazi ve fakat temiz ve vakur olmanın ehemmiyetini gösterir. Günümüzde de markası ve firması ne olursa olsun, kişiyi azığı ve eşyası ile birlikte, temiz bir şekilde hacca götürüp getirecek araçlarla haccedilmesi, gösterişe kaçılmaması, hac ibadetinden beklenen neticenin elde edilmesi için daha uygun olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, daima tabii, sâde, gösterişten uzak ve mütevazi davranırdı. Yüz binlerin iştirak ettiği Vedâ haccında da Efendimiz bu tavrını korumuştur.

2. Sahâbîler mümkün mertebe Efendimiz gibi davranmaya dikkat ve titizlik gösterirlerdi.

3. Kula, kul gibi davranmak yaraşır.

1287- وَعَنِ ابنِ عبَّاسٍ ، رضي اللَّه عَنْهُمَا ، قَالَ : كَانَت عُكاظُ وَمِجَنَّةُ ، وَذو المجَازِ أَسْواقاً في الجَاهِلِيَّةِ ، فَتَأَثَّمُوا أن يَتَّجرُوا في الموَاسِمِ ، فَنَزَلتْ : { لَيْسَ

عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أن تَبْتَغُوا فَضلاً مِن رَبِّكُم } [البقرة : 198]في مَوَاسِمِ الحَجِّ . رواهُ البخاريُّ.

1287. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi: Ukâz, Mecinne (Micenne) ve Zülmecâz İslâm öncesi dönemde meşhur panayır yerleri idi. Bu sebeple İslâm döneminde (bazı müslümanlar) bu pazarlarda alış - veriş yapmayı günah sandılar. Bunun üzerine hac mevsiminde **"Alış - veriş yaparak Rabbinizin fazl ve kereminden istifade etmenizde sizin için bir günah yoktur**" âyeti indi.

Buhârî, Hac 150, Büyû 1, Tefsîru sûre (2), 24

Açıklamalar

Abdullah İbni Abbâs hazretleri bu beyanı ile hac ibadetini yerine getirirken ticaret de yapılabileceğini ortaya koymaktadır. Araplar'ın İslâm öncesi dönemde ve özellikle hac mevsiminde Mekke civarında umumi pazarlar kurdukları, oralarda alış-veriş yaptıkları hatta şiir ve edebiyât yarışmaları düzenledikleri bilinmektedir. İbn Abbâs hazretleri bu dört büyük pazar veya panayırdan üç tanesinin adını vermiştir. Bir de Hubâşe panayırı vardır. Bu panayırların en büyüğü ve en uzun süreli olanı zilkade ayının başında kurulup yirmi gün süren Ukâz panayırı idi. Hz. Peygamber peygamberlik öncesi dönemde Kus İbni Sâide'nin ünlü hitâbesini bu panayırda dinlemişti.

İslâm geldikten sonra müslümanların bir kısmı, bu eski Câhiliye dönemi panayırlarında hac mevsiminde ticaret yapmayı hoş karşılamamışlar, aksi halde günah işleyecekleri kaygısına kapılmışlardı. Bunun üzerine nâzil olan Bakara sûresi'nin 198. âyeti, hac mevsiminde müslümanların alış - veriş yaparak Rablerinin fazl ve kereminden istifade etmelerinde herhangi bir günah bulunmadığını bildirdi. Böylece hac ibadetinin îfâsı için mukaddes topraklara giden kimselerin ticaret yapmalarında herhangi bir sakınca bulunmadığı kesinleşmiş oldu.

Günümüzde hacca gidenlere oralara ticaret için değil, ibadet için gittikleri hatırlatılarak âdeta ticaret yapmamaları önerilmektedir. Bu, ticaretin haram veya yasak olduğunu değil, ticarete dalarak hac ibadetinden

elde edecekleri mânevî feyz ve bereketi kaçırmamaları anlamında bir uyarıdır. Yoksa bir insan sırf ticaret veya geçimini sağlamak maksadıyla işçi olarak oralara gitse ve hac mevsiminde de haccetse, haccı sahihtir.

Hac, bir anlamda en büyük dinî turizm olayıdır. Hele günümüzde milyonlarca insanın aynı anda aynı mekânlarda bulunması dikkate alınırsa, elbette o kadar insan arasında sadece mânevî değil maddî ve ticarî birtakım muamelelerin olması hem kaçınılmaz hem de oldukça tabiidir. Bu sebeple hacıların oralarda alış-veriş yapmalarını ve ticaretle iştigal etmelerini garipsememek gerekmektedir. Ancak bütün vaktini ticarete tahsis etmek, elbette hac niyetiyle gitmiş bir kimse için uygun olmaz. İbadeti de ticareti de kararınca yapmak gerekir.

Memleket ve yörelerin örf ve âdetine göre aşırıya kaçmadan dönüşte eş-dost ve akrabaya hediye edilmek üzere bazı şeyler almak anlayışla karşılanmalıdır. Ancak bu konuda da oldukça mûtedil davranılması gerekir. Fuzûli harcama ve israfa yol açılmamalıdır. Mukaddes topraklara olan hasret, özlem ve saygıyı arttırıcı olumlu tavırlar sergilemek herhalde hac ibadetini yerine getirme bahtiyârlığına kavuşmuş insanlara daha çok yakışır.

Hac-ticaret ilişkisi söz konusu olunca, halkımız arasında hacı olan kimsenin bir daha ticarî hayata dönmemesi, tartı - terazi başına geçmemesi gerektiği şeklindeki yanlış bir kanaate de işaret etmek yerinde olacaktır. Oysa tam aksine hac ibadetini yerine getirmiş bir müslümanın, eskisinden daha dürüst bir şekilde işinin ve ticaretinin başında olması gerekir. Namaz kılan bir müslüman ne kadar dürüst olmak zorunda ise, haccetmiş olan müslüman da aynı şekilde dürüst olmak zorundadır. Öteki ibadetleri yerine getiren müslümanlar nasıl geçimlerini sağlamak, üretmek için çalışmak zorunda iseler, haccetmiş kişiler de aynı şekilde çalışmak zorundadırlar. Ama onlara yakışan tam anlamıyla dürüst olmaya çalışmak, "hacı" sıfatını asla birtakım sahtecilikleri ört-bas etmek için kullanmamaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hac mevsiminde ticaret yapmak serbesttir.

2. Hacceden kimselerin iş ve ticaret hayatından el etek çekmesi diye bir şey söz konusu değildir.

3. “Haccı koruyamam” veya “tutamam” gibi sudan bahanelerle şartlarını elde etmiş olanların haccı ertelemeleri doğru değildir.

4. Önemli olan ibadetlerin bize kazandırdığı dürüstlüğü günlük hayatımıza aktarabilmek ve böylece müslümanca yaşamanın mutluluğunu hem tatmak hem de çevremizde bulunanlara telkin etmektir.

5. İslâm'da alış-veriş, sadece cuma günü iç ezanından cumanın farzı kılınıncaya kadar yasaktır. Bunun dışında her zaman ve her yerde serbesttir.

كتاب الجهاد

234- باب فضل الجهاد

CİHÂDIN FAZÎLETİ

Âyetler

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِندَ اللّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَاوَات وَالأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلاَ تَظْلِمُواْ فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ وَقَاتِلُواْ الْمُشْرِكِينَ كَآفَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَآفَّةً وَاعْلَمُواْ أَنَّ اللّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ [36]

1. "Allah'a ortak koşan müşrikler nasıl sizinle topyekûn savaşıyorlarsa, siz de onlarla topyekûn savaşın. Bilesiniz ki, Allah günahlardan korunanlarla beraberdir."

Tevbe sûresi (9), 36

Hangi kesimden ve hangi gruptan olursa olsun, müşrikler, mü'minlere karşı toptan savaşa giriştikleri takdirde, bütün mü'minlerin bir araya gelerek, birlik ve beraberlik içinde onlara karşı topyekûn savaş açmaları gerekir. Bu emirde şu ay veya bu ayda gibi herhangi bir kayıt yoktur. Bunu belirtmemizin sebebi âyetin başında haram aylardan bahsedilmesidir. Bu ayların haramlığının anlamı, Allah için olan cihadın yasaklığı değildir. Haksız savaş ise sadece bu aylarda değil, her zaman haramdır. Müşriklerin genel karakteri helâl haram tanımamak ve fırsat buldukça mü'minlere saldırmak, kıtâle girişmektir. Onlar böyle davrandıkça hiçbir zaman ve mekân farkı gözetilmeksizin müşriklere karşı cihâd etmek, terki ve

ertelenmesi caiz olmayan bir farzdır. Çünkü bunun terki ve ertelenmesi bir zulüm olur ve daha büyük tehlikelerin doğması sonucunu getirebilir. Esasen haram aylar kavramı sadece Arap müşriklerine has bir inanıştı. Onlar da bunu sık sık ihlâl etmekteydiler. Diğer müşrikler için böyle bir şey de söz konusu değildir. Onlar hiçbir haramlık tanımaz, yasak dinlemez, Allah'ın nurunu söndürmek ve boş yere insanların canına kıymaktan, mukaddesata tecâvüzden sakınmazlar. İşte bu sebeple onlara karşı daima hazırlıklı olup, böyle bir şeye yeltenirlerse kendilerine haddini bildirmek gerekir. Onun için âyet-i kerîmelerde müşriklerle savaşılması emredilirken **"onları nerede yakalarsanız"** [Bakara sûresi (2), l91 ve Nisâ sûresi (4), 91] ve **"onları nerede bulursanız"** [Tevbe sûresi (9), 5] buyurulmuştur. Çünkü Allah yolunda yapılacak olan cihad, her zaman ve zeminde haklara saygı göstermenin gereği olan en büyük itaattir.

Âyetin sonunda **"Bilesiniz ki, Allah günahlardan korunanlarla beraberdir"** buyurulması, müslümanların sulh zamanlarında olduğu gibi, yapacakları savaşlarda da daima hakkı gözeten, şirk ahlâkından sakınan, keyfî hareketlerden, zulümden, her çeşit haksızlıktan, cihad içinde günah işlemekten, emre itaatsizlikten uzak duran kimseler olması gerektiğini belirleyici ve emredici bir nitelik taşır**.**

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تَكْرَهُواْ شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تُحِبُّواْ شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لاَ تَعْلَمُونَ [216]

2. "Hoşunuza gitmese de savaş size farz kılındı. Bazan hoşunuza gitmeyen bir şey sizin hakkınızda daha hayırlı olabilir. Hoşunuza giden bir şey de sizin için daha kötü olabilir. Siz bilmezsiniz, Allah bilir."

Bakara sûresi (2), 216

Allah yolunda savaşmak bazı kere farz-ı ayn, bazı kere farz-ı kifâye olarak mü'minler üzerine bir zorunluluktur. Bir şeyden hoşlanıp hoşlanmamak sadece bir duygudur. İyilik ve kötülük, hayır ve şer sadece duygularla değil, bir şeyin gerçeğini bilmekle belirlenir ve ortaya çıkar. Bunu en iyi bilen de yegâne yaratıcı olan yüce Allah'tır. Allah Teâlâ'nın iyi ve kötü olarak bildirdiği şeyler muhakkak O'nun bildirdiği gibidir. Cenâb-ı Hakk'ın hayır olarak bildirdikleri mutlak hayır, şer olarak bildirdikleri mutlak şerdir.

Savaş, arzu edilen, istenilen bir şey değildir. Fakat bazı kere kaçınılmaz bir zaruret olarak karşımıza çıkar. Can, mal, din ve vicdan güvenliğini sağlamanın, zulmü ve fitneleri önlemenin, haksız tecavüzlere son vermenin yegâne çaresi savaş olabilir. İşte böyle durumlarda savaşmak, insanlık için bir hayır, bir kurtuluş vesilesi olabilir. İslâm'da bu savaşın adı cihaddır. Çünkü cihadda zulüm ve haksızlık, tecâvüz, haddi aşma ve yeryüzünü tahrip etme yoktur. Bunu daha sonra gelecek âyetler ve hadislerden açıkça anlayacağız.

انْفِرُواْ خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَاهِدُواْ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ [41]

3. "Gerek hafif gerek ağır silahlı olarak hep birlikte savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihâd edin."

Tevbe sûresi (9), 41

Hafif ve ağır silahlı olarak cihâda çıkmaktan maksat, hangi hal ve hangi şartta olunursa olunsun, Allah'ın dinini yüceltmek için cihâdın meşrû olan her şeklini uygulamaktır. Çünkü cihad sadece cephede yapılan savaştan ibaret değildir. Fakat cephe savaşı cihadın en zoru olduğu için, öncelikle o akla gelmektedir. Burada bahsi geçen de cephedeki cihaddır. Gerek kolay gerek zor, gerek binitli gerek yaya, gerek genç gerek ihtiyar, gerek bekâr gerek evli, gerek zengin gerek fakir, gerek hafif gerek ağır silâhlı, kısaca kişinin durumu ne olursa olsun cihâda mutlaka katılmasının gereğine bu âyet kesin delil teşkil eder. Ancak aynı surenin daha sonra indirilen 91. âyetiyle zayıflar, hastalar, savaşta harcayacak bir şeyi olmayan fakirler bu hükmün dışında tutulmuştur.

Hem mal hem canla katılmaya gücü yetenler her ikisiyle, sadece malla katılabilenler mallarıyla, sadece canla katılabilenler canlarıyla cihada katılırlar. Âyetin sonunda işaret edildiği gibi, böyle topyekün cihad mü'minler için daha hayırlıdır. İslâm âlimlerinin belirttiğine göre mal ile cihad iki şekilde olur: Biri, savaşa katılacak kişinin kendisine lâzım olacak biniti, silâh ve diğer harp aletlerini, araç gereci kendi parasıyla almasıdır. Diğeri ise, savaşa katılacak olan ama maddî olarak araç gereç almaya gücü yetmeyen diğer mücahitlerin ihtiyaçlarının karşılanması için harcama yapmasıdır. Bu söylenilenler, özellikle geçmişin savaş şartları düşünüldüğünde ve nizâmî orduların bulunmadığı zamanlarda son derece

önemli hizmetlerdi. Bugün ise cihadın çeşitleri, nitelikleri ve şartları değişmiştir. Bu gelişim ve değişimlerin ışığında, mal ile cihada yönelik hizmetleri günün şartlarına göre her zaman ve zeminde yeniden tanzim etmek, müslümanların en önemli vazife ve sorumluluk alanı olmaya devam etmektedir. Çünkü dinimiz her alanda olduğu gibi cihadla ilgili olarak da genel esaslar koymuştur. Böylelikle İslâm'ın kıyamete kadar yaşanacak gelişme ve değişmeleri kuşatıcı bir özelliğe sahip olduğunu ve müntesiplerinin her zaman ve mekânda değişen şartlara göre cihadı sürekli kılmalarının zarûrî bulunduğunu değişmez kurallar olarak kanunlaştırmıştır.

Nefisle cihadın, yani bizzat yapılacak savaşın pek çok çeşitleri vardır. İslâmî tebliğin her çeşidi, bizzat savaşa katılmak, savaşa katılacakların eğitim ve öğretimini yaptırmak, cihad hükümlerini ve bu konudaki ilâhî emirleri mü'minlere öğretmek, önemini ve zorunlu oluşunu anlatmak, komutan olarak savaşı yönetmek, düşmanı tanımak ve onlar hakkında istihbarat bilgileri toplamak, sahip olduğu cihad tecrübelerini başkalarına aktarmak, kısacası müslümanları güçlü kılacak ve düşmanı zayıf düşürecek, mağlûbiyetini sağlayacak her türlü gayret bizzat cihada katılmak sayılır. Böylece insan hem nefsini tembellik ve atâletten kurtarmış, rahatına düşkünlükten fedâkârlık yapmış, hem mala mülke karşı ihtirasını önlemiş ve Allah yolunda sarfetme alışkanlığı kazanıp büyük ecir ve sevap kazanma bahtiyarlığına ermiş olur.

إِنَّ اللّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالإِنجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللّهِ فَاسْتَبْشِرُواْ بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُم بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ [111]

4. "Allah, mü'minlerden mallarını ve canlarını kendilerine verilecek cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat, İncil ve Kur'an'da sabit Allah'ın bir va'didir. Allah'tan başka verdiği sözde duran ve yerine getiren kim vardır? Öyleyse O'nunla yapmış olduğunuz bu alışverişe sevinin. Gerçekten bu büyük başarıdır."

Tevbe sûresi (9), 111

Mekke'de, İkinci Akabe gecesinde ensardan yetmiş kişi Resûl-i Ekrem Efendimiz'e biat etmişlerdi. Onlardan biri olan Abdullah İbni Revâha:

–Yâ Resûlallah! Rabb'in ve kendin için dilediğini bize şart koş, demişti. Peygamberimiz:

– *Rabb'im için O'na ibadet etmenizi, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı, kendim için de canlarınızı ve mallarınızı müdafaa ettiğiniz gibi beni de koruyup savunmanızı şart koşuyorum,* buyurdu. Bu sözlerden sonra:

–Böyle yapmamız karşılığında bize ne var? diye sordular. Resûl-i Ekrem:

–*Cennet vardır,* karşılığını verdi. Bunun üzerine biat edenler:

–Bu kârlı bir alışveriş! Bundan ne döneriz, ne de dönülmesini isteriz, dediler (Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, IV, 294).

Açıklamakta olduğumuz âyet-i kerîme bu olay üzerine nazil oldu.

Allah Teâlâ'nın insana verdiği can ve rızık olarak ihsân ettiği mal, tamamen Allah'ın mülküdür. Allah'ın satınalma yoluyla onları mülkiyetine geçirmesi tasavvur olunamaz. O halde bu hitap, Cenâb-ı Hakk'ın bir lutfu olarak kullarını cihada ve kendisine gerçek anlamda kulluğa davet etmesinden ibarettir. Çünkü bizler canımız ve malımızda geçici bir süre tasarruf ve faydalanmaya memur kılınmışız. Her can ölümlüdür ve her mal tükenip bitmeye mahkûmdur. Şayet biz bunları kendileri gibi fani olan gayeler uğruna tüketirsek, bundan hiçbir kâr ve fayda elde edemeyiz. Fakat kalıcı gayeler, ideal hedefler, Allah'ın rızasına uygun olan işler için çalışır çabalar, mallarımızı bu uğurda harcarsak, büyük ecir ve sevap elde eder, ebedî olan cennet hayatını kazanırız. Bu yöndeki her gayret ve çaba, harcanan her kuruş servet, cihadın bir unsurudur. Allah bu dünyada kendine ait olan bir mülkle âhirette kendine ait olan bir başka mülkü değiştirmekte, bunu da kulun seçim ve iradesine bırakmaktadır. İşte bu, sanki gönüllü bir alışverişe benzetilmiştir. Çok dikkat çekici olan yönü ise, bir lutuf ve ihsân olan bu alışverişin hukuk diliyle ifade buyurulmuş olmasıdır. Âdeta hukûkî muamele ve sözleşmelerin temel özelliklerinin belirlendiği bir örnek ortaya konulmuş, hukûkî muamelelerin din ve dünya işlerinde esas olduğu gösterilmiştir. Ayrıca bu âyetten öğrendiğimiz çok önemli bir başka husus,

hukûkî sözleşmelere dayanan alışveriş akitleri ile bu yoldan elde edilecek kâr ve kazançların, teberru ve bağış yoluyla elde edilecek gelirlerden daha üstün ve daha hayırlı olduğudur.

لاَّ يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُوْلِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فَضَّلَ اللّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُـلاًّ وَعَدَ اللّهُ الْحُسْنَى وَفَضَّلَ اللّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا [95]

دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا [96]

5. "İnananlardan özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mallarıyla canlarıyla Allah yolunda cihâd edenler bir olmaz. Allah, mallarıyla canlarıyla cihâd edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır. Gerçi Allah hepsine de güzellik vadetmiştir ama mücâhidleri, oturanlardan çok daha büyük ecirle üstün kılmıştır. Kendi katından onlara büyük mertebeler, bağış ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir."

Nisâ sûresi (4), 95-96

Daha önce de ifade edildiği gibi, Medine'de müşriklerle cihada izin verildiğinde, başlangıçta herhangi bir mazeretten söz edilmeksizin bütün müslümanların topyekün savaşa katılmaları emredilmişti. Daha sonra Tevbe sûresi'nin 91. âyetinde de açıkça belirtildiği üzere zayıfların, hastaların, savaşta harcayacak bir şey bulamayanların, yani yiyecek, içecek ve yakacak gibi ihtiyaçlarını, savaş araç ve gereçlerini temin etmekten aciz olanların cihada katılmalarının farz olmadığı ve böylelerin özürlü ve mazeretli sınıfına girdiği açıklığa kavuşmuş oldu. İşte âyette anılan özürlülerle kastedilenler bunlardır. Dolayısıyla bunların dışında cihaddan geri kalanlar, güçleri ve kudretleri olduğu halde savaşa gitmeyenler, malıyla ve canıyla Allah yolunda cihad edenlerle bir olamaz. Daha sonra gelişen şartlar, mücâhidlerin her türlü ihtiyaçlarını devletin veya birtakım kurumların karşılaması sonucunu getirdi ve nizâmî orduların teşekkülünü ortaya çıkardı. Bu sayade savaşa katılmak için fertlerin bizzat kendilerinin harcama yapması zorunluluğu ortadan kalkmış oldu. Böylece geçici bir mazeret sebebiyle cihada katılamamanın üzüntüsünü yaşayanlar bu fazileti elde etme imkânına kavuştular. Çünkü Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri sadece bu dünyada değil, ahirette de çok üstün olacaktır. Âyet-i

kerîmeden cihadın mü'minler üzerine bir farz-ı kifâye olduğunu da anlamaktayız. Cihad herkesin mutlaka katılması gereken bir farz olsaydı, gücü ve kuvveti yerinde olduğu halde cihada katılmayıp oturanlara en güzel şey değil, azap vaad edilirdi.

Âyette özürlü olanlar bu karşılaştırmanın dışında tutulmuş, özür sahibi olmadıkları halde cihada katılmayanlarla katılanların mukayesesi yapılmıştır. Burada özürlü olanların Allah yolunda cihad uğrunda yapacakları herhangi bir şey olup olmadığı sorulabilir. Öncelikle şunu belirtelim ki, bu âyette bahsi geçen cihad cephede yapılan savaştır. Oysa gerçekte cihadın kapsamının çok geniş olduğuna yukarıda işaret etmiştik. Gelecek hadislerde bunları daha etraflı olarak ele alacağız. Özürleri ve mazeretleri sebebiyle cephede cihada katılamayanların yapacakları ve cihad kapsamına giren pek çok hayır ve fazilet vardır. Cephede cihada katılamayanlar, bir taraftan özür ve ızdıraplarının şiddetine dayanıp sabrederlerken, öte yandan cihadın erdemini takdir ederler. Cihad edenlerle beraber bulunamadıklarından dolayı üzüntülerinden göz yaşı dökerler. Onların kurtuluş ve zaferleri için dua ve **"Allah ve Resûlü'ne sadık kaldıkları takdirde.."** [Tevbe sûresi (9), 91] âyetinin hükmüne uyarak da Allah ve Resûlü uğrunda hayır dilemek suretiyle manevî açıdan cihad içinde sayılırlar.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍتُنجِيكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ [10]
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِوَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌلَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ [11]
يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْجَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِعَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ [12]
وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَاللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ [13]

6. "Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resûlüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur. Seveceğiniz başka bir şey daha var: Allah'tan yardım ve yakın bir fetih. Mü'minleri bunlarla müjdele."

Saf sûresi (61), 10-13

Allah Teâlâ bu âyet-i kerîmede mü'minlere kârlı bir ticaret yolunu gösteriyor. Bu ticâret onları acı bir azaptan kurtarıp hürriyete kavuşturacak, günahlarının bağışlanmasına ve zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere oturmalarına vesile olacak ve kendilerini büyük kurtuluşa erdirecektir. Bu kârlı ticaretin ilk sermayesi Allah'a ve Resûlü'ne inanmaktır.

Bu inanç onların emirlerini tutup, yasaklarından kaçınmayı, verdikleri haberlerin ve müjdelerin doğruluğuna inanmayı gerektirir. Kârlı sermayede ikinci önemli unsur da Allah yolunda malla ve canla cihad etmektir. Yani imanla cihadı bütünleştirmektir. Çünkü İslâm binasının temeli iman, zirvesi ve en yüksek kubbesi ise cihaddır.

Nitekim Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem: "Cihad amellerin zirvesidir; kubbesidir"* (Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 22) ve *"İslâm'ın zirvesi, kubbesi cihaddır"* (Tirmizî, Îmân 8; İbni Mâce, Fiten 22) buyurmuştur. Kitabımızda 1525 numara ile gelecek olan uzun bir hadisin sadece bir cümlesini teşkil eden bu rivayetin tamamını orada ele alacağız.

Müşriklerin, kâfirlerin, zâlim ve fâsıkların hükmü altında bir esaret hayatı yaşayıp zillete katlanmaktansa, Allah yolunda, hak ve hakikat uğrunda mal ve canla savaşarak ya şehit ya gazi olmak elbette daha şerefli ve daha faziletlidir. Bu üstün inanç ve asil duygu, müslüman toplumları tarih boyunca başı dik ve hür yaşatmış, cihadı onların hayatının vazgeçilmez bir parçası haline getirmiştir. İşte büyük kurtuluş, büyük murada eriş budur. Cihaddaki diğer bir nimet de Allah'tan bir zafer, düşmanlara karşı bir galibiyet ve yakın bir fetihtir.

Kur'an'da cihadla ilgili daha pek çok âyet vardır. Burada onlardan sadece bir kaçına işaret edilmekle yetinilmiştir.

Hadisler

Cihadın fazileti ve üstünlüğüyle ilgili sayılamayacak kadar çok hadis vardır. Onlardan bir kısmına burada yer verilecektir.

1288- عَنْ أبي هُريرةَ ، رضي اللّهِ عنْهُ ، قال : سئِلَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ الأعمالِ أفْضَلُ ؟ قالَ : « إيمانٌ باللَّهِ ورَسولِهِ » قيل : ثُمَّ مَاذَا ؟ قَالَ : « الجهادُ في سبِيلِ اللَّهِ » قِيل : ثُمَّ ماذا ؟ قال : « حَجٌّ مَبْرُورٌ » متفقٌ علَيهِ .

1288. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallallahu aleyhi ve sellem*'e:

–Hangi amel daha faziletlidir? diye soruldu.

–"Allah'a ve Resûlüne inanmak" buyurdu.

–Sonra hangisi? denildi.

–"Allah yolunda cihad etmek" karşılığını verdi.

–Bundan sonra hangisi? denilince:

–"Allah katında makbul olan hactır" buyurdular.

Buhârî, Îmân 18, Hac 4, Tevhîd 47; Müslim, Îmân 135. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 22; Nesâî, Hac 4, Cihâd 17

1290 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır. 1276 numara ile de biraz önce geçmişti.

1289- وعَنِ ابنِ مَسْعُودٍ ، رضي اللَّهِ عَنْهُ ، قَالَ : قُلْتُ يا رَسُول اللَّهِ ، أيُّ العَمَل أَحَبُّ إلى اللَّهِ تَعَالى ؟ قالَ : « الصَّلاةُ عَلى وَقْتِهَا » قُلْتُ : ثُمَّ أَي ؟ قَالَ : « بِرُّ الوَالدَيْنِ» قُلْتُ : ثُمَّ أَيُّ ؟ قالَ « الجِهَادُ في سَبيلِ اللَّهِ » . متفقٌ عليهِ .

1289. İbni Mes'ûd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

–Yâ Resûlallah! Hangi amel Allah'a daha sevimlidir? dedim,

–"Vaktinde kılınan namaz" buyurdu.

–Sonra hangisidir? diye sordum,

–"Ana babaya iyilik etmek" diye cevap verdi.

–Ondan sonra hangisidir? dedim,

–"Allah yolunda cihad etmek" buyurdular.

Buhârî, Mevâkît 5, Cihâd 1, Edeb 1, Tevhîd 48; Müslim, Îmân 137-139. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 14, Birr 2; Nesâî, Mevâkît 51

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır. 314 numara ile de geçmişti.

1290- وَعنْ أَبي ذَرٍّ ، رضي اللَّه عنهُ ، قَالَ : قُلْتُ : يا رَسُولَ اللَّهِ أَيُّ العملِ أَفْضَلُ؟ قَالَ : « الإيمَانُ بِاللَّهِ ، وَالجِهَادُ في سبِيلِهِ » . مُتفقٌ عليهِ .

1290. Ebû Zer *radıyallahu anh* şöyle dedi:

–Yâ Resûlallah! Hangi amel daha faziletlidir? diye sordum,

–**"Allah'a iman ve Allah yolunda cihaddır"** buyurdular.

Buhârî, Itk 2, Keffârât 6; Müslim, Îmân 136. Ayrıca bk. İbni Mâce, Itk 4

Açıklamalar

Pek çok hadiste olduğu gibi, yukarıdaki her üç rivayette bir kere daha örneğini gördüğümüz üzere, Peygamber Efendimiz'e çeşitli vesilelerle hangi amellerin, eylemlerin ve işlerin daha faziletli olduğu sorulmuş, Efendimiz de bu sorulara çeşitli şekillerde cevap vermişlerdir. Bu cevapların farklılıklar arzetmesinden daha tabiî bir şey olamaz. Çünkü Peygamberimiz soruyu soranın halini ve durumunu, o andaki ihtiyacı ve gözetilmesi gereken çeşitli şartları daima dikkate alırdı. Bir şeyin işlerin en hayırlısı olduğunu söylemek, o şeyin işlerin en hayırlılarından biri olduğunu belirtmekten ibarettir. Falan kimse insanların en akıllısıdır demek, yegane akıllının o kimse olduğunu iddia etmek anlamına gelmez. Tam aksine, insanların akıllılarından biridir anlamına gelir. Bu sebeple her üç hadisteki faziletli işlerin sıralamasında farklılıklar bulunduğunu görmekteyiz. Birinci hadiste ilk sırada Allah'a iman, ikinci hadiste vaktinde kılınan namaz, üçüncüsünde ise yine Allah'a iman yer almıştır. Bu durum açıkça göstermektedir ki, faziletli işler ve eylemler mutlak ve değişmez bir sıralamaya tabi tutulmamıştır. Fakat sıralaması farklılık arzetse bile cihadın her üç hadiste faziletli eylemler içinde yer alması, üzerinde önemle

durulmaya değer biz özellik taşır. Çünkü cihad, en son merhalesi Allah yolunda savaşmak olan İslâm'ı tebliğ faaliyetlerinin tamamını kapsayıcı bir nitelik arzeder. Din lisanındaki söylenişiyle "i'lâ-i kelimetullâh" dediğimiz, Allah'ın adını yüceltmek için gösterilen her gayret, her çaba cihadın unsurlarından biri kabul edilir. Bu sebeple geniş anlamıyla cihad, dinin hayat haline gelmesidir denilebilir. Bunun ilk şartı, böyle olması gerektiğine imandır; sonra dinin ilmine ve bilgisine sahip olmak, neticede İslâm'ın prensiplerini hayata hakim kılmak gelir. Bunların uygulanmasına karşı çıkanlarla yine dinin koyduğu kurallar içerisinde kalınarak cihad edilir. Görüldüğü gibi cihad, İslâmla insan arasındaki bütün engelleri kaldırmanın adıdır. Kendi iradeleri ve seçimleriyle, herhangi bir zorlama söz konusu olmaksızın dini kabul etmek isteyenlerin inanmasına imkân sağlamak, inancının gereğini öğrenmenin ve öğrendiğini yaşamanın zeminini hazırlamak cihadın yegane hedefidir.

Yukarıda da işaret edildiği gibi, 1288 numaralı hadis biraz önce 1276 numara ile, 1289 numaralı hadis de 314 numara ile geçmiş ve açıklamalarında hadiste anılan cihad dışındaki diğer faziletli işlere temas edilmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, sahâbîlerin mâkul ve faydalı sorularını bıkıp usanmadan cevaplandırmıştır. Onun bu davranışı başta âlimler olmak üzere, ilim sahibi olan herkes için önemli bir örnektir.

2. Faziletli işler ve eylemler pek çok ve çeşitlidir. Bunların en başta geleni ve Allah'ın kulları üzerindeki en büyük hakkı olanı kendisine iman etmeleridir.

3. Allah yolunda cihad, faziletli eylemlerin en önemlilerindendir.

4. Vaktinde kılınan namaz, kulluğun başta gelen gereklerinden biridir.

5. Günah karıştırılmamış olan hac Allah katında makbul, faziletli bir ibadettir.

6. Kişinin yerine getirmesi gereken hakların en büyüğü ve faziletlisi, ana baba hakkı olup, onlara iyilik Allah'a kulluktan sonra ilk sırayı alır.

1291- وعنْ أَنَسٍ ، رضي اللّه عنهُ ، أنَّ رَسُولَ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لَغَدْوَةٌ في سبِيلِ اللَّهِ ، أوْ رَوْحَةٌ ، خَيْرٌ مِن الدُّنْيَا وَمَا فِيها » . متفقٌ عليهِ .

1291. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda yapılan bir sabah ve akşam yürüyüşü, hiç şüphesiz dünyadan ve dünya varlıklarından daha hayırlıdır."

Buhârî, Cihâd 5, Rikâk 2; Müslim, İmâre 112-115. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 17, 26; Nesâî, Cihâd 11, 12

Açıklamalar

Hadiste geçen **"gadve"**, sabahın erken saatinden zeval vakti denilen güneşin tam tepede olduğu zamana kadar geçen süre içinde yola çıkmanın, yürümenin ve gitmenin adıdır. **"Ravha"** ise zeval vaktinden güneşin batmasına kadar geçen zaman içindeki yürüyüşün adıdır. Böylece gündüzün bütün saatleri bu hadisin kapsamına girmiş olmaktadır. Bu sebeple biz "gadve" ve "ravha"yı sabah ve akşam yürüyüşü diye terceme ettik. Allah yolunda cihad için yola çıkmak, en hayırlı ve faziletli davranışlardan biridir. Cihad maksadı taşıyan her askerî hareket, askerlikte önemli bir yeri olan sabah ve akşam talimi, Tevbe sûresinin 120. âyetinde ifade edildiği gibi, kâfirleri öfkelendirecek herhangi bir yere ayak basmak bile sevap kabul edilen davranışlardan olup hadisimizin muhtevasına girer.

Dinimiz bizlere sürekli eylem halinde bulunmayı öğütler. Fakat teşvik edilen bu eylem, günümüzde bu kelimeye yüklenilen ve işittiğimiz zaman zihinlerimizde çağrıştırdığı olumsuz anlamın tam aksine tamamen hayır ve faziletten ibarettir. **İslâm, başkalarını maddî ve manevî anlamda rahatsız eden, bir nevi zulüm ve haksızlık olan, çapulculuk içeren eylemlerin tümüne karşıdır.** Buna karşılık müslümanın imanı, tefekkürü, ilim öğrenmesi veya öğretmesi, her türlü zikri, namaz, oruç, hac gibi ibadetleri, hayır sınıfına giren bütün davranışları ve her tür cihadı faziletli birer eylemdir. Müslüman kişi bunların hangisine yönelik bir adım atsa hayır işlemiş olur ve karşılığında sevap kazanır. Fakat Allah yolunda cihad için atılan bir adım ve yola çıkış bunların herbirinden daha kıymetli olduğu

için, Resûl-i Ekrem Efendimiz, onu dünyaya ve dünyanın içindeki bütün nimetlere değişilmeyecek kadar kıymetli bir eylem olarak nitelendirmiştir. Çünkü bu dünya geçicidir; burada yaşanan hayat ebedî âleme kıyasla bir nefes alıp vermek kadar kısa bir süreden ibarettir. Ama **ebedî âlemi kazanma veya kaybetmenin imtihan alanı bu dünyadır.** Cihadın diğer faziletli işlerden farkı, yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, Allah'ın iradesini yeryüzüne hakim kılmaya vesile olması ve insanları hem bu dünyada hem ebedî hayatta kurtuluşa kavuşturmasıdır. Bu sebeple anılan gayeye yönelik her adım büyük bir kıymet ifade etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanın hayır yolunda attığı her adımın âhirette büyük ecri vardır.
2. Allah yolunda cihad en büyük hayırlardan biridir. Bu uğurda atılan bir adımın ecri, dünyadan ve onun nimetlerine sahip olmaktan daha faziletlidir.
3. Müslüman, sürekli eylem içinde bulunan ve eylemi de hayır ve faziletten ibaret bir kişiliğe sahip olan kimsedir.

1292- وَعَنْ أبي سَعيدٍ الخُدْريِّ ، رضي اللَّه عنهُ قال : أَتى رَجُلٌ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالَ : أَيُّ النَّاسِ أَفْضلُ ؟ قَال : « مُؤْمِنٌ يُجَاهِدُ بِنَفْسِهِ ومالِهِ في سبِيلِ اللَّهِ » قال : ثُمَّ مَنْ ؟ قَالَ : « مُؤْمِنٌ في شِعْبٍ مِنَ الشِّعابِ يعْبُدُ اللَّه ، ويَدَعُ النَّاسَ مِنْ شَرِّهِ . متفقٌ عليهِ.

1292. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, bir adam Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'* e gelerek:

–İnsanların hangisi daha üstündür? diye sordu. Peygamberimiz:

–"Allah yolunda canıyla ve malıyla cihad eden kimse" buyurdu. Adam:

–Sonra kimdir? diye sordu. Efendimiz:

–"Bir vadiye çekilip Allah'a ibadet eden ve insanları şerrinden uzak tutan kimse" buyurdular.

Buhârî, Cihâd 2, Rikâk 34; Müslim, İmâre 122-123. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 5; Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 24; Nesâî, Cihâd 7; İbni Mâce, Fiten 13

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'e hangi işlerin ve eylemlerin daha faziletli ve daha üstün olduğu sorulduğu gibi, hangi insanın, hangi mü'minin daha üstün sayılacağı da sorulurdu. Genel bir kural olarak ifade etmek gerekirse, Peygamberimiz kendisine sorulan ve cevaplandırıldığında fayda sağlayıcı olan soruları cevapsız bırakmazdı. Çünkü o faydalı sorunun ilme katkı sayıldığını, faydasız sorulardan ise sakınılması gerektiğini bize söylerdi.

Üstün ve faziletli kabul edilen bir işi yapan, bir eylemi gerçekleştiren kimsenin de faziletli sayılacağı aklın ve mantığın gereğidir. Allah'a iman üstün ve faziletli bir iş olduğu gibi, mü'min de üstün ve faziletli bir kimsedir. **Allah yolunda cihad nasıl faziletli bir eylemse, bu eylemi gerçekleştiren mücâhid de faziletli bir kimsedir.** İşte bunun böyle olduğunu bu hadis ortaya koymaktadır. Canıyla ve malıyla Allah yolunda cihad etmenin ne kadar büyük bir fazilet olduğu, Kur'an'da sıkça belirtilmiştir. Bu durum konunun başındaki âyetlerde de yeterince görülmektedir. Resûl-i Ekrem'in bu yöndeki hadisleri Kur'an'ın gayet açık naslarına dayanmakta olup, onların birer tefsiri ve sistemleştirilmiş açıklamaları kabul edilebilir. Allah yolunda canıyla ve malıyla cihad eden kimse en üstün insanlardan biridir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi böyle ifadeleri "en üstünü odur" şeklinde anlamak doğru olmaz. Çünkü âlimlerin ve sıddîklerin daha üstün olduğuna dair pek çok sahih rivayet bulunmaktadır. İşte bu farklı ifadelere bakarak, Peygamberimiz'in kendisine sorulan sorulara o andaki şartları gözeterek cevap verdiği kanaati, bütün âlimler tarafından paylaşılmaktadır. İbni Hacer, bu soruyu soranın kim olduğunu ve ne zaman sorulduğunu tesbit edemediğini belirtme ihtiyacı hisseder. Böyle bir sorunun bir cihad hazırlığı sırasında veya sefer esnasında sorulduğunu düşünecek olursak, o andaki en üstün kişinin malıyla ve canıyla cihada çıkmış mü'min olduğunun belirtilmesi son derece isabetlidir. Çünkü böyle bir cevap o anda insanlara büyük heyecan verir ve yüksek bir moral aşılar. Aynı zamanda zihinlere doluşması muhtemel tereddütleri ortadan kaldırmaya vesile olur.

En üstün ve en faziletli olarak nitelendirilen ikinci sıradaki kişi, bir vadiye çekilip Allah'a ibadetle meşgul olan ve insanları şerrinden uzak tutan kimsedir. İlk bakışta bu iki ayrı nitelikteki insan birbirine zıt iki şahsiyetmiş gibi algılanabilir. Oysa bu ikisi birbiriyle tam bir uyum içindedir. Çünkü Allah'a ibâdet, özellikle insanın nefsini terbiye etmesine yönelik uzlet hali ve insanlara kendisinden gelebilecek bir zararı engellemek için bir cehd ü gayret içinde olmak da cihadın unsurlarından biridir. Meşhur olan söylenişiyle ifade edecek olursak, **nefsiyle mücâhedede başarılı olamayanlar düşmana karşı cihad etmekte başarılı olamazlar.** İşte bahse konu olan ikinci kişi, bu mücâhedede başarılı olan kimsedir. Çünkü dinimiz, toplumun huzuruna daha bilgili, nefsinin isteklerine boyun eğmekten kendini kurtarmış ve ruhunu arındırmış olarak çıkmak üzere kısa süre uzlette kalmayı meşru sayar. Sürekli uzlet halini ise hoş karşılamaz. Çünkü sürekli uzlette toplumdan uzaklaşma, insanlara faydalı olma arzu ve azmini terketme duygusu vardır. Bu ise caiz görülmeyen bir uzlet çeşididir.

Hadisimiz daha önce 599 numara ile **"İnsanlardan Uzak Yaşamak"** bahsinde de geçmiş ve orada uzlet konusu açıklanmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Faziletli ve üstün sayılan işler, eylemler olduğu gibi, faziletli ve üstün kişiler de vardır.

2. Faziletli işleri yapanlar, faziletli kişiler olma özelliğini de kazanırlar.

3. Canıyla, malıyla Allah yolunda cihad eden kimse, en üstün ve en faziletli sayılan mü'minlerden biridir.

4. Allah'a ibâdet ve nefsini kötülüklerden arındırmak, insanları şerrinden uzak tutmak için bir süre uzlete çekilip insanlardan uzak yaşamak da cihad gibi faziletli bir davranıştır.

1293- وعنْ سهلِ بنِ سعْدٍ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَالَ : « رِباطُ يَوْمٍ في سَبيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيا وما عَلَيْها ، ومَوْضِعُ سَوْطِ أَحَدِكُمْ مِنَ الجنَّةِ خَيْرٌ من الدُّنْيا وما عَلَيْها ، والرَّوْحةُ يرُوحُها العبْدُ

فِي سَبيلِ اللّهِ تَعالى ، أوِ الغَدْوَةُ ، خَيْرٌ مِنَ الدَّنْياَ وَما عَلَيْهَا » . متفقٌ عليه .

1293. Sehl İbni Sa'd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda bir gün hudut nöbeti tutmak, dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır. Sizden birinizin kamçısının cennetteki yeri, dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır. Kulun Allah Teâlâ'nın yolunda akşamleyin veya sabah erken vakitteki yürüyüşü de dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır."

Buhârî, Cihâd 6, 73, Bed'ü'l-halk 8, Rikâk 2; Müslim, İmâre 113-114. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 17, 25, Tefsîru sûre (3) 22; İbni Mâce, Zühd 39

1296 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1294- وعَنْ سَلْمَانَ ، رضي اللَّهِ عَنهُ ، قال : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : «رِبَاطُ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ خَيرٌ مِنْ صِيامِ شَهْرٍ و قِيامِهِ ، وَإنْ ماتَ فيهِ أجري عليه عمَلُهُ الَّذي كانَ يَعْمَلُ ، وَأُجْرِيَ عَلَيْهِ رِزقُهُ ، وأمِنَ الفَتَّانَ » رواهُ مسلمٌ .

1294. Selmân *radıyallahu anh,* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim demiştir:

"Bir gün ve bir gece hudut nöbeti tutmak, gündüzü oruçlu gecesi ibadetli geçirilen bir aydan daha hayırlıdır. Şayet kişi bu nöbet esnasında vazife başında iken ölürse, yapmakta olduğu işin ecri ve sevabı kıyamete kadar devam eder, şehid olarak rızkı da devam eder ve kabirdeki sorgu meleklerinden güven içinde olur."

Müslim, İmâre 163. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 2; Nesâî, Cihâd 39; İbni Mâce, Cihâd 7

1296 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1295- وعَنْ فضَالَةَ بن عُبيد ، رَضيَ اللَّهِ عنْهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلَّي اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « كُلُّ مَيِّتٍ يُخْتَمُ على

عَملِهِ إلاّ المُرابِطَ في سَبيلِ اللّهِ ، فَإنَّهُ يُنَمَّى لهُ عَمَلَهُ إلى يوْمِ القِيامَةِ ، ويُؤمَّنُ فِتْنةِ القَبرِ » . رواه أبو داودَ والترمذيُّ وقَالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1295. Fadâle İbni Ubeyd *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Hudutta Allah yolunda nöbet tutanlar dışında her ölenin ameli sona erdirilir. Hudutta nöbet tutarken ölenin yaptığı işlerin sevabı kıyamet gününe kadar artarak devam eder, kabirdeki imtihanda da güvenlik içinde olur."

Ebû Dâvûd, Cihâd 15; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 2

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1296- وَعنْ عُثْمَانَ ، رضي اللَّهُ عَنْهُ ، قَالَ : سَمِعْتُ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : «رباطُ يَوْمٍ في سبيلِ اللَّه خَيْرٌ مِنْ ألْفِ يَوْمٍ فيما سواهُ مِنَ المَنازلِ » . رواهُ الترمذيُّ وقالَ : حديثٌ حسن صَحيحٌ .

1296. Osman *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda hudutta bir gün nöbet tutmak, başka yerlerde bin gün nöbet tutmaktan daha hayırlıdır."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 26. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 39

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde geçen ve hudutta nöbet tutmak diye tercüme ettiğimiz **"ribât"** kelimesinin çeşitli anlamları varsa da, bir cihad tabiri olarak bizim tercih ettiğimiz mâna hepsini kapsayıcı bir özellik taşır. **Ribât,** Allah uğrunda savunma yapmak ve düşmanın hücumunu önlemek üzere bir yerde hazır vaziyette beklemektir. Müslümanları korumak maksadıyla müslümanlarla kâfirler arasında oluşturulan müşterek hududa da aynı ad verilir. İslâm ülkesiyle gayr-ı müslimlerin yaşadığı bir

ülkenin sınırındaki hudut karakollarına da ribât denilir. Buralarda nöbet tutan mücahidler murâbıt diye adlandırılır. Cihad için at besleme ve hazır bulundurmaya **ribât** denildiğini de görmekteyiz. Nitekim Kur'an'da şöyle buyurulur: **"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Bununla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz"** [Enfâl sûresi (8), 60]. İslâm âlimleri bu âyetten hareketle her çağın ihtiyacı olan bütün silâhlara sahip olmanın, savaş araç ve gereçlerini üretmenin ve hazır bulundurmanın müslümanların en temel görevlerinden biri olduğunu belirtirler.

Bir ülke için hudutlarının güvenliğini sağlamak her zaman büyük önem taşır. Yeryüzünde istiklâlini elde etmiş her milletin üzerinde yaşadığı bir coğrafya vardır. Bu coğrafya vatan diye adlandırılır. Vatan edinilen coğrafyanın kara, deniz ve hava sahaları o ülkenin egemenlik alanlarıdır. Bunlardan herhangi birine yapılacak tecavüz veya hududu ihlâl hareketi savaş sebebi sayılır. Bu yüzden savaşlar çok kere ülkelerin hudutlarında cereyan eder. İşte bu **hudutları beklemek ve oralarda nöbet tutmak en kutsal görevlerden biri olup, sulh zamanı da olsa askerlik vazifesi İslâm nazarında cihad sayılır.** Bir ülkenin her yerinde yapılan askerlik görevi aynı şekilde kabul edilmekle birlikte, bu askerlerin hepsinin gayesi vatanı düşmana karşı korumak olduğu için, hudut nöbeti öne çıkarılmıştır. Ülkenin herhangi bir yerinde nöbet tutan asker de, dış düşmanların içerideki uzantısı kabul edilen iç düşmanlara veya kendi vatanlarına ihanet eden hainlere ve çapulculara karşı aynı şekilde kutsal bir görevi yerine getirmektedir. **Vatan müdafaasından maksat, sadece sahip olunan toprakları korumak olmayıp, bunun arkaplanındaki esas gaye, o topraklar üzerinde yaşayan insanların dinini, canını, malını, ırz ve namusunu korumak ve milletin fertlerini hürriyet içinde yaşatmaktır.** Bunu başaramayanlar devlet olma gücünü kaybederler. Çünkü belirlenmiş hudutları olmayan hiçbir devlet düşünülemez. Devlet olmanın ilk şartı da herkesçe kabul edilmiş sınırlara sahip olmaktır. Bu sınırları korumak ve devletini devam ettirebilmek için her ülke her zaman yeterli sayıda askerî bir güce sahip olmak zorundadır. Müslüman fertlerin herbiri kendilerini bu vazifeyle mükellef bilir ve cihadı en kutsal görev kabul ederler. Kur'an'da cihada daima hazırlıklı olunması emredilir: **"Ey inananlar! Sabredin, direnip**

düşmanınıza üstün gelin. Cihada hazırlıklı, uyanık bulunun ve Allah'tan korkun ki, başarıya eresiniz" [Âl-i İmrân sûresi (3) 200]. Halid İbni Velîd'in dediği gibi, **yeryüzü cihaddan başka bir şeyle korunamaz.** İşte bu önemi ve fazileti sebebiyle, sınırda bir gece nöbet beklemek, cennette bir kamçının işgal ettiği yer, Allah yolunda bir sabah ve akşam yürüyüşü, dünyadan ve dünyanın bütün nimetlerinden daha hayırlı, daha üstün kabul edilmiştir. Peygamber Efendimiz bu hadisleriyle bize bir gerçeği daha öğretmiş olmaktadır. O da, âhiretteki en kısa zamanın ve en küçük mekânın bile dünyadaki en uzun zaman ve en geniş mekândan daha hayırlı ve daha faziletli olduğudur. Bunları kazanma yollarının en başta gelenlerinden biri ise, Allah yolunda cihad etmektir.

Özellikle hudutta nöbet tutmak, diğer yerlerde nöbet tutmaktan daha faziletlidir. Çünkü orada hayâtî tehlike daha çok olup, sürekli uyanık ve dikkatli olma mecburiyeti vardır. Ayrıca her an düşmanla karşı karşıya gelme ve bir çatışmaya girme ihtimâli daha yüksektir. Bu sebeple hudut boylarında bir gün nöbet tutmak, hudutlar dışındaki yerlerde bin gün nöbet tutmaktan daha hayırlı ve faziletli kabul edilir. Hatta Dârimî'nin rivayetinde, Hz. Osman Resûl-i Ekrem Efendimiz'den duyduğu bir hadisi sahâbîlerle kendisi arasında ayrılığa sebep olur endişesiyle önce gizlemeyi tercih ettiğini fakat daha sonra bu fikrinden vaz geçerek nakletmeyi uygun gördüğünü söyler. Bu hadis, Efendimiz'den işittiği *"Allah yolunda hudutta bir gün nöbet beklemek, hudut dışındaki yerlerde bin yıl nöbet tutmaktan daha hayırlıdır"* (Dârimî, Cihâd 32) sözüdür. Görüldüğü gibi burada bin gün yerine bin yıl denilmiştir. Bunların her biri, hudut boylarında tutulan nöbetin önemini ve üstünlük derecesini ortaya koyar, mü'minleri ülkelerini korumaya ve sürekli cihad halinde bulunmaya teşvik eder. **Bir kimse askerlik görevi yaparken vazife başında ölürse, o şehid olarak Rabb'ine kavuşur. Şehidin amel defteri kapanmaz ve dünyada işlediği güzel ve hayırlı işlerin sevabı da kıyamete kadar devam eder. Şehid, kabirde meleklerin sorgulamalarından ve kabir azâbından muaf tutulur.** Sağlıklı bir îmana ve cihad şuuruna sahip olmak bunun yegâne şartıdır. Bu sebeple bütün hadislerde **"Allah yolunda"** kaydının yer aldığını görmekteyiz. İslâm inancına göre şehitlik, bir mü'minin dünyada ulaşabileceği en yüksek mertebedir. İleride gelecek hadislerde bu konu üzerinde ayrıca durulacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad en üstün, en faziletli, en hayırlı iş ve eylemdir.

2. Allah'ın hoşnutluğunu umarak hudut boylarında nöbet tutmak, en faziletli cihad şekillerinden biridir.

3. Kur'an ve Sünnet'te Allah yolunda cihad daima teşvik edilmiştir.

4. Cennetteki en kısa zaman ve en dar mekân, dünyadaki en uzun zaman ve en geniş mekândan daha üstün ve daha hayırlıdır.

5. Hudutta nöbet tutan mücâhid görev başında iken ölürse şehid olur ve amel defteri kıyamete kadar kapanmaz; cennette rızkı devam eder, kabir sorgusundan ve kabir azâbından kurtulur.

6. Cihaddan elde edilen sevap, nafile oruç ve namazdan elde edilen sevaptan kat kat üstündür. Çünkü cihadda devletin hudutları içinde yaşayan bütün fertlerin dinini, vatanını, canını, malını, ırz ve namusunu korumak vardır. Namaz ve orucun sevabı ise ferdin kendine mahsustur.

7. Düşmanla savaşın ve cihadın her çeşidinin sadece Allah yolunda ve Allah rızası için yapılması, sahih bir niyet ve tam bir ihlasa sahip olunması gerekir.

1297- وَعَنْ أبي هُرَيرَة ، رضي اللَّه عَنْهُ ، قَال : قَالَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تَضَمَّنَ اللَّه لِمنْ خَرَجَ في سَبيلِهِ ، لا يُخْرجُهُ إلاَّ جِهَادٌ في سَبيلي ، وإيمانٌ بي وَتَصْدِيقٌ برُسُلي فَهُوَ ضَامِنٌ أنْ أُدْخِلَهُ الجَنَّةَ ، أوْ أرْجِعَهُ إلى مَنْزِلِهِ الذي خَرَجَ مِنْهُ بما نَالَ مِنْ أجْرٍ ، أوْ غَنِيمَة ، وَالَّذي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بيَدِهِ ما مِنْ كَلْمٍ يُكلَم في سبيلِ اللَّهِ إلاَّ جاءَ يوْم القِيامِةِ كَهَيْئَتِهِ يوْم كُلِم، لَوْنُهُ لَوْن دَم ، ورِيحُهُ ريحُ مِسْكٍ ، والَّذي نَفْسُ مُحمَّدٍ بِيدِهِ لَوْلا أنْ أشُقَّ علي المُسْلِمينَ ما قعَدْتُ خِلافَ سرِيَّةٍ تَغْزُو في سَببيلِ اللَّه أبَداً ، ولكِنْ لا أجِدُ سعَة فأحْمِلَهمْ ولا يجدُونَ سعَةً ، ويشُقُّ علَيْهِمْ أن يَتَخَلفوا عنِّي ، وَالذي نفْسُ مُحَمَّد بِيدِهِ ، لَودِدْتُ أن أغزوَ في سبِيلِ اللَّهِ ، فَأُقْتَل ،

ثُمَّ أَغْزو ، فَأَقتل ، ثُمَّ أَغزو، فَأَقتل » رواهُ مُسلمٌ وروى البخاريُّ بعْضهُ . « الكَلْمُ » : الجرح .

1297. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah Teâlâ kendi yolunda cihada çıkan kimseye, onu sadece benim yolumda cihad, bana îman, benim resullerimi tasdîk yola çıkarmıştır, buyurarak kefil olur. Allah, o kimseyi şehid olursa cennete koymaya, gazi olursa manevî ecre ve dünyalık ganimete kavuşmuş olarak, evine döndürmeye kefil olmuştur. Muhammed'in canını kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda açılan bir yara, kıyamet gününde açıldığı gündeki şekliyle gelir: Rengi kan rengi, kokusu misk kokusudur. Muhammed'in canını kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, eğer müslümanlara zor gelmeseydi, Allah yolunda cihada çıkan hiçbir seriyyenin arkasında asla oturup kalmazdım. Fakat maddî güç bulamıyorum ki onları sevkedeyim, onlar da bu gücü bulamıyorlar. Benden ayrılıp geride kalmak ise onlara zor geliyor. Muhammed'in canını elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda cihad edip öldürülmeyi, sonra cihad edip yine öldürülmeyi, sonra tekrar cihad edip tekrar öldürülmeyi çok arzu ederdim."

Müslim, İmâre 103. Ayrıca bk. Buhârî, Cihâd 7(Hadisin kısa bir bölümü); Nesâî, Îmân 24

1299 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

1298- وَعنْهُ قال : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ مَكلوم يُكْلَمُ في سبيل اللَّه إلاَّ جاءَ يَوْمَ القِيامةِ ، وكَلْمُهُ يَدْمِي : اللوْنُ لونُ دمٍ والريحُ رِيحُ مِسْكٍ » . متفقٌ عليهِ .

1298. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda yaralanan bir kimse, kıyamet gününde yarasından kan akarak Allah'ın huzuruna gelir. Renk, kan rengi, koku ise misk kokusudur."

Buhârî, Cihâd 10, Zebâih 31; Müslim, İmâre 105. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 21; Nesâî, Cihâd 27

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1299- وعَنْ مُعاذٍ رضي اللَّه عَنْهُ ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَالَ : « منْ قاتل في سَبيلِ اللَّهِ مِنْ رَجل مُسلِمٍ فُواقَ نَاقةٍ وجبتْ له الجَنَّةُ ، ومَنْ جُرِحَ جُرْحاً في سبيلِ اللَّه أوْ نكِب نَكبَةً، فَإنَّهَا تجيءُ يَوْمَ القِيامة كأغزَرِ ما كَانَتْ : لَوْنُهَا الزَّعْفَرانُ ، ورِيحُها كالمِسكِ» . رواهُ أبو داودَ ، والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسَنٌ صحيحٌ .

1299. Muâz *radıyallahu anh* 'den rivayet edildiğine göre, Nebiy-yi Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Müslümanlardan bir şahıs, deve sağılacak kadar bir süre Allah yolunda cihad ederse, cennet onun hakkı olur. Allah yolunda yaralanan veya bir sıkıntıya düşen kimse, kıyamet gününde yaralandığı gün gibi kanlar içinde Allah'ın huzuruna gelir. Kanının rengi zağferân gibi kıpkırmızı, kokusu da misk kokusu gibidir."

Ebû Dâvûd, Cihâd 40; Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 21. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 25

Açıklamalar

Mü'min bir kimsenin hangi sebeplerle cihada gittiğini düşündüğümüz olur ve bu konuda kendi kendimize bazı sorular sorarız. Çünkü bir insanın en kıymetli varlığı olan canını, sonra da dünyada değer verdiği şeylerden biri olan malını fedâ etmeyi, ailesini, çoluk çocuğunu, sevdiklerini geride bırakıp bir daha geri dönmemeyi göze alarak cihada çıkması hiç de kolay bir iş değildir. Cephede yapılan cihad bir can pazarıdır. O halde bir insanı cihada çıkmaya sevkeden sebebler neler olabilir? Hadisimizde de açıkça belirtildiği gibi, cihadda şehid olup cennete gitmek veya yaralanıp gazi olarak cepheden dönüp ecir ve sevaba nail olmak gibi iki sonuçtan birine kavuşmak vardır. İnsanı bu hayır ve fazilete sevkeden şey öncelikle Allah'ın rızâsına ve hoşnutluğuna ulaşabilme emelidir. Zira rıza makamı, cennetteki

en üstün makamdır. Allah yolunda cihad etme aşkı, sadece Allah'a ve Allah'ın va'dine olan îmanı, Allah'ın resullerini tasdik edip, onların peygamberliklerine ve verdikleri haberlere gönülden inanması mü'mini korkusuzca cihad maydanına atılmaya sevkeder. Çünkü şehid olanın cennete gireceğine, gazi olanın büyük bir ecir ve sevap kazanacağına, ayrıca dünyalık ganimetler elde edeceğine Allah kefildir. Şu kadar var ki, **sadece dünyalık ganimet elde etmek için cihad yapılmaz.** 1346 numaralı hadiste de açıklanacağı üzere, ganimet elde etmek için yapılan cihad Allah katında makbul bir cihad olarak kabul edilmez. **Ancak Allah rızası için Allah yolunda cihad yapan kimse neticede ganimet de elde edebilir.** Peygamberimiz: *"Allah yolunda gazâ ederek ganimet alan hiçbir ordu yoktur ki, ahirette alacakları ecirlerinin üçte ikisini peşin almış olmasınlar. Kendileri için geriye ecrin üçte biri kalır. Ganimet almazlarsa kendilerine ecirlerinin tamamı verilir"* buyurmuştur (Müslim, İmâre 153; Ebû Dâvud, Cihâd 12; Nesâî, Cihâd 15). Görüldüğü gibi gazi, mutlaka ahiret hayatına yönelik ecir kazanmış olarak cepheden döner; ama bu ecir az veya çok olabilir. Böylece, gaziliğin de büyük bir fazilet ve cennete girmeye vesile teşkil ettiğini öğrenmiş olmaktayız. Allah yolunda **cihadın sonu ya şehâdet ya selâmet,** denilmesinin sebebi bu inanç olmalıdır. Çünkü her iki halde de Allah'ın rızasına ulaşma ve cenneti haketme müjdesi vardır.

Allah yolunda cihad ederken şehit olan kişiyi Allah'ın sorgusuz sualsiz cennete koyacağı Kur'an âyetiyle sabittir. Tevbe sûresi'nin daha önce açıkladığımız 111'nci âyeti bunun delillerinden sadece biridir. Kâdî İyâz, Allah Teâlâ'nın, şehidi öldüğü anda cennete koymasının kuvvetli ihtimâl olduğunu söyler. Çünkü Cenâb-ı Hak: **"Allah yolunda öldürülenleri ölüler sanma; hayır, onlar diridirler, Rab'leri katında rızıklanmaktadırlar"** [Âl-i İmrân sûresi (3), 169] buyurmuştur. Bu âyetten ilk bakışta anlaşılan, şehidin öldüğü andan itibaren cennette olduğudur. Şehidin ruhunun cennette olduğuna dair hadisler de bu anlayışın doğru olduğuna şahitlik eder.

Peygamber Efendimiz, çok yemin edilmesini ve yeminle konuşulmasını hoş görmemesine rağmen, bazan önemli gördükleri hususları anlatırken, sözlerine yemin ederek başlarlardı. Çünkü onun her sözü doğru ve mutlaka

inanılması gereken gerçeklerdi. Allah Teâlâ da Kur'ân-ı Kerîm'in bir çok âyetindeki gerçekleri yeminle ifade buyurmuşlardır. Böylece Peygamberimiz Kur'an'ın bu üslûbuna uyarak bazı sözlerine yeminle başlamışlardır. Onun bu davranışı ümmeti için de örnek teşkil ettiği için, **bir topluluğu etkilemek veya karşısındaki kimseye güven vermek için doğru ve gerçek olan bir söze yeminle başlamak sakıncalı görülmemiştir.** Efendimiz'in bu hadiste de bazı gerçekleri üç defa yemin ederek ifade ettiğini görmekteyiz. Allah yolunda cihad ederken yaralanan fakat şehitlik makamına ulaşamayıp gazi olarak vefat eden kimse de, yarasının ilk günkü sıcaklığı ve tazeliği içinde kanı akarak ve misk gibi kokarak Allah'ın huzuruna gelir. Yani gazilerin mahşer yerine gelişi de tıpkı vücudundan kanlar akarak ve misk gibi kokarak gelen şehitlerin gelişi gibi olacaktır. Bu müjde, yaralı, bereli, hatta vücudunun bazı uzuvlarını kaybetmiş olarak hayatını sürdürmek zorunda kalan gaziler için önemli bir teselli kaynağıdır. İslâm toplumları, gazilerine de şehitleri kadar değer vererek onları bağırlarına basmış ve kendilerine lâyık olan saygı ve hürmeti göstermiştir. Özellikle bizim milletimiz çok hassas davranmasıyla meşhurdur.

Peygamber Efendimiz'in yemin ederek belirttiği ikinci husus, müslümanlar üzerine zor geleceğini bildiği için, bazı seriyyelere katılmamasıdır. Daha önceleri de çeşitli vesilelerle ifade edildiği gibi **seriyye**, en çok dört yüz askerden oluşan ve düşmanın üzerine sevkedilen askerî birliğin adıdır. Aralarında Peygamberimiz'in de bulunduğu askerî güce gazve, Efendimiz'in bulunmadığı askerî birliğe ise seriyye denildiğini bir kere daha hatırlayalım. Peygamberimiz'in böyle davranması ümmet için bir rahmet vesilesidir. Çünkü her askerî harekete katılmış olsaydı, bütün savaşlara mutlaka katılmak müslümanlar üzerine farz olurdu. Oysa bu çok ağır ve büyük ihtimalle üstesinden gelinemeyecek bir emir olurdu. Bu sebeple Efendimiz, buna maddî olarak kendisinin gücü yetmeyeceği gibi, müslümanların da güç yetiremeyeceğini ifade buyurmuşlardır. Fakat Peygamberimiz'in katıldığı bir gazveden geri kalmak sahâbîlere çok zor gelmekteydi. Çünkü onlar Allah yolunda cihad etmenin sınırsız faziletini ve hiçbir hayırla kıyas edilemeyecek üstünlüğünü çok iyi biliyorlardı. Bu sebeple onlardan hiçbiri bir mazeret üreterek cihaddan geri kalmayı akıllarından geçirmiyorlardı. Bunun münâfıklara has bir davranış

olduğunun da şuurunda idiler. Ancak sahâbe-i kirâm arasında Resûl-i Ekrem'in çeşitli sebeplerle cihada katılmasına izin vermedikleri de oluyor ve onlar cepheye gitmiyorlardı.

Peygamber Efendimiz'in yemin ederek dikkatimizi çektiği üçüncü önemli konu, Allah yolunda şehid olmanın üstün fazileti ve cennetteki eşsiz mükâfatıdır. Tekrar tekrar şehit olmayı istemenin sebebi budur. Şehitlik makamının yüceliğine biraz önce ana hatlarıyla temas etmiştik. Gelecek hadislerde bu konuyu tekrar ele alacağız.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda ihlasla cihada çıkan kimse iki hayırdan birine nail olur: Ya şehit olup cennete girer, ya gazi olarak ahirette büyük ecir ve sevaba ulaşır.
2. Cihad, istisna olan haller dışında, farz-ı kifâyedir.
3. Şehitler ve gaziler, mahşer yerine şehit oldukları ve yaralandıkları gündeki gibi kanları akarak gelirler. Onların kanlarının kokuları da misk gibidir. Mahşerdekiler onların faziletini bu hallerinden anlamış olurlar.
4. Şehit olmayı ve gücünün yetmediği herhangi bir hayrı temennî etmek câizdir.
5. Peygamber Efendimiz'in ümmetine olan sonsuz merhameti ve şefkati, onları bütün cihadlara katılma gibi bir mecburiyetten kurtarmıştır.
6. Önemli bir hakikati konuşurken söze yeminle başlamak câizdir.
7. Toplumun yöneticileri, âlimler ve mürşidler insanları cihad konusunda eğitmeli ve sürekli teşvik etmelidirler.

1300- وعنْ أبي هُريرةَ ، رضِي اللَّه عَنْهُ ، قال : مَرَّ رَجُلٌ مِنْ أصْحَاب رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بشِعْب فيهِ عُيَيْنَةٌ مِن ماءٍ عَذْبةٍ ، فأعجبتهُ ، فَقَالَ : لَو اعتزَلتُ النَّاسَ فَأَقَمْتُ فِي هذا الشِّعْبِ ، ولَنْ أفعلِ حَتى أسْتأْذنَ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فذكَر ذلكَ لرسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالَ : « لا تفعلْ ، فإنَّ مُقامَ أَحدِكُمْ فِي سبيلِ اللَّهِ أفضَلُ مِنْ صلاتِهِ في

بيتِهِ سبْعِينَ عاماَ ، ألا تُحبَّونَ أنْ يَغْفِرِ اللّه لَكَمْ ويُدْخِلكَمُ الجنَّةَ ؟ اغزُوا في سبيلِ اللَّهِ ، منْ قَاتَلَ في سَبيلِ اللَّهِ فُوَاقَ نَاقَة وَجَبتْ له الَجَنَّةُ » . رواهُ الترمذيُّ وَقالَ : حديثٌ حَسَنٌ . والفُوَاقُ: مَا بَيْنَ الحَلْبتَيْنِ .

1300. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbından bir kişi, içinde tatlı su gözesi bulunan bir dağ yolundan geçmişti. Burası çok hoşuna gitti ve:

–Keşke insanlardan ayrılıp şu dağ kısığında otursam. Ama Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den izin almadan bunu asla yapmam, dedi. Sonra arzusunu Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e anlattı. Peygamberimiz:

–"Böyle bir şey yapma. Çünkü sizden birinizin Allah yolunda çalışıp gayret sarfetmesi, evinde oturup yetmiş sene namaz kılmasından daha faziletlidir. Allah'ın sizi bağışlamasını ve cennete koymasını istemez misiniz? O halde Allah yolunda cihada çıkınız. Kim devenin sağılacağı kadar bir süre Allah yolunda cihad ederse, mutlaka cennete girer" buyurdu.

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 17

Açıklamalar

Geçtiği bir dağ yolundaki tabiî güzelliklerin ve özellikle soğuk suyundan içtiği dağ pınarının dayanılmaz câzibesine kapılarak, orada insanlardan uzak yaşamayı isteyen bu aziz sahâbînin kim olduğunu bilmiyoruz. Ancak o, nefsinin bu arzusunu hemen gerçekleştirmek yerine, Resûl-i Ekrem Efendimiz'den izin alması gerektiğinin şuurundaydı. Çünkü, sahâbe-i kirâmın her birinin üzerine cihad farzdı. Farzı ve vâcibi terkedip nâfile bir amele yönelmek ise günahlar arasında sayılır. Bir insanın işlemesi gereken farz ve vâcip cinsinden bir görevi yoksa, faziletten sayılan ve nâfile olan işleri yapması câizdir. Uzletin yani insanlardan uzak bir hayat sürmenin belirli bir zaman kaydıyla câiz olduğu, fazilet ve nãfile ibadetten sayıldığı anlar vardır. Fakat, Resûl-i Ekrem Efendimiz, kendisine uzlet için başvuran sahâbîsinin bu arzusunu kabul etmemiş, ona Allah yolunda çalışıp

çabalamayı, cihadı tavsiye etmiştir. Hatta Efendimiz'in beyanına göre evinde oturup yetmiş sene ibadet eden bir kimsenin bu davranışı, Allah yolunda cihada çıkmasından daha faziletli, daha üstün değildir. Çünkü uzlet hayatı, zühd ve takvâyı hedefleyen yoğun bir ibadet hayatıdır. Fakat farz olan cihad en önemli ibadettir ve nâfile bir amel sayılan uzlet hayatı sürmekten çok daha faziletlidir. Zira cihadda umûmî bir menfaat ve ümmetin hayrı varken, uzlet gibi ferdî ibadetlerde sadece şahsın menfaati ve hayrı söz konusu olabilir. Ümmetin menfaati ve hayrı şahsın menfaat ve hayrına tercih edilir. Bir devenin sağılacağı kadar kısa bir süre için bile olsa Allah yolunda yapılan cihad, mücâhidin günahlarının bağışlanmasına ve cennete konulmasına vesile olmaktadır. Başka hiçbir ibadete bu derece üstün mükâfat vadedilmemiştir. Bütün bu açıklamalar, zühd ve takvâya yönelik bir hayatı veya nâfile bir ibadeti küçümseme anlamına gelmez. Bu anlayışın aksine, her şeyi yerli yerinde yapmak gerektiğini gösterir**.** Tabiî bir de canla malla cihad etmenin lüzum ve üstünlüğünü.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe-i kirâm, hükmünü bilmedikleri veya hakkında tereddüde düştükleri herhangi bir işi yapacaklarında mutlaka Peygamberimiz'e başvururdu.

2. Farz ve vâcip cinsinden bir iş varken, nâfile ve fazilet cinsinden sayılan bir iş yapılmaz.

3. Farz cinsinden olan cihad, nâfileden sayılan ibadetlerden üstün ve önceliklidir.

4. Umumun menfaat ve hayrına olan işler, ferdin menfaat ve hayrına olanlara tercih edilir.

5. Mü'minleri sürekli Allah yolunda cihada teşvik etmek gerekir.

1301- وعَنْهُ قَالَ قِيلَ : يا رسُولَ اللَّهِ ، ما يَعْدِلُ الجِهَادَ في سَبيلِ اللَّهِ ؟ قَالَ : « لا تَسْتَطيعُونَه ، » فأعادوا عليه مرتين أو ثلاثاً كل ذلك يقول : « لا تستطيعون ، » . ثُمَّ قال : « مثَل المجاهِدِ في سبيل اللَّهِ كمثَل الصَّائمِ القَائمِ القَانِتِ بآياتِ اللَّهِ لا يَفْتُرُ : مِنْ صلاةٍ ، ولا صيامٍ ، حتى يَرجِعَ المجاهدُ في سبيل اللَّهِ » متفقٌ عليهِ . وهذا لفظُ مسلِمٍ .

وفي روايةِ البخاري ، أنَّ رجلا قَال : يا رسُولَ اللَّهِ دُلَّني عَلى عملٍ يَعْدِلُ الجهَادَ ؟ قال: « لا أجدهُ » ثُمَّ قال : « هل تَستَطِيعُ إذا خَرَجَ المُجاهِدُ أن تدخُلَ مَسجِدَك فتَقُومَ ولا تَفتُرَ ، وتَصُومَ ولا تُفطِرَ ؟ » فَقالَ : ومَنْ يستطِيعُ ذَلك ؟

1301. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem Efendimiz'e:

–Yâ Resûlallah! Allah yolunda cihada denk hangi iş vardır? denildi.

–"Ona denk bir iş bulamazsınız" buyurdu. İki veya üç defa aynı soruyu tekrarladılar; Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de her defasında **"Ona denk bir iş bulamazsınız"** cevabını tekrarladı. Daha sonra şöyle buyurdu:

"Allah yolunda cihad eden kimsenin benzeri, gündüzleri oruç tutan, geceleri namaz kılan, Allah'ın âyetlerine hakkıyla itâat eden ve Allah yolunda cihad eden kimse, cepheden dönünceye kadar, namaza ve oruca hiç bir şekilde ara vermeyen kimsenin benzeridir."

Buhârî, Cihâd 1; Müslim, İmâre 110. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 1; Nesâî, Cihâd 17

Buhârî'nin rivayeti şöyledir:

Bir adam:

–Yâ Resûlallah! Bana cihada denk bir iş gösterseniz? dedi. Resûl-i Ekrem:

–"Cihada denk olacak bir iş bulamıyorum ki" buyurdu; sonra da şöyle devam etti:

"Allah yolunda cihad eden kimse yola çıktığında, sen de mescidine girip hiç ara vermeden namaz kılmaya, hiç iftar etmeden oruç tutmaya güç yetirebilir misin?" Soruyu soran kişi:

–Buna kim güç yetirebilir ki? dedi.

Buhârî, Cihâd 1

Açıklamalar

Hadis, gösterilen kaynaklarda Ebû Hüreyre'den mâna ve muhteva aynı olmak üzere, muhtelif lafızlarla nakledilir. Namazı, orucu ve Allah'ın âyetlerine inanarak, itaat ederek, Kur'an'ın emirlerini yerine getirmek, en üstün fazilettir. Allah yolunda cihada çıkan mücahid, ancak bütün bu sayılanları eksiksiz yerine getirip, Cenâb-ı Hak katında üstün kabul edilen kimse ile kıyaslanabilir. Oysa bu amelleri hiç bir gevşeklik göstermeksizin eksiksiz yerine getirmeye kimse güç yetiremez. O halde faziletçe cihada denk sayılacak bir başka ibadet de yoktur. Nitekim Peygamber Efendimiz, sahâbîlerin tekrar tekrar böyle bir işi sormalarına karşılık, cihada denk sayılacak bir başka işin ve amelin bulunmadığını ısrarla belirtir. Neticede Resûl-i Ekrem konuyu örneklendirerek kendilerine sorar, sahâbîler de bu durumda mücâhidin eylemine denk bir işin olamayacağını bizzat kendileri itiraf ederler. Çünkü Allah yolunda cihada çıkan bir kimse evine dönünceye kadar, cihada katılmayan bir başka kimsenin hiç ara vermeksizin sürekli namaz kılması, bütün gündüzleri oruçlu geçirmesi, Kur'an okuyup onun âyetlerindeki bütün ahkâmı eksiksiz yerine getirmesi imkânsız denilecek derecede zor bir iştir. Sahâbe de bunun mümkün olmadığını, dolayısıyla

Allah yolunda cihada denk bir amelin, bir eylemin bulunamayacağını kabul etmişlerdir. **Cihadın bütün ibadet ve hayırların üstünde kabul edilmesinin sebebi, dinin ve dünyanın düzeninin ona bağlı oluşu, İslâm'ı yeryüzüne yayma ve insanları Allah'ın dinine davet etme faaliyetinin cihad kabul edilmesindendir.** Bu inanç, hangi yaşa gelmiş olurlarsa olsunlar, sahâbîleri hayatları boyunca cihaddan geri kalmama şuuruna kavuşturdu. Onlar için cihadın her çeşidi buna dahildi. **Çok ileri yaşına rağmen, çok uzak diyarlara cihad yolculuğuna çıkan veya kendi yurdundan ayrılıp hiç tanımadığı, bilmediği uzak yerlerdeki insanların müslüman olmalarını sağlamak ve onlara İslâm'ı öğretmek için oralara yerleşen ve bir daha geri dönmeyen binlerce sahâbî olduğunu biliyoruz.** Bu davranışa denk bir başka amelin, bir başka işin olmasının imkânsızlığını gerçekten her akl-ı selîm kabul eder. İşte bu teşvikler sonucunda hayatı bir cihaddan ibaret gören ecdadımız, yeryüzü coğrafyasının İslâmlaşması için bütün gayretini sarfetmiştir. Mehmed Âkif'in şu kıt'ası bunu çok güzel özetler:

Zannetme ki ecdadın asırlarca uyurdu?
Nerden bulacaktın o zaman eldeki yurdu?
Üç kıt'ada yer yer kanayan izleri şâhid,
Dinlenmedi bir gün o büyük şanlı mücâhid.

Böyle bir cihad anlayışından günümüz müslümanlarının ne kadar uzak, yeryüzü insanlığının ise buna ne kadar muhtaç olduğunu düşünmek zorundayız. **Yeryüzünün cihadla hayat bulacağı gerçeğini kavrayabildiğimiz gün çok şeyler değişir;** belki yepyeni, taptaze, huzur ve güveni en üst seviyede elde etmiş, gerçek ilmin cehalete, adaletin zulme, ahlâkın süfliliğe, kısacası bütün iyilik ve güzelliklerin kötülük ve çirkinliklere üstün geldiği, insanların mutlu olduğu bir dünyayı yeniden kurmanın ve bunun bir neferi olmanın sonsuz hazzını tadarız. Kur'an'ın her âyeti, Resûl-i Ekrem'in her hadisi ve sünneti bize bu şuuru kazanma azim ve gayreti aşılamaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad, faziletli işlerin en üstünüdür.

2. Cihad, dini ve dünyayı korumanın yegane vasıtasıdır.

3. İslâm'ı yeryüzüne yayma, dini insanlara tebliğ etme yönündeki bütün faaliyetler cihad sayılır.

4. Şuurlu bir müslüman, hayatına cihad şuuruyla yön veren insandır.

1302- وعنْهُ أنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « مِنْ خَيرِ معاشِ الناس لَهُم رجُلٌ مُمسِكٌ بعنَانِ فرسِهِ في سبيل اللَّهِ ، يطِيرُ على متنِهِ كُلَّما سمِع هَيعةً ، أوْ فَزَعَة طَار على متنِهِ ، يَبْتَغِي القتل أو المَوتَ مظَانَّهُ ، أو رَجُلٌ في غُنَيْمةٍ أو شَعفَةٍ مِن هذه الشُّعفِ أو بطن وادٍ من هذِهِ الأودِيةِ يُقيمُ الصَّلاةَ ، ويُؤْتي الزَّكاةَ ، ويعْبُدُ ربَّهُ حتَّى يَأْتِيَه اليَقِينُ لَيْسَ من النَّاسِ إلاَّ في خَيْرٍ » رواهُ مسلمٌ .

1302. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsanların en hayırlı geçim yolu tutanlarından biri, Allah yolunda atının dizginine yapışıp, onun üzerinde âdeta uçan kimsedir. Düşman geldiğine dair bir ses veya düşman üzerine hücum feryadı işittiğinde, düşmanın bulunması muhtemel yerlere atının üzerinde uçarcasına saldırıp, öldürmeyi ve ölmeyi göze alır. Bir diğeri de, bir tepenin başında veya bir vadinin içinde koyuncuklarının arasında namazını kılan, zekâtını veren ve kendisine ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet eden kimsedir. İnsanlardan ancak bu şekilde yaşayan kimseler hayırdadır."

Müslim, İmâre 125. Ayrıca bk. İbni Mâce, Fiten 13

Açıklamalar

İnsanların bu dünyadaki hayat tarzları, yaşayışları, geçim yolları, gayeleri ve hedefleri çok çeşitlidir. Bunlar arasında Allah'ın rızasına uyan ve uymayan, faziletli sayılan ve sayılmayan, helâl veya haram olanlar vardır. İslâm dini, Allah rızasına uyan, faziletli sayılan ve helâl olan bir hayat tarzını ve geçim yolunu meşru görür ve mensuplarına bunu öğütler.

Dünya hayatı, biz istesek de istemesek de birtakım mücadelelerle doludur. Bunların da meşru olan ve olmayanları vardır. **Mücadelenin makbul ve meşru olanı, en üstünü, Allah yolunda cihadı bir yaşama biçimi haline getirebilmektir.** Çünkü cihad, dini ve dünyayı korumanın temel unsurudur. Bu sebeple her an cihada hazırlıklı olmak gerekir. Bazı kötü niyetlilerin bunu bilmesi, barış ve huzurun en önemli teminatıdır. "Hazır ol cenge eğer ister isen sulh u salâh" sözü bir gerçeğin ifadesidir. Yeryüzünün nizamını bozmak ve orada zulümlerini yayıp, hakimiyet kurmak isteyen kâfir ve müşriklerin gaye ve hedeflerine ulaşmalarını engellemenin yegâne yolu cihaddır. O halde **cihad en yüksek insânî idealdir. Çünkü cihadın gaye ve hedefi, yeryüzünü her türlü zulümden ve şirkten arındırmak, orada adaleti, şefkat ve merhameti hakim kılmaktır.** Bu, sadece müslümanların değil, bütün insanların, diğer canlıların, hatta cansız varlıkların bile koruma altına alınması anlamına gelir. İslâm'ın hayat veren cihadı ile zalim ve müşriklerin tahrip eden harbi arasındaki temel fark budur.

Cihadın her türü bir çok güçlükleri göğüslemeyi ve büyük fedakârlıkları gerektirmekte ise de, özellikle düşmana karşı cephede yapılan cihad, korkusuz ve cesur insanlar sayesinde gerçekleştirilebilir. İşte atını cihad için hazır bulunduran ve ona binmeyi çok iyi bilen, cihada gitmesi gerektiğinde atının üzerinde âdeta uçarcasına düşmanın üzerine hücum eden, savaşı ve ölümü göze alan mücahid kişi bu sebeple hadisimizde övülmüştür. At, cihadın sembolüdür. Dolayısıyla günümüzde cihad vasıtalarının değişmiş olması bu muhtevadan bir şey eksiltmez. Günümüzün gelişen savaş araç ve gereçlerini kullanmayı çok iyi öğrenip bilmek gerektiğinin de delilini teşkil eder. **Cihad, toplumu huzurlu kılmanın ve fitneyi ortadan kaldırmanın ilacı ve çaresidir.**

Bazı kere toplumlar alabildiğine bir iç fitneye dûçar olabilir. Hak ile bâtıl birbirine karışır; herkes kendisinin hak üzere olduğunu iddia eder. Taraflardan birinin yanında olmak fitneye yardımcı olmak anlamına gelebilir. Böyle durumlarda uzleti, insanlardan uzak bir yerde hayat sürmeyi tercih etmek ve Allah'a ibadet, dua ve niyaza yönelmek gerekir. Hadisimizin ikinci şıkkı böyle bir durumla başbaşa kalan müslümana yol gösterici nitelik taşır. Çünkü **fitne zamanında toplumun arasında olmak zararlı oluyorsa uzlet câiz, hatta zaruridir.** Fakat normal hallerde sürekli uzletin doğru olmadığını, İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğunun da bunu

câiz görmediğini kitabımızda çeşitli vesilelerle açıklamıştık. (Özellikle 598-602 numaralı hadisler arasındaki **"İnsanlardan Uzak Yaşamak"** kısmına bakınız). Çünkü bütün peygamberler, sahâbe-i kirâmın hemen tamamı, tâbiîn tabakası, âlimler ve hatta zâhidler bile daima toplumun içinde onlarla birlikte yaşamışlardır. Onların uzletleri, sınırlı ve sadece zarûrî durumlarda olmuştur. Bu her asırda böyle olmalıdır; aksi halde cihad ve İslâm'ı tebliğ faaliyeti son bulur.

Hadisi daha önce 602 numara ile de okumuştuk.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hayat tarzlarının en iyisi ve en faziletlisi, Allah yolunda cihad etmek ve her an cihada hazır olmaktır.

2. Cihadın en zor olanı ve faziletlisi cephede düşmanla savaşmaktır.

3. Zaruret olmadıkça toplumdan uzaklaşmamak ve uzlete çekilmemek gerekir.

4. Fitneler yaygınlaşıp, kötülüklere engel olma imkânı kalmayınca uzlete çekilip, helâl rızık kazanmak, ibâdet ve taatle zaman geçirmek câizdir.

1303- وعَنْهُ ، أنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « إنَّ في الجنَّةِ مائَةَ درجةٍ أعدَّهَا اللَّه للمُجَاهِدينَ في سبيلِ اللَّه ما بيْن الدَّرجَتَينِ كما بيْنَ السَّمَاءِ والأَرْضِ » . رواهُ البخاريُّ .

1303. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda cihad edenler için Allah Taâlâ cennette yüz derece hazırlamıştır. Her derecenin arası yerle gök arası kadardır."

Buhârî, Cihâd 4, Tevhîd 22. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 18

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

1304- وعَن أبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، أنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « مَنْ رضي

بِاللّهِ رَبًّا ، وبالإسْلامِ ديناَ ، وَبمُحَمَّدٍ رَسُولاً ، وَجَبت لَهُ الجَنَّةُ » فَعَجب لهَا أبو سَعيدٍ، فَقَال أَعِدْها عَلَيَّ يا رَسولَ اللَّهِ فَأَعادَهَا عَلَيْهِ ، ثُمَّ قالَ : « وَأُخْرى يَرْفَعُ اللَّه بِها العَبْدَ مائَةَ درَجةً في الجَنَّةِ ، ما بيْن كُلِّ دَرَجَتَين كَما بَين السَّماءِ والأرْضِ » قال : وما هِي يا رسول اللَّهِ ؟ قال : « الجِهادُ في سبِيلِ اللَّه ، الجِهادُ في سَبيلِ اللَّهِ » . رواهُ مُسلمٌ .

1304. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Rab olarak Allah'a, din olarak İslâm'a, resûl olarak Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'e inanıp razı olan kimse cenneti hak eder." Bu söz Ebû Saîd'in çok hoşuna gitti ve:

–Yâ Resûlallah! Bu sözü bana tekrarlasanız, dedi. Peygamber Efendimiz sözünü tekrarladı; sonra da şöyle buyurdu:

"Bir başka haslet daha vardır ki, onun sayesinde Allah kulunu cennette yüz derece yükseltir. Her bir derecenin arası da yerle gök arası kadardır." Ebû Saîd:

–O haslet nedir, yâ Resûlallah? diye sordu. Hz. Peygamber:

"Allah yolunda cihad, Allah yolunda cihaddır" buyurdu.

Müslim, İmâre 116. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 18

Açıklamalar

Bir kimsenin cennete girebilmesi için gerekli olan ilk şart, kâmil bir îmandır. Bu imanın gerektirdiği amelleri yerine getirmek ise imanın kemâlinin delili olup, kişinin cennete girmesini kolaylaştırdığı gibi, cennetteki derecesini de yükseltir. İman edip de o imanın gerektirdiği amelleri yerine getirmeyenler, büyük günah işlemiş olurlar. Günahlar, derecelerine ve çeşitlerine göre, kişinin doğrudan cennete girmesine engel teşkil eder. Fakat **imanın esaslarına gönülden inanan bir kimse ebedî olarak cehennemde kalmaz; neticede cennete girer.**

Allah'ın Rab olduğuna inanmak ve O'ndan razı olmak, kazasına, kaderine, hayrın ve şerrin O'ndan geldiğine, acı tatlı her şeyin Allah'tan olduğuna inanıp rıza göstermeyi, hiçbir şekilde itiraz etmemeyi gerektirir.

İslâm'a din olarak inanıp rıza göstermek ise, İslâm'ın kanunlarına, emir ve nehiy cinsinden olan bütün hükümlerine iman edip, bunları tam bir gönül rahatlığı ve kalp huzuru içinde kabullenip teslim olmayı gerekli kılar.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem'***in Allah'ın elçisi olduğuna iman edip ondan razı olmanın gereği** de, peygamber vasfıyla söylediği sözleri, yaptığı işleri ve bütün davranışlarını din kabul edip onlara tam olarak uymak ve itaat etmektir.

İşte bütün bunları yerine getiren bir mü'min cenneti kesinlikle haketmiş olur. Böyle bir kimse dünyada iken de cennette sayılır; çünkü o bu vasfıyla bütün kötülüklerden uzak duran kâmil bir mü'min, örnek bir insan olma özelliğini taşıyor demektir. Esasen Rabbinin makamından, insanların hesap vermek üzere durdukları yerden korkan kimseye iki cennetin olduğu Kur'an'ın bize bildirdiği bir gerçektir [Rahmân sûresi(55) 46]. Bunun birinin dünya cenneti diğerinin ise ebedî hayattaki cennet olduğu müfessirlerce ifade edilir.

Peygamber Efendimiz'in bu gerçeği ifade etmesi hadisin ravisi Ebû Saîd'in çok hoşuna gidince, bu sözlerin ve bu müjdenin onun ağzından bir kere daha tekrarını istemişti. Ebû Saîd'in kendisinin adını vererek "Bu söz Ebû Saîd'in çok hoşuna gitti" demesi, "benim hoşuma gitti" demesinden daha güçlü ve daha beliğ bir ifadedir. Arap dilinde buna iltifat denir. Bu defa Resûl-i Ekrem önceki sözünü tekrar etmenin yanında daha büyük bir müjde verdi. Bir haslet, işlenildiği takdirde insanı cennette yüz derece birden yükselten bir amel, bir eylem vardı. Üstelik cennetteki herbir derecenin arası da yerle gök arasındaki mesafe kadardı. Ebû Saîd'in bu son derece üstün ve faziletli amelin ne olduğunu sormaması düşünülemezdi. Nitekim o bunu öğrenmek istedi ve Resûl-i Ekrem Efendimiz de hiçbir iş ve eylemle denk ve eşit olmayan Allah yolunda cihad olduğunu iki veya bazı rivayetlere göre üç defa tekrarlayarak kendisine bildirdi. Böylece, cihadın ne kadar büyük ve faziletli bir iş olduğunu tekrarlamış ve bu vesileyle bir kere daha cihada teşvik etmiş oluyordu.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad edenler cennette en üstün dereceye sahip olacaktır.

2. Cennet, çeşitli derecelere ve tabakalara ayrılmıştır.

3. Cennete girmenin temel şartı sağlam bir imana sahip olmaktır.

4. İmanın gerektirdiği amelleri işlemek, kişinin cennete girmesinin ve cennette derece ve makamlar elde etmesinin vesilesidir.

1305- وعَنْ أبي بَكْرِ بن أبي مُوسى الأشْعَرِيِّ ، قَالَ : سَمِعْتُ أبي ، رضي اللَّه عنْه، وَهُوَ بحَضْرَةِ العَدُوِّ ، يقول : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ أبْوابَ الجَنَّةِ تَحْتَ ظِلالِ السُّيُوفِ » فَقامَ رَجُلٌ رَثُّ الهَيْئَةِ فَقَالَ : يَا أبَا مُوسَى أأنْت سمِعْتَ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول هذا؟ قال : نَعم ، فَرجَع إلى أصحَابِهِ ، فَقَال : « أقرأ علَيْكُمُ السَّلامَ » ثُمَّ كَسَر جفْن سَيفِهِ فألْقاه ، ثمَّ مَشَى بِسيْفِهِ إلى العدُوِّ فضَرب بِهِ حتَّى قُتل » . رواهُ مسلمٌ .

1305. Ebû Bekr İbni Ebû Mûsa el-Eş'arî şöyle dedi:

Babam Ebû Mûsa *radıyallahu anh*'i düşmanın karşısında durup:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'i:* **"Şüphesiz cennet kapıları kılıçların gölgeleri altındadır"** derken işittim. Bunun üzerine üstü başı perişan biri ayağa kalkıp:

–Ey Ebû Mûsa! Bu sözü Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* söylerken sen mi işittin? diye sordu. Ebû Mûsa:

–Evet, ben işittim, cevabını verdi. Bunu duyan adam, arkadaşlarının yanına dönüp:

–"Sizleri selâmlıyorum" dedi ve kılıcının kınını kırıp attı. Sonra elinde kılıcıyla düşmanın üzerine yürüdü ve ölünceye kadar düşmanla savaştı.

Müslim, İmâre 146. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 23

Ebû Bekir İbni Ebû Mûsa

Meşhur sahâbî Ebû Mûsa el-Eş'arî'nin oğlu olup adı Amr'dır. Tâbiîn tabakasındandır. Güvenilir hadis ravilerinden biridir. Yaşça kardeşi Ebû Bürde'den daha büyüktü. Babası başta olmak üzere meşhur sahâbîlerden hadis rivayet etti. Kütüb-i Sitte müellifleri onun hadislerini nakletmiştir. 106/724 senesinde vefat etti.

Allah ona rahmetiyle muamele etsin.

Açıklamalar

Bir kısmını bu bölümde gördüğümüz gibi, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Allah yolunda cihadın faziletini ortaya koyan ve mü'minleri cihada teşvik eden pek çok sözleri vardır. Cennetin kılıçların gölgesi altında olduğunu beyan eden hadis bu sözlerin en önemlilerinden ve en etkililerinden biridir. Bu hadisin, "Cihad, kendisi için cennet va'd edilmiş olan bir kahramanlıktır" anlamına mecâzî bir ifade olduğunu söyleyenler vardır. Peygamberimiz'in bu sözünün, Allah yolunda cihada, savaş esnasında düşmana yaklaşıp onlarla sıcak temas sağlamaya, kılıç kullanmaya ve savaş anında topluca hareket edip düşmanı bunaltmaya çok önemli bir teşvik olduğu açıktır. O günün şartlarında cihadın en önemli aleti kılıçtı. Kılıç üstünlüğüne sahip olan, kılıcı iyi kullanan savaşın galibi olurdu. Kınına sokulmayan kılıç, cesaret ve kahramanlığın simgesi idi.

Cihad meydanında düşmana hücum ederken insanın yükseklerde, başının üstünde tuttuğu kınından çekilmiş kılıç, âdeta kişiyi koruyan bir gölgelendiriciye benzetilmiştir. Gölgenin insanı aşırı sıcaktan koruması gibi, cihadın simgesi olan kılıç da kişiyi cehennem ateşinden korur ve cennet bir bakıma kılıçların gölgesindeymiş gibi kabul edilir. İmam Nevevî, ulemânın "Bu hadisin mânası, cihada ve savaşa katılmak cennete girmenin sebebidir" dediklerini söyler. Özellikle şehitlerin ve cihada katılıp sağ sâlim dönen gazilerin kul hakları dışındaki günahlarının Allah Teâlâ tarafından affedilerek sorgusuz sualsiz cennete gireceklerini daha önceki açıklamalarımızda belirtmeye çalışmıştık.

Ebû Mûsa'dan bu peygamber müjdesini duyarak gereğini anında yerine getiren aziz sahâbî veya tâbiînin kimliğini bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey,

onun Allah'ın inayetiyle cenneti hak eden bir kimse olduğudur.
İslâm toplumunu ve fert fert her müslümanı asırlar boyu derinden etkileyen bu peygamber buyrukları bizim için bir âb-ı hayat niteliğindedir.

Bu sebepledir ki, İslâm ülkelerinde cihadın sürekliliğini önleyemeyen ve kâfirlere karşı müslümanlardaki direnme gücünü kıramayan işgalci müstevlîler, önce sünnet ve hadislerin varlığını inkâr ederek, bunda başarılı olamayınca güvenilirliği konusunda zihinlerde şüphe uyandırarak ümmeti cihaddan uzaklaştırma faaliyetleri başlatmışlar ve kısmen de olsa bundan netice almışlardır. Bu konuda elde ettikleri başarılarda en büyük ihanet payı, İslâm toplumu içindeki sapık ve gafil âlimlerindir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, her vesileyle ümmeti en faziletli amel olarak nitelendirdiği Allah yolunda cihada teşvik etmiştir.

2. Cihadın en zoru, kişinin en kıymetli varlığı olan canını ortaya koyarak düşmana karşı cephede yapılan silahlı mücadeledir.

3. Allah şehit ve gazilere cennette çok üstün makamlar verecektir.

4. İslâm toplumunda ve her müslümanda cihad şuurunu canlı tutmak gerekir.

1306- وعن أبي عَبْسٍ عبدِ الرَّحمنِ بْنِ جُبَيْرٍ ، رضي اللَّه عنهُ قال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما اغْبَرَّتْ قدَما عَبْدٍ في سبيلِ اللَّه فتَمسَّه النَّارُ » . رواهُ البخاري .

1306. Ebû Abs Abdurrahman İbni Cebr *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda ayakları tozlanan bir kula cehennem ateşi dokunmaz."

Buhârî, Cihâd 16. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 7; Nesâî, Cihâd 9

Abdurrahman İbni Cebr

Ebû Abs künyesiyle bilinen Abdurrahman İbni Cebr'in adının Abdullah veya Ma'bed olduğu da söylenir. Sahâbe hayatıyla ilgili kaynakların

bazısında adının Câhiliye döneminde Abdüluzzâ olduğu, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in onun adını Abdurrahman olarak değiştirdiği kaydedilir. Sahâbe-i kirâmdan olup, ensardandır. Evs kabilesinin Hârisoğulları koluna mensuptur. Bedir'e ve daha sonraki gazvelere iştirak etti. Bedir'e katıldığında 48 yaşındaydı. Ebû Abs'in hadislerini Buhârî, Tirmizî ve Nesâî kitaplarında nakletmişlerdir. Ebû Abs, 70 yaşında iken 34 (654) senesinde vefat etti ve cenazesi Bakî mezarlığına defnedildi. Cenaze namazını Halife Hz. Osman kıldırdı.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Allah'ın rızâsına nâil olmak arzusuyla girilen her yolda yürümenin Cenâb-ı Hak katında büyük bir ecri ve mükâfatı vardır. Bu yol, ilim öğrenmek, cemaatle namaz kılmak, hasta ziyareti veya cenazeyi defnetmek için gidilen bir yol olabilir. Bunların her birinin büyük sevabı olduğu kesin naslarla sabittir. Ancak Arapçada herhangi bir kayıt olmaksızın **"Allah yolunda yürümek"** denilince, cihada gitmek anlaşılır. Bu hadiste kastedilen de bu mânadır. Şu kadar var ki, bunu genel anlamda düşünmenin ve mânayı umûmîleştirmenin de bir sakıncası yoktur.

Cepheye gitmek olarak anlamamızın sebebi, cihada gidip şehitlik mertebesine ulaşan veya gazi olan kimsenin cennete gireceğine dair pek çok nassın bulunmasıdır. Bunların bir kısmı daha önce geçmişti. **Ayakların tozlanması** sözü mecâzî bir anlatım tarzı olup, bir iş uğrunda yol katetmeyi ve yorulmayı ifade eder. Şüphesiz Allah'ın dinini yayma ve i'lâ-i kelimetullah uğruna çıkılan cihad yolculuğu bunların en önemlisidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihada çıkan kimseyi Cenâb-ı Hak cehennemden korur.
2. Daha genel anlamda olmak üzere, ilim öğrenmek, cemaatle namaz kılmak, hasta ziyaret etmek ve cenazeye katılmak da Allah yolunda adım atmak sayılır.

1307- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ ، رضي اللَّه عنهُ ، قَالَ : قَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يلجُ النَّارَ رَجُلٌ

بَكَى مِنْ خَشْيةِ اللّهِ حتَّى يعُودَ اللّبَن في الضَّرعِ ، وَلاَ يَجْتَمِعُ عَلَى عَبْدٍ غُبَارٌ في سبيل اللَّهِ ودخَان جهَنَّم » ، رواه الترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1307. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah korkusundan ağlayan bir kimse, sağılan süt tekrar memeye girmedikçe cehenneme girmez. Allah yolundaki cihadın tozu ile cehennem dumanı bir kulun üzerinde birleşmez."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 8. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 8; Nesâî, Cihâd 8

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1308- وعن ابن عبَّاسٍ ، رضي اللَّه عَنْهُمَا ، قَالَ : سمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ: «عيْنَانِ لا تَمسُّهُمَا النَّارُ : عيْنٌ بكَت مِنْ خَشْيةِ اللَّهِ ، وعيْنٌ باتَت تحْرُسُ في سبِيلِ اللَّهِ». رواه الترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1308. İbni Abbâs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İki göze cehennem ateşi dokunmaz: Allah korkusundan ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet bekleyerek geceleyen göz."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 12

Açıklamalar

Allah korkusundan ağlamak, öncelikle Allah'ın emirlerine gerektiği şekilde itaat ederek onlara sımsıkı sarılmayı, yasakladıklarından da son derece kaçınmayı gerektirir. Çünkü Allah'a hakkıyla ibadet ve taatte bulunamayanlar ile günah işleyip sonra da işledikleri günahlardan pişmanlık duyanlar ağlayarak Allah'a dua ve niyazda bulunur, tövbe kapısına yönelirler. Allah Teâlâ böyle bir hal içinde kendisine yönelen kullarının dua, niyaz ve tövbelerini kabul eder. Dolayısıyla böyle bir kul

cehennem azabından kurtulmuş olur. Çünkü bu vasıftaki mü'min, bir daha günah ve isyana yönelmemeye kesin karar vermiş, Allah'ın huzuruna maddî ve manevî kirlerden arınarak tertemiz bir vaziyette çıkmış olur.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Allah korkusundan ağlayan gözü cehennem ateşinin yakmayacağını anlatırken getirdiği misâl de son derece dikkat çekicidir. Çünkü memeden çıkan sütün tekrar o memeye geri dönmesi aklen muhal, yani imkânsız olan bir şeydir. Bu nasıl mümkün değilse ve akla aykırı düşüyorsa, yukarıda anlatılan tarzda bir hayat süren kimsenin cehenneme girmesi de aynı şekilde mümkün değildir. Bu teşbih, Allah Teâlâ'nın şu âyetindeki teşbih gibidir: **"Bizim âyetlerimizi yalanlayan ve onlara inanmaya tenezzül etmeyenler var ya, işte onlara gök kapıları açılmayacak ve halat, iğne deliğinden geçinceye kadar onlar cennete giremeyeceklerdir"** [A'râf sûresi (7), 40].

Allah yolunda cihada çıkan kimsenin ayak tozları ile cehennem dumanının birleşmemesi, mücahidin de tıpkı Allah'dan korkan kişi gibi cehenneme girmeyeceğinin delillerinden biridir. Cihadın pek çok çeşitleri ve kısımları vardır. Geceleyin Allah yolunda cephede nöbet beklemek de cihadın temel unsurlarından biridir. Daha önce ribatın, yani cephede nöbet tutmanın önemini bu konuyla ilgili hadisler münasebetiyle açıklamıştık.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah korkusu, O'nun emirlerine itaat ve yasaklarından kaçınmayı kapsar.

2. Ağlamak, bir pişmanlığın ve nedâmetin sonucudur. Pişmanlık ve nedâmet tövbeyi ifade eder. Tövbesi makbul olanlar cehennem azabından kurtulurlar.

3. Cihadın pek çok çeşidi vardır ve hepsi derece derece faziletlidir.

4. Allah yolunda cihad eden mü'min cehennemde kalmaz.

1309- وعن زَيدِ بنِ خَالِدٍ ، رضِي اللَّه عَنْه ، أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « من جهَّزَ غَازِياً في سبيلِ اللَّهِ فَقَدْ غَزَا ، ومنْ خَلَفَ غَازياً في أَهْلِهِ بخَيْرٍ فَقَدْ غزَا » . متفقٌ عليهِ .

1309. Zeyd İbni Hâlid *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim Allah yolunda cihada gidecek bir gaziyi donatır, cihad için gerekli olan ihtiyaçlarını karşılarsa, bizzat cihada gitmiş gibi sevap kazanır. Cihada giden gazinin arkada bıraktığı ailesine güzelce bakıp onların ihtiyaçlarını karşılayan da bizzat cihad yapmış gibi sevap kazanır."

Buhârî, Cihâd 38; Müslim, İmâre 135-136. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 20; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 6; Nesâî, Cihâd 44

Açıklamalar

Allah yolunda cihada çıkacak bir gaziyi donatmaktan maksat, onun cihad yapabilmesi, cephede savaşabilmesi için gerekli olan ihtiyaçlarını karşılamaktır. İslâm'ın ilk yıllarında cihada iştirak eden kimseler bütün ihtiyaçlarını kendileri karşılar, atını, devesini, kılıcını, kalkanını veya buna benzer harp alet ve edavâtını, hatta yiyip içeceği şeyleri kendileri temin ederlerdi. Çünkü görevi askerlik olan bir sınıf yoktu. Cihada davet edilince gücü yeten ve meşrû bir mazereti olmayan herkes cepheye koşardı. Bilindiği gibi sahâbe-i kirâmın pek çoğu geçimini zor temin eden fakir kimselerdi. Fakat aralarında zengin olanlar da vardı. İşte bu zenginler veya cihada gitmek üzere her şeyini hazırlayıp bir mazereti sebebiyle katılamayan sahâbîler, savaş araç ve gereçlerini hazırlama imkânı olmayanlara yardımcı oluyordu. Bu yardımlar da savaşa iştirak edenler gibi sevap kazanma vesilesi sayılmaktaydı. Çünkü bu davranış cihadın lüzumlu unsurlarından biriydi. Daha sonraki dönemlerde düzenli ordular kuruldu; gelişen ve değişen şartlara göre devlet bütçesinden yeterli harcamalar yapılmaya başlandı. Esasen dinimizin temel prensiplerinden birinin şu olduğunu tekrar hatırlayalım: Hayırlı bir işi yapacak olana yardım eden kimse, o işi yapan gibi sevaba nail olur; işi yapanın sevabından da bir şey noksanlaşmaz. Aynı şekilde bir günah ve kötülüğün işlenmesine yardımcı olan da o günahı ve kötülüğü yapan gibi vebâle girer, günahkâr olur. Bilindiği gibi cihad, benzeri ve dengi olmayan büyük bir hayırdır. Bu hayrın herhangi bir yönüne yardımcı olmak da aynı şekilde faziletlidir.

Cihad sevabı kazanılmasına vesile teşkil eden işlerden bir diğeri de, cihada çıkan kimsenin geride kalan yakınlarına bakmak, onların geçimlerinin teminini üstlenmek, görülecek işlerini takip etmek, çoluk çocuğunu kendi aile fertleri gibi gözetip kollamaktır. Böylece cepheye giden gazinin gözü arkada kalmaz, gönlü huzur içinde olur. Cihadın kazanılmasında bu psikolojik rahatlığın son derece önemli olduğu izahtan vârestedir. Bu peygamber buyruklarını yerine getirmeyi imanlarının bir gereği sayan müslümanlar, tarihboyunca en mükemmel uygulama örneklerini ortaya koydular.

Hadis daha önce 179 numara ile de geçmişti**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mü'minler daima Allah yolunda cihad aşkı içinde olmalıdır.

2. Allah yolunda cihada çıkacak olan fakir bir kimseyi techiz etmek, cihad sevabı kazanmanın vesilesidir.

3. Cihada çıkan bir kimsenin geride kalan ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak, cihad sevabına ortak olmanın yollarından biridir.

4. Yardımlaşma ve ihtiyaçlarını gidermede müslümanlar birbirlerinin kefilidir.

1310- وَعَنْ أبي أُمامة ، رضي اللَّه عنْهُ قَالَ : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أفْضَلُ الصَّدَقات ظِلُّ فُسْطَاطٍ في سبيل اللَّه ومَنِيحةُ خادمٍ في سبيل الله أو طَروقةُ فحلٍ في سبيل اللَّه» رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

1310. Ebû Ümâme *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sadakaların en faziletlisi Allah yolunda kurulan bir çadırın gölgesi, Allah yolundaki bir mücâhide verilen hizmetçi ve Allah yolunda bağışlanmış bir erkek devedir."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 5

Açıklamalar

Bu hadiste sayılanlar, cihad esnasında mücahide yardımcı olan unsurlardır. Allah rızası için bu iyilikleri yapmak her zaman sevap ise de, cihad anında daha büyük bir kıymet ifade eder. Sıcak yaz günlerinde gölgelenilecek hiçbir ağaç ve taşın olmadığı bir çöl veya ovada, soğuk kış günlerinde fırtına ve tipiye yakalanılan bir alanda çadırın ne büyük nimet olduğunu anlamak zor değildir.

Bir mücahidin hizmetlerini görecek emir eri veya at bakıcısı, silah tamircisi, yemek hazırlayıcı veya bunlara benzer zaruri hizmetleri yerine getiren yardımcı bir eleman da çok önemlidir. Günümüz savaşlarında bunlar ordu içinde destek kıtaları diye ayrı bir sınıf oluşturmakta ve harbin kazanılmasında büyük rol oynamaktadırlar.

Hadiste bahsedilen erkek deve ifadesiyle, üzerine binen kimseyi, sırtına vurulan yükü taşıyabilen hayvan kastedilmektedir. Çünkü o günün savaşlarında cepheye gidecek eşyaları taşıma ve üzerine binme açısından bir nakil vasıtası olarak deve en elverişli hayvandır. Bunun erkek bir deve olması ise daha faziletlidir. Günümüz savaşlarında bunun yerini son derece gelişmiş kara, hava ve deniz nakil araçları almış bulunmaktadır. Fakat araçların değişmiş olması, hadîs-i şerîflerde cihada katkı anlamına gelen bu genel tavsiyelerden hiçbir şey noksanlaştırmaz, hatta önemini arttırır. Çünkü fedâkârlığın çapı ve maliyeti büyümüştür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihada çıkanlara yardımcı olmak hayrın en faziletlilerinden sayılır.

2. Cihada çıkan kimseye yapılacak yardım onun rahatını sağlayıcı, düşmana karşı savaşırken gücünü ve kuvvetini artırıcı ve geçiminin teminine yardımcı nitelikte şeyler olabilir.

1311- وعنْ أنسٍ ، رضِي اللَّه عنْه ، أنَّ فَتىً مِن أسْلَمَ قال : يا رسول اللَّهِ إنِّي أُريد الغَزْو ولَيْس معِى ما أتَجهَّزُ بِهِ ، قال : « ائتِ فُلاناً ، فَإِنَّه قَد كانَ تَجهَّزَ فَمَرِضَ » فأتاه فَقَال: إنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم

يُقْرِئَكَ السَّلامَ ويقولُ : أعطِني الذي تَجهَّزتَ بِهِ ، قَالَ : يا فُلانَةُ، أعْطِيهِ، الذي كُنْتُ تَجهَّزْتُ بِهِ ، ولا تَحْبِسين مِنْهُ شَيْئاً ، فوَاللَّهِ لا تَحْبِسي مِنْه شَيْئاً فَيُبارَكَ لَكِ فِيهِ . رواه مسلمٌ .

1311. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Eslem kabilesinden bir delikanlı:

–Yâ Resûlallah! Ben cihada katılmak istiyorum, fakat savaşabilmem için gereken malzemeyi temin edecek durumda değilim, dedi. Peygamber Efendimiz:

–"Filân adama git. O, cihada katılmak üzere hazırlanmıştı; fakat hastalandı" buyurdu. Delikanlı Hz.Peygamber'in dediği kişiye gidip:

–Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sana selâm ediyor ve savaşa gitmek için hazırladığın malzemeleri bana vermeni söylüyor, dedi. Bunun üzerine adam hanımına seslenerek:

–Hanım! Savaş için hazırladığım şeyleri bu delikanlıya ver; onlardan hiçbir şey alıkoyma. Allah hakkı için onlardan hiçbir şey bırakma ki, berekete nail olasın, dedi.

Müslim, İmâre 134

Açıklamalar

1309 numaralı hadisi açıklarken bir gaziyi techiz etmenin önemi ve faziletini ana hatlarıyla açıklamıştık. Hadisimiz de aynı konuya işaret etmektedir. Peygamber Efendimiz, Allah yolunda cihada iştirak etmek isteyip de gerekli techizatı hazırlamaya güç yetiremeyen fakir müslümanları ya ashâbın zenginlerine göndererek veya onlardan temin edilen paralarla cihad malzemeleri alarak techiz edip cihada katılmalarını sağlardı. Böylece her iki tarafın da sevap kazanmasına vesile olurdu. Cihada katılmak üzere gerekli malzemeleri hazırlayan, fakat hastalık gibi herhangi bir meşrû mazeret sebebiyle gidemeyenlere, gitmek isteyip de techizatı bulunmayanları gönderir ve malzemelerini bunlara vermelerini tavsiye ederdi. Böylece onların da cihad sevabına ortak olmaları temin edilirdi. Bu sünnet, Peygamber Efendimiz'in ebedî âleme irtihallerinden sonraki

dönemlerde devam etmekle kalmayıp, ümmetin arasında asırlar boyu sürüp gelen uygulamaların zeminini teşkil etti. İslâm toplumlarında askerlik ve askere yardım anlayışı bir ibadet aşkı haline geldi. İşte bütün bunların temelinde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sünnet ve hadisleri ve bunları din olarak kabul eden müslümanların engin hissiyatı yatar. İslâm toplumları bunu canlı tutmanın ve kaybedileni yeniden elde etmenin iştiyakı içinde olmalıdırlar.

Hadisi 178 numara ile de görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm ümmetinin her ferdi Allah yolunda cihad aşkı ve arzusu içinde olmalıdır.

2. Cihada hazırlık hususunda müslümanlar birbirlerine yardımcı olmalıdırlar.

3. Cihada hazırlık yapıp da bir özrü sebebiyle katılamayanlar, hazırladıkları savaş malzemelerini, bunları temin edemeyenlere vererek sevap kazanırlar.

1312- وعن أبي سَعيدٍ الخُدْرِيِّ ، رضي اللَّهُ عنهُ ، أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَعثَ إلى بَني لِحيانَ ، فَقَالَ : « لِيَنْبَعِثْ مِنْ كُلِّ رجُلَيْنِ أحدَهُما ، والأَجْرُ بينَهُما » رواهُ مسلمٌ .

وفي روايةٍ لهُ : « لِيخْرُجْ مِنْ كُلِّ رجلين رجُلٌ » ثُمَّ قال لِلقاعِدِ : « أَيُّكُمْ خَلَفَ الخارج في أَهْلِهِ ومالِهِ بخَيْرٍ كان لهُ مِثْلُ نِصْفِ أجرِ الخارِجِ » .

1312. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Benî Lihyân üzerine asker gönderdi ve:

“İki erkekten biri cihada gitsin; elde edilecek sevap ikisi arasında ortaktır" buyurdu.

Müslim, İmâre 137

Müslim'in bir rivayeti de şöyledir:

"İki kişiden biri cihada çıksın" buyurdu; sonra da oturanlara şöyle dedi:

"Sizden hanginiz cihada çıkanın ailesi ve malı hakkında hayırla davranıp onun yerini tutarsa, cihada gidenin yarı ecri kadar ona da sevap verilir."

Müslim, İmâre 138

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, o zaman henüz müslümanlığı kabul etmemiş olan Hüzeyl kabilesinin Benî Lihyân kolu üzerine asker sevketmiş ve her kabilenin erkeklerinin yarısının bu sefere iştirak etmesini istemişti. Geride kalanların da cihada gidenlerin ailelerine yardımcı olmalarını emretti. Böylece bütün müslüman erkekler cihad sevabı kazanmış olacaklardı. Bu sevabı kazanabilmek, cihada gidenlerin ailelerinin geçimlerini temin etmek, işlerini takip ve çoluk çocuklarıyla alâkalanma şartına bağlanmıştır.Şüphesiz bu yardımın azlığına ve çokluğuna göre sevabın miktarı da değişir.

Hadis, 180 numara ile de geçmişti.

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Bazı kere bütün müslümanların cihada katılması gerekmeyebilir. Bunun takdiri devlet başkanına aittir.

2. Cephede cihada çıkan gazinin geride kalan ailesinin geçimini temin etmek, ihtiyaçlarını karşılamak ve çoluk çocuğuyla alâkalanmak, cihada katılmış gibi sevap kazanmaya vesile olur.

1313- وعنِ البراءِ ، رضي اللَّه عَنْـهُ ، قال : أتى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، رجلٌ مقنَّعٌ بِالحدِيدِ ، فَقال : يا رَسُول اللَّهِ أُقَاتِلُ أوْ أسْلِمُ ؟ فقَال : « أسْلِمْ ، ثُمَّ قاتِلْ » فَأَسْلَم ، ثُمَّ قَاتَلَ فَقُتِلَ، فقَال رسول اللَّه صَلّى اللهُ

عَلَيْهِ وسَلّم : « عمِل قَلِيلاً وَأجِر كَثيراَ » . متفقٌ عليهِ ، وهذا لفظُ البخاري .

1313. Berâ *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Tepeden tırnağa silâhlı bir adam Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

–Yâ Resûlallah! Sizinle birlikte önce savaşa mı katılayım, yoksa müslüman mı olayım? dedi. Resûl-i Ekrem:

–"Önce müslüman ol, sonra savaş" buyurdu. Bunun üzerine adam müslüman oldu, sonra savaştı ve neticede şehit oldu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–"Az çalıştı, çok kazandı" buyurdu.

Buhârî, Cihâd 13; Müslim, İmâre 144

Açıklamalar

Tercümeye esas aldığımız metin Buhârî'nin lafzıdır. Müslim'in rivayetinde belirtildiğine göre, gelen adam Medine'li olup Benî Nebit kabilesindendi. "*Ben Allah'tan başka ilâh olmadığına ve senin Allah'ın kulu ve resûlü olduğuna şehâdet ederim"* deyip cihada katıldı ve öldürülünceya kadar savaştı.

Buhârî şârihlerinin bazılarının belirttiğine göre, bu olay Uhud savaşında cereyan etmişti. Peygamberimiz'e gelen Üsayrım lakabıyla tanınan kişi Amr İbni Sâbit'ti. İbni Hacer, Peygamber Efendimiz'in onun adını Zür'a diye değiştirdiğini söyler. O, Resûl-i Ekrem'in yanına müşrik olarak gelmiş, hemen müslüman olup savaşa iştirak etmiş, kâfirlerle kıyasıya savaşarak şehit olmuştu. Hatta Ebû Hüreyre, bu zatı bir bilmece gibi sahâbîlere sorar, onlar da çoğu kere bilemezlerdi. Onun sorusu şöyle idi:

–"Bana söyleyin bakalım, hayatında bir kere bile namaz kılmadan cennete giren kişi kimdir?" İnsanlar cevabını bilemez, kendisinin söylemesini isterlerdi. Ebû Hüreyre de:

–"O, Üsayram Benî Abdü'l-Eşhel, yani Amr İbni Sâbit'tir" derdi (Hayat hikâyesi için bk. İbni Hacer, *el-İsâbe*, IV, 608-610; *Türkiye Diyanet Vakfı*

İslâm Ansiklopedisi, III, 90). Çünkü iman etmesi ile şehit olması arasında bir namaz vakti bile geçmemişti. Fakat o gerçekten inanmış ve işin şuurunda olarak cihada katılmıştı.

Bir insanın işleyeceği işlerin, yapacağı hayırların bir kıymet ifade etmesi ve özellikle Allah katında bir mükâfat ve sevabının olabilmesi için, her şeyden önce o kişinin iman ve İslâm dairesine girmesi gerekir. Yoksa, yaptığı işlerin âhirette bir ecri olmaz. İşte bu sebeple, Peygamberimiz kendisine gelen kimselerden her şeyden önce Allah'a ve Resûlü'ne iman etmelerini ve bu imanın gereklerini yerine getirmelerini isterdi. Çünkü kâfirin çalışıp çabalamasının karşılığı kendisine bu dünyada verilir. Onun hayatını sürdürmesi, Allah'ın bütün dünyalık nimetlerinden istifade etmesi, Cenâb-ı Hakk'ın adalet ve merhametinin sonucudur.

Peygamber Efendimiz'in "Az çalıştı, çok kazandı" sözünden onun cennetlik olduğu anlaşılmaktadır. Bazı ameller vardır ki, az da olsa ecir ve mükâfatı çoktur. Meselâ kelime-i tevhîd de bunlardan biridir. Bu hadisten son derece samimi bir şekilde iman edip, o imanın gerektirdiği amelleri işlemeye fırsat bulamadan Allah'a kavuşan kimsenin, netice itibariyle cennetlik olduğunu anlıyoruz. Şehitlik ise, daha önce bir çok defalar ifade ettiğimiz gibi, başka amellerle kıyas edilmeyecek derecede faziletlidir. Bu hadis, konunun önemli örneklerinden biridir. Asr-ı saadette buna benzer örnekler az sayılmayacak kadar yekün tutar. Bilindiği gibi iman etmek yani müslüman olmak, kişinin geçmişindeki günahları silip süpürür ve o insan hayata yeni gelmiş gibi olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İşin başı iman ve İslâmdır. Müslüman olmayan kimsenin yaptığı iyiliklerin uhrevî bir mükâfatı yoktur.

2. Allah katında en faziletli amellerden biri de şehitliktir. Bir kimsenin ameli az olsa veya hiç olmasa, fakat faziletine inanarak Allah yolunda cihad ederken şehit düşse, o kimse cenneti hak eder.

1314- وعَنْ أنَسٍ ، رضي اللَّه عنْهُ ، أنَّ النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « ما أَحدٌ يدْخُلُ الجنَّة يُحِبُّ أنْ يرْجِعَ إلى الدُّنْيَا ولَه ما على الأرْضِ منْ شَيءٍ إلاَّ الشَّهيدُ ،

يتمَنَّى أنْ يَرْجِع إلى الدَّنْيَا ، فَيُقْتَلَ عشْرَ مَرَّاتٍ ، لِما يرى مِنَ الكرامةِ » . وفي روايةٍ : « لِمَا يرَى مِنْ فَضْلِ الشَّهَادَةِ » . مُتفقٌ عليهِ .

1314. Enes *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöylebuyurdu:

"Cennete giren hiçbir kimse, yeryüzündeki her şey kendisinin olsa bile dünyaya geri dönmeyi arzu etmez. Sadece şehit, gördüğü aşırı itibar ve ikram sebebiyle tekrar dünyaya dönmeyi ve on defa şehit olmayı ister."

Bir rivayette: **"Şehitliğin faziletini gördüğü için"** denilir.

Buhârî, Cihâd 21; Müslim, İmâre 109. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 13, 25

Açıklamalar

Cennet, ebedî mutluluk yeridir. Oraya giren bir kimsenin bir başka yeri araması, özlemesi ve istemesi söz konusu değildir. Çünkü cennet mükemmellik yurdudur. İnsanın gönlünün çektiği ve aklının tasavvur ettiği her şey orada vardır. Dolayısıyla cennete giren ve oradaki nimetleri gören birinin dünyaya dönmeyi arzu etmesi düşünülemez. Çünkü cennetin en aşağı sayılan mertebesi bile dünyanın tamamından daha üstün ve hayırlıdır. Fakat şehitlik mertebesi o kadar yüksek ve cennetteki karşılığı o kadar üstündür ki, bunu gören kimse dünyaya tekrar dönmeyi ve defalarca şehit olmayı, Allah'ın huzuruna tekrar çıkmayı ve her defasında cennette daha üstün derecelere kavuşmayı ister. Cihad bölümünün önceki birimlerinde de ifade edildiği gibi, mahşer halkı, misk gibi yayılan kan kokusu ve vücudundan henüz yeni yaralanmışçasına akan taze kanı ile sadece şehitleri tanır, onların fazilet ve şerefine şahitlik eder. İşte bu sebepten dolayı **şehitlerin kanı ve cenazesi yıkanmaz.** Hatta, Allah yolunda öldürülenlere niçin şehit denildiği tartışılırken *"Şehidin şehit olduğuna şahidi vardır; o da kanıdır"* denilmiştir. Şehit denilmesinin bir başka sebebi de, diri oldukları, ruhları cennete vardığı ve orada gördükleri nimetler içindir. Esasen :**"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin; hayır**

onlar diridirler, ama siz farkında olmazsınız" [Bakara sûresi (2) 154] âyeti bunun delilidir. Şehitlerin, şehit oldukları andan itibaren ruhları cennete gidip orayı gördükleri halde, diğer mü'minlerin ruhları sadece kıyamette görecektir. Şehit denilmesinin bir başka sebebi, şehidin cennete gireceğine Allah ve melekler şahitlik ettiği içindir denilmiştir. Daha başka sebepler de sayılır. Burada önemli olan, şehitlik mertebesinin ne derece üstün ve faziletli bir makam olduğunu kavramaktır. Kur'an ve Sünnet'in bu konudaki nasları, müslümanlar için her zaman teşvik edici ve özendirici bir hayat kaynağı olmuştur. Hadisimiz de bu özendirici naslardan biridir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cennet, iyilikler ve güzellikler yurdudur; oraya giren bir daha çıkmak istemez.

2. Şehitlik mertebesi, cennetteki en üstün mertebelerden biridir. Bunu gören şehit, dünyaya tekrar dönüp, defalarca şehit olmayı temenni eder.

3. Fert ve toplumda cihad aşkı ve şehâdet ruhunun yaşaması için gayret etmek gerekir.

1315- وعَنْ عبدِ اللَّهِ بنِ عَمرو بنِ العاص ، رضي اللَّه عنْهما ، أنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « يغْفِرُ اللَّه للشَّهيدِ كُلَّ شَيْءٍ إلاَّ الدَّيْنَ » رواه مسلمٌ .

وفي روايةٍ له : « القَتْلُ في سَبِيلِ اللَّهِ يُكفِّرُ كُلَّ شَيءٍ إلاَّ الدَّيْن » .

1315. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şehidin kul borcu dışındaki bütün günahlarını Allah bağışlar."

Müslim, İmâre 119

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

1316- وعَنْ أبي قتَادَةَ ، رضي اللَّه عَنْه ، أنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَامَ فيهمْ فَذَكَرَ أنَّ الجِهادَ في سبِيلِ اللَّهِ ، وَالإيمانَ بِاللَّهِ ، أَفْضَلُ الأَعْمَال ، فَقَامَ رجُلٌ

، فَقَال : يا رَسُول اللّهِ أرأيْتَ إنْ قُتِلْتُ في سبيلِ اللّهِ أتُكَفَّرُ عنِّي خَطاياي ؟ فَقالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « نعمْ إنْ قُتِلت في سبيلِ اللَّهِ وَأَنْتَ صابِرٌ ، مُحْتسِبٌ مُقبلٌ غيْرُ مُدْبِرٍ » ثُمَّ قَال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «كَيْفَ قُلْتَ ؟ » قال : أَرأَيْتَ إنْ قُتِلْتُ في سبيل اللَّهِ أَتُكَفَّرُ عنِّي خَطَايَايَ ؟ فَقَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « نَعمْ وأَنْتَ صابِرٌ مُحْتَسِبٌ ، مُقْبلٌ غَيْرُ مُدْبرٍ ، إلاَّ الدَّيْنَ ، فَإنَّ جِبْرِيلَ عليه السلامُ قال لي ذلكَ » . رواهُ مسلمٌ .

1316. Ebû Katâde *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ashâb arasında ayağa kalktı ve **"Allah yolunda cihad ve Allah'a iman etmek amellerin en faziletlisidir"** diye hatırlattı. Bunun üzerine bir adam ayağa kalkıp:

–Yâ Resûlallah! Şayet Allah yolunda öldürülürsem, bu benim günahlarıma kefâret olur mu? diye sordu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona:

–"Evet, şayet sen sabrederek, ecrini de sadece Allah'tan bekleyerek, cepheden kaçmaksızın düşmana karşı koyup Allah yolunda öldürülürsen, günahlarına kefâret olur" buyurdu. Sonra Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–"Nasıl demiştin?" diye sordu. Adam:

–Şayet ben Allah yolunda öldürülürsem günahlarıma kefâret olur mu? diye sözünü tekrarladı. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona:

–"Evet, şayet sen sabrederek, ecrini sadece Allah'tan bekleyerek, cepheden kaçmaksızın düşmana karşı koyup Allah yolunda öldürülürsen, günahlarına kefâret olur. Ancak borçların bunun dışındadır. Bunu bana Cibrîl söyledi" buyurdu.

Müslim, İmâre 117. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 32

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, çeşitli vesilelerle en faziletli işlerin ve davranışların neler olduğunu ashâba açıklamışlardır. **İman ve cihad**, bu yöndeki rivayetlerin hemen hepsinde yer alır. Çünkü iman ve cihad ikisi birlikte insanın hem kalbi hem de kalıbı ile alâkalı amellerdir. İnsanı Allah yolunda cihada sevkeden, sağlam ve sarsılmaz bir imandır. Cihad ise imanı korumanın, İslâm'ı yaymanın ve i'lâ-yi kelimetullah'ı yüceltmenin en önemli vasıtasıdır. Bilindiği gibi cihad, İslâm'ı tebliğ edip insanlara ulaştırmanın bütün unsurlarını içine alır. Ancak cihadın en son ve en zor safhası olan cephede düşmanla savaşmak, bunlar arasında çok özel bir yer işgal eder. Cephede savaşırken şehit olmak, bir mü'minin bu dünyada ulaşabileceği en son ve en üstün mertebedir. Şehitlik, insanın daha önce işlediği bütün günahlarına kefâret olur ve şehit cennette de en üstün dereceye ulaşır. Ancak bu mertebeye lâyık olmak için, sabretmek, cihadın ecrini sadece Allah'tan beklemek yani ihlasla hareket etmek, cepheden kaçmayarak düşmana karşı koymak gibi üstün cesaret ve feragat isteyen özelliklere sahip olunması gerektiğini bu hadisten öğrenmekteyiz. Yine Resûl-i Ekrem Efendimiz, Cebrâil *aleyhisselâm'* ın kendisine bildirdiğini özellikle belirterek, kul hakkının şehitlik mertebesine ulaşmakla da ortadan kalkmayacağını açıkça ifade etmişlerdir. Bu, bizler için son derece ibret alınacak bir husus olup, her hâl ü kârda bu dünyadan kul hakkıyla gidilmemesi gerektiğinin çok çarpıcı bir misâlini teşkil etmektedir. Şu halde şehitliğin kefâret olduğu günahlar ve hatalar, Allah'a ait haklardır. Bu konuda Enes İbni Mâlik, Muhammed İbni Cahş ve Ebû Hüreyre'nin de sahih rivayetleri vardır.

Bu hadisi 219 numara ile de görmüştük.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İman ve cihad, dinin birbirinden ayrı düşünülmemesi gereken iki temel esası ve en faziletli ameldir.

2. Cihad esnasında sabretmek, ecrini sadece Allah'tan beklemek suretiyle ihlasla hareket etmek, düşmana karşı sırt çevirmeyip karşı durmak suretiyle şehit olan kimse bu dünyada en üstün makama, cennette de en üstün dereceye ulaşır.

3. Şehitlik, kul hakkı dışındaki bütün günahlara kefârettir.

1317- وعَنْ جابرٍ رضي اللّه عَنْهُ ، قالَ : قالَ رَجُلٌ : أين أنَا يا رسُولَ اللَّهِ إنْ قُتِلتُ؟ قال : « في الجَنَّةِ » . فألقى تَمَرَاتٍ كُنَّ في يَدِهِ ، ثُمَّ قاتَلَ حتَّى قُتِلَ ، رواهُ مسلم .

1317. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir adam:

–Yâ Resûlallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem ben nerede olacağım, dedi. Resûl-i Ekrem:

–"Cennette" diye cevap verdi. Bunun üzerine adam elinde bulunan hurmaları attı, sonra düşmanla savaştı ve neticede şehit düştü.

Müslim, İmâre 143 . Ayrıca bk. Buhârî, Meğâzî 17; Nesâî, Cihâd 31

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

1318- وعنْ أنَسٍ رضي اللَّهِ عَنْهُ ، قالَ انْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأَصْحَابُهُ حَتَّى سَبَقُوا المشْركِينَ إلى بَدرٍ ، وَجَاءَ المُشرِكونَ ، فقالَ رسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَقْدمنَّ أحَدٌ مِنْكُمْ إلى شيءٍ حَتَّى أكُونَ أنا دُونَهُ » فَدَنَا المُشرِكونَ ، فقَال رسُول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قُومُوا إلى جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمواتُ وَالأَرْضُ » قال : يَقولُ عُمَيْرُ بنُ الحُمَامِ الأنْصَارِيُّ رضي اللَّه عَنْهُ : يا رسولَ اللَّه جَنَّةٌ عَرْضُهَا السَّمواتُ والأرضُ ؟ قالَ : « نَعم » قالَ : بَخٍ بَخٍ ، فقالَ رَسُولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما يَحْمِلُكَ على قَولِكَ بَخٍ بخٍ ؟ » قالَ لا وَاللَّهِ يا رسُول اللَّه إلاَّ رَجاءَ أن أكُونَ مِنْ أهْلِها ، قال : « فَإنَّكَ مِنْ أهْلِهَا » فَأخْرج تَمَرَاتٍ مِنْ قَرَنِهِ ، فَجَعَل يَأْكُلُ منْهُنَّ، ثُمَّ قَال لَئِنْ أنَا حَيِيتُ حتى آكُل تَمَراتي هذِهِ إنَّهَا لحَيَاةٌ طَويلَةٌ ، فَرَمَى بمَا مَعَهُ مَنَ التَّمْرِ . ثُمَّ قَاتَلَهُمْ حَتَّى قُتِلَ . رواهُ مسلمٌ .

« القرَنَ » بفتح القاف والراءِ : هو جُعْبَةُ النُشّابِ .

1318. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile ashabı yola çıktı ve müşriklerden önce Bedir'e vardılar. Müşrikler de geldiler. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden hiçbiriniz, ben başında olmadıkça herhangi bir şey yapmasın". Sonra müşrikler yaklaştı; bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

"Genişliği göklerle yer arası kadar olan cennete girmek üzere ayağa kalkınız!" buyurdu. Enes der ki:

Ensardan Umeyr İbn Hümâm radıyallahu anh:

–Yâ Resûlallah! Genişliği göklerle yer arası kadar olan cennet mi? diye sordu. Peygamberimiz:

–"Evet" buyurdu. Umeyr:

–Ne iyi, ne âlâ! dedi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–"Niye öyle söyledin?" diye sordu. Umeyr:

–Allah'a yemin ederim ki, yâ Resûlallah, cennet ehlinden olmayı istediğim için öyle söyledim, başka maksadım yok, dedi. Resûl-i Ekrem:

–"Şüphesiz sen cennetliksin" buyurdu. Umeyr, bu söz üzerine torbasından bir kaç hurma çıkartıp onları yemeye başladı. Sonra:

–Eğer şu hurmalarımı yiyinceye kadar yaşarsam, bu gerçekten uzun bir hayattır, diyerek elindeki hurmaları attı, sonra şehit oluncaya kadar müşriklerle savaştı.

Müslim, İmâre 145. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, III, 137

Açıklamalar

İmam Nevevî'nin Müslim'den seçtiği 1317 numaralı hadis, Buhârî'nin *Sahih*'inde de aynı lafızlarla yer alır. Anılan kaynaklar, olayın Uhud Savaşı'nda geçtiğini belirtir. Bir sonraki Enes rivayeti ise Bedir

Harbi'nde geçen bir olayı anlatır. Bazı hadis şârihleri bu iki olayın birbirinin aynı olduğunu söylemelerine karşılık Bedreddin el-Aynî, bunların iki sahâbînin başına gelmiş iki ayrı olay olduğunu söyler. Çünkü Peygamber Efendimiz'in gazvelerinde bu türden bir tek olayın olduğu söylenemez. Bunun aksine çeşitli gazvelerde cereyan eden benzer olaylar, bazan olayın kahramanının adıyla hadis ve siyer kitaplarında anlatılır, fakat çoğu kere isim verilmez.

Enes'in rivayet ettiği hadisin baş tarafında, Peygamber Efendimiz'in sahâbe-i kirâmdan Büseyse'yi, Ebû Süfyân'ın kervanını gözetlemek için casus olarak gönderdiği, onun getirdiği bilgilere göre de Bedir'e hareket ettiği zikredilir. **Efendimiz, düşmanın hareketlerini gözetlemek, gaye ve maksatlarını öğrenmek, onlarla ilgili bilgileri toplamak üzere casuslar ve bazı kere öncü birlikler gönderirdi.** Bunlar, bir devletin ve toplumun hayatiyetini sürdürebilmesi için zaruri olan faaliyetlerdir. Her ülkenin bu yönde oluşturduğu teşkilatlar ve hedeflediği stratejiler vardır; tarih boyu da olagelmiştir.

Cihada çıkılınca herkes kendi başına hareket etme imkânına sahip değildir. Ordunun başındaki komutana yüzde yüz itaat edilmesi ve emrinden çıkılmaması gerekir. Bu sebeple Peygamberimiz, sahâbe-i kirâma bu önemli vazifelerini bir kere daha hatırlatmış, onların dikkatlerini çekmiştir. Başıbozukluk her yerde bir felâketse de, özellikle cihad yolculuğunda ve cephede hiç affedilmeyecek bir suçtur. Bu sebeple, **cihad maydanındaki emirler münakaşa ve istişareye açık değildir. Çünkü onun için yeterli zaman ve uygun zemin yoktur.**

Cihad meydanında askerler galeyana getirilmeli, Allah yolunda savaşırken şehit olanların ebedî âlemde çok büyük mükâfatlar ve cennette üstün mevkiler kazanacağı, gazi olanların yine üstün derecelere nâil olacağı iyice anlatılmalı, mücâhidler buna gönülden inanmalıdır. İşte Resûl-i Ekrem Efendimiz'in **"Genişliği göklerle yer arası kadar olan cennete girmek üzere ayağa kalkınız"** buyruğu böyle bir teşviktir. Sahâbe, elindeki son hurmayı bitirecek kadar bir süre bu dünyada kalmayı bile uzun bir hayat saymaktadır. Aziz sahâbî Umeyr'i şehâdete ve cennete sevkeden, aşk derecesindeki bu imandır. İslâm'ın bütün zaferleri ve doğuşundan sonraki kısa sürede yeryüzü hakimiyetinin büyük çapta müslümanların eline

geçmesi bu büyük iman gücü sayesinde olmuştur. En modern harp araç gereçlerine sahip günümüz süper güçlerinin yüzbinlerce kişilik ordularına karşı silahları yok denecek kadar az, fakat imanları tarif ve tasavvur edilemeyecek kadar engin, sayıları birkaç bin kişiden ibaret müslüman grupların kazandığı zaferler, yarınki tarihimizin altın sayfalarını teşkil edecektir. İşte bu iman sahâbe imanıdır ve her asırda müslümanların buna ihtiyacı vardır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir kimsenin, yapacağı herhangi bir işin neticesini bilene sorup ona göre hareket etmesi İslâmî bir gelenektir.

2. Kendisine soru sorulan kimse, hayırlı netice ne ise onu bildirmelidir.

3. Müslümanları daima cihada teşvik etmek, cephede savaşanlara şehitliğin faziletini hatırlatmak gerekir.

4. Düşmanın halini ve maksadını öğrenmek için casus kullanmak câizdir.

5. Savaş esnasında kumandanın niyetini gizlemesi uygundur.

6. Savaş anında komutanın emirlerine tereddütsüz itaat etmek gerekir.

1319- وعنه قال : جاءَ ناسٌ إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنِ ابْعث معنَا رجالاً يُعَلِّمونَا القُرآنَ والسُّنَّةَ، فَبعثَ إلَيْهِم سبعِينَ رجلا مِنَ الأنْصارِ يُقَالُ لهُمُ : القُرَّاءُ ، فيهِم خَالي حرَامٌ ، يقرؤُون القُرآنَ ، ويتَدَارسُونَهُ باللَّيْلِ يتعلَّمُونَ ، وكانُوا بالنَّهار يجيئُونَ بالماءِ ، فَيَضعونهُ في المسجِدِ ، ويحْتَطِبُون فَيبيعُونه ، ويَشْتَرُونَ بِهِ الطَّعام لأهلِ الصُّفَّةِ ولِلفُقراءِ ، فبعثَهم النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فعرضوا لهم فقتلُوهُم قبل أنْ يبلُغُوا المكانَ ، فقَالُوا : اللَّهُمَّ بلِّغ عنَّا نَبيَّنَا أنَّا قَد لَقِينَاكَ فَرضِينَا عنْكَ ورضيت عَنا ، وأتى رجُلٌ حراماً خالَ أنس مِنْ خَلْفِهِ ، فَطعنَهُ بِرُمحٍ حتى أنْفَذهُ ، فَقَال حرامٌ : فُزْتُ وربِّ الكَعْبةِ ، فقال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ

إِخْوانَكم قَد قُتِلَوا وإِنهم قالَوا : اللّهُمَّ بلَغ عنَّا نبينا أنَّا قَد لَقِيناكَ فَرضِينَا عنكَ ورضِيتَ عَنَّا » متفقٌ عليه، وهذا لفظ مسلم .

1319. Yine Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Birtakım kimseler Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelerek, bize Kur'an'ı ve Sünnet'i öğretecek insanlar gönderseniz, dediler. Resûl-i Ekrem, içlerinde dayım Harâm'ın da bulunduğu, ensârdan kendilerine kurrâ denilen yetmiş kişiyi onlara gönderdi. Bunlar Kur'an okuyor, geceleri onu aralarında müzakere edip öğreniyorlardı. Gündüzleri ise su getirip mescide koyuyorlar, odun toplayıp onu satıyor, bedeliyle de Suffe ehline ve fakirlere yiyecek satın alıyorlardı. İşte Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* onlara bu kişileri göndermişti. Fakat gidecekleri yere varmadan önlerine çıktılar ve onları öldürdüler. Onlar (öldürülmeden önce):

–Allahım! Bizim haberimizi Peygamberimiz'e ulaştır. Bizler sana kavuştuk ve senden razı olduk; sen de bizden razı oldun, dediler.

Bir adam, yaklaşıp Enes'in dayısı Harâm'a mızrağını sapladı, hatta vücudunun bir tarafından öbür tarafına geçirdi. Bunun üzerine Harâm:

–Kâbe'nin Rabbine yemin ederim ki, cenneti kazandım gitti, dedi. Bu olay üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

"Şüphesiz ki din kardeşleriniz öldürüldüler. Onlar hem de şöyle dediler: Allahım! Bizim haberimizi Peygamberimiz'e ulaştır. Bizler sana kavuştuk ve senden razı olduk; sen de bizden razı oldun" buyurdu.

Buhârî, Cihâd 9, Meğâzî 28; Müslim, İmâre 147

Açıklamalar

Yukarıda tercümesini verdiğimiz metin Müslim'in rivayetidir. Buhârî rivayetinde bu olayın cereyan ediş tarzı ve hadisenin içinde bulunanlarla ilgili birtakım bilgiler ve ayrıntılar vardır. Fakat biz onları burada tekrar etmeyeceğiz. Bu olay İslâm tarihinde **"Bi'r-i Maûne Vak'ası"** diye bilinir ve anılır. Hicretin dördüncü yılında, Uhud Gazvesi'nden dört ay sonra Sefer ayında vuku bulmuştur. Resûl-i Ekrem Efendimiz'e gelen heyet Necid

ehlinden olup Benî Süleym kabilesine mensup idiler. Sahîh-i Buhârî'deki bilgiye göre, Benî Süleym'in Ri'l, Zekvân, Usayye ve Benî Lihyân kolları birlikte gelmişlerdi. Geliş gayeleri arasında düşmanlarına karşı imdat istemek de vardı. Müslim'in rivayetinde geliş gayelerinin kendilerine Kur'an ve Sünnet'i öğretmek olduğu belirtilmektedir. Bu istekler birbirine zıt olmayıp, iki arzuyu bir arada ilettikleri düşünülebilir. Bunun üzerine Peygamberimiz **kurrâ** olan yani Kur'an ve Sünnet'i iyi bilen **yetmiş kişilik bir ilim ve irfan ordusunu** Münzir İbni Amr el-Hazrecî radıyallahu anh'in maiyyetinde Necid'e göndermişti. Gönderilenlerin sayısı hakkında değişik rivayetler varsa da en sahih görüş yetmiş kişi olduklarıdır. Gidenler arasında Enes'in dayısı Harâm İbni Milhân'ın da bulunması ve onun ilk şehid edilen kişi olması, Enes'in bu olay hakkında etraflı ve yeterli bilgi sahibi olduğunu göstermektedir. Harâm'ı öldüren kişi, müşriklerin reisi Âmir İbni Tufeyl olup Resûl-i Ekrem Efendimiz onun müslümanlığından emin değildi. Harâm İbni Milhân elçi olarak gittiği Âmir'in yanından dönmeyince arkadaşları onu aramak için yola çıktılar; fakat Âmir'in adamları onları da şehit ettiler. Bu olayı Cebrâil *aleyhisselâm*'ın Resûl-i Ekrem Efendimiz'e haber verdiği Buhârî rivayetinde açıklanmıştır. (Bu konuda bilgi için bk. Tecrîd-i Sarîh Tercümesi,III,240 vd.)

İmam Nevevî'nin bu hadisi zikretmesinin sebebi, Harâm'ın **"Cenneti kazandım gitti"** sözü ile, Hz.Peygamber'e bu olayın haberini ulaştıracak kimse bulamayan kurrâ topluluğunun Allah'a niyazda bulunarak, **"Bizler sana kavuştuk ve senden razı olduk; sen de bizden razı oldun"** demeleridir. Çünkü Allah Taâlâ şehitlerden razı olur; O'nun razı olması, onların amel ve tâatlerini kabul ederek, kendilerini cennetinde en üstün makama lâyık görmesi anlamına gelir. Şehitlerin Allah'tan razı olması ise, O'nun vad ettiği ikram ve ihsanına kavuşmalarını ifade eder**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe-i kirâm Kur'an ve Sünnet'i bilip öğrenmede, uygulamada ve başkalarına öğretme hususlarında şiddetli bir arzuya sahiptiler.

2. Ashâb, Peygamber Efendimiz'in emrine kayıtsız şartsız uyar, nereye gönderirse tehlikeli de olsa gitmekte tereddüt göstermezlerdi.

3. Allah şehitlerden razı olup onları cennetinde en üstün dereceye kavuşturur. Şehitler de Allah'tan razı olup O'nun ikram ve ihsanına nail olurlar.

4. Fakir fukaranın istifadesi için mescide yiyecek ve içecek konulması câizdir.

1320-وعنهُ قال : غَاب عَمِّي أنسُ بنُ النضْرِ رضي اللَّه عنْهُ عن قِتَالِ بدرٍ ، فقال : يا رسول اللَّه غِبتُ عن أوَّلِ قِتالٍ قَاتَلتَ المُشرِكينَ ، لئِنِ اللَّه أشْهَدني قِتالَ المُشرِكِينَ ليَرينَّ اللَّه ما أَصنع . فلمَّا كانَ يومُ أُحُدٍ انكشفَ المُسلِمُونَ ، فقال : اللَّهُمَّ إنِّي أَعتَذِرُ إلَيك مِمَّا صنع هَؤُلاءِ يعْني أَصْحابهُ وأبْرأُ إليكَ مِمَّا صنع هَؤُلاءِ يعني المُشركينَ ثُمَّ تقدَّم فاستَقبلهُ سعدُ بنُ مُعاذٍ فقال : يا سعدُ بنَ مُعاذٍ الجنَّةُ وربِّ النَّضْرِ ، إنِّي أجِدُ رِيحَهَا مِن دونِ أُحدٍ ، قال سعدٌ : فما استَطعتُ يا رسولَ اللَّهِ مَا صنَع ، قال أنسٌ : فَوجدْنَا بِهِ بِضعاً وثَمانِينَ ضربةً بالسَّيفِ ، أوْ طَعنةَ برُمْحٍ أوْ رميةً بِسهمٍ ، ووجدناهُ قد قُتِلَ ومثَّلَ بِهِ المُشرِكونَ ، فَما عرفَهُ أحدٌ إلا أُختُهُ بِبنانِهِ . قال أنسٌ : كُنَّا نَرى أوْ نَظُنُّ أَنَّ هذِهِ الآيةَ نَزَلَتْ فِيهِ وفي أَشبَاهِهِ : { مِنَ المُؤْمِنينَ رِجَالٌ صدقُوا ما عَاهَدوا اللَّه عليْهِ فَمِنْهُمْ منْ قَضَى نَحْبَهُ } إلى آخرهَا [الأحزاب : 23] .

متفقٌ عليه ، وقد سبَقَ في باب المُجاهدة .

1320. Yine Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Amcam Enes İbni Nadr *radıyallahu anh* Bedir Savaşı'na katılmamıştı. Bu ona çok ağır geldi. Bu sebeple:

–Yâ Resûlallah! Müşriklerle yaptığın ilk savaşta bulunamadım. Eğer Allah Taâlâ müşriklerle yapılacak bir savaşta beni bulundurursa, neler

yapacağımı muhakkak Allah görür, dedi.

Uhud Savaşı'nda müslüman safları dağılınca, Enes İbni Nadr –arkadaşlarını kastederek–Rabbim, bunların yaptıklarından dolayı özür beyan ederim, dedi. –Müşrikleri kestederek de–, bunların yaptıklarından da uzak olduğumu arzederim, deyip ilerledi. Derken Sa'd İbni Muâz ile karşılaştı ve:

–Ey Sa'd İbni Muâz! İşte cennet. Nadr'ın Rabbine yemin ederim ki, Uhud'un yakınlarından ben onun kokusunu alıyorum, dedi. Sa'd (bu olayı anlatırken):

–Ben onun yaptığını yapmaya güç yetiremedim, yâ Resûlallah! dedi. Hadisin ravisi Enes, amcasıyla ilgili olayı şöyle anlatır:

Amcamı şehit edilmiş olarak bulduk. Vücudunda seksenden fazla kılıç darbesi, mızrak yarası ve ok izi vardı. Müşrikler ona müsle yapmış, uzuvlarını kesmişlerdi. Bu sebeple onu hiç kimse tanıyamadı. Sadece kız kardeşi parmak uçlarından tanıyabildi.

Enes, biz şu âyetin amcam ve onun gibiler hakkında inmiş olduğu görüşündeyiz, dedi:

"Mü'minler içinde öyle yiğit erkekler vardır ki, Allah'a verdikleri sözlerinde durdular. Onlardan kimi ahdini yerine getirdi (çarpışıp şehit düştü), kimi de sırasını bekliyor. Bunlar sözlerini asla değiştirmemişlerdir" [Ahzâb sûresi (33), 23].

Buhârî, Cihâd 12; Müslim, İmâre 148. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsîr 34

Açıklamalar

Sahâbe-i kirâm, herhangi bir sebeple Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem'* in gazvelerinden birine iştirak edememenin üzüntüsünü derinden hisseder, bunu telâfi etmenin yolu ne ise onun çaresine bakarlardı. Enes İbni Nadr, Medine İslâm Devleti'nin kuruluşundan sonra müşriklerle yapılan ilk savaş olan Bedir Gazvesi'ne katılamamış ve bu durum onu çok etkilemişti. Bundan sonra kâfirlerle yapılacak bir savaşta üzerine düşen görevi hakkıyla yerine getireceğine dair Allah'a yemin edip söz vermişti. Allah da onun

yeminini yerine getirtti. İşte bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz Enes İbni Nadr'ı ve benzerlerini tebrik edip övmüştür (Bk. Buhârî, Cihâd 12; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 225).

Enes İbni Nadr, Uhud Savaşı'nda İslâm ordusu bozguna uğradığı sırada Peygamber Efendimiz'in etrafından ayrılmayan sahâbîlerden biri idi. Bozguna uğrayan bir ordunun neferi gibi davranmadı ve onların davranışlarından ötürü de Allah'tan af diledi. Müşriklere karşı giriştiği çetin mücadele sonucu şehit düştü. Vücudunda görülen kılıç darbeleri, mızrak yaraları ve ok izleri onun ne büyük bir cihad eri olduğunun ve düşmana ne kadar çok zayiat verdirdiğinin de bir delili sayılır. Yine Uhud'da Hz.Peygamber'in çevresinden ayrılmayanlardan biri ve Evs kabilesinin lideri olan Sa'd İbni Muâz'ın, "Ben onun yaptığını yapmaya güç yetiremedim" sözü Enes'in efsanevî kahramanlığının bir göstergesidir. Esasen müşriklerin onun vücuduna şehit düştükten sonra **müsle** yapmış olmaları, bu yiğit sahâbîye duydukları kin ve öfkenin bir eseridir. **Müsle, bir insanın gözünü çıkararak, burnunu ve kulağını, kolunu ve bacağını velhasıl bütün uzuvlarını koparak cesedini belirsiz hale getirmek sûretiyle işkence yapmaktır.** Bu, bir kâfire de yapılmış olsa dinimizde yasaklanmıştır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, *"Öldürdüğünüz zaman bile en güzel tarzda öldürün"* (Müslim, Sayd 57; Tirmizî, Diyât 14; Nesâî, Dahâyâ 22) buyurarak ve bunu savaşlarda bizzat uygulayıp uygulatarak insanlık tarihinde benzersiz bir çığır açmıştır. Bu vesileyle bir hususa işaret etmek gerekir. Günümüzde milletler arası hukuk kurallarına göre de bu tür davranışlar savaş suçu kabul edilmektedir. Ne yazık ki bunlar sadece kağıt üzerinde yazılı kalmaktan öteye geçememekte ve iman gibi işin temelini oluşturan bir uhrevî değerden yoksun kişiler ve toplumlar, bütün dünyanın gözleri önünde tarihin hiçbir döneminde görülmediği şekilde katliamlar ve zulümler işlemektedir. Özellikle katliama ugrayan, zulüm gören ve ölen müslümansa bütün milletler arası kuruluşlar sessiz ve seyirci durumundadır. Oysa **İslâm'ın ortaya koyduğu savaş hukuku kuralları, din ve ırk ayrımı yapmaksızın bütün insanlar için bir güvencedir.** Kanaatimizce, İslâm'ın bu yöndeki seçkin mevkiini insanlık âlemine sunmak müslümanların önemli görevlerinden biridir.

Hadisi daha önce 110 numara ile "Mücâhede" bahsinde de görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Enes İbni Nadr, hakkında âyet ve hadis vârid olan faziletli sahâbîlerdendir.

2. Meşrû olan şeyleri vadetmek ve cihadda canını fedâ etmeyi adamak câizdir.

3. Şehidin makamı cennet olup, onun kokusunu cihad meydanında hissedenler vardır.

4. Sözünde duranlardan Allah razı ve hoşnut olur ve onları cennetle mükâfatlandırır.

1321- وعنْ سمُرةَ رضي اللَّه عَنهُ قالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « رأَيْتُ اللَّيْلَةَ رجُلين أَتَياني ، فَصعِدا بي الشَّجرةَ ، فَأَدْخَلاني دَاراً هِي أَحْسنُ وَأَفضَل ، لَمْ أَر قَطُّ أَحْسنَ منها، قالا : أَمَّا هذِهِ الدَّار فَدارُ الشهداءِ » رواه البخاري وهو بعضٌ من حديثٍ طويلٍ فيه أنواع العلم سيأتي في باب تحريمِ الكذبِ إنْ شاءَ اللَّه تعالى .

1321. Semüre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bu gece rüyamda iki adam gördüm. Yanıma gelip beni bir ağaca çıkardılar, sonra da bir eve götürdüler. O ev, şimdiye kadar benzerini görmediğim güzellik ve değerde idi. Sonra o iki kişi bana:

Bu eşsiz ev, şehitler sarayıdır, dedi."

Buhârî, Cihâd 4, Cenâiz 93

Açıklamalar

Buhârî, bu kısa hadisi kitabının "Cihâd" bölümünde rivayet etmiştir. Nevevî de şehitlerin makamına işaret eden bu rivayetin kısa metniyle yetinmiştir. Oysa hadisin tamamı, Buhârî'nin "Cenâiz" bahsinde olup, buraya alınan kısım onun çok küçük bir bölümüdür. Nevevî de hadisin uzun metnini kitabımızda 1549 numara ile "Yalanın Haramlığı" bölümünde zikretmiştir.

Hadisleri kısaltarak veya sadece ilgili olan bölümünü alarak nakletme usulü, muhaddisler arasında yaygın değilse de, Buhârî'nin *Sahih'i*nde buna rastlanır. Fıkıh eserlerinde ise bu metoda çok sıkça başvurulur. Hadis usulü ilminde adına **"ihtisar", "iktisar"** veya **"takti‘"** denilen bu yol, çeşitli münakaşalara da sebep olmuştur. Büyük bir muhaddis olmasının yanında fıkıhta da imam sayılan Buhârî, *Sahîh*'inde bir kısım rivayetleri ihtisar ederek, bir bölümünü de iktisar ederek nakleder. **İhtisar,** bir hadisin anlatmak istediği mânayı tam aktaracak şekilde kısaca ifade etmektir. **İktisar** ise, bir kaç ayrı konuyu bir arada ihtiva eden bir hadisi, konulara göre parçalara bölüp her birini kitabın ilgili yerine koyma veya ilgili yerde kullanmadır. **"Takti‘"** de aynı anlamdadır. Bunun câiz olup olmadığı, hangi şartlarla yapılabileceği gibi hususlar hadis usulü eserlerinde enine boyuna tartışılır. Peygamber Efendimiz, sabah namazını mescidde kıldıktan sonra sahâbe-i kirâm arasında rüya gören olup olmadığını sorar, rüya gören gördüğü rüyayı anlatır, Efendimiz de bu rüyaları Allah'ın dilediği şekilde yorumlardı. Bu arada kendisi de gördüğü rüyaları ashâba anlatır, onların gerekli yorumunu yapardı. Bilindiği gibi, Peygamberimiz'in rüyaları da vahyin bir çeşidi kabul edilir. Nitekim bu rüyada bahsettiği iki kişiden birinin Cebrâil diğerinin de Mîkâil olduğu aynı hadisin diğer rivayetinde açıkça belirtilmiştir. Bu demektir ki, onun rüyası sâdık ve sâlih bir rüya idi. Bu prensip, Hz. Peygamber'in bütün rüyaları için geçerli kabul edilen itikâdî bir esastır. Yani onun rüyasında gördüğü aynıyla bir gerçektir; yoksa bir peygamberin rüyasını ashâbına ve ümmetine anlatmasının başka anlamı olamaz.

Hadisin geniş bir yorumunu 1549 numarada göreceğiz**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz'in rüyası gerçeği yansıtır; rüyaya dayalı olarak verdiği her haber de doğrudur.

2. Melekler kendi şekil ve suretlerinden başka şekilde de görülebilir.

3. Şehitler için cennette göz kamaştırıcı mevki ve makamlar vardır.

1322- وعنْ أنسٍ رضي اللّٰه عنْهُ أنَّ أُم الرَّبيِعِ بنْتَ البَرَاءِ وهِي أُمُّ حارِثةَ بنِ سُرَاقةَ ، أتَتِ النبي صَلّى اللهُ

عَلَيْهِ وسَلّم فَقَالَت : يا رَسُولَ اللّهِ ألا تُحدِّثُني عَنْ حارِثَةَ ، وَكانَ قُتِل يوْمَ بدْرٍ ، فَإنْ كانَ في الجَنَّةِ صَبَرتُ ، وَإن كانَ غَيْرِ ذلكَ اجْتَهَدْتُ عليْهِ في البُكَاءِ ، فقال : « يا أُم حارِثَةَ إنَّهَا جِنانٌ في الجَنَّةِ ، وَإنَّ ابْنَكَ أصاب الفرْدوْسَ الأَعْلى » . رواه البخاري .

1322. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Ümmü Hârise İbni Sürâka diye bilinen Ümmü Rübeyyi' Binti Berâ, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

–Yâ Resûlallah! Bana Hârise'den haber verir misiniz? –Hârise Bedir Savaşı'nda şehit düşmüştü–. Eğer cennette ise sabredeceğim; böyle değilse ona ağlamaya çalışacağım, dedi. Peygamber Efendimiz:

–"Ey Ümmü Hârise! Şüphesiz cennetin içinde cennetler vardır; senin oğlun bunların en yücesi olan Firdevs cennetindedir" buyurdu.

Buhârî, Cihâd 14. Ayrıca bk. Buhârî, Meğâzî 9, Rikâk 51; Tirmizî, Tefsîru sûre(23)

Açıklamalar

Hadisimizde kıssası anlatılan Ümmü Hârise, Enes İbni Mâlik'in halasıdır. Esas isminin Rübeyyi‘ Binti Nadr olduğu söylenir. Nitekim yukarıda yeri gösterilen Tirmizî rivayetinde de böyledir. Onun Bedir Savaşı'nda şehit edilen oğlu da Hârise İbni Sürâka'dır. Hârise, o sırada henüz erginlik çağına gelmemiş bir gençti. Sahâbe hayatından bahseden eserlerde belirtildiğine göre harbi seyretmek üzere gelmişti. Su içmek üzere havuz başına gittiği sırada hançeresine isabet eden ve kimin tarafından atıldığı bilinmeyen serseri bir ok ile vurulmuştu. Araplar bir insanı öldürmek maksadıyla atılmayan oka "serseri ok" derler. Hârise, Bedir'de ensardan şehit olan ilk kişi idi. Annesi Ümmü Hârise, bir kimsenin şehit olabilmesi için düşmanın onu öldürmek arzusuyla ok atmasının şart olduğunu sanıyordu. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'den oğlunun şehit olup olmadığını, Allah katındaki mevki ve makamının ne durumda bulunduğunu öğrenmek istemişti. Oğlu şehit ise onun öldürülmüş olmasına sabredecek ve bir şehit annesi olmanın gururunu taşıyacaktı. Çünkü o,

bütün müslüman anneler gibi şehitliğin ne kadar üstün bir fazilet ve şehidin de Allah katında şefaat izni verilenlerden biri olduğunu biliyordu. Onun için bizim geleneğimizde "şehit annesi ağlamaz" sözü bir darb-ı mesel haline gelmiştir. Şunu da ifade edelim ki, ağlamamaktan maksat, hiç göz yaşı dökmemek, üzülmemek ve acı duymamak demek değildir. Bir insan için bu imkânsız denecek derecede zordur. Fakat bunları aşırı derecede hissettirmemek ve sabırlı davranmak esastır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, Hârise'nin annesinin bu isteği üzerine cennetin bir çok derece ve tabakadan oluştuğunu belirttikten sonra, oğlunun cennetin en üstün derecesi olan Firdevs'de olduğunu ona bildirmiş ve sabretmesini tavsiye buyurmuştur. **Firdevs**, bostan demektir. Fakat değişik bostanlarda bulunan her çeşit ağacı, çiçekleri ve benzer bitkileri ihtivâ ettiği için Firdevs'in seçkin bir özelliği vardır. Onun için en üstün diye nitelendirilir. Firdevs cennet ehlinin gezinti mahallidir. Resûl-i Ekrem Efendimiz: *"Allah'tan istediğiniz zaman Firdevs'i isteyiniz. Çünkü o cennetin ortası ve en yüksek yeridir. Onun üstünde Rahman'ın arşı vardır ki, cennetin nehirleri oradan kaynaklanır"* (Buhârî, Tevhîd 22; Tirmizî, Sıfatü'l-cenne 4) buyurmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihad esnasında, cephede savaşırken değil de herhangi bir şekilde öldürülen kimse de şehitlik makamına kavuşur.

2. Şehit olanın arkasından yas tutarak ağlamak yerine sabretmek gerekir.

3. Cennet, derece ve kademelere ayrılır. Şehitler cennetin en üstün yerindedir.

1323- وعَنْ جابر بن عبدِ اللَّهِ رضي اللَّه عنْهُما قال : جِيءَ بابي إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قدْ مُثِّل بِهِ فَوُضعَ بَيْنَ يَديْه ، فَذَهَبْتُ أَكْشِفُ عنْ وجهِهِ فَنَهاني قَوْمٌ فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما زَالَتِ الملائِكَةُ تُظِلُّهُ بِأَجْنِحَتِها » . متفقٌ عليه .

1323. Câbir İbni Abdullah *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Babamın müsle yapılmış cesedi getirilip Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in önüne konuldu. Yüzünü açmak üzere gittim, fakat oradaki

topluluk bana engel oldu. Bunun üzerine Nebî sallallahu aleyhi ve sellem:

"Melekler ara vermeksizin onu kanatlarıyla gölgelendiriyorlar" buyurdu.

Buhârî, Cenâiz 3, 35, Cihâd 20, Meğâzî 26; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 129-130. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 12, 13

Açıklamalar

Câbir'in babası Abdullah İbni Amr İbni Harâm, Uhud Savaşı'nda şehit düşen sahâbîlerdendir. Müşrikler onu şehit etmekle kalmamış, cesedine müsle uygulamışlardı. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi müsle, bir insanın burnunu, kulağını, kolunu ve bacağını kesmek suretiyle ona işkence etmektir. Câbir, babasının böyle şehit edilmesine çok üzülmüş, yüzüne örtülen perdeyi kaldırarak onun halini görmek istemişti. Fakat sahâbe buna engel oldular. Bazı rivayetlerde belirtildiğine göre, Efendimiz örtünün kaldırılmasına müsaade etmiş ve Câbir'in babasının halini görmesine izin vermiştir. Yine yukarıda kaynaklarına işaret edilen rivayetlerin bir kısmından öğrendiğimize göre, onun bu halini gören kız kardeşi Fâtıma Binti Amr feryad ederek ağlamaya başlamış, bunun üzerine Resûl-i Ekrem: *"Ona niçin ağlıyorsun? Melekler ara vermeksizin onu gölgelendiriyorlar"* buyurmuştur. Bu söz, hem onları teselli etmek hem de Abdullah'ın ne kadar üstün mertebeli bir şehit olduğunu, onun bu yüce mertebesine ağlamak değil, sevinmek gerektiğini belirtmek için söylenmiştir. Çünkü meleklerin onun başına âdeta üşüşmeleri Allah'ın ona olan ikramını, cennetteki üstün mertebesini müjdelemek içindir. **Peygamber Efendimiz, ashâbından şehit olanların her biriyle çok yakından alâkalanmış, onlara özel bir ihtimam göstermiş, hem onların cennette olduklarını müjdelemiş hem yakınlarını teselli etmiş hem de sahâbe-i kirâmı şehâdet mevki ve makamına özendirmişlerdir.** İslâm ümmeti, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu uygulamalarına bakarak her konuda olduğu gibi bu hususta da onu kendilerine örnek almışlardır. Bunun neticesinde müslümanlar her asırda şehitlerine gereken saygı ve ihtiramı göstermiş, şehitlerin eşlerini, çocuklarını, anne ve babalarını bile bu saygı, sevgi ve hürmet çemberine dahil etmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Câbir'in babası Abdullah İbni Amr, sahâbe-i kirâmın faziletlilerinden biridir.

2. Şehitlerin ardından feryâd ü figân ederek ağlamak doğru değildir.

3. Şehitleri rahmet melekleri çepeçevre kuşatır.

4. Şehide gereken değeri vermek suretiyle yakınları teselli edilmeli, müslümanlar da şehitlik mertebesine özendirilmelidir.

1324- وعَنْ سهلِ بن حُنَيْفٍ رضي اللَّه عنهُ أنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ سأَلَ اللَّه تعالى الشَّهَادةَ بِصِدْقٍ بلَّغهُ منَازِلَ الشُّهَداءِ وإنْ ماتَ على فِراشِهِ » . رواه مسلم .

1324. Sehl İbni Huneyf *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah Taâlâ'dan bütün kalbiyle şehitlik dileyen bir kimse, yatağında ölse bile, Allah ona şehitlik mertebesine ulaştırır."

Müslim, İmâre 157. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 36; İbni Mâce, Cihâd 15

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

1325- وعنْ أنسٍ رضي اللَّه عنْهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ طلَب الشَّهَادةَ صادِقاً أُعطيها ولو لم تُصِبْهُ » . رواه مسلم .

1325. Enes *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şehitliği gönülden arzu eden bir kimse, şehit olmasa bile sevabına nâil olur."

Müslim, İmâre 156

Açıklamalar

Niyetlerimizin amellerimiz kadar önemli, hatta amellerimizden daha öncelikli olduğunu biliyoruz. Çünkü amellerimiz niyetlerimize göre bir

değer ifade eder. Niyetin mahalli de kalptir. Bir mü'min, hayırlı ve faziletli bir işi yapmaya imkân olmasa bile, onu işleme arzu ve niyeti üzere olmalıdır. Cihad en büyük hayır, şehitlik de en üstün faziletlerden biri olduğuna göre, cihad aşkı ve şehitlik arzusu içinde bulunmak mü'minler için önemli bir kalbî ameldir. Resûl-i Ekrem Efendimiz, bizleri bu yönde teşvik etmiş, kalbimizi hayır ve fazilet sayılan işlere yöneltmemizi istemiştir. Çünkü kalbimizde gizlediklerimizi ve açığa vurduklarımızı Allah Taâlâ görür ve bilir. Ayrıca bunlardan dolayı bizi mükâfatlandırır. İşte bu sebeple şehitliği temennî eden bir kimse şehit olmasa bile bu samimi niyeti sebebiyle sevap kazanır.

1324 numaralı hadis, daha önce 58 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir hayrı ve fazileti gönülden arzu etmek, hükmen onu işlemek gibidir.

2. Şehitlik en büyük hayır ve faziletlerden biri olup, onu temenni etmek câizdir.

3. Müslümanları cihâda, cesaretli olmaya ve Allah yolunda canını feda etmeye teşvik etmek gerekir.

1326- وعَنْ أَبي هُرَيْرةَ رضي اللَّهُ عنهُ قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما يَجِدُ الشَّهِيدُ مِن مَسِّ القتْلِ إلاَّ كما يجِدُ أحدُكُمْ مِنْ مسِّ القَرْصَةِ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1326. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz karıncanın ısırmasından ne kadar acı duyarsa, şehit olan kimse de ölümden ancak o kadar acı duyar."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 26. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 35; İbni Mâce, Cihâd 16

Açıklamalar

Ölüm, her canlının mutlaka tadacağı bir hayat gerçeğidir. Pek çok insan, her gün hemcinslerinin, en yakınlarının, annesinin babasının, hatta ciğerpâresi olan yavrularının ölümü tattığını görür ve bilir; fakat aynı sonun bir gün kendisinin de başına geleceğini düşünmez. Gördüğü gerçeğin bir süre tesirinde kalır, fakat sonra bunu çabucak unutuverir. Oysa ölüm sıraya konulmuş, vakti saati bilinen bir olay değildir. Nerede, ne zaman ve nasıl öleceğini hiç kimse bilemez. Dinimiz bizi bu noktada sürekli uyarır ve tıpkı hayat gibi ölümün de bir hakikat olduğunu, mutlaka ibret almamız gerektiğini bize hatırlatır. Bazılarının ölüm anında çektiği sıkıntılara şahit olanların, bunun tesirinden kurtulamadıkları ve bu vesileyle kendi hayat tarzlarına yeniden çeki düzen vermeye yöneldikleri olur. Çok iyi ölüm halleri görenler de kendileri öyle bir akibetle Allah Taâlâ'ya kavuşabilmek için özenirler. Peygamber Efendimiz, zihinlerde doğması muhtemel bir soruya cevap vererek şehidin Allah'a kavuşma anındaki huzur halini bize açıklamıştır. Bu, Cenâb-ı Hakk'ın şehitlere bir ikramı, bir yardımıdır. Dalayısıyla şehâdete de bir teşviktir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ şehitlere ölümün elem ve acılarını hafifletir.

2. Dünyada Allah'ın rızasına uygun bir hayat geçirenler, yani nefisle mücâhedeyi kazananlar da şehitler gibi güzel bir akibete kavuşurlar.

1327- وعنْ عبْدِ اللَّهِ بن أبي أوْفَى رضي اللَّه عنْهُما أنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بعضَ أيَّامِهِ التي لَقِي فِيهَا العدُوَّ انتَظر حتى مَالتِ الشَّمسُ ، ثُمَّ قام في النَّاس فقال : « أَيُّهَا النَّاسُ، لا تَتَمنَّوْا لِقَاءَ العدُوِّ ، وَسلُوا اللَّه العافِيةَ ، فإذا لقِيتُمُوهُم فَاصبِرُوا ، واعلَمُوا أنَّ الجَنَّةَ تَحْتَ ظِلالِ السُّيوفِ » ثم قال : « اللَّهُمَّ مُنْزِلَ الكتاب ومُجرِيَ السَّحابِ ، وهَازِمَ الأَحْزَابِ اهْزِمهُم وانْصُرنَا علَيهِم » متفقٌ عليه .

1327. Abdullah İbni Ebû Evfâ *radıyallahu anhümâ'* dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* düşmanla

karşılaştığı günlerden birinde güneş batıya meyledinceye kadar bekledi. Sonra ashâbın arasında ayağa kalktı ve:

"Ey müslümanlar! Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz; Allah'tan afiyet dileyiniz. Fakat düşmanla karşılaşınca da sabrediniz. Biliniz ki cennet kılıçların gölgesi altındadır" buyurdu. Resûl-i Ekrem sonra sözüne devamla şöyle dua etti:

"Ey Kur'an'ı indiren, bulutları gökyüzünde gezdiren ve düşman saflarını darmadağın eden Allah'ım! Şu düşmanları perişan et ve bizi onlara karşı muzaffer kıl."

Buhârî, Cihâd 112; Müslim, Cihâd 20. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 89

Açıklamalar

Düşmanla karşılaşmayı temenni etmek, bunu arzulamak, savaşı temenni edip arzulamak anlamına gelir. Müslümanların böyle bir tavır içinde bulunmaları düşünülemez. Çünkü **dinimizde aslolan sulh ve sükûn halinin devamıdır. Savaş gelip geçici bir durum olup, zaruret halinde başvurulan ve bazı kere kaçınılması mümkün olmayan bir haldir.** Düşmanla karşılaşmayı temenni etmenin bir başka sebebi de, ona karşı üstünlük taslamak, kendine aşırı derecede güven duygusu içinde olmak, gücüne ve kuvvetine güvenmektir. Oysa bunların her biri dinimizde hoş görülmeyen hasletlerdir. Ayrıca zulmün çeşitlerinden biridir. Allah zulmün her çeşidini yasakladığı gibi, mazluma yardıma da kefildir. Bir başka açıdan bakılınca düşmanı hafife alıp hiçe saymak, onunla alay etmek anlamına da gelir. Bu ise ihtiyat hâli ve tedbiri elden bırakmama prensibine aykırıdır. Nitekim Huneyn Gazvesi'nde müslümanlara kendini beğenme ve böbürlenme duygusu hakim olmuştu. Bu durum onların savaşın başında bozguna uğramalarına sebep oldu. Sonradan kendilerine geldiler, bu sayede Allah'ın yardımı onlara yetişti ve büyük bir hezimetten kurtuldular. Bundan alınacak ders şu idi: Mü'minler, bu günün tabiriyle en teknik ve modern silahlara ve üstün vurucu gücü bulunan ordulara da sahip olsalar, kendi güç ve kuvvetlerine değil, daima Allah'a güvenmelidir. Çünkü O'nun gücü karşısında durup tutunacak bir başka güç olamaz.

Müslümanlar şayet bir temennide bulunacaklar ve Allah'tan bir şey isteyeceklerse, âfiyet istemelidirler. Allah'tan âfiyet temenni etmekle ilgili pek çok hadisler vardır. **Âfiyet, bedene ait bütün iç ve dış hastalıklarla, din, dünya ve âhirete ait tüm kötülüklerden ve arzu edilmeyen şeylerden kurtulmayı dilemektir.** Bu dilek ve temennilere rağmen, düşmanla karşılaşıp savaşmak zorunda kalmak, kaçınılmaz bir netice olarak karşımıza çıkabilir. İşte o zaman müslümanlara düşen görev artık sabredip, kararlı bir tarzda düşmanın karşısında metin bir kale gibi durmak olmalıdır.

Sabır, dinimizin en önemli disiplinlerinden biridir. Sabır imtihanı da en zor imtihanlardandır. Belâ ve musibetlere sabır hususunda herkes bir değildir. Bu sebeple olmalıdır ki Hz. Ebû Bekir: "Bana göre âfiyette olup şükretmem, imtihana tabi tutulup sebretmemden daha makbuldür" demiştir. Açıklamakta olduğumuz bu hadîs-i şerîf düşmanla karşılaşma mukadder olunca, onların karşısında sabırla savaşmaya teşvik etmektedir. Çünkü savaşın en temel esası ve zafere ulaşmanın şartı sabırdır. Kur'ân-ı Kerîm'in şu âyetleri savaş âdâbını ihtivâ etmesi açısından bizim iyice düşünmemiz gereken yüce hikmetler ihtivâ eder:

"Ey iman edenler! Herhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki başarıya erişesiniz. Allah ve Resûlüne itaat edin; birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir. Çalım satmak, insanlara gösteriş yapmak ve insanları Allah'ın yolundan alıkoymak için yurtlarından çıkan kâfirler gibi olmayın. Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır" [Enfâl sûresi(8), 45-47].

Hayatımızın her alanında sabra ihtiyacımız varsa da, Allah yolunda cihad, sabrın en çok gerektiği yerdir. Çünkü dünyada elde edilen zaferi, nefisle mücâhedeyi ve âhirette cenneti kazanma alanı cihad meydanıdır. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz, cennetin kılıçların gölgesi altında olduğunu burada bir kere daha hatırlatmışlardır. Daha önce 1305 numaralı hadisi açıklarken bunun mahiyetine işaret etmiştik. Kitabımızın 26 ile 54 numaralı hadisleri arasında da sabır bahsi etraflıca ele alınmıştı.

Dua, mü'minin en önemli silahıdır. Çünkü dua, Allah'ı davet edip hâlini ona arzetmek ve yardımını niyâz etmektir. İnsan, her zaman Allah'a muhtaçtır ve her insanın duaya ihtiyacı vardır. Onun için bütün dinlerde

doğru veya yanlış dua geleneği vardır. Fakat cihad gibi bir can pazarında dua daha çok önem kazanır. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz ashâbına cihadın duasını da öğütleyip öğretmiştir. Anlamını yukarıda verdiğimiz **"Allahümme münzile'l-kitâbi ve mücriye's-sehâbi ve hâzime'l-ahzâbi ihzimhüm ve'nsurnâ aleyhim"** duâsını Efendimiz Hendek Gazvesi'nde öğretmişti.

Hadisi daha önce 54 numara ile okumuştuk; 1354 numara ile de bir bölümünü göreceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Düşmanla karşılaşmayı ve savaşı temenni etmemek gerekir.
2. Kaçınılmaz olarak savaş başa gelince, sabretmek ve cihadı en mükemmel şekilde yapmak üstün bir fazilettir.
3. Sabır, zafere ulaşmanın temel şartıdır.
4. Allah'tan âfiyet dilemelidir.
5. Dua mü'minin en önemli silahıdır ve insanın her zaman duaya ihtiyacı vardır.
6. Cihad meydanı duaya en çok muhtaç olduğumuz yerlerden biridir.

1328- وعن سهْلِ بنِ سعد رضي اللَّه عنْهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ثِنَتانِ لا تُرَدَّانِ ، أوْ قَلَّمَا تُردَّانِ : الدُّعَاءُ عِنْد النِّدَاءِ وعِند البأسِ حِينَ يُلْحِمُ بَعْضُهُم بَعضاً » . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

1328. Sehl İbni Sa'd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İki dua reddolunmaz veya pek nadir reddolunur: Bunlar ezan okunurken yapılan dua ile savaş anında düşmanla boğaz boğaza gelindiği sırada yapılan duadır."

Ebû Dâvûd, Cihâd 39

Açıklamalar

Duanın daha çok makbul olduğu ve reddolunmayacağı anlar ve mekânlar bulunduğunu Peygamber Efendimiz'in bir çok hadislerinden

öğrenmekteyiz. **Ezan okunurken veya kâmet getirilirken yapılan dualar ile cihad meydanında** düşmanla gırtlak gırtlağa gelindiği, her iki tarafın kılıç veya süngüleri ya da herhangi bir savaş aletiyle yüzyüze geldikleri anda yapılan duanın da reddolunmadığını bu hadis bize haber vermektedir. Ezanın ve kâmetin faziletini, Allah'a bir çağrı oluşunu ve şeytanın onlardan nasıl kaçtığını daha önce ilgili bahiste açıklamıştık. (1035-1043 numaralar arasındaki hadislere bakılabilir). Cihadın ne derece faziletli bir amel olduğunu da bu bahiste yeterince öğrenmiş bulunmaktayız. Şu halde faziletli işler ve ameller anında yapılan dualar daha çok kabule şayandır. Kitabımızın dualarla ilgili bölümünde gecenin karanlığı, seher vakti, secde anı ve farz namazların arkası gibi daha bir çok makbuliyet anları ve mekanları olduğunu belirten hadisler göreceğiz. Özellikle 1499-1505 numaralar arasındaki hadislere bakılmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duanın daha çok makbul olduğu ve reddolunmadığı anlar ve mekanlar vardır.

2. Duanın reddolunmayıp kabul olduğu anlardan biri de ezan ve kâmet vakti ile savaşta düşmanla boğaz boğaza gelindiği andır.

1329- وعَنْ أنسٍ رضي اللَّه عنْهُ قال : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا غَزَا قال : « اللَّهُمَّ أنت عضُدِي ونَصِيري ، بِك أَجُولُ ، وبِك أصولُ ، وبِكَ أُقاتِل » رواهُ أبو داود ، والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1329. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* gazâya çıktığı zaman şöyle dua ederdi:

"Allahümme ente adudî ve nasîrî, bike ehûlü ve bike esûlü ve bike ukâtilü: *Allah'ım! Benim dayanağım ve yardımcım sadece sensin. Senin sayende hareket ediyorum; senin yardımın sayesinde düşmana hücum ediyorum; senin verdiğin güç ve kuvvet sayesinde düşmanla savaşıyorum."*

Ebû Dâvûd, Cihâd 90; Tirmizî, Da'avât 121

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

1330- وعَن أبي مُوسى ، رضي اللَّه عنْهُ ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا خَاف قوماً قال : اللَّهُمَّ إنَّا نَجعَلُكَ في نُحُورِهِم ، ونَعُوذُ بِكَ مِنْ شُرورِهِم » رواه أبو داود بإسناد صحيحٍ .

1330. Ebû Mûsâ *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* bir topluluktan endişe duyduğu zaman şöyle dua ederdi:

"Allahümme innâ nec'alüke fî nühûrihim ve ne'ûzü bike min şürûrihim: Allahım! Senin korumanı onlara karşı siper ediniyoruz. Onların şerlerinden sana sığınıyoruz."

Ebû Dâvûd, Vitir 30

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz çeşitli durum ve şartlara göre farklı dualar yapmış ve bunları ashâbına öğretmiştir. Sahâbe-i kirâm da öğrendikleri bu duaları kendilerinden sonraki nesillere öğretip belletmişler ve böylece zamanımıza kadar ulaşmasını sağlamışlardır. Allah onların hepsinden razı olsun. Dualar sadece hadislerde değil, aynı zamanda yüce kitabımız Kur'an'da da yer alır. Kur'ân-ı Kerîm bize daha önceki peygamberlerin dualarını da öğretir. Sevgili peygamberimizin sıkça yaptığı dualar daha sonraki dönemlerde me'sûr, yani Resûl-i Ekrem'den sünnet olarak nakledilen dualar şeklinde hem hadis kitaplarımızın ilgili bölümlerinde hem de dua ile ilgili müstakil eserlerde yer aldı. En yaygın olanlar ve en çok bilinenler dua demetleri olarak, herkesin ezberleyebileceği miktarda küçük kitapçıklar haline de getirildi. Tarikat mensuplarının günlük olarak okumayı itiyat edindikleri dualar da seçilmiş me'sûr dualardan yani Peygamber Efendimiz'in dualarından oluşur. Dilimizde daha çok "dua mecmuası" adı altında gördüğümüz kitaplar da bu sınıfa dahildir. Bütün bunlar şu gerçeği ortaya koyar: Müslümanın her işi, her hâli ve her anı Allah iledir. Çünkü dua Allah'a yakarış, O'na yöneliştir. Böylelikle kişi kendisini emniyette ve Allah'ın koruması altında hisseder ve hayatını buna göre sürdürür. Çünkü

kul bu dualarda geçen Allah'ın güzel isimleri sayesinde korunur; onlarla Allah'a sığınır ve onlarla Allah'a yönelir.

Peygamberimiz'in cihada çıkarken okuduğu duanın ne büyük bir yakarış ve teslimiyet ifadesi olduğunu açıkça görmekteyiz. İnsan ne kadar güç ve kuvvet sahibi olsa, ne kadar harp araç ve gereçlerine sahip bulunsa, Allah'ın desteği ve yardımı olmaksızın zafer kazanması mümkün değildir. Nitekim sayı ve kuvvetçe düşman ordularıyla kıyaslanmayacak derecede az olan nice İslâm ordularının kâfirleri yenip bozguna uğrattığı tarihimizin şehâdetiyle sabittir. Allah'ın yardımı ve desteği olmadan bu savaşların kazanılması mümkün değildir. Düşmanların müslümanlara karşı hazırladığı pek çok hile ve tuzaklar vardır. İnsan bunların her birini hissedip ona göre tedbir almaya güç yetiremeyebilir. Fakat yardımcısı Allah olan bir kimse ve bir topluluk Cenâb-ı Hakk'ın izni ve inâyetiyle bu hile ve tuzaklardan kurtulur, kâfirlere üstünlük sağlar. İşte bütün bunların gerçekleşmesine vesile olacak işlerden biri de duadır. Düşmanla savaşmak mecburiyeti hasıl olunca, bize düşen vazife bütün maddî hazırlıkları yapmak, gerekli tedbirleri almak ve bu yönde elden geldiğince gayret gösterip en küçük bir ihmale yer vermemektir. Bu tedbir ve hazırlıklar tamamlandıktan sonra da gönülden ve hâlis bir niyetle Cenâb-ı Hakk'ın yardım ve desteğini talep etmemiz gerekmektedir. Bu sonuncu görev en az birinciler kadar önemli olup, zafere ulaşmanın manevî gücüdür. Cihadla ilgili âyet ve hadislerde bu iki önemli alana aynı şekilde değer vermemiz gerektiği bize öğretilmektedir. Peygamberler de bir beşerdir. Birtakım şerli insanlardan ve onların şerlerinden endişe etmeleri, korku duymaları tabiîdir. Bu onların kahramanlıklarına ve Allah'a karşı sonsuz tevekkül içinde olmalarına aykırı bir durum değildir. Ayrıca insanların ve toplumların başına bu gibi haller geldiğinde ne yapacakları, nasıl davranacakları hususunda onları eğitip öğretmenin de bir vesilesidir. Peygamber Efendimiz bu hususlarda ashâbını ve ümmetini uyarmış ve onlara yol göstermiştir.

B hadis, 983 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz çeşitli zaman ve mekânlarda, o günün şartlarına uygun çeşitli dualar yapmıştır.

2. Dua, kulun elinden geldiğince tedbir almasına ve gerekli hazırlıkları yapmasına mani değildir.

3. Allah'a tam bir güven ve sarsılmaz bir iman içinde dua edilmelidir.

4. Zorluk, güçlük, sıkıntı ve darlık zamanlarında dua etmek daha faziletlidir.

5. Bir beşer olmaları hasebiyle peygamberlerin de korku ve endişe duymaları tabiîdir.

1331- وعنْ ابنِ عُمَر ، رضي اللَّه عنهما ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الخَيْلُ مَعْقُودٌ في نَوَاصِيَها الخَيرُ إلى يوْمِ القِيامَةٍ » متفقٌ عليه .

1331. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ'* dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününe kadar atların alınlarına hayır düğümlenmiştir."

Buhârî, Cihâd 43, Menâkıb 28; Müslim, İmâre 96-99, Zekât 25. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 41; İbni Mâce, Cihâd 14, Ticârât 29

1333 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1332- وعنْ عُرْوَةَ البَارِقِيِّ ، رضي اللَّه عنْهُ ، أَنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « الخَيْلُ مَعقُودٌ في نَواصِيهَا الخَيرُ إلى يوْمِ القِيامَةِ : الأَجرُ ، والمغنَمُ » . متفقٌ عليه .

1332. Urve el-Bârikî *radıyallahu anh'*den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününe kadar atların alınlarına hayır, yani ecir ve ganimet düğümlenmiştir."

1331 numaralı hadisin kaynaklarına bk.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

Urve el-Bârikî

Urve İbni Ca'd veya Urve İbni Ebi'l- Ca'd, sahâbe-i kirâmdandır. Ezd kabilesinin Bârik koluna mensup olduğu için el-Bârikî nisbesiyle anılır. Urve, cihad için pek çok atlar besleyen ve bir tek atı on bin dirheme satın almakla şöhret kazanan bir sahâbî idi. Tâbiîn neslinden olan Şebîb İbni Garkade: "Urve İbni Ca'd'ın evinde cihad maksadıyla bağlanmış yetmiş at gördüm" der. Urve, Bağdat yakınlarında bir mekan olan Berâzirrûz'da murâbıt idi. Daha sonra Kûfe'ye yerleşti. Onun Kûfe'nin ilk kadısı olduğu söylenir. Hz.Osman tarafından Kûfe'den Şam'a sürülmüştür. Urve'nin hadisleri Buhârî başta olmak üzere diğer meşhur hadis kitaplarında yer alır. Onun Peygamber Efendimiz'den naklettiği 13 hadis vardır.

Allah ondan razı olsun.

1333- وعَنْ أبِي هُريْرَةَ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « من احتَبَس فَرساً في سبيلِ اللَّهِ ، إيماناً بِاللَّهِ ، وتَصدِيقاً بِوعْدِهِ ، فإنَّ شِبَعهُ ورَيَّهُ ورَوْثَهُ ، وبولَهُ في مِيزَانِهِ يومَ القِيامَةِ » رواه البخاريُّ .

1333. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim Allah'a gerçekten inanarak ve va'dine gönülden bağlanarak O'nun yolunda cihad etmek için at beslerse, o atın yediği, içtiği, gübresi ve bevli kıyamet gününde o kimsenin sevapları arasında olacaktır."

Buhârî, Cihâd 45. Ayrıca bk. Nesâî, Hayl 11

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in hadislerinde özellikle üzerinde durulan hayvanlardan biri attır. At, Allah yolunda cihadın en önemli simgesidir. Atla ilgili tavsiyeler, Allah yolunda cihadın yeryüzünde kıyamete kadar sürekli olacağının da bir ifade tarzıdır. Fakat atın hizmet alanı ve insanlara faydası sadece bununla sınırlı değildir. Binit hayvanı olarak kullanılması, yük taşıma ve çift sürme özelliği onun değerini artıran sebeplerdir. Daha önce 1217 numara ile açıkladığımız hadiste, Resûl-i Ekrem Efendimiz üç çeşit

attan bahsetmişlerdi. Sahibi için günah olan at, sahibine perde olan at ve sahibi için ecir ve sevap olan at. İşte cihad için beslenen at, sahibine sevap kazandıran ve bakımı esnasında kendisine sarfedilen her emeğin ahirette ecri olan attır. Hadislerde atların alınları ile kastedilen, alnına sarkan perçemidir. **Atın alnı**, bizzat atın kendisinden kinayedir. **Hayrın atın alnında düğümlenmesi** ise, hayrın sanki düğümlenmiş gibi atlardan ayrılmazlığını ifade eder. Cihada çıkan insan bu sayede ganimet elde eder ve dünyalık geçimini böylece temin etme imkânına kavuşur. Bu hemen elde ettiği anlık hayırdır. Allah'ın dinini yayıp kelimetullahı yücelttiği için âhirette de ayrıca ecir ve sevap kazanır. Bu da kıyamet gününe tehir edilmiş hayırdır. Sonuncu hadisten öğrendiğimiz üzere, atın yediği, içtiği, gübresi ve bevli dahi kişi için hayır olup âhirette sahibine ecir ve sevap kazandırır. Bu ana fikirden hareketle, belki insanın Allah yolunda kullanmak ve hayır işlemek için sahip olduğu her araç gereci bu mantık açısından değerlendirmek mümkün olabilir. Çünkü günümüzde cihadın vasıtaları değişmiştir. Bugünün şartlarında ben at ile cihada çıkacağım demek gerçekçi bir yaklaşım olamaz. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'de cihad için at beslenilmesinden bahseden âyette düşmana karşı imkân nisbetinde **"kuvvet"** hazırlamak öncelikle zikredilir. Çünkü kuvvet her çeşit harp vasıtasını kapsayıcı bir ifadedir. **"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz"** [Enfâl sûresi (8), 60] buyurulmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. At, Allah yolunda cihadın simgesi olup, Resûl-i Ekrem tarafından önem verilen bir hayvandır.

2. Allah yolunda cihad kıyamete kadar devam edecektir.

3. At, hem dünya hem âhiret hayrına vesiledir.

4. Cihad için at beslemek sevaptır.

5. Bir kimsenin cihad için beslediği atına iyi bakması ve hizmetini iyi yapması gerekir.

1334- وعنْ أبي مسْعُودٍ ، رضي اللّه عَنْهُ ، قال جاءَ رجُلُ إلى النبي صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِنَاقَةٍ مَخْطُومةٍ فقال : هذِهِ في سبيل اللَّهِ ، فقال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لكَ بِهَا يَومَ القِيامةِ سبعُمِائَةِ ناقَةٍ كُلُّها مخطُومةٌ » رواهُ مسلم .

1334. Ebû Mes'ûd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir adam, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e yularlanmış bir deve getirdi ve:

– Bunu Allah yolunda bağışladım, dedi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

"Bunun karşılığı olarak sana kıyamet gününde hepsi yularlanmış yedi yüz deve verilecektir" buyurdu.

Müslim, İmâre 132. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 46

Açıklamalar

Nesâî rivayetinde daha açık ifade edildiği gibi bu deve Allah rızası için, sadaka olarak bağışlanmış idi. Peygamber Efendimiz, dünyalık bir karşılık beklemeden Allah rızası için bağışta bulunan kimseleri, özellikle Allah yolunda cihada yardımcı olanları âhirette elde edecekleri mevki ve makam, kazanacakları ecir ve sevapla müjdelemiştir. Çünkü ihtiyacın had safhada olduğu sırada yapılan hayır ve hasenât ile bolluk ve rahatlık anında yapılanlar aynı olmaz. Peygamberimiz, bir deve bağışlayan sahâbîye Cenâb-ı Hakk'ın kıyamet gününde yedi yüz deve vereceğini müjdelerken, Kur'an'ın **"Allah yolunda mallarını harcayanların durumu, kendisinden yedi başak çıkan ve her başakta yüz tane bulunan bir buğday tohumuna benzer"** [Bakara sûresi(2), 261] âyetindeki gerçeği hatırlatmış olmaktadır.

Verilecek bu mükâfat yediyüz deve sevabı anlamına gelir diyen âlimler olmuşsa da, İmam Nevevî gibi bazıları bunun zahiri anlamı üzere

alınmasında bir sakınca olmadığını belirtirler. Nitekim cennet atlarıyla da ilgili sahih hadisler vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanları hayır yapmaya ve Allah yolunda bağışta bulunmaya teşvik etmek gerekir.

2. Allah yolunda cihada yardımcı olan, at, deve ve başka savaş araç ve gereçleri bağışlayanların âhiretteki sevabı kat kat fazla olacaktır.

1335- وعن أبي حمّادٍ ويُقال : أبو سُعاد ، ويُقالُ : أبو أسدٍ ، ويقال : أبو عامِرٍ، ويقالُ : أبو عَمْرو ، ويقالُ : أبو الأسْودِ ، ويقال : أبو عَبْسٍ عُقْبةُ بنِ عامِرٍ الجُهَنيِّ ، رضي اللَّهِ عَنْهُ ، قال : سمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهُوَ عَلى المِنْبرِ ، يقولُ : «وَأَعِدُّوا لهُم ما استَطَعْتُم من قُوَّةٍ ، ألا إنَّ القُوَّةَ الرَّمْيُ ، أَلا إنَّ القُوَّةَ الرَّمْيُ ، ألا إنَّ القُوَّةَ الرَّمْيُ » رواه مسلم .

1335. Kendisine Ebû Suâd, Ebû Esed, Ebû Âmir, Ebû Amr, Ebü'l-Esved veya Ebû Abs de denilen, Ebû Hammâd Ukbe İbni Âmir el-Cühenî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'* i minberde:

"Düşmanlarınız için elinizden geldiği, gücünüzün yettiği kadar kuvvet hazırlayınız. Dikkat ediniz! Kuvvet atmaktır; kuvvet atmaktır; kuvvet atmaktır" buyururken işittim.

Müslim, İmâre 167. Ebû Dâvûd, Cihâd 23; Tirmizî, Tefsîru sûre(8) 5; İbni Mâce, Cihâd 19

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in bu hadîs-i şerîfleri: **"Düşmana karşı toplayabildiğiniz kadar kuvvet hazırlayınız"** [Enfâl sûresi(8), 60] âyetinin tefsirinden ibarettir. Çünkü Resûl-i Ekrem, dikkatimizi çekerek hem de üç defa tekrarlayarak, *"Kuvvet atmaktır"* buyurmuş, bu ifadeleri ile

bir savaş esnasında lüzumlu olan her türlü askerî hazırlığı îma etmiştir. Düşman karşısında müslümanları güçlü kılacak her şey **"kuvvet"**in ve **"atma"**nın kapsamına girer. Ayrıca atmak, her türlü askerî talimi ve tatbikatı, idmanı ve ön hazırlığı da ifade için kullanılmıştır. Çünkü bütün bunlar savaşa çıkmadan önce lüzumlu olan ve zafere ulaşmanın temelini teşkil eden unsurlar kabul edilir. Talim ve terbiyesi olmayan bir ordunun muvaffak olması düşünülemez.

Peygamberimiz, kişinin atını terbiye etmesini, hanımı ile birlikte olmasını, ok ve yay atmasını lehviyâttan yani boş ve lüzumsuz işlerden saymaz. Hatta atıcılığı öğrendikten sonra vazgeçmeyi ve terketmeyi bir küfrân-ı nimet kabul eder (Bk.Ebû Dâvûd, Cihâd 23; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 11; Nesâî, Hayl 8). Fukeym el-Lahmî, hadisimizin ravisi olan Ukbe İbni Âmir'e:

–"Şu iki hedef arasında gidip geliyorsun. Oysa sen yaşlısın, bu sana zor gelir" demiş. Ukbe:

–"Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'*den işittiğim bir söz olmasaydı ben buna katlanmazdım" dedikten sonra, Efendimiz'in:

"Her kim atıcılığı öğrenir de sonra terkederse bizden değildir. Yahut muhakkak isyan etmiştir" buyurduğunu söylemiştir (Müslim, İmâre 169). Bu hadisi biraz sonra 1337 numara ile okuyacağız.

Bu ve benzeri hadisler, yaşanılan zamanın şartlarına göre bütün savaş aletlerini kullanmayı öğrenmek gerektiğine ve bu konuda ihmalkârlığın affedilmeyeceğine bir delil teşkil eder.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'an ve Sünnet'te "kuvvet" ve "atmak" tabirleriyle ifade edilen mâna bütün savaş aletlerini ve savaşa hazırlık safhası olan tâlim ve tatbikatı içine alır.

2. Her asır ve zamanın şartlarına uygun silahları üretmek ve en iyi şekilde kullanmak, sulh ve sükûnun temini için gereklidir.

3. Müslümanların güçlü ve kuvvetli olmaları, düşmanların onlara karşı besledikleri kötü niyet ve düşünceleri önler.

1336- وعَنْهُ قال : سمِعْتُ رَسُول اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « ستُفْتَحُ علَيكُم أَرضُونَ ، ويكفِيكُم اللَّه ، فَلا يعْجِزْ أَحَدُكُمْ أنْ يلْهُو بِأَسْهُمِهِ » رواه مسلم .

1336. Yine Ukbe İbni Âmir *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Yakında size bir çok yerlerin fethi nasip olacaktır. Allah size yeter. Sizden biriniz oklarıyla tâlim yapmaktan bıkıp usanmasın."

Müslim, İmâre 168. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, IV, 157

Açıklamalar

Bu rivayet, Peygamberimiz'in müjdeli hadislerinden biridir. Bazı hadislerde fethedilecek ülkelerin adından da bahsedilmiştir. Nitekim uzun zaman geçmeden müslümanlar pek çok yerleri fethetmiş, o gün için insanların yoğun olarak yaşadığı bölgelerin büyük çoğunluğu müslümanların hakimiyetine girmiştir. Bu hadiste iki şeye özellikle dikkat çekilmiştir. Bunlardan birincisi, fetih için her şeyden önce Allah'a tam bir iman ile tevekkül edip güvenmek gerektiğidir. İkincisi de, bütün gücünü ve kudretini sarfederek düşmana karşı kuvvet hazırlama zaruretidir. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, askerde başarının sırrı harp aletlerini iyi kullanmak ve harp oyunlarını iyi bilmektir. Bunun da yolu savaşa gitmeden önce askerî tâlimi iyi almaktır. Bu husus, her zaman geçerli olan umûmî bir kâidedir. Günümüzde de en başarılı ordular, askerî alandaki eğitimi ve disiplini en üstün nitelikte olan ordulardır. İşte Peygamber Efendimiz'in tavsiye ettiği de bundan başka bir şey değildir. Bunu ok ile anlatmasının sebebi, o gün için en önemli harp aletinin ve etkili silahın ok olmasındandır. Silah her zaman çeşitlilik arzedebilir. Her asrın ve hatta her savaşın etkili silahları farklı olabilir. Buradan alacağımız en önemli ders, en ileri teknolojiyi takip etme ve öğrenme zaruretidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, bir çok ülkenin fethedileceğini ve müslümanların hakimiyetine gireceğini bir mûcize olarak önceden

müjdelemiştir.

2. Fetihlerin nasip olmasında en önemli şart, Allah'a kâmil bir iman ile inanıp tam olarak güvenmektir.

3. Müslümanlar, yaşadıkları zamanın savaş şartlarını iyi bilip, gerekli silahları elde etmeli, bir harp esnasında onları en iyi şekilde kullanmaya hazır olmalıdır.

4. Savaş vakti gelip çatmadan önce talimi ihmal etmemek ve harbe hazırlıklı olmak gerekir.

74- وعْنهُ أَنَّهُ قال : قَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ عُلِّمَ الرَّمْيَ ثُمَّ تركَهُ ، فَلَيس مِنَّا، أوْ فقَد عَصى » رواه مسلم .

1337. Yine Ukbe İbni Âmir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim atıcılık öğrenir de sonra onu terkederse bizden değildir (veya muhakkak isyan etmiştir)."

Müslim, İmâre 169. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 23; Nesâî, Hayl 8; İbni Mâce, Cihâd 19

1339 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

1338- وعنهُ رضي اللَّه عنْهُ ، قالَ : سمِعْتُ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « إنَّ اللَّه يُدخِلُ بِالسهمِ ثَلاثةَ نَفَرٍ الجنَّةَ : صانِعهُ يحتسِبُ في صنْعتِهِ الخير ، والرَّامي بِهِ ، ومُنْبِلَهُ، وَارْمُوا وارْكبُوا ، وأنْ ترمُوا أَحَبُّ إليَّ مِنْ أنْ تَرْكَبُوا . ومَنْ تَرَكَ الرَّميَ بعْد ما عُلِّمهُ رغبَةً عنه . فَإنَّهَا نِعمةٌ تَركهَا » أوْ قال : « كَفَرَهَا » رواهُ أبو داودَ .

1338. Yine Ebû Hammâd Ukbe İbni Âmir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah Teâlâ bir ok sebebiyle üç kimseyi cennete koyar: Hayır ve sevap umarak o oku yapan sanatkârı, bu oku Allah yolunda atanı, oku

atana yardımcı olanı. Atıcılık ve binicilik öğreniniz. Atıcılık öğrenmeniz binicilik öğrenmenizden bana göre daha sevimlidir. Kim kendisine atıcılık öğretildikten sonra ondan yüz çevirirse, Allah'ın kendisine ihsan ettiği nimete karşı şükrünü terketmiş veya küfrân-ı nimet etmiş olur."

Ebû Dâvûd, Cihâd 23. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 11; Nesâî, Hayl 8

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

1339- وعَنْ سَلَمةَ بن الأكوعِ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قال : مَرَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، على نَفَرٍ ينتَضِلُون ، فقال : « ارْمُوا بَنِي إِسْماعيل فَإنَّ أبَاكم كَان رَامِياً » رواه البخاري .

1339. Seleme İbni Ekva‘ *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* atış müsabakası yapan bir topluluğa uğradı ve:

"Ey İsmâiloğulları! Atınız; çünkü babanız İsmâil de atıcı idi" buyurdu.

Buhârî, Cihâd 78, Enbiyâ 12, Menâkıb 4. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 19

Açıklamalar

Sonuncu hadisin Buhârî'deki rivayetinin tamamı şöyledir:

Eslemoğullarından bir cemaat ok talimi müsabakası yaparlarken Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* yanlarına uğradı ve:

–"*Ey İsmâiloğulları! Ok atınız! Sizin babanız da atıcı idi. Siz de atınız! Ben de Mihcen İbni Edra‘ kolu ile beraberim"*, buyurdu. Seleme der ki:

Resûl-i Ekrem böyle deyince, İbni Edrâ'nın muhalifi olan taraf ok atmaktan ellerini çektiler. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–"*Niçin atmıyorsunuz?* " diye sordu. Onlar:

–Sen onlarla beraberken biz nasıl atarız, dediler. Resûl-i Ekrem:

–"*Haydi atınız! Ben hepinizle beraberim",* buyurdu.

Yukarıdaki her üç hadisin müşterek yönü, Peygamber Efendimiz'in ok atmaya ve cihad hazırlığı yapmaya verdiği önemin her birinde ortaya konulmasıdır. Bir kere daha belirtelim ki, ok atmak o günün şartlarında savaşın en etkili silahını iyi kullanmak ve bunun için önceden talimli olmak anlamına gelmektedir. Savaş araç ve gereçlerini kullanmayı ve harp sanatını öğrendikten sonra unutmak, ihmal etmek ve terketmek asla hoş karşılanmamış, bunun son derece yanlış ve hatalı bir davranış olduğunda İslâm âlimleri görüş birliğine varmıştır. Sadece meşrû bir özrü olanlar bunun dışında tutulmuştur. Özürsüz olarak terkedenlerin sorgulanabileceği ve hesaba çekilebileceği görüşünde olan âlimler vardır. Bu, zaruret halinde toplumun bütün fertlerinin cihada çıkma mecburiyetinde kalabileceklerini de hesaba katan büyük bir tedbirlilik ve üstün bir harp sanatı anlayışıdır.

Peygamber Efendimiz'in ikinci, yani 1338 numaralı hadislerinde genelde bütün türlerine fakat özel olarak harp sanayiine teşvik bulunduğunu söyleyebiliriz. Çünkü ok yapmak o günün önemli sanatlarından yani günlük deyimiyle sanayi kollarından biri idi. Bu sebeple bir savaş araç gerecini yapan, kullanan ve kullanana yardım eden üç kişiden cennete ilk girecek olan, o aleti sadece Allah'ın dinine yardımcı olmak ve hayır işlemek maksadıyla yapan kimsedir. O kişinin bundan maksadı Allah'a yaklaşmak ve O'nun makbul kulları arasına girebilmek arzusudur. Harp meydanında herhangi bir insânî kural tanımayan kâfirler sadece insanları öldürmeyi ve ortadan kaldırmayı düşünürek bir takım aletler yaparlar. İslâm dini ise hangi çeşit aletleri yapmanın câiz olduğu veya olmadığını, bunların hangi şartlarda ve ne ölçüde kullanılabileceğini hassas şer'î kurallara ve insânî esaslara bağlar.

Bir harp aletini kullanan kimse cennete gireceklerin ikincisidir. Ancak bunun da birtakım önemli şartları vardır. Katıldığı savaş, sadece Allah'ın dinine hizmet ve onu yayma gayesi taşımalı, İslâm'ın kabul etmediği gaye ve hedeflere yönelik olmamalıdır. Peygamber Efendimiz'in bir hadisinden açıkça anladığımız gibi toprak kazanmak, ganimet elde etmek, ırkını

yüceltmek veya kahramanlık gösterisinde bulunmak maksadıyla savaşmanın İslâm nazarında hiçbir kıymeti yoktur; üstelik böyle savaşlar Allah yolunda cihadın dışında olup, bir zulümdür.

Haklı bir savaşta **harp aletini kullanana yardım eden**, onun okunu veren, mermisini taşıyan veya herhangi bir silahın kullanımına yardımcı olan kimse cenneti hak edenlerin üçüncüsüdür. Çünkü anılan her üç kişi Allah yolunda bir hizmet görmüş olmaktadırlar.

Atıcılık ve binicilik savaşın iki temel unsurudur. Aletleri ve teknolojisi değişmiş ve gelişmiş olmakla beraber bugün de atıcılık ve binicilik önemini hiç kaybetmemiş, aksine daha da ehemmiyetli hale gelmiştir. Resûl-i Ekrem'in bu iki ana unsuru öne çıkarması, onun asırları kapsayan ilâhî mesajının eskimezliğini ve zaman aşınımına uğramadığını göstermektedir. Çünkü ata da uçağa da, hatta aya ve diğer gezegenlere gönderilen mekiğe de binilmektedir. Ok atıldığı gibi, en modern silahlarla mermi veya rampa ve uçaklarla füze de atılmaktadır. Bunlar olmalı mı olmamalı mı, kullanılmalı mı kullanılmamalı mı konusu ayrı bir bahistir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Atıcılık, binicilik ve benzeri savaş hazırlıklarını öğrendikten sonra unutmamak ve terketmemek gerekir.

2. Savaşa hazırlıklı, idmanlı ve ehliyetli insanlar daima hazır bulunmalıdır. Bu dini ve dünyayı korumanın temel şartlarından biridir.

3. Savaş aletini yapan, kullanan ve kullanana yardımcı olan cihadda bir görev üstlenmiş demektir ve hepsinin Allah katında büyük sevabı vardır.

4. Faydalı bir işi öğrendikten sonra özürsüz olarak terketmek ve unutmak câiz değildir.

5. Allah yolunda cihada daima hazırlıklı olmak gerekir.

1337- وعَنْ عمْرِو بنِ عبسَةَ ، رضيَ اللَّه عَنْهُ قال : سمِعتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يقولُ: « منْ رَمَى بِسهمٍ في سبيلِ اللَّه فَهُو لَهُ عِدْلُ مُحرَّرةٍ » . رواهُ أبو داود ، والترمذي وقالا : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1340. Amr İbni Abese *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim Allah yolunda bir ok atarsa, onun bu hareketi bir köleyi âzat etme sevabına denktir."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 11; Ebû Dâvûd, Itk 14. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 26; İbni Mâce, Cihâd 19

Açıklamalar

Hadisin yukarıda geçen lafzı Tirmizî'ye aittir. Gösterilen kaynaklarda daha uzun ve muhteva açısından daha farklı lafızlar vardır. Özellikle bazı rivayetlerde *"düşmana bir ok atar ve okunu ona ulaştırırsa, o ok ister isabet etsin ister etmesin, bir köle âzat etmiş gibi sevap kazanır"* şeklinde açıklık getirilmesi konuyu anlamamıza yardımcı olacak niteliktedir. **Düşmana ok atmak demek**, cihada katılmak ve cephede düşman karşısında bir varlık ortaya koymak demektir. Bu ise düşmana korku verir ve onlar karşısında galip gelmenin sebeplerinden sayılır. Cihada katılmak, savaş araç ve gereçlerine sahip olmak ve bunları düşmana karşı maharetli bir şekilde kullanmak büyük sevaplardandır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihada katılmak ve Allah yolunda silah kullanmak faziletli ve sevabı çok amellerdendir**.**

2. Bir köleyi azat edip hürriyetine kavuşturmak, dinimizde en büyük sevaplardandır. Bu sebeple Allah yolunda ok atmak onunla kıyas edilmiştir.

1341- وعَن أبي يحيى خُريمِ بن فاتِكٍ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، قال : قال رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « مَنْ أَنْفَقَ نَفَقَةً في سبيلِ اللَّهِ كُتِبَ لَهُ سبْعُمِائِةِ ضِعفٍ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ .

1341. Ebû Yahyâ Hureym İbni Fâtik *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda malını harcayana, harcadığının yedi yüz misli ecir verilir."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 4. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 45

Hureym İbni Fâtik

Asıl adı,Hureym İbni Ahrem'dir. Üçüncü batından dedesi olan Fâtik'e nisbet edilerek anılır. Ebû Yahyâ künyesiyle şöhret bulan Hureym, Ebû Eymen diye de künyelenir. Ezd oğullarına mensup olan bu sahâbînin iki künyesi vardır. Biri Ebû Yahyâ diğeri Ebû Eymen'dir. Hureym, Resûl-i Ekrem Efendimiz'le birlikte Hudeybiye'de bulundu. O'nun Bedir'de bulunduğuna dair rivayet sağlam değildir. Hz. Peygamber'in vefatından sonra kardeşiyle birlikte Kûfe'ye yerleşti. Muâviye'nin hilâfet yıllarında Rakka'da vefat etti. Peygamber Efendimiz'den 10 hadis rivayet etmiştir. Onun rivayetleri dört meşhur Sünen'de yer alır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bir kimsenin malını mülkünü Allah yolunda ve Allah'ın rızasını kazanacak tarzda harcamasının (infâkın) ne kadar faziletli olduğu daha önce bir çok vesilelerle kitabımızda geçmişti. Özellikle 291- 299 numaralar arasındaki hadisleri kapsayan "Ailenin Geçimi" ve "Sevdiği Değerli Malları İnfak Etmek" bahisleri, konuyla ilgili âyetlerle birlikte bir kere daha okunabilir.

Cihad bölümünün başından beri Allah yolunda malını mülkünü sarfetmenin önemi ve bunun cihadın en önemli unsurlarından biri olduğu bir çok defa belirtildi. Çünkü infakın en üstünü, Allah'ın dinini yüceltmek ve insanlığa İslâm'ı tebliğ etmek uğrunda yapılanıdır. Bunun da bütün çeşitleri cihad kapsamına girer. Allah yolunda malı sarfetmenin azı ve çoğu aynı şekilde faziletli olup, herkes sarfettiği miktar ölçüsünde ecir ve mükâfat kazanır. Bu hadîs-i şerîfe göre verilecek olan yedi yüz misli ecir vadedilenin en azıdır; Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir, tarzında anlaşılmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda malını mülkünü sarfetmek en büyük hayırlardandır.

2. İnfakın en üstünü cihad uğrunda yapılanıdır.

3. Allah yolunda malını sarfedene, Cenab-ı Hak kıyamet gününde yedi yüz misli veya daha çok ecir ve sevap ihsan eder.

1342- وعنْ أبي سَعيدٍ ، رضيِ اللَّه عَنْهُ ، قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ عبدٍ يصومُ يوْماً في سبِيلِ اللَّهِ إلاَّ باعد اللَّه بِذلكَ اليوم وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ سبْعِين خَرِيفاً » متفقٌ عليهِ .

1342. Ebû Saîd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kul Allah yolunda bir gün oruç tutarsa, bu oruç sebebiyle Cenâb-ı Hak onun yüzünü yetmiş senelik mesâfeden cehennem ateşinden uzaklaştırır."

Buhârî, Cihâd 36; Müslim, Sıyâm 167-168. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 3; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 3; Nesâî, Sıyâm 44; İbni Mâce, Sıyâm 34

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

1343- وعنْ أبي أُمامةَ ، رضي اللَّه عنْهُ ، عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : « مَنْ صامَ يَوْماً في سبيل اللَّهِ جَعَلَ اللَّه بينَهُ وَبيْنَ النَّارِ خَنْدَقاً كَمَا بيْن السَّماءِ والأَرْضِ » رواهُ الترمذي وقال:حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1343. Ebû Ümâme *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse Allah yolunda bir gün oruç tutarsa, Cenâb-ı Hak onunla cehennem arasında yerle gök genişliğinde bir hendek açar."

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 3

Açıklamalar

Bilindiği gibi düşmanla cihad etmek kadar önemli olan bir başka iş, nefisle mücâhededir. Bunların her ikisine cihad veya mücâhede denildiği olursa da, genel olarak düşmanla yapılan savaşa cihad, nefisle yapılan savaşa da mücâhede denilir. Bu sebeple olmalıdır ki, hadis musanniflerinin bir kısmı bu ve benzer hadisleri cihad bahislerinde, bir kısmı oruç bahislerinde, bir kısımları ise her ikisinde zikretmeyi tercih etmişlerdir. Nefsin sadece dünyalık ve geçici zevklerden ibaret olan arzu ve isteklerine karşı direnmede oruç bir simgedir. Çünkü oruçta nefsin arzuları olan yeme, içme ve şehevî hislere gâlip gelme zaferi; yalan, gıybet, dedikodu ve kişinin dinine ve dünyasına fayda sağlamayan söz ve davranışlardan kendini arındırma fazileti vardır. Dolayısıyla oruç, nefsi terbiye etmenin en önemli yollarından biridir. Mücâhedeyi kazanamayan kimselerin cihadda muzaffer olamayacakları kabul edilir. Cihad nasıl cenneti elde etmenin yolu ise, mücâhede de aynı şekilde cenneti kazanmanın vesilelerinden biridir. Dolayısıyla Allah yolunda hakkıyla tutulan oruç, kişi ile cehennem arasında bir perdedir.

1342 numaralı hadis 1221 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda tutulan bir günlük oruç, nefisle cihadın bir unsurudur.

2. Nefisle mücâhedede başarılı olanlar, cihadda da başarı sağlarlar.

3. Bir gün bile olsa Allah yolunda oruç tutmak, kişiyi cehennemden korur.

4. Cihad cennete girmenin vesilesi olduğu gibi, nefisle mücâhede de cennete girmeye vesiledir.

1344- وعَنْ أبي هُريرة ، رضي اللَّه عنهُ ، قالَ : قال رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : « مَنْ ماتَ ولَمْ يَغْزُ ، وَلَمْ يُحَدِّثْ نَفْسَه بِغَزوٍ ، ماتَ عَلى شُعْبَةٍ مَنَ النِّفَاقِ » رواهُ مسلمٌ .

1344. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim gazâ etmeden ve gönlünde gazâ etme arzusu taşımadan vefat ederse, bir tür nifak üzere ölür."

Müslim, İmâre 158.Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 18; Nesâî, Cihâd 2

Açıklamalar

Büyük muhaddis Abdullah İbni Mübârek hadisteki hükmün Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanına ait olduğu kanaatinde ise de âlimlerden bir çoğu, hadisin anlamının daha umûmî olduğu görüşündedir. Çünkü onlara göre insanın gücü ve kudreti varsa, kendisine de ihtiyaç duyuluyorsa, hangi zaman ve mekân olursa olsun Allah yolunda cihada katılma zarureti vardır. Şayet mazeretsiz olarak katılmıyorsa, böyle bir kimse cihaddan geri kalan münafıklara benzer. Zira cihadı terketmek, münafıklığın bir gösergesidir. Allah yolunda cihada katılma imkânı bulamayan bir kimse, cihad niyeti üzere olmalı yani kalbinden ve gönlünden samimiyetle, "keşke gâzi olabilseydim" veya "Allah yolunda bir cihada katılabilseydim" temennisinde bulunmalıdır. Ya da cihad için planlar, projeler yaparak veya araç ve gereçler hazırlayarak bu niyet üzere olduğunu göstermelidir.

Bu hadise göre, bir ibadete niyet edip de onu yapamadan ölen kimse ile ona hiç niyet etmeden ölen kimse bir değildir. Niyet edip de yapamayana günah yoktur. Yine bu sorumluluk duygusundan hareketle, bir ibadet kulun üzerine farz ise, o ibadetin farz olduğu anda yapılması tavsiye edilmiştir. Yani farz olan namaz vakti girince o namazı hemen kılmaya özen göstermeli, hac farz olmuşsa farz olduğu sene içinde haccı ifa etmeye çalışmalı ve bunları tehir etmemek esas alınmalıdır. Cihad da bütün çeşitleriyle en önemli farzlardan biri olduğuna göre, içinde bulunulan anda hangi çeşit cihada ihtiyaç varsa onu yerine getirmeye ve tehir etmemeye özen gösterilmesi gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz zamanında gazveye katılmak ne kadar faziletli ise, daha sonraki dönemlerde cihada katılmak da aynı şekilde faziletlidir.

2. Gazvelerin ve cihadın gayesi aynı olup, Allah'ın dinini yüceltmekten ibarettir.

3. Cihada katılma imkânı bulamayanlar, kalp ve gönüllerinde bu niyeti taşımalıdır.

4. Cihada katılmama münafıkların işidir.

1345- وعَن جابرٍ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قالَ : كنَّا مع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في غَزَاة فقال : «إِنَّ بالمدينةِ لَرِجالاً ما سِرتُمْ مَسيراً ، وَلا قَطَعْتُمْ وادياً إلاَّ كانُوا معكُم ، حبَسهُمُ المَرضُ».

وفي روايةٍ : « حبَسهُمُ العُذْرُ » . وفي روايةٍ : إلاَّ شَرَكُوكُمْ في الأَجرِ » رواهُ البخاري من روايةِ أَنَسٍ ، ورواهُ مسلمٌ من روايةِ جابرٍ واللفظ له .

1345. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* ile bir gazvede beraberdik. Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Şüphesiz Medine'de birtakım insanlar var ki, siz bir yolda yürür veya bir vadiyi geçerken sanki sizinle beraberdirler. Onları hastalık alıkoymuştur."

Müslim, İmâre 159. Ayrıca bk. Buhârî, Meğâzî 81; Ebû Dâvûd, Cihâd 19; İbni Mâce, Cihâd 6

Bir rivayette şöyledir: **"Onları geçerli mazeretleri alıkoymuştur."**

Buhârî, Cihâd 35

Bir başka rivayette ise şöyledir: **"Onlar sevapta size ortak olurlar."**

Müslim, İmâre 159. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 6

Açıklamalar

Hadisimizin gösterilen kaynaklardaki rivayetlerinin bazısı Câbir İbni Abdullah, bazısı da Enes İbni Mâlik tarikiyle nakledilmiştir. Lafızlar arasında farklılıklar bulunmakla beraber, muhteva bütün rivayetlerde

aynıdır. Peygamber Efendimiz bu hadisi hicretin dokuzuncu yılında Tebük Gazvesi'nden dönerken söylemiştir. Peygamberimiz'in bu sözleri, cihada veya benzeri hayırlı bir işe niyet edip, onu yapmayı gönülden isteyen fakat hastalık, yaşlılık veya cihad için gerekli olan araç gereçten mahrumiyet gibi meşru bir mazeret sebebiyle yapamayan kimselerin, bu ihlaslı davranışlarından dolayı sanki o hayrı işlemiş gibi sevap kazanacaklarının delili sayılır.

Asr-ı saâdette bir cihad çağırısı yapıldığı zaman, sahâbîler buna katılmanın Allah katında büyük bir ecir ve sevap, âhirette mükâfat ve cennette en üstün makama kavuşmak olduğunu biliyorlardı. Bu sebeple gazvelere katılmaya can atmakta idiler. Cihada katılmaya gücü yetenler bütün hazırlıklarını kendileri yapar, maddî açıdan gücü yetmeyen fakir sahâbîlere de yardım ederlerdi. Fakat bunlardan istifade edemeyenler, cihada katılamadıkları için çok üzülür, göz yaşı dökerlerdi. İşte Resûl-i Ekrem'in son gazvesi olan Tebük'e katılamayanlar da çok üzülmüşlerdi. Onları bilerek ve isteyerek, herhangi bir mazeretleri olmaksızın cihada katılmayanlarla bir tutmak hakkaniyetli bir tavır olamazdı. Çünkü sahâbe arasında böyle davrananlara münâfık nazarıyla bakılmakta idi. İşte Peygamber Efendimiz onların durumunu gayet iyi bildiğ için, meşru mazeretleri sebebiyle bu gazveye katılamayan sahâbîleri bu sözleri ile müjdeleyip teselli etmiştir. Bu sözler ümmet için de büyük bir teselli kaynağıdır. Çünkü her zaman ve zeminde kalpten, ihlasla arzu ettikleri halde böyle meşru mazeretleri sebebiyle cihada katılamayanlar bulunabilir. Hadisimiz onlar için de büyük bir müjdeyi ihtiva etmektedir.

Hadisi daha önce "İhlâs" bahsinde 4 ve 5 numaralarla da görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihad en faziletli amellerden biridir. Kişi cihada katılmak için bütün azim ve gayretini sarfetmelidir.

2. Cihad veya benzeri hayırlı işlere meşru bir mazereti sebebiyle iştirak edemeyenler, kalplerinde bu niyeti taşıdıkları sürece, o işi yapanlar gibi ecre ve sevaba nâil olurlar.

3. İslâmda niyet ve samimiyet ameller kadar kıymetlidir.

1346- وعنْ أبي مُوسى ، رضي اللّه عَنْهُ ، أنَّ أعْرَابيّاَ أتى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَال : يا رسول اللَّه ، الرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلْمَغْتمِ ، والرَّجُلُ يُقَاتِلُ ليُذْكَرَ ، والرَّجُلُ يُقاتِلُ ليُرى مكانُه؟

وفي روايةٍ : يُقاتلُ شًجاعَةً ويُقَاتِلُ حَمِيَّةً .

وفي روايةٍ : ويُقاتلُ غَضَباً ، فَمْنْ في سبيل اللَّهِ ؟ فَقَالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ قَاتَلَ لتكُونَ كَلِمَةُ اللَّه هِيَ العُلْيا ، فَهُوَ في سبيلِ اللَّهِ » متفقٌ عليه .

1346. Ebû Mûsâ *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem'* in yanına bir bedevî geldi ve:

–Yâ Resûlallah! Bir adam ganimet için savaşıyor; bir başkası kendinden bahsedilsin diye savaşıyor; bir diğeri de kahramanlıktaki yerini göstermek için savaşıyor.

Bir rivayete göre: Kahramanlık taslamak için ve ırkının üstünlüğünü göstermek için savaşıyor.

Bir başka rivayete göre: Gazabından dolayı savaşıyor! Şimdi kim Allah yolundadır? diye sordu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–"Kim Allah'ın dini daha yüce olsun diye savaşırsa, sadece o Allah yolundadır" buyurdu.

Buhârî, Cihâd 15; Müslim, İmâre 149-151. Ayrıca bk. Buhârî, İlm 45, Humus 10, Tevhîd 28; Ebû Dâvûd, Cihâd 24; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 16; Nesâî, Cihâd 21; İbni Mâce, Cihâd 13

Açıklamalar

Sahih hadisleri ihtiva eden bütün kitaplarda yer alan bu rivayet, *Kütüb-i Sitte*'den verdiğimiz bazı kaynaklarına bakılınca, ilgili bâb başlıklarından anlaşılabileceği gibi, değişik alanlardaki ahkâma delil olması itibariyle de önem taşır. Fakat onun asıl kıymeti cihad hususunda önemli bir ölçü teşkil etmesidir. Hadisimizin sahâbeden Ebû Mûsâ el-Eş'arî dışında da ravileri vardır. İmam Nevevî de hadisi daha önce "İhlâs" konusunda 9 numara ile zikretmişti.

Bir insan, dinin emrettiği bazı ibadet ve tâatleri yerine getirirken niyeti, yani kalbindeki yönelişi çeşitli gayelere dönük olabilir. İşlediği iş ve yaptığı amel de Allah katında kalbindeki bu niyetine göre bir değer ifade eder. İşte bu sebeple **dinimiz öncelikle niyetlerimizi tashih etmeyi, düzeltmeyi hedefler.** *Riyâzü's-sâlihîn*'in ilk bölümü olan ihlas yani niyetlerin kesinlikle saf ve katkısız olması gerektiği bahsinde bu hususta yeterli bilgi verilmişti. Çünkü amellerin niyetlere göre kıymet kazanacağı, dinimizin en temel prensibidir. Bir çok ibadetlerimizde olduğu gibi, Allah yolunda cihadda da hâlis niyet, amelin Allah için yapılıp yapılmadığının esasını teşkil eder. Sahâbe-i kirâm hangi niyet ve düşüncelerle cihad yapılabileceğini dikkate alarak, bu durumu Resûl-i Ekrem'den öğrenmek istemiş ve hadisteki unsurları sorma lüzumunu hissetmiştir. Buna göre cihad yapan bir kimse:

* Ganimet elde etme,

* Adını ve şöhretini insanlara duyurma,

* Cesaret ve kahramanlığını gösterme,

* Irkının veya aşiretinin üstünlüğünü isbat etme,

* Savaştığı insanlara karşı kızgınlık ve öfkesini tatmin etme gibi arzu ve istekler içinde olabilir. Sahâbe, bu gayeler uğruna savaşılırsa, bunun Allah yolunda cihad sayılıp sayılmayacağını bilmek istemiştir. Peygamber Efendimiz, bu sayılanların hiçbirinin cihadın gayesi ve hedefi olamayacağını, cihadın yegâne hedefinin **i'lâ-yi kelimetullah** dediğimiz, Allah'ın adını, kelime-i tevhîdi, yegane hak din olan İslâm'ı yüceltmek olduğunu açıklıkla ifade buyurmuştur. Dolayısıyla dünyalık bir gaye için savaşan kimse gerçekte Allah yolunda ve din uğrunda savaşmış olmaz. Şehit ve gazilere verilen sevap da böyle bir kimseye verilmez. Şu kadar var ki, bu dünyalık gayelerle savaşmayıp sadece Allah yolunda cihad eden bir kimse neticede dünyalığa kavuşabilir veya kendisinin kahramanlığından, cihadda gösterdiği fedakârlıklardan, onun milletinden, ırkından ve kabilesinden, savaştaki mâceralarından bahsedilebilir. Çünkü bunlar o şahsın niyet ve gayesinin dışında gerçekleşen şeylerdir.

Hadiste Allah yolunda cihaddan sayılmayan **"adını ve şöhretini duyurma"** arzusuna, arkasında iyi bir hatıra bırakma, riyâkârlık, kendini beğenmişlik ve gösteriş, övünme ve şerefle anılma, cesurlukla

nitelendirilme gibi esasen iyi ahlâk vasıflarından olmayan hususlar da dahildir. Şu kadar var ki, cenneti arzu ederek cihad yapmak bunlardan farklı olup meşru kabul edilmiştir. Çünkü âyet-i kerîme bunu açıkça ortaya koymaktadır: **"Yoksa Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?"** [Âl-i İmrân sûresi(3), 142]. Bu ilâhî hakîkate göre cihad edenlerin hangi maksatla cihad ettiğini bilen sadece Allahtır. Öte yandan Peygamber Efendimiz Bedir Gazvesi'nde sahâbe-i kirâma: *"Haydin cennete!"* diye seslenmişlerdir. Onun hadisimizde geçen öğütleri ve yönlendirmesi, kişinin niyetini ıslaha yöneliktir. Yoksa insanların kalblerinde gizlediklerini Allah'dan başka hiç kimse bilme imkânına sahip değildir. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sadece **i'lâ-yi kelimetullah** (Allah'ın dinini en üstün kılmak) için savaşanın Allah yolunda olduğunu bildirmesi, böyle bir kimseyi methetmek, onu hakkıyla yapanı müjdelemek ve Allah katındaki mertebesini belirtmek gayesine yöneliktir**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir çok ibadet ve tâatte olduğu gibi en büyük fazilet olan cihadda da niyet çok önemlidir.

2. Cihadın yegâne gayesi ve değişmez hedefi i'lâ-yi kelimetullahtır.

3. Çeşitli ve değişik dünyevî gayelerle cihad yapmaktan sakınmak gerekir.

4. İhlâs, yani kalbde yer eden niyet ve samimiyet bütün amellerin temelidir.

5. Amellerin Allah katında makbul olması kişinin niyetiyle bağlantılıdır.

6. Dünyaya ve dünyanın geçici arzularına gönül bağlamamak gerekir.

1347- وعنْ عبد اللَّهِ بن عمرو بن العاص ، رضي اللَّه عنْهُما ، قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ غَازِيةٍ ، أوْ سَرِيَّةٍ تَغْزُو ، فَتَغْنمُ وتَسْلَم ، إلاَّ كانُوا قَدْ تعَجَّلُوا ثُلُثَيْ أجورِهِم، ومَا مِنْ غازِيةٍ أوْ سرِيَّةٍ تُخْفِقُ وتُصابُ إلاَّ تَمَّ لهم أجورُهُمْ » رواهُ مسلمٌ .

1347. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Cihada çıkan bir birlik veya seriyye savaşır, ganimet alır ve ölümden kurtulursa, ecirlerinin üçde ikisini önceden peşinen almış olurlar. Bir birlik veya seriyye cihada çıkar, ganimet elde edemez, şehit olur veya yaralı dönerlerse onların ecirleri ahirette tam olarak verilir."

Müslim, İmâre 154. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 12; Nesâî, Cihâd 15; İbni Mâce, Cihâd 13

Açıklamalar

Cihadda aslolan şehit olmak veya ganimet almak değildir. Şehitlik çok üstün ve faziletli bir makam ise de, şehit olacağım diye savaşta bir tedbirsizlik içinde olunamaz. Hayatta kalmaya çalışmak ve sağlıklı olarak yaşamak üzerimize düşen en önemli görevdir. Aynı şekilde ganimet alma hırsına kapılarak cephede kendileriyle savaşılanlara karşı haksız ve adaletsiz davranışlarda da bulunulmaz. Cihada çıkan kimse bütün bunlara riayet edip sağ olarak döner ve ganimet de elde ederse, onların ecirleri cihada katılıp dönmeyen veya ganimet almayanlara göre daha az olur. Düşmanın eline esir düşenler de böyledir. Çünkü sağ kalmak ve ganimet almak da bir cihad ecridir. Geriye kalan bir ecir de kendisine âhirette verilecek olan sevaptır. İmâm Nevevî genel kabulün böyle olduğunu ve buna muhalif olarak bir tek bile sahih rivayet bulunmadığını söyler. *Sahîh-i Müslim*'deki bir rivayete göre, ganimet almayanlara ecirleri âhirette tam verilir**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cepheden gazi olarak sağlıkla dönmek ve ganimet elde etmek cihad ecrinden sayılır.

2. Cihaddan sağlıklı ve ganimet elde etmiş olarak dönenler ecirlerinin üçte ikisini bu dünyada peşin almış olurlar.

3. Şehit olan ve ganimet elde edemeyen veya almayan gazilerin ecri âhirette tam olarak verilir.

1348- وعنْ أَبي أُمامَةَ ، رضي اللّه عنْهُ ، أَنَّ رَجُلاً قالَ : يا رسولَ اللَّهِ ائذَن لي في السِّياحةِ . فَقالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ سِياحةَ أُمَّتي الجِهادُ في سبيلِ اللَّهِ ، عَزَّ وجلَّ » رواهُ أبو داود بإسناد جيِّد .

1348. Ebû Ümâme *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, sahâbeden bir adam:

–Yâ Resûlallah! Seyahata çıkmam için bana izin ver, dedi. Bunun üzerine Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–"Şüphesiz ki ümmetimin seyahati Azîz ve Celîl olan Allah yolunda cihada çıkmaktır" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Cihâd 6

Açıklamalar

Ebû Ümâme, Resûl-i Ekrem'e bu soruyu soran sahâbînin kimliğinden bahsetmemiştir. Ancak Bağavî'nin *Şerhu's-sünne*'de naklettiği bir rivayet bu sahâbînin Osmân İbni Maz'ûn olduğunu göstermektedir. Buna göre o, Resûl-i Ekrem'e gelerek, kendisini hadımlaştırmak için izin istemiş, Peygamberimiz buna müsâade etmeyerek ümmetinin şehveti önleme yolunun oruç tutmak olduğunu söylemiştir. Dünyadan tamamen el etek çekmek demek olan **ruhbanlığa** müsaade etmesini isteyince de, bunun câiz olmadığını ancak ümmetin ruhbanlığının mescidlerde oturarak namaz vaktini beklemek olduğunu bildirmiştir. Seyahat için izin istediğinde ise, işte burada gördüğümüz gibi ümmetin seyahatinin Allah yolunda cihad olduğunu haber vermiştir (Bağavî, *Şerhu's-sünne*, II, 370; H. No: 484). Seyahat, bir insanın ikamet ettiği kendi vatanından ve yurdundan ayrılarak yeryüzünün herhangi bir yerine gitmesi anlamına gelir. İslâm'a göre bunun câiz olan ve olmayan çeşitleri vardır. İlim elde etmek, sâlihleri ziyaret, bir hastalığa çare aramak, ticaret yapmak, bilgi ve görgü edinmek maksadıyla yapılan seyahatler meşrû olanlar sınıfına girer. Dinimiz, gayesiz ve maksatsız boşuna zaman harcamayı, birtakım haram ve yasakları icrâ etmek için tanıdık çevreden âdeta kaçıp uzaklaşmayı seyahat olarak kabul etmez. Hadiste anılan ve Peygamberimiz'in izin vermediği seyahat, kişinin nefsine

eziyet vermek maksadıyla eşinden dostundan, mübah olan davranışlardan ve meşrû olan dünya lezzetlerinden uzaklaşmak maksadıyla yerini yurdunu terketmesidir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in cihadı ümmetin seyahatı olarak nitelendirmesi de son derece önemlidir. Çünkü meşrû sebeplerle kendi vatanından ayrılıp başka diyarlara yolculuğa çıkan kişi birtakım eziyetler ve zahmetler çeker; bunlara sabır ve tahammül göstermek bir nevi cihada benzer. Öte yandan seyahata çıkan bir müslümanın, gittiği yerlerde kendi şahsında İslâm'ı temsil ettiğinin şuuruna sahip olması gerekir. Oralarda karşılaştığı insanlara İslâm'ı tebliğ etmeye ve onlara hayırhah olmaya özen göstermesi icab eder. Bu özellikler, her yerde geçerli ise de İslâm'ı bütün güzellikleri ve gerçeğiyle tanıyıp bilmeyen insanların ve gayr-i müslimlerin yaşadıkları diyarlarda daha büyük bir önem arzeder. Bu hassasiyetlere özen gösteren bir mü'minin seyahati gerçekten cihad sayılır. Çünkü **cihad**, konunun başından beri bir çok yönlerini açıklamaya çalıştığımız gibi, Allah'ın dininin yegane hak din olduğunu, bütün diğer dinlerden ve sistemlerden üstün bir mevkiye sahip bulunduğunu insanlara anlatıp öğretmekten başka bir şey değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm dini, meşrû olan seyahatleri câiz görür ve teşvik eder. Gayesiz ve hedefsiz gezintileri hoş karşılamaz, günah işlemeye vesile olanları ise câiz görmez.

2. Nefse eziyet ve toplumdan kaçış anlamındaki seyahatler câiz olmadığı gibi, bunun aksine gücü ve kudreti yeterli olduğu halde cihaddan uzak durma ve istirahata çekilme gayesi taşıyan seyahatler de câiz değildir.

3. Seyahat, vatandan ayrılış ve sefer gibi manevî ve maddî zorlukları bünyesinde taşıdığı için bir bakıma cihada benzer.

4. Seyahata çıkan bir müslüman, gittiği yerde insanlara İslâm'ı tebliğ görevini yerine getirdiği için bir nevi cihad yapmış olur.

1349- وعَنْ عبدِ اللَّهِ بن عَمْرو بن العاص ، رضي اللَّه عنهمَا ، عنِ النبيِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « قَفْلَةٌ كَغزْوةٌ » . رواهُ أبو داود بإسناد جيد .

« القَفلَةُ » : الرُّجُوعُ ، والمراد : الرُّجوعُ مِنَ الغزْوِ بعد فراغِهِ ، ومعناه : أنه يُثابُ في رُجُوعِهِ بعد فراغِهَ مِنَ الغَزْوِ.

1349. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Gazve dönüşü de sevap açısından gazveye gidiş gibidir."

Ebû Dâvûd, Cihâd 7. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, II, 174

Açıklamalar

Allah yolunda cihada çıkan bir mücâhidin ne kadar büyük ecir ve sevap kazandığını şimdiye kadar bir çok hadisi açıklarken belirtmeye çalıştık. Peygamber Efendimiz'in bu kısa, fakat çok önemli hadisinden, cihaddan dönen mücâhidin kazandığı ecir ve sevabın öncekinden farklı olmadığını anlamaktayız. Zira cihada çıkan bir kimse veya bir ordu, düşmanla karşılaşmış veya karşılaşmamış olarak geri döner. Her iki halde de ecir ve sevap elde edilmiş demektir. Çünkü gazinin kazandığı ecrin ne kadar büyük olduğunu biliyoruz. Ayrıca mücahidin evine ve yurduna geri dönüşü kendisi için bir rahatlama, ailesi için bir korunma ve tekrar cihada çıkabilmek için bir hazırlanma döneminin başlangıcıdır. Bu işlerin her biri hayır olup, ecir ve sevabı vardır**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihadın her anının ayrı bir ecir ve sevabı vardır.
2. Cihada giderken sevap kazanıldığı gibi dönerken de sevap kazanılır. Çünkü gidiş de dönüş de Allah yolunda yapılmıştır.
3. Cihad dönüşünün sevap olması, kişinin aile çevresine kavuşmaktan duyduğu haz, nefsini huzurlu hissetmesi ve ikinci defa cihada çıkmak için kuvvet hazırlamaya imkân bulması sebebiyledir.

1350- وعن السائب بن يزيد و رضي اللّٰه عنْهُ ، قالَ : لمَّا قدِمَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَنْ غَزوةِ تَبُوكَ تَلَقَّاه النَّاسُ ، فَتَلَقَّيْتُهُ مع الصِّبيانِ على ثَنيِّةِ الوَداعِ

. رواه أبو داود بإسناد صَحيحٍ بهذا اللفظ ، وَرَواه البخاريُّ قال : ذَهَبْنَا نتَلقَّى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَعَ الصِّبيَانِ إلى ثَنِيَّةِ الوَداعِ .

1350. Sâib İbni Yezîd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* Tebük Gazvesi' nden dönünce, sahâbe-i kirâm kendisini karşılamaya çıkmıştı. Ben de Resûl-i Ekrem'i çocuklarla birlikte Seniyyetü'l-vedâ'da karşılamıştım.

Ebû Dâvûd, Cihâd 176. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 38

Buhârî'nin rivayeti şöyledir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'* i karşılamak üzere çocuklarla birlikte Seniyyetü'l-vedâ'ya gittik.

Buhârî, Cihâd 196

Açıklamalar

Sahâbîler bize sadece Peygamber Efendimiz'in sünnetini ve hadislerini nakletmekle kalmadılar. Aynı zamanda o dönemin ictimâî, siyâsî, ahlâkî ve iktisâdî yapısı ve hatta toplumun örf âdet ve gelenekleriyle ilgili bilgileri de aktardılar. Bu sebeple hadisleri tedkik konusu yapan bir çok araştırıcının, adı geçen alanları ilgi odağı edinmeleri tabiîdir.

Tebük Gazvesi'nin cereyan ettiği yıllarda kendisi çocuk yaşta bir sahâbî olan Sâib İbni Yezîd'in bu rivayetinde, cihaddan dönen bir ordunun büyük küçük, yaşlı genç, kadın erkek bütün toplum fertleri tarafından Medine'de karşılanışının bilgi ve belgesini bulmaktayız. Cihada giden bir orduyu da topluca bir mahalden yolcu etmek yine onların âdetlerindendi. Özellikle bizim ülkemizde askere gidenler için yapılan uğurlama merasimleri, dua ve niyazlar, bu sünnetin günümüze intikal eden şeklidir. Siyer ilmi eserlerinde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in cihadlarıyla ilgili bilgiler aktarılırken, orduyu uğurlama ve dönüşünde karşılama merasimlerinden de bahsedildiğini görürüz. O halde bunlar, toplum için bayram niteliği taşıyan önemli günlerdir. Bunların neşe ve sevinç içinde kutlanması da sünnete uygun bir davranıştır. **Seniyyetü'l-vedâ**, Medine'den ayrılanların yolcu edildiği, gelenlerin de karşılandığı şehre yakın bir yerin adıdır. Hatırlanacağı gibi,

Medineliler hicret esnasında Peygamber Efendimiz'i burada karşılamışlardı. Dilimizde de hemen hemen aynı anlamda kullandığımız vedâ tabiri, bizde daha çok ayrılırken helâlleşmek anlamına gelir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihada veya yolculuğa çıkan bir orduyu veya insanları uğurlamak İslâm'ın edeplerinden biridir.

2. Aynı şekilde cihaddan veya yolculuktan dönen orduyu ve misafirleri karşılamak da edepten olup, her ikisi Peygamberimiz'in sünnetine uygundur.

1351- وعَنْ أبِي أُمَامَةَ ،رضي اللَّه عَنْهُ ، عَن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « مَنْ لم يغْزُ، أوْ يُجهِّزْ غَازياً ، أوْ يَخْلُفْ غَازياً في أهْلِهِ بِخَيرٍ أصابَهُ اللَّه بِقَارِعةٍ قَبْلَ يوْمِ القِيامةِ » . رواهُ أبو داود بإسناد صحيحٍ .

1351. Ebû Ümâme *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim gazâya çıkmaz veya gazâya çıkan bir mücâhidi techiz etmez ya da cihada çıkan gazinin aile fertlerine hayırla muamele etmezse, Allah Teâlâ o kimseyi kıyamet gününden önce büyük bir belâya uğratır."

Ebû Dâvûd, Cihâd 17. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 5

Açıklamalar

Hadisimiz mahiyet olarak cihadın bütün unsurlarını kapsayıcı bir özellik taşımaktadır. Dolayısıyla şimdiye kadar açıklamaya çalıştığımız bir çok hadis vesilesiyle cihada çıkmanın fazileti üzerinde yeterince durulmuştu. Cihada iştirak etmek isteyen, ancak savaşacak araç gereci kendi imkânıyla temin edemeyen mücahidin ihtiyaçlarını karşılamanın önemine de temas edilmişti. Bu konuyla ilgili olarak özellikle 1309-1311 numaralı hadislerin açıklamalarına bir kere daha bakılabilir. Cihada çıkan bir kimsenin aile efradına yardımcı olmanın ne kadar büyük bir hayır, ecir ve sevabı ne kadar çok bir iyilik olduğuna çeşitli kereler işaret edilmişti. Bununla ilgili olarak da 1312 numaralı hadisin açıklamasını tekrar okumamız faydalı olur.

Şayet bir kimse cihada çıkmaz, çıkana yardımcı olmaz ve cihada çıkanın arkada kalan aile fertlerine destek olmaz, arka çıkmazsa, o kişi bir büyük musibeti, beklenmedik bir felâketi veya cezayı hak etmiş olur. Çünkü böyle bir insan herhangi bir hayır işlemiyor, Allah'ın dinine yardım hususunda bir ideal taşımıyor demektir. İnsanın âhireti için yegâne hazine niteliği taşıyan hayırlardan mahrumiyet, idealden yoksunluk bile başlı başına bir musibettir**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihada çıkmak, cihada çıkan gaziyi techiz etmek ve cepheye giden mücahidin aile fertlerine yardımcı olmak en büyük faziletlerdendir.

2. Fazilet sayılan ve hayır olan işleri işlemeyenler, belâ ve musibetlere uğrarlar.

3. Allah yolunda cihaddan yüz çeviren toplumlar, kendilerini sarsan musibetleri hak etmiş olurlar.

1352- وعنْ أنس ، رضي اللَّه عنْهُ ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « جاهِدُوا المُشرِكينَ بِأَموالِكُمْ وأَنْفُسِكُم وأَلسِنَتِكُم » . رواهُ أبو داود بإسناد صحيح .

1352. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Müşriklere karşı mallarınızla, canlarınızla ve dillerinizle cihad ediniz."

Ebû Dâvûd, Cihâd 18. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 2, 48

Açıklamalar

Bir önceki hadis gibi bu hadis de cihadın ana esaslarıyla ilgili umûmî bir talimat niteliği taşımaktadır. Şimdiye kadar üzerinde durulan âyet ve hadisler, bu ana konunun etraflıca açıklanmasından ibarettir. Cihad bölümünün önceki kısımlarında **dil ile cihad** üzerinde durulmuş ve bundan maksadın öncelikle İslâm'ı başkalarına tebliğ etmek olduğu belirtilmişti. Cihad meydanında mücâhidleri düşmanla savaşa teşvik edici, onların duygularını coşturucu, cihadın faziletini ortaya koyucu nitelikte sözler

söylemek, şiir okumak ve benzeri faaliyetler göstermek de dil ile cihadın bir parçası sayılır. Kâfir ve inkârcı oluşları sebebiyle düşmanı paylamak ve kınamak, müşrikleri sözle tehdit etmek ve kötü âkibetlerini kendilerine haber vermek, onların sapıklıklarını ve işlerinin bâtıllığını delillerle ortaya koymak da dil ile cihaddır**.** Kısaca ifade edecek olursak, İslâm uğruna yapılan her türlü meşrû propaganda çalışması dil ile cihada girer.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad, malını harcamak, savaşta canını feda etmek ve küfre karşı ilmi ve irfanıyla İslâm'ı yüceltmekle olur.

2. Cihadın her çeşidi i‘lâ-yı kelimetullah için yapılır.

3. Cihadın ihtiyaç hissedilen her çeşidini toplumda canlı tutmak gerekir.

1350- وعَنْ أبي عَمْرو . ويقالُ : أبو حكِيمِ النُّعْمَانِ بنِ مُقَرِّنٍ رضي اللَّه عنْهُ قال : شَهِدْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا لَمْ يقَاتِلْ مِنْ أوَّلِ النَّهارِ أَخَّر القِتالَ حَتَّى تَزُولَ الشَّمْسُ ، وتَهبَّ الرِّياحُ ، ويَنزِلَ النَّصْرُ . رواهُ أبو داود ، والترمذي ، وقال : حديثٌ حَسَنٌ صحيحٌ .

1353. Ebû Hakîm de denilen Ebû Amr Nu'mân İbni Mukarrin *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile bir arada bulundum. Gündüzün evvelinde harbe başlamadığı zaman, savaşı güneşin öğleden sonra batı tarafa yöneldiği, rüzgârların esip ilâhî yardımın ineceği vakte kadar ertelerdi.

Ebû Dâvûd, Cihâd 111; Tirmizî, Siyer 46. Ayrıca bk. Buhârî, Cizye 1

Nu'mân İbni Mukarrin

Sahâbe-i kirâmdandır. Babasının adının Amr olduğu da söylenir. Künyesi Ebû Hakîm veya Ebû Amr'dır. Mekke'den Medine'ye yedi kardeşiyle birlikte hicret etmişti. Mekke fethinde Müzeyne kabilesinin sancağını o taşıyordu. Resûl-i Ekrem'in huzuruna Müzeyne kabilesinden dört yüz süvari ile birlikte geldi. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in vefatından sonraki yıllarda önce Basra'ya, daha sonra da Kûfe'ye yerleşti.

Kâdisiye'nin fethinden sonra Medine'ye döndü. Hz. Ömer onu Nihâvend'de toplanan Farslara karşı gönderdiği orduya komutan tayin etmiş, eğer o şehit olursa Huzeyfe'nin, Huzeyfe de şehit düşerse Cerîr'in komutan olmasını istemişti. Nu'mân Nihâvend'e geldiğinde orduya yukarıda geçen Peygamber Efendimiz'in savaş prensibiyle ilgili hadisi söyledi ve "Allahım! Nu'mân'ı şehitlikle rızıklandırarak müslümanlara yardım et ve onlara fethi nasip eyle" diye dua etti. Cenâb-ı Hak, onun bu samimi duasını kabul buyurdu ve Nu'mân orada şehit oldu. Sonra sancağı Huzeyfe aldı ve müslümanlar onun komutasında zafere ulaştılar. Nihâvend savaşı 21 (642) senesinde cereyan etmişti. Nu'mân bir cuma gününde şehit düştü; Hz. Ömer onun şehâdet haberini minberden müslümanlara bizzat kendisi duyurdu ve sonra elini başına koyarak ağladı.

Nu'mân, Resûl-i Ekrem Efendimiz'den altı hadis rivayet etmiştir. Peygamberimiz'in "Müslümanın müslümana sövmesi fısk, müslümanla çatışmaya girmesi ise küfürdür" hadisini Nu'mân rivayet etmiştir. Ondan hadis nakledenler arasında Ma'kil İbni Yesâr, Muhammed İbni Sîrîn ve Ebû Hâlid el-Vâlibî gibi meşhur raviler vardır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Sahâbe, Peygamber Efendimiz'in savaşlarındaki uygulamalarını dikkatle takip etmiş ve daha sonraki savaşlarda bu temel prensipler çerçevesinde hareket etmeye özen göstermişlerdir. Savaşta en mühim şeyin zamanlama olduğu bilinen bir gerçektir. Efendimiz'in savaş için tercih ettiği zamanlar bu açıdan önem arzetmektedir. Gündüzün erken saatleri insanın en dinç olduğu, aklını ve idrakini, gücünü ve kuvvetini en iyi kullandığı zamanlardır. Sıcağın çok şiddetli olduğu ve güneşin tam tepede bulunduğu anlar ise insanın bu özelliklerinin zayıfladığı zaman dilimleridir. Ayrıca müslümanların ibadet vakitlerinden biri olması itibariyle de önemlidir. Çünkü öğle namazı bu vaktin içinde kılınmaktadır. İnsanın dinlenme ihtiyacı duyduğu, yaptığı işten yorulduğu ve bıkıp usandığı an olması da dikkate alınacak olursa, harp stratejisi açısından üzerinde durulmaya değer bir husustur. Çünkü yorgunluk ve bıkkınlık, cihadda neticeye doğrudan tesir eder; birtakım istenilmeyen yanlışlıklara sebep olur. Havanın serinlemesi ve rüzgârın esmesi, Allah Teâlâ'nın yardım ve nusretinin bir eseridir. Sonuç

itibariyle bu hadis bize savaşta zamanlamayı iyi yapmamız gerektiğini öğretmektedir**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihad anında düşmanla savaşmak için zamanlamayı iyi yapmak gerekir.

2. Savaşta harp siyasetini ve müslümanların faydasını düşünmek icab eder.

3. Cihad esnasında, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in harplerinde takip ettiği genel siyasetten ders almalıyız.

1354- وعَنْ أبي هريْرَةَ رضي اللَّه عنهُ ، قالَ : قالَ رَسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ العَدُوِّ ، فإذا لَقيتُمُوهم ، فَاصْبِروا » متفق عليه .

1354. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'* den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz. Karşılaştığınız zaman da sabır ve sebat gösteriniz."

Buhârî, Cihâd 112; Müslim, Cihâd 20. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 89

Açıklamalar

Hadisimiz bundan önce Abdullah İbni Ebû Evfâ tarikiyle iki yerde, 54 numara ile "Sabır" bölümünde, 1327 numara ile de "Cihad" bölümünde daha uzun bir metinle geçmişti. Her iki yerde gerekli açıklamaları yapmıştık. Aynı şeyleri burada tekrar etmeyeceğiz.

1355- وعَنْهُ وعَنْ جابرٍ ، رضي اللَّه عَنْهُما ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « الحرْبُ خُدْعَةٌ» متفقٌ عليهِ .

1355. Ebû Hüreyre ve Câbir *radıyallahu anhümâ'* dan rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Harp hileden ibarettir."

Buhârî, Cihâd 157, Menâkıb 25, İstitâbe 6; Müslim, Cihâd 17, 18. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 92, Sünnet 28; Tirmizî, Cihâd 5; İbni Mâce, Cihâd 28

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf, rivayet eden sahâbî sayısı ve isnadları itibariyle neredeyse mütevâtir derecesine yaklaşmış hadislerden biridir. Hadiste geçen "had‘a" veya "hud‘a" kelimesi, aldatmak, hîle yapmak ve kalbinde gizlediği niyetin zıddını dışa vurmak anlamlarına gelir. Harpte düşmana karşı hile yapmak, bütün İslâm âlimlerine göre câizdir. Harp esnasında nasıl imkân bulunursa öyle hile yapılır. Bunun yolları ise bir bilgiyi gizlemek, bir gerçeği olduğundan farklı göstermek, konuştuğu bir sözden dönmek şeklinde olabilir. Bilindiği gibi yalan dinimizde en büyük haramlardan biridir. Fakat İslâm âlimlerinin tamamına göre yalanın câiz görüldüğü yerlerin başında savaş gelir. Şu kadar var ki, düşmana verilmiş olan sözü ve antlaşmayı bozmak câiz değildir. Harbin hile oluşu, karşıdakine zulmetmeyi, âdil olmayan tavır ve davranışlar sergilemeyi gerektirmediği gibi bunu meşrû da kılmaz. İslâm ordusunun sayısını gizlemek, azı çok göstermek, gidilecek yol hususunda düşmanı aldatmak, silâh miktarı konusunda yanlış bilgi vermek, ittifak ettiği toplulukları haber vermemek, ne zaman saldırıya geçeceğini söylememek ve benzeri davranışlar harp taktiklerinden sayılır ve câiz olan hileler sınıfına girer. Harbi kazanmada bunların önemi ve zaruri oluşu inkâr edilemez. Bu hususlarda yalana ruhsat verilmiş olması, Allah'ın İslâm ümmetine bahşettiği nimetlerdendir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Savaş hali olağan dışı bir durum olup, kendine has şartları vardır.
2. Harp esnasında sulhdeki şartların geçerli olması beklenemez.
3. Müslümanlarla savaşa girenlere karşı bütün meşrû imkânlar kullanılarak, düşmanın hezimete uğraması için elden gelen gayret sarfedilir.
4. Savaş esnasında düşmanı yanıltmak, onlara yanlış bilgiler vermek, düşman ordusunun moralini yıkacak sözler söylemek ve davranışlarda bulunmak câizdir.

5. Harbin hile olması, düşmana verilen sözden dönmeyi, emândan vazgeçmeyi ve yapılmış antlaşmaları bozmayı gerektirmez.

6. Savaş esnasında düşmanın kanını dökmek ve malını heder etmek câizdir.